

Trân Bảo Vợ Yêu

Contents

Trân Bảo Vợ Yêu	5
1. Chương 1: Một Thanh Dao Phay	6
2. Chương 2: Nhiều Mẹ Như Vậy	7
3. Chương 3: Đồ Tham Ăn Bảo Châu	7
4. Chương 4: Nhảy Sông Tự Vận?	8
5. Chương 5: Em Gái, Em Thực Đáng Xấu Hổ	9
6. Chương 6: Hấn Lại Không Ăn Người	11
7. Chương 7: Nhưng Mà Cái Gì?	12
8. Chương 8: Tiểu Nha Đầu Đáng Thương	13
9. Chương 9: Đối Với Cô?	14
10. Chương 10: Quanh Vinh Thịt Heo	15
11. Chương 11: Ở Rẽ?	15
12. Chương 12: Đây Là Bảo Châu?	17
13. Chương 13: Vận Động Thần Mã	18
14. Chương 14: Thú Vị!	19
15. Chương 15: Gả Cho Người Tham Ăn	20
16. Chương 16: Chân Lòng Con Rể	21
17. Chương 17: Cô Có Sợ Tôi Không?	22
18. Chương 18: Đêm Tân Hôn	23
19. Chương 19: Tướng Công Như Ông Nội	24
20. Chương 20: Cô Nương, Vân...vân, Đợi Một Tỷ	25
21. Chương 21: Nên Khóc Hay Cười?	26
22. Chương 22: Cô Sẽ Không Kiếm Tiền, Cô Chỉ Tiêu Tiền!	28
23. Chương 23: Củi Mực Biển Thân	29
24. Chương 24: Ngâm Minh Trong Chum Nước	30
25. Chương 25: Vợ Tương Đường Hải Tử	31
26. Chương 26: Không Khỏi Nở Nụ Cười	32
27. Chương 27: Tính Trẻ Con	33
28. Chương 28: Ngày Thứ Ba Lại Mặt	34
29. Chương 29: Đêm Đó...	35
30. Chương 30: Đại Chiến Đoạt Chối	36
31. Chương 31: Không Sợ Hàng Xóm Chê Cười	37
32. Chương 32: Đứng Không Yên	38
33. Chương 33: Tay Của Cô Ấy, Thật Mềm	40
34. Chương 34: Phát Tài	41
35. Chương 35: Làm Cái Gì?	42
36. Chương 36: Điều Tra	43
37. Chương 37: Không Lỡ Ah!	44
38. Chương 38: Rửa Tiền	45
39. Chương 39: Nhíu Mày Ngán Người	46
40. Chương 40: Tiêu Tiền Như Nước	47

41. Chương 41: Ngựa Vằn Cầu Dẫn	48
42. Chương 42: Một Ngàn Đồng Làm Cảnh Sát?	49
43. Chương 43: Khí Phách Tương Trợ	50
44. Chương 44: Thật Xấu Hổ Kinh Khủng	51
45. Chương 45: Các Loại Chèn Ép	52
46. Chương 46: Lão Gia, Không Được!	53
47. Chương 47: Cô Muốn Giết Người	54
48. Chương 48: Thương Bất Chính, Hạ Tắc Loạn	55
49. Chương 49: Bỏ Hết Cả Tiền Vốn	56
50. Chương 50: Ngày Mai Lại Đến Chứ?	57
51. Chương 51: Lầm Lớn Rồi!	58
52. Chương 52: Dưa Chua Ăn Mừng	59
53. Chương 53: Đầy Ngập Nhiệt Huyết!	60
54. Chương 54: Lòng Thật Lạnh Thật Lạnh...	61
55. Chương 55: Xem Phim	62
56. Chương 56: Thị Trưởng Phu Nhân	63
57. Chương 57: Uống Nhiều Nước	64
58. Chương 58: Tiểu Quái Thú	65
59. Chương 59: Được Một Tắc Lại Muốn Tiến Một Thước	66
60. Chương 60: Côn Sơn Giả Ngủ	67
61. Chương 61: Trung Thực	68
62. Chương 62: Hiểu Lầm Nhỏ	69
63. Chương 63: Hóa Bi Phần Thành Giác Ngủ	70
64. Chương 64: Nổi Giận	71
65. Chương 65: Nặng Trịch	72
66. Chương 66: Tự Minh Đa Tình	73
67. Chương 67: Nước Đổ Lá Môn	74
68. Chương 68: Nộp Vũ Khí Đầu Hàng Không Giết	75
69. Chương 69: Dưới Đầu Gối Đàn Ông Là Vàng?	76
70. Chương 70: Sinh Bảo Bảo?	78
71. Chương 71: Sinh Bảo Bảo?	78
72. Chương 72: Ôm Vào Trong Ngực	80
73. Chương 73: Gạo Nấu Thành CƠM	82
74. Chương 74: Luống Cuồng	84
75. Chương 75: Bị Bắt Cóc	86
76. Chương 76: Côn Sơn Nổi Giận	90
77. Chương 77: Có Phong Cách	92
78. Chương 78: Làm Chuyện Ngu Xuẩn	94
79. Chương 79: Một Mẻ Hốt Gọn	96
80. Chương 80: Khó Gặp	98
81. Chương 81: Ngàn Chén Không Say?	100
82. Chương 82: Giết Một Người Rắn Trăm Người	102
83. Chương 83: Tiểu Giác Đẹp Đáng Yêu	104
84. Chương 84: Thăm Mẹ Rất Có Năng Lực	106
85. Chương 85: Cái Gọi Là Tiện Gã	108
86. Chương 86: So Máy Bay	110
87. Chương 87: Đánh Bậy Đánh Bạ	112
88. Chương 88: Tiểu Tặc Không May	115
89. Chương 89: Ngạo Kiêu?	117
90. Chương 90: Báo Ân Đến Rồi	119
91. Chương 91: Phát Tài Nhỏ	121
92. Chương 92: Thật Là Lợi Hại	123
93. Chương 93: Làm Trở Ngại Chứ Không Giúp Gì?	125
94. Chương 94: Nằm Ở Trong Đồng Tiền Khóc Than	127

95. Chương 95: Như Được Đại Xá	129
96. Chương 96: Đã Có?	131
97. Chương 97: Hoa Hoa Càng Khỏe Mạnh	133
98. Chương 98: Có Xe Có Phòng Có Máy Bay	135
99. Chương 99: Lục Lão Gia Tức Giận	138
100. Chương 100: Tánh Mạng Bị Giày Vò	140
101. Chương 101: Tiểu Hoàng Thịnh Hành Quảng Châu	142
102. Chương 102: Đau Bụng	144
103. Chương 103: Lần Đầu Tiên	146
104. Chương 104: Bí Quá Hoá Liều	148
105. Chương 105: Đại Ác Bá?	149
106. Chương 106: Thật Bất Ngờ	151
107. Chương 107: Người Nào Đó Rất Bị Tổn Thương	153
108. Chương 108: Vật Chất An Ủi	155
109. Chương 109: Có Vàng?	157
110. Chương 110: Vàng Cũng Chơi Mất Tích	159
111. Chương 111: Người Không Có Đồng Nào	161
112. Chương 112: Đổi Lương Thực	163
113. Chương 113: Bị Gạt	165
114. Chương 114: Không Thể Vãn Hồi	167
115. Chương 115: Có Thể Chuồn Yêm Không?	169
116. Chương 116: Quá Gian Trá	171
117. Chương 117: Biển , Đất, Trên Không Bao Toàn Bộ!	174
118. Chương 118: Không Lấy Được Vợ?	176
119. Chương 119: Bảo Châu Dối Bụng	178
120. Chương 120: Mỹ Nữ Đầu Bếp Nữ	180
121. Chương 121: Đánh Mông Ai	182
122. Chương 122: Không Cam Lòng	184
123. Chương 123: Xảo Ngộ	186
124. Chương 124: Độc Ngực?	188
125. Chương 125: Giết Ra Một Cao Phú Soái?	191
126. Chương 126: Vẽ Mặt Chờ Mong	193
127. Chương 127: Này, Tiểu Hắc!	195
128. Chương 128: Lại Gặp Mặt	197
129. Chương 129: Không Thể Tin Được	199
130. Chương 130: Mềm Mại Rồi Tinh Rồi Mù	201
131. Chương 131: Cùng Bảo Châu Cùng Nhanh Chóng	203
132. Chương 132: Đại Phú Đại Quý	205
133. Chương 133: Tan Nát Con Tim	207
134. Chương 134: Con Trai Đã Trở Lại	209
135. Chương 135: Bên Trong Có Lão Hổ?	211
136. Chương 136: Xem Như Người Lợi Hại	214
137. Chương 137: Lập Tức Biến Mất	216
138. Chương 138: Thoáng Chốc Đổ Lên	218
139. Chương 139: Trong Lòng Đặc Biệt Ngọt	220
140. Chương 140: Oan Gia Ngõ Hẹp	222
141. Chương 141: So Với Thống Khổ Càng Thống Khổ	224
142. Chương 142: Người Nào Thua?	226
143. Chương 143: Có Dám Hay Không?	228
144. Chương 144: Đại Thiếu Gia Giặt Rửa Bít Tắt	231
145. Chương 145: Đối Lão Đại?	233
146. Chương 146: Cự Tuyệt Bồi Thường	235
147. Chương 147: Không Cách Nào Dự Tính	237
148. Chương 148: Vừa Rồi Nguy Hiểm Thật	238

149. Chương 149:	Đã Trúng Một Dao	241
150. Chương 150:	Luống Cuồng	243
151. Chương 151:	Thối Quá A	245
152. Chương 152:	Trả Đũa	247
153. Chương 153:	Có Nỗi Khổ Tâm	250
154. Chương 154:	Khiêu Chiến?	252
155. Chương 155:	Lăng Đắc Hư Danh	254
156. Chương 156:	Côn Sơn Trả Thù	256
157. Chương 157:	Giữ Chặt	258
158. Chương 158:	Muốn Chết?	260
159. Chương 159:	Tốt Như Vậy Sao?	262
160. Chương 160:	Đằng Đằng Sát Khí	264
161. Chương 161:	Bán Súng Ống Đạn Được?	266
162. Chương 162:	Gian Phu?	268
163. Chương 163:	Nổ Xe?	270
164. Chương 164:	Ngồi Chờ Chết?	272
165. Chương 165:	Chí Khí Lớn	274
166. Chương 166:	Nói Trúng Tim Đen	276
167. Chương 167:	Nát Đầy Đất	279
168. Chương 168:	Đủ Hoang Đường	281
169. Chương 169:	Có Cừu Oán?	283
170. Chương 170:	Rất Khó Giải Quyết	285
171. Chương 171:	Có Người Nháo Sự	287
172. Chương 172:	Cho Không Ông Tiền?	289
173. Chương 173:	Niềm Vui Mới Của Lục Tiên Sinh?	291
174. Chương 174:	Điên Rồi?	293
175. Chương 175:	Nhất Thời Sững Sờ	295
176. Chương 176:	Như Cách Ba Thu	297
177. Chương 177:	Công Trình Đậu Hũ	299
178. Chương 178:	Một Cái Nhiệm Vụ	300
179. Chương 179:	Bị Sợ Sao?	303
180. Chương 180:	Ai Là Người Ngu?	305
181. Chương 181:	Cùng Tiểu Hoàng Luận Võ	307
182. Chương 182:	Phải Tan Vỡ	309
183. Chương 183:	Đến Bước Đường Cùng?	311
184. Chương 184:	Bị Đả Kích	313
185. Chương 185:	Là Thật Hay Giả?	315
186. Chương 186:	Ẩn Ẩn Thấy Đau	317
187. Chương 187:	Côn Sơn Gặp Nạn	319
188. Chương 188:	Là Một Cạm Bẫy?	321
189. Chương 189:	Ân Cứu Mạng	323
190. Chương 190:	Biến Thành Thạch Lựu Tỷ	325
191. Chương 191:	Chột Dạ?	327
192. Chương 192:	Không Thích Ăn	329
193. Chương 193:	Tiểu Tam Tới Chơi	331
194. Chương 194:	Ai Bị Bắt Cóc?	333
195. Chương 195:	Lửa Cháy Đến Nơi	335
196. Chương 196:	Tiểu Tam Thủ Đoạn?	338
197. Chương 197:	Vui Đùa Quá Trốn Rồi	340
198. Chương 198:	Kinh Hỉ Hay Là Kinh Hãi?	342
199. Chương 199:	Xoay Người?	344
200. Chương 200:	Thân Cận Yến	346
201. Chương 201:	Về Mặt Nghiêm Túc Tiểu Bảo Bảo	348
202. Chương 202:	Khinh Người Quá Đáng	350

203. Chương 203:	Hai Mất Tỏa Sáng	353
204. Chương 204:	Tuyệt Vọng Nhỏ	355
205. Chương 205:	Đưa Than Sưởi Ấm Trong Ngày Tuyết Rơi	358
206. Chương 206:	Kém Cỏi	360
207. Chương 207:	Đại Phú Soái	361
208. Chương 208:	Ai Phải Lập Gia Đình?	363
209. Chương 209:	Nhận Con Gái	365
210. Chương 210:	Trở Lại Quê Quán	367
211. Chương 211:	Ý Xấu	369
212. Chương 212:	Không Cần Nói Cho Côn Sơn	371
213. Chương 213:	Trêu Hoa Ghẹo Nguyệt	373
214. Chương 214:	Nghịch Lửa?	375
215. Chương 215:	Vừa Thấy Đã Yêu	377
216. Chương 216:	Cái Gì Quan Trọng Hơn	379
217. Chương 217:	Cầu Hôn	381
218. Chương 218:	Ba Người Đi Tất Có Bóng Đèn	383
219. Chương 219:	Mang Thai	385
220. Chương 220:	Trò Chơi Lăn Lộn?	387
221. Chương 221:	Xảy Ra Chuyện Lớn	389
222. Chương 222:	Phong Ba Nạp Thiếp	392
223. Chương 223:	Hai Con Hồ	394
224. Chương 224:	Thở Không Nổi	396
225. Chương 225:	Cuộc Chiến Tranh Giành Địa Vị	398
226. Chương 226:	Ai Là Cái Đích Cho Mọi Người Hướng Tới?	400
227. Chương 227:	Càng Ngã Càng Khỏe Mạnh	403
228. Chương 228:	Côn Sơn Keo Kiệt?	405
229. Chương 229:	Bảo Châu Mua Nhà	407
230. Chương 230:	Rơi Vào Bẫy Rập?	409
231. Chương 231:	Bức Đến Tuyệt Cảnh	411
232. Chương 232:	Bị Bắt Cóc	414
233. Chương 233:	Cấp Tốc	416
234. Chương 234:	Có Mạnh Mới	418
235. Chương 235:	Đại Kết Cục (thượng)	420
236. Chương 236:	Hai Năm Sau Thượng Hải	422
237. Chương 237:	Đại Kết Cục (Hạ)	429

Trân Bảo Vợ Yêu

Giới thiệu

Trân Bảo Vợ Yêu là tựa đề được tác giả Tha Hải Hoàng Hậu lựa chọn và ghép từ khá thú vị. Đúc kế

1. Chương 1: Một Thanh Dao Phay

Ánh mặt trời tháng sáu làm người ta hận không thể tiến vào trong thùng tắm ngâm vào không bao giờ phải đi ra nữa, vậy mà có một tiểu cô nương mặc váy hoa, dường như không có cảm giác được chút nóng bức nào, đứng ở một gốc cây nghiêng cổ sang một bên, đã suốt hơn hai giờ.

Ánh mặt trời đã sớm làm cho khuôn mặt của cô đỏ bừng, mồ hôi đầm đìa, ánh mắt của cô lại nhìn chăm chăm vào một ổ ruồi đen sì trên cây không lệch khỏi quỹ đạo, sau đó thỉnh thoảng vươn tay, muốn dùng cây gậy trong tay thăm dò thử, chọc một thoáng, thế nhưng mà mỗi lần cây gậy trong tay cô sắp tiếp cận ổ ruồi, sẽ có mấy con ruồi đặc biệt lớn hướng phía cô bay đi.

Thật đáng ghét!

Cô gái phần hận trừng mắt nhìn mấy “Con ruồi” bay trước mắt .

Sau đó chơi trò nó đuổi, cô trốn, đợi chúng không đuổi nữa, cô lại cầm gậy chọc tiếp, thử nghiệm đến lần thứ năm, đột nhiên phát hiện, chỉ cần nhẹ nhàng từng chút một đem gậy hướng trong sào huyết đâm tới, những con ruồi siêu lớn này cũng sẽ không hướng phía cô bay.

Vì vậy cô bỏ ra ước chừng một giờ, đem gậy c từng chút một đâm vào, lại nhẹ nhàng lấy ra, quả nhiên không làm kinh động những con ruồi lớn kia, đem gậy thu hồi đặt vào trong miệng thè lưỡi ra liếm, cô gái nở nụ cười, quả nhiên là ngọt, cô thật xa đã nghĩ thấy được.

Cô tựa hồ không thấy được trên cây gậy có nhiều vết bẩn, kkkhoái trá lẽ lưỡi ra liếm sạch sẽ vị ngọt trên đầu cây gậy, đang định lấy cây gậy chọc nữa, thì bên tai truyền đến một giọng nói có chút suy sụp: “Ai ôi!!!! Tiểu tử tông của tôi, cô làm cái gì vậy, mau xuống đây, đó là tổ ong vò vẽ ah!”

Cô gái nghe xong cũng không có lộ ra vẻ bối rối gì, mà là chỉ chỉ tổ ong vò vẽ đối với người mới đến nói: “Cái kia, ngọt đấy, ăn thật ngon!”

Người đến là một đàn ông trung niên xanh xao vàng vọt, cho dù đây không phải là lần đầu tiên bị cô hù dọa, nhưng lần này vẫn bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, cô có thể chơi trò gì an toàn chút hay không?

Tổ ong vò vẽ cũng không phải thứ dễ chơi, đụng đến nó có thể chết người đấy, chỉ có thể dụ dỗ cô: “Bảo Châu ah! Con còn ở lại chỗ này chơi, cha con vừa mới phái người tới đón con và ông nội đi lên thành phố, người đang ở trong nhà, nhanh đi gặp a!”

“Không đi, con muốn ăn cái kia.” Cô gái chỉ chỉ tổ ong vò vẽ, vẫn chưa thỏa mãn.

Người đàn ông trung niên không khuyên được cô, đành phải lừa cô nói: “Cha con còn kêu người mang rượu và đồ ăn đến, giữa trưa sẽ có đồ ăn ngon đấy.”

Nghe có đồ ăn ngon, cô gái lập tức ném đi cây gậy trong tay, một đường chạy về nhà, lúc cô đi vào, chỉ thấy Vạn lão gia tử cầm một cây dao phay đem mấy khuôn mặt xa lạ đuổi ra ngoài, một bên đuổi một bên rống giận: “Cút cho đi cho ta! Trở về nói cho tên bất hiếu tử kia, ta và Bảo Châu sẽ không đi lên thành phố, nói hấn bỏ cái ý nghĩ đó đi a!”

Mấy khuôn mặt xa lạ còn muốn khuyên, một người trong đó nói: “Ngài và đại tiểu thư đi lên thành phố, nhất định có thể hưởng thanh phúc.”

Vạn lão gia kích động lại không cẩn thận đem dao phay ném tới, mọi người vội vàng né tránh, dao phay hiểm hiểm từ dưới háng một người trong đó xuyên qua, cuối cùng rơi trên mặt đất cách đó hai thước, cắm xuống đất ba phần.

Khuôn mặt lạ kia xem chút nữa đã thành thái giám, sợ tới mức lập tức lên ngựa cùng mấy người khác rất nhanh trốn đi.

Bảo Châu nhìn thấy bộ dạng bọn họ chạy trốn, khanh khách nở nụ cười, cảm thấy có chút thú vị.

Nghe thấy tiếng cười đặc thù, Vạn lão gia tử mới phát hiện cháu gái bảo bối của ông đang đứng ở một bên nhìn xem, khuôn mặt nhỏ nhắn sớm bị mặt trời thiêu đốt đến đỏ bừng, có chút đau lòng đi qua dùng ống tay áo xoa xoa gương mặt vô cùng bẩn của cô, nhỏ giọng nói: “Cháu gái ngoan không có làm cháu sợ a!”

Bảo Châu lắc đầu, trong miệng phun ra bốn chữ: “Tiểu Lý Phi Dao.”

2. Chương 2: Nhiều Mẹ Như Vậy

Vạn lão gia tử nghe xong dở khóc dở cười: “Đứa nhỏ ngốc, ông nào có bản lĩnh kia, chẳng qua là hù dọa bọn họ một chút thôi, cha cháu tên tiểu tử ngu ngốc kia, thời điểm chạy nạn liền ném hai chúng ta đi, hiện tại tới đón chúng ta, hừ! Không đi...”

Vạn lão gia tử bức xúc oán giận nói xong một đồng lớn, mới phát hiện Bảo Châu đã sớm dựa vào ở trên mặt ghế bên cạnh ngủ rồi, thật đúng là tiểu nha đầu tham ăn giỏi ngủ, thầy tướng số nói đừng nhìn cô ngốc, về sau có thể có phúc khí, là mệnh đại phú đại quý.

Chính là lúc này cuộc sống của hai ông cháu bọn họ chỉ sợ là sắp tới bước đường cùng, tên bất hiếu kia đã nhiều năm như vậy đột nhiên mới nhớ tới phải người đi đón hai người bọn họ lên thành phố, tuyệt đối không phải chuyện tốt gì.

Tuổi của ông đã lớn, không có cái gì phải sợ.

Nhưng Bảo Châu còn nhỏ, lại si ngốc ngây, sợ là bị người bán đi còn nở nụ cười.

Hai ngày sau Vạn Phú Quý tự mình dẫn người đến mời, vừa dập đầu vừa quỳ thẳng không đứng dậy.

Lòng người là từ thịt lớn lên, ngay tại lúc Vạn Phú Quý quỳ đến toàn thân khó chịu, sắp đi vãn an lão tổ tông (nghĩa là sắp chết đó), Vạn lão gia tử cuối cùng đồng ý gặp hắn.

Vạn Phú Quý lập tức ân cần chăm sóc trước sau, đối với lão gia tử và Bảo Châu tốt không thể diễn tả, lại qua nửa tháng sau, Vạn lão gia tử mới đáp ứng mang theo Bảo Châu cùng Vạn phú quý đi lên thành phố hưởng phúc, ông khổ hơn nửa đời người rồi, cũng nên hưởng phúc.

Xe ngựa đi hai ngày hai đêm, sáng ngày thứ ba mới đến phủ đệ trong thành phố.

Vừa xuống xe ngựa, đã thấy mấy người phụ nữ trên người mang đầy châu báu ra đón, lớn nhất không tới bốn mươi, nhỏ nhất so với Bảo Châu còn nhỏ hơn hai tuổi, đều mặc sườn xám màu sắc đặc biệt sặc sỡ, làm đau mắt người khác.

Bảo Châu từ bên trái nhìn lướt qua đến bên phải, lại từ bên phải nhìn sang bên trái, nhìn tới nhìn lui, con mắt đều sắp rớt ra, vẫn không biết người nào mới là mẹ cô, thò tay giật giật tay Vạn Phú Quý, rất buồn rầu hỏi: “Cha Phú Quý, người nào là mẹ con?”

Lời này vừa nói ra, mấy người phụ nữ đều xấu hổ, Vạn Phú Quý gãi gãi đầu, không biết nên trả lời như thế nào, năm đó Vạn Phú Quý chạy nạn, đi theo mấy người đồng hương làm mua bán nhỏ, thời điểm chạy nạn đã lạc mất vợ, nghĩ đến quê quán mất mùa cha già cùng con gái có khả năng đã chết đói từ lâu, để có con nối dõi, phải cưới một người vợ khác, vẫn muốn sinh con trai, nhưng bất đắc dĩ chỉ sinh được con gái, làm cho hắn chộc giận gần chết. Mấy năm này buôn bán phát đạt, lại liên tiếp thêm mấy phòng vợ bé. Hắn chỉ có thể nói: “Đây là Nhị nương, đây là tam nương, đây là Tứ Nương. Mẹ con năm đó chạy nạn đã bị thất lạc, còn không tìm được. Cha nhất định sẽ tìm được bà ấy về, con yên tâm!”

Chờ hắn nói xong, Bảo Châu cũng đếm xong mấy ngón tay, tựa hồ có chút mất mát quơ quơ bốn ngón tay vừa thô vừa đen lên, đối với Vạn Phú Quý thập phần lo lắng mà hỏi: “Có nhiều mẹ như vậy ah! Lương thực trong nhà làm sao đủ ăn?”

3. Chương 3: Đồ Tham Ăn Bảo Châu

Vạn Phú Quý vốn thương cảm, nghe con gái vừa nói như vậy, lập tức vui vẻ, cái khác hắn không dám nói, cái này hắn dám cam đoan: “Nha đầu ngốc, lương thực của nhà chúng ta, hai mươi năm đều ăn không hết,

con yên tâm đi!”

Nói xong lại gọi lão gia tử cùng nhau vào phủ, bởi vì nhanh đến giữa trưa, trước khi ăn cơm lại an bài chỗ ở, lúc thịt cá bưng lên, Bảo Châu ngửi thấy mùi thơm nước miếng đều muốn chảy ra, con mắt lóe sáng long lanh nhìn đĩa cá trước mắt, thoạt nhìn trông rất ngon.

Ngồi ở bên trái nàng chính là con gái lớn của Nhị thái thái gọi Bảo Nguyệt, nghe nói chị gái ở nông thôn sắp tới, cố ý mặc một bộ đồ màu đỏ toái Hoa Kỳ, đầu đeo dây châu báu để khoe khoang, cô muốn cho nha đầu gốc ở nông thôn này hiểu rõ, ai mới là thiên kim tiểu thư được Vạn gia sủng ái nhất, một đĩa nha đầu đội lên tên tuổi đại tiểu thư, cũng chỉ có thể bị văng vể phần, giờ phút này cô ra vẻ thân mật kẹp lên một đĩa rau bỏ vào trong chén cô, cô như lơ đãng nhìn trứng bồ câu to như viên bảo thạch ở trước mắt nói: “Chị ăn nhiều một chút, những năm này chịu khổ a!”

“Ăn no rồi sẽ không khổ nữa.” Bảo Châu nhìn thoáng qua rau xanh trong chén, lại nhìn trên bàn phong phú xanh xao, sợ người trong nhà nhiều, một hồi sẽ ăn không đủ, quyết đoán thò tay ra nắm, từng ngụm từng ngụm cúi đầu bắt đầu ăn.

Bảo Nguyệt thấy động tác cô thô lỗ, khoe miệng giật giật, có chút ngu ngơ nhìn cô: “Chị ăn chậm một chút, không có người tranh với chị đâu.”

Con gái nhỏ Bảo Trân của Nhị thái thái không giả vờ như Bảo Nguyệt, đối với Bảo Châu khinh miệt cười: “Chị sợ là rất nhiều năm không ăn qua đồ tốt như vậy a! Không giống chúng ta mỗi ngày đều ăn, đã sớm chán ăn rồi, ước gì mười ngày nửa tháng không cần ăn.”

“Vậy sao? Vậy cho tôi được không?” Bảo Châu thò tay kích động nắm lấy tay của Bảo Trân, cô ấy không ăn vậy phần của cô ấy có thể ỉnh không?

“Tốt, chị muốn cái gì đều được.” Bảo Trân nhất thời không có hiểu ý của Bảo Châu, chỉ là nóng lòng muốn Bảo Châu rút cái tay đầy dầu mỡ của cô trở về, đợi cô phục hồi tinh thần lại, mới nhớ tới chính mình vừa rồi nói cái gì, cô vậy mà cho cái thôn dân này có cơ hội sử dụng công phu sư tử ngoạn, thế nhưng mà lời đã nói ra khỏi miệng lại không thể thu hồi, lập tức cẩn thận từng li từng tí nhìn về phía Bảo Châu: “Vậy chị nghĩ muốn cái gì?”

“Thịt, phần của cô, nửa tháng đều cho tôi.” Bảo Châu ở nông thôn chỉ có vào dịp lễ mừng năm mới mới có thể ăn thịt, đã có người cảm thấy ăn thịt là tra tấn, cô rất hi vọng có thể trợ giúp người khác một chút.

Bảo Trân còn tưởng cô muốn cái gì, lập tức thở dài một hơi, nghĩ thầm trong nhà không có khả năng thật sự nửa tháng không để cho cô ăn một miếng thịt, gật đầu đáp ứng: “Cho chị.”

Bảo Châu nghe xong cảm thấy rất vui vẻ, hướng phía Vạn Phú Quý cười cười: “Cha, cô em gái này thật tốt, con về sau mỗi ngày có thể ăn hai phần rồi, NGAO NGAO NGAO!”

Vạn Phú Quý nhìn hai đứa con gái kia của mình lớn lên có chút đầy đặn, lại nhìn Bảo Châu gầy còm, cũng hiểu được cô nên ăn nhiều một chút, mà hai đứa con gái kia cũng có lẽ ăn nhiều rồi, nghĩ đến Bảo Châu đáng thương nhất định là ăn thật nhiều khổ, cảm thấy đau lòng cho đứa con gái gốc đã lâu không nhìn thấy. Hắn gật đầu, đối với ba đứa con gái nói: “Vậy thì dựa theo Bảo Châu nói, Bảo Trân trong nửa tháng tới ăn chay a! Cho là giảm béo. Chu mụ bà đi phân phó phòng bếp, lần trước đưa tới những huyết yến kia, phần của Bảo Trân về sau đều đưa cho Bảo Châu a!”

4. Chương 4: Nhảy Sông Tự Vận?

Lời này vừa nói ra, Bảo Trân rất muốn khóc, thật sự một ngụm đều không cho a!

Thật ra thì không ăn thịt coi như xong, mỗi ngày ăn cũng cảm thấy ngán, không phải là cái vị kia.

Vấn đề là phần huyết yến kia cô thật vất vả mới cầu cha đáp ứng cho cô một phần, rõ ràng đây là bánh bao thịt đánh chó có đi không về, bị trực tiếp phân cho kẻ đàn đến từ nông thôn này.

Bảo Nguyệt tuyệt không đồng tình với em gái của mình, thật sự là đầu heo, chị gái ở nông thôn mới tới thành phố, lại là nhiều năm không gặp như vậy, cha nhất định sẽ đối với chị vô cùng tốt, Bảo Nguyệt thông minh theo ý cha mà nói: “Cha thực thương chị Bảo Châu, chị quả thực là hơi gầy một tí.”

Vạn Phú Quý gật đầu: “Các con làm em cũng phải chăm sóc tốt cho chị, lần trước Trương thúc thúc con tới đưa ột hộp bánh ngọt Tây Dương, con thích ăn đồ ngọt vốn định đưa cho con, nếu con đã đau lòng cho Bảo Châu, khó được con có phần tâm này, vậy thì cho Bảo Châu luôn đi, Chu mục bà đợi tí nữa gọi người đưa đến phòng Bảo Châu.”

Bảo Nguyệt rất bị tổn thương, cô đây là trong truyền thuyết nằm yên cũng đao lần lượt kẻ cổ sao?

Bảo Châu nghe thấy đồ ăn tốt đều ình, rất vui vẻ kẹp một miếng thịt ba chỉ mình thích nhất cho Bảo Nguyệt: “Cảm ơn em gái, thịt này ăn thật ngon, em nếm thử.”

Bảo Nguyệt nhìn thịt mỡ trong chén, rất muốn ném xuống dưới mặt bàn, thế nhưng mà ánh mắt Bảo Châu một bộ dạng rất chờ mong nhìn cô, ánh mắt Vạn Phú Quý cũng đang hướng bên này nhìn, cô nếu không ăn chính là không nể tình, đành phải cố nén buồn nôn đem miếng thịt ba chỉ béo ngậy nuốt vào trong bụng, một giây sau thiếu chút nữa buồn nôn đến nỗi ra.

Cảm ơn Bảo Nguyệt, Bảo Châu cũng không có quên lòng tốt của Bảo Trân, kẹp lên một khối thịt như vậy cho vào trong chén Bảo Trân.

Bảo Trân nhìn miếng thịt béo ngậy thật sự nuốt không trôi, tự động đầu hàng nói: “chị, chị ăn đi! Em đang giảm béo.”

Vì vậy đợi sau khi ăn xong món điểm tâm cũng là lúc súp ngọt ngân nhĩ được bưng lên, Bảo Trân cũng không thể không biết xấu hổ mà ăn hết, đem súp ngân nhĩ đưa đến trước mặt Bảo Châu cười ha hả mà nói: “Bảo Châu chị giúp em ăn chỗ này đi!”

Nghĩ thầm ăn hai phần súp ngân nhĩ, tốt nhất bị tiêu chảy kéo chết người.

Công năng hấp thu gần đây của Bảo Châu rất mạnh, trước kia thời điếm ẽ không có đồ ăn phải đi khắp núi tìm rau dại, đồ ăn khó ăn hơn nữa đều có thể nuốt xuống, cái gì cũng ăn! Lá cây mục a! Trong đó có một ít thảo dược dưỡng dạ dày, kết quả càng ăn khẩu vị càng tốt.

Chút lòng thành này tính là gì á!

Bảo Châu nói cười tà tà cho hai chén súp ngân nhĩ vào trong bụng, vỗ vỗ cái bụng tròn vo tựa lưng vào ghế ngồi, nhìn về phía Vạn lão gia từ bên cạnh đồng dạng không thể động đậy chút nào, an tâm nghiêng đầu một cái ngủ thiếp đi...

Gian phòng của Bảo Châu tuy rằng so với Bảo Nguyệt và Bảo Trân có chút keo kiệt, Nhị thái thái vẫn đứng ở cửa ra vào cười ha hả đối với cô nói: “Đây chính là mẹ đã bỏ ra vài ngày mới thu thập thỏa đáng đấy, con xem có thích hay không? Không thích mẹ lại gọi người đổi lại cho.”

Bảo Châu quan tâm nhất chính là ngủ được thoải mái, đi về phía giường lớn khắc hoa ngồi xuống, sau đó rất nhanh đứng lên, giường trong thành phố quá không thoải mái, phía dưới không có lót cỏ, ngồi xuống cứng rần, còn không bằng giường thấp ở nông thôn của cô, ít nhất phía dưới còn phủ lên một lớp cỏ khô, nghĩ đến trời còn chưa có tối, đi ra bên ngoài tìm chút ít cỏ về trải lên ván giường có lẽ còn kịp.

Một bên đi ra ngoài, một bên hỏi Nhị thái thái: “Mẹ hai, không cần làm phiền mẹ, ở đâu có cỏ?”

“Sông?” Nhị thái thái nhìn bộ dạng cô uể oải, nghĩ thầm chẳng lẽ cô phát hiện mình cất xén tiền dùng để sửa phòng, dùng lại đồ đã qua sử dụng trong nhà và chặn bông cửa hạ nhân đã dùng qua thật giả lẫn lộn.

Cho nên tức giận quá muốn nhảy sông tự vẫn?

5. Chương 5: Em Gái, Em Thực Đáng Xấu Hổ

Cái này thật không tốt, tuy nói là nha đầu ở nông thôn không đáng để người chú ý, nhưng vạn nhất chuyện này kinh động đến lão gia, bà tất nhiên sẽ bị mắng ột trận. Bà tranh thủ thời gian vươn tay ngăn cản cô:

“Bảo Châu a! Đừng đi tìm sông, gian phòng kia con không hài lòng đúng không! Mẹ lập tức gọi người sửa sang lại lần nữa, bảo đảm sẽ cho con thỏa mãn, ngàn vạn lần đừng đi nói với cha con, đêm nay để con chịu ủy khuất cùng Bảo Nguyệt em gái con chen chúc một phòng rồi.”

“Dạ.” Tuy rằng cô không thích ở đây, nhưng ông nội đã từng nói qua, làm người phải thích ứng trong mọi tình cảnh, vì vậy cũng chỉ phải cùng em gái ở chung một phòng rồi.

Nhìn thấy Bảo Châu vẻ mặt có chút chán nản gật đầu, Nhị thái thái mới thở dài một hơi, nghĩ thầm về sau ai nói với bà nha đầu này là kẻ ngu, bà sẽ cãi lại đến cùng, ngu dần ở chỗ nào, rất khôn ranh thì có!

Tạm thời vẫn không nên cắt xen bất gì vật gì của cô, vốn mua những thứ đồ đã sử dụng qua này tốn một ít tiền, hiện tại lại phải đặt mua một lần nữa, hơn nữa chỉ có thể thành thành thật thật đặt mua hoàn toàn mới, không thể một lần nữa tìm nhân viên thu chi đòi tiền, Nhị thái thái chỉ có thể ngậm bồ hòn có khổ tự chịu, nếu không đủ tiền, bà chỉ có thể chính mình tìm cách thôi.

Bất quá chờ xem, Vạn Bảo Châu dù thông minh cũng bất quá chỉ là khách qua đường trong cái nhà này, bà Nhị thái thái mới là nữ chủ nhân ở đây, rồi ôm lấy đầu ngón tay tính toán, ngày tốt lành của Vạn Bảo Châu chỉ sợ cũng sắp chấm dứt...

Buổi tối Bảo Châu lần đầu tiên dùng bồn tắm lớn nên đặc biệt hưng phấn ngâm đến một giờ đồng hồ cũng không chịu ra, Bảo Nguyệt trong lòng thầm mắng cô chưa thấy qua các mặt của xã hội, ngồi ở trước bàn trang điểm bôi sơn móng tay hôm nay chỉ còn lại một chút thời gian.

Một lát sau người hầu đưa tới hai chén tổ yến, đây chính là huyết yến tốt nhất, đều là chứa trong chén nhỏ, quý giá hiếm thấy, cô và Bảo Trân trước kia mỗi ngày chỉ được ăn một chén nhỏ như vậy, thừa dịp Bảo Châu đang tắm, cô nếu không làm chút ít tay chân, thì thực xin lỗi chính mình rồi, đây là cơ hội ngàn năm khó gặp ah!

Bảo Nguyệt nghĩ đến liền mở nắp hai chén tổ yến ra, đổ một nửa chén tổ yến qua chén còn lại, sau đó trộn lẫn vào một ít nước trà lạnh trên bàn, nghĩ đến chuyện xảy ra giữa trưa làm cho nàng có tức giận, ngẩng đầu nhìn bốn phía, thấy không có người khác, tranh thủ thời gian cúi đầu xuống, một tay giơ lên cái nắp lên làm vật che chắn, một tay cầm cái chén, nhổ ra mấy miếng nước bọt vào bên trong, sau đó cầm lấy thìa quấy một chút, đang muốn đặt nắp lại.

Chỉ thấy Bảo Châu đẩy cửa phòng tắm đi ra, Bảo Nguyệt nghe tiếng ngẩng đầu nhìn thoáng qua, sững sờ, nghĩ thầm người cũng tới thật đúng lúc a! không sớm không muộn như vậy, dọa cô kêu to một tiếng.

Cúi đầu xuống còn muốn đổi chén tổ yến trong tay đã không còn kịp rồi, bởi vì động tác của Bảo Châu rất nhanh, đi tới cầm lấy chén tổ yến còn lại ngồi vào bên cạnh mở cái nắp, nhìn tổ yến trong chén, cái hồng vù vù này là gì?

Lại nhìn Bảo Nguyệt bên cạnh giơ cái thìa cả buổi không có đưa vào trong miệng, ngẩng đầu hỏi: “Đây là cái gì?”

“Đây chính là cực phẩm huyết yến, chị nhất định không có ăn qua a! Ăn nhiều thêm một chút! Về sau sợ muốn ăn cũng khó.” Bảo Nguyệt liếc cô.

Bảo Châu ném một miếng, hương vị có chút giống lòng trắng trứng, không thể nào ưa thích nổi, nhưng ông nội đã từng nói không thể lãng phí đồ ăn, cô vẫn nên ăn hết, từng miếng từng miếng thời gian dần trôi qua ăn hết vào trong miệng.

Bảo Nguyệt nhìn ở trong mắt, nghĩ thầm cái chén này mình đã bỏ thêm “Nguyên liệu” vốn là chuẩn bị cho Bảo Châu, chính mình nhất định là ăn không trôi, dù sao chuyện cô đã làm, cho dù phát sinh chuyện ngoài ý muốn, chẳng lẽ liền làm khó cô sao?

Bảo Nguyệt đem cái chén trước mắt mình đẩy qua cho Bảo Châu, mỉm cười nói: “Bảo Châu, chị thích như vậy thì giúp ta đem phần này ăn luôn đi!”

Bảo Châu nhìn nhìn cô, có chút không tình nguyện nói: “Chị ăn no rồi.”

“Thế nhưng mà em thật sự ăn không vô, chị ở nông thôn chịu nhiều khổ rồi, biết rõ lãng phí lương thực là đáng xấu hổ đấy.”

Bảo Châu gạt đầu, hơn nữa đối với điều này rơi xuống một cái kết luận: “Cho nên em gái, em thực đáng xấu hổ.”

6. Chương 6: Hấn Lại Không Ăn Người

Bảo Nguyệt: “...”

Bị cài lên danh hiệu đáng xấu hổ Bảo Nguyệt dứt khoát đáng xấu hổ đến cùng, cô cố nén phần nộ trong lòng đối với Bảo Châu cười nói: “Cho nên chị nhất định phải giúp em ăn xong! Cho dù là cho em mặt mũi cũng được.”

Bảo Châu cau mày đáp ứng, trước kia ở trong thôn có một loại thuyết pháp, đứa nhỏ nào lãng phí lương thực, nửa đêm sẽ bị đái dầm, cô không sợ Bảo Nguyệt đái dầm, nhưng buổi tối phải ngủ chung một giường, Bảo Châu không ngủ được mùi thối, chỉ có thể cố mà làm đáp ứng.

Bảo Nguyệt nghĩ thầm cái này người chết chắc rồi.

Bảo Châu sầm mi khổ kiểm bụng chén tổ yến lên, sắp đưa vào miệng, đột nhiên nhớ tới quần áo cô tắm lúc này còn không có giặt sạch, đem tổ yến thả xuống, vài bước chạy vào phòng tắm, còn chưa kịp đem quần áo ngâm nước, đã bị Bảo Nguyệt một phát bắt được: “Chị không phải muốn ăn sao? Tại sao lại để xuống? Chẳng lẽ sợ em hạ độc không thành.”

“Quần áo của chị còn chưa có giặt, đợi chút nữa giặt xong, đói bụng lại ăn.” Cô thật sự đã rất no.

Bảo Nguyệt nghe cô nói như vậy, nghĩ thầm tối đây sẽ chờ cô giặt xong lại ép cô ăn, thật ra thì trong nhà là có người giặt quần áo, nhưng cô dựa vào cái gì phải nói cho Bảo Châu, cô thích giặt thì để cho cô giặt a!

Bảo Nguyệt nghe xong buông tay Bảo Châu ra, xoa eo đi trở về trong phòng, ngẩng đầu nhìn không nhìn thấy hai cái chén để trên bàn nữa, chắc là bị người hầu lấy đi rồi! Tức chết cô!

Hừ!

Chờ xem, hôm nay coi như cô gặp may.

Đêm đã khuya, nhưng tối nay có người khó có thể đi ngủ, trong một quán rượu đơn sơ, một người con trai đang uống say như chết.

Người này là nổi danh ác ôn, trộm đạo, đánh nhau đã thương người ở trong thành, không chuyện ác nào không làm, là con trai út của Lục lão gia, với danh xưng là Tiểu Bá Vương Lục Côn Sơn.

Lúc này Tiểu Bá Vương sớm đã thành một con quỷ say rượu, nửa thân thể ghé vào trên bàn rượu, tóc tai lộn xộn, cách ba mét đều có thể ngửi thấy được hỗn hợp mùi mồ hôi cùng mùi rượu trộn lẫn trên người hắn.

Cũng may bởi vì đêm đã khuya trong tiệm đã không người khách nào khác, sẽ không hù đến người khác.

Nhưng chủ quán cũng đau đầu ah! Cái thằng này uống say gục xuống bàn không chịu đi, bọn họ lại không dám đuổi người, sợ hấn vạn nhất phát điên, làm bị thương chính mình.

Gã sai vật lau chùi sạch sẽ trong quán cuối cùng chỉ còn một cái bàn, thật sự rất khó xử, nhịn không được hỏi chủ quầy đang tính sổ sách ngồi ở một góc rất xa: “Chưởng quầy, hấn như thế nào còn chưa đi ah!”

“Cậu hỏi tôi, tôi biết hỏi ai ah! Cậu ở nơi này xem hấn, vạn nhất muốn nện cửa hàng thì để cho hấn nện, đừng cản, quay đầu lại tìm cha hấn đòi tiền là được rồi, tôi đi ngủ đây.” Chưởng quầy cũng chống đỡ không nổi nữa. Vốn một mối cả ngày rồi, kết quả còn đụng với một ôn thần như vậy, đánh cũng không được, đuổi cũng không xong, chỉ có thể tự nhận không may.

Gã sai vật lớn lên nhỏ gầy, chỉ còn lại một mình hấn ở trong quán, sẽ rất sợ, giặt giặt ống tay áo chưởng quầy: “Đừng ah! Chưởng quầy, tôi sợ hãi.”

“Cái này có cái gì phải sợ? Hấn lại không ăn người!”

“Xác định? Tôi sợ hấn đánh tôi.” Gã sai vật nhanh khóc, nghe nói tên Lục Côn Sơn này, bắt được ai cũng dám đánh, chính là bắt được một đầu bò ngăn cản đường đi của hấn, đều có thể bị hấn cắt bỏ chân bò, người như vậy, hấn thật sự sợ hãi.

“Có đạo lý, tôi tránh đi trước, ở đây phải vất vả cậu rồi.” Chương quỳ nói xong muốn đi ngủ.

7. Chương 7: Nhưng Mà Cái Gì?

Đột nhiên nghe được một hồi tiếng bước chân nhỏ vun đi về phía này, âm thanh thời gian dần trôi qua tới gần, chương quỳ vô ý thức quay đầu lại, thấy là một cô gái bộ dáng thanh tú, cô gái mặc sườn xám màu lam nhạt, tóc thắt thành những bím nhỏ, vừa đen lại mượt, cô tiến vào, nhìn về phía Lục Côn Sơn ghé vào trước bàn tựa hồ ngủ rồi, vốn là nhú nhú mày, về sau than nhẹ một tiếng, ngẩng đầu nhìn hướng chương quỳ nói: “Có thể làm phiền chương quỳ ột chiếc chăn, trong đêm dễ bị cảm lạnh.”

Chương quỳ gật đầu, gọi tiểu nhị đi lấy chăn ra, lại đối với cô nói: “Cô là nha hoàn của Lục gia?”

Cô gái gật đầu: “Xem như, cũng không phải.”

Chăn rất nhanh được đem tới, cô gái ôm chăn cảm kích đối với chương quỳ mà nói: “Cảm ơn chăn mền của các người. Hai người đi ngủ đi! Tôi ở đây trông coi hấn là được rồi, lúc sau nếu thiếu đi cái gì tôi hỏi là được, tôi gọi Diệp Dung Thanh.”

Chương quỳ cùng tiểu nhị liếc mắt nhìn nhau, cảm thấy cô gái này không giống loại người lường gạt đáp ứng: “Vậy đa tạ cô nương rồi, cô chăm sóc tốt hấn, có chuyện gì, cứ lớn tiếng gọi, chúng ta sẽ đi ra.”

Sau khi chương quỳ và tiểu nhị rời đi, nha hoàn tên Diệp Dung Thanh nhẹ nhàng mở chăn mỏng ra, cẩn thận từng li từng tí hướng trên người hấn khoác lên.

Hấn giấc ngủ rất sâu, thế nhưng mà chăn vừa rơi xuống vai hấn, hấn lập tức tỉnh, bởi vì hấn nghe thấy được hơi thở của cô, chỉ cần cô tới gần, cho dù là trong mộng, hấn cũng có thể cảm giác được sự hiện hữu của cô, Lục Côn Sơn sờ cái trán, mở mắt ra nhìn về phía cô, tựa hồ hơi có chút kinh ngạc: “Dung thanh, sao em lại tới đây?”

Nha đầu kia hơi sững sờ, sau đó lập tức lui lại mấy bước nói: “Thiếu gia, đêm nay anh lại không ở nhà, lão gia rất tức giận, nói đại tiểu thư Vạn gia hôm nay đã vào thành, cố ý muốn dẫn dò anh, bảo anh mấy ngày nay đừng gây chuyện thị phi, anh lại không ở nhà. Tôi thừa dịp tất cả mọi người đi ngủ, ra tới tìm anh, nghĩ đến anh đã từng nói qua, thích tới đây uống rượu nên tới thử thời vận.”

“Cô ta đến rồi thì tính sao, anh muốn làm gì, cùng cô ta không quan hệ. Với em cũng không chút quan hệ, Dung Thanh đã tới tìm anh, nói rõ em đối với anh không phải không hề có cảm giác, anh mặc kệ cô ta là thiên kim tiểu thư hay là gì. Hiện tại anh chỉ cần một câu nói của em, em có nguyện ý gả cho anh hay không?” Hấn đột nhiên bắt lấy tay của cô, có chút kích động nói, những lời này hấn giấu ở trong lòng lâu rồi, một mực không có cơ hội nói.

Diệp Dung Thanh lắc đầu: “Không, lão gia sẽ tức giận.”

“Anh cao hứng là được rồi. Em nếu đồng ý, anh lập tức sẽ đi nói với cha, anh muốn kết hôn với em, cha nếu không đồng ý, chúng ta sẽ bỏ trốn, tuyệt sẽ không để em chịu ủy khuất, em nếu đồng ý, thì đưa tay cho anh.” Lục Côn Sơn nói, từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ mẹ hấn ra, người quan tâm hấn nhất chỉ có Dung Thanh, hấn thích cô, cô biết. Những năm qua, hấn cho là mình làm đã đủ nhiều rồi, chẳng lẽ cô còn không hiểu lòng của hấn sao?

Diệp Dung Thanh nhìn về phía tay hấn duỗi ra, trong một giây, cô thật sự muốn đem tay mình giao cho hấn, giao cho thiếu gia người luôn đối xử tốt với cô, nhưng không được, cô có bản thân của cô, sự thật trước mặt, cô rút lui: “Không, em không thể đáp ứng anh.”

“Vì cái gì? Em cũng như bọn họ chán ghét anh sao?” Hấn vẻ mặt bi thương nhìn về phía cô.

Diệp Dung Thanh lắc đầu: “Không phải, em không có chán ghét anh, thế nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì?”

8. Chương 8: Tiểu Nha Đầu Đáng Thương

“Thế nhưng mà đại thái thái nói, bà cảm thấy em nhu thuận lanh lợi, ý định để cho đại thiếu gia muốn em, đợi đại thiếu gia cưới vợ, em có thể làm thiếp.” Diệp Dung Thanh giọng nói nhỏ như muỗi kêu, nhưng ngay cả như vậy, nguyên một đám chữ đả thương người, hần vẫn nghe rành mạch.

Lục Côn Sơn đột nhiên muốn ngửa mặt lên trời cười to, thật châm chọc, hần như vậy liền không chịu nổi sao?

Hần khó thở nhìn về phía cô, thật sự cười ra tiếng: “Thật tốt! Em không muốn làm vợ của anh, lại nguyện ý làm thiếp cho anh cả, chẳng lẽ làm vợ của anh, còn không bằng làm thiếp của anh cả?”

Diệp Dung Thanh muốn lắc đầu, nhưng cô lại vô lực, hần nói rất đúng, hoàn toàn chính xác ở trong mắt cô, làm vợ của một Nhị thiếu gia không được sủng ái, còn không bằng làm thiếp của đại thiếu gia, bởi vì cô tuy rằng là nha hoàn, nhưng mỗi người đều nói cô thông minh nhu thuận lại xinh đẹp. Cô đã tốt như vậy, tại sao phải chịu người khác khi dễ, cô cũng không chênh lệch gì so với cái mọi người gọi là tiểu thư kia, vì cái gì không thể trở nên nổi bật, ở Lục gia chỉ có dựa vào núi đại thiếu gia, mới có thể trở nên nổi bật.

Trong lòng cô tuy rằng đối với Côn Sơn có vài phần ưa thích, nhưng phần ưa thích này cùng vinh hoa phú quý so sánh với nhau, thật sự quá rẻ mạt rồi.

Cô nhẹ gật đầu: “Vâng, em chính là một nữ nhân vì tư lợi như vậy, không xứng có được tình yêu của thiếu gia ngài. Người giống như ngài, mặc dù đối với em tốt, nhưng lại không thể cho em thứ em muốn. Ngài quên em đi!”

“Cô đi đi!” Hần không muốn lại nhìn thấy cô.

Bác gái!

Lại là bác gái, vì cái gì mỗi lần hần thích gì, đều sẽ biến thành của đại ca ?! Khi còn bé món đồ chơi là như thế, quyền kế thừa cũng là như thế, hiện tại ngay cả người trong lòng đều là như thế này, có một thứ gì thực sự thuộc về hần không...

Sáng sớm hôm sau Vạn Phú Quý bảo quản gia mang Bảo Châu và lão gia tử đi tiệm may tốt nhất trong thành may mấy bộ quần áo, đã về nhà, quyết không thể lại keo kiệt như trong quá khứ.

Lão gia tử sống đến từng tuổi này, vẫn là lần đầu trông thấy nhiều tơ lụa như vậy, nhìn vải vóc gì cũng đều cảm thấy đẹp mắt, lại luôn hướng trên người Bảo Châu khoa tay múa chân, ông lớn tuổi, mặc cái gì cũng được, Bảo Châu còn nhỏ lại không có mẹ chăm lo, tự nhiên có nhiều quần áo là tốt, vì vậy đối với quản gia nói: “Cho Bảo Châu mua a! Tôi lão già này mặc đồ tốt như vậy cũng là lãng phí, không biết còn có thể sống thêm được mấy năm.”

Quản gia thiện ý khuyên ông: “Lão gia tử, ngài đừng lo lắng, đại tiểu thư muốn bao nhiêu bộ đồ đều có thể, ngài cũng chọn mấy bộ ình đi a!”

Bảo Châu đau lòng cho ông nội, theo trên quầy ngàn chọn vạn tuyển cảm lấy một khúc vải ôm đến trước mặt ông nội: “Ông nội mua cái này a! Ông mặc, đẹp mắt.”

Lão gia tử nhìn vải vóc cũng hiểu được rất đẹp, tơ lụa màu đỏ thẫm, phía trên thêu mấy chữ phúc, nhìn rất vui vẻ: “Vây ông may một bộ này.”

“Dạ.” Bảo Châu cười gật đầu.

Chưởng quầy đang mời người khách khác vào hướng phía bên này xem xét, lập tức đi tới, đối với Bảo Châu và vạn lão gia tử nói: “Hết sức xin lỗi, vải này đã có người đặt may rồi, các vị đổi một khúc khác a!”

Bảo Châu nhìn xem ưa thích, không có buông tay, mà là chặt chẽ ôm vào trong ngực, ngẩng đầu đáng thương nhìn vị chưởng quầy, cũng không nói chuyện, chỉ là đọng đầy nước mắt nhìn qua hần, giống như đang nói không cho phép đoạt vải của tôi.

9. Chương 9: Đối Với Cô?

Chường quỹ bị cô nhìn có chút chột dạ, vốn khúc vải này đã có người đặt, đoán chừng là học đồ sơ ý, lại bỏ vào trên quầy, xem Bảo Châu ôm vào trong ngực như trân bảo, hẳn cũng không thể nào đoạt lại, nhìn thoáng qua Vạn quản gia đứng ở bên cạnh, Vạn quản gia hẳn quen biết ah! Là quản gia nhà giàu trong thành, biết rõ tiểu cô nương này khẳng định cũng là người không thể đắc tội, nhưng vị khách nhân kia hẳn càng đắc tội không nổi.

Vạn quản gia thấy chường quỹ đang nhìn mình, chỉ chỉ Bảo Châu và Vạn lão gia tử giới thiệu với hẳn: “Chường quỹ, vị này chính là đại tiểu thư, vị này chính là Lão thái gia nhà tôi.”

“Lão thái gia khỏe, đại tiểu thư khỏe.” Chường quỹ càng thêm khó khăn, hai bên cũng không phải là người có thể đắc tội được.

Đang do dự thì thấy một vị khách quý tiến vào cửa, tranh thủ thời gian tiến lên vài bước nghênh đón vị trẻ tuổi mặc âu phục chào hỏi: “Lục đại thiếu gia, ngọn gió nào thổi ngài tới? Mời vào bên trong.”

“Vải mẹ tôi đặt có rồi chưa?” Lục phu nhân vì sinh nhật của chồng, nên cố ý tới đây đặt vài khúc vải gấm tơ lụa quý, mẹ bảo hôm nay có lẽ hàng đã về rồi rồi, bảo hẳn làm xong việc thuận tiện tới lấy, mẹ nói muốn tự thân dùng vải này làm một bộ quần áo cho cha.

Chường quỹ chỉ chỉ khúc vải Bảo Châu ôm trong tay: “Đây là vải của ngài, ngài đến vừa vặn, vị Vạn tiểu thư này, cũng vừa ý với khúc vải này, người xem việc này...”

Ai cũng đều biết lục đại thiếu là cực kỳ có phong độ thân sĩ, nói không chừng sẽ đổi với tiểu cô nương này.

Bảo Châu nghe khúc vải có quan hệ với người kia, ngẩng đầu đánh giá hẳn vài lần, đó là một người tao nhã, lớn lên mặt mày thanh tú, mang trên mặt tươi cười ôn hòa lại lễ phép, rõ ràng mặc áo sơ mi cực kỳ đơn giản, lại phát ra một phần cao quý không giống người thường.

Trong trí nhớ, đây là lần đầu tiên Bảo Châu nhìn thấy đại thiếu gia Lục gia Lục Hoài Ninh.

Bảo Châu chưa từng biết cái từ cao quý, nhưng cô lại biết rõ bộ dáng của hẳn cùng mỹ nam tử trong kịch nam lớn lên tựa hồ là giống nhau, hẳn hiển nhiên như trong kịch nam miêu tả là Hứa Tiên đi, thật sự là nhân vật Thiên Tiên.

Bảo Châu lần đầu tiên đối với hẳn có chút hảo cảm, ánh mắt thẳng tắp nhìn xem hẳn, lại dùng ngón tay chỉ vải trong lòng ngực của mình: “Cái này, cho ta. Được không?”

Ánh mắt Lục Hoài Ninh nhìn thẳng vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, màu da không phải rất trắng, ngũ quan lại lớn lên rất tinh xảo, không giống thực nữ khuê phòng bình thường có loại ôn nhu, cô thoát nhìn có sức sống sáng ngời như ánh mặt trời. Hẳn không khỏi có chút bị cuốn hút, hẳn đã bao lâu không có nhìn thấy loại ánh mắt sáng ngời này, trong thoáng chốc dường như cảm giác trở lại sân trường, chỉ có ở trong sân trường mới có thể nhìn thấy ánh mắt sáng ngời như thế a!

Hẳn đi phía trước vài bước, Bảo Châu lại lui về mấy bước: “Không cho phép đoạt vải của tôi.”

“Cô rất thích vải này?”

Bảo Châu không chút do dự gật đầu: “Rất thích.”

“Vì cái gì?”

“Ông nội mặc vào rất đẹp mắt.” Bảo Châu chỉ chỉ ông nội đứng ở bên cạnh mình.

“Vậy nếu như tôi lấy khúc vải này?” Hẳn nhìn trong mắt cô có loại chấp nhất, thì kim lòng không được muốn trêu chọc cô, xem cô có thể kiên trì bao lâu.

“Tôi lấy điểm tâm đổi với anh được không?” Tối hôm qua cô ôm hộp KẼO bảo bối cơ hồ một đêm không ngủ.

“Tôi nếu không đổi thì sao?”

10. Chương 10: Quanh Vinh Thịt Heo

Bảo Châu không biết nên trả lời như thế nào, sờ lên cái ót, sau đó dùng ánh mắt rất mê hoặc nhìn hắn, chờ đợi đáp án của hắn.

“Tôi nói giỡn với cô thôi, khúc vải này, tôi tặng cho cô.” Hắn thích ánh mắt bắt khuất không từ bỏ của cô.

“Thật tốt quá.” Bảo Châu lập tức nở nụ cười, lúc há mồm lộ ra hai cái răng nanh rất đáng yêu, Lục Hoài Ninh không biết tại sao đột nhiên có một cảm giác như đang ôm một con mèo nhỏ trong lòng, mềm lại có một tia khác thường, làm cho hắn không cách nào hình dung.

Lục Hoài Ninh quay người lại nói chường quầy giúp hắn chọn một khúc vải khác, đang muốn đi, Bảo Châu đột nhiên đi qua, nhẹ nhàng giữ chặt tay của hắn, sau đó bàn tay hướng lên, rất cẩn thận đem mấy viên kẹo đặt vào lòng bàn tay của hắn: “Mời anh ăn.”

“Cảm ơn.” Đây là lần đầu tiên hắn nhận lễ vật nhỏ như vậy, nhưng lại rất chân thành, không giống với những người khác trong lúc tặng quà có ánh mắt nịnh nọt, trong mắt của cô tràn đầy thiệt tình cảm ơn.

Đợi chường quầy đưa hắn lên lầu, Lục Hoài Ninh mới hồi phục tinh thần, nhìn vải vóc tinh xảo đẹp đẽ bày biện ở trên bàn, lại kìm lòng không được hỏi vấn đề ngoài lề: “Tiểu cô nương vừa rồi là người nào.”

“Nghe nói là đại tiểu thư Vạn gia.”

“Vạn gia, chẳng lẽ là...” Lục Hoài Ninh muốn nói lại thôi, chẳng lẽ là vị tiểu thư của Vạn gia kia? Hắn cảm giác mình suy nghĩ nhiều! Nếu thật là cô, vậy vận mệnh đối với cô tựa hồ có chút tàn khốc...

Ngày hôm đó trong nhà giống trống khua chiêng muốn chuẩn bị tiệc tối, nói là có khách trọng yếu muốn tới.

Sau giờ ngo, Vạn Phú Quý thừa dịp còn chút thời gian, gọi Bảo Châu vào thư phòng của mình, đối với Bảo Châu đang gặm quả táo nói một tiếng: “Ngồi đi!”

Thấy Bảo Châu chuyên tâm gặm quả táo, vốn đang khẩn trương lại không có chút thay đổi nào, chuyện này trước khi hắn đi đón Bảo Châu trở về đã định rồi, nhưng bây giờ nhìn thấy Bảo Châu tham ăn giỏi ngủ lại đơn thuần đáng yêu, Vạn Phú Quý có chút do dự, cho nên muốn hỏi trước hỏi ý kiến của cô a!

Dừng một chút, Vạn Phú Quý đi đến bên cạnh cô ngồi xuống thành khẩn nói: “Lần này đón con trở về, chủ yếu cũng là vì tuổi con không còn nhỏ. Đoạn thời gian trước có người đến nhà chúng ta cầu hôn, vốn định chọn một trong đứa hai em của con, nhưng cha thấy con tuổi cũng không nhỏ, nên đã con đáp ứng việc hôn nhân này.”

Bảo Châu chuyên tâm gặm quả táo, không có để bụng “Ah” một tiếng.

Nghe được cô đáp một tiếng, Vạn Phú Quý cho rằng cô đã đáp ứng việc hôn nhân này, vốn hắn suy nghĩ rất nhiều biện pháp để bức Bảo Châu đáp ứng, hôm nay thấy cô đáp ứng sáng khoái như vậy, nghe lời như vậy, làm cho hắn là người làm cha có chút hồ thẹn.

Cô tuy rằng thực sự ngu dại, nhưng đáng yêu, nhất thời lại có chút ít do dự nói: “Kỳ thật việc này vốn là cho Bảo Nguyệt, nhưng mẹ hai con cảm thấy tuổi nó quá nhỏ, không thích hợp. Cho nên cha mới nghĩ tới con, hiện tại ngẫm lại giống như có chút không ổn. Hôm nay người Lục gia sẽ đi qua, đợi tí nữa con nhìn thấy thiếu gia Lục gia, nếu không đồng ý, cha sẽ không để con ủy khuất.”

Bảo Châu cái hiểu cái không nhẹ gật đầu, lập gia đình cô hiểu, A Hoa ở trong thôn gả cho Quang Vinh thịt heo ở thôn kế bên, sau đó mỗi ngày đều có thịt ăn, tốt quá!

11. Chương 11: Ở Rẽ?

Lục gia là nhà giàu nhất nhì trong thành. Mà Vạn gia có được nhà cửa xa hoa, cũng có thể xếp hàng thứ mười trong thành. Vốn coi như không tệ, nhưng so với Lục gia, thì khoảng cách rất xa, căn bản không thể đánh đồng.

Cho nên Lục gia lúc trước phái người tới cầu thân, Vạn Phú Quý cao hứng có chút thụ sủng nhược kinh, hai đứa con gái trong nhà càng thiếu kiên nhẫn từ sau tấm bình phong tranh nhau chạy đến chào hàng, ai không muốn bay lên đầu cành biển Phượng Hoàng, đây chính là Lục gia ah!

Thế nhưng mà Lục gia phái bà mối tới nói vừa xong, hai chị em mà bắt đầu nhún nhường cho nhau, Lục gia mặc dù tốt, nhưng nếu như đối tượng lập gia đình là đứa con út Lục gia Lục Côn Sơn, tất nhiên không thể tốt rồi. Con trai trưởng Lục gia làm kinh doanh có nghề nghiệp, mà con thứ hai Lục Côn Sơn thì không nghề, không đọc sách, sống phóng túng đã quen, đánh nhau ẩu đả cũng là chuyện thường ngày, điển hình là phá gia chi tử.

Hai đứa con gái không chịu gả, Vạn lão gia lại không dám đắc tội Lục gia. Nhị thái thái vì hạnh phúc của hai đứa con mình, mới nhắc tới Bảo Châu, nói có lẽ đại tiểu thư ở nông thôn không có bị chết đói, phái người đi xem, nếu còn sống gả cho Lục Côn Sơn, giải quyết vấn đề khẩn cấp này, lại không tổn thất cái gì, chỉ là một đứa con gái gốc mà thôi.

Vạn Phú Quý nhìn thấy Lục gia phái quản gia hết sức nghiêm túc tới, thì muốn chút đầu.

Lúc này, muốn hồi hận đã không còn kịp rồi.

Hắn phái người đi hỏi thăm một chút, không nghĩ tới lão gia tử cùng Bảo Châu đều còn sống, lập tức đi đón trở về, Vạn Phú Quý mới bắt đầu đã hồi hận, tuy rằng có hơi ngốc một chút, nhưng ngốc một cách đáng yêu ah! Quả thực chính là làm người ta nhìn thấy liền vui vẻ, bộ dáng cũng tốt, như mẹ cô.

Tuy rằng ở chung không có bao lâu, nhưng vẫn có chút luyến tiếc.

Sau giờ ngộ bọn nha hoàn phụng mệnh giúp Bảo Châu sửa soạn.

Mấy bộ quần áo đặt may cũng đã được đưa tới, nha hoàn hầu hạ Bảo Châu vừa mới giúp cô mặc xong quần áo, còn chưa kịp chải đầu, chỉ thấy tam thái thái cười mỉm đi đến, sau lưng còn gọi người bưng một cái khay, tam thái thái người rất đẹp, tính tình cũng rất ôn hòa, nhưng cũng có tâm cơ kín đáo, bà nghĩ đến dưới gối mình không con, lão gia chỉ có ba đứa con gái, trong đó hai đứa đều là Nhị thái thái sinh, bà nếu muốn có một chỗ dựa, vậy nịnh bợ Bảo Châu không có mẹ bên cạnh là không còn gì tốt hơn rồi, nghĩ đến buổi tối sẽ có yến hội, Bảo Châu vừa từ nông thôn tới, không thể làm mất cấp bậc lễ nghĩa, đem vài món châu báu trước kia lão gia trước kia ỉnh mang đến: “Bảo Châu, mẹ mang đến cho con một ít đồ trang sức. Con chọn thức con thích, mẹ sẽ cho con.”

Bảo Châu nhìn đồ vật trong khay, đều rất đẹp, không biết chọn cái gì tốt, lại cảm thấy bộ dạng mẹ ba cười lộ lên rất thân thiết, làm nũng nói: “Mẹ ba giúp con chọn a!”

Tam thái thái thấy cô có chút thân thiết với mình, cười đi qua, tự tay chọn một vòng cổ đeo vào cho cô, hơn nữa trang sức tinh xảo, lập tức làm hai mắt mọi người tỏa sáng. Vốn Bảo Châu lớn lên nhìn rất tốt, mặt mượt mà như trứng ngỗng, con mắt rất lớn, rất có thần, ngũ quan lớn lên vốn tinh xảo, chỉ do lúc trước không có ăn mặc tử tế, cho nên nhìn dung mạo tựa hồ không bằng Bảo Nguyệt, lúc này hơi sửa soạn một chút, đoán chừng là mười cái Bảo Nguyệt cũng kém với cô.

Người đẹp như vậy, chỉ là tiện nghi cho tên phá gia chi tử Lục Côn Sơn.

Tam thái thái lôi kéo tay của cô, một bên hướng dưới lầu đi đến, một bên thành tâm nói: “Bảo Châu con thật xinh đẹp, không hổ là ruột thịt trưởng nữ, so với cô đại tiểu thư kia đúng là đẹp mắt.”

Bảo Châu có chút không yên lòng cười cười, tâm tư đều bay đến trên yến tiệc, nghe nói hôm nay sẽ làm tiệc ngoại quốc, có rất nhiều món trước kia cô chưa từng ăn qua, nghĩ tới sắp chảy nước miếng ra.

Thời điểm hai người đi đến phòng khác, chỉ thấy trên ghế sa lon người đã ngồi thành hai bên, phía bên trái là một nam nhân trung niên bụng phệ đang cùng Vạn Phú Quý nói gì đó, người nọ vẻ mặt bình tĩnh, đầu Vạn Phú Quý lại nhanh chóng chảy đầy mồ hôi chột từ lấy: “Lục lão gia cái phúc này Vạn gia không dám nhận, tiểu nữ bản tính ngu dốt, có thể gả cho Nhị thiếu gia đã là trèo cao rồi, có thể nào lại để cho Nhị thiếu gia hạ mình ở rể Vạn gia.”

12. Chương 12: Đây Là Bảo Châu?

“Nghe nói Bảo Châu là con gái lớn của Vạn huynh, nhất định là bảo bối của Vạn huynh a! Nếu để cho Bảo Châu đến Lục gia, huynh cũng nhất định rất không nỡ. Cho nên đến ở rể, như vậy Bảo Châu còn có thể ở bên cạnh Vạn huynh tận hiếu, hơn nữa Côn Sơn tuổi nhỏ bây giờ là còn cần quấy, nhưng nam hài tử mà! Qua vài năm sẽ trưởng thành hơn, Vạn huynh nếu không chê, ngược lại có thể cho Côn Sơn giúp huynh quản lý một phần gia nghiệp.” Lục lão gia nụ cười trên mặt nhàn nhạt.

Lục lão gia không biết hẳn thật sự sợ hãi, hay là giả giả bộ hồ đồ trong lòng thì khôn ngoan, Côn Sơn tuy nhiên là đứa phá gia chi tử hết ăn lại nằm, nhưng cũng là con trai ruột của hắn, cũng không thể lại để cho hắn về sau chết đói, nhưng phá hoại gia nghiệp gia mình cũng không tốt, cho nên muốn dứt khoát tiếp nhận việc hôn nhân để cho Côn Sơn ở rể Vạn gia, từ nay về sau mắt không thấy tâm không phiền, mà Côn Sơn cũng có gia nghiệp nhà người khác để phá hoại, hẳn làm cha hoàn toàn không đau lòng.

Lúc trước chọn trúng Vạn gia, cũng là bởi vì Vạn Phú Quý dưới gối không con kế thừa gia nghiệp, đợi Vạn Phú Quý già đi, tất cả tài sản của Vạn gia đương nhiên sẽ là của đứa con rể Côn Sơn, như thế mới chọn trúng Vạn gia về tài lực đều không tính xuất sắc mà cầu hôn cho Côn Sơn.

Vạn Phú Quý bề ngoài cười theo, trong lòng lại tức giận muốn cắn hắn, quả nhiên hắn đoán đúng, nói cái gì quan hệ thông gia tất cả đều là ngụy trang, hẳn Vạn Phú Quý tuy rằng không có học hành gì nhiều nhưng ở trên thương trường lăn lộn hơn chục năm, làm sao không hiểu được đây rõ ràng là âm mưu, hóa ra Lục lão gia ghét bỏ phá gia chi tử chính mình sinh ra, nhìn thấy phiền lòng, muốn ném đến Vạn gia hắn để ăn uống chùa, còn muốn cầm quyền, đừng nói cửa lớn, cửa sổ đều không có.

Vạn gia gia nghiệp tuy không lớn, nhưng có nhiều người muốn nhòm ngó, Vạn Phú Quý ngẩng đầu thấy Bảo Châu đã từ trên lầu đi xuống, duyên dáng yêu kiều đứng bên bàn trà, sinh lòng nhất kế đối với Lục lão gia nói: “Bây giờ không phải là xã hội mới sao? Để cho đám bọn trẻ tự thương lượng là tốt rồi, người trẻ tuổi không vui suy nghĩ cũng không tốt, người trẻ tuổi đều ở đây, để cho bọn họ tâm sự rồi nói sau.”

Lục lão gia nghĩ thầm thực nhìn không ra, Vạn Phú Quý cũng có chút đầu óc,

Lục lão gia vốn định nói chuyện hôn nhân do cha mẹ làm chủ, con gái lớn của Vạn Phú Quý có chút ngu si, hẳn đã nghe nói qua, như không phải vì chút đĩa rau của Vạn gia, ai nguyện ý để cho con trai mình lấy một người như vậy, tuy rằng là kẻ ngu, nhưng cũng có mắt nhìn a!

Hai đứa con trai hắn ngồi ở đó cách xa nhau không xa, chính là người ngu cũng sẽ chọn con trai trưởng của hắn a!

Nếu đứa ngốc kia vừa ý con trai trưởng nhà hắn, hẳn nhất định là không đáp ứng, việc hôn nhân này cho dù thất bại, Vạn Phú Quý một chút sai lầm đều không có, có thể nói con gái lớn nhà ta không coi trọng con trai út nhà người nhà, mà con trai trưởng nhà người chướng mắt con gái nhà ta, ta có biện pháp nào?

Quá âm hiểm!

Lục gia ở trong thành gần đây diều vô dương oai, khi nào chịu qua loại tức giận này, đang muốn vỗ bàn bỏ đi, nhưng ngẩng đầu chỉ thấy một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều, không có chút rụt rè đứng một chỗ, lập tức phần nộ kết tại trong cổ họng.

Tiểu cô nương kia không biết đã ở đằng kia bao lâu, mặc một váy đầm hồng nhạt, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào trên người cô, cái bóng sau lưng vẽ phác thảo lấy đường cong lưng lình của cô, hình ảnh kia tựa hồ như là một nữ minh tinh trong phim ảnh.

Ước chừng mười bốn mười lăm tuổi, tóc mềm mại nửa vén ở sau ót, một nửa màu đen như mực rủ xuống trên vai, ngũ quan rất tinh xảo, trên người chỉ đeo một vòng cổ lưu ly bảy màu, vòng cổ kiểu dáng đơn giản phát ra vầng sáng nhàn nhạt, tôn lên vẻ phấn trang ngọc mài kiêu diễm động lòng người của cô.

Mỹ nhân như vậy, chính là con gái gốc của Vạn gia?

Lục lão gia có chút thất thần hỏi Vạn Phú Quý: “Đây là Bảo Châu?”

13. Chương 13: Vận Động Thần Mã

“Đúng vậy a! Đây là tiểu nữ Bảo Châu.” Vạn Phú Quý rất hưởng thụ ánh mắt người khác đối với Bảo Châu kinh diễm, nhẹ gật đầu, nhớ ngày đó lần đầu tiên nhìn thấy mẹ Bảo Châu, cũng là kinh diễm có chút thất thần, trước kia vẫn cho là Bảo Châu đáng vẻ nhìn có chút quê mùa, hôm nay ăn mặc tinh tế như thế, ngược lại cùng mẹ cô năm đó có vài phần tương tự, trong lòng cảm khái, yêu ai yêu cả đường đi đem việc tưởng niệm vợ chuyển hóa thành đối với đứa con yêu thích, hướng về phía Bảo Châu vẫy vẫy tay: “Bảo Châu tới, con đứng ở đằng kia đã bao lâu?”

“Một lát.” Bảo Châu đi qua, lại không vội mà ngồi xuống, tam nương dẫn cô đi xuống, cũng không có giúp cô giới thiệu vị khách nhân này, bởi vì tam nương là thiếp thất lại không có sinh dưỡng, không có tư cách giới thiệu khách quý cho cô biết, vừa vận có hạ nhân gọi Nhị thái thái nói ba thiếu một, lại để cho cô đi cùng Lục thái thái đánh bài, lúc gần đi nhấn nhủ Bảo Châu đừng có chạy lung tung.

Không thể chạy loạn vậy cũng chỉ có thể đứng tại chỗ, Nhị nương đã từng nói qua ngồi không để tiêu hóa, Bảo Châu muốn đứng đây đợi tí nữa tốt có thể ăn nhiều thêm vài thứ.

Tuyệt đối không phải như trong lòng Lục lão gia nghĩ, đứa nhỏ này thực nghe lời, thấy khách nhân đang nói chuyện, cũng không quấy rầy chỉ đoan trang đứng ở đằng kia, quả nhiên là khí chất của trưởng nữ, Lục lão gia đối với đứa con dâu tương lai này so với trước kia dự đoán thoải mái hơn nhiều, mang đi ra ngoài cũng rất có mặt mũi, nghĩ thầm nếu tiểu cô nương này lấy con trai trưởng của mình cũng không tệ nên đối với Bảo Châu vậy rất thân thiết mà nói: “Bác là bác Lục của con.”

“Bác Lục khỏe.” Bảo Châu đánh cái bắt chuyện, sau đó tiếp tục đứng đây.

Lục lão gia chỉ chỉ người trẻ tuổi ngồi ở ghế sô pha bên trái đang bị hai chị em Bảo Nguyệt Bảo Trân vây quanh nói chuyện và người ngồi ở ghế sô pha chính giữa không có phản ứng đối với Bảo Châu nói: “Đó là hai đứa con trai của bác, Hoài Ninh và Côn Sơn, con mới tới, hết thấy còn rất lạ lắm, có rảnh có thể để cho Hoài Ninh dẫn con đi ra ngoài một chút.”

Vạn Phú Quý lập tức hiểu ý, Lục lão gia tử là tạm thời đổi chủ ý, muốn đem Bảo Châu nhà hắn kết giao với Lục Hoài Ninh, lập tức thân thiện lên, đối với Bảo Châu nói: “Con đi với tâm sự với Hoài Ninh, nghe nói Hoài Ninh bây giờ đang kinh doanh thực phẩm, cha nghĩ các con sẽ rất có chuyện để nói.”

Thực phẩm?

Đó không phải là ăn sao?

Bảo Châu lập tức cảm thấy hứng thú, nhẹ gật đầu, hướng ghế sô pha bên kia đi đến, trong lòng Vạn Phú Quý âm thầm đắc ý, hẳn đương nhiên biết rõ đồ ăn ngon là tử huyệt của con gái, có thể đem Bảo Châu gả cho Lục Hoài Ninh cũng không quá đáng, hẳn hiển nhiên đánh giá cao chỉ số thông minh của Bảo Châu.

Bảo Châu hướng ghế sô pha bên kia đi vài bước thì dừng lại, có chút khó xử nhìn hai người trước mặt, ai là Lục Hoài Ninh?

Là người bị hai chị em vây lấy, hay là cái người đơn độc ngồi ở đằng kia ngủ gà ngủ gật? Do dự hai giây, Bảo Châu vẫn đi về hướng Lục Hoài Ninh, rất rõ ràng ah! Người làm kinh doanh đều có tác phong, trước mắt chính là người này a!

Bảo Châu đến gần một chút mới phát hiện là người mới gặp được ngày hôm qua, kinh hỉ nhìn hắn: “Là anh ah!”

“Thật cao hứng khi gặp lại cô, tiểu thư xinh đẹp, nguyện ý cùng tôi ra ngoài sân một chút không?” Bị Bảo Nguyệt cùng Bảo Trân cuốn lấy đau cả đầu Lục Hoài Ninh ngẩng đầu, nhìn thấy Bảo Châu, lập tức có một loại cảm giác cứu tinh đến rồi, cũng không biết cha đã sửa lại chủ ý, muốn đem Bảo Châu gả ỉnh.

“Tốt!” Bảo Châu vui vẻ đáp ứng, vận động thần mã có thể ăn cơm rất nhiều đi.

14. Chương 14: Thú Vị!

Nhìn thấy hai người đi ra ngoài, Vạn Phú Quý và Lục lão gia trao đổi ánh mắt, giống như nói thật có hi vọng.

Lục Hoài Ninh đối với Bảo Châu chỉ có thể nói là có chút hảo cảm, cùng cô tiến vào trong sân, thì đã hối hận.

Quá đường đột rồi, chính mình đối với cô không có bất kỳ tâm tư khác, tùy tiện mời cô như vậy, vốn chỉ vì muốn tránh đi hai cái mê tre ở bên trong. Nhưng ở trong mắt những người lớn, dường như không giống với lúc trước, tựa hồ biến thành hấn vừa ý Vạn Bảo Châu. Cha từ trước đến nay rất thương hấn, vạn nhất cha cho rằng hấn coi trọng Vạn Bảo Châu mà tự chủ trương đem Vạn Bảo Châu gả cho hấn, vậy cũng không phải là việc xấu gì. Nghĩ như vậy Lục Hoài Ninh không đi, tìm cái ghế ngồi xuống, đối với Bảo Châu nói: “Tôi muốn ngồi xuống nghỉ ngơi một hồi, có thể sao?”

“Có thể ah!”

“Bảo Châu tiểu thư bình thường có yêu thích gì?”

“Bắt gà rừng, đào trứng chim.” Bảo Châu trước kia ở trong thôn thích nhất làm hai việc này, hơn nữa làm không biết mệt. Vì bắt gà rừng, cô có thể ở trong rừng cây theo buổi từ sáng sớm cho tới chạng vạng tối, chỉ cần gà rừng đi ngang qua, sẽ rơi xuống hố cô đào sẵn.

“Vì cái gì?”

“Thú vị!” Bảo Châu cho hấn một ánh mắt ngơ ngác.

“Vậy ngoại trừ những thứ đó ra cô còn có yêu thích gì khác?” Cô nói những thứ kia, tại thế giới của hấn ở không cách nào tưởng tượng ra được, hấn yêu thích đọc sách xem báo, ngẫu nhiên sẽ khảy đàn Piano.

Bảo Châu lắc đầu, hỏi hấn: “Anh thích leo cây không?”

Lục Hoài Ninh lắc đầu: “Không biết.”

“Vậy anh sẽ leo tường không?” Bảo Châu lần nữa nhún mày, leo cây cũng không biết, đàn quá! Leo tường chuyện đơn giản như vậy chắc hấn là biết đi!

“Cũng sẽ không, người giống như tôi, là không thể tùy tiện leo tường leo cây.” Con cái thượng lưu ai sẽ đi làm những chuyện lỗ mãng như vậy, sẽ chọc cho người ta cười.

“A.” Bảo Châu có chút đồng tình nhìn hấn, cuộc sống của hấn có lẽ là rất buồn tẻ? Leo cây không được, người nọ sinh ra còn có cái gì vui thú?

Đang nói, đột nhiên một trận mưa trút xuống, Lục Hoài Ninh chỉ cây đại thụ cách đó không xa đối với cô nói: “Chúng ta tới đó trú mưa đi a!”

“YAA.A.A..! Y phục của tôi còn không có lấy vào.” Bảo Châu nói xong cũng không để ý chính mình đang mặc sườn xám tao nhã, vài bước chạy đến trước cây đại thụ hai tay ôm lấy thân cây mà bắt đầu leo lên.

Lục Hoài Ninh vừa định nói nguy hiểm, chỉ thấy cô đã bò cao tới năm sáu mét, sau đó rất nhanh từ một cành cây khá lớn hướng gian phòng ở sân thượng bò đi, cành lá rậm rạp thân cây vừa vặn kéo dài đến ban công, động tác leo cây của Bảo Châu cực nhanh, tựa hồ là thói quen, thuần thục không thể chê được.

Chờ hấn từ trong khiếp sợ phục hồi tinh thần lại, chỉ thấy Bảo Châu đã bò lên tới sân thượng lấy quần áo của mình, rồi từ trong phòng cầm một cây dù đi ra hướng về phía hấn ném xuống: “Giúp tôi cầm.”

Lục Hoài Ninh: “...”

Bảo Châu nói xong cũng từ đường cũ bò trở xuống, chỉ chốc lát thì chạm đất, cô xuống nhẹ nhàng, Lục Hoài Ninh lại nhìn kinh hãi. Không chỉ là cặp đùi đẹp thỉnh thoảng lộ một ít ra bên ngoài, có tình nghi đôi phong bại tục. Còn có động tác kia, cùng bản chất dã tính bên trong, làm hấn không khỏi nhún mày. Nhưng hấn chính là có giáo dưỡng từ nhỏ nên vẫn đưa dù tới: “Cho cô.”

“Cảm ơn.” Bảo Châu ngọt ngào cười cười, đem dù bung ra, lưu lại một nửa vị trí, mời hắn cùng che chung cây dù.

Lục Hoài Ninh thấy sườn xám của cô, đã nhiễm lên không ít bùn đất, có chút vô cùng thê thảm. Bởi vì là mùa hè, hắn cũng không có mang áo khoác, chỉ có thể trở mặt ra nhìn cô một thân chật vật cùng chính mình đi vào phòng khách.

Vạn lão gia thấy bọn họ trở về, vốn định cười nói, phải ăn cơm lại đây ngồi đi!

Kết quả trông thấy Bảo Châu trên người một thân bùn đất, lập tức cứng lại: “Bảo Châu, đã xảy ra chuyện gì?”

15. Chương 15: Gả Cho Người Tham Ăn

Bảo Châu đang muốn nói chuyện, Lục Hoài Ninh sợ cô sẽ bị mắng, cô tuy rằng đã man tùy hứng, thực sự còn nhỏ. Nên nói giúp: “Bên ngoài đổ mưa, Bảo Châu không cẩn thận cọ dính bùn đất trên cây.”

Vạn lão gia nghe xong, đối với Lục Hoài Ninh cũng hài lòng, trên người Bảo Châu đều là bùn đất, mà Lục Hoài Ninh lại một thân sạch sẽ, thật xứng với chức hộ hoa sứ giả ah! Lần đầu tiên gặp mặt đã như vậy, về sau càng đáng giá.

Thời điểm an bài chỗ ngồi, không có cố ý đem Lục Hoài Ninh ngồi gần Bảo Châu. Kết quả vừa mới ngồi xuống, Bảo Châu bên trái là Lục Hoài Ninh, bên phải là Lục Côn Sơn.

Bữa cơm này, mọi người đều là nhã nhặn ăn, nhà giàu ăn cơm chú ý không để phát ra âm thanh, ăn không nói tặc không nói. Bảo Châu bị giáo dục qua vài bữa cơm, Vạn Phú Quý sùng cô, nói thời điểm có khách nhân, con phải nhai từ từ nuốt chậm chậm, còn lúc không có khách nhân, tùy ý con muốn ăn như thế nào.

Bảo Châu nhã nhặn thông khổ ăn cơm Tây. Kết quả đã có một người khác, rất có đảm lược (gan dạ sáng suốt) ăn từng ngụm lớn ngụm lớn cơm Tây. Bảo Châu ngẩng đầu, phát hiện âm thanh là từ bên cạnh cô truyền đến đây, nhiều người như vậy nhìn xem hắn ăn, người nọ rõ ràng không chút sợ hãi trước ánh mắt của nhiều người, vẫn tiếp tục nhai phát ra âm thanh, thập phần khí phách.

Tiếp xúc với ánh mắt sùng bái của Bảo Châu, Lục Côn Sơn cảm thấy có chút không hiểu. Hắn hôm nay cố ý ăn phát ra tiếng, nghĩ thâm để cho tôi ở rể không có cửa đâu, muốn tôi lấy người này làm vợ càng không có cửa. Vợ của tôi phải do tôi tự tuyển chọn. Không cho tự chính mình tuyển, tôi không thể dọa con gái người ta không dám chọn tôi hay sao?

Cho nên cố ý trong một hoàn cảnh thanh lịch như thế này, từng ngụm từng ngụm ăn cái gì. Nghĩ thâm các người không thích cái gì, tôi liền làm cái đó.

Bảo Châu thích tướng ăn bá khí của hắn, thấy phần trong đĩa của hắn đã nhanh chóng ăn xong, quan tâm hỏi: “No bụng chưa? Muốn hay không cho anh thêm một ít?”

Sau đó chuyện lại vượt quá dự liệu của hắn, khi hắn va chạm với ánh mắt thuần khiết, cho thấy quan tâm kia là không thể nghi ngờ, tựa hồ trong lúc vô tình va chạm vào nơi hẻo lánh mềm mại nhất trong lòng của hắn. Trong ánh mắt của cô không có xem thường, cũng không có kiêu ngạo, chỉ đơn giản là chân thành quan tâm. Hắn là con vợ kế của Lục gia, vô luận hắn làm cái gì đều sẽ có người chỉ trích, bởi vì hắn đã có một anh trưởng ưu tú như vậy. Thế nhưng mà cô bé này, ánh mắt nhìn hắn, lại không có bất kỳ tạp chất, dường như cũng không biết một chút xiu gì về “Anh hùng sự tích” của hắn.

“Không cần.” Lục Côn Sơn kim lòng không được đáp.

“A.” Bảo Châu đối với hắn ngọt ngào cười cười, sau đó tiếp tục cúi đầu ăn cơm.

Sau khi ăn xong, Vạn Phú Quý kéo Bảo Châu vào trong một góc hỏi cô: “Tiểu tử đi dạo với con lúc này con có thích hắn không? Có nghĩ muốn gả cho hắn?”

Bảo Châu lắc đầu, lập gia đình hình như có ý tứ là phải cả đời sinh hoạt chung một chỗ a! Thế nhưng mà cùng người kia? Leo cây cũng không, leo tường cũng không, ngấm lại Bảo Châu lại muốn người ngủ gà ngủ gật.

Vạn Phú Quý không nghĩ tới ánh mắt con gái cao như thế, ngay cả Lục Hoài Ninh cũng thấy chướng mắt. Vậy tên tiểu tử Lục Côn Sơn kia, không cần hỏi a! Bất quá việc hôn nhân này với Lục gia, hẳn không có thêm, Vạn gia cũng không phải đèn đã cạn dầu. Hắn thở dài một hơi, khó được thành khẩn mà nói: “Không có sao, cha sẽ tìm cho con người tốt hơn.”

“Tại sao? Con muốn gả cho người tham ăn kia.”

16. Chương 16: Chân Long Con Rể

“Bành!” Một tiếng, Vạn Phú Quý té ngã trên đất, có làm hay không? Đó chính là phá gia chi tử nhà Lục gia? Bảo Châu thực sự muốn gả cho hắn?

“Cha Phú Quý, cha làm sao vậy? Rất kích động có phải hay không? Cao hứng cũng phải cẩn thận a!” Bảo Châu rất sẵn sóc đi qua nâng Vạn Phú Quý dậy, lúc nhìn thấy nước mắt trên mặt hắn, lại mỉm cười: “Cha Phú Quý, cha cao hứng đến mức chảy nước mắt rồi hả?”

Vạn Phú Quý giờ phút này rất muốn đập đầu vào tường, hắn ở đâu ra kích động chảy nước mắt hả?

Đó là thương tâm, còn có oán giận. Hắn thật không rõ, tiểu tử kia có chỗ nào tốt, để Bảo Châu muốn gả cho hắn?

“Con thích hắn cái gì?”

“Hắn tham ăn.”

Vạn Phú Quý nghe xong mắt tối sầm thiếu chút nữa bất tỉnh. Lúc Bảo Châu nâng dậy, miễn cưỡng nhịn xúc động té xỉu, chưa từ bỏ ý định đối với cô nói: “Con chẳng lẽ không phát hiện trên mặt hắn có vết thương? Tiểu tử kia mỗi ngày lấy việc đánh nhau làm vui.”

Bảo Châu ánh mắt lại bừng sáng, như vậy chuyện có độ khó cao hơn chắc là biết, leo cây leo tường đào tổ chim với hắn mà nói nhất định sẽ rất vui. Vì vậy cô rất khẳng định nói: “Đánh nhau oa? Thật tốt quá, con cũng muốn chơi.”

Lúc cô nói xong quay đầu lại, phát hiện Vạn Phú Quý lại ngã xuống, lần này là thổ huyết không ngớt...

Mấy ngày sau, kiểu hoa đỏ thắm mang Bảo Châu buồn ngủ, tiến vào một gian cửa hàng trên đường Trường Thanh.

Vì sao là cửa hàng a?

Bởi vì Vạn Phú Quý không muốn để cho tên phá gia chi tử kia ở rể! Muốn đem gia sản của hắn phá hủy không có cửa đâu! Nhiều nhất chỉ tiền đưa một tiểu viện cho người, về sau tùy người tự sinh tự diệt. Con gái ở không quen, có thể về nhà ở, về nhà ăn.

Con chân long con rể kia, thì miễn đi!

Còn Lục lão gia nghĩ thầm ta thật vất vả mới hạ quyết tâm muốn đem phá gia chi tử đá văng ra, không có đạo lý còn nhặt thêm đứa con dâu gốc về nhà lãng phí lương thực a!

Hắn cho Lục Côn Sơn một khoản tiền, đuổi hắn và vợ mới cưới về sau ở cửa hàng là được. Hôn lễ được diễn ra ở quán rượu, sau khi kết hôn thì để cho vợ chồng son trông coi cửa hàng là được.

Chỉ cần Lục Côn Sơn đừng thường xuyên về nhà, hắn đã đủ hài lòng, mắt không thấy tâm không phiền ah!

Bởi vì kết hôn vội vàng, rất nhiều thân thích hai bên cũng không có kịp tới, nên có một chút quanh quẽ.

Tiệc cưới hơn tám giờ thì kết thúc, thời điểm Lục Côn Sơn trở lại cửa hàng, đã có rất nhiều hàng xóm láng giềng đang ở ngoài cửa, xem náo nhiệt!

Trong hôn lễ của các nhà giàu, chỉ có hai vị này là keo kiệt nhất. Bọn họ trông thấy chú rể mang về mặt mỗi một được người dìu dắt trở về, bên cạnh chỉ có một tùy tùng gầy đến mức chỉ có da bọc xương.

Tất cả mọi người đang cười, kẻ có tiền thì nhất định sẽ xa hoa?

Các người là chưa thấy qua con trai út của Lục gia, hôn lễ thật keo kiệt, lại còn không náo nhiệt bằng hôn lễ của tên mổ heo ở đầu phố.

Ít nhất người ta là còn có tấu nhạc cả ngày, Lục gia lần này cưới vợ, buổi sáng cũng có tấu nhạc, nhưng đến buổi tối thì yên tĩnh đến mức một cây châm rơi xuống đất đều nghe thấy tiếng vang.

Lúc rước dâu trở về, ngay cả một cuốn pháo cũng không có đốt.

Bất quá mọi người cũng không có vì cô dâu mới cưới khổ đợi mà cảm thấy tiếc hận, nghe nói là một người ngu, kẻ đàn xứng với phá gia chi tử, vậy thì thật là môn đăng hộ đối. Đoán chừng hai nhà vì tổng đi được hai cái tai họa mà cao hứng.

Lục Côn Sơn không nhìn những người xem náo nhiệt, một bên phân phó tùy tùng giữ cửa, một bên lão đảo đi vào bên trong, đến bây giờ hắn vẫn cảm giác như phù phiếm, tựa hồ đang nằm mơ.

17. Chương 17: Cô Có Sợ Tôi Không?

Hắn thật không ngờ cái nha đầu kia sẽ vừa ý chính mình, rõ ràng cha cố ý tác hợp cô cho anh cả. thời điểm cô và anh cả đi ra ngoài sân, tựa ở trên ghế sa lon nhắm mắt dưỡng thần hắn trong lòng nghĩ, đoán chừng không có chuyện của mình.

Mặc kệ nha đầu kia lớn lên là Thiên Tiên hay là người quái dị, chỉ cần anh cả thấy thú vị, tám chín phần mười chính là của anh cả, cùng hắn không có liên quan.

Nhà người bình thường cha mẹ sẽ thiên vị con út, nhưng cha hắn lại rất rõ ràng thiên vị con trai trưởng do chính thất sinh.

Hắn Lục Côn Sơn bất quá chỉ là con do vợ kế sinh, chưa từng có tư cách cùng anh cả tranh giành bất kỳ vật gì, bất kể là đó có phải thuộc về hắn hay không.

Hắn không nghĩ tới tiểu nha đầu lại chướng mắt anh cả của hắn. Càng không có nghĩ tới tiểu nha đầu chướng mắt anh cả, lại vừa ý hắn người mà trong mắt thế nhân gọi là phá gia chi tử. trong khoảnh khắc cô lựa chọn chính mình, Lục Côn Sơn phát hiện mình tựa hồ cũng không có bài xích đoạn hôn nhân được an bài này. Bởi vì hắn cảm giác mình là người thắng cuộc, cho dù hắn cái gì cũng không có làm.

Nhưng từ trước tới nay đây là lần đầu tiên đả bại anh cả, thật sự làm cho hắn thoải mái một phen!

Liên quan đến tiểu nha đầu kia, cũng sinh ra một tia hảo cảm, hắn muốn chính mình ít nhất sẽ không đối với cô nói lời lạnh nhạt.

Mang theo một thân mùi rượu, Lục Côn Sơn lão đảo hướng về phía tân phòng. Đúng lúc tùy tùng đóng cửa xong, thì hắn đã đến cửa phòng. Tùy tùng thấy hắn say đến như vậy, có chút bận tâm mà nói: “Thiếu gia, có cần tôi chuẩn bị một chén canh giải rượu?”

“Không cần, đi ngủ đi!” Lục Côn Sơn phất phất tay, chính mình vịn vách tường, hướng cửa phòng đi đến.

Cửa phòng nửa mở, hắn theo cánh cửa đi vào, cúi đầu chưa có đi được hai bước, thiếu chút nữa đụng vào cái bàn ở đằng trước. Ngẩng đầu, nhìn thấy chính là không có cô dâu trùm hồng khăn ngồi thẳng tắp sống lưng ở bên giường.

Nếu như hắn cho là mình cưới một danh môn thực nữ, vậy chỉ sợ làm hắn thất vọng rồi. Giờ phút này tân nương tử, đang ngồi đối diện cái bàn, trên đầu hồng khăn đã sớm không cánh mà bay, miệng đầy dầu mỡ, tay trái cầm một cái bánh lớn, tay phải một cái màn thầu thơm ngát. Cô ngẩng đầu thấy tướng công an vị ở trước mặt cô, rất nghĩa khí đưa một cái bánh cho hắn: “Anh ăn.”

“Tôi không đói bụng.” Đối mặt với cô dâu miệng đầy dầu mỡ như thế, hắn có chút bất đắc dĩ khoát khoát tay.

“A.” Bảo Châu nghe xong, rất vui sướng cúi đầu tiếp tục ăn.

Nhìn tân nương tử trước mắt, hắn rất xác định tiểu cô nương này chịu gả cho hắn, tuyệt đối không phải là ái mộ hay ưa thích gì, tuyệt đối có nguyên nhân khác. Bởi vì cô thoát nhìn, như một bé gái còn chưa lớn.

Lục Côn Sơn không thích trong lòng có uẩn khuất, đi thẳng vào vấn đề hỏi cô: “Cô vì sao lại muốn gả cho tôi?”

“Anh rất tham ăn.”

Lục Côn Sơn bị đả thương không ngớt, đây là lý do quái quỷ gì?

Cô đây không phải là muốn tìm chồng, mà muốn chăn heo a?

“Ông nội nói người tham ăn tham uống thân thể sẽ khỏe mạnh. Hơn nữa chúng ta có thể cùng một chỗ ăn, so với ai khác đều có thể ăn nhiều hơn.” Bảo Châu rất vui vẻ nói.

Lục Côn Sơn ngay từ đầu cảm thấy lý do này rất không thể chấp nhận, nhưng cẩn thận ngẫm lại cũng rất đúng. Bộ dáng này của cô chẳng lẽ cùng người như anh cả ngâm thi tác đối, như vậy cô sẽ khóc nhè a!

Ngẫm lại cũng đã tiếp nhận, phụ nữ đơn thuần dù sao so với phụ nữ tâm cơ vẫn tốt hơn. Cùng với một người trong lòng tràn đầy tâm kế sinh hoạt chung một chỗ thiệt mệt mỏi ah! Cùng sống chung với cô có lẽ sẽ đơn giản hơn.

Sau khi Bảo Châu ăn no, một bên thu thập bát đĩa trên bàn, một bên ngẩng đầu lên cùng hắn nói chuyện: “Anh biết trào tường không?”

“Biết.” Quả thực là chuyện thường ngày.

“Anh biết chơi ná cao su không?” Bảo Châu lập tức dùng ánh mắt tìm được đồng loại nhìn xem hắn.

Lục Côn Sơn gạt đầu: “Đương nhiên biết, tôi còn có thể đánh nhau, cô có sợ tôi hay không?”

18. Chương 18: Đêm Tân Hôn

Bảo Châu lắc đầu, chỉ cảm thấy như vậy rất tốt: “Đánh nhau tốt! Triệu Tiểu Ngưu luôn cười tôi không cha không mẹ. Lần sau anh theo tôi trở lại trong thôn, hung hăng đánh cho hắn một trận, được không?”

“Tốt.” Ai dám khi dễ vợ hắn, tuyệt đối đánh cho hắn răng rơi đầy đất.

Bảo Châu nghe xong vui vẻ, chỗ dựa ah!

Ha ha cười rộ lên, về sau ai đánh cô, đóng cửa nói với tướng công, hừ hừ!

Lục Côn Sơn toàn thân trầm tĩnh lại. Cô tựa hồ không giống người thường, vậy mà không sợ hắn tên côn đồ phá gia chi tử trong truyền thuyết. Mặt khác cô gái này tựa hồ nói hắn biến sắc, giống như hắn tùy thời sẽ đánh người vậy. Mà cô lại một chút cũng không sợ hắn, người vợ này so với trong hắn mong muốn càng ưa thích hơn.

Hai người uống rượu giao bôi xong, Lục Côn Sơn bắt đầu cởi quần áo. Chờ hắn đem áo khoác thoát ra, lúc quay đầu lại, Bảo Châu đã bưng khay bát đĩa đi ra ngoài. Một lát sau lại cầm khăn lau đến đem cái bàn lau sạch sẽ, nhìn bộ dạng cô vất vả, lục Côn Sơn có chút đau lòng mà nói: “Ngày mai lại làm a! Đi ngủ sớm một chút.”

“Không có chuyện gì nữa tướng công, ông nội của em đã từng nói qua, chuyện hôm nay phải làm trong hôm nay.” Thời tiết quá nóng, những đồ ăn kia phải đặt ở trong chum nước lạnh, ngày mai sẽ có thể ăn tiếp.

Cha Phú Quý sợ cô ở trong phòng bị đói, gọi người chuẩn bị nhiều đồ ăn ngon như vậy, cô ăn không hết, còn lại trưa mai còn có thể tiếp tục ăn.

Lục Côn Sơn đứng lên vừa muốn giúp cô thoát áo, Bảo Châu lại đi ra ngoài. Một lát sau đi vào, đóng cửa lại, ngồi ở trước bàn trang điểm, muốn đem trâm cài tóc trên đầu toàn bộ lấy xuống. Kết quả không nghĩ lại làm cho nó ăn sâu vào tóc, thử nhiều lần đều không thành công. Đang muốn kéo mạnh xuống, Lục Côn Sơn mang giày xuống giường hướng phía cô đi qua, giọng nói một chút cũng không có hung hãn như bình thường, mà có chút ôn nhu nói: “Để anh.”

Lục Côn Sơn tháo búi tóc lộn xộn của cô xuống, lại cầm lược giúp cô chải tóc lại, mới để lược trong tay xuống.

Có lẽ là môi của hắn cách lỗ tai của cô quá gần, hơi thở ẩm áp phun ở tai của cô có chút ngứa, làm cho cô không biết vì cái gì, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút nóng lên.

ở trong mắt Lục Côn Sơn, rất là đáng yêu. Nhưng cô còn nhỏ, mới mười lăm tuổi, Dù sao cũng chính là vợ của mình, về sau còn nhiều, rất nhiều cơ hội, phải sống chung cả đời. Lục Côn Sơn không muốn hù dọa cô, thấy cô cỗi hỉ bào, đối với cô đang muốn thoát quần áo trong nói: “Không cần cỗi, cứ như vậy ngủ đi!”

“Ah!” Bảo Châu đi qua thật biết điều cỗi giày, ở bên cạnh hắn nằm xuống, mặc dù có chút nóng, nhưng còn có thể chịu được.

Thế nhưng mà cô quá đánh giá thấp nhiệt độ trên thân thể Lục Côn Sơn, hắn quả thực chính là một cái bếp lò sống. Trời rất nóng, mặc nhiều như vậy, Bảo Châu nóng có chút chịu không được, thừa dịp hắn ngủ say, thò tay đem quần áo trong của mình cỗi ra, chỉ để lại một cái yếm hơi mỏng, cũng không đắp chăn, cứ như vậy tựa vào gối đầu.

Chính là rất nhanh vấn đề mới lại tới nữa, gối đầu rất cao, cô ngủ không quen, cảm thấy cổ không thoải mái, ở bên cạnh hắn nhích tới nhích lui, một hồi trở mình nghiêng người.

Lục Côn Sơn tư thế ngủ rất không tốt, trước là nam nhân độc thân, muốn ngủ như thế nào đều được. Hắn thích nhất là nằm tư thế chữ đại, trời rất nóng, ngủ như vậy, rất thoải mái.

Có thể giường vốn cũng không phải rất rộng, hắn ngủ như vậy, Bảo Châu đã bị lấn đến bên cạnh giường rồi, cô cũng sợ nóng, không dám tới gần hắn, rất đáng thương núp ở bên cạnh giường cố gắng để cho chính mình không được té xuống.

Kết quả Lục Côn Sơn rất không chịu thua tưởng rằng chặn lông đặt ở bên cạnh hắn, sợ nóng hắn như thường ngày một cước đạp xuống dưới.

Đáng thương Bảo Châu vốn là lưng lay sắp đổ, bị hắn đạp một cái, trực tiếp lăn xuống giường.

Nghe “Đông” một tiếng vật nặng rơi xuống đất, Lục Côn Sơn phản ứng đầu tiên là trong phòng chẳng lẽ có trộm?

19. Chương 19: Tướng Công Như Ông Nội

Lập tức mở mắt ra, bởi vì thời tiết quá nóng, vì thông gió, cho nên trong phòng không có đóng cửa sổ. Nương theo ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu vào, Lục Côn Sơn ở trong bóng đêm mông lung nhìn cô vợ bé nhỏ đáng thương của hắn, đang mặc một cái yếm, một bộ dáng rất ủy khuất nhìn xem hắn.

Lục Côn Sơn trong lòng lập tức dâng lên áy náy một mảnh không rõ, tranh thủ thời gian xuống giường đem Bảo Châu kéo vào trong ngực, vuốt ve chặt chẽ, khấn trương hỏi cô: “Bảo Châu, ngã đau không?”

“Tướng công, anh xấu.”

“Tốt, anh xấu! em đánh anh đi, đá một cước cũng được, đến! Anh ôm em trở lại giường.” Lục Côn Sơn cẩn thận từng li từng tí ôm lấy tiểu nữ nhân trong ngực, như là đối đãi với trân bảo quý báu đem cô ôm trở về trên giường, lần này rất cẩn thận để cho cô ngủ bên trong, như vậy sẽ không dễ dàng đạp cô ngã xuống.

Bảo Châu không khách khí, tay chân trùng trùng điệp điệp cho hắn một cước: “Hừ!”

Nhưng chút trình độ ấy, đối với Lục Côn Sơn mà nói, cùng gãi ngứa không có khác nhau, hắn cười nằm xuống bên cạnh cô, thấy Bảo Châu lật tới lật lui, hỏi cô: “Em nóng sao?”

“Gối đầu, cao.”

“Ngủ ở đây.” Cái này dễ thôi ah! Lục Côn Sơn chỉ chỉ cánh tay của mình cho cô ngủ.

Bảo Châu ngang nhiên xông qua, thật sự rất mệt nhọc, trong nháy mắt nằm ngáy o..o...

Lục Côn Sơn lần này rất cẩn thận nằm ở bên cạnh cô, nghĩ thầm chính mình nếu như tái phạm lần nữa đem cô đá xuống, về sau trước khi ngủ sẽ để cho cô trói tay chân của mình lại, da thịt mềm mại của tiểu nha đầu, nếu để cho hắn một cước đá trúng sẽ bị thương, hắn sẽ hối hận cả đời.

Ngày hôm sau Lục Côn Sơn tỉnh lại thì Bảo Châu đã thức dậy, không có ở trong phòng. Bên giường đặt một chậu nước rửa mặt, làm cho lòng hần ấm lên, ai nói vợ hần ngốc, tâm tư của vợ hần thật tình tế tĩ mĩ, gần đây mỗi khi thức dậy hần đều cảm thấy trong người bực bội nhưng sáng sớm hôm nay tâm tình hần thật tốt.

Rửa mặt hoàn tất đi vào trong sân, chỉ thấy tùy tùng của mình đang phơi quần áo tối qua, hỏi hần: “Tiểu Đông, có nhìn thấy vợ tôi không?”

“Thiếu nãi nãi ở trong phòng bếp làm mì sợi rồi.”

“Vậy cậu cũng không đi làm tiếp sao?” Vạn nhất tiểu nha đầu bị phỏng làm sao bây giờ? Trong nhà chỉ có ba người, chính mình và Tiểu Đông đều là đại nam nhân sẽ không làm đồ ăn, tiếp tục như vậy không được ah! Mặc dù mình không phải đứa con cha ưa thích gì, nhưng nói thế nào cũng là thiếu gia nhà họ Lục, sao có thể keo kiệt đến mức để cho vợ xuống bếp nấu cơm?

Trở về phòng cầm mấy đồng bạc đưa cho Tiểu Đông: “Tôi nữa còn có việc, sau khi ăn cơm xong, cậu mang Thiếu nãi nãi đi phiên chợ phía đông nhìn xem, để cho Thiếu nãi nãi chọn người mà cô ấy ưa thích mua về.”

“Vâng, nhưng thiếu gia nhà chúng ta không có bao nhiêu tiền, cái này mua người có thể hay không...” Tiểu Đông muốn nói lại thôi, lão gia cho thiếu gia không có bao nhiêu tiền. Vốn ba người gom góp còn có thể sống ba bốn năm. Thiếu gia lại không có công việc, nên không có thu nhập ah! Nếu như trong nhà thêm một người nữa, chỉ sợ tiền trong nhà sẽ dùng không được bao lâu nữa.

“Ít nói nhảm, vậy giặt quần áo nấu cơm, là vợ tôi nên làm sao? Dựa theo lời tôi nói đi làm là được.” Lục Côn Sơn vừa nói xong, chỉ thấy Bảo Châu đứng ở cửa phòng bếp hướng phía bọn họ hô: “Đến ăn mì.”

Lục Côn Sơn thấy trong tay cô bưng hai bát mì, đi nhanh đi qua, tiếp nhận một bát trong đó đối với cô nói: “Anh đến là được rồi, coi chừng bị phỏng.”

Thời gian qua Tiểu Đông cảm thấy thiếu gia thoát nhìn rất lạnh lùng, đây là lần đầu tiên phát hiện hóa ra thiếu gia cũng có một mặt nhu tình như nước, hơn nữa lúc này mới tân hôn a! Nếu không biết người ta khẳng định cho rằng hai người này đều đã là vợ chồng lâu năm, bắt quá nhìn thấy thiếu gia thương yêu Thiếu nãi nãi như vậy, hần an tâm, thiếu gia cũng không phải hư hỏng như bên ngoài người ta đồn thổi.

Bảo Châu nghe xong lời Lục Côn Sơn nói, cười ha hả nhìn xem hần: “Tướng công, anh đối với em thật tốt, anh tốt giống như ông nội vậy.”

“Anh cũng không muốn làm ông nội của em.” Lục Côn Sơn nói xong bưng mì sợi ở bên ngoài cánh cửa ngồi xổm xuống, gắp lên một ngụm ăn, hần không nghĩ tới Bảo Châu làm ăn ngon thế!

Bảo Châu cầm một cái ghế đẩu ở bên cạnh hần ngồi xuống, cũng cúi đầu ăn mì sợi, trước kia hai ông cháu sống nương tựa lẫn nhau, những chuyện lật vật này đều do cô làm, giặt quần áo nấu cơm, chế củi nấu nước đều không làm khó được cô ah!

Ném qua điểm tâm, Lục Côn Sơn bảo Tiểu Đông đi thu dọn chén, rồi trở về phòng ở bên trong lấy ra một tí tiền đưa cho cô: “Cất kỹ, đợi lát nữa Tiểu Đông mang em đi đến phiên chợ phía đông nhìn xem, mua một người hầu trở về, số tiền này em cất lấy, đi mua một ít đồ vật mà em thích.”

“Ừm, em nhớ kỹ rồi, tướng công.”

“Vì cái gì một mực gọi anh là tướng công?” Hiện nay bình thường đều gọi trượng phu là lão gia, có ít người sẽ gọi tiên sinh, cách gọi này của cô ở trong nhà thì không sao, nhưng đi ra ngoài gọi sẽ bị người ta chê cười.

“Ở trong kịch nam không phải cũng gọi tướng công sao?”

20. Chương 20: Cô Nương, Vân...vân, Đợi Một Tý

“Đó là kịch nam, mẹ em gọi cha em là gì?”

Bảo Châu lắc đầu: “Em không biết, em chưa thấy qua mẹ em. Ông nội nói khi em hai tuổi, chạy nạn, mẹ đã chạy mất.”

“Vậy bà nội em gọi ông nội em là gì?”

Bảo Châu lần nữa lắc đầu: “Em chưa thấy qua bà nội.”

Lục Côn Sơn bắt đầu kể lại yêu thương cô, gọi lão gia tựa hồ quá già, gọi tiên sinh, hẳn thật sự không đủ nhỏ nhả, dù sao là thời đại mới : “Gọi tên a! Về sau gọi anh Côn Sơn là được.”

Bảo Châu gật gật đầu, cô rất dụng tâm nhớ kỹ: “Ừm.”

“Anh còn có chút chuyện, giữa trưa có khả năng không trở lại ăn cơm, em và Tiểu Đông ăn đi, không cần chờ anh.”

Bảo Châu lần nữa nhẹ gật đầu, thật biết điều đứng ở bên trong cửa, đưa mắt nhìn hẳn mở cửa đi ra ngoài.

Thật ra thì ngoài cửa đã sớm tụ tập một ít người, đều chờ đợi xem náo nhiệt, nghĩ thầm tiểu tử hư hỏng như vậy lại cưới một người vợ ngọc, khẳng định đã sớm huyên náo gà bay chó ròi. Nhưng mà thời điểm cửa mở ra, chỉ thấy một thiếu phụ duyên dáng yêu kiều, mặc sườn xám ngắn tay màu xanh nhạt, cười tiễn đưa trưởng phu đi ra ngoài, ánh mắt trong suốt giống như là nước suối ngày hè, làm cho lòng người mát lạnh, ở đâu ngu muội, là mỹ nữ khó gặp a.

Mà Lục Côn Sơn cũng không hung ác giống như trong truyền thuyết, một bên ôn nhu gọi vợ trở về phòng, một bên mặt mày hớn hở đi ra ngoài.

Hắn vốn lớn lên không xấu, nụ cười này như tắm gió xuân, bao nhiêu cô gái đang xem náo nhiệt hồi hận không thôi. Đẹp trai như vậy, các cô trước kia tại sao dễ tin lời đồn chạy được bao nhiêu xa thì hay bấy nhiêu ah! Nếu không giờ phút này người được hẳn ôn nhu nhìn nhất định là mình rồi.

Các nam nhân càng hồi hận đến nỗi ruột trong bụng xanh lè, người đẹp như vậy lại để cho tên phá gia chi tử hủy hoại rồi, thật sự là tàn khốc. Sớm biết như vậy bọn họ đã phải người đi Vạn phủ cầu hôn, ngay cả Côn Sơn bình phong kém như vậy, đều có thể lấy được cô, chính mình nếu sớm đi cầu hôn, chỉ sợ em bé đều sinh đi ra rồi.

Bảo Châu không biết bọn họ đang suy nghĩ gì, chỉ cảm thấy những người này trợn mắt há hốc mồm nhìn mình, có phải trên mặt mình dính gì hay không, đưa tay sờ khuôn mặt của mình hỏi Lục Côn Sơn: “Trên mặt em dính bẩn sao?”

“Không bẩn, vào đi thôi!” Lục Côn Sơn cũng không biết những người này trợn mắt há hốc mồm cái gì, một ít nữ nhân coi như xong, rõ ràng còn có mấy nam nhân theo dõi vợ hẳn. Cái khác hẳn không biết, nhưng có một điểm, ai dám đánh chủ ý lên người vợ hẳn, đề đầu tới gặp! Hẳn gần nửa đời người gặp vận rủi, cuối cùng nghênh đón được đào hoa, hẳn dễ dàng từ bỏ sao?

Bảo Châu gật đầu một cái, đợi Lục Côn Sơn đi xa, Bảo Châu mới chịu đóng cửa, lại bị một đại tẩu hàng xóm gọi lại: “Cô nương, đợi đã nào...! Làm quen a! Tôi ở bên cạnh nhà cô, tôi họ Trương, về sau có chuyện gì có thể tới tìm tôi ah!”

Các hàng xóm khác cũng không cam chịu yếu thế, có thể cùng cô nương tựa thiên tiên như vậy làm hàng xóm, quá vinh hạnh rồi. cửa hàng đối diện nhà cô mở tiệm mì tiểu Trương ca cũng nói: “Cô nếu muốn ăn mì, thì tới tìm tôi, tôi không thu tiền.”

Bảo Châu cười gật gật đầu, có chút cảm động nhìn bọn họ, nghĩ thầm người trong thành thật nhiệt tình: “Ừ, cảm ơn. Đúng rồi chờ tôi một chút.”

21. Chương 21: Nên Khóc Hay Cười?

Bảo Châu nói xong chạy nhanh vào nhà, hỏi Tiểu Đông: “Bánh kẹo cưới còn không?”

“Còn a! Thiếu nải nải muốn ăn? Tôi lập tức đi lấy.” Tiểu Đông từ trong phòng ôm ra kẹo đường bọc giấy ngày hôm qua bày rượi mừng còn lại một ít, còn có hơn phân nửa rượi, đều là kẹo đường Tây Dương. Thiếu gia nói nếu ăn không hết, lúc cửa hàng khai trương có thể thuận tiện để lên quầy bán.

Bảo Châu sau khi nhìn thấy vui mừng ôm rượi đi tới cửa đưa ọi người: “Mời mọi người ăn kẹo.”

Hàng xóm láng giềng thấy tiểu cô nương khách khí lại hữu lễ như vậy đều rất ưa thích cô, kẹo Tây Dương này rất nhiều người gia đình bình thường chưa từng ăn qua, mỗi người bắt một bó to, trong lòng đối với cô ấn tượng thẳng tắp bay lên, vốn bọn họ đối với gia đình này tới đây ở có ý kiến rất lớn, một người phá gia chi tử và một người ngu ngốc sống gần mình, ảnh hưởng nhiều đến tâm tình, nhiều người lo lắng sợ hãi ah!

Vốn bọn họ còn chuẩn bị hợp lại một chỗ xa lánh gia đình này, đem bọn họ đuổi ra khỏi nơi này, hiện tại thấy Bảo Châu khách khí hào phóng như vậy, đã sớm đem vấn đề này quên đi, vô cùng cao hứng về nhà ăn kẹo...

Tiểu Đông ở sân nhỏ quét rác, ngẩng đầu thấy Bảo Châu ôm một cái rương trống trở về, lập tức có dự cảm không tốt: “Thiếu nữ nãi nãi, cô không phải là đem cả rương kẹo đường đều đưa cho những hàng xóm láng giềng kia a!”

“Không có.”

“Vậy là tốt rồi.” Những kẹo đường này nếu bán đi toàn bộ cũng kiếm được một khoản có thể mua một thạch (100lít) gạo còn có dư, xem ra Thiếu nữ nãi nãi cũng không phải rất đàn a!

“Tôi còn lưu lại ba viên.” Bảo Châu nói xong, đưa cho hắn một viên: “Tôi rất thông minh a! Anh một viên, tôi một viên, Côn Sơn một viên.”

Tiểu Đông hết nói nổi rồi: “...”

Không biết nên khóc hay nên cười, nên vui hay nên buồn!

Vui chính là Thiếu nữ nãi nãi chỉ còn lại ba viên, mà trong đó lưu lại cho hắn một viên, đây là đối với hắn tốt, chủ tử tốt như vậy tìm ở đâu ra. Buồn chính là một rương lớn như vậy đều tặng hết rồi, thiếu gia vốn có nói ăn không hết có thể đem bán, thiếu gia quay đầu lại nhất định sẽ mắng hắn không trông chừng Thiếu nữ nãi nãi...

Phiên chợ phía đông, mấy năm qua đều là nơi tập trung những nguồn lao động trong thành, không chỉ là xa xa buôn bán sức lao động, còn có một ít người nghèo khó đến không có cơm ăn cũng tới đây tìm việc làm, từ thanh niên đến cụ già, đầy đủ mọi thứ. Có ít người vì tìm việc làm, sẽ ở kề bên khách điểm, thuận tiện tìm việc làm, nhiều người như vậy, nơi đây thật náo nhiệt.

Thời điểm Bảo Châu đến, rất nhiều người đang vây quanh một tiểu cô nương, Bảo Châu chen vào nhìn coi, chỉ thấy một mỹ nhân da mịn thịt mềm đang khóc như mưa, một đôi bàn tay nhỏ bé, tinh tế tỉ mỉ như là cọng hành lá non nớt, Bảo Châu không biết chữ, hỏi Tiểu Đông: “Chỗ kia viết cái gì?”

Tiểu Đông cũng không biết chữ, lắc đầu: “Không biết.”

Bên cạnh một người xem náo nhiệt, có chút khoe khoang nói cho bọn họ biết: “Cái này cũng không biết? Mấy chữ đó tôi biết, là bán mình chôn cha.”

“Bao nhiêu tiền?”

“200 đồng.” Bình tĩnh mà xem xét, một tiểu mỹ nhân mới bảy tám đầu giá cả như vậy, ai nhìn xem đều cảm thấy có lợi nhất ah!

Nhưng bọn họ đều là người bình thường, tiền lương một tháng chỉ hơn mười đồng tiền, ai mua nổi ah! 200 đồng nói nhiều cũng không nhiều, nhưng chính là hai ba năm tiền lương của bọn họ, chút tiền lương này đủ ăn cũng không tệ rồi, còn có người nào lại dư tiền mua người, trừ phi là nhà giàu có.

Cô nương kia đang khóc thấy Bảo Châu một thân quần áo hoa lệ, nghĩ thầm con mồi đến thăm rồi. Đối với Bảo Châu đáng thương mà nói: “Vị tiểu thư này, xin thương xót, cô mua tôi đi! Chỉ cần 200 đồng thôi.”

Bảo Châu đánh giá cô gái vài lần, lắc đầu. Đi đến bên cạnh một phụ nữ trung niên ăn mặc vải thô không người hỏi thăm cũng đang quỳ trên mặt, ngồi xổm xuống hỏi người phụ nữ biểu lộ giống như đã có chút tệ: “Bà vì sao quỳ ở chỗ này?”

22. Chương 22: Cô Sẽ Không Kiếm Tiền, Cô Chỉ Tiêu Tiền!

Người đàn bà kia có chút ngoài ý muốn nhìn xem cô, cô nương này không chọn tiểu cô nương như hoa như ngọc kia, ngược lại chọn một bà già như bà, không xác định hỏi cô: “Chồng của tôi trước kia sinh bệnh thiếu không ít khoản nợ, con của tôi đi theo người ra đi làm lính, đến nay chưa có trở về, hôm nay chồng của tôi đã qua, bản mình trả nợ. Cô muốn mua tôi?”

Bảo Châu gạt đầu, lấy ra đồng tiền Lục Côn Sơn cho cô đưa tới, gương miệng nhỏ nhắn hỏi bà: “Bà xem có đủ không? Con chỉ có nhiều đây.”

Người đàn bà cảm động nước mắt xoát xoát rơi xuống, trên đời này vẫn còn nhiều người tốt, kích động liên tục gạt đầu: “Đã dư rồi, tôi tổng cộng thiếu chừng ba trăm đồng, hôm nay tiểu thư vì tôi trả nợ, từ nay về sau tôi sẽ theo tiểu thư, cô gọi tôi đi hướng đông tôi không dám đi tây, tôi cũng không cần tiền công, chỉ cần cho tôi một chén cơm no là được.”

“Dễ thôi.” Bảo Châu cười ha hả đem tiền trong ngực kín đáo đưa cho bà.

Người đàn bà một bên cảm kích gạt đầu, một bên nói: “Tiểu thư ở đâu, tôi đi đem tiền trả cho người ta, rồi sẽ qua quý phủ của cô, được không? Tôi sẽ không trốn đâu.”

Bảo Châu không có tâm cơ gì, cô gạt gạt đầu: “Con ở nhà chờ bà, Tiểu Đông nhà của chúng ta ở đâu?”

Tiểu Đông tức đến sắp học máu, ánh mắt Thiếu nữ nãi bị gì, tiểu cô nương nũng nịu không chọn, lại tốn 300 đồng mua một bác gái trung niên như vậy, nhưng thiếu gia nói phải chọn một người mà Thiếu nữ nãi ưa thích, cho nên cũng chỉ có thể theo cô thôi, nhưng người nếu đi rồi, cầm nhiều tiền như vậy, còn có thể trở về sao?

Hắn lại không dám để cho Thiếu nữ nãi về nhà một mình, vạn nhất Thiếu nữ nãi nửa đường đi lạc, vậy cũng không phải hắn sẽ bị đánh một trận sao, cũng may thiếu gia tiếng xấu lan xa, hắn đối với người phụ nữ kia nói: “Chúng ta ở trên phố Trường Thanh, số ba trăm mười bảy, bà nếu tìm không thấy thì nói tên của thiếu gia chúng tôi ra, nhất định tìm được. Thiếu gia nhà tôi gọi Lục Côn Sơn. Bà trả nợ rồi sớm đi tới, nếu dám chạy trốn, xem thiếu gia nhà tôi thu thập bà như thế nào.”

“Ngài yên tâm, tôi chắc chắn sẽ không chạy đâu.” Phụ nhân kia nghe xong dụng tâm nhớ kỹ, gạt gạt đầu đi ra.

Ở đây mọi người người một lời ta một câu thảo luận, đều không có lời gì hữu ích, đều đang nói vợ tiểu thiếu gia Lục gia xinh đẹp thì xinh đẹp đáng tiếc là thứ gái gốc, 200 đồng mua tiểu mỹ nhân không chịu, ngược lại bỏ ra 300 đồng mua một bà già, quả thực là thiên hạ kỳ văn (chuyện lạ trên đời).

Những người này sau khi tiền trà nước xong nghị luận thêm một hồi, thiên hạ tại sao có người ngu như vậy!

Tiểu Đông một bên đau lòng tiền, một bên quở trách Bảo Châu: “Thiếu nữ nãi, tôi nói cô cũng quá hào phóng đi! Cô đem tiền tiêu dùng của chúng ta trong hai năm tiêu sạch, sau này còn phải mở cửa tiệm, tiền ở đâu ra? Lại chống đỡ mấy tháng, nhưng khả năng muốn chống tiếp cũng không được rồi!”

Bảo Châu lại không để ý lắm, trước khi lập gia đình cha Phú Quý đã nói, tiền là vương bát đản mất đi cha sẽ kiếm lại, bảo cô không được quá tiết kiệm, tiền sử dụng, mới là tiền.

Cô sẽ không kiếm tiền, cô sẽ chỉ dùng tiền!

Bảo Châu thể lực tốt, hai người đi đi, về về, trời cực nóng như vậy, Bảo Châu không có giống những đám bà kia che dù, cô có chút khát nước, bước đi như bay, Tiểu Đông thường ngày làm việc tốn thể lực, cũng là phí hết sức của chín trâu hai hổ mới đuổi kịp, làm cho hắn một thân đầy mồ hôi, trái lại Bảo Châu đi thoải mái, mặt không đỏ, hơi thở không gấp, trên mặt tươi cười.

Khí độ này, nói cô là trưởng thiên kim cũng sẽ có người tin tưởng, quá đoan trang rồi, đến cùng còn có chút khí chất hào phú của trưởng nữ, nhưng cô không làm thì thôi, một khi đã làm chuyện gì, thì lập tức phá công rồi.

Hai người vừa vào nhà, còn không kịp uống miếng nước, đã bị người hầu Lục gia chờ lâu cho gọi lại: “Vị này chính là Thiếu nữ nãi a! Ngài đã trở lại rồi! Lão gia và đại thái thái, cùng nhóm thê thiếp bọn họ vẫn

chờ ngai và thiếu gia đi dâng trà, buổi sáng đợi trái đợi phải không có thấy các người đến, lão gia rất tức giận, ngũ thái thái lên lút phái tôi đến mời hai vị đi qua dâng trà.”

23. Chương 23: Củi Mực Biển Thân

Bảo Châu nghe xong cũng sốt ruột : “Côn Sơn không ở nhà, buổi tối mới trở về.”

“Ah! Thiếu gia đi ra ngoài hả? Nếu không Thiếu nữ nãi nãi cô đi với tôi một chuyến a!”

Tiểu Đông trong chuyện này không có hồ đồ, lão gia và đại thái thái từ trước đến nay không phải rất ưa thích thiếu gia, nếu Thiếu nữ nãi nãi một mình đi qua, lão gia cùng đám bà lớn đem hỏa khí toàn bộ trút vào Thiếu nữ nãi nãi, đợi thiếu gia trở về, nhất định sẽ lột da hắn. Hắn liền bước lên phía trước ngăn cản: “Không được, Thiếu nữ nãi nãi không thể đi với cậu, cậu về trước bẩm báo ngũ thái thái, nói thiếu gia trở về rồi, cùng với Thiếu nữ nãi nãi đang đi qua, còn lại đều không được nói.”

Người nọ gật gật đầu, thiếu gia nếu không đi cũng là thiếu gia, hơn nữa thiếu gia hồ đồ vô cùng, hắn cũng không dám đắc tội, chỉ có thể nghe theo, một chuyến tay không trở về.

Bảo Châu có chuyện gì, qua một hồi thì quên ngay. Cô rảnh rỗi nhàm chán ở trong nhà, giữa trưa cùng Tiểu Đông ăn hết một ít đồ ăn thừa ngày hôm qua. CƠM NƯỚC XONG XUÔI Bảo Châu vừa muốn ngủ trưa, thì vị phụ nhân kia đến, còn gọi người mang một đồng hồ vật đến, có bàn tính, vải bố, giá đỡ quần áo, vân...vân, đợi một tý.

Bảo Châu tò mò nhìn nhiều đồ đạc như vậy, hướng phụ nhân mỉm cười: “Bà đã đến rồi, còn khách khí như vậy, mang cho con nhiều lễ vật như vậy, nhiều vải thế con làm sao mặc hết?”

“Mặc không hết có thể bán, chồng của tôi vốn trước kia mở hãng buôn vải đấy, về sau ông ấy bị bệnh, không buôn bán được nữa, những vải bố này đặt trong nhà, tôi nghe nói cô có cửa hàng, lại còn không có buồn bán. Dù sao để đó cũng là để đó, không bằng mang lên quây bán, nghe chồng của tôi nói ở đây vải Tây Dương vẫn có giá cao, chỉ là còn không có bán ra, ông ấy đã bị bệnh, tôi nghĩ đến có lẽ còn có thể bán được một ít tiền. Làm kinh doanh tôi đều biết, trước cũng thường hay giúp đỡ chồng của tôi quản lý hãng buôn vải, cô nghỉ ngơi, tôi ra bán là tốt rồi. Kiếm được tiền, một xu tôi cũng không lấy.” Phụ nhân kia nói ra, đối với Bảo Châu, bà thật sự rất cảm kích, đời này sớm đã có ý định phải làm trâu làm ngựa cả đời cho cô, cũng không oán không hối.

Bảo Châu vốn cũng hiểu được từ chối sẽ làm người ta lúng túng, nên sáng khoái đồng ý: “Tốt! Cảm ơn bà ah!”

“Tiểu thư, không! Thiếu nữ nãi nãi, Thiếu nữ nãi nãi cô đây mới là người giúp tôi, vậy giờ tôi đem vải mang lên.” Phụ nhân kia nói xong đem một vài khúc vải đặt ở trên quầy.

Bảo Châu cũng đi theo hỗ trợ: “Đại thẩm, con tới giúp người.”

Phụ nhân nói: “Thiếu nữ nãi nãi về sau gọi tôi là thẩm mẹ a! Những vật này, tôi tự mình làm là được rồi, như thế nào lại không biết xấu hổ để cho cô động thủ.”

Bảo Châu nhẹ gật đầu, gọi Tiểu Đông tới hỗ trợ thu xếp đồ đạc, toàn bộ những thứ này đều mang lên, cảm thấy ở bên trong cửa hàng không có vắng vẻ như trước, dễ nhìn hơn rất nhiều, cô rất hài lòng phải tay: “Thật là đẹp mắt!”

Giờ phút này ở ngoại ô trong một cái sân nhỏ bề ngoài thoạt nhìn không đáng để mắt tới, vung đại đao luyện cả người mồ hôi Lục Côn Sơn ngẩng đầu nhìn sắc trời, ánh mặt trời đã dần đi, có lẽ không còn sớm, nghĩ đến vợ yêu trong nhà, đặt song đao trong tay xuống.

Lục Côn Sơn có thói quen hàng ngày khi dùng hai cây đại đao xong sẽ chà lau sạch sẽ, bỏ vào hộp gỗ chuyên dụng, ôm đi vào trong phòng ở hậu viện chuyên dụng cho đám đồ đệ bọn họ đặt binh khí, bốn phía trong phòng bốn đều là giá đỡ và ngăn tủ đựng binh khí. Binh khí của đệ tử nhất đẳng đặt ở trong tủ làm bằng gỗ lim bên tường phía đông, binh khí của đệ tử nhị đẳng đặt ở trên kệ phía nam, của đệ tử tam đẳng thì chỉ có thể đặt ở trên mặt đất lót rơm phía Bắc, phía tây thì không để binh khí, người giang hồ cảm thấy binh khí đặt ở phía tây là điềm xấu, có ý tứ là quy thiên.

Lục Côn Sơn với tư cách một trong ba đệ tử được Mộc lão tiên sinh thưởng thức nhất, bình khí tự nhiên là đặt ở trong tủ gỗ lim phía đông, ngăn tủ có chút cổ xưa, Lục Côn Sơn nhẹ nhàng đem hộp gỗ bỏ vào, đóng cửa tủ lại.

Từ phòng bình khí đi ra, trước mặt gặp được Mộc lão tiên sinh: “Sư phó.”

24. Chương 24: Ngâm Mình Trong Chum Nước

“Côn Sơn ah! Phải trở về sao?” Lúc trước Côn Sơn có đôi khi sẽ lưu lại ăn cơm, nhưng hôm nay xem hán sớm cất bình khí như vậy, nhìn bộ dáng là muốn đi về rồi, cũng đứng, người đã có vợ, biết lo cho gia đình là rất tốt.

Lục Côn Sơn gật đầu: “Vâng.”

“Cái này cảm về đánh cho cho vợ của con một đôi khuyên tai hoặc là xâu vòng ngọc, nói là con mua cho cô ấy.” Bởi vì quy cũ của võ đường, nên thu nhận đệ tử đều là tiến hành bí mật, cho nên dù ở trước mặt người quen cũng không thể công khai thân phận đệ tử của mình, Mộc lão tiên sinh vì tránh hiềm nghi, nên không có tham gian hôn lễ của Tam đồ đệ Lục Côn Sơn, nhưng trong lòng vẫn nhớ rõ chuyện này, từ trong tay áo lấy ra một khối cây vải lớn nhỏ dương chi bạch ngọc đưa cho hán.

Lục Côn Sơn biết đây là thứ quý giá trong lòng sư phụ nhiều năm qua: “Sư phụ, cái này quá quý trọng rồi!”

“Đừng ngại, con trưởng thành. Cưới vợ, vì sư rất vui mừng.” Một ngày là thầy cả đời là cha, đã như thế, cha đưa cho con dâu một cái lễ gặp mặt cũng là lẽ đương nhiên.

Lục Côn Sơn vẫn cảm thấy quá quý trọng: “Không được.”

“Vi sư cũng coi như là một nửa cha của con, cha cho con dâu một cái lễ gặp mặt, như thế nào không được? Nhận lấy đi!” Mộc lão tiên sinh nói, có rảnh a! Về sau tìm một cơ hội gặp một lần! Ông nghe nói vợ Côn Sơn là đứa ngu dần, nhưng nhìn biểu tình của Côn Sơn, tuyệt không giống vậy, thấy Côn Sơn nhận, hỏi: “Vợ của con đối với con tốt chứ?”

“Bảo Châu đối với con thập phần sẵn sàng, nói ra không sợ sư phụ chê cười, con cảm thấy con là nhật được bảo rồi.” Hán cười rộ lên có chút xấu hổ, chủ yếu là nằm mơ cũng không nghĩ tới có thể lấy được một người vợ đối với chính mình tốt như vậy, xinh đẹp không nói, tính cách hán cũng rất thích, không giống như là những tiểu thư nhà giàu có tâm kế hoặc là ngang ngược kiêu ngạo điều ngoa làm cho người ta chán ghét.

“Như vậy cũng tốt.” Với ông mà nói mấy đệ tử, đều giống như con của ông, vốn nghe nói đại tiểu thư Vạn gia là kẻ ngu, ông cũng âm thầm đáng tiếc cho đồ đệ, Côn Sơn tuy bây giờ bị người nói là kẻ bại hoại, nhưng đợi một thời gian nhất định có thể thành châu báu, lấy kẻ ngu có chút ủy khuất hán rồi. Nhưng chỉ cần đồ đệ cao hứng, ông làm sư phó cũng cao hứng, kẻ dần thì kẻ dần a!

Lục Côn Sơn cáo biệt sư phó, cầm khối dương chi bạch ngọc nặng trĩu đi về nhà, nghĩ thầm về sau có cơ hội nhất định sẽ để cho sư phó gặp Bảo Châu.

Khi Lục Côn Sơn về đến nhà quả thực không nhận ra đây là nhà mình, cửa hàng vốn trống rỗng giờ chứa đầy hàng hóa, một người phụ nhân trung niên ngồi ở trong quầy cửa hàng, thấy hán tới, tưởng là khách đến mua vải, nghênh đón nói: “Vị tiên sinh này, tiểu điểm hôm nay còn chưa khai trương, không có mở cửa.”

Lục Côn Sơn nghe xong cười cười: “Bà là đầu bếp Bảo Châu mời tìm về đi!”

Thẩm mẹ gật gù đầu, cúi đầu suy nghĩ, rất nhanh ngẩng đầu lên, không có ý tứ mà nói: “Ngài là thiếu gia a! Thiếu nãi nãi có tấm lòng nhân hậu giúp tôi trả xong nợ, về sau tôi sẽ đi theo Thiếu nãi nãi, tuyệt không cô phụ ân tình của thiếu gia và Thiếu nãi nãi đối với tôi.”

Lục Côn Sơn cảm thấy bà trung thực an phận, rất vừa lòng, lại hỏi Bảo Châu: “Bảo Châu có phải vẫn còn ngủ trưa hay không?”

“Thiếu nãi nãi vừa mới ở trong phòng chơi, lão gia bên kia vừa rồi...” Thẩm mẹ trật tự rõ ràng nói lại chuyện vừa rồi ngũ thái thái gọi người tới.

Lục Côn Sơn nghe xong hướng trong phòng đi đến, về dâng trà hần thực sự đã quên không còn một mảnh, vốn tưởng rằng ở trong cửa hàng, người trong nhà không có việc gì sẽ không nhắc tới, không cần cố ý đi qua dâng trà, liền đi chỗ sự phụ, hiện tại mới trở lại, có lẽ lão cha tính tình nóng nảy đã sớm ở nhà phát lửa giận thật lớn nha!

Tiến vào trong phòng không thấy Bảo Châu, Côn Sơn từ trong phòng đi ra, kiểm từng gian phòng, cũng may trong nhà cũng không nhiều phòng lắm, rất nhanh ở trong phòng bếp đã tìm được Bảo Châu đang ghé vào bên cạnh vạc nước để tay mình ngâm vào trong chum nước, hỏi: “Làm sao vậy?”

25. Chương 25: Vợ Tương Dương Hải Tử

“Trong nước mát, Bảo Châu nóng.” Khí trời oi bức làm người ta khó chịu, đi bộ còn không cảm thấy được, một khi dừng lại, đã cảm thấy quá nóng, trong nước làm cho đầu mát mẻ.

Thấy quần áo của cô đều đã bị ướt, Côn Sơn đành phải lôi kéo cô trở về phòng thay quần áo: “Đi đổi một quần áo, chúng ta tí nữa phải đi qua nhà lớn, em thích chơi nước, ngày mai mua cho em một bồn tắm Tây Dương lớn, mỗi ngày ngâm mình ở bên trong chơi.”

“Tốt!” Bảo Châu nghe xong rất vui vẻ trở về phòng thay đổi một thân quần áo sạch sẽ đi ra.

Thấy cổ áo của cô vẫn méo mó, Côn Sơn thở dài một hơi đi qua muốn giúp cô sửa sang lại, ai ngờ Bảo Châu đột nhiên quay người trở về phòng cầm hai viên kẹo đường đi ra, cho hần một viên, chính mình một viên: “Côn Sơn, cho anh ăn.”

“Bảo Châu nghe lời, chính mình ăn.” Côn Sơn lắc đầu, vừa bực mình vừa buồn cười giúp cô sửa cổ áo, hần ở nơi nào cười vợ, rõ ràng là nuôi một hải tử.

Hần không cần, tất cả đều của cô, Bảo Châu vui vẻ đem giấy gói kẹo xé mở, cho hai viên kẹo nhét vào trong miệng, cười đến thỏa mãn.

Lục gia cách tiểu phố cũng không phải rất xa, đi bộ nửa giờ là đến, Tiểu Đông cầm hộp cơm đi theo phía sau, từ nhỏ Bảo Châu ở nông thôn quen lỗ măng rồi, đi đường rất nhanh, Lục Côn Sơn tập võ cũng không kém, hai người bọn họ đi rất nhẹ nhàng, Tiểu Đông đi theo phía sau hồi tưởng lại hai ngày trước lúc đại sư nhìn thấy Thiếu gia và Thiếu nữ nãi nãi hợp chữ bát () đã nói một câu trời đất tạo nên một đôi, cái này quả nhiên là trời đất tạo nên một đôi ah! Đi đường đều đồng dạng nhanh, hại Tiểu Đông hần thật mệt mỏi, như thế nào đều theo không kịp...

Đến Lục gia, người Lục gia bưng trà ra, may mắn Côn Sơn ở trên đường đã nói qua dâng trà như thế nào, Bảo Châu dâng trà lên, làm theo khuôn mẫu quý xuống đối với Lục lão gia đem trà đưa tới nói: “Công công uống trà.”

“Tốt.” Lục lão gia tử đối với tiểu con dâu này, rất vừa lòng, về sau về nhà hỏi qua con trai trưởng, biết con trai trưởng cũng không có tâm tư kia, nghĩ thầm may mắn chính mình không có đem bọn họ gom góp thành một đôi, nếu không cục diện sẽ khó thu thập. Giống như bây giờ, tiểu nhi tử cùng Bảo Châu cỡ chung một chỗ cũng tốt, hai người bọn họ lúc tiến vào, nhìn thấy rất xứng đôi, nam tuấn lãng, nữ xinh đẹp, Lục lão gia lấy ra một bao lì xì dày.

Lục gia vợ bé nhiều, ngoại trừ đại thái thái và mẹ ruột Côn Sơn là ngũ thái thái, còn có mấy vị phu nhân. Hôm nay khỏe mạnh còn có đại thái thái, tứ thái thái, Lục thái thái, bát phu nhân. Nhị thái thái và tam thái thái hơn mười năm trước trên đường về nhà gặp thổ phỉ, một người bị giết, một người bị thổ phỉ bắt đi đến nay không có tung tích. Thất phu nhân tuổi còn rất trẻ lại xinh đẹp, hai năm trước đã bỏ trốn theo người ta. Hôm nay người được sủng ái nhất ở Lục gia là Bát phu nhân vừa qua khỏi cửa không bao lâu, mới chỉ 17 tuổi, bộ dáng kiều diễm như hoa đào trong ba tháng mùa xuân.

Bảo Châu theo lý trước tiên phải dâng trà cho đại thái thái, đại thái thái chính mình có nhi tử, ý vào nhà mẹ đẻ thực lực hùng hậu, con mắt chưa bao giờ nhìn còn thứ Lục Côn Sơn, hướng chỉ Lục Côn Sơn lấy cũng không phải khuê nữ hào phú môn đăng hộ đối gì, ít nhất ở trong mắt bà, con gái Vạn gia gả tới, cảm thấy là trào cao rồi. Bà hung hăng càn quấy đã quen, tự nhiên không đem Bảo Châu để vào mắt, có chút qua loa tiếp nhận trà uống một ngụm, thuận tay ột bộ vòng tay bằng vàng: “Ngoan.”

“Cảm ơn đại nương.”

“Cô gọi tôi là gì?” Đại thái thái sắc mặt lập tức trở nên khó coi, bọn họ tiến vào Lục gia, như thế nào lại gọi như những phụ nữ trung niên bán thức ăn ở chợ, gọi bà một tiếng đại nương, giống như bà rất già vậy.

“Không đúng sao?” Bảo Châu phiền muộn nói xong, chỉ chỉ mấy vị vợ bé ngồi bên cạnh: “Vị này là Tứ Nương, vị này là bà bà, vị này là Lục nương và Bát nương, còn dì đương nhiên là đại nương, hay là dì thích con gọi dì là đại bà bà?”

26. Chương 26: Không Khỏi Nở Nụ Cười

Cô nói chuyện ngữ khí ngây thơ như cún, làm một đám nữ quyến không khỏi nở nụ cười, gần đây Bát phu nhân không gì kiêng kị cười đến run rẩy thắt lưng, đại bà bà! Thiệt chỉ có cô mới nghĩ ra được, nhìn đại thái thái tức đến nói không nên lời Bát phu nhân lập tức cảm thấy tiểu cô nương này thật đáng yêu.

“Cô...” Đại thái thái tức không thở được, lại không thể ở trước mặt mọi người phát tác, dù sao hôm nay là ngày đầu tiên tân nương tử vào cửa, dù cho lão gia chỉ thích con của mình là Lục Hoài Ninh, nhưng lão gia cũng chỉ có hai đứa con trai, đối với Lục Côn Sơn vẫn còn có chút quan tâm, bà cũng không thể làm quá mức, sợ tổn thương tình cảm vợ chồng.

Côn Sơn thấy bà chậm chạp không gọi Bảo Châu đứng dậy mà đau lòng đi qua, cũng bất chấp nhiều cấp bậc lễ nghĩa trực tiếp kéo Bảo Châu lên, dù sao hắn không có quy củ đã quen.

Không biết người hầu có phải sơ ý hay không, lại như thường ngày chỉ cấp hắn lưu lại một vị trí, Lục Côn Sơn để cho Bảo Châu ngồi xuống, còn mình tự nhiên là đứng, đầu gối nhỏ của cô khẳng định quý đau, đợi buổi tối phải xoa xoa cho cô mới được.

Một màn này Lục lão gia nhìn ở trong mắt, chỉ cảm thấy tiểu tử này biết thương con dâu rồi, coi như là thành thực một ít, khóe miệng tạo nên một vòng tươi cười như ẩn như hiện, cũng không có trách tội nhiều.

Vốn muốn nhìn lão gia bởi vì vậy mà quát lớn Côn Sơn đại thái thái thất vọng thu hồi ánh mắt, nghĩ thầm bậc thang này chỉ có thể tự mình bước xuống, bà trong lòng có kim (bề ngoài mềm mại, trong lòng nham hiểm) đối với Bảo Châu nói: “Đúng rồi, con vừa từ nông thôn lên, có lẽ không hiểu quy củ Lục gia ta a! Lục gia chúng ta mặc dù nhiều thể hệ kinh thương, nhưng cũng không phải cũ kỹ cổ xưa, bây giờ là thời đại mới rồi, con có thể gọi ta là bác gái, mà không phải mẹ a! Gọi mẹ, có chút quá hạn rồi, bất quá con mới tới, hôm nay cũng không trách con.”

Bảo Châu gãi gãi đầu, vấn đề giấu ở trong lòng khó chịu, cô há to miệng hỏi ra nghi vấn của mình: “Thế nhưng mà đại nương và bác gái không phải cùng một ý nghĩa sao?”

Đám vợ bé cảm thấy trong lòng thật sự là thống khoái, bác gái và đại nương đều là từ hình dung những nữ nhân lớn tuổi, có nữ nhân nào chịu được điều này, đại thái thái trong lòng khẳng định bị đè nén cực kỳ, đáng đời! Ai kêu bình thường bà ý mình là chính thất khắp nơi chèn ép mấy người bọn họ.

Sắc mặt Đại thái thái đều thay đổi, đặt thật mạnh chén trà trong tay lên bàn, phẫn nộ mà nói: “Cô là có ý tứ gì? Cô đang ám chỉ tôi là hoa tàn ít bướm sao?”

“Hoa tàn ít bướm là cái gì? Con chỉ nghe nói qua rau cúc vàng.” Bảo Châu vẻ mặt tìm tòi nghiên cứu nhìn qua.

Lục Côn Sơn rất hối hận trước khi đến không có căn dặn cô đợi tí nữa không nên nói lung tung, lời này của Bảo Châu vừa nói ra, không khí càng trở nên cứng ngắc.

Đại thái thái tức đến nói chuyện đều không quá lưu loát, quay đầu, dùng tay ôm lấy đầu, đối với Lục lão gia nói: “Lão gia xem nó kia, lão gia phải giúp thiếp làm chủ ah!”

Bát phu nhân được sủng ai mà kiêu căng, lá gan cũng lớn ra, địch nhân của đại thái thái là bằng hữu của nàng, người đầu tiên giúp Bảo Châu nói chuyện: “Lão gia, thiếp cảm thấy tính tình Bảo Châu đơn thuần, không đến mức có ý tứ sâu xa gì đâu, nếu nói là xúc phạm đại tỷ, cũng chỉ sợ là do đại tỷ chính mình suy

nghĩ nhiều. Hơn nữa thiếp cảm thấy gọi mẹ cũng có chỗ tốt của gọi mẹ, nghe nhiều thân thiết ah! Không ảnh hưởng toàn cục a?”

Lục lão gia cũng hiểu được là do đại thái thái chuyện bé xé to, nhưng nếu như bỏ qua cho Bảo Châu như vậy, quay đầu lại sẽ bị đại thái thái ồn ào không ngớt, huyên náo trong nhà gà chó không yên. Ông đành phải quay đầu hỏi ý kiến của mấy vợ bé khác: “Các người cảm thấy thế nào?”

27. Chương 27: Tính Trẻ Con

Mấy vợ bé đều giúp Bảo Châu nói chuyện, tứ thái thái nói: “Thiếp cảm thấy Bảo Châu ngây thơ đáng yêu, cũng không có mạo phạm đại tỷ.”

Ngũ thái thái là mẹ chồng của Bảo Châu, nhưng thiên vị con dâu hơn một chút, sau khi mấy vợ bé lần lượt vào cửa, bà đã thất sủng, cả người cũng bởi vậy trở nên hướng nội tự ti lên. Bà rất ít lên tiếng, chỉ nhàn nhạt đáp lại nói: “Thiếp cảm thấy Bảo Châu cũng có chỗ không đúng, nhưng xin lão gia xem xét Bảo Châu mới vào cửa, hãy tha thứ cho lần này a!”

Lục thái thái vốn định ngồi xem hổ đấu, bên nào thua cũng đều không có quan hệ đến bà, tốt nhất là lưỡng bại câu thương, một người mới gả vào, rõ ràng có thể được nhiều người tương trợ như vậy, trong lòng bà âm thầm quyết định về sau phải lôi kéo người này, cũng đi theo nói giúp Bảo Châu.

Lục lão gia nghe xong uống một ngụm trà rồi đối với đại thái thái nói: “Bảo Châu là đứa nhỏ tốt, vừa qua khỏi cửa, khả năng có nhiều chỗ không chu toàn, người thân là đại thái thái về sau phải quan tâm nhiều đến con dâu thêm một chút, mà không phải là chỉ trích.”

Bảo Châu lúc ăn cơm, đột nhiên cúi đầu ho khan, Lục Côn Sơn đưa tới nửa chén nước, lại vỗ vỗ phía sau lưng của cô, qua thêm vài phút đồng hồ, Bảo Châu mới tốt lên chút ít, sắc đến nước mắt đều đi ra.

Bát thái thái bảo người bưng một ly trà cho Bảo Châu, chặc chặc nói: “Trước thăm giọng nói a! Nhìn bộ dáng đáng thương, đích thị là bị chuyện vừa rồi dọa.”

Lúc rời khỏi Lục phủ về nhà, Bảo Châu ngây ngốc ôm Ngọc Như Ý, cảm giác như đang nằm mơ, cô hiện tại còn chưa hiểu, vì sao cô ăn cơm bị mắc nghẹn một chút, cha chồng lại đột nhiên gọi người cho cô chuối Ngọc Như Ý này, nói là an ủi, tựa như cô đã bị cái gì làm cho kinh hãi? Nhưng vì sao chính cô lại không nhớ rõ?

Về đến nhà, Lục Côn Sơn tiến đến trước mặt cô, nhìn cô đang chơi Ngọc Như Ý, đem váy của cô vén đến đầu gối, nắm một chân của cô một bên giúp cô mát xa đầu gối một bên hỏi: “Còn đau không?”

Bảo Châu lắc đầu: “Không đau. Côn Sơn, anh nói công công vì sao lại cho em cái này à?”

“Có lẽ ông cảm thấy cái này chơi vui, tặng cho em chơi.” Côn Sơn không thích nhìn vẻ mặt rối rắm của cô, thuận miệng nói gạt.

Bảo Châu lại tin, đem Ngọc Như Ý cầm trên tay, trái xem phải xem nói: “Thế nhưng khối đá này lại tuyệt không thú vị, quá lớn.”

“Cô vợ ngọc của tôi.” Lục Côn Sơn thở dài một hơi, nghĩ thầm người vợ này của hắn, thật sự là người ngọc có ngọc phúc, chuối Ngọc Như Ý này nếu như đem bán đi, có thể đủ mua nửa cửa hàng rồi, Bảo Châu vậy mà không thèm.

Nói đến đây, hắn từ trong túi tiền lấy ra miếng dương chi bạch ngọc sư phụ cho đưa cho cô: “Vậy em xem, có thích cái này không?”

“Ưa thích.” Bảo Châu tưởng rằng đó là một quả trứng gà luộc, lấy tới bỏ vào trong miệng cắn, kết quả là rất cứng, nguyên thạch hoàn hảo không tổn hao gì, ngay cả dấu răng đều không có, Bảo Châu lại thiếu chút nữa gãy răng cửa.

Côn Sơn vừa lo lắng, lại buồn cười: “Ai ôi!!!! Vợ của tôi ah! Đó cũng là khối đá, không phải đồ ăn.”

“Khối đá?” Bảo Châu há hốc mồm, cái kia màu sắc cùng hình dạng đều mười phần như là một quả trứng gà luộc, nhìn xem cũng rất muốn ăn,

“Ừm.” Côn Sơn gật đầu, dừng một chút nói: “Cho em chơi, em xem muốn khắc thành sợi dây chuyền, hay là khuyên tai?”

Bảo Châu lắc đầu, một phen từ trong tay của hắn đoạt lại, cầm ở trong tay chơi, cô lại thích xúc cảm mượt mà bóng loáng này, còn nói: “Em có thể đặt tên cho nó không?”

“Có thể.”

“Trứng gà giả.” Bảo Châu tính trẻ con cười cười, dùng ngón tay gõ gõ bên ngoài khối đá.

Côn Sơn: “...”

Vì vậy quả trứng gà giả đắt tiền nhất trên thế giới đã sinh ra đời.

N năm sau, Thượng Hải bởi vì quả trứng gà giả này mà nổi lên một làn sóng sưu tầm, đương nhiên đây là nói sau.

Đêm nay, Côn Sơn ôm Bảo Châu vui vẻ chìm vào giấc ngủ, Bảo Châu ôm trứng gà giả vui vẻ chìm vào giấc ngủ, trong mơ thấy trứng gà giả biến thành trứng gà thực, một ngụm cắn xuống răng cửa thiếu chút nữa vỡ ra, sờ lên răng cửa còn có chút đau đớn, rất nhanh lại mơ mơ màng màng ngủ tiếp.

28. Chương 28: Ngày Thứ Ba Lại Mặt

Sáng sớm hôm sau, lúc Bảo Châu bắt đầu thức dậy, Thẩm mẹ đã chuẩn bị xong bữa sáng cho cô, một chén cháo trắng và một cái màn thầu lớn, trực tiếp bung vào trong phòng: “Thiếu nãi nãi, ăn điểm tâm.”

Bảo Châu đã ăn xong màn thầu, nhìn hai bên một chút không có thấy Côn Sơn, lúc này mới nhớ tới hắn: “Côn Sơn đâu rồi?”

“Thiếu gia đi ra ngoài rồi, nói là giữa trưa sẽ trở lại.”

“À.” Ăn uống no đủ rồi, Bảo Châu nhàn rỗi không có việc gì làm, bắt đầu giày vò Thẩm mẹ, Thẩm mẹ ở bên trong cửa hàng phía trước buôn bán, Bảo Châu cũng cùng đi qua, mỹ kỳ danh hỗ trợ, trên thực tế là thêm phiền.

Thẩm mẹ dùng bàn tính tính toán xem những vải vóc này ước chừng đáng giá bao nhiêu tiền, kết quả mới quay người lại rót chén trà, Bảo Châu tự cho là hỗ trợ cầm bàn tính đung đưa, nhìn xem những hạt châu trên bàn tính tất cả đều là số lẻ. cô cảm giác mình thật thông minh, lúc Thẩm mẹ đi tới thấy vẻ mặt khoái trá của cô, thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu tươi.

Cũng không dám lại để cho cô hỗ trợ, kêu cô ra phía sau giúp Tiểu Đông đi.

Tiểu Đông phụ trách quét dọn vệ sinh và mua thức ăn, mua thức ăn để cô một mình đi, là không quá khả quan, Tiểu Đông đem chổi quét rác giao cho cô, hơn nữa liên tục dặn dò: “Quét không tốt không có sao, nhưng đừng nói ra, nếu thiếu gia biết tôi để cho cô quét rác, tôi sẽ xong đời.”

Bảo Châu một bộ dạng cậu yên tâm đi, gật gật đầu bắt đầu quét rác, cái này trước kia cô đã làm, hơn nữa làm vô cùng tốt, Tiểu Đông mang theo tâm tình thấp thỏm không yên đi ra ngoài, trở về thấy sân nhỏ đều được cô quét sạch sẽ, cũng yên lòng.

Khi Côn Sơn trở về, Bảo Châu bởi vì quá đắc ý quên lời dặn của Tiểu Đông, lôi kéo hắn nhìn sân nhỏ: “Em quét dọn đấy, sạch sẽ a!”

“Rất sạch sẽ.” Côn Sơn giống như cười mà không phải cười nhìn Tiểu Đông bên cạnh, Tiểu Đông lập tức có một loại cảm giác lạnh sống lưng,

Bảo Châu cười hi hi tiếp nhận khen ngợi, giữa trưa thừa dịp Bảo Châu ngủ trưa, Côn Sơn dùng sức vỗ vào vai Tiểu Đông hai cái cười nói: “Bảo Châu quét không tệ, ngày mai để cho cô đi mua thức ăn a!”

“Thiếu gia, tôi cũng không dám nữa, là Thiếu nãi nãi tự mình tranh nhau muốn làm đấy.” Tiểu Đông bị ánh mắt âm hiểm kia dọa không nhẹ, rất trung thực nói.

Côn Sơn quay người ôm cô vợ bé nhỏ trở về phòng ngủ trưa...

Ngày thứ ba là thời gian lại mặt, Bảo Châu đã mấy ngày không gặp cha và ông nội rồi, vui vẻ lôi kéo tay Côn Sơn trở về nhà mẹ đẻ.

Vừa mới ngồi xuống, Bảo Nguyệt và Bảo Trân đều đi ra, đều trang sức mười phần xinh đẹp, các cô biết rõ hôm nay là ngày Bảo Châu và anh rể trở về lại mặt, cố ý sáng sớm bắt đầu trang diện, nghĩ đến đợi tí nữa thời điểm chia heo cho hàng xóm hai bên, các cô đứng bên cạnh, cũng tìm được rất nhiều ánh mắt ái mộ, càng là muốn nhìn đến bộ dạng Bảo Châu gả không tốt, khóc suốt mướt, như vậy so sánh với nhau, các cô có thể lộ ra vẻ đẹp hơn rồi.

Kết quả các cô nhìn thấy chính là, Bảo Châu ngồi ở trước bàn ăn, vẫn như trước hưởng thụ bữa sáng mỹ vị ở trong nhà, vẻ mặt tươi cười, không có chút nào biểu lộ một tia ngược đãi cùng chịu ủy khuất.

Cô vừa ăn, anh rể còn ở một bên đập lưng cho nàng, thần sắc quả thực nhu tình như nước: “Ăn từ từ, đừng để bị nghẹn.”

Cảm giác một quyền đánh vào trên bông làm cho người ta thật khó chịu, Bảo Nguyệt phần hận tròng Bảo Châu, Bảo Châu đang vui đầu ăn cũng không phát hiện, nhưng Thẩm mẹ có thể nhìn thấy, đợi lúc Bảo Nguyệt đến gần, bà đứng ở bên cạnh đuổi chân ra nhẹ nhàng nâng lên, Bảo Nguyệt ngã xuống.

Nghe được âm thanh cực lớn, Bảo Châu ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua Bảo Nguyệt đang đứng lên có chút chật vật, quan tâm hỏi: “Em gái, em làm sao vậy?”

29. Chương 29: Đêm Đó...

Bảo Nguyệt đang muốn nổi giận, nói người hầu nhà chị khi dễ tôi. Nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Lục Côn Sơn quét qua, tựa như đao đặt trên cổ Bảo Nguyệt, giống như đang nói, người hầu nhà tôi khi dễ cô thì thế nào? Ai kêu cô khi dễ vợ của tôi? Cô nếu dám tố cáo, tôi cho cô đẹp mặt.

Bảo Nguyệt lập tức một câu cũng không nói ra được, nổi lên hờn dỗi ngồi xuống vị trí cách rất xa Bảo Châu, nghĩ thầm Lục Côn Sơn này còn là một nam nhân sao? Rõ ràng nhìn thấy cô bị trượt chân, không đến đỡ cô coi như xong, vậy mà còn bao che hạ nhân.

Bảo Châu thấy cô không nói chuyện, cho rằng cô không cẩn thận ngã xuống, còn nói: “Em gái, em sao lại không cẩn thận như vậy? Thẩm mẹ bà giúp con gọi người trong phòng bếp buổi trưa nấu cho Bảo Nguyệt một nồi nước chè khoai lang a! Ngã mất thịt, nhất định có thể bổ trở về.”

Thẩm mẹ vui vẻ đáp ứng, nhìn bề ngoài có vẻ bình tĩnh quay đầu, thế nhưng bả vai lại run run, cái thật buồn cười lợi hại a! Bà rất không có phúc hậu muốn nói, Bảo Nguyệt tiểu thư chẳng lẽ còn không đủ béo sao?

Bảo Nguyệt hận nghiêng răng nghiêng lợi, cô biết rõ chính mình gần đây có chút mập, nhưng không nghĩ Bảo Châu còn cầm cái này ra để nói đùa.

Lại béo, cô còn có thể gả ra ngoài sao?

Không ăn! Tuyệt đối không ăn!

Hừ! Tôi muốn báo thù, thời điểm Bảo Nguyệt đang định tính toán ngồi xuống dùng sức giảm Bảo Châu một cước, thì Vạn Phú Quý cùng mấy vợ bé và Vạn lão gia tử hết lần này tới lần khác lại chọn đúng lúc này cùng một chỗ xuống ăn điểm tâm, lòng cô tràn đầy cừ hận, chỉ có thể tạm thời hóa thành tươi cười giả tạo: “Ông nội, chào buổi sáng! Cha, chào buổi sáng! Các vị sớm.”

“Ừm.” Vạn Phú Quý nhìn cô một cái, rồi đi đến bên cạnh Bảo Châu ngồi xuống, nhìn nhìn nữ nhi bảo bối của ông, thoạt nhìn khá tốt, không có ốm đi: “Bảo Châu ah! Ở bên đó có quen không?”

Bảo Châu gật đầu: “Rất tốt! Thẩm mẹ mỗi ngày đều làm rất nhiều đồ ăn ngon cho con.”

Vạn Phú Quý không biết Thẩm mẹ là ai, cũng không có hứng thú muốn biết, ông chỉ muốn biết một chuyện quan trọng khác: “Côn Sơn đối với con có tốt không?”

Bảo Châu gật đầu, sau đó làm dáng vẻ hạnh phúc xé một nửa bánh bao trong tay đưa cho Côn Sơn: “Côn Sơn, em ăn không hết nổi rồi, anh giúp em ăn được không?”

“Tốt, còn có cái gì ăn không hết đều cho anh.” Côn Sơn rất hưởng thụ hành động thân mật của cô, nhận lấy cũng không để ý phía trên có dấu nước miếng cô cắn qua, chậm rãi ăn vào trong bụng, biểu tình không thấy ghét bỏ cũng không có thống khổ.

Cái này làm cho Vạn Phú Quý đối với đứa con rể này hài lòng lên một ít, lúc này mới xem hắn: “Côn Sơn ah! Có rảnh thường xuyên đến chơi, theo giúp cha đánh cờ.”

Lục Côn Sơn gật đầu, bộ dáng bất cần đời của ngày ấy hoàn toàn như là hai người: “Dạ.”

Phòng bếp bùng bữa sáng phong phú lên, mọi người vừa ăn vừa nói chuyện, Bảo Nguyệt chưa từ bỏ ý định muốn cho Bảo Châu xấu mặt, làm bộ quan tâm hỏi cô: “Chị, chị ngủ có quen giường không, gả đi ngày đó ngủ có ngon không?”

Bảo Châu nhú mày lắc đầu: “Không tốt.”

Lục Côn Sơn ngón tay có chút cứng ngắc, nếu Bảo Châu nói ra chuyện hắn một cước đá cô rơi xuống đất, thì hắn hoàn toàn tin tưởng nhạc phụ đại nhân có khả năng sẽ cầm cây chổi đuổi hắn ra khỏi nhà...

Thấy Lục Côn Sơn tựa hồ có chút khấn trương, Bảo Nguyệt nở nụ cười: “Anh rể, anh thật giống như có chút khấn trương, chẳng lẽ đêm đó đã xảy ra chuyện gì sao?”

Cô vừa nói như vậy, Vạn Phú Quý cũng dừng đũa, hỏi Bảo Châu: “Vì sao không tốt?”

30. Chương 30: Đại Chiến Đoạt Chổi

Nếu như không phải sợ mất mặt, Lục Côn Sơn thật muốn dùng tay lập tức che mặt, ngay tại lúc hắn nghĩ đến chính mình bị đuổi đi về sau phải làm như thế nào cầu xin nhạc phụ tha thứ, thì Bảo Châu nói: “Bởi vì giường quá cứng, mông con bị đau.”

Đồ dùng trong nhà đều do Nhị thái thái chọn, Vạn Phú Quý nghe xong, không có chỉ trích Nhị thái thái tại chỗ, đối với Nhị thái thái nói: “Nghe nói giường ngủ Tây Dương rất thoải mái, lập tức sai người đi lên tính mua, phải chọn loại tốt nhất, trong vòng mười ngày đưa qua cho Bảo Châu.”

Nghe được giường Tây Dương lớn, khi về nhà, Bảo Châu nhớ tới Côn Sơn hứa mua ỳnh bồn tắm Tây Dương lớn: “Đúng rồi, anh nói muốn mua cho em bồn tắm lớn đấy.”

“Đợi kiếm được tiền sẽ mua cho em, về sau thích gì nói cho anh biết, đừng đi tìm nhạc phụ, biết không?” Hắn trước kia ngại phiền toái, không chịu lấy bạc trắng, chỉ chừa vàng chôn dưới đất, đã có hơn phân nửa vạc nước rồi, những vàng kia phía trên đều có ấn ký, hiện tại vẫn không thể động vào, trên người không tiền mặt, đành phải đợi lần sau, lần sau hắn nhất định sẽ không ghét bỏ bạc và tiền giấy vừa thôi lại chiếm diện tích nữa.

“Vì sao?”

“Bởi vì anh là chồng em, em có nhu cầu gì thì tìm anh, nếu tìm nhạc phụ, sẽ làm cho nhạc phụ cảm thấy anh không có năng lực thỏa mãn em, hiểu không?”

Bảo Châu cái hiểu cái không gật đầu: “Em nhớ kỹ rồi.”

“Yên tâm, qua nửa tháng sẽ mua bồn tắm Tây Dương cho em.” Đại tham quan Viên Thế Thành đang vận chuyển số tiền tham ô lớn, còn tầm mười ngày sẽ vận chuyển qua vùng phụ cận, bọn họ đã chuẩn bị tốt đến lúc đó sẽ động thủ, được tiền, hắn lập tức mua bồn tắm lớn cho Bảo Châu.

Lúc về đến nhà, Tiểu Đông đang quét rác, Bảo Châu suy nghĩ có sống thì có thể làm, lập tức đi qua đoạt cây chổi.

Tiểu Đông nào dám, cầm lấy cây chổi chạy được xa bao nhiêu thì hay bấy nhiêu, Bảo Châu cảm thấy hắn keo kiệt, quét rác cũng không cho, bắt quá cô có thể đoạt!

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng, Bảo Châu đã thức dậy, đi trong sân tìm cây chổi, quét rác ah!

Sáng hôm nay, Tiểu Đông lại bị thiếu gia dùng ánh mắt lạnh buốt chinh đốn, nên rút kinh nghiệm, buổi tối trước khi ngủ, đem cây chổi giấu đi.

Sáng sớm ngày thứ ba Bảo Châu lại thức dậy sớm, không tìm được cây chổi, cho rằng cây chổi mất tích, nên cảm thấy buồn bực chỉ ăn hai cái mìn thầu một chén cháo và một củ khoai lang.

Ăn xong điểm tâm, Tiểu Đông chậm rãi từ trong góc lấy ra cây chổi bắt đầu quét rác.

Thật tốt! Hôm nay không có bị thiếu gia cảnh cáo, hẳn vui tươi hơn hử quét a quét, không chút nào biết Bảo Châu đang dùng vẻ mặt khát khao nhìn cây chổi trong tay hắn, cô cũng muốn làm việc ah! Mỗi ngày chỉ chơi, không cần làm việc, cô cảm thấy rất mất mặt.

Kết quả sáng ngày thứ tư, Bảo Châu cũng không dậy sớm nổi, đợi thời điểm mọi người ăn điểm tâm, cô nhanh như chớp chạy vào trong sân đến tất cả hẻm lách tìm cây chổi, cuối cùng cô cũng đã tìm được cây chổi đáng yêu giấu dưới bếp lò, sau đó quét a quét, ngay cả điểm tâm đều đã quên ăn, một bên quét rác một bên ca hát: “Một cây tôi mọc trên núi cao,, ai cũng muốn đem ta đi nấu...”

Nghe được giọng hát kiêu ngạo đang quét rác hăng say, Tiểu Đông theo phản xạ nhìn thoáng qua thiếu gia, vẻ mặt nhanh khóc: “Thiếu gia tôi...”

Côn Sơn thở dài một hơi, vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Nhiệm vụ còn rất gian khổ, Tiểu Đông phải cố gắng, tôi xem trọng cậu.”

Tiểu Đông: “...”

Nhiệm vụ này hoàn toàn chính xác rất gian khổ, bất quá Tiểu Đông cẩn thận nghĩ nghĩ Thiếu nữ này là hổ giấy, không phải là một cây chổi thôi sao? Tôi giấu ở dưới giường tôi, xem cô làm sao tìm được?

31. Chương 31: Không Sợ Hàng Xóm Chê Cười

Ngày thứ năm, Tiểu Đông từ dưới giường lấy cây chổi đi vào trong sân quét rác, Bảo Châu đáng thương ngồi xổm ở một bên, nhìn xem hắn quét rác, ngồi xổm một mệt mỏi, lại đi tới phía trước cửa hàng ngồi một chút, bên cạnh Vương đại tỷ cho rằng cô không vui, hỏi cô làm sao.

Bảo Châu nói: “Tiểu Đông giấu cây chổi, không cho em tìm thấy!”

“Tưởng chuyện gì? Cái này dễ thôi, đi đến cửa hàng ở phía trước mua về, mấy đồng tiền có thể mua một bó.”

“Em có một trăm đồng có thể mua được bao nhiêu?” Bảo Châu lấy tất cả tiền trên người ra chỉ có đúng một trăm đồng.

“Nói ông chủ giảm giá, mười cây cũng không xê xích gì nhiều, bất quá em mua nhiều như vậy làm gì...” Không đợi Vương đại tỷ nói xong, Bảo Châu chạy nhanh như chớp, 10 phút sau, Bảo Châu mười phần thần khí kéo lấy một bó chổi to, cao hứng trở về cửa hàng, đặt xuống bên cạnh tường, tiện tay cầm lấy hai cây, tay trái một cây tay phải một cây, một bên khinh thường nhìn Tiểu Đông đang quét rác: “Hừ! Tôi cũng có, so với anh nhiều hơn!”

Tiểu Đông đột nhiên rất có xúc động muốn ngã xuống đất không dậy nổi, trời ạ! Ai nói cho hắn biết, trong nhà mua nhiều chổi như vậy để làm cái gì?

Buổi tối Côn Sơn trở về, nhìn thấy trong sân đầy chổi, cũng không khỏi mất trật tự rồi, cười vợ như thế, hẳn nên vui hay nên buồn!

Cuối cùng tại Tiểu Đông đầy ắp nước mắt cùng dày vò khăn cầu xuống, Thẩm mẹ đáp ứng để cho Bảo Châu làm việc ở cửa hàng, quấy rối thì quấy rối a! Dù sao cũng không có buôn bán, so với việc nhìn thần kinh Tiểu Đông càng ngày càng suy yếu thì vẫn tốt hơn.

Sự kiện cây chổi vì vậy được giải quyết hoàn mỹ.

Lại nói tiệm vải mặc dù không có nghi thức đốt pháo, nhưng mở cửa nhiều ngày như vậy, coi như là khai trương đi !

Nhưng chính là một khúc vải đều không có bán đi, Thắm mẹ có chút nôn nóng, vì vậy luôn uống nước, uống nước thì lại muốn đi vệ sinh, một ngày chạy vài chục lần vào nhà vệ sinh, cũng không nhàm chán, coi như là vận động.

Nhưng Bảo Châu là người hay hoạt động, đâu chịu được việc buồn tẻ như vậy, cô ghé vào trên mặt bàn, không có việc để hoạt động, làm cho cô buồn ngủ.

Thắm mẹ thấy cô quá mức nhàm chán, nhớ tới thiếu gia có thói quen xem báo chí, từ bên trong tìm ra rất nhiều báo chí cũ, đặt lên bàn cho Bảo Châu chơi: “Tiểu thư có thể xem những thứ này, không biết chữ thì xem hình cũng được, hoặc là xé chơi đều có thể tùy tiện.”

Bảo Châu đối với vật mới lạ rất hiếu kỳ, cô nhìn tranh vẽ phía trên, cảm thấy rất thú vị, cô không biết chữ nên tranh vẽ trên mỗi tờ báo, đều xem tỉ mỉ, một tấm đều không bỏ sót, tranh vẽ phần lớn là người già, hoặc là một ít người sắp biến thành người già, mỗi người biểu lộ nghiêm túc hoặc là bi thương, một chút ý nghĩa đều không có. Đang nhàm chán, đột nhiên thấy một bức tranh làm hai mắt cô tỏa sáng, đó là một đại sứ quốc gia phương tây, kéo tay phu nhân hân tham dự hoạt động ảnh chụp, trong tấm ảnh phu nhân quý tộc, mặc một bộ lễ phục cung đình, trên ống tay áo dạng nắm mèo có ren mỏng, cổ tròn, trên lưng thắt nơ con bướm, vạt áo bông bông, thoạt nhìn rất đáng yêu, dài đến mắt cá chân.

Bảo Châu lần đầu tiên trong đời nhìn thấy váy lụa mỏng bông bông màu trắng như vậy, loại chất liệu này cô nhớ rõ trong quây có, đứng lên đi đến bên quây, quần quít lấy Thắm mẹ làm cho cô: “Thắm mẹ, con cũng muốn mặc cái này.”

Thắm mẹ nhìn thoáng qua: “Đây là đồ của người phương tây, con xác định có muốn không? Đây đều là vải thượng đẳng của Tây Dương, trong nhà vừa vặn có, nhưng kiểu dáng này, con có thể mặc không? Không sợ hàng xóm láng giềng chê cười?”

32. Chương 32: Đứng Không Yên

“Con muốn mặc, bà làm cho con a!”

Thắm mẹ thấy cô ưa thích như vậy, đáp ứng, bà hơn mười năm làm quần áo, loại kiểu dáng chưa thấy qua này cũng không làm khó được bà, không phải là làn vải lớn hơn một chút sao? Nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, Thắm mẹ lấy cây thước ra đo đạc cho cô, rồi đem tất cả vải Tây Dương lấy ra, hỏi cô thích dạng gì.

Bảo Châu chỉ vào một khúc vải màu hồng phấn viền ren nói: “Con muốn cái này.”

“Vậy thì làm cái này, hôm nay áo tay dài quá nóng, tôi làm cho cô ngắn tay a! Váy quá dài dễ bị dẫm lên, tôi rút ngắn một chút, này cũng quá lớn, không dùng, tôi làm cho nhỏ một chút.” Thắm mẹ nói xong bắt đầu tiến hành cắt may, động tác của bà nhanh, cho tới trưa đã làm xong.

Bảo Châu đi vào nhà thay đổi, rất vừa vặn, Thắm mẹ giúp cô buộc lại dây phía sau, nhìn thấy cảm thấy có chút không được hoàn mỹ, liền từ trong hộp đồ trang sức chọn lựa một vòng cổ mã não xinh đẹp đeo lên cho cô, lại dựa theo tranh vẽ trên báo chí chải tóc lại cho cô, hướng trước gương, đáng yêu không thể tả, Bảo Châu chính mình nhìn thấy cũng rất ưa thích: “Thật xinh đẹp.”

Đã có quần áo mới Bảo Châu ngoan ngoãn không ít, buổi chiều đi thời điểm đi theo Thắm mẹ ra cửa hàng, không có ở náo, chỉ là không ngừng đứng ở trước gương nhìn tới nhìn lui, cười đến không ngậm miệng lại được, còn kém hỏi một câu, tấm gương tấm gương ai là người xinh đẹp nhất trên thế giới này.

Trần đại thẩm ở bên cạnh sau khi ngủ trưa thức dậy, nhàn rỗi đến tìm Thắm mẹ nói chuyện phiếm, thấy Bảo Châu mặc quần áo mới, lập tức giật mình hỏi Thắm mẹ: “Đây là vải gì ah! Thật xinh đẹp. Kiểu dáng cũng rất tốt, tiểu tử này eo mảnh đấy.”

“Nghe nói là viền ren, vải Tây Dương. Kiểu dáng cũng là dựa vào kiểu dáng Tây Dương làm đấy, ” Thắm mẹ nói xong.

Trần đại thẩm càng cảm thấy dễ nhìn, vải Tây Dương, kiểu dáng Tây Dương ah!

Nhất định là có một không hai trong thành, lập tức thích, hỏi giá cả, tuy rằng so với vải vóc bình thường mắc hơn gấp đôi, nhưng cũng hiểu được giá trị: “Làm một bộ cho con gái tôi a!”

Thẩm mẹ gật gù đầu, không nghĩ tới Bảo Châu sẽ mang đến cho bà tiền khai trương đầu tiên: “Tốt! Đợi tí nữa bảo con gái bà đến chọn màu sắc kiểu dáng a!”

Con gái Trần đại thẩm vừa nghe nói làm quần áo Tây Dương, cảm thấy rất hứng thú kêu thêm mấy đứa bạn cùng đến xem cái kỳ lạ quý hiếm, lúc các cô vào cửa hàng nhìn thấy quần áo trên người Bảo Châu đang đứng ở trước gương, đều rất ưa thích, kiểu dáng làm người ta cảm thấy mười phần đáng yêu, màu sắc hồng phấn phối hợp với khuôn mặt nhỏ nhắn của Bảo Châu, hơn nữa vóc dáng cô rất đẹp, chỗ nên lồi thì lồi, nên vênh lên thì vênh lên, eo lại mảnh, làm bọn họ không khỏi cảm giác mình mặc bộ quần áo kia sẽ có thể có tư sắc như vậy, ngoại trừ con gái Trần đại thẩm, những đứa con gái khác cũng lập tức trở về gọi cha mẹ đến may quần áo ình, quần áo xinh đẹp ai cũng đều mơ tưởng.

Các hàng xóm láng giềng thấy nha đầu nhà mình đều ưa thích, dù sao cũng không xa, tất cả mọi người đến cửa hàng nhìn, kết quả nhìn một cái, Thẩm mẹ liền có hơn mười đơn đặt hàng, đều là đặt quần áo kiểu dáng Tây Dương, mọi người sợ nhà mình làm không tốt, đều để cho Thẩm mẹ làm.

Thẩm mẹ tính toán tiền vải và tiền công, nếu làm thành một bộ, thì có thể kiếm hai mươi mấy đồng, phải biết vào thời đại này, một công nhân ở tòa soạn báo tiền lương một tháng cũng mới hơn mười đồng, một ngày vậy mà bà có thể kiếm được tiền lương một tháng của người khác, đương nhiên tất cả đều làm ra, cũng cần tốn ba bốn ngày.

Nhưng lần đầu khai trương, thu được đơn hàng lớn, hơn nữa còn tới vài đơn, cảm giác tựa như đang nằm mơ.

Buổi tối Côn Sơn trở về, nhìn thấy quần áo mới của Bảo Châu, cũng không có nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy rất xinh đẹp mà thôi.

Kết quả đơn đặt hàng váy liền ren bởi vậy một phát không thể vãn hồi, nghe nói là vì có một học sinh nữ ở tại sinh nhật của một bạn học mặc quần áo trong tiệm Bảo Châu, dẫn tới rất nhiều người tranh nhau mua sắm, mỗi ngày đều có vài đơn đặt hàng.

Lại để cho người phiền não chính là tất cả mọi người nghe nói Bảo Châu mặc rất đẹp mắt, đều nhao nhao muốn cô làm mẫu, có đôi khi mặc vào, ở trong tiệm biểu diễn cả ngày, vài ngày như vậy làm cho thể lực của Bảo Châu giảm xuống, chân đều tê rần, mắt nước lưng tròng nhìn Thẩm mẹ: “Con mệt mỏi, con đứng không được...” “Con muốn mặc, bà làm cho con a!”

Thẩm mẹ thấy cô ưa thích như vậy, đáp ứng, bà hơn mười năm làm quần áo, loại kiểu dáng chưa thấy qua này cũng không làm khó được bà, không phải là làm váy lớn hơn một chút sao? Nhàn rồi cũng là nhàn rồi, Thẩm mẹ lấy cây thước ra đo đạc cho cô, rồi đem tất cả vải Tây Dương lấy ra, hỏi cô thích dạng gì.

Bảo Châu chỉ vào một khúc vải màu hồng phấn viền ren nói: “Con muốn cái này.”

“Vậy thì làm cái này, hôm nay áo tay dài quá nóng, tôi làm cho cô ngắn tay a! Váy quá dài dễ bị dẫm lên, tôi rút ngắn một chút, này cũng quá lớn, không dùng, tôi làm cho nhỏ một chút.” Thẩm mẹ nói xong bắt đầu tiến hành cắt may, động tác của bà nhanh, cho tới trưa đã làm xong.

Bảo Châu đi vào nhà thay đổi, rất vừa vặn, Thẩm mẹ giúp cô buộc lại dây phía sau, nhìn thấy cảm thấy có chút không được hoàn mỹ, liền từ trong hộp đồ trang sức chọn lựa một vòng cổ mã não xinh đẹp đeo lên cho cô, lại dựa theo tranh vẽ trên báo chỉ chải tóc lại cho cô, hướng trước gương, đáng yêu không thể tả, Bảo Châu chính mình nhìn thấy cũng rất ưa thích: “Thật xinh đẹp.”

Đã có quần áo mới Bảo Châu ngoan ngoãn không ít, buổi chiều đi thời điểm đi theo Thẩm mẹ ra cửa hàng, không có ở nào, chỉ là không ngừng đứng ở trước gương nhìn tới nhìn lui, cười đến không ngậm miệng lại được, còn kém hỏi một câu, tấm gương tấm gương ai là người xinh đẹp nhất trên thế giới này.

Trần đại thẩm ở bên cạnh sau khi ngủ trưa thức dậy, nhàn rỗi đến tìm Thẩm mẹ nói chuyện phiếm, thấy Bảo Châu mặc quần áo mới, lập tức giật mình hỏi Thẩm mẹ: “Đây là vải gì ah! Thật xinh đẹp. Kiểu dáng

cũng rất tốt, tiểu tử này eo mảnh đấy.”

“Nghe nói là viền ren, vải Tây Dương. Kiểu dáng cũng là dựa vào kiểu dáng Tây Dương làm đấy, ” Thẩm mẹ nói xong.

Trần đại thẩm càng cảm thấy dễ nhìn, vải Tây Dương, kiểu dáng Tây Dương ah!

Nhất định là có một không hai trong thành, lập tức thích, hỏi giá cả, tuy rằng so với vải vóc bình thường mắc hơn gấp đôi, nhưng cũng hiểu được giá trị: “Làm một bộ cho con gái tôi a!”

Thẩm mẹ gật gù đầu, không nghĩ tới Bảo Châu sẽ mang đến cho bà tiền khai trương đầu tiên: “Tốt! Đợi tí nữa bảo con gái bà đến chọn màu sắc kiểu dáng a!”

Con gái Trần đại thẩm vừa nghe nói làm quần áo Tây Dương, cảm thấy rất hứng thú kêu thêm mấy đứa bạn cùng đến xem cái kỳ lạ quý hiếm, lúc các cô vào cửa hàng nhìn thấy quần áo trên người Bảo Châu đang đứng ở trước gương, đều rất ưa thích, kiểu dáng làm người ta cảm thấy mười phần đáng yêu, màu sắc hồng phấn phối hợp với khuôn mặt nhỏ nhắn của Bảo Châu, hơn nữa vóc dáng cô rất đẹp, chỗ nên lồi thì lồi, nên vênh lên thì vênh lên, eo lại mảnh, làm bọn họ không khỏi cảm giác mình mặc bộ quần áo kia sẽ có thể có tư sắc như vậy, ngoại trừ con gái Trần đại thẩm, những đứa con gái khác cũng lập tức trở về gọi cha mẹ đến may quần áo ình, quần áo xinh đẹp ai cũng đều mơ tưởng.

Các hàng xóm láng giềng thấy nha đầu nhà mình đều ưa thích, dù sao cũng không xa, tất cả mọi người đến cửa hàng nhìn, kết quả nhìn một cái, Thẩm mẹ liền có hơn mười đơn đặt hàng, đều là đặt quần áo kiểu dáng Tây Dương, mọi người sợ nhà mình làm không tốt, đều để cho Thẩm mẹ làm.

Thẩm mẹ tính toán tiền vải và tiền công, nếu làm thành một bộ, thì có thể kiếm hai mươi mấy đồng, phải biết vào thời đại này, một công nhân ở tòa soạn báo tiền lương một tháng cũng mới hơn mười đồng, một ngày vậy mà bà có thể kiếm được tiền lương một tháng của người khác, đương nhiên tất cả đều làm ra, cũng cần tốn ba bốn ngày.

Nhưng lần đầu khai trương, thu được đơn hàng lớn, hơn nữa còn tới vài đơn, cảm giác tựa như đang nằm mơ.

Buổi tối Côn Sơn trở về, nhìn thấy quần áo mới của Bảo Châu, cũng không có nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy rất xinh đẹp mà thôi.

Kết quả đơn đặt hàng váy liền ren bởi vậy một phát không thể vãn hồi, nghe nói là vì có một học sinh nữ ở tại sinh nhật của một bạn học mặc quần áo trong tiệm Bảo Châu, dẫn tới rất nhiều người tranh nhau mua sắm, mỗi ngày đều có vài đơn đặt hàng.

Lại để cho người phiền não chính là tất cả mọi người nghe nói Bảo Châu mặc rất đẹp mắt, đều nhao nhao muốn cô làm mẫu, có đôi khi mặc vào, ở trong tiệm biểu diễn cả ngày, vài ngày như vậy làm cho thể lực của Bảo Châu giảm xuống, chân đều tê rần, mắt nước lưng tròng nhìn Thẩm mẹ: “Con mệt mỏi, con đứng không được...”

33. Chương 33: Tay Của Cô Ấy, Thật Mềm

Thẩm mẹ cũng biết cô mệt mỏi, thế nhưng cô không làm mẫu, buôn bán trong tiệm sẽ kém một chút: “Nhưng con mặc rất đẹp mắt.”

“Mấy cô kia mặc, cũng rất đẹp.” Bảo Châu chỉ chỉ vài cô gái trẻ tuổi đi ngang qua vài cửa hàng, những cô gái đó đều xinh đẹp duyên dáng, mặc vào có lẽ cũng không kém.

Thẩm mẹ nghe xong có đạo lý ah!

Tranh thủ thời gian dán một tờ giấy tuyển nhân công, chọn hai cô gái trẻ tuổi đứng ở cửa ra vào biểu diễn quần áo bà làm ra, thuận tiện cũng có thể mời chào khách hàng luôn!

Vì vậy, buôn bán tốt hơn, không chỉ là khách nữ, khách nam cũng có. Ai cũng ưa thích cô nương xinh đẹp, hai cô gái đứng trước cửa tiệm, nhìn thấy liền cảnh đẹp ý vui, Bảo Châu tuy xinh đẹp nhưng cô là hoa đã có chủ ah!

Ai không sợ năm đầm của Lục Côn Sơn?

Không giống như tiểu cô nương chưa lập gia đình, tuy rằng không dám ở trong tiệm của Lục Côn Sơn đối với công nhân của tiệm động tay động chân, nhưng nhìn xem vẫn là có thể a!

Cửa hàng triệt để phát lên, một mình Thẩm mẹ làm không hết việc, bà ở cửa hàng trên lầu mở một xưởng may nhỏ, lại mời thêm mấy thợ làm quần áo, bán quần áo, bà phụ trách quản lý sổ sách và kiểm tra chất lượng của quần áo, cũng không tính mệt mỏi.

Bảo Châu thiện lương, thấy những vải vóc đều là bà mang đến, những tiền bán được vải, đều cho Thẩm mẹ.

Thẩm mẹ có ơn tất báo, một phần cũng không nhận, chỉ cho là trả nợ cùng báo đáp long ân của Thiếu nữ nãi.

Côn Sơn không nghĩ tới việc buôn bán lại tốt như vậy, thật cao hứng hứa về sau doanh thu mỗi tháng của tiệm đều cho bà 50%, giữ lại đường lão cũng được ah!

Bởi vì Côn Sơn trên cơ bản không cần hao tổn tâm tư gì, chỉ cấp cho cửa hàng bộ mặt, bảo hộ cửa hàng, làm cho những ranh con không đập phá, mệt mỏi vẫn là Thẩm mẹ.

Về phần Bảo Châu không quấy rối đã coi là không tệ.

Vì vậy Thẩm mẹ nhiệt tình càng cao, buôn bán càng thêm phát triển.

Hiện tại phóng mắt nhìn đi, những học sinh nữ kia a! Tiểu thư nhà giàu a! Người nào cũng mặt mày liền ren ở cửa tiệm, tiểu cô nương ở nhà nếu còn mặc sườn xám, xem như là lạc hậu rồi.

Nhất thời váy nhà Bảo Châu, đã trở thành một loại trào lưu thời thượng, tiền kia ah! Chính là cuộn cuộn mà đến.

Lúc trước chê cười Bảo Châu không chọn tiểu cô nương xinh đẹp, lại bỏ ra 300 đồng mua một bà già, cũng không khỏi cảm thấy cô vận khí tốt, đây quả thực là nhặt được châu báu. Hiện tại giá trị của Thẩm mẹ đâu chỉ 300, 3000 còn quá ít. Mà tiểu cô nương ngày ấy ở trên chợ bán khóc sụt sùi, về sau được một người mua, nghe nói không có vài ngày đã trộm vài thứ đáng giá của chủ nhà, lén lút chạy trốn, đúng là một kẻ trộm.

Tiểu Đông sau khi nghe nói đối với Bảo Châu sùng bái không thôi, hiếu kỳ hỏi: “Thiếu nữ nãi cô làm sao biết cô nương kia không dùng được?”

Bảo Châu đáp phi sở vấn (đáp không đúng câu hỏi): “Tay của cô ấy, thật mềm.”

Cô chỉ là cảm thấy tiểu cô nương kia tay quá non mềm, nếu bắt làm việc nặng chính là chà đạp người ah! Thà rằng chọn một người tay đầy nốt chai, làm việc nhà sẽ không sợ bị thương!

Tiểu Đông nghe xong có lý ah!

Một người làm việc, lớn lên tay làm sao có thể mềm mịn như vậy. Trong lòng của hắn âm thầm đối với Thiếu nữ nãi bội phục không thôi, ai nói Thiếu nữ nãi nhà hắn ngu muội, Thiếu nữ nãi chính là khôn khéo khó gặp.

Vào đêm khuya, phía sau tường thấp, Bảo Châu ngồi xổm trong góc hai tay ôm đầu gối ngủ gà ngủ gật, bởi vì nhiều muỗi, dứt khoát đem màn quần vào người, như vậy muỗi sẽ không cắn cô.

Không biết lại qua bao lâu, bên cạnh cửa nhỏ đột nhiên vang lên tiếng kêu cô chờ đợi đã lâu: “Meow! Meow!”

34. Chương 34: Phát Tài

“Nhất định là Côn Sơn trở về rồi.” Bảo Châu lập tức đứng lên, cũng mặc kệ trên người mình vẫn còn trùm màn, bước chân nhẹ nhàng đi qua mở cửa nhỏ ra. Buổi sáng Côn Sơn đi ra ngoài đã cố ý phân phó cô, buổi

tối đợi nghe được tiếng mèo kêu, thì mở cửa cho hắt, hơn nữa ai cũng không thể kinh động, cô sợ chính mình ngủ mơ mơ màng màng không nghe được, dứt khoát ngủ ở cạnh góc tường.

Sau lưng Côn Sơn có hai người đi ra, bọn họ vác một cái túi nặng trĩu trên xe ba gác ở bên ngoài để vào trong sân xong, liền nhanh chóng rời đi.

Côn Sơn đóng cửa lại, cau mày nhìn bộ dáng có chút dọa người của cô, vươn tay giúp cô lấy xuống; “Vợ à, sao em lại lấy màn quần người, không sợ lúc đi bộ sẽ vấp té sao?”

“Con muỗi, nhiều!” Bảo Châu nói đương nhiên, cô thông minh a!

Như vậy muỗi sẽ không cắn cô! Nhìn bộ dạng như muốn nói mau khen em đi của cô, Côn Sơn cười sờ lên đầu cô: “Một nhọc a! Mau trở về ngủ đi!”

Bảo Châu chỉ đi đến cái bao tải to trước mặt, ngồi chồm hổm xuống, dùng tay vỗ nhẹ vào bao tải, cảm giác đồ vật bên trong thô ráp. Còn gặp ghênh, cô hiểu kỳ hỏi Côn Sơn: “Đây là cái gì?”

“Tiền.” Côn Sơn nói xong cố hết sức đem bao tải kéo vào trong phòng, đã có cái này, đừng nói bốn tám Tây Dương, cho dù Bảo Châu muốn mua một sân rộng cũng không có vấn đề gì.

Trở về phòng, Bảo Châu nhìn Côn Sơn mở bao vải ra, kinh ngạc há to mồm: “Nhiều tiền như vậy ah!”

Trong bao vải, cái gì cũng có, tiền giấy, đồng bạc, vàng, bạc, bảo thạch vòng cổ, ngọc thạch, đồ cổ, cái gì cần có đều có. Bảo Châu đã lớn như vậy, nhưng đây là lần đầu nhìn thấy nhiều châu báu như vậy, một túi đồ vật này, nhìn thấy rất nặng, so với túi dưa hấu to còn nặng hơn.

“Trong sông nhặt được, anh thấy rất nhiều người xuống sông mò cá, cũng đi theo mò thử, không nghĩ tới cá chưa bắt được đã mò được cái này, đã kêu A Hổ, A Long hổ trợ đưa trở về.” Côn Sơn rất yên tâm lừa dối nói.

“Có thể nhặt được nhiều như vậy ah! Côn Sơn, anh gặp vận may gì thế!” Bảo Châu không nghi ngờ gì, Côn Sơn sẽ không lừa gạt cô, cho nên hắt nói nhặt được nhất định chính là nhặt được, chỉ cho là vận khí rất tốt!

“Những vật này em cất kỹ, tiền giấy bên trong em có thể tùy tiện lấy xài, còn những vật khác tạm thời không thể động vào, phải giấu kỹ.” Những thứ này đều là đồ vật đoạt được, bọn họ thừa dịp lúc đêm khuya cướp đoạt một khoản lớn tiền tham ô của đội ngũ đại tham quan vận chuyển, đem một bộ phận đồ vật trong đó đưa về vô đường, chuẩn bị cứu người nghèo, còn lại mấy người bọn họ dựa theo quy củ phân ra. Lần này thuận lợi chiếm được nhiều đồ vật đặc biệt, nghĩ đến thiếu cái gì, không thể bạc đãi vợ yêu, nên lôi trở về.

35. Chương 35: Làm Cái Gì?

“Ừm, em đã biết.” Những số tiền này có thể mua thật nhiều đồ ăn ngon, giấu kỹ về sau có thể lấy mua đồ ăn.

“Những vật này ngay cả Thẩm mẹ và Tiểu Đông cũng không thể nói, nếu như bọn họ phát hiện, hỏi em, thì em nói em cũng không biết là được.” Vấn đề này ngàn vạn phải cẩn thận, nếu không sẽ hại Bảo Châu ném đi tánh mạng.

“Em đã biết, giao cho em!” Bảo Châu gật đầu, chuyện giấu đồ này rất dễ dàng, trước kia trong thôn có đoạn thời gian có đạo tặc, ông nội kêu cô giấu hai trái bí đỏ duy nhất còn lại trong nhà, đến nay còn không tìm được! Về phần để chỗ nào, cô thật sự không nhớ rõ...

“Bồn tắm lớn anh đã sai người đi mua rồi, qua vài ngày sẽ đưa tới.” Chuyện của Bảo Châu, hắt luôn để bụng.

“Côn Sơn, anh thật tốt.” Bảo Châu nghe xong, vươn tay ra ôm hắt, một bộ dạng rất vui vẻ rất thỏa mãn.

“Nha đầu ngốc, ngủ đi!” Nha đầu này, ai cho cô đồ đạc, thì chính là người tốt, thật là vừa tức lại vừa yêu, tức cô quá ngốc về sau khẳng định sẽ chịu thiệt, yêu cô đơn thuần ngây thơ.

“Em không có mệt, anh có đói bụng không, em có vụng trộm giấu một cái bánh bao cho anh.” Bảo Châu như đang hiển vật quý, từ trong gối móc ra một cái bánh bao chạy đưa cho hắt.

Côn Sơn xác thực đói bụng, nhưng ngửi thấy mùi dầu trên bánh bao, có chút ăn không vô: “Để đó đi! Ngày mai anh ăn.”

Bảo Châu nhìn ra hần tựa hồ không thích, cầm bánh bao quay người lại chạy ra ngoài. Côn Sơn cho rằng cô tức giận, một bên cởi quần áo bẩn, vừa nghĩ đợi tí nữa làm thế nào dỗ cô.

Chờ hần thay quần áo, tắm rửa xong, nghĩ đến nhà đầu kia như thế nào còn chưa trở lại, lúc đi trong sân tìm, ngửi thấy một mùi thơm từ trong phòng bếp truyền ra, đi vào thấy Bảo Châu đang bỏ đường cát vào trong nồi khoai lang, nhìn thấy cô không oán giận chiếu cố lấy chính mình như vậy. Côn Sơn rất cảm động, đi qua từ phía sau lưng nhẹ nhàng ôm lấy eo của cô, đem đầu tựa vào vai cô: “Bảo Châu.”

“Hửm?” Bảo Châu vội vàng khuấy đường cát trong nồi, không có thời gian để ý tới hần, thuận miệng lên tiếng.

“Có em thật tốt.” Làm cho hần cảm giác được mình không phải chỉ có một mình, làm hần cảm giác được cái gì mới thật sự là nhà, nhà có nữ nhân không nhất định là nhà, trong nhà có nữ nhân mình yêu mới chính là nhà!

Hần rất may mắn, hần có nhà rồi.

“Nói nhảm.” Bảo Châu lườm hần một cái, nghĩ thầm em đương nhiên tốt rồi, tham ăn giỏi ngủ, thân thể cường tráng.

Người không hiểu phong tình, chỉ sợ chỉ có duy nhất người này.

Côn Sơn bật cười nhìn cô: “Em đang làm cái gì cho anh ăn thế?”

36. Chương 36: Điều Tra

“Chè khoai lang, trong phòng bếp chỉ có cái này thôi.” Cô tìm tới tìm lui chỉ tìm được hai củ khoai lang đỏ, cô chọn củ lớn nhất, cắt khối nấu cho hần ăn.

Ăn lúc còn nóng, rất ngọt, cô cho nhiều đường, bất quá loại ngọt tinh tế này, tựa hồ rất bá khí từ trong dạ dày lan tràn ra, đến ngay cả trong lòng cũng không khối ngọt lên, ngẩng đầu thấy vẻ mặt chờ mong nhìn mình, Côn Sơn thiết tình gật đầu: “Ăn ngon.”

Bảo Châu lập tức cao hứng: “Thích là tốt rồi, nếu không đủ em làm thêm cho anh.”

“Đã đủ rồi, thật sự đã đủ rồi.” Cô nghĩ hần là heo sao? Một chén lớn như vậy, đã ăn no rồi.

Mấy ngày kế tiếp toàn thành giới nghiêm, bốn phía đều là cảnh sát lục soát đồ đạc cùng người. Cấp trên đã liệu mạng hạ lệnh xuống, mặc kệ phải dùng biện pháp gì, Viên đại nhân phải phái người tìm được đồ trở về. Chính là lục soát từng nhà cũng phải tìm ra, bọn họ cũng không tin nhiều vàng bạc châu báu như vậy toàn bộ sẽ tiêu thất trong hư không.

Trong phòng nhỏ của Trí Đường, bảy tám thành viên quan trọng tham gia hoạt động lần này, đang tụ họp, trong đó Mộc lão gia tử cầm đầu, ngồi hai bên là ba đại đệ tử của ông, cùng với vài vị thành viên.

Đang nói chuyện là Từ sư gia phụ trách quản lý tài vụ: “Lần này chúng ta lấy được tiền tài, trừ phần chia cho các huynh đệ ra, còn thừa lại 5100 trăm lượng hoàng kim, 1200 lượng bạc, vàng bạc châu báu vô số, tiền giấy hơn hai ngàn, tiền giấy dễ dàng lưu thông, đợi tin tức qua đi, có thể tìm người lên tỉnh mua gạo, dùng danh nghĩa hội Chữ Thập Đỏ quyên góp cho dân chúng nghèo khổ ở nông thôn. Nhưng vàng và bạc đều có ký hiệu, chỉ sợ trong thời gian ngắn khó có thể lưu thông, nếu như vẫn đưa đến ngân hàng tư nhân ở Thượng Hải đổi thành tiền rồi quyên góp tiếp cho hội Chữ Thập Đỏ của tỉnh, chỉ sợ cũng khó có thể che dấu. người ở Tổng đường Thượng Hải đã bí mật gọi người truyền mật hàm cho đường chủ, bảo chúng ta phải cẩn thận, Tổng Cảnh Thự ở Sơn Tây đã bí mật phái người tiến về Thượng Hải ôm cây đợi thỏ, chỉ chờ chúng ta xuất hiện, theo các vị, chúng ta bây giờ nên làm gì?”

“Nếu không thì đưa đến Tây An?” Một người đề nghị nói.

“Tây An thân cận quá, sẽ dễ dàng bị phát hiện, hơn nữa phải qua rất nhiều cửa, cũng không dễ dàng.” Mộc lão gia tử nói.

Mọi người mỗi người phát biểu ý kiến của mình, thương lượng một hồi lâu đều không có kết quả, chỉ có thể trước án binh bất động, chờ đợi thời cơ.

Tiếp theo bàn bạc sang vấn đề khác, Đại sư huynh nói: “Nghe nói những cảnh sát trong thành đang rục rịch, gần đây đều lục soát nhà dân, đã có một huynh đệ của chúng ta bị lục soát thấy vàng trong nhà, đám cảnh sát càng ngày càng tinh ranh, hẳn giấu ở trên xà nhà, đều bị lục soát thấy, cũng may là hắn thông minh, đã chạy thoát, tất cả mọi người phải cẩn thận một chút.”

Mọi người gật đầu.

Chính vào lúc này đột nhiên có đệ tử ở bên ngoài kêu lên: “Lục sư huynh, không tốt rồi, cảnh sát đang điều tra phố của anh, đang lục soát từng nhà.”

37. Chương 37: Không Lỡ Ah!

Côn Sơn nghe xong đứng dậy, nói với mọi người một câu thật có lỗi, đẩy cửa đi ra. Hắn chỉ sợ Bảo Châu vạn nhất không có giấu kỹ, sẽ nguy hiểm tới tính mạng, phải nhanh về nhà nhìn xem.

Thuận tiện kêu hai tùy tùng: “A Long, A Hồ theo giúp tôi đi một chuyến.”

Hai người lập tức đuổi kịp, ba người đứng chung một chỗ, nhìn thấy ba tên tiểu lưu manh như vậy, cũng không làm cho người ta chú ý. Đi trên đường, tuyệt đối sẽ không có người hoài nghi bọn hắn nhỏ như vậy sẽ là nhân vật cướp bóc tiền của đại quan, bởi vì mọi người đối với bọn họ rất quen thuộc! Người gọi A Long ba ngày hai lần trộm vặt móc túi. Người gọi A Hồ thích rượu như mạng, ký sổ nợ uống rượu khắp nơi.

Còn có Lục Côn Sơn, chính là một Hồn Thể Ma Vương, nghe nói xem ai không vừa mắt, thì ột cước.

Mọi người thấy bọn họ đều là chạy được xa bao nhiêu thì hay bấy nhiêu, chỉ là trong lòng vì vợ của Hồn Thể Ma Vương mà thương tiếc, một tiểu cô nương xinh đẹp như vậy, gả cho hắn, thật sự là uổng phí.

Lúc bọn người Côn Sơn về đến nhà, đám cảnh sát đang ở trong nhà hắn lục soát, Bảo Châu rất nhàn nhã ngồi trong sân ăn điểm tâm, bên trái là bánh xốp giòn, bên phải là bánh hạt vừng, thật hạnh phúc ah! Thấy Côn Sơn, lôi kéo hắn ngồi xuống bên cạnh: “Côn Sơn, ăn cái gì.”

Thấy cô bình tĩnh như thế, Côn Sơn an tâm. Hắn tự tay cầm lấy một cái ăn, gọi mấy tùy tùng của mình cũng ngồi xuống. Mấy người này thường ra vào, Bảo Châu cũng nhận thức, đối với bọn họ rất tốt, cũng hỏi bọn hắn ăn cái gì, hoàn toàn đem cảnh sát điều tra ở trong phòng trở thành không khí.

Một đám cảnh sát đã lục soát trước sau, phát hiện một gian phòng bị khóa bên trong, lập tức đối với gian phòng nổi lên hoài nghi, hỏi Bảo Châu: “Chỗ đó là cái gì?”

“Thẩm mẹ đang tắm.”

Cảnh sát không tin, giữa ban ngày mà tắm rửa cái gì nhất định có chuyện che giấu ở bên trong, một cảnh sát trong đó gõ cửa: “Bên trong có ai không? Mở cửa nhanh.”

“Có, tôi đang tắm, các người chờ một chốc a!” Thẩm mẹ buổi sáng làm việc bận rộn một thân đầy mồ hôi, nên muốn tắm rửa, không nghĩ tới một lần tắm rửa lại đem cảnh sát đến. Bà lập tức gia tăng tốc độ, tắm nhanh đi mở cửa ah!

Bọn cảnh sát không có kiên nhẫn, một người trong đó nói: “Nhanh mở cửa, nếu không tôi xông vào!”

Người nọ tính tình nóng nảy, lại nôn nóng, đang muốn một cước đá văng cửa ra. Lúc bọn cảnh sát trong lòng vì mẹ già đáng thương khó giữ được khí tiết tuổi già mà âm thầm mặc niệm, đã có một âm thanh vỗ tay đi tới trước mặt người nọ nói: “Wow Wow! Thẩm mẹ nhà chúng ta có tướng công rồi!”

“Cô ồn ào cái gì?” Tên cảnh sát tính tình nóng nảy kia, bị bộ dáng vui sướng của cô nhìn làm cho sau lưng đổ mồ hôi lạnh, rõ ràng cô đang cười, nhưng vì sao hắn lại cảm thấy sắp có chuyện không tốt xảy ra.

“Anh chính là tướng công của Thẩm mẹ ah! Anh đá môn, nhìn thân thể của bà, anh không cưới bà thì ai sẽ cưới đây?” Bảo Châu nói xong lại đối với bên trong hô: “Thẩm mẹ bà buôn bán lời ah! Tướng công này của bà thật trẻ tuổi.”

Thẩm mẹ bị dọa đến trượt chân đặt móng trong bồn tắm, truyền đến một âm thanh thật lớn, thiếu chút nữa vọt đến eo già. Bà thở một hơi thật dài nói: “Ai ôi!!!! Thiếu nãi nãi của tôi, cô đừng làm cho thân già tôi sợ được không? Bất quá, thật sự rất tuổi trẻ sao?”

Cảnh sát không may kia nghe xong muốn lùi chân về đã không còn kịp, cái cửa bị hấn đá “BA~!” Một tiếng mở ra, cũng không dám đi vào bên trong xem, hấn cũng không muốn lấy một mụn già về nhà, sẽ bị lão ba đánh a? Tranh thủ thời gian xoay người, nói liên tục ba bốn câu thực xin lỗi, quay người bỏ chạy.

Cũng không để ý Thẩm mẹ đang giật mình, thùng tắm rất cao, lúc này ngã ngồi ở trong thùng tắm Thẩm mẹ muốn lộ cũng khó, thùng tắm so với bà ngồi cao hơn nhiều, từ xa nhìn tới, giống như một thùng không.

Bảo Châu rất có lương tâm đi qua, tay khoác lên tay cầm cửa, hỏi mấy cảnh sát còn đang ngây ngốc, một bộ dáng vui sướng nói: “Các người ai muốn đi vào? Thẩm mẹ nhà tôi cái gì cũng tốt, răng còn đầy đủ, khẩu vị cũng tốt, một hơi có thể ăn năm chén cơm, lấy bà không lỗi đâu!”

38. Chương 38: Rửa Tiền

Những cảnh sát kia nghe xong, tranh thủ thời gian như có lão hổ ở phía sau đuổi theo, chạy được xa bao nhiêu thì hay bấy nhiêu.

Đối với cái này, Bảo Châu bình luận nói: “Thẩm mẹ giỏi quá ah! Thẩm mẹ là mãnh hổ, lần sau bọn họ lại đến lục soát, con sẽ đóng cửa thả Thẩm mẹ!” (làm như đóng cửa thả chó vậy =))

Thẩm mẹ nghe xong thiếu chút nữa lại không cẩn thận ngã sấp xuống trong thùng tắm.

Còn Sơn nhìn không được rồi, kéo cô trở về phòng, cũng gọi hai tùy tùng vào, đóng cửa phòng, vừa rồi đám cảnh sát lục tung khắp nơi, làm hấn có chút run sợ, ngay cả bồn hoa đều bị người lấy cây ra, đem chậu hoa lật úp sấp xuống, nhưng cái gì cũng không tìm được, không khỏi hiếu kỳ hỏi cô, nghĩ đến nếu có biện pháp tốt, sẽ nói lại cho các huynh đệ, nên hỏi cô: “Em giấu đồ ở chỗ nào?”

“Hầm cầu.” Nhìn thấy đám người kia lục soát, cô lo lắng đem rượu gỗ chứa vàng bạc, toàn bộ ném vào trong hầm phân, lại đổ vào một ít nước, dùng gậy gộc đem nước trộn lẫn hỗn độn, bao phủ rượu hòm, khi còn bé có một lần không cẩn thận làm tiền lọt vào hố phân, rất nhanh thì nhìn không thấy, cô hôm nay nghĩ đến đem toàn bộ rượu hòm đều ném vào, không phải cũng nhìn không thấy sao?

Còn Sơn nghĩ đến đều cảm thấy thối, vàng kia ai còn dám dùng ah! Thối đều thối chết rồi, nhưng không thể không công nhận là một biện pháp tốt, phương pháp xử lý tuyệt hảo như vậy cũng chỉ có Bảo Châu nghĩ ra được, thần kỳ ah! Cảnh sát ở đâu cũng đều lục soát, duy chỉ có hố phân, là mọi người sẽ có bóng ma a?

Nhưng vì bảo vệ tánh mạng, hố phân cũng không tính là gì, vì vậy đối với A Long nói: “Cậu đi nói cho sự gia biện pháp này, để ông nói lại với các huynh đệ, chỉ cần cảnh sát đến thăm, sẽ đem toàn bộ tài bảo ném trong hầm phân, tôi cũng không tin bọn họ có dũng khí lật úp hố phân. Ha ha! Tôi xem bọn họ lục soát a!”

“Vâng! Chị dâu quá trâu rồi. Từ cổ đến kim, có thể xem tiền tài như cặn bã chỉ có chị dâu thôi.” A Long thừa cơ vuốt móng ngựa, cảnh giới này, thông minh này, tuyệt đối không phải bọn họ người bình thường có thể đạt tới. Mang theo sùng bái hấn lập tức ra cửa, trở lại Trí Đường báo tin, vì vậy, các huynh đệ đều không cần phải sợ, cảnh sát rất giỏi ah! Có dũng khí thì lục hố phân đi!

Chuyện này giải quyết xong, nhưng trước mắt còn có một việc rất khó giải quyết, mang theo may mắn, Còn Sơn hỏi cô: “Bảo Châu, em cảm thấy có biện pháp gì có thể đem vàng đổi thành tiền, hoặc là tặng người, mà không bị cảnh sát phát hiện?”

“Vâng đem vàng bán đi là được rồi.” Bảo Châu cho hấn một ánh mắt anh rất đàn.

“Thế nhưng bên trên vàng có ấn ký, lưu thông đi ra ngoài, sẽ bị người phát hiện đấy.” Trọng điểm ngay ở chỗ này.

“Vậy thì đem ấn ký xóa đi là được!” Sắp đến giờ ăn cơm, Bảo Châu có chút không yên lòng đáp, nghĩ thầm Côn Sơn ngốc quá ah! Vấn đề đơn giản như vậy cũng không biết.

Côn Sơn không hỏi cô làm thế nào ắt, nếu hẳn ngay cả cái này đều không nghĩ ra, hẳn sống vô dụng đã nhiều năm như vậy, hẳn như thế nào không nghĩ tới?

Rửa tiền mà! Trên báo chí đã đề cập qua.

Bọn họ chỉ cần mở một tiệm vàng, lại để cho người của mình đi học luyện kim, đem toàn bộ vàng này nấu lên, lại chế tạo thành kim khí lấy ra bán, kiếm được tiền lại bí mật quyên tặng người dân nghèo khó hoặc là làm những điều có ích cho người dân, không phải tốt sao!

39. Chương 39: Nhíu Mày Ngẩn Người

Sau khi hẳn nghĩ thông suốt, lập tức đối với A Hồ nói ý nghĩ của mình, bảo A Hồ nhanh đi nói cho Mộc lão gia tử biện pháp này.

Mộc lão gia tử cảm thấy đều rất có thể thực hiện, hơn nữa đã có kế hoạch trọn vẹn, mọi người trước từ nơi này nhận vàng, từng người gói kỹ giấu ở hầm cầu, đào cái động vùi xuống, sẽ phân và nước tiểu đổ vào trên đất, như vậy, cũng không có người phát hiện, đợi tin đồn lắng xuống, thì lấy danh nghĩa Mộc lão gia mở một tiệm vàng, ở mặt ngoài nói là nguyên vật liệu làm vàng là từ tỉnh thành làm ra, trên thực tế, đem toàn bộ vàng nung thành đồ trang sức lấy ra bán, bán được tiền, toàn bộ cầm lấy đi làm việc thiện, chẳng phải thập toàn thập mỹ sao?

Trong lòng Lão gia tử đối với Côn Sơn xử lý chuyện này rất là hài lòng, còn cố ý viết một phong thư gửi cho Tổng đường chủ cách làm của bọn họ, Tổng đường chủ nhìn cảm thấy đây là một phương pháp xử lý tốt, vì vậy để cho thủ hạ thông báo với từng phân đường phương pháp xử lý này vô cùng tốt, vì vậy cả nước cao thấp mỗi tỉnh thành, thị trấn đột nhiên nhiều hơn rất nhiều tiệm vàng, y hết như măng mọc sau mưa, về sau càng dần dần tạo ra nhiều cửa hàng của Trí đường, từng phân đường đều có tiệm vàng của riêng mình, giúp nhau liên hệ càng thêm dễ dàng, bang phái cũng càng làm càng lớn, rất nhiều thành viên trong bang phái không cần vì bên ngoài bình thường không có công việc mà bị người trong nhà ghét bỏ, bọn họ cũng có thể đi tiệm vàng làm công a! Bọn họ từ người không có việc làm nhảy lên trở thành công nhân, làm cho chính phủ rất vui mừng, mấy tên côn đồ đều đi tiệm vàng làm công, công việc của bọn họ đương nhiên nhẹ nhõm nhiều hơn, tiểu đả tiểu nháo ít đi, bọn họ cũng được lãnh đạo cấp trên khen ngợi, mặt khác chính phủ nguyện ý bật đèn xanh cho những tiệm vàng này, bởi vì những tiệm vàng này thu nạp nhân viên nhân dân của xã hội mà có công, thu thuế có thể so với tiệm vàng khác ít đi một chút. Vì có sức cạnh tranh, kim khí của bọn họ cũng bán được tiện nghi hơn một tí, làm cho tổng thể ngành sản xuất kim khí đều giảm giá, để cho dân chúng bình thường tiết kiệm một ít, đều có thể mua kim khí rồi.

Tổng đường chủ Thượng Hải Tổng nhìn thấy dân chúng bình thường đều đối với tiệm vàng mình khen không dứt miệng, hơn nữa mỗi người đều có thể mua nổi Hoàng Kim, cái này cùng với ý nghĩa vì lợi ích của người dân hoàn toàn phù hợp, trong lòng hết sức cao hứng, cao hứng rất nhiều không có quên Mộc lão gia tử vị công thần này, chia hai phần lợi nhuận của Vận Hành, đề nghị lên trên để ông trở thành người đứng đầu các nhất cấp phân đường ở Sơn Tây ngoại trừ Thái Nguyên, từ nay về sau Trí đường ở Sơn Tây thành nơi quản lý và sáng tạo ra biện pháp. Sơn Tây tổng cộng có mười một tòa thành, sáu tòa thành phía bắc quy về Thái Nguyên phân đường, gọi là Bắc phân đường, năm tòa thành phía nam quy về Vận Thành phân đường, gọi là Nam phân đường. (chỗ này không hiểu nên viết loạn xạ, ai đọc hiểu thì xin chỉnh lại dùm __ __!!!)

Nam phân đường trên căn bản, cho phép mở rộng quy mô gấp ba, nhất thời ngang hàng rất nhiều phân đường và đã thành quản lý của Vận Thành phân đường, Mộc lão gia tử vào Trí đường đến nay, chưa bao giờ có phong quang như vậy. Ông đương nhiên sẽ không quên ý kiến hay của Côn Sơn, về sau trở thành phân đường cấp một, cần hai phó đường chủ, vốn phó đường chủ là Tả đường chủ, Côn Sơn sẽ làm Hữu đường chủ.

Côn Sơn đối mặt với việc đột nhiên thăng chức, có chút cảm giác bị cái bánh từ trên trời rơi xuống nên choáng luôn, phải biết bình thường ngồi trên chức vị phó đường chủ đều là người bí mật gia nhập hơn mười năm, hẳn Lục Côn Sơn gia nhập mới gần hai năm mà thôi, đây quả thực là cái bánh từ trên trời

rơi xuống. Với lại sau khi hắn trở thành phó đường chủ, vậy sau này chia phần sẽ so trước kia nhiều gấp đôi, hơn nữa bây giờ là nhất cấp phân đường rồi, tất cả cống nạp của các phân đường, hàng năm có thể được chia đến béo bở, thu nhập sẽ gia tăng đáng kể.

Trong lòng của hắn mười phần cảm kích Bảo Châu đánh bậy đánh bạ, nếu như muốn hắn phát biểu cảm nghĩ hẳn chắc chắn nói, cảm tạ Tổng đường chủ, cảm tạ sư phó, cảm tạ lão bà!

Sau khi về đến nhà thấy Bảo Châu say sưa đang nhìn bồn tắm Tây Dương mới vừa được người đưa tới, đi qua hỏi cô: “Em thích không?”

Bảo Châu gật đầu, cô hiện tại mới biết được cái này là bồn tắm lớn Tây Dương, thật ra trong phòng Bảo Nguyệt cũng có, trước kia cô dùng qua, rất thích, nhưng cái trước mắt này còn đẹp hơn: “Thích.”

“Thích, thì vì sao lại ngăn người cau mày?”

40. Chương 40: Tiêu Tiền Như Nước

“Không thể bơi lội.” Cô nói, nếu có thể bơi lội thật tốt, cô có chút hoài niệm sông nhỏ trong thôn, có thể ở trong sông tự do tự tại bơi lội. Ở chỗ này lại không làm được, lần trước cô muốn đi bờ sông tắm rửa, Côn Sơn nói trong thành không cho phép như vậy, cô muốn bơi trong nhà, nhưng bồn tắm này hiển nhiên là không được.

Hắn hào khí vạn tượng nói: “Vậy thì xây một bể bơi cho em.”

“Thật sự?”

“Thật sự.” Việc này quá nhỏ, hắn sẽ mua lại căn nhà phía sau, dỡ tường vây xuống, lưu lại mấy gian dùng để ở, mặt khác đều dỡ xuống, gọi người đào một hồ nước lớn, trực tiếp dẫn nước trong sông vào hồ nước, dùng riêng cho Bảo Châu bơi lội chơi.

Hắn vùng tiền như rác đã mua bồn tắm Tây Dương sau lại đào bể bơi, yêu thương vợ như vậy, lập tức trở thành một người chồng tốt điển hình trong thành. Rất nhiều thiếu nữ sau khi nghe được, đều âm thầm thở dài rất lâu, vì tin lời đồn mà các cô không có nắm lấy cơ hội, sớm biết như vậy các cô đã kêu người đi cầu hôn, gả cho Lục Côn Sơn thật tốt. Người ta tuy rằng là lưu manh, dùng cũng là tiền kiếm được trong cửa hàng của vợ, nhưng hắn cam lòng tiêu tiền, hơn nữa tiêu đến khí phách a!

Bể bơi lông mày đều không nhăn một cái đã cho xây rồi, cái này thật là nam nhân a!

Tất cả mọi người cho rằng hắn chỉ dùng tiền trong tiệm vải của Bảo Châu cái để xây bể bơi, làm cho Côn Sơn vốn nghĩ chính mình bị choáng váng đầu óc không cẩn thận lộ ra sự giàu có mà hối hận không thôi đã yên tâm, hắn tình nguyện người khác nói hắn là lấy tiền của vợ, xây bể bơi cho vợ, chỉ cần an toàn, muốn nói thế nào thì nói a!

Nhìn bộ dạng hưởng thụ của Bảo Châu, hắn cảm thấy rất đáng.

Bảo Nguyệt và Bảo Trân nghe nói nhà Bảo Châu có bể bơi, muốn đi xem, kết quả nhìn thấy Bảo Châu thì hỏi: “Nghe nói nhà của chị có một bể bơi, chúng ta muốn nhìn một chút.”

Bảo Châu thấy các cô chỉ muốn nhìn một cái liền gật đầu, mang hai người các cô tiến vào sau nhà, lại mở một cái cửa nhỏ, đi vào trong cửa nhỏ chính là bể bơi, cái nhà này hiện tại không có người ở, nên cho Bảo Châu bơi lội, Bảo Nguyệt và Bảo Trân nhìn thấy bể bơi muốn đi vào bơi đối với Bảo Châu nói: “Thời tiết cũng khá nóng, cho bọn em xuống dưới bơi một lát nha!”

Bảo Châu vừa mới ăn cơm trưa xong, đang muốn ngủ trưa: “Không được, chỉ muốn đi ngủ.”

“Vậy chị đi ngủ, hai chúng em bơi là được, chị có lẽ không biết cái gì gọi là hoa thức bơi lội a! Đợi ở chỗ này cũng nhàm chán, đi ngủ đi a!” Bảo Nguyệt và Bảo Trân ước gì nhìn không thấy cô, khoát khoát tay như đuổi ruồi.

Bảo Châu một chút cũng không có phát giác, tưởng rằng hai chị em thông cảm sợ cô bị nóng, nên thoải mái nói: “Vậy các em bơi a! Chị đi ngủ một lát.”

Thắm mẹ ở một bên giúp Bảo Châu miễn cưỡng che ánh nắng, nghe xong lời này, trong lòng có chút không thoải mái, đây chính là thiếu gia đặc biệt xây riêng cho Thiếu nữ nãi nãi, dựa vào cái gì cho hai chị em xấu xa này chiếm tiện nghi: “Hôm nay nắng gắt, phơi nắng sẽ tổn thương làn da đấy, hai vị tiểu thư lần sau lại đến bơi a!”

Bảo Nguyệt đã hứng thú, mới mặc kệ nhiều như vậy, trong nước có lẽ cũng không sao chứ!

Thấy Bảo Châu đã đi ra, rất khinh thường nhìn Thắm mẹ: “Hừ! Một hạ nhân, cũng muốn chỉ dạy chúng ta sao? Cút!”

Thắm mẹ đi ra, đồng thời rất không cẩn thận khóa luôn cửa tiểu viện...

Ba giờ rưỡi chiều Bảo Châu mới thức dậy, ngáp một cái, hỏi Thắm mẹ: “Các em ấy về rồi sao?”

41. Chương 41: Ngựa Văn Câu Dẫn

“Có lẽ còn ở hậu viện a!” Thắm mẹ cùng Bảo Châu đi qua, đến trước cửa nhỏ, Thắm mẹ nhìn thấy thanh ổ khóa vỗ tay một cái nói: “A! Xem tôi già rồi nên hồ đồ, như thế nào lại khóa cửa.”

Thắm mẹ mở cửa xong, chỉ thấy hai vị tiểu thư đã phơi nắng đến làn da đỏ lên, phần hện ngồi ở dưới mái hiên chỉ có thể che chắn được một nửa ánh mặt trời, trong sân nhỏ các phòng đều đã khóa lại, các cô vào không được, bơi lâu định đi lên, mới phát hiện cửa bị ngoài, các cô trốn dưới mái hiên, nhưng vẫn bị ánh nắng cực nóng nướng đến hơn phân nửa thân thể.

Lúc nhìn thấy Bảo Châu, các cô vừa đi vừa hướng Bảo Châu chửi ầm lên: “Chị cả, chị có ý gì? Hai người bọn tôi đã phơi nắng thành cái dạng này rồi!”

Bảo Châu cảm thấy khá tốt ah! Khuôn mặt các cô đỏ bừng cả lên, rất đáng yêu như hai con heo sữa, mà chuyện này thì liên quan gì đến cô? Rất vô tội nhìn hai chị em: “Thắm mẹ nói bà không cẩn thận đóng cửa, thực xin lỗi! Nếu không về sau các em thường xuyên đến, được không?”

Đã có lần này, hai người các cô làm sao còn dám thường xuyên đến, nhưng Bảo Trân thật đúng là hâm mộ Bảo Châu vận khí tốt, nghe nói anh rể đối với chị gái thật tốt, buổi tối lúc ăn cơm, Bảo Trân nhìn anh rể, mới phát hiện mình trước kia bỏ lỡ cái gì, ai nói Lục Côn Sơn không tốt, lớn lên khí khái hào hùng bức người, lại không kém Lục Hoài Ninh nửa phần, Lục Hoài Ninh tuần tú, Lục Côn Sơn suất khí, nghĩ như vậy, cô có chút hồi hận.

Lúc đầu Lục Côn Sơn là cha muốn cho chị hai hoặc là cô đấy, trước kia cô không nhìn được hàng mà thôi, hiện tại biết hàng rồi, cô tại sao phải từ bỏ thứ vốn thuộc về cô, Lục Côn Sơn vốn nên là của cô.

Bảo Trân nghĩ thầm Bảo Châu ngu xuẩn làm sao có thể hơn cô, cô vùng trộm dưới bàn thoát khỏi giày, vươn dài chân ngọc ra, nhẹ nhàng ma sát bắp chân Côn Sơn.

Côn Sơn đang dùng cơm, bị câu dẫn bất thành linh, dọa thiếu chút nữa mắc nghẹn, bởi vì hắn biết rõ vợ của mình tuyệt sẽ không làm như vậy, này sẽ là ai? Lúc ngẩng đầu, chỉ thấy Bảo Trân thừa dịp mọi người không chú ý mị nhãn như tơ nhìn qua hắn nở nụ cười.

Nếu dưới tình huống bình thường nụ cười này cũng là cực đẹp, nhưng giờ phút này vì buổi chiều bị phơi nắng hồng lên, đã không một tiếng động biến thành màu đen, do phơi nắng, theo thời gian cùng góc độ bất đồng, nên màu sắc trên mặt cũng không giống nhau, dần dần có nhiều chỗ không bị phơi nắng, cho nên hiện tại Bảo Nguyệt và Bảo Trân hiển nhiên như hai con ngựa vằn, màu da từ từ thay đổi.

Nụ cười này của cô, Côn Sơn lập tức cảm thấy buồn nôn, vốn hắn không có tâm địa gian xảo, cái này càng không có khả năng, vội vàng đem chân nghiêng đi, hắn không thích loại nữ nhân lăng lợ thích khoe khoang, thực ghê tởm lại vô tình, ngay cả anh rể đều không buông tha.

Bảo Trân thấy hắn cúi đầu ăn cơm, tưởng rằng thẹn thùng, lại đuổi chân ra nhẹ nhàng ma sát bắp đùi của hắn, ma sát lại ma sát, thấy hắn không có phản kháng, trong lòng rất cao hứng, âm thầm đắc ý mị lực của mình rất cao.

Lúc ăn cơm xong, Bảo Châu tiễn hai người về, thấy Bảo Trân đứng một bên, tựa hồ không có chỗ nào không thoải mái, nhưng vẫn quan tâm hỏi một câu: “Vừa rồi em dùng đầu ngón chân đá chị, phải hay chân không thoải mái, vừa thôi lại ngứa hay không? Có muốn đi tìm đại phu khám?”

Bảo Trân che mặt bước nhanh chạy ra ngoài,

~(_)

~Thật mất thể diện, đặc biệt là lúc gần đi nhìn biểu tình của anh rể phảng phất đang nói cô có bệnh khó nói, NGAO NGAO NGAO!

Cô sắp điên rồi!

42. Chương 42: Một Ngàn Đồng Làm Cảnh Sát?

“Đại muội tử, hôm nay thức dậy thực sớm, Côn Sơn nhà cô đâu rồi?” Trần đại thẩm bên cạnh thấy Bảo Châu sáng sớm ngồi ở trước cửa dưới cây đại thụ hóng mát, đi qua hỏi.

“Anh ấy đi ra ngoài rồi.”

“Hắn đi ra ngoài làm gì vậy?” Trần đại thẩm thấy Côn Sơn cả ngày không có ở nhà, nghĩ thầm có phải là có việc làm hay không?

“Trộm đạo.” Đây là nguyên lời Côn Sơn nói, Bảo Châu có lần nhàn rỗi nhàm chán hỏi hắn, hắn trả lời như vậy đấy.

“Hắn nói cô cũng tin, tôi xem a! Khẳng định lại cùng những tên côn đồ đánh nhau ẩu đả đi, cô cũng không quản hắn, tuy rằng cô có thể kiếm tiền, nhưng nam nhân xài tiền của nữ nhân, trong lòng dù sao có thể hay không thoải mái a.” Trần đại thẩm có lòng tốt nói nói, một đại nam nhân, không làm việc đàng hoàng luôn không tốt.

Lại yêu thương vợ, cũng vẫn là một tiểu bạch kiểm, không dễ nghe!

“Có sao?” Cô thấy Côn Sơn suốt ngày thật vui vẻ đó a! Hơn nữa tiền xây bể bơi và mua bồn tắm lớn đều là do Côn Sơn nhặt được, bình thường Côn Sơn cũng không có tìm cô xin tiền, nên không tính là xài tiền của cô a!

“Hắn mặt ngoài không nói, là sợ cô lo lắng, trong lòng của hắn sao có thể thoải mái? Hôm qua Tiểu Trương nói muốn mua một chức vụ cho nam nhân của cô ấy ở sở cảnh sát, cô nếu không cùng đi! Tuy rằng thời đại này rối loạn, thế nhưng có một công việc ổn định dù sao cũng tốt hơn.”

“Đúng thế không?”

“Đương nhiên đúng a! Tiểu Trương đoán chừng đang ở trong nhà tôi đi gọi cô ấy, hai người các cô đi cho có bạn.”

“Dạ, cảm ơn đại thẩm.”

Một lát sau, người được Trần đại thẩm gọi là Tiểu Trương tới, rất nhiệt tình đối với Bảo Châu nói: “Cô cũng muốn tìm việc làm cho Côn Sơn nhà cô à? Chúng ta cùng đi, tôi ở chỗ này chờ cô, cô vào nhà lấy tiền đi, không sợ nhiều, chỉ sợ thiếu. Tôi ở chỗ này chờ cô.”

Bảo Châu vào nhà mở tủ nhỏ của mình ra, Côn Sơn nói vàng bạc không thể động, tiền giấy ngược lại còn rất nhiều, Bảo Châu từ trong tủ lấy ra một xấp tiền lúc trước Côn Sơn giúp cô xếp chỉnh tề, rút ra mấy tờ nhìn thấy nhất thuận mắt nhét vào trong ví, vội vàng hướng ngoài cửa đi đến, Thẩm mẹ nhìn thấy cô đi ra ngoài, cho rằng là đi nhà hàng xóm chơi nên cũng không có để ý.

Bảo Châu cùng Trương đại tỷ đến sở cảnh sát, phát hiện trước cửa sở cảnh sát đứng thưa thớt vài người, đều do dự muốn hay không cho nam nhân của mình hoặc là cho con của mình mua một chức vị cảnh sát để làm, mua chức vị cảnh sát không khó, cũng không phải rất đắt, nhưng sở cảnh sát sở dĩ công khai mua bán chức vị, nghe nói là vì nửa tháng trước lúc sở cảnh sát phái người tiêu diệt thổ phỉ, có mười cảnh sát

đã bị thổ phỉ đánh chết, đang cần người mới, cho nên cũng không làm chậm trễ cuộc cạnh tranh, trực tiếp ai nguyện ý, ai giao tiền, thì cứ tiến vào!

Có chức vị tất nhiên tốt, nhưng phải đem mệnh ném đi, sẽ không tốt.

Thấy mọi người đều do dự, Bảo Châu nghĩ thầm thật tốt quá, đều không cần xếp hàng, trực tiếp lôi kéo Trương đại tỷ đi đến trước nộp tiền.

Bảo Châu từ trong ví móc ra một tờ tiền giấy đưa tới cho cảnh sát: “Tôi muốn mua cho chồng tôi một chức vị.”

Cảnh sát vốn sắp ngủ gà ngủ gật, nghe thấy giọng nói ngẩng đầu, nhìn thấy một bàn tay nhỏ bé non mịn đưa một ngàn đồng tới, lập tức hồn vía muốn bay mất.

43. Chương 43: Khí Phách Tương Trợ

Bảo Châu thấy hần nhìn mình lom lom, sợ chính mình làm không tốt chỗ nào, hỏi Trương tỷ đứng bên cạnh: “Có phải em đưa thiếu? Trong túi em còn có.”

Trương tỷ tranh thủ thời gian thấp giọng ở bên tai cô nói: “Đại muội tử của tôi ơi! Em là cho nhiều lắm, nghe nói chỉ cần nộp 50 đồng là được rồi, bất quá hiện tại đoán chừng không cầm trở lại được.”

“A!” Bảo Châu không nghĩ tới dễ dàng như vậy, bất quá cũng không có sao á! Nhiều hơn thì nhiều hơn, Bảo Châu đối với cảnh sát vẫn còn ngu ngơ nói: “Tiền này, không chỉ là mua chức vị cho chồng tôi, còn mua cho A Long và A Hổ, chồng Trương đại tỷ tôi cũng mua.”

Nói xong Bảo Châu quay đầu chỉ chỉ những người còn đang do dự nói: “Phần của bọn họ tôi cũng thanh toán luôn.”

Cảnh sát kia cười đến không ngậm miệng được, một bên hỏi tên cô, một bên quay người đi vào bên trong mời lãnh đạo, cho dù tất cả đều mua thì tiền này vẫn nhiều hơn.

Bảo Châu không biết chữ, nhưng chung quanh có người nhận thức chữ, mọi người chiếm được tiền nghi của cô, rất nguyện ý giúp đỡ, nghĩ thầm vị phu nhân này thật sự là người tốt, vậy bọn họ đều không cần buồn rồi, tiền đều đã nộp rồi mà!

Một lão tiên sinh trong đó vịn phần cảm kích đi tới, đối với Bảo Châu nói: “Lục thái thái, hôm nay được cô tương trợ, chúng tôi nhất định sẽ không quên, về sau chồng cô ở trong cục có bất luận khó khăn gì, tôi đều bảo con của tôi hỗ trợ.”

Vài người khác cũng nhao nhao gật đầu, sáng khoái mà nói: “Đều hỗ trợ, hôm nay thật sự rất cảm ơn cô.”

Từ sở cảnh sát trở về, lúc Bảo Châu vào cửa, thấy Thẩm mẹ đang rất sốt ruột ở trong cửa hàng đi qua đi lại: “Thẩm mẹ, bà làm sao vậy?”

“Thiếu nãi nãi cô rốt cuộc trở về rồi, chạy đi đâu vậy? Cả buổi không thấy đâu, hiện trong thành rất loạn, bọn buôn người đặc biệt nhiều, một hồi lâu không thấy bóng cô, còn tưởng cô bị lừa bán đi, thiếu gia vừa trở về, nghe nói cô ra ngoài đã lâu chưa trở về, cùng Tiểu Đông đi ra ngoài tìm, bảo tôi trông chừng cửa hàng, cô trở về là tốt rồi, xem chừng bọn họ một hồi sẽ trở lại, chạy đi đâu chơi?”

“Con và Trương đại tỷ cùng đi đấy, khát quá à!” Bảo Châu nói xong hướng phòng bếp đi đến, trong phòng bếp không có sẵn nước sôi, cô dùng gáo lớn múc nửa gáo nước giếng đã được lắng trong vạc uống, chết khát cô.

Còn Sơn chạy không kịp thở, nghe Thẩm mẹ nói cô đã về, lập tức đi đến, thấy cô ghé vào vạc uống nước nên yên tâm hơn, vẫn không khỏi giáo huấn, vươn tay ở trên đầu cô gõ nhẹ một cái: “Về sau có đi lâu, phải nói với Thẩm mẹ, hoặc là mang Thẩm mẹ đi theo. Còn có lần nữa, anh sẽ đánh mông em.”

“A, Còn Sơn anh khát không? Uống nước.” Bảo Châu nói xong đem gáo nước đưa tới, vẻ mặt tươi cười nịnh nọt.

Côn Sơn lập tức mềm lòng, hôm nay trong lòng hắn vốn có chút bức bối sốt ruột, lần trước người huynh đệ trong nội đường chạy đi đã bị bắt, có lẽ sẽ bị cảnh sát ép hỏi sau đó giao cho thủ hạ tham quan, bọn họ muốn cứu người, lại không có một chút biện pháp, nghe nói có trọng binh trông coi, không phải người trong sở cảnh sát căn bản vào không được, Bảo Châu lại nao không thấy, làm hắn càng thêm buồn bức, nhưng lúc này nhìn thấy cô nịnh nọt chính mình như vậy, liền hết giận : “Hôm nay em chạy đi đâu chơi?”

“Thật nhiều người đi mua chức vị cảnh sát cho nam nhân của mình, em cũng đã mua cho anh, ngay cả A Hồ và A Long cũng mua.” Bảo Châu nói xong, quan sát sắc mặt của hắn một chút rồi nói: “Anh có phải không vui hay không?”

44. Chương 44: Thật Xấu Hồ Kinh Khủng

Đương nhiên sẽ không!

Bảo Châu thật sự là ngôi sao may mắn của hắn, quả thực muốn cái gì đến cái đó!

Cao hứng một tay ôm Bảo Châu vào trong ngực, ở trên mặt của cô, hôn một cái: “Đương nhiên sẽ không, cảm ơn em, lần này nhờ có em rồi!”

“Ngày mai có thể đi báo danh, anh phải nhớ đi ah!” Bảo Châu xấu hổ đỏ mặt nhìn hắn, Thật xấu hổ kinh khủng a! A ô ô, Côn Sơn thật vui vẻ , nếu không lần sau sẽ giúp hắn mua thêm một cái?

“Nhất định nhớ rõ.”

Ngày hôm sau thời điểm mang theo hai tùy tùng đi nhậm chức, Côn Sơn mới phát hiện chẳng những tất cả cảnh sát trẻ đến nhậm chức đều đối với hắn đặc biệt tốt, hơn nữa đi vào mới biết bởi vì Bảo Châu hào phóng, trong cục thật cao hứng cho hắn một chức vụ đội phó đội cảnh sát hình sự.

Tuy rằng làm đội phó rất mệt, cái gì cũng phải xen vào, nhưng cũng có chức vị, hơn nữa hai thủ hạ của hắn vận khí rất tốt đều phân đến đội này, Côn Sơn vào đội ngũ, dưới tay hắn lại có hai người nhà, những người khác nghe qua tiếng xấu của hắn, cho nên cũng không có không phục.

Mà mấy cảnh sát mới được phân đến đội tuần tra chịu qua ân huệ của Bảo Châu, có lần Côn Sơn lấy cớ ban đêm đem mấy người kia gọi vào một bên nói chuyện nói chuyện phiếm, để cho thủ hạ được Côn Sơn an bài, từ trong phòng thay đồ của đội tuần tra, trộm mấy bộ quần áo, công khai đi vào đem quần áo cho huynh đệ chịu khổ ở bên trong thay đổi, mũ dè thấp, rất ung dung đi ra ngoài.

Chuyện này mới đầu trong cục tuy rằng giận chó đánh mèo đội tuần tra, nhưng rốt cuộc mất người như thế nào cũng không biết, cũng không có phạt nặng, dù sao vừa mới vào, cũng đều là dùng tiền để vào, các lãnh đạo cũng không thể trừng phạt, huống hồ có câu nói không có trách nhiệm, sẽ không có trừng phạt...

Sau khi Lục lão gia nghe nói con trai út nhà mình trở thành một tiểu quan trong sở cảnh sát, đối với đứa con trai này so trước kia coi trọng nhiều hơn, nghe nói Bảo Châu cũng có công lao, đối với Bảo Châu càng thêm hài lòng, tốt xấu gì hiện tại con trai cũng không phải không có việc làm rồi, thường xuyên gọi Bảo Châu và Côn Sơn đi qua ăn cơm.

Trên mặt Ngũ thái thái sáng sủa ra, cảm thấy lúc này mới chính thức đem con dâu đẻ vào mắt, vốn trong lòng bà không thích, ngại cô ngốc, hiện tại cảm thấy ngốc cũng có ngốc phúc, không ngốc sao cô lại chọn con trai bà, thường xuyên gọi Bảo Châu đi vào phòng cùng bà tâm sự, ăn điểm tâm, uống trà chiều gì gì đó, Côn Sơn đã có công việc nên càng trở nên bận rộn, Bảo Châu cũng không phải không có việc làm, đó là thường xuyên bị mấy bà bà cùng mấy di thái thái gọi đi chơi mát chược.

Nhóm di thái thái Lục gia, đánh chính là không nhỏ, nhưng nước phù sa không lưu ruộng người ngoài, bình thường các bà không cùng người ngoài đánh, tự mấy người trong nhà đánh, Lục lão gia cũng không thích đám bà lớn cả ngày ở nhà người khác đánh bài, muốn tìm người đều tìm không thấy, nên không có ý kiến việc này, dù sao các bà xác thực rất rảnh rỗi, cùng hắn ở nhà không có việc gì làm, tranh cãi nhau, tốt hơn cho các bà chơi mát chược!

Bảo Châu rất ngốc, một bộ mát chược đều nhận thức không được đầy đủ, thường xuyên không nghĩ ra, nhưng lại thắng một đồng tiền lớn, làm đám bà lớn đỏ mặt khóc cười.

Dần dần đám bà lớn sẽ không đánh mặt chực với cô nữa, chỉ ngẫu nhiên gọi cô đến quý phủ chơi.

Cho nên Bảo Châu lại không có chuyện làm, cả ngày chơi với trứng gà giả Côn Sơn cho cô, khi còn bé ở trong thôn cô rất thích bắn bi, cũng không biết cái này là dương chi bạch ngọc rất trân quý, cũng may là chưa tạo hình, nên tàng bên ngoài, bị cô giầy vò cũng không có sao.

Thắm mẹ mỗi lần nhìn thấy bộ dáng Thiếu nữ nài nài chơi một viên đá, chỉ cảm thấy Thiếu nữ nài nài là tính trẻ con, cũng chơi cùng cô.

Hôm nay lúc Côn Sơn trở lại, chỉ thấy hốc mắt cô hồng hồng ngồi xổm trong góc, bộ dáng rất đáng thương, vội vàng đi qua ngồi xổm xuống, vươn tay nắm cả bờ vai của cô sốt ruột hỏi: “Bảo Châu, làm sao vậy? Ai khi dễ em? Nói cho anh biết, anh làm cho chủ cho em!”

45. Chương 45: Các Loại Chèn Ép

“Không thấy trứng gà giả đâu.” Trong mắt Bảo Châu ngậm lấy nước mắt ngẩng đầu, rất bi thương nhìn hần.

“Để ở đâu không thấy?” Nghe được là viên đá quý sư phụ tặng, Côn Sơn cũng khẩn trương lên.

“Ở kia.” Bảo Châu chỉ chỉ góc nhỏ trong sân.

Côn Sơn thở dài một hơi, trong nhà là tốt rồi, trong nhà sớm muộn đều có thể tìm ra, kêu Thắm mẹ hỗ trợ tìm, cuối cùng đã tìm được ở phía sau bồn hoa, Côn Sơn đưa viên đá cho Bảo Châu, cười cười: “Về sau đừng có để mất nữa.”

“Ừm, em muốn làm một cái lồng sắt, bỏ trứng gà giả vào, về sau muốn nhìn lại lấy ra, như vậy sẽ không mất rồi.”

“Vậy anh gọi người làm một cái lồng bằng sắt cho em.” Trứng gà cũng không lớn, cô thích, gọi ông chủ tiệm bán ngọc khí chọn lựa mấy viên ngọc châu, đính vào dây thừng phủ lên lồng sắt bỏ trứng gà giả vào, cho cô làm vật trang sức cũng không có sao.

Bảo Châu nghe xong, cảm thấy thật tốt: “Wow!”

“Em sao lại muốn chơi cái này?.” Hần có thể làm cũng chỉ có đem cô sủng lên trời.

“Em nhàm chán a!” Tiểu Đông không cho cô làm việc, Thắm mẹ cũng không cần cô hỗ trợ, không có việc cho Bảo Châu làm, chỉ có thể chơi với trứng gà giả, Bảo Châu đem trứng gà giả đã mất ôm vào trong ngực, như một bảo bối.

“Xem ra anh cần tìm chút việc cho em làm, em không phải thích nghe truyện cười sao? Anh sẽ tìm một thầy giáo đến dạy em học chữ được không? Về sau em có thể tự mình đọc.” Cũng coi như tìm ít chuyện cho nàng làm đỡ buồn chán.

Ngày thứ hai lúc Bảo Châu về nhà mẹ đẻ chơi, Vạn Phú Quý nghe nói sau đổi với Côn Sơn nói: “Không cần phiền toái như vậy, Bảo Châu không biết chữ là do cha làm cha không có dạy tốt, để cho nó cùng Bảo Trân Bảo Nguyệt đến trường học a! Học phí cha sẽ trả.”

Côn Sơn có chút lo lắng: “Bảo Châu sẽ theo không kịp tiến độ, cũng không thể để cho Bảo Châu đi học tiểu học, sẽ bị người ta chê cười, vẫn là nên mời một người về nhà dạy a!”

Hần gần đây rất bận, nếu không sẽ tự mình dạy.

Vạn Phú Quý gật đầu cũng chỉ có thể như thế, nhưng học phí vẫn nên để ông bỏ ra, cho con gái chút tiền học phí là việc nên làm, bàn xong chuyện, Vạn Phú Quý hướng Côn Sơn hỏi chuyện cửa hàng của Bảo Châu: “Cửa hàng buôn bán tốt không?”

“Buôn bán tốt, Thắm mẹ quản lý ngay ngắn rõ ràng.”

“Như vậy cũng tốt, vậy công việc của con thế nào rồi?” Vạn Phú Quý hỏi, hôm nay nhìn con rể, tựa hồ cũng càng ngày càng hài lòng, ở chung lâu ngày, cảm thấy không hề giống trong truyền thuyết là người ngang ngược.

“Còn đang trong quá trình thích ứng.” Quả thật là đang trong quá trình thích ứng, lãnh đạo cấp trên ghét bỏ hẳn không phải tốt nghiệp trường quân đội, các loại chèn ép, cũng may mà hẳn có nghị lực, đơn giản chống đỡ được bao nhiêu thì cứ chống bấy nhiêu, hơn nữa lúc trước Bảo Châu mua chức vị cho rất nhiều người, Côn Sơn lại giỏi xã giao nên rất nhanh liền xong chuyện, uống rượu ăn cơm ai đến cũng không có cự tuyệt, ba ngày hai bữa xin mời khách, quan hệ trên dưới cũng không tệ lắm, dần dần đứng vững vàng.

“Vậy là tốt rồi, hai người các con tính lúc nào thì sinh cho cha mấy đứa cháu đây?”

46. Chương 46: Lão Gia, Không Được!

Côn Sơn không nóng vội, bởi vì Bảo Châu còn nhỏ, tựa như đứa bé, chính mình còn chiều cổ không được, nhưng hẳn không dám nói thẳng với nhạc phụ, chỉ nói: “Bảo Châu lúc nào muốn, đều được.”

Con gái của mình, Vạn Phú Quý còn không biết sao?

Ai! Hy vọng ôm cháu của ông sẽ không bao giờ...

Lục Côn Sơn mời cho Bảo Châu một nữ lão sư, dạy cô biết chữ là được, toán học cái gì cũng không cần, có dạy Bảo Châu cũng học không được, không phải hẳn xem thường Bảo Châu, mà là hiểu rõ tính cô, thứ không thích khả năng cả đời đều học không được, thứ đã yêu thích thì rất nhanh sẽ hiểu được.

Thời điểm nữ lão sư nhìn thấy Lục Côn Sơn rất ngỡ ngàng nhìn hẳn, cam đoan có thể đem Bảo Châu dạy thành tài: “Anh cứ yên tâm đi! Vạn đồng học thoát nhìn thật thông minh, tôi sẽ dạy thật tốt.”

Bảo Châu không thích ánh mắt nữ lão sư nhìn Côn Sơn, không biết vì cái gì, cảm thấy toàn thân đều không thoải mái, cô làm nũng ôm lấy cánh tay Côn Sơn, lắc: “Em đột nhiên không muốn học nữa, được không?”

“Không được, Bảo Châu đừng cáu kỉnh, chờ anh trở lại mua cho em kẹo đường được không?” Lục Côn Sơn cười vỗ vỗ đầu của cô.

“Được rồi!” Nghe thấy kẹo đường, cô miễn cưỡng đáp ứng.

“Vậy làm phiền Trương lão sư rồi.” Côn Sơn nói xong đem cánh tay của mình từ trong tay Bảo Châu nhẹ nhàng rút ra, hướng ngoài cửa đi, hẳn sắp đến muộn.

Côn Sơn vừa đi, Trương lão sư đối với tươi cười Bảo Châu lộ ra rất qua loa, cầm băng đen vào phòng, bắt đầu dạy ghép vần: “Tập theo tôi, ah ah ah ah, phân bốn âm điệu, cô thử xem.”

“Ah ah ah ah!” Bảo Châu a theo, như heo bị mổ.

Trương lão sư thiếu chút nữa ngã xuống đất, nghĩ thầm thật không ra cái gì, cắn răng đối với cô nói: “Đọc theo tôi, ah ah ah ah! Thanh âm phải nhẹ có điểm dừng.”

“Ah! Ah!” Bảo Châu thử hô hai câu.

Trương lão sư rất hài lòng gật đầu: “Tiếp tục, chúng ta học đặt câu, đặt câu hiểu không? Chính là dùng một chữ hoặc là một cụm từ, tạo thành một câu.”

Bảo Châu gật đầu, sau đó: “Ah ah ah ah ah ah ah! Cứu mạng ah!”

“Thiếu nãi nãi cô làm sao vậy? Tôi đến bảo vệ cô!” Tiểu Đông ở trong sân sớm đã nghe được tiếng kêu thảm thiết của Bảo Châu lập tức giơ cây chổi vọt vào, tro bụi lao thẳng lên bộ sườn xám màu trắng sáng của Trương lão sư.

“Cậu vào làm gì? Thật quấy rối! Lão sư chúng ta tiếp tục a! Chơi thật vui!” Bảo Châu không thém tình liếc hẳn một cái, sau đó quay đầu lại nhìn về phía Trương lão sư đã hóa đá.

Khóe miệng Trương lão sư co giật, áp chế xem thường trong lòng, đối với cô cười rất giả dối, một bên nâng chén trà lên uống, vừa nói: “Cô nhìn xem có thể tạo câu cá biệt hay không, sau đó thêm một ít chữ đem câu kéo dài ra.”

Bảo Châu cảm thấy rất đơn giản, hạ bút thành văn: “Ah! Lão gia, không được!”

“PHỐC!” Trương lão sư bất hạnh phun trà ra, thật sự là những lời này cảm giác hình ảnh quá mãnh liệt rồi, Trương lão sư suy nghĩ đây là ngoài ý muốn a! Nâng chung trà lên lại uống một hớp.

Vừa muốn nuốt, chỉ nghe thấy Bảo Châu kéo dài câu: “Ah! Lão gia không được, nhẹ một chút mà!”

47. Chương 47: Cô Muốn Giết Người

“PHỐC!” Mặt Trương lão sư đen lại, một ngụm trà lần nữa không cẩn thận phun lên sườn xám quý báu, hủy, toàn bộ hủy! Chết tiệt! Cô muốn giết người, ngẩng đầu hung ác nhìn Bảo Châu: “Những điều này là ai dạy cô? Thật sự là đòi phong bại tục.”

“Cha tôi.” Lần trước cha Phú Quý giúp mẹ nhỏ mát xa chân, cô đã nghe thấy một câu như thế, nhưng mà cô không cho rằng có cái gì đòi phong bại tục a!

Cha cô ta... vậy là ông chủ rất có tiền?

Quả thật là thượng bất chính, hạ tắc loạn! Cha và con đều rất tục khí!

Bảo Châu cau mày đối với việc nữ lão sư lầm bầm: “Tôi không thích cô nói cha tôi như vậy, ông ấy thương mẹ ba tôi giúp bà mát xa chân, vì cái gì không được? Hiện tại đã là lúc nào rồi? Trương lão sư cô thực cổ hủ!”

Trương lão sư nhìn chung quanh, không có người khác ở đây, cô sẽ không sợ, vẻ mặt ghen ghét nhìn Bảo Châu: “Cổ hủ? Cô nói tôi cổ hủ? Cô là đứa ngốc nghếch, ngu xuẩn đã lớn như vậy ngay cả chữ Hán cũng không nhận ra, còn dám nói tôi cổ hủ? Nếu không phải trong nhà cô có tiền, cô có thể ở trong phòng tốt như vậy, gả cho nam nhân ưu tú như thế sao?”

Bảo Châu rất bình tĩnh cau mày, vuốt cái ót nghĩ nghĩ nói: “Cho nên tôi phải vì cô mọi thứ không bằng tôi, mà cảm thấy thật có lỗi sao?”

Trương lão sư tức giận nhào đầu về phía trước muốn tát Bảo Châu một cái, Bảo Châu bình thường ham chơi, cho nên thể lực tốt, rất linh hoạt né tránh, một cái tát của Trương lão sư làm bình hoa trên bàn rơi xuống đất vỡ thành từng mảnh nhỏ, lập tức hoảng sợ không thôi nhìn xem Bảo Châu, giống như muốn che dấu sự thật: “Không phải tôi đập bể đâu.”

Bảo Châu gạt đầu, không có trả lời, quả thực không tính là do cô đập bể, mà là chộp bể!

Thấy Bảo Châu không truy cứu chuyện này, Trương lão sư an tâm, với tư cách đền bù tổn thất, Trương lão sư rất dụng tâm dạy học.

Khi Côn Sơn trở về, nhìn thấy bình hoa bị vỡ hỏi chuyện gì xảy ra.

Trương lão sư không muốn bồi thường, vì cái bình kia thoạt nhìn rất quý giá, nên nói: “Tôi không có thấy rõ, có thể là Vạn đồng học không cẩn thận đánh vỡ đấy.”

Ngay tại lúc cô cho rằng Côn Sơn sẽ phát giận, chỉ thấy nam nhân cao lớn anh tuấn mặc đồng phục cảnh sát, đột nhiên ngồi xổm xuống, một phát bắt được hai tay Bảo Châu, khẩn trương kiểm tra nói: “Khá tốt không có làm bị thương tay của em.”

Bảo Châu đỏ mặt nhìn Côn Sơn nhu tình trước mắt, sự tình vừa rồi toàn bộ đã quên, rất vui vẻ mở hai tay ra đầu nhập trong ngực của hắn: “Côn Sơn, em rất nhớ anh.”

“Nha đầu ngốc, mới mấy giờ không gặp.” Ngoài miệng răn dạy cô, trong lòng Côn Sơn lại rất hưởng thụ, liếc qua Trương lão sư còn ngây ngốc đứng nguyên tại chỗ nói: “Thời gian không còn sớm, Tiểu Đông tiễn Trương lão sư ra ngoài!”

Sau đó ôm Bảo Châu vào phòng, tiến vào gian phòng Côn Sơn từ trong lòng ngực lấy ra một cái lồng sắt làm riêng cho cô, Bảo Châu yêu thích không buông tay đem trứng gà giả thả vào, rất vừa, quá lớn sợ Bảo Châu không thể di chuyển, Côn Sơn làm một cái lồng sắt hình nửa vòng tròn cửa có trục cuốn, thời điểm kéo ra, lồng sắt sẽ trực tiếp mở ra một nửa, cái gì đều có thể yên tâm đi, lúc đóng lại khế bốp khóa cố định ở hai bên là được, vô cùng tinh xảo, trên lồng sắt còn có đính bốn viên đá quý.

Nhìn món đồ chơi xong, Côn Sơn kiểm tra một chút xem hôm nay cô đã học được cái gì, quả thực vô cùng thâm thúy, tổng cộng mới nhớ được có ba chữ, trong đó có hai chữ ghi sai, đành phải thừa dịp buổi tối rảnh rỗi, tự tay dạy cô, không biết vì cái gì, Côn Sơn dạy cô rất dễ hiểu, không như Trương lão sư dạy như thế nào cô cũng không hiểu.

Ngày hôm sau Trương lão sư lại đến giờ dạy học, nói đến nước bọt bay tứ tung, một bên ghi một bên giải thích, Trương lão sư đã viết đầy bản đen, thoả mãn quay đầu lại, chỉ thấy Bảo Châu ghé vào trên bàn học ngủ rất say.

Trương lão sư tức đến mặt mũi trắng bệch, cũng không gọi cô dậy, chính mình hướng bên cạnh ngồi xuống, ác độc nghĩ, đi học không nghe giảng, tôi phải cáo trạng!

Lần này cô nhất định phải chết!

48. Chương 48: Thượng Bất Chính, Hạ Tắc Loạn

Buổi chiều Lục Côn Sơn trở về, Bảo Châu còn gục xuống bàn nằm ngáy o..o..., Trương lão sư thừa cơ xen vào, đi đến phòng ngoài đối với Lục Côn Sơn nói: “Lục tiên sinh, Vạn đồng học thật sự rất khó dạy, buổi sáng đi học, cô lại ngủ, buổi chiều vẫn tiếp tục ngủ, ngài nhìn một cái, phải nói chuyện với cô ấy cho tốt a.”

Lục Côn Sơn nghe xong nhẹ chân nhẹ tay tiến vào thư phòng, thấy cô vẫn còn ngủ, mà trên người không có vật che chắn, vội vàng đem áo khoác cởi ra choàng lên người cô, sau đó quay đầu rất nghiêm túc đối với Trương lão sư nói: “Cô làm lão sư như thế nào? Nhìn thấy cô ấy mệt, không bảo cô ấy nghỉ ngơi, ngủ gục trên bàn, lại không khoác thêm áo cho cô ấy, vạn nhất cảm mạo thì sao?”

“...” Trương lão sư không thể bình tĩnh nổi, cái này là người nào a!

Côn Sơn thở dài một tiếng nói: “Cô trở về đi! Hôm nay tiền lương bị khấu trừ.”

Trương lão sư nước mắt a! Đều sắp rớt xuống, vì cái gì đi học ngủ gục một chút trách móc đều không có, trái lại cô bị đôi mắt lạnh buốt trừng cho chột dạ.

Sau khi Trương lão sư rời đi, Côn Sơn đi đến trước bàn ngồi xuống, ở trên mặt đỏ rực của cô, vụng trộm ấn xuống một nụ hôn nhẹ, Bảo Châu của hắn thực đáng yêu.

Cũng may không phải buổi tối, nếu không ngủ như vậy sẽ bị muỗi cắn, trên bàn cũng không có gối đầu, sao có thể ngủ thoải mái?

Ngày thứ ba Trương lão sư vào thư phòng thì có xúc động muốn chạy trốn, chỉ thấy Bảo Châu mười phần vui vẻ nằm ở trên một cái giường mềm mại, trên người đang đắp chăn tơ tằm mỏng, một bên nghe lão sư giảng bài, một bên ngủ gà ngủ gật, ngại Côn Sơn trách móc Trương lão sư cũng chỉ có thể tùy cô,

Ngày thứ tư, Bảo Châu nhàn rỗi nhàm chán, bên cạnh giường mang lên một cái bàn thấp, trên bàn bày đầy các loại đồ ăn vặt, Bảo Châu tựa ở trên giường, ăn một miếng thì nghe giảng bài, tỉnh ngủ thì ghi mấy chữ, cuộc sống gia đình tạm ổn trôi qua có thể gọi là tiêu dao.

Lần này Trương lão sư muốn báo cáo với Côn Sơn nói: “Vạn đồng học hôm nay khi đi học thì một hồi ngủ gà ngủ gật, một hồi ăn đồ ăn vặt, mười phần vui vẻ.”

Côn Sơn nghe xong về sau rất hài lòng cho Trương lão sư một ánh mắt tôi rất vui mừng: “Trương lão sư, vất vả cho cô rồi, về sau cứ dạy như vậy, cô ấy vui vẻ, cuối tháng tôi tăng lương cho cô.”

Ngày thứ năm, Bảo Châu thuận tiện đem con dê mền cầm đến chơi, Trương lão sư hữu khí vô lực đứng ở trên đài, sau đó gần mực thì đen cũng học cô bắt đầu lẩn lộn, lúc Bảo Châu vui đùa, cô sẽ ngồi ở một bên uống trà đọc tiểu thuyết, lúc Bảo Châu ngủ, cô sẽ may vá thêu hoa.

Ngày thứ sáu, Trương lão sư đã có kinh nghiệm ngồi đối diện Bảo Châu bắt đầu vừa ăn vừa chơi, hai người không can thiệp lẫn nhau, cũng bình an vô sự.

Thăng đến một ngày Côn Sơn tâm huyết dâng trào muốn kiểm tra thành quả Bảo Châu học tập, mới phát hiện, ngay cả ba chữ ngày đầu tiên nhớ kỹ đều đã quên, chớ nói chi là chữ khác, Côn Sơn yên lặng lên lút núp trong bóng tối nhìn hai người các cô cái gọi là đi học cho tới trưa, thở dài, nghĩ thâm thương bất chính, hạ tắc loạn, Trương lão sư này quá không được, rõ ràng chủ động mang theo Bảo Châu chơi, như thế nào làm gương sáng cho người khác? Xem ra nên đổi một người.

Côn Sơn nghĩ đến lão cha nhà mình, thường xuyên chơi chữ, nói ông nhanh chóng giới thiệu một lão sư cho Bảo Châu.

49. Chương 49: Bỏ Hết Cả Tiền Vốn

Lục lão gia một lời đáp ứng, khó được dịp con trai có việc tìm ông hỗ trợ, nhưng giáo viên dạy học cũng không phải dễ tìm như vậy, từ từ lưu ý, vạn nhất tìm người bấy bọ dọa con dâu ông chạy mất thì làm sao bây giờ?

Sau khi Trương lão sư bị sa thải, Bảo Châu lại bắt đầu cuộc sống nhàn rỗi không có việc gì thì chạy đến nhà chồng nhà mẹ đẻ, hai nhà đều rất thích cô, có cái gì ăn ngon chơi tốt sẽ gọi cô, vì vậy làm người hầu hai nhà mệt muốn chết, có đôi khi chạy đến trong tiệm, mới biết Bảo Châu đã được nhà khác gọi đi ăn cơm, không phải đi không được gì sao?

Côn Sơn dứt khoát mua cho cô một cái điện thoại, hai nhà tự nhiên là có, vì vậy, Bảo Châu có thêm niềm vui thú, chính là canh giữ điện thoại, người ta là ôm cây đợi thỏ, cô là ôm điện thoại đợi ăn, bình thường hơn mười giờ sáng, xem chừng Bảo Châu có lẽ tỉnh ngủ, có đồ ăn ngon nên gọi cô đến, nếu mười một giờ không ai gọi cô, lúc này phòng bếp trong nhà mới chuẩn bị một phần cơm trưa cho cô, bữa tối thì vợ chồng son tự ăn ở nhà, nhưng ngẫu nhiên hai nhà có đồ tốt vẫn gọi bọn họ sang.

Ngày hôm đó chín giờ rưỡi Bảo Châu thức dậy, một bên gặm bánh bao, một bên điện thoại đã gọi tới, Bảo Châu tiếp: “Nghe?”

“Nhị thiếu nữ nãi nãi, hôm nay trong nhà làm tiệc rượu đãi khách, lão gia cố ý phái người từ Thượng Hải chở mấy con tôm Hùm về, mất thật nhiều công sức, lão gia nghĩ đến cô thích đồ tươi ngon, bảo phòng bếp cố ý lưu lại cho cô một con, cô tới ăn, hay là gọi người đem qua?”

“Tôm Hùm có lẽ là rất lớn?” Bảo Châu nghe xong cũng cảm thấy rất hứng thú.

“Đúng vậy a! Bờ biển mới có.” Vốn là muốn mua cua, nhưng lão gia nghĩ đến một phòng đều ăn mặc nhã nhặn sẽ không có ý tứ dùng tay cầm lấy con cua ăn, cho nên cố ý tốn số tiền lớn mua mấy con tôm Hùm về.

“Tự chính mình đi lấy, tôi muốn giữ lại cho Côn Sơn xem.” Bảo Châu có thứ tốt, luôn sẽ không quên chồng mình.

“Vậy được, tôi giúp cô chuẩn bị.” Quân gia rất dễ nói chuyện, chủ yếu là vị Thiếu nữ nãi nãi này mười phần hòa khí, trong nhà bất kể chủ tử hay hạ nhân, ngoại trừ đại thái thái đều rất thích Nhị thiếu nữ nãi nãi.

Lục lão gia gần đây bỏ ra một số tiền lớn, muốn gia nhập vào một tỉnh thành rất nổi danh, người làm ăn cũng sẽ muốn học làm sang một chút, vì để gia nhập thành công, lần này ông có thể bỏ hết cả tiền vốn, mời mấy người trí thức nổi tiếng ở tỉnh thành về nhà, định bao ăn bao ở, để cho bọn họ ở chỗ này chơi nửa tháng, tất cả phí tổn ông đến chi trả.

Đám người trí thức tối hôm qua đã đến, nghỉ ngơi cả đêm sáng sớm hôm nay, tất cả mọi người ở sau hoa viên nhà Lục lão gia, nhìn những thực vật xinh đẹp, vừa nịnh nọt Lục lão gia, vừa ngâm thi tác đối, học đòi văn vẻ.

Có một người, tựa như không quan tâm, nhìn mọi người trước mắt, đáy lòng cảm thấy bọn họ đều giống như một đám hề, lấy lòng mọi người, nhằm chán cực kỳ, trong lòng thực vì tương lai Trung Hoa mà cảm thấy lo lắng.

Hắn vốn không muốn đến đây, nhưng thay vào đó có thể tránh việc cha mẹ luôn thay đổi biện pháp muốn hắn nhanh chóng thành thân, những nữ nhân khuê các kia, hắn cảm thấy quá khô khan, du học trở về, lại quá nhiệt tình, trái phải đều không thích.

Trong đầu phiền muộn, cho nên bọn họ khuyên hắn tới đây vui chơi, giờ phút này trong lòng có chút hối hận, nhìn những người thấy rượu thịt thì bước đi lung lay, ở đâu có bộ dáng nửa phần trí thức, rõ ràng là bị vinh hoa phú quý làm mờ mắt.

Lúc này mọi người đang thảo luận cái gì là câu thơ tình yêu cảm động nhất, tất cả nói có tất cả lý, có người thấy hắn đang ngẩn người, khẽ đẩy hắn một phát, cười hỏi ý kiến của hắn: “Kỷ Lương huynh có cao kiến gì?”

50. Chương 50: Ngày Mai Lại Đến Chưa?

Người con trai mở miệng nói: “Lương tình nếu là lúc lâu dài, há sợ sớm tối.”

Tình yêu trong câu thơ, hắn yêu nhất câu này, đã là thâm tình cho dù không thể sớm tối bên nhau, cũng nhất định sẽ không quên.

Nói xong hắn đối với mọi người nói: “Tôi có chút cháng váng đầu, mọi người cứ tiếp tục, tôi trở về phòng nghỉ ngơi một lát.”

Mọi người để hắn rời đi, sau khi rời khỏi hoa viên, người con trai cảm giác mình thoải mái không ít, đang muốn trở về phòng đọc sách, thì nghe thấy một giọng nữ giòn giòn già già truyền đến, cô bé kia một bên đuổi theo cái gì đó, một bên hô: “Đừng chạy a! Đây! Đây! Đứng lại! Đây! Đứng lại cho tao đem đi hấp, không đứng lại tao sẽ cắt mày thành từng khối kho tàu ăn.”

Thật là một cô gái bạo lực a!

Không phải hấp thì là kho tàu, kẻ đàn mới không chạy a?

Hắn kim lòng không được thăm dò nhìn, chỉ thấy cách đó không xa có một cô gái mặc đầm Hoa Kỳ nhảy dựng lên đuổi theo một con tôm hùm đang bò rất nhanh trên mặt đất, chuyện này vốn cũng không quan hệ gì đến hắn, chỉ là thấy cô bé kia tựa hồ không biết nên bắt tôm hùm như thế nào, dùng tay trực tiếp chụp đầu tôm hùm, hắn khẽ kêu một tiếng: “Coi chừng bị nó cào bị thương.”

“A!” Bảo Châu ngây ngốc, không nghĩ tới sẽ bị tôm hùm cào bị thương.

Hắn thấy tay cô chảy máu, vốn định bắt lấy tay của cô giúp cô băng bó, nhưng lại sợ mạo phạm người đẹp, chưa kịp suy nghĩ nên làm sao, đã thấy cô gái kia đi tới bên tường dùng móng tay gảy nhẹ vào vách tường làm tro bụi rơi vào trên vết thương máu không chảy nữa.

Hắn thấy cô mặc quần áo hoa lệ lại nhỏ tuổi, tưởng là thiên kim của Lục gia, đang muốn tiến lên tự giới thiệu, thì thấy cô đã ngồi xổm xuống bắt tôm hùm, lần này cô đã có kinh nghiệm, bắt cái đuôi!

Tôm hùm bị bắt đuôi liên vung vẩy, khí lực nó lớn thiếu chút nữa lại làm bị thương Bảo Châu, nam tử một bên thấy nguy hiểm, chờ lúc hắn định tiến lên hỗ trợ, thì cô đã để tôm hùm xuống, sau đó tháo khăn lụa choàng cổ xuống, lần nữa hướng tôm hùm đánh tới, sau đó dùng khăn lụa đem tôm hùm trói lại, còn thắt một cái nơ con bướm.

Hắn đã lớn đến thế, nhưng chưa từng gặp qua cô gái nào như vậy, bị thương ở tay cô không có khóc, ngược lại đi thử nghiệm, một lần lại một lần thẳng đến chế ngự được mới thôi, lần đầu không được, thì lần thứ hai, lần thứ hai không được thì lần thứ ba, nghị lực như vậy so với những người trí thức như bọn họ càng thêm kiên định, nam tử thấy cô ôm tôm hùm vào trong ngực, hỏi: “Nếu như cô bắt không được nó, cô sẽ làm sao?”

Bảo Châu cho hắn một ánh mắt anh rất dần, sau đó nói: “Bắt lấy nó a!”

“Nếu bắt không được nữa?”

“Thì để cho Côn Sơn bắt.”

Hắn biết rõ Côn Sơn trong miệng Bảo Châu là ai, nói: “Vậy nếu Côn Sơn cũng bắt không được thì sao?”

51. Chương 51: Lầm Lớn Rồi!

“Vậy để ọi người cùng nhau bắt, nhất định phải bắt được.”

“Vì sao nhất định phải bắt được?”

“Bởi vì thú vị.” Cho nên phải bắt được, Bảo Châu nhìn thấy con tôm to như vậy, ôm trong ngực như một bảo bối.

Nam tử há hốc miệng, cô chẳng lẽ không biết khăn lụa cô dùng trói con tôm thật sự rất quý báu sao? Khăn lụa quý báu đã bị càng tôm đâm lủng mấy lỗ nhỏ.

“Vậy tôi đi trước.” Thừa dịp hắn không nói chuyện, Bảo Châu lập tức nói với hắn tạm biệt, sợ hắn nhào đầu về phía trước đoạt tôm hùm của mình.

Nhìn thấy cô hướng ngoài cửa đi đến, nam tử hỏi: “Cô không ở chỗ này sao?”

Bảo Châu gật đầu: “Ừ.”

Nam tử lưu luyến không rời mà nói: “Vậy cô còn trở lại không?”

“Có đồ ăn ngon sẽ tới.”

“Vậy ngày mai cô tới, tôi ở chỗ này chờ cô, tôi mang đồ ăn ngon cho cô.” Mặc kệ cô là con gái nhà ai, coi như là con gái cưng, hắn cũng sẽ không ghét bỏ, cô bé này, thật đáng yêu.

“Được a!” Bảo Châu nói xong, ôm tôm hùm hấp tấp trở về, sau khi trở về, Bảo Châu thấy Côn Sơn còn chưa có trở lại, sợ tôm hùm chết khát, trực tiếp ném vào trong hồ bơi nhà mình.

Thấm mẹ lần đầu tiên nhìn thấy loại sinh vật này, lại còn sống, nghe nói là bắt ở bờ biển, đối với Bảo Châu nói: “Nước biển có vị mặn, cô nuôi như vậy không sống nổi đâu.”

“Thấm mẹ lấy muối ra cho con đổ vào.”

“Vâng.” Thấm mẹ bê một bình muối lớn rót vào trong hồ.

Mặt trời quá lớn, tôm hùm lại mới đến, tự nhiên bơi không thoải mái, Bảo Châu ngồi xổm ở bên cạnh xem, cảm thấy nó bơi quá chậm, chẳng lẽ là muối không đủ?

Thấm mẹ ở phía trước buôn bán bận rộn, Bảo Châu không thể gọi bà, cầm ngân phiếu, từ cửa nhỏ chạy ra ngoài, tìm được một cửa hàng bán muối, đối với chủ quầy nói: “Cho tôi một gánh muối.”

“Cô nương mua nhiều muối như vậy làm cái gì?”

“Nuôi tôm.”

Chủ quầy không tin, nuôi tôm mà cần nhiều muối như vậy sao, nhưng đây chính là khách hàng lớn, thu tiền xong, lập tức phân phó người gánh muối đi theo Bảo Châu, những người khác nhìn thấy, nhận thức được Bảo Châu, đây không phải người vợ may mắn của Côn Sơn sao? Cô có ngọc cũng không nên mua nhiều như vậy a! Chẳng lẽ là muối muốn tăng giá? Lục Côn Sơn biết được tin này? Cho nên trước hết để cho vợ đi mua về dự trữ?

Nghĩ đến muối là thứ không thể thiếu được, Bảo Châu đành trước vừa đi, những người kia ở phía sau đã chạy vào cửa hàng muối, mỗi người mua vài túi, chủ quầy một bên há hốc mồm, một bên cười không ngậm miệng lại được, hôm nay là vận may gì a? Cự nhiên lại có nhiều người đến mua muối với số lượng lớn như vậy, nếu không phải hắn biết rõ hàng nhà mình còn rất nhiều, sẽ cho rằng xảy ra chuyện gì!

Bảo Châu bảo người đem toàn bộ muối đều đổ vào trong hồ, nhìn dưới hồ một tầng lại một tầng trắng như tuyết, thật là đẹp mắt, kết quả một lát sau, cô liền buồn rầu, lúc Côn Sơn trở lại, thấy cô buồn rầu ngồi xổm trên bậc thang, hốc mắt hồng hồng, như là vừa khóc, đi qua ở trước mặt cô ngồi xổm xuống, cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Làm sao vậy? Ai bắt nạt em à?”

52. Chương 52: Dưa Chua Ăn Mừng

“Tôm chết đuối.”

“Tôm làm sao có thể chết đuối?” Côn Sơn cảm thấy cô nhất định là vừa nằm mơ.

“Thật sự.” Bảo Châu rất phiền muộn ngẩng đầu, lôi kéo tay của hắn đi vào hồ xem.

Côn Sơn cúi đầu nhìn, phía dưới hồ có một con tôm hùm đã không còn động đậy, thân thể bị cát mịn màu trắng chôn một nửa, bất quá đây cũng không phải là chuyện gì đáng lo, chết thì ăn thôi! Chính là những hạt cát tinh vi màu trắng này, ngược lại rất khó giải thích: “Những hạt cát này từ đâu em có được, rất giống muối.”

“Thì chính là muối.”

“Bành!” Một tiếng, Bảo Châu quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Côn Sơn một đầu cúi cạnh bể bơi, hiện tại hắn rất cực tin tưởng tôm có thể bị chết đuối rồi, chính xác mà nói là bị mận cho đến chết a!

Bảo Châu cho rằng hắn kích động: “Côn Sơn, anh sao lại kích động như vậy? Anh vì tôm chết mà buồn đúng không?”

Côn Sơn khóc không ra nước mắt, ai nói cho hắn biết cái hồ này, về sau hắn còn có thể bơi lội sao?

Ngày hôm sau toàn thành Nghiêm gia tựa hồ trong vòng một đêm tăng gấp 10 lần, rất nhiều người nghe nói muối tăng giá, lại quý nên đều mua mấy bao để trong nhà, có người muốn đầu cơ trục lợi, thậm chí mua hơn mười bao, nhất thời một bao cũng khó cầu, Côn Sơn nhìn hồ nước muối sau nhà, tính búng nút lọ rút sạch nhưng lại không nở, đây chính là nước muối có độ tinh khiết cao, lãng phí rất đáng tiếc, có thể dùng lại nhưng không biết dùng như thế nào.

Dứt khoát giao cho Bảo Châu giải quyết, vừa ra đến trước cửa dặn dò Bảo Châu đừng lãng phí, còn có thể dùng được, dù sao Bảo Châu làm việc hắn yên tâm, cô sẽ có biện pháp chó ngáp phải ruồi.

Thẩm mẹ nhìn thấy một hồ nước muối, hỏi Bảo Châu nên làm cái gì bây giờ.

Bảo Châu nhớ tới thời điểm trong thôn, rất nhiều người đều làm nào là cá ướp muối dưa chua gì gì đó, cô cũng có thể ah! Dẫn Thẩm mẹ cùng Tiểu Đông ra cửa, đi chợ, người bán thức ăn ở chợ quen biết Bảo Châu, cô ngẫu nhiên sẽ đến mua thức ăn, mọi người đều biết cô là người dễ nói chuyện, nói cái gì cũng đều mua, nhưng thấy tiểu tử Tiểu Đông khôn khéo, bọn họ cũng không dám đòi hỏi nhiều.

Một vị đại thúc đi lên phía trước nói; “Lục thái thái, mua thức ăn? Cô xem ớt nhà tôi rất tốt? Bán rẻ cho cô một chút, một phân tiền một cân, nếu cô mua nhiều, mười cân tặng cô một cân.”

Bảo Châu nhìn ớt đỏ rực cảm thấy nhất định ăn ngon, khoát tay xa hoa nói: “Toàn bộ đều mua, lát nữa đưa tới nhà con đi.”

Đại thúc cho rằng cô đang nói đùa rồi, Thẩm mẹ cũng đã đứng ra thanh toán một nửa số tiền, đại thúc lập tức vác ớt hướng nhà Bảo Châu đi đến, Thẩm mẹ gọi Tiểu Đông về nhà mở cửa, thuận tiện nhìn xem cân, xấu cũng không thể trả tiền.

Tiểu Đông hiểu rõ, một bên thở dài nhiều ớt đỏ như vậy phải ăn như thế nào, một bên đi theo vị đại thúc kia.

Những người khác thấy Bảo Châu hôm nay hào phóng như vậy lập tức nhao nhao đi qua, đề cử đồ vật nhà mình, có nấm, cải xanh, đậu giác, dưa leo, củ cải trắng, tỏi đầu, quế, ai đến Bảo Châu cũng không có cự tuyệt, nhìn thấy ăn được thì mua tất cả, thời điểm còn muốn mua thêm gì đó, Thẩm mẹ nói: “Cầm không hết rồi, hay là thôi đi!”

Bảo Châu cũng đành phải thôi, về đến nhà, nhìn các loại rau quả đều ngậm mình phơi nắng trong hồ bơi nhà mình, thật là vui mừng, chuyển một cái ghế ngồi ở bên cạnh ngắm nhìn, càng xem càng có khẩu vị.

Buổi tối Côn Sơn trở về nhìn thấy một hồ đồ ăn các loại, trán đổ mồ hôi cuồn cuộn, hắn tự nói với mình, phải tỉnh táo, đây không phải sự thật.

Nhưng nhiều đồ chua như vậy, hẳn phải ăn đến năm nào tháng nào mới hết ah!

53. Chương 53: Đây Ngập Nhiệt Huyết!

Nhưng ngay cả như vậy Côn Sơn cũng không nói Bảo Châu một câu, hẳn luôn sợ cô ở nhà nhàm chán, cho nên cô thích giầy vò như thế nào thì cứ giầy vò a! Còn bận rộn giúp làm thành một cái giá đỡ bằng trúc, gác ở bể bơi thượng diện, lại dán giấy báo, như vậy không để tro bụi thổi vào.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, thời điểm ăn mì, Bảo Châu cầm cái thìa lớn ở trong hồ tùy ý đào một thìa đồ chua bỏ vào trong chén, ọi người nếm thử, Côn Sơn là người đầu tiên thí nghiệm, hẳn kẹp lên một miếng củ cải trắng, cho vào trong miệng khê cắn, phát hiện đặc biệt ngon, củ cải trắng có chút vị cay của ớt, lại có chút mùi thơm của gừng: “Ăn thật ngon.”

Bảo Châu nhận được khen ngợi cười tươi như hoa, nhớ tới người con trai hôm trước bảo hôm nay có đồ ăn chóc ho cô, mang một chút cho bên nhà công công nếm thử cũng tốt, Bảo Châu rất khí phách bảo Tiểu Đông ôm một bình đồ chua thật lớn đi theo phía sau.

Lúc Bảo Châu đến đó, nam tử ngày ấy đã ngồi ở trên ghế dài trong hoa viên, ánh mắt có chút thấp thỏm không yên, hẳn rất sợ cô gái kia thất ước, vạn nhất cô quên, hẳn phải đi đâu mới có thể tìm được cô? Hẳn đã hỏi qua nha hoàn trong phủ, các cô đều nói quý phủ không có tiểu thư, cũng không có nha hoàn nào mười lăm mười sáu tuổi, vậy cô gái kia là ai?

Mang theo một bụng nghi vấn, hẳn đường đường là đệ nhất tài tử Sơn Tây Thẩm Kỷ Lương đã liên tục mất ngủ hai đêm, lúc Bảo Châu nhìn thấy hẳn, có chút không nhận ra hẳn: “Là anh sao?”

“Cô đã đến rồi? , cái này cho cô.” Thẩm Kỷ Lương đưa tới một hộp sắt trong tay còn đang nóng, đây là hẳn gọi điện thoại lại nói trong nhà ra rồi thúc ngựa đưa tới, bên trong là các loại bánh bích quy, đều là nhập từ ngoại quốc, ở đây khó có được.

“Cảm ơn.” Bảo Châu mở nắp hộp ra, cầm một ít miếng bánh bích quy ăn.

Thẩm Kỷ Lương thấy cô ăn rất vui vẻ, an tâm, lúc trước còn sợ cô không thích bánh quy chocolate: “Cô cảm thấy ăn ngon không?”

“Ăn ngon, mặc dù có chút đắng.” Nhưng cũng không khó ăn, Bảo Châu liếm liếm ngón tay, vẫn chưa thỏa mãn nói.

Thẩm Kỷ Lương dừng một chút, lấy dũng khí hỏi cô: “Cô tên gì? Là người ở nơi nào?”

“Tôi gọi Bảo Châu, nhà ở phía bên ngoài kia.” Bảo Châu chỉ chỉ một phương hướng ở ngoài tường.

“Tôi gọi Thẩm Kỷ Lương, cô có thể gọi tôi là Thẩm đại ca.”

“À! Thẩm đại ca anh cũng đọc báo à?” Bảo Châu phát hiện tờ báo trên mặt ghế như là phát hiện đại lục mới.

“Bảo Châu cũng đọc báo?” Thẩm Kỷ Lương rất thích xem báo, chẳng lẽ cô cũng có yêu thích này.

“Xem, thế nhưng tôi xem không hiểu.” Cô chỉ nhìn tranh vẽ, chữ muốn nhìn, nhưng khi nhìn không hiểu, nếu có thể hiểu cô đã tự mình đọc truyện cười.

Thẩm Kỷ Lương nghe xong, không có giấu cợt cô, ngược lại cảm thấy đây là một cơ hội tốt tiếp cận cô: “Vì sao cô muốn xem báo?”

“Bởi vì tôi muốn biết ah!” Cô muốn biết có truyện cười mới chưa? Côn Sơn bận rộn nhiều việc, có đôi khi không có thời gian đọc báo cho cô thì đã ra ngoài rồi.

Thẩm Kỷ Lương lại lý giải thành, nha đầu thế nhưng lại có lòng quan tâm thế cục, nhiệt huyết tràn đầy càng thêm kích động cùng sôi trào lên, đối với cô nói: “Vậy tôi sẽ dạy cho cô!”

54. Chương 54: Lòng Thật Lạnh Thật Lạnh...

“Anh muốn dạy tôi?”

“Đương nhiên.” Hấn rất nguyện ý tay nắm tay dạy cô biết chữ, về sau có kết hôn, có thể cùng nhau đọc báo, thảo luận một chút thể cục, thật tốt. Vì theo đuổi người yêu bé nhỏ, để hấn ở chỗ này chờ lâu mấy tháng, cũng không thành vấn đề!

Bảo Châu cũng không ghét hấn, cảm thấy người này vô cùng thân thiện, đối với hấn mỉm cười: “Vậy anh đợi tí nữa thu dọn đồ đạc, cùng tôi về nhà a!”

Thẩm Kỳ Lương không nghĩ tới cô lại chủ động dẫn mình về nhà, vậy thì thật là làm quan hưởng lộc vua, ở chùa ăn lộc Phật ah! Rất vui vẻ đáp ứng, đối với cô nói: “Cô ở đây chờ tôi, tôi đi tạm biệt chủ nhà một chút, rồi mang hành lý tới.”

“Ừm.” Bảo Châu nhìn phần bánh quy chocolate, nên rất dễ nói chuyện.

Lúc Thẩm Kỳ Lương xuống lầu nhìn thấy người vừa rồi đi theo Bảo Châu ôm đến một cái bình lớn đang đặt trong phòng khách, một đám người trí thức đang quay quanh, cái bình tản ra mùi thơm đặc trưng của đồ chua, đều tán thưởng là mỹ vị khó gặp.

Thẩm Kỳ Lương trong lòng thầm nghĩ chỉ là đồ chua có cần đến mức như vậy không, chẳng lẽ có thể ăn ra vàng, đi qua ném thử, ngây dại!

Trên đời này lại có đồ chua ngon như vậy, nếu nắm bắt được cách điều chế, bán ra tỉnh ngoài, khẳng định phát tài lớn rồi, hấn không thiếu tiền, vừa thấy mẩu chốt buôn bán, cha hấn là thương nhân lớn, từ nhỏ đi theo mưa dầm thấm đất, cũng có chút ít nhãn quan, hiện tại quan lớn ăn thịt cá nhiều rồi, những đồ chua này nhất định có thể trở thành tân sủng.

Nghĩ đến là do Bảo Châu mang đến, cách điều chế có lẽ cô biết rõ, lúc cùng Bảo Châu trở về, trên đường hỏi cô: “Mấy đồ chua kia là cô làm à?”

“Đúng vậy a!”

“Có thể nói cho tôi biết bí quyết được không? Tôi có thể cùng cô hợp tác, đem đồ chua của cô bán đến tỉnh thành.”

“Tỉnh thành? Tôi có rất nhiều rất nhiều ah!”

“Không sao, có bao nhiêu, toàn bộ tôi bao hết.” Trong lòng hấn nghĩ nhà của một cô gái thì có thể làm bao nhiêu.

Bảo Châu vì muốn cho hấn dùng tốc độ nhanh nhất nhìn thấy đồ chua đáng yêu của cô, nên trực tiếp đi cửa sau, lúc Thẩm Kỳ Lương nhìn thấy một hồ đồ chua, đã bị hù dọa, quá chấn động! Quá bá khí rồi! Nhưng người tình trong mắt là Tây Thi, hấn nhìn thế nào, cũng cảm thấy ưa thích, theo đúng kế hoạch, nói làm liền làm, hấn có thể đợi, nhưng những đồ chua không thể đợi, hấn gửi một phong thư trở về, sau đó liên hệ với tiêu cục trong thành, nhận chuyển tiêu đặc biệt này, cần phải trong hai ngày đưa đến, nếu không thời tiết nóng nực, sẽ hư mất.

Bảo Châu nhìn thấy trong tay rất nhiều rất nhiều tiền, rất bình tĩnh đưa cho Thẩm mẹ, nói đi mua tôm cho con!

Thẩm mẹ gần đây đối với cô tuân lệnh tuyệt đối, nói sáng sớm ngày mai sẽ kêu Lục quản gia đi mua, nói Thiếu nãi nãi cứ việc yên tâm.

Thẩm Kỳ Lương một lòng nhiệt huyết, lúc nghe thấy câu Thiếu nãi nãi, thiếu chút nữa trượt chân ngã xuống hồ, sau khi ổn định, kích động bắt lấy cổ áo Bảo Châu, về mặt sắp khóc: “Cô đã kết hôn?”

“Đúng a!” Bảo Châu đáp vô cùng dứt khoát.

Thẩm Kỳ Lương như bị rơi xuống địa ngục ! Thật lạnh thật lạnh...

Hắn rất muốn bỏ chạy, Bảo Châu lại không có chút nào phát hiện dị thường lôi kéo tay áo của hắn hỏi: “Thẩm đại ca, ở ngoài biển ngoài trời tôm ra, còn có cái gì nữa không?”

55. Chương 55: Xem Phim

Vừa rạng sáng ngày thứ hai Thẩm Kỷ Lương đã thức dậy, tinh thần sảng khoái đi ăn sáng, kết quả phát hiện người nhà này, ngoại trừ Tiểu Đông ở bên ngoài quét sân, thì chưa có ai thức dậy: “Bọn họ vẫn còn đang ngủ sao?”

“Thẩm lão sư dậy sớm rồi, Thiếu nãi nãi chưa tới mười giờ là không có rời giường đâu. Thiếu gia thì dậy muộn đã quen, Thẩm mẹ thức khuya, nên cửa hàng mở cửa cũng muộn.” Nói trắng ra là, cái nhà này, đều rất lười.

Thẩm Kỷ Lương luôn được nhà giáo huấn nghiêm khắc, từ nhỏ đã dậy rất sớm. Đối với người nhà này, cảm thấy rất không thể tưởng tượng nổi, chẳng những chủ tử dậy trễ, người hầu cũng có thể ngủ nướng.

Ngày hôm nay, Thẩm Kỷ Lương mang theo tâm tình không thể tưởng tượng nổi dạy Bảo Châu một ngày, phương thức dạy học của hắn rất sinh động, Bảo Châu thích gì thì từ cái đó mà bắt đầu dạy, Bảo Châu thích ăn, chữ đầu tiên Thẩm Kỷ Lương dạy cô, chính là tên đồ ăn, Bảo Châu bắt đầu có chút không nhớ được, nhưng Thẩm Kỷ Lương có biện pháp, ví dụ như dạy cô ghi tên hai loại bánh bao, ghi đúng sẽ ban thưởng một cái bánh bao, viết đúng toàn bộ tên các loại bánh bao thì sẽ được thưởng mỗi loại một cái.

Ngày hôm sau, Thẩm Kỷ Lương thức dậy so với ngày hôm qua muộn hơn, Bảo Châu rất vui vẻ nhìn hắn: “Lão sư, hôm nay anh còn muốn dạy tôi tên các loại đồ ăn nữa chứ? Tôi muốn ăn tất cả thức ăn ngon.”

Thẩm Kỷ Lương cũng nhếch miệng cười, trở nên gian trá. Nói đùa, hắn phải đáp ứng, sau này không học được vài ngày, vài loại nguyên liệu nấu đều ăn qua. Thẩm Kỷ Lương làm một bản thực đơn, để cô nhận thức những chữ trên thực đơn, Bảo Châu học liên tục được ba bốn ngày đã viết được hết, Thẩm Kỷ Lương lập tức bảo người làm một bản đồ ăn ngon lớn.

Buổi tối Côn Sơn trở về, chỉ thấy Bảo Châu một miệng toàn dầu mỡ cao hứng chạy tới chạy lui trong phòng, hắn hôm nay trực ca đêm, vừa trở về, thấy cô hưng phấn như thế, hỏi một câu: “Có chuyện gì vui vậy?”

“Hôm nay em ăn thịt nướng, em có chữa lại cho anh, mau tới nếm thử.” Bảo Châu tựa như hiến vật quý lôi kéo hắn đi đến bên bàn ngồi xuống.

Côn Sơn nhìn thấy cái đầu con heo thì buồn bực: “Tại sao là đầu heo?”

“Hắc hắc! Thẩm đại ca đem thịt heo phân cho hàng xóm hết rồi, lúc em phát hiện, chỉ còn lại có đầu heo và móng heo thôi.”

Lại là cái tên họ Thẩm kia, đã biết rõ hắn ta không an phận, khá tốt hắn sớm có chuẩn bị: “Ngày mai là tết Trung thu, trong thành phố tổ chức chiếu phim điện ảnh, anh dẫn em đi xem.”

“Điện ảnh?” Bảo Châu đã nhìn thấy qua trên báo, rất thú vị.

Côn Sơn gật đầu: “Ừm, tối ngày mai ăn cơm xong, thì đi.”

Bảo Châu ưa thích mới lạ, nên cao hứng không muốn ngủ, chạy vào trong sân cùng mọi người tuyên bố ngày mai đi xem phim.

Thẩm Kỷ Lương vốn cũng muốn đi, nhưng lúc này vé xem phim rất khó cầu, Côn Sơn bởi vì là làm trong sở cảnh sát mới miễn cưỡng lấy được hai tấm vé, ở đâu còn phần cho tên bóng đèn như hắn. (giống như kỳ đà cắn mũi ý :D)

Bảo Châu lần đầu tiên đi xem phim, Thẩm mẹ nói không thể keo kiệt, chọn lấy một khúc vải tốt nhất trong tiệm, dựa theo hình vẽ trên báo, may cho Bảo Châu một bộ quần áo kiểu mới nhất. Bảo Châu là người tham ăn, xem phim cũng không quên mang đồ ăn, rất khoa trương đem theo một rổ lớn.

Côn Sơn mở ra nhìn nhìn, vẫn còn chệch ít, bên trong không có bánh quai chèo Bảo Châu thích nhất, bảo Thắm mẹ đi lấy một bao ra, sau khi cắt kỹ, Côn Sơn giúp cô mang theo, một tay cầm rổ, một tay kéo vợ yêu, hướng nơi chiếu phim đi đến.

56. Chương 56: Thị Trưởng Phu Nhân

Thời điểm này cũng không có rạp chiếu phim, chỉ chiếu trong một cái sân khá lớn, có rào chắn, ghế vẫn phải có, bởi vì đều là quan chức đến xem!

Lúc vào cửa, mấy vị phu nhân đứng cách đó không xa đang nói chuyện nhìn thấy Côn Sơn cầm cái rổ trong tay, thì nở nụ cười, một người trong đó nói: “Những người này làm tiểu quan đây, chưa từng bị mất mặt, xem phim mà mang theo rổ, thật thô tục.”

Một người khác nói: “Bất quá quần áo của vợ hân cũng không tệ.”

Những âm thanh này Bảo Châu và Côn Sơn đứng xa đều không nghe thấy, kết quả đợi đến khi phim chiếu được 15 phút, lúc mọi người thấy tình tiết không thú vị buồn ngủ, chợt ngửi được mùi thơm từ phía sau bay tới, có âm thanh, chính là tiếng gặm bánh quai chèo.

Ngồi ở phía trước Côn Sơn chính là lãnh đạo trực tiếp của Côn Sơn, hân thấy rất nhiều người đều nhìn qua bên này, cảm thấy rất mất mặt, vừa định nói với Côn Sơn kêu hân quản tốt vợ hân, thì thấy Bảo Châu đột nhiên đứng lên, cầm rổ từ bên người Côn Sơn lách vào tới, từ trong rổ lấy một nắm bánh bích quy và kẹo đưa tới trước mặt mấy vị phu nhân đang nhìn cô, vẻ mặt tươi cười mà nói: “Mời mấy vị ăn.”

Mấy vị phu nhân lập tức chuyển từ mặt đen sang khuôn mặt tươi cười, cảm thấy tiểu cô nương này rất biết đạo lý, cầm lên một miếng nếm thử, quả nhiên phát hiện xem phim như vậy có hương vị hơn.

Bảo Châu nghĩ thầm mình quả nhiên đã đoán đúng, mấy người kia nhìn thấy mình ăn nhất định là đói bụng muốn ăn, vì vậy cô nhìn thấy ai quay đầu nhìn về phía cô, thì phát đồ ăn vặt cho người đó, lại sợ có một số người muốn ăn nhưng xấu hổ không dám mở miệng, nên đi qua phát cho từng người từng người một, một người cũng không bỏ sót.

Cô làm như thế, có ít người nhìn trong lòng không khỏi cảm thấy nha đầu kia thật biết a dua nịnh hót, lãnh đạo của Côn Sơn thấy mọi người đều nhận đồ ăn vặt, nghĩ thầm hiện tại không nên phát tác.

Nhưng cũng quá kỳ quái rồi, ở đâu có nửa điểm kỷ luật? Bất đắc dĩ vợ của hân cũng đang thích thú ăn kẹo đường của Bảo Châu cho, nên hân không thể nói gì.

Côn Sơn biết rõ Bảo Châu không phải loại người vượt mông ngựa, nghĩ cô có lý do của mình, theo cô thôi!

Sáng sớm hôm sau thời điểm thị trưởng phu nhân gọi người đến mời, Bảo Châu còn đang ngủ, Thắm mẹ đi gọi cô thức dậy, Bảo Châu dụi dụi mắt, một bộ dạng rất khổn khổ: “Thắm mẹ, sớm như vậy gọi con dậy làm gì?”

“Thị trưởng phu nhân, phái người đến gọi cô chơi mạt chược.”

“Không muốn đi.” Bảo Châu hiện tại chỉ muốn ngủ, cô còn chưa tỉnh ngủ, trước kia ở trong thôn có người chơi mạt chược, cô xem qua vài lần, không phải rất thú vị, từng khối lập phương lạnh buốt sờ tới sờ lui, có ý nghĩa gì, cũng không phải móng heo còn có thể lấy ra găm.

Thắm mẹ biết rõ cô không muốn rời giường, nhưng thị trưởng phu nhân không thể, dụ dỗ cô nói: “Nhà thị trưởng có rất nhiều đồ ăn ngon, cô muốn ăn cái gì đều được.”

“Thật sự?” Bảo Châu nghe tới đồ ăn, lập tức bắt đầu mang giày.

Thắm mẹ cười đi chọn một bộ quần áo cho cô thay, vừa định chọn cho cô một bộ xinh đẹp, Bảo Châu nghĩ tới ăn ngon, tùy ý lấy một bộ đồ màu sắc không sáng lắm, Thắm mẹ thở dài nói: “Cô mặc như vậy trông thật người lớn, được rồi! Nhưng tôi muốn làm cho cô kiểu tóc hoa lệ một chút, phải cho đúng mực.”

Kết quả Thắm mẹ vừa mới chải kiểu tóc đơn giản, còn chưa kịp cài trâm, Bảo Châu đã đứng lên, hướng phía ngoài chạy đi.

Thẩm Kỳ Lương biết tính nôn nóng này của cô, nên thông thả thật là thông thả, chờ ở cửa ra vào, thấy cô đi ra, mới đưa một cái bao lớn vừa mua ở bên ngoài cho cô: “Trên đường ăn.”

57. Chương 57: Uống Nhiều Nước

“Cảm ơn Thẩm đại ca.” Bảo Châu ôm bánh bao vừa ăn, vừa lên xe kéo đã đợi ở ngoài từ lâu, lúc này thời điểm ô tô còn chưa được thông dụng, nhà thị trưởng cũng chỉ có một chiếc, hôm nay thị trưởng đã lấy xe đi ra ngoài, nào có xe trống tới đón cô?

Thị trưởng phu nhân gần đây vận may đặc biệt kém, luôn thua tiền, khiến cho trong lòng mọi người hoảng sợ, cũng không dám lại đánh với bà nữa. Không phải sợ chính mình thua tiền, là sợ thắng tiền của bà, nhắm trúng thị trưởng phu nhân không vui, lúc này mới làm cho trong nhà thị trưởng ngày xưa đông như trẩy hội có vài phần quanh quệ, chỉ có hai vị phu nhân xưa nay có giao tình tốt với thị trưởng phu nhân, không thể biểu lộ cảm xúc ra mặt, chỉ có thể kiên trì, các bà đã không cẩn thận thắng thị trưởng phu nhân rất nhiều rồi, nhưng thị trưởng phu nhân lại không thua sạch, tuyệt không bỏ qua, đành phải cùng đánh.

Nhưng vẫn là ba thiếu một a!

Phu nhân thị trưởng cảnh sát đột ngột nhớ tới Bảo Châu mới gặp hôm qua, nhìn cô ngốc như vậy, có lẽ không thắng được tiền, nên mới gọi cô đến.

Thấy Bảo Châu hướng phía bên này đi tới, thị trưởng phu nhân đối với cô vẫy vẫy tay: “Tới ngồi.”

Bảo Châu nói: “Mặt trời thật lớn, vào trong phòng được không?”

Thị trưởng phu nhân lập tức mất hứng, các cô gần đây đều chơi mát chược trong sân dưới ánh nắng mặt trời, dựa vào cái gì phải đi. Nhưng nhìn thấy cô mới tới, không hiểu quy củ, nên bỏ qua.

Thị trưởng phu nhân nghĩ thầm, cái này còn đến phiên cô tới chọn sao? Nhưng vẫn cười nói: “Bên ngoài không khí tốt.”

“Thế nhưng tôi lại thấy nóng.” Cô đi trên đường tới đây dưới ánh mặt trời chiếu xuống, không nóng sao được, khuôn mặt nhỏ nhắn đều bị phơi nắng đỏ lên.

Thị trưởng phu nhân thấy cô thật sự nóng, sợ cô nóng tới té xỉu trong sân là điềm xấu, mới không tình nguyện gọi người đem bàn bài chuyển vào trong phòng, kỳ thật mặc dù mới thắng mười, nhưng mặt trời rất lớn có thể đi nơi nào cho khỏi nóng?

Vào trong nhà, mọi người ngồi xuống, lập tức có nha hoàn tới rót ổi người một ly trà.

Nhìn bộ dáng Bảo Châu sờ bài cũng biết là người mới, thị trưởng phu nhân trong lòng mừng thầm, thân thiết mà đối với Bảo Châu nói: “Nghe nói cô là vợ của Lục Côn Sơn. Hắn là thủ hạ của chồng tôi, tôi gọi cô là Bảo Châu a! Vị này chính là thị trưởng phu nhân, vị kia là phu nhân cục trưởng bộ giáo dục cục trưởng.”

“À.” Nếu người sáng suốt khăng định nhớ kỹ, đợi uống nước xong, Bảo Châu chỉ ngây ngốc gật đầu, trong đầu lại nghĩ đến nhân bánh bao buổi sáng dường như bị thiếu đường...

Bảo Châu không biết chơi mát chược, chỉ giữ và ném theo cảm tính, khối mát chược này giống cánh cửa, nhìn xem không vừa mắt, thuận tay ném đi, đợi bắt một khối vòng tròn, cái này tròn giống bánh nướng vùng cô thích ăn, vì vậy giữ bánh nướng lại mặt khác toàn bộ ném đi, chỉ cần là bánh đều giữ lại, thời gian dần trôi qua gom góp trở thành một đầu toàn bộ bánh nướng, kế tiếp trên ván bài, thị trưởng phu nhân nhìn bài mình, nói thầm một câu: “Tại sao tôi một ống cũng không có!”

“Ống là cái gì?” Bảo Châu hỏi.

“Chính là tròn.”

“Tôi có ah! Tôi cho cô một cái.” Bảo Châu rất dễ nói chuyện, đem bài trong tay mình, một đầu đổ đi qua.

Thị trưởng phu nhân rất im lặng nhìn cô càng nói: “Bảo Châu cái này gọi là cùng một màu, cùng ống đồng dạng cái này tính là trát, ván này cô thắng.” (không hiểu mát chược =.=)

“Cái này là thắng ah! Thật đơn giản ah!” Bảo Châu vừa mới thắng cùng một màu không chút tâm cơ nào nói.

Thị trưởng phu nhân nghĩ thầm đây mới là ván đầu tiên, cô thắng cũng chỉ là ngẫu nhiên a!

Kế tiếp ván thứ hai, Bảo Châu gom góp đã đủ sau đó đẩy bài trước mặt mình ra: “Một đồng bánh quẩy, trả thù lao!”

Ván thứ ba, Bảo Châu gom góp đã đủ một đồng chữ, đã có thể rất bình tĩnh đẩy: “Trả thù lao!”

Ván thứ tư mặt thị trưởng phu nhân đều đen rồi, dưới bàn nhẹ nhàng đá Bảo Châu một phát, lại tiếp tục như vậy, không chỉ là thị trưởng phu nhân, hai người các bà cũng sẽ thua sạch, ra hiệu Bảo Châu thu chút.

Bảo Châu không biết bà vì cái gì đá chính mình, cau mày đem chân lùi về sau tiếp tục đánh, ván thứ năm vị phu nhân cục trưởng bộ giáo dục bắt đầu uống nhiều nước...

58. Chương 58: Tiểu Quái Thú

Một buổi sáng, Bảo Châu thắng tiền, sắp xếp thành một đỉnh núi nhỏ, mặt khác ba vị nghiêng răng nghiêng lợi nhìn cô, thị trưởng phu nhân hồi hận không thôi, sớm biết như vậy đã không gọi cô đến rồi, hiện tại khiến cho thị trưởng phu nhân càng không vui.

Thị trưởng phu nhân đương nhiên không vui, nên không muốn giữ các cô lại ăn cơm nói: “Tôi có chút mệt mỏi, các người đều trở về đi! Ngày khác lại tới chơi.”

Bảo Châu nghĩ thầm Thẩm mẹ gạt người nói có ăn ngon, đã giữa trưa, đều không để cho cơm ăn. Ngồi lâu có chút muốn đi vệ sinh, Bảo Châu hỏi nha hoàn nhà vệ sinh ở đâu, sau đó hướng nhà vệ sinh đi đến. Mặt khác hai vị phu nhân ra cửa, vị thị trưởng phu nhân nghĩ thầm Vạn Bảo Châu này quá không thức thời rồi, về nhà sẽ trực tiếp nói với chồng chính Lục Côn Sơn ệt chết!

Bảo Châu mới từ nhà vệ sinh đi tới, còn chưa kịp ra ngoài thì chợt nghe tiếng thét từ trong hoa viên truyền đến, thị trưởng phu nhân ngồi trên ghế sa lon sợ hãi nhú mày, gọi người hầu ra xem: “Đi xem phát sinh chuyện gì?”

Người nọ sau khi đi được vài bước, rất nhanh chạy trở về, sắc mặt trắng bệch đối với thị trưởng phu nhân nói: “Không tốt rồi, trong sân không biết tại sao lại xuất hiện một con chim, rất dữ tợn, mổ bị thương rất nhiều cá trong hồ, còn dọa ột nha hoàn khóc.”

“Dã thú?” Thị trưởng phu nhân nghe xong trong lòng không khỏi sợ hãi, chỗ đó không phải cách nơi các bà trước kia thường chơi bài chỉ có gang tấc thôi sao? Lập tức cảm thấy rất may mắn vừa rồi không có đánh bài ở trong sân, nếu không hiện tại bị cắn chính là mình rồi, trong lòng đối với Bảo Châu lúc trước oán hận đều tiêu tan đi, mà thay vào đó là vài phần cảm kích.

Bảo Châu nghe nói có dã thú nhưng không sợ hãi, ngược lại hướng trong sân đi đến. Trước kia ở nông thôn cũng thường xuyên có dã thú qua lại, cô thích nhất những động vật đáng yêu kia. Có chút rất ngạc nhiên, vui mừng hướng trong sân chạy tới, chỉ thấy trên đám cỏ trong sân có một con chim toàn thân màu vàng óng ánh, trên cánh có vết máu đang bổ nhào về phía trước, bộ dáng rất hung tợn, như lại giống như đang vùng vẫy giãy chết.

Thị trưởng phu nhân đứng ở đằng xa đối với người hầu nói: “Dùng gậy đánh chết con súc sinh kia.”

“Đừng a!” Bảo Châu đi qua ngồi xổm xuống, dùng hai tay ôm lấy con chim toàn thân màu vàng, con chim này thật đáng thương, toàn thân đều là máu, Bảo Châu cũng không muốn ăn nó, cô rất thích ánh mắt của nó, rất kiêu ngạo, như con gà trống lớn kiêu ngạo là bạn chơi duy nhất khi còn bé của cô, về sau bị nhà đại tỷ hàng xóm trộm đi giết ăn, lúc ấy Bảo Châu khóc vài ngày, giờ nhìn thấy con chim này, cô đột nhiên có một loại cảm giác con gà trống kia sống lại lần nữa, cô vươn tay sờ đầu nó vài cái, thần kỳ chính là con chim vừa rồi còn rất hung hăng càn quấy, giờ phút này lại yên tĩnh, rất hưởng thụ trong cái ôm ấm áp của cô.

“Cô rất thích nó?” Thị trưởng phu nhân không thể tưởng tượng nổi nhìn con chim vừa rồi còn rất hung hăng càn quấy, nhưng bây giờ trở nên thật ngoan ngoãn, còn có con chim kia bị thương nằm trên người Bảo

Châu dính toàn máu, cô tựa hồ rất thích con chim đó, thích đến quần áo quý báu trên người bị làm ô uế, cũng không có một chút quan tâm.

Bảo Châu gật đầu về mặt như muốn khóc: “Rất thích, nó bị thương, bà có thể cho tôi chút thuốc hay không?.”

Thị trưởng phu nhân nghĩ đến cô vừa rồi gọi người đem bàn mặt chược vào trong nhà, làm cho chính mình tránh thoát một kiếp, tuy rằng rất chán ghét cái con chim làm bị thương rất nhiều cá trong hồ của bà, cũng có chút ít sợ hãi con chim kia đột nhiên bay lên công kích chính mình, nhưng không biết vì cái gì, nhìn Bảo Châu ôm con chim, hình ảnh đó lại cảm thấy rất hài hòa, giống như trước đây thật lâu, bà cũng đã từng yêu quý sủng vật, là một con mèo nhỏ, thể nhưng thị trưởng dị ứng lông mèo, nên phải ném nó về nông thôn, nghe nói không bao lâu sau thì tìm không thấy, không biết đã chết hay là mất tích, việc này vẫn khiến bà khó chịu, thị trưởng phu nhân gật đầu, bảo người đem hòm thuốc đến băng bó cho con chim.

59. Chương 59: Được Một Tắc Lại Muốn Tiên Một Thước

Thị trưởng phu nhân sợ con chim kia đã thương người, may mắn là Bảo Châu một mực ôm trong tay, vuốt ve vững vàng, một bên ôm, một bên cùng chim nói chuyện: “Mày đừng sợ, lát nữa về nhà với tao, tao sẽ làm thật nhiều đồ ăn ngon ày, nuôi mày thật cường tráng khỏe mạnh.”

Thị trưởng phu nhân thất cô bảo vệ con chim, không khỏi cảm thấy có chút an ủi, lưu Bảo Châu lại ăn cơm, thấy bên trên cô toàn máu, còn đưa một bộ quần áo để cho cô thay, phái người tiễn cô trở về, trong lòng đối với cô gái tùy tiện này có thêm một phần hảo cảm.

Trên đường đi Bảo Châu ôm con chim lớn màu vàng yêu thích không buông tay, đặt tên cho nó là Tiểu Hoàng.

Buổi tối Côn Sơn thấy con chim kia nhìn rất được, Bảo Châu thích thì nuôi a!

Lúc ăn cơm, nghe Bảo Châu nói thắng không ít tiền, mà Tiểu Hoàng lại làm bị thương rất nhiều cá chép của nhà thị trưởng, hẳn cảm thấy băn khoăn, nói: “Anh sai người mua mấy con cá bồi thường cho nhà thị trưởng.”

Côn Sơn nhớ rõ sự phụ của mình thích nuôi cá chép, nên nhờ sự phụ chọn vài con, bảo người đưa sang nhà thị trưởng.

Cá chép còn chưa chọn tốt, Côn Sơn gặp rắc rối to, cục trưởng nói gần đây thổ phỉ lộng hành, Côn Sơn ah! Cậu dẫn người đi đánh đi! Tôi xem trọng cậu, đánh nhau giỏi như vậy, đi đánh thổ phỉ có lẽ không có vấn đề gì !

Đánh nhau cùng đánh thổ phỉ có thể đồng dạng sao?

Côn Sơn cũng không dễ để hấn chà đạp như vậy, hẳn cười nói: “Đánh thổ phỉ là chuyện tốt a! Đáng tiếc từ trước đến nay tôi không học văn, không nghề nghiệp, sau khi tiến vào sở, học cũng không kỹ càng, gần đây thân thể không tốt lắm, tôi thấy cục trưởng nên tìm người khác dẫn đội a!”

Cục trưởng thu lại khuôn mặt tươi cười, nghĩ thầm vợ người thắng vợ ta nhiều tiền như vậy, buông tha người, ta như thế nào còn mặt mũi gặp mặt vợ a!

Võ bàn nói: “Mày thực sự không đi?”

“Tôi muốn đi, thể nhưng thân thể của tôi không tốt.” Lục Côn Sơn bắt đầu ngày càng suy yếu, bộ dáng tiều tụy do bệnh.

Cục trưởng nói: “Tao tìm một bác sĩ ày, khám xong là tốt rồi, đi thôi!”

“Cho dù thân thể tốt, nhưng vợ tôi giống như đứa nhỏ, tôi sợ tôi không trông chừng cô ấy sẽ chạy loạn khắp nơi, nghĩ như vậy như thế nào còn có tâm tư đánh thổ phỉ, đừng hại các anh em.”

Cục trưởng thổ phỉ phỉ : “Tao đây lại gọi mấy anh em đi trông coi vợ của mày không cho chạy loạn, vậy là ổn! Đi đánh thổ phỉ a!”

“Nhưng mà tôi không có súng không có pháo, đây không phải đi nộp mạng sao? Tôi nộp mạng cũng không có sao, cha tôi nếu tìm cục trưởng ngài phiền toái, sẽ không tốt.” Côn Sơn giảo hoạt nói, cha hắn Lục lão gia dặm chân một cái, cũng có thể làm cho cả Vận Thành run chuyển.

Cục trưởng tưởng tượng, tặc thật! chính mình không nghĩ tới điểm này, chỉ muốn dạy dỗ hắn, vạn nhất Lục Côn Sơn thực sự bị thổ phỉ đánh chết, Lục gia trong cơn tức giận thuê hai tên sát thủ, hắn cũng đừng hòng sống nữa. Nghĩ thầm muốn sung thì cho súng a!”Súng, tao cấp, chút sẽ nói với phòng đạn được cấp ổi người một cây súng, như vậy đi được rồi nha!”

“Vậy có thể cấp thêm đại bác không, khẳng định rất uy phong.” Côn Sơn được một tặc lại muốn tiến một thước nói, muốn cục trưởng bất mãn, bảo hắn đi đánh thổ phỉ? Dựa vào cái gì, thổ phỉ trên núi rất nhiều người tốt đều là cướp của người giàu chia cho người nghèo, có mấy người còn là bạn của hắn, bảo hắn đi đánh bạn của mình, nghĩ cùng đừng nghĩ, dứt khoát giả ngu.

“Có cần ày thêm thêm hai cân thịt bò một bình rượu không?” Cục trưởng tức đến mặt đỏ rần.

60. Chương 60: Côn Sơn Giả Ngu

“Tự nhiên không thể tốt hơn rồi, bắt quá hai cân ăn không đủ no, mỗi người hai cân thì được.” Côn Sơn nhìn như trì độn hắc hắc cười rộ lên, học theo bộ dạng của vợ hắn giả ngây giả dại, muốn giống bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

“Cút ngay cho tao!” Cục trưởng nổi giận, trừng mắt nói: “Mày cho là lão tử mở nhà máy công nghiệp quân sự hay sao? Người ta là chuyên gia còn có mấy khẩu pháo, tao một cục trưởng nho nhỏ lấy đâu ra đại bác, còn thịt bò! Nằm mơ đi, lúc trước tao chỉ nghe nói vợ của mày là cục phẩm trong cục phẩm, không biết mày cũng là tám lạng nửa cân, cút!”

“Cục trưởng thật muốn tôi cút?” Vẻ mặt của hắn dường như cục trưởng tuyệt đối không nỡ để mình cút.

“Xác định.” Cục trưởng tức đến mức muốn đá mông hắn.

“Vâng.” Côn Sơn mang theo vẻ mặt ủy khuất không chịu tin lui ra ngoài, làm tâm tình cục trưởng càng tệ, đã hứa với vợ phải giáo huấn Lục Côn Sơn cho thật tốt. Hôm nay về nhà chắc chắn sẽ bị vợ đá vào thư phòng rồi, nghĩ đến dáng người đầy đặn của bà vợ ở nhà, tâm tình của hắn càng tệ hơn!

Tâm tình Côn Sơn thì rất tốt, hắn thay đồng phục cảnh sát, đi đến phòng tài vụ thông báo việc mình vừa mới bị khai trừ, phòng tài vụ nằm ngay bên cạnh phòng cục trưởng, vừa rồi cũng đã loáng thoáng nghe thấy cục trưởng bảo Côn Sơn cút, hắn hiện tại không có gan đến hỏi cục trưởng có phải thật sự khai trừ hay không, Lục Côn Sơn là Tiểu Bá Vương hắn cũng không thể trêu vào, vội vàng đem tiền lương tháng này thanh toán cho hắn, đồng phục cảnh sát cũng không dám kêu hắn lập tức cởi ra, ôn tồn nói: “Lục thiếu gia, đồng phục cảnh sát phiền toái ngài sau khi trở về, gọi người đưa tới.”

“Khách khí, hôm nào mời anh uống rượu.” Từ sở cảnh đi ra, Côn Sơn tâm tình càng tốt một đường ca hát về nhà, từ chức xong hắn sẽ có thời gian mỗi ngày ở cùng Bảo Châu, càng dễ dàng giám sát cái tên Thẩm Kỳ Lương kia, không để cho hắn quá thân cận vợ mình.

Dù sao bọn hắn đã an bài nội ứng trong sở cảnh sát rồi, cũng không cần hắn ở đó, vốn hắn cũng muốn tìm cơ hội rời đi, mỗi ngày quản mấy việc trộm đạo nhỏ nhặt, quản đến nỗi hắn sắp ngủ gà ngủ gật rồi, vừa vặn có một cái cớ, sau khi cha biết, cũng sẽ không trách hắn.

Côn Sơn khi về đến nhà, Bảo Châu đã học xong chương trình học buổi sáng, Thẩm Kỳ Lương biết cô ham chơi, bình thường chỉ dạy một buổi, luôn giữ lại một buổi để cho cô chơi, càng sẽ không bố trí bài tập làm cô phiền não, dù sao chỉ cần cô vui vẻ là được rồi, ngày hôm qua cô không cẩn thận ngủ gật trong lúc học, nước miếng làm ướt nửa cuốn Hồng Lô Mộng do một vị danh gia dùng kiểu chữ hoa mai viết, Thẩm Kỳ Lương cũng chỉ đem phơi nắng cho khô, một câu cũng không nói nặng cô, chỉ nói tướng ngủ của Bảo Châu càng phát ra xinh đẹp.

Thời điểm Côn Sơn tiến vào sân, Bảo Châu đang trên chộc con chim còn bị thương, cô một bên bắt côn trùng cho chim ăn, một bên nghe Thẩm Kỳ Lương không sợ người khác làm phiền ở bên cạnh nói: “Chim

này dường như là loại chim vàng khó gặp, sinh đẻ tới...”

Bảo Châu nghe xong bất quá cười cười rồi quên, hẳn lại có thể không sợ người khác phiền nói ước chừng nửa giờ về kiến thức chim vàng, nói đến Côn Sơn trốn ở bên cạnh nghe lén sắp ngủ luôn, trong lòng không khỏi bội phục tài ăn nói của người này, làm người trí thức làm gì cho đáng tiếc, đi bệnh viện chuyên môn trị liệu cho người mắc chứng mất ngủ hằng định sớm phát tài.

Nhưng trong lòng thì càng thêm cảm thấy phải đề phòng, một người nam nhân có thể không sợ người khác làm phiền đối với vợ hẳn lắm lắm lâu lâu, một đồng lời vô ích đều có thể nói đến nửa giờ, người nói hẳn có nên lo lắng hay không? Đây là nói nhảm, nếu lời tâm tình, không chừng một ngày đều nói không hết.

61. Chương 61: Trung Thực

Lúc này Côn Sơn càng thêm xác định chính mình khiến cho bị đuổi việc là đúng, ngáp một cái, Côn Sơn đi qua ngồi xổm xuống, vươn tay sờ sờ con chim vàng, đích xác rất đẹp, thoát nhìn so với ngày hôm qua tựa hồ tinh thần đã đỡ một ít rồi, quay đầu đối với Bảo Châu nói: “Vợ à, anh đã về.”

Nếu là ngày thường Bảo Châu đã sớm nhào vào trong ngực của hắn rồi, hôm nay chỉ nhàn nhạt “À” một tiếng, tiếp tục cho Tiểu Hoàng ăn.

Côn Sơn muốn nói, tao không so đo với mày, cũng càng không thể cùng một động vật so đo, mày vừa tới, trong lòng Bảo Châu thấy mới lạ cho nên xem nhẹ tao, qua vài ngày không mới lạ nữa, sẽ để ý tới tao thôi, dù sao một động vật, có thể hơn được hẳn là một ông chồng sống sờ sờ sao?

Kết quả buổi tối lúc ngủ, Côn Sơn vừa muốn ôm cô, chỉ thấy Bảo Châu ôm chim vàng trong ngực bò lên giường, ở bên cạnh hắn nằm xuống, miệng lẩm bẩm; “Tiểu Hoàng đừng sợ, ngoan ngoãn ngủ, chị và anh kể chuyện cười cho em...”

Côn Sơn hắc tuyến rớt xuống!

Sáng ngày thứ hai, Côn Sơn mơ mơ hồ hồ tỉnh lại thì cảm giác trong ngực một mảnh ấm áp, duỗi miệng muốn hôn trán Bảo Châu một cái, kết quả hôn đến một miệng lông, lập tức tỉnh, vừa mở mắt, chỉ thấy cái con chim vàng tên là Tiểu Hoàng đang rất ác hân nhìn xem hắn, làm như là bị cái gì không sạch sẽ đụng vào, nó tuy rằng là một con chim, thể nhưng đạo lý nam nam bài xích, nó coi như chỉ là một động vật cũng là trời sinh biết đến, người này rõ ràng gặm lông của nó, chẳng lẽ có cái gì cổ quái? Không được a! Nó là một con chim tinh thần và thể xác đều rất khỏe mạnh, vẫn là một con chim có phong cách, ngoại trừ ưa thích mùi hương của nữ chủ nhân, ai cũng không thích, cái tên gia hỏa này cả người đầy mồ hôi bản không cho phép đánh chủ ý lên nó. (chim mà cũng YY quá :v)

Côn Sơn thò tay muốn bắt Tiểu Hoàng sắp rớt xuống giường, nhưng Tiểu Hoàng không cho hắn bắt, né tránh một cái, chính mình rớt xuống dưới giường, nó đau kêu lên: “Ngao ngao ~”

Bảo Châu nghe được âm thanh đi tới, thấy Côn Sơn để tay ở bên giường, Tiểu Hoàng té xuống, Tiểu Hoàng tranh thủ thời gian đáng thương nhìn về phía nữ chủ nhân, giống như đang nói nữ chủ nhân làm chủ cho tôi a!

Bảo Châu ôm lấy Tiểu Hoàng đáng thương trừng mắt nhìn Côn Sơn: “Nó như thế nào té xuống hả? Lúc này còn đang ngủ ngon giấc a!”

“Khả năng mộng du!” Hắn làm sao biết cái con tiểu gia hỏa kia tại sao phải lăn xuống, làm như hắn là cạp ăn thịt người không bằng.

“Ai! Xem ra sau này em vẫn không nên mang Tiểu Hoàng đi ngủ, nếu lại té xuống mấy lần, sẽ nên thành bánh thịt đấy.” Bảo Châu bằng bố kỹ cho Tiểu Hoàng xong, đi ra ngoài gọi Tiểu Đông làm cho Tiểu Hoàng một cái giường nhỏ sẽ không rơi ra ngoài.

Vừa mới được bằng bố kỹ Tiểu Hoàng hung hăng trợn mắt nhìn Côn Sơn, kêu ah ah, giống như đang nói tôi chán ghét anh, anh mới mộng du, mộng chim rơi đau quá ah!

Hừ! Đợi thương thể nó tốt lên, xem nó sẽ mổ nát mộng hắn!

Côn Sơn nghe nó kêu cảm thấy phiền, còn muốn ngủ thêm một lát, hôm nay lại không cần đi làm, cũng bụng dạ hẹp hòi trùg Tiểu Hoàng: “Không được kêu, ngoan ngoãn ngủ, nếu không giữa trưa sẽ ăn thịt chim kho tàu.”

Tiểu Hoàng tuy rằng nghe không hiểu, nhưng mà ánh mắt đáng sợ kia muốn bắt nó nuốt sống, nó vẫn là hiểu đấy, toàn thân run lên, sau đó trung thực...

62. Chương 62: Hiểu Lâm Nhỏ

Bảo Châu phân phó Tiểu Đông xong, đi trở về phòng, thấy Côn Sơn cùng Tiểu Hoàng một trái một phải nằm ở trên giường, một cái dựa vào tường, một cái dựa vào bên cạnh giường, Tiểu Hoàng tựa hồ lại ngủ rồi, cô thở dài, thất vọng nói: “Tiểu Hoàng, em tại sao lại ngủ, chị có lấy bánh nướng hành tây cho em.”

Tiểu Hoàng không dám kêu, nhắm mắt lại ngửi mùi thơm bánh nướng, trong lòng hận, không phải nó không muốn ăn bánh, mà là nó không muốn bị ăn ah!

Bảo Châu cho rằng nó thật sự đã ngủ, đối với Côn Sơn nói: “Côn Sơn chúng ta ăn sáng thôi! Tiểu Hoàng làm sao bây giờ?”

“Em đặt ở chỗ đó, nó đói bụng tự nhiên sẽ đi ăn.” Côn Sơn nhìn thoáng qua Tiểu Hoàng đang làm bộ ngủ, nghĩ thầm đây bắt quá là mới bắt đầu, làm cho nó chịu khổ, bằng không nó sẽ leo lên đầu nam chủ nhân là hấn đây. Nhưng cân nhắc đến Tiểu Hoàng vẫn còn bị thương, Côn Sơn không có cướp đoạt quyền lợi ăn uống của nó, lại để cho Bảo Châu đặt đồ ăn xong, khép cửa một nửa, hai người mới đi ra ngoài.

Tiểu Hoàng đáng thương thở phì phì kéo thân thể bị thương, chậm rãi hướng đồ ăn dưới giường tới gần, không nghĩ qua là lại rớt xuống, lúc này rớt vào trong mâm bánh nướng, bánh bột ngô đủ mềm, như một cái nệm che chở nó, cũng may cái đĩa làm bằng đồng, nếu là đồ sứ, nó hiện tại đã tiêu rồi, Tiểu Hoàng đau nhức cũng khoái hoạt ăn bánh nướng trong mâm, trong lòng vui thích nghĩ vẫn là nữ chủ nhân tốt.

Tiểu Hoàng rất thông minh, thông minh vượt qua dự liệu của mọi người, nó dưới sự tỉ mỉ chiếu cố của Bảo Châu, khôi phục rất nhanh, ngày hôm sau có thể nện bước rì rì tản bộ trong sân,, ngày thứ ba đã có thể bay đến trên mặt bàn, ngày thứ tư chính mình đã bay loạn trên mấy cái cây ở trong sân nhỏ, nó thích bay tới bay lui trên cây, nhưng Bảo Châu một tay cầm đồ ăn ở trước mắt của nó một tay thì vẫy, nó rất tịt sẽ bay qua ăn đồ ăn cô đặt lên bàn, hoặc là cầm trên tay.

Tối hôm đó trong sân có chuột làm cho Bảo Châu không cách nào ngủ yên, Bảo Châu lăn qua lăn lại, Côn Sơn thấy cô ngủ không được, từ trên giường đứng lên, khoát áo đi ra ngoài.

“Anh muốn đánh con chuột sao?” Bảo Châu dụi dụi mắt hỏi.

“Anh đi tiểu.” Côn Sơn nói xong, đem màn thả xuống, đi đến nhà kho tìm một cái túi cũ, cùng một đòn gánh, bước chân nhẹ nhàng vào phòng, lại không vội mà trèo lên giường, hấn ngồi xổm người xuống, lỗ tai rất linh mẫn nghe động tĩnh nhỏ trong phòng, sau đó nhanh chóng phán đoán, dùng đòn gánh hướng dưới giường quơ, không bao lâu con chuột đã bị đuổi tới bên cạnh túi vải và chui vào trong, Côn Sơn thu lại túi vải, ra cửa.

Chờ sau khi hấn trở về, vén chăn lên nằm xuống ôm Bảo Châu đã mơ mơ màng màng ngủ, vẻ mặt vui vẻ chịu đựng, vì cô làm cái gì, tựa hồ cũng là đáng giá.

Nghĩ nghĩ lại ở trên mặt của cô hôn một cái, cho rằng đó là phần thưởng mình bắt chuột.

Sáng ngày thứ hai Bảo Châu bắt đầu phát hiện trong nhà tựa hồ không còn chuột rồi, Lục mỗ lừa dối cô: “Con chuột dọn nhà.”

Bảo Châu đang muốn tin tưởng, thì thấy Tiểu Hoàng ra vẻ oai phong từ trong một cánh cửa khác đi ra, lập tức đã có đáp án: “Nhất định là Tiểu Hoàng ép con chuột đi dời, Tiểu Hoàng thực nghe lời! Tiểu Đông, giữa trưa cho Tiểu Hoàng thêm đồ ăn.”

“Anh cũng muốn thêm đồ ăn.” Côn Sơn kháng nghị nói.

63. Chương 63: Hóa Bi Phần Thành Giấc Ngủ

“Vì sao?” Bảo Châu không cho rằng mỗi ngày hần ăn không tốt! Không phải đã đủ phong phú sao?

“Anh cao hứng.” Hần cười đến rất vô sỉ.

Bất quá Bảo Châu không có ý kiến, ăn được là phúc.

Vô duyên vô cớ thêm một cái màn thầu Tiểu Hoàng hưng phấn cùng nam chủ nhân không có tiền đồ của nó đồng dạng, cả phòng chạy loạn, kết quả đến buổi tối nó thảm rồi, trong phòng Bảo Châu lại có chuột, Bảo Châu ôm lấy Tiểu Hoàng từ gian phòng nhỏ bên cạnh, ném xuống dưới giường của mình, sau đó bò lên giường tiếp tục ngủ.

Sáng sớm hôm sau, trong phòng chết một chú chuột, nhưng Bảo Châu cảm thấy Tiểu Hoàng không nghe lời, bởi vì tối hôm qua vẫn có rất nhiều con chuột nhao nhao, hơn nữa ai bảo nó làm cho chuột chết?

Đuổi đi không được sao?

Nghĩ đến nhất định là Tiểu Hoàng ăn no nên lười biếng, liền gọi phòng bếp, hôm nay bớt một cái màn thầu cho nó.

Tiểu Hoàng kỳ thật cũng không có cắn con chuột, đêm qua Bảo Châu vừa lên giường, nó cũng ở dưới giường ngủ rồi, một con chuột nhỏ rất đáng thương vừa vọt từ bên người nó đi ngang qua, nó trong lúc ngủ mơ lật người một cái, vì vậy ngày hôm sau dưới giường đã có con chuột bị đè bẹp chết.

Giữa trưa Tiểu Hoàng vô tội ít đi một cái màn thầu, buồn bực cả buổi chiều, buổi tối, Bảo Châu lại để nó dưới giường bắt chuột.

Cả một ngày buồn bực nên ban đêm Tiểu Hoàng quyết định hóa bi phần thành giấc ngủ, một đêm ngủ ngon, hơn nữa những con chuột thấy tiểu muội của mình bất hạnh bị con đại gia hỏa làm thành nệm ngủ chết rồi, cũng không dám đến gần, vì vậy sáng ngày thứ ba, thịt thịt mất đi một khối, đến ngày thứ tư, ngày thứ năm, rốt cuộc không còn phát hiện trong phòng có chuột chết Bảo Châu ngược lại bình tĩnh, cho Tiểu Hoàng đồ ăn, đều dựa theo tiêu chuẩn ngày thứ ba.

Tối ngày thứ sáu, những con chuột thương lượng cái tên đại gia hỏa kia tựa hồ cũng không có lại đè chết những thành viên trong tộc chuột khác, nói không chừng đó chỉ là một con hổ giấy không thể dùng, vì vậy lá gan mập lên, lúc đi qua dưới giường, cũng không vòng đường xa nữa, có chút lớn mật, thậm chí giẫm trên người Tiểu Hoàng đi.

Tiểu Hoàng ngủ được nửa mê nửa tỉnh, cảm thấy có cái gì giẫm nó, vừa mở mắt, phát hiện là một đám chuột nhỏ rất hung hăng càn quấy, đám chuột nhỏ thấy nó mở mắt ra cũng không sợ hãi, khiêu khích nhìn nó, sau đó ở trên người nó nhảy tới nhảy lui.

Một cái cánh của Tiểu Hoàng đảo qua, trên mặt đất nằm xuống ba bốn con chuột nhỏ bị thương...

Còn lại thì bỏ chạy, Tiểu Hoàng cũng mặc kệ chúng.

Kết quả sáng ngày thứ bảy, Tiểu Hoàng ngoài ý muốn đã nhận được rất nhiều ban thưởng đến từ Bảo Châu, giấc ngủ.

Sau đó bắt đầu cố gắng bắt chuột, nó là chim, không phải mèo, bắt chuột không phải nghề chính, cố ý đi bắt, ngược lại bắt không được, dứt khoát ngủ ngon, kết quả nó vừa ngủ, những con chuột nhịn không được hướng phía nó đi tới, trong đó một chú chuột nghĩ đến đêm qua, muội muội bị cánh nó chụp chết, thở phì phì đi qua, nâng lên bờ mông, ở trên đầu Tiểu Hoàng kéo mấy viên phân chuột,

Vừa muốn đi, Tiểu Hoàng có chút mở mắt ra, đang muốn thò tay bắt, phát hiện có thêm vài con chuột hướng phía nó đi tới, dứt khoát giả bộ ngủ, đợi chúng tiếp cận, hai cánh đập, như là loại máy bay chiến đấu nhỏ hướng về phía những con chuột lại đập lại đánh, đêm nay thành quả chiến đấu mười phần khả quan, những con chuột chạy được xa bao nhiêu thì hay bấy nhiêu.

Ngày hôm sau Bảo Châu lại bảo Tiểu Hoàng làm nhiều đồ ăn hơn cho nó.

Thế nhưng tiệc vui chóng tàn, không có vài ngày, chuột trong phòng đều bị nó đập, chạy đi hết rồi, nó muốn tranh công cũng không còn cách.

Tối ngày hôm đó, một con chuột nhỏ thật sự đói không nổi, ngửi mùi bánh ngọt thơm ngào ngạt trên bàn, mạo hiểm tánh mạng vụng trộm tiến đến, Tiểu Hoàng nghe được tiếng bước chân của con chuột, lập tức tỉnh, con mắt sáng ngời nhìn về phía con chuột.

64. Chương 64: Nỗi Giận

Con chuột nhỏ nghĩ thâm lần này xong đời, khẳng định sẽ bị đập chết thôi, lại không nghĩ rằng Tiểu Hoàng nhẹ nhàng trừng nó, đuổi nó đi ra ngoài, nó tranh thủ thời gian chạy.

Tiểu Hoàng không phải đột nhiên nhân từ, nó chỉ là phát hiện nếu đuổi tận giết tuyệt, về sau sẽ triệt để không có phần thưởng, có lẽ nuôi ập, dưỡng nhiều, đợi chuột nhiều hơn, chậm rãi đập, tốt nhất một ngày dọa đi một con, như vậy mỗi ngày không phải đều có phần thưởng sao!

Mang theo cảm xúc vui vẻ như vậy, Tiểu Hoàng học cách mở một con mắt nhắm một con mắt, con chuột chỉ cần không tiến đến ăn vụng là được, đi những địa phương khác nó mặc kệ!

Ngày hôm đó sở cảnh sát thanh nhàn, nhìn tình huống tất cả đội huấn luyện, tỏ phỉ hiện tại không đánh, về sau có đánh cũng không sợ sẽ có phòng bị!

Kết quả lúc cục trưởng đi kiểm tra trung đội, phát hiện cảnh sát ở đây, tốp năm tốp ba đều đang đánh bài nói chuyện phiếm, tức giận, bắt được một người hỏi: “Mấy đứa mày tại sao ngồi ở chỗ này chơi? Không cần làm việc sao?”

Mọi người vốn đối với việc cục trưởng khai trừ Côn Sơn có nhiều bất mãn, hần hỏi người này đúng lúc là A Hồ người trung thành nhất với Côn Sơn, A Hồ ngoại trừ Côn Sơn, ai cũng không sợ, cục trưởng cũng đồng dạng, nói: “Chuyện chúng tôi lãnh đạo mặc kệ, chúng tôi không có người quản.”

Cục trưởng nghe xong phát cáu: “Lãnh đạo mấy đứa mày là ai? Kêu hần đến gặp tao.”

“Vương đội trưởng hôm nay còn chưa tới, nghe nói lại bị bệnh, tháng này đã nghỉ hai ngày, có đến cũng không ở được hai giờ.”

Bị bệnh? Là lại giả bộ bệnh a! Cục trưởng vốn nghĩ đến là em họ của hần, ngẫu nhiên giả bộ bệnh cũng không có cái gì, nhưng mà mỗi ngày đều giả bộ bệnh như vậy, còn có đem hần là cục trưởng để vào mắt hay không, hần cho rằng em họ hồ đồ chơi bởi cũng không quá mười ngày nửa tháng, vậy mà hiện tại biến thành nhận tiền lương không làm việc, cục trưởng tức giận đối với thư ký bên cạnh nói: “Cậu đi nói cho Vương đội trưởng, về sau hần không cần đến nữa, sinh bệnh thì phải ở nhà nghỉ ngơi, công việc này không thích hợp với hần, đưa tiền lương tháng này cho hần.”

“Vâng.” Thư ký gật đầu đi ra ngoài, kỳ thật trong cục tất cả mọi người không quen nhìn cái tên Vương đội trưởng kia, bởi vì có cục trưởng làm chỗ dựa cả ngày kiêu ngạo, không có đem tất cả để vào mắt, hừ! Rốt cục có thể ra một ngụm ác khí, mọi người không bỏ đá xuống giếng đều coi như không tệ, làm sao có người nào đứng ra vì hần nói chuyện.

Cục trưởng giải quyết xong phiền toái trong nhà, lại nghĩ tới Côn Sơn, hỏi A Hồ: “Vay đội phó các người đâu? Cũng không tới?”

“Lục đội phó không phải đã bị ngài khai trừ sao? Đã được vài ngày rồi.”

“Cái gì? Tao khai trừ hần khi nào?” Lục Côn Sơn nếu không đến, dầu gì cũng là Nhị thiếu gia của Lục gia, hần chỉ là một cục trưởng nho nhỏ, dựa vào cái gì dám cùng Lục gia gây khó dễ? Không có lý do a!

“Thật sự, ngài không phải kêu hần cút đi sao?”

“Hồn dân! Tao kêu hần cút, là bảo hần trở về trung đội, mày đi gọi cái thằng ranh con đó về cho tao.”

“Vâng.” A Hồ vui mừng rạo rức đi gọi.

Vào cửa, chỉ thấy Côn Sơn cũng không có chán nản và buồn khổ như bọn hăn nghĩ, đang rất nhàn hạ thoải mái ngồi dưới tàng cây một bên uống trà, một bên nhìn chăm chăm Thẩm Kỳ Lương dạy Bảo Châu viết chữ, A Hổ chạy không kịp thở tới đối với hăn nói: “Chúc mừng Sơn ca, cục trưởng nói hăn chưa từng khai trừ anh, bây giờ anh lập tức có thể trở về đi làm.”

65. Chương 65: Nặng Trịch

“Không đi.” Gọi đến là đến, gọi đi là đi, coi hăn là con khỉ trong gánh hát sao? Côn Sơn kiêu ngạo ngẩng đầu nhìn hăn một cái, cười ha hả mà nói: “Chạy đã mệt nha! Ngồi xuống nghỉ ngơi.”

“Sơn ca, anh như thế nào không hưng phấn?”

“Cái này có cái gì tốt để hưng phấn, làm cảnh sát còn không bằng ở nhà làm tiểu bạch kiểm, để cho Bảo Châu nuôi, vừa nhàn nhã lại tự tại.” Lời này nếu cha hăn nghe xong, sợ là lại muốn đánh mông hăn, nhưng cũng sẽ không quá bất ngờ, Lục Côn Sơn không phải chính là như vậy sao? Không học vẫn không nghề nghiệp, làm việc lại thích bỏ dở nửa chừng, Lục Côn Sơn như vậy mới có thể gọi là có ít người yên tâm, áo ngoài này hăn khoác trên vai rất nhiều năm, muốn hăn một mực bỏ xuống...

A Hổ còn không biết hăn?

Nhất định lại là cái cố, nhưng chuyện Côn Sơn quyết định, bình thường bọn hăn cũng không thay đổi được, đành phải nói: “Sơn ca, anh phải suy nghĩ kỹ!”

“Tôi rất hiểu, tôi có vợ nhỏ xinh đẹp, có tiểu viện khang trang, còn muốn những thứ kia để làm cái gì, chỉ cần vợ tôi không chê tôi lười là được rồi.” Côn Sơn nói xong nhìn thoáng qua Bảo Châu: “Vờ à, em có chê anh lười không? Nếu ghét bỏ, anh sẽ đi sở cảnh sát làm việc.”

Bảo Châu lắc đầu, cảm thấy hăn ngốc: “Trong nhà không thiếu tiền, em lười anh cũng lười, em tại sao phải ghét bỏ anh?”

Côn Sơn nghe xong, trong lòng ấm áp, nếu không phải trong sân quá nhiều người, thật muốn, ôm lấy cô hôn một cái, hăn hít nửa mắt đối với A Hổ nói: “Cậu đã nghe được? Trở về nói cho cục trưởng, ta đùa đùa chán, sẽ không đi tham gia náo nhiệt nữa.”

Cục trưởng sau khi nghe, cảm thấy Côn Sơn có thể là đang giận lấy, dù sao chức vị đội trưởng không nhận cũng không sao, phái người đi gọi hăn, cũng coi như cho hăn một bậc thang.

Lục lão gia nghe nói xong, gọi điện thoại, giáo huấn Côn Sơn một trận, trong lời nói vẫn có chút ưa thích đứa con trai này: “Mày đừng hòng lại không có lý tưởng, đã cưới vợ rồi, ngoan ngoãn đi làm.”

“Con không đi.”

“Mày dám! Nếu mày không đi, tao sẽ không nhận mày làm con nữa.”

“Cha, những lời này, cha đã nói rất nhiều lần rồi.” Côn Sơn không bị uy hiếp, khề nhượng mày khiêu khích.

“Tao đây sẽ đem Bảo Châu gọi về nhà ở, ày ở nhà một mình! Cậu này mới lạ đi! Lừa Bảo Châu so với mày dễ dàng hơn nhiều, dùng đồ ăn ngon là đủ, mày có muốn thử một chút hay không?”

“Lão hồ ly!” Côn Sơn thấp giọng chửi bới một tiếng, xem như đã đáp ứng.

“Làm rất tốt, hiện tại các con ở tiểu viện có chút không coi là gì, chỉ cần con làm việc tốt, cha sẽ mua cho con một tòa nhà lớn, như thế nào?” Cường bức thêm dụ lợi, hai bút cùng vẽ, không tin hăn không thành thật một chút.

“Không cần, ở đây đã quen.”

“Vậy thì cho con một ngàn đồng, con muốn xài như thế nào thì xài.”

“Con không cần!”

“Không phải do mày quyết định!”

Ngày hôm sau Lục lão gia gọi người đem một cái rương lớn qua, Côn Sơn kêu người đem trở về, Lục lão gia thừa dịp lúc hắc không ở nhà lại đưa đến.

Bảo Châu vừa mới tỉnh lại nhìn thấy trong sân có cái rương lớn, hỏi Thẩm mẹ: “Đó là cái gì?”

Thẩm mẹ cũng vừa thức dậy: “Nặng trĩu đấy, không biết.”

Thời điểm này vừa đúng lúc có người đưa cá tới, Bảo Châu nghĩ đến lần trước bởi vì Tiểu Hoàng làm cho thị trưởng phu nhân giống như có chút không vui, coi như nhận lỗi cũng được, tuy rằng không biết trong rương là cái gì, nhưng lễ nhẹ tình trọng a! Cái lễ trọng, thành ý càng trọng a! Dứt khoát liền tặng cả cá và rương hòm, gọi người mang đi, cô tự mình đi theo bọn họ đến nhà thị trưởng phu nhân.

Kết quả vừa đến cửa lớn đã bị cản lại, canh cửa không phải là gia đình ngày ấy nhìn thấy, mà là mấy binh sĩ lạ hoắc, một người trong đó đến gần Bảo Châu, dùng thương trong tay ra hiệu: “Xin chờ tới gần.”

66. Chương 66: Tự Mình Đa Tình

“Vì sao? Tôi tới tặng đồ cho người bên trong, vậy anh có thể giúp tôi chuyển vào được không?”

“Cái này có thể.”

“Cảm ơn!” Bảo Châu không có tâm cơ gì tự nhiên cười nói, lại để cho người đem mấy con cá chép vàng đưa tới, còn có một cái rương lớn phía sau.

Người nọ kiểm tra một chút, thấy là mấy cái cá chép và một rương bạc, thật cao hứng gọi người khiêng vào, nghĩ thầm người này thật là mạnh vì gạo, bạo vì tiền, lãnh đạo bọn hắc rất ít đến đây, ngay cả thị trưởng đều vừa vận biết đến, người này rõ ràng đã rất nhanh đưa lễ vật tới, tương lai khẳng định có tiền đồ.

Bên trong người khách nào đó tới nhìn đồ đạc, biểu hiện vô cùng bình tĩnh, nhưng trong lòng lại có chút để ý đến: “Những vật này, là ai đưa tới? Lại biết hành tung của tôi.”

“Là một cô gái trẻ tuổi, còn có thể gọi trở về, có cần gọi đến?”

“Kêu đến.” Người khách kia nói ra, hắc muốn nhìn xem là ai thức thời như vậy, lễ đều đã đưa đến nơi đây rồi, mặc dù có chút ít, nhưng hành động lần này đáng giá khen ngợi, nếu như những nơi hắc đi qua, những người khác nếu đều tặng đồ cho hắc như vậy, thật sự là quá tốt.

Bảo Châu vốn đã quay đầu đi được bước, lại bị người gọi về, hôm nay tâm tình cô cũng không tệ lắm, không có tức giận, vừa vận khát nước, vừa đi vào, cũng không có giống mọi người nghĩ đi đứt lốt quan lớn, mà là quay đầu đối với thị trưởng phu nhân đang ngồi nghiêm chỉnh nói: “Đường đại tỷ, có nước không? Em khát nước.”

Thị trưởng phu nhân mặt không biểu tình gọi người rót chén nước cho cô, trong lòng lại cao hứng cô giờ phút này đến đến, người khách tới thăm họ Chu, là theo chân Lỗ Nghĩa Tường ở Hà Nam là sư trưởng náo khởi nghĩa, đến nhà cô nói là bái phỏng, nói ba câu thì có hai câu nói không rời kinh phí khan hiếm, thị trưởng cùng phu nhân trong lòng đều mất hứng, người một người tỉnh Hà Nam chạy đến Sơn Tây ta đòi tiền, không khỏi quá tối a! Hình như người ta là sư trưởng, nếu không ra tiền, vận nhất tức giận, xử bắn bọn họ cũng không phải là không được, lúc này Bảo Châu đến không phải đúng lúc sao?

Thấy Bảo Châu đang đợi nước, cũng không thể cứ để cô đứng như vậy, giới thiệu cô cho Chu sư trưởng kia: “Nhanh hành lễ, vị này chính là Chu sư trưởng.”

“Chu tiên sinh xin chào! Tôi gọi Bảo Châu.” Bảo Châu tùy ý đối với hắc cười cười, hoàn toàn không biết sư trưởng là cái gì, chỉ cho là người này tên gọi sư trưởng,

Chu sư trưởng trong lòng buồn bực, cô cho tôi chút quà tặng, lại là một tiểu bối, cư nhiên dám gọi hắc Chu tiên sinh, mà vẻ mặt không sùng kính cúi đầu một tiếng Chu sư trưởng, là chơi đùa cái gì, mặt lạnh nhìn về phía cô: “Lẽ là cô đưa hay sao?”

“Đúng vậy a! Thị trưởng phu nhân, cô có thích không?”

“Tôi...” Nghe thấy đó là đưa ình, thị trưởng phu nhân vô cùng đau đớn, thế nào cứ đứng díp như vậy, muốn một khắc thì tốt rồi, hiện tại chỉ có thể trở mắt nhìn Chu sư trưởng mang đi lễ vật vốn thuộc về cô rồi, trong lòng đối với phần tâm tư này của Bảo Châu vẫn nhận được, mấy cá chép lớn lên đặc biệt đẹp mắt, thị trưởng nhà cô vừa rồi nhìn thoáng qua, yêu thích không buông tay.

Chu sư trưởng mắt hứng, cái gì cứ nhiên không phải ình sao?

67. Chương 67: Nước Đổ Lá Môn

Nhưng hấn mặc kệ, cả tháng nay hấn ném mùi thất bại, trước mắt đúng là thời điểm phải dùng tiền, tiền này tuy rằng không nhiều lắm, nhưng với hấn mà nói, cũng có thể đủ cho hấn và mấy trăm huynh đệ miễn cưỡng chống hơn mười ngày, từ khi đi theo Lỗ Nghĩa Tường khởi nghĩa, hấn chưa có trải qua ngày tốt lành nào, tuy rằng Lỗ Nghĩa Tường cho hấn một chức vụ sư trưởng, nhưng một sư trưởng dưới tay mang hơn ngàn người, vốn cũng rất là keo kiệt, một trận chiến này lại tổn thất mấy trăm huynh đệ, chỉ còn năm sáu trăm người, đáng giận Lỗ Nghĩa Tường thấy hấn thất bại, chẳng những không đền bù tổn thất cho hấn, cứ nhiên ngay cả quân lương sáu tháng cuối năm cũng cắt xén đi, mất thấy không có cơm ăn, nên hấn mang theo một ít huynh đệ đến những tỉnh thành nhỏ chung quanh Hà Nam đi vài vòng, kiếm ít tiền dùng.

Nghĩ tới đây, hấn đối với thị trưởng nói: “Huynh đệ tôi, sắp chết đói, số tiền này nếu cô ấy đã cho thị trưởng, thị trưởng coi như là cho tôi mượn! Người tới khiêng đi.”

Hấn chỉ cần tiền, không cần cá, dùng ánh mắt sai khiến thủ hạ, thủ hạ tranh thủ thời gian tới đem rương bạc khiêng đi, trong lòng thị trưởng hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng lại không lời nào để nói, ít nhất mấy con cá chép rất đáng tiền vẫn còn, cũng coi như trong may mắn trong bất hạnh.

Hấn suy nghĩ chút tiền ấy, có chút ít, nhìn bộ dạng trì độn của Bảo Châu, ăn mặc rất thời thượng, khẳng định có tiền, chắc là tiểu thư con nhà giàu, vậy thì càng tốt, cưới cô làm vợ bé, đồ cưới khẳng định không ít, nghĩ tới đây, hấn cũng không có vội đi, đặt mộng ngồi xuống đối với Bảo Châu nói: “Cô năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

“Mười lăm.”

Tuổi hơi nhỏ một chút, nhưng chỉ cần có tiền là được, nghĩ như vậy Chu sư trưởng đối với Bảo Châu cười cười: “Có thể thuận tiện, tôi đi đến nhà của cô ngồi một chút?”

“Không được.” Bảo Châu không thích ánh mắt của người này nhìn mình, giống như coi cô như rương bạc kia.

Chu sư trưởng nổi cáu, mình có thể vừa ý cô, là vinh hạnh của cô vậy mà cô lại dám cự tuyệt, nếu không phải đây là đang ở nhà người ta, hấn tuyệt đối sẽ vỗ bàn đứng lên, nhưng giờ phút này cũng chỉ có thể phẫn nộ trong mắt cô: “Vì sao? Nói thiệt cho cô biết, lão tử vừa ý cô rồi, muốn cưới cô làm vợ bé.”

“Vợ bé? Đại thúc a! Đầu óc thúc có phải hồ đồ rồi không?” Bảo Châu cười lườm hấn một cái, sau đó cầm lấy một quả táo trong đĩa trái cây trên bàn trà, bắt đầu gặm, không chút lo lắng nào, Côn Sơn đã từng nói qua, mặc kệ xảy ra chuyện gì cũng phải bình tĩnh, giao cho hấn là được rồi.

Thị trưởng phu nhân nghe xong, thôi rồi! Chu sư trưởng khẳng định tức giận, đừng ở nhà cô đại khai sát giới ah!

Tranh thủ thời gian đối với Chu sư trưởng nói: “Sư trưởng a! Bảo Châu không hiểu chuyện, ngài chớ trách, nhưng cô ấy thật đúng là không thể làm vợ bé của ngài, cô ấy đã có chồng rồi.”

“Có chồng?” Chu sư trưởng giật mình.

Bảo Châu gặm quả táo, lại lấy một chùm nho, đứng lên, đối với thị trưởng phu nhân nói: “Cảm ơn đã chiêu đãi, tôi đi về trước, các người chậm rãi trò chuyện nha...!”

Nói xong không đợi mọi người phản ứng, chạy nhanh như làn khói ra ngoài, hoàn toàn không có theo nghi lễ.

Lúc Chu sư trưởng muốn gọi người bắt cô lại, đã không còn kịp, cô chạy nhanh như chớp, đảo mắt đã ra cửa, Chu sư trưởng đã nhận đồ của người ta, cũng không dám làm thị trưởng khó xử, hừ lạnh một tiếng nói: “Cô nàng này chạy thực mau, thời gian cũng không còn sớm, huynh đệ của tôi còn phải đi nơi khác, sẽ không ăn cơm, cáo từ.”

Thị trưởng ước gì nhanh chóng đuổi tên ôn thần này đi, lưu hấn mới là lạ: “Chu sư trưởng khách khí, tôi tiễn ngài tới cửa.”

Đưa Chu sư trưởng đi, thị trưởng thu hồi vẻ mặt cười như hoa nở, gọi người đóng cửa lại hừ lạnh một tiếng: “Ai mà thêm quần người! Đáng thương ột ngàn lượng của ta a! Ai! Trôi theo dòng nước!”

68. Chương 68: Nộp Vũ Khí Đầu Hàng Không Giết

Thị trưởng phu nhân cũng chán ghét người vừa rồi: “Cái người này cũng quá đáng rồi, khẳng định sẽ gặp chuyện không may, con dâu Lục gia mà hấn cũng dám muốn, thật không có đầu óc. Cũng may Bảo Châu vừa mới xuất hiện, nếu không có một ngàn lượng này, chúng ta không biết còn phải tổn thất bao nhiêu.”

Thị trưởng cũng rất có loại cảm giác này, đối với thị trưởng phu nhân nói: “Phần lễ này của Lục Côn Sơn tuy bị Chu sư trưởng cướp đi, nhưng chúng ta vẫn nhận phần tình này của hấn, bây giờ người biết điều như vậy không nhiều lắm. Anh sẽ cho hấn một chức vụ tốt để làm, vợ của hấn cũng không tệ, đơn thuần, em có nhân rồi, thì có thể gọi cô ấy đến chơi.”

Thị trưởng phu nhân nhớ kỹ, gạt đầu: “Em cũng rất thích cô ấy, nha đầu kia có chút phúc khí.”

Côn Sơn về đến nhà thấy Châu rầu rĩ không vui ngồi trong sân, đi qua ngồi xuống bên cạnh cô: “Bảo Châu nhà tôi hôm nay sao thế, sinh bệnh rồi hả?”

Bảo Châu lắc đầu, cô chỉ là giữa trưa ăn quá no mà thôi.

Côn Sơn nhớ tới Thẩm mẹ vừa rồi có nói hôm nay Bảo Châu đi qua nhà thị trưởng, chẳng lẽ xảy ra chuyện gì không vui: “Có phải ở nhà thị trưởng xảy ra chuyện gì?”

Bảo Châu lắc đầu: “Không có gì! Chỉ là có người đầu bị hư, kêu em làm vợ bé của hấn, bắt quá em không có bị bệnh, cho nên không thêm ý đến hấn.”

“Vợ bé? Là tên khốn kiếp nào?” Lục Côn Sơn rất ít khi ở trước mặt Bảo Châu mắng thô tục, nhưng nghe được câu như thế, hỏa khí lập tức bốc lên, tên khốn nào không có mắt, lại đánh chủ ý lên Bảo Châu nhà hấn, coi hấn là người chết sao?

“Tên gọi Chu sư trưởng, nhưng đáng ghét, lễ vật em cho thị trưởng phu nhân đều cầm đi.”

“Chu Sư Trưởng?” Trong lòng Côn Sơn suy nghĩ xung quanh đây dường như không có người tên Chu Sư Trưởng. Chẳng lẽ là Chu sư trưởng ở Hà Nam đi theo Lô Nghĩa Tường sau khi bị đánh bại trở về, đi khắp nơi tìm người vay tiền, vợ vét tài sản? Có lẽ nhất định là hấn rồi, nghe nói mấy ngày trước người nọ đã mang theo một đám người đến ở trong nhà một gia đình giàu có ở huyện Bình Lục phía trước, ngang ngược ăn chùa ở không hai ba ngày, lúc gần đi còn đem mấy thứ đáng giá trong nhà người ta dọn đi, quả thực so với thổ phỉ còn thổ phỉ hơn.

Nếu ở Hà Nam, hấn vốn cũng không muốn xen vào, nhưng hấn ta đã đến địa bàn Vận Thành, lại đánh chủ ý lên vợ hấn, hừ hừ! Chính hấn ta đụng vào hòng súng, nên đừng trách hấn quá ác độc.

Vận Thành phân đường bây giờ là phân đường một cấp, nhân lực vật lực đều đủ, muốn bắt tên sư trưởng nghèo túng kia, chỉ là việc cỏn con, cũng tốt, tuy nghèo túng, nhưng súng ống đạn dược cũng không ít, cho các anh em thay đổi khẩu vị cũng được.

Nói làm liền làm, buổi chiều cùng Mộc lão gia tử bàn bạc, tất cả mọi người đồng ý, nghỉ ngơi quá lâu, không có vận động gân cốt, lập tức phái người chia làm hai đội, một đội mai phục ở đường nhỏ phía trước, một đội chặn đường lui của hấn, hai mặt giáp công.

Chu sư trưởng không có chuẩn bị tác chiến, thu không được bao nhiêu tiền hấn chán nản trở về phủ, đột nhiên nhảy ra bảy tám trăm người cầm súng cầm pháo, làm cho hấn và năm sáu trăm anh em bị bao vây, còn có mười mấy người cầm tên đứng trên sườn núi, trên mũi tên còn đốt lửa.

Chu sư trưởng lúc này bị dọa cho kinh sợ, chưa đánh đã đầu hàng: “Tôi đầu hàng, đừng đánh tôi!”

“Nộp vũ khí đầu hàng không giết, đem vàng bạc của cải mày vợ vét được và tất cả sung ống đạn được đặt trên mặt đất...” Côn Sơn đứng trên đỉnh núi, cầm loa hô.

69. Chương 69: Dưới Đầu Gối Đàn Ông Là Vàng?

Chu sư trưởng thấy bọn họ nhiều người, đành phải để cho thủ hạ đặt tất cả đồ đạc xuống, chán nản rời đi, trong lòng nghĩ về sau có cơ hội nhất định phải báo thù này, nhưng những người kia đều che mặt, trời vừa chập tối, hấn thật sự thấy không rõ hình dáng, về sau muốn báo thù chỉ sợ cũng khó khăn.

Phần đông huynh đệ Trí Đường lông tóc không bị tổn thương lại thu được nhiều sung đạn như vậy, nếu không phải Côn Sơn nói không nên xuất hiện lộ liễu, bọn họ thật muốn ca hát trở về, thật sự là thu hoạch lớn a! Đã có những vũ khí này, về sau bọn họ dám buồn bán lớn rồi.

Đáng thương cho Chu sư trưởng cố ý thuê thuyền đến Sơn Tây, vốn định kiếm một số lớn, thắng lợi trở về, kết quả là người không có đồng nào đến bên cạnh Hoàng Hà, nghe bọn họ bị cướp trên người không còn một đồng, người chèo thuyền nào còn muốn chở bọn họ, kết quả bọn họ không thể trở về!

Chỉ có thể ở lại Sơn Tây.

Trong lòng Chu sư trưởng nén giận, vừa nghĩ tới Lỗ Nghĩa Tường vô tình là đã không muốn đi theo hấn, dứt khoát đem quân đội tránh đi, mọi người đều tự tìm chỗ kiếm tiền mua vé tàu tự mình trở về!

Hấn cũng tìm chỗ làm công, đường đường sư trưởng lập tức biến thành đầy tớ, thực làm người ta thối thức không thôi, nhưng mà cuộc sống của hấn so với những người khác càng khổ sở, thị trưởng Vạn Thành nghĩ đến việc hấn đoạt một ngàn lượng của mình, hiện tại hấn tự mình chạy tới, làm sao có thể buông tha hấn như vậy? Nói trước kia anh mượn của tôi một ngàn lượng, hiện tại ghi phiếu nợ cho tôi a! Hạn anh trong vòng ba tháng trả hết, nếu không chặt tay chân của anh.

Chu sư trưởng nghĩ tới nghĩ lui, thì nghĩ tới Bảo Châu, cô gái kia ngây ngốc dễ bị lừa, sau khi nghe ngóng cô là Nhị thiếu nữ của Lục gia, trong nhà có một cửa hàng làm ăn rất phát đạt, còn làm đồ chua bán cho tỉnh thành, tìm cô mượn một ngàn lượng có lẽ không thành vấn đề.

Khóc than ai cũng biết, Chu sư trưởng cố ý làm ình trở nên rách rưới đến trước cửa nhà Bảo Châu, hấn coi như là một nhân vật cơ được dẫn được, lần này thấy được ấm lạnh của thế gian, tính tình cũng không có xấu như trước kia, hấn gặp một phụ nữ trung niên trong cửa hàng, hỏi bà: “Đại tẩu, xin hỏi Bảo Châu có ở nhà không?”

“Cậu gọi ai là đại tẩu? Đừng gọi vậy.” Nhìn tuổi của hấn cũng không còn nhỏ, như thế nào lại gọi bà là đại tẩu, Thẩm mẹ hừ lạnh một tiếng, lại nói: “Tên của phu nhân nhà tôi há lại có thể cho cậu kêu sao?”

“Vậy Nhị thiếu phu nhân có ở nhà không?”

“Có, nhưng cậu tìm cô ấy làm gì?” Cũng không phải bắt luận a miên a cầu gì đều có thể tiến vào.

“Tôi có việc nhờ cô ấy, bà giúp đỡ chút a! Tôi thật sự là đến bước đường cùng rồi.”

“Được rồi! Giúp cậu lần này.” Thẩm mẹ cao cao tại thượng liếc hấn một cái, gọi người đi vào kêu Bảo Châu đi ra.

Bảo Châu vừa thấy hấn, liền lui về phía sau: “Tại sao lại là ông? Tôi đã nói rồi, tôi không làm vợ bé của ông đâu.”

“Thực xin lỗi, trước kia do tôi hồ đồ, hiện tại tôi nghèo túng, lại làm không ra tiền sắp chết đói, cô có thể cho tôi mượn một ngàn lượng được không, để tôi có thể về nhà?” Hấn quỳ xuống trước mặt Bảo Châu, nước

mắt cũng sắp chảy xuống, đều nói dưới gối đàn ông là vàng, hẳn hi vọng cái quỳ này có thể mang vàng đến ình.

Bảo Châu mặc dù đối với tiền tài không có khái niệm gì, nhưng cũng biết một ngàn lượng là rất nhiều, lắc đầu: “Không được, cho ông thì tôi chết đói.”

“Van cô, cô bảo tôi làm trâu làm ngựa đều được.”

Bảo Châu suy nghĩ, cũng không biết là trong nhà thiếu người, nhưng nhìn hẳn thật sự rất đáng thương, từ trong ví móc móc, bên trong có chừng trăm đồng. Bảo Châu đưa toàn bộ cho hẳn : “Nhiều đây đủ không?”

Chu sư trưởng gật đầu, phải biết hiện tại tiền lương một tháng của công nhân bình thường cũng chỉ có hai ba mươi đồng, cô quả nhiên rất hào phóng, mặc dù không nghĩ nhiều như vậy, nhưng so với không có thì tốt hơn, trong lòng cười nhạo cô thật khờ, vui vẻ vươn tay ra nhận.

Thẩm mẹ nhìn thấy : “Thiếu phu nhân, lúc trước hẳn ta đùa giỡn cô, cô tại sao phải cho hẳn tiền? Đừng cho hẳn, để cho hẳn chết đói đi.”

“Thế nhưng chết đói chính là mất mạng.” Bảo Châu ngẩng đầu có chút khó xử nhìn về phía Thẩm mẹ.

Thẩm mẹ nói: “Hắn chết mới tốt, lại không biết có ơn tất báo, cho hẳn chỉ uống phí, nói không chừng giờ phút trong lòng hẳn còn mắng cô ngốc.”

Bảo Châu lắc đầu: “Hắn sẽ trả đấy.”

Thẩm mẹ lại không tin: “Hắn sẽ trả? Thời đại này, quân phiệt chẳng khác nào lưu manh, hưởng chi lại là một tên quân phiệt nghèo túng. Tiền của cô cũng không phải từ trên trời rơi xuống, chính cô có đôi khi còn không nỡ dùng, tội gì cho hẳn?”

Bảo Châu vẫn cho, cô đem tiền đưa tới, hỏi hẳn: “Ông sẽ trả cho tôi phải không?”

Chu sư trưởng gật đầu, nghe cô và người hầu nói chuyện, hẳn đột nhiên phát hiện, thì ra cô ình tiền, không vì cô ngốc, mà là vì cô thiện lương, trong lòng thái độ đối với cô âm thầm thay đổi, từ khinh miệt, đối thày tôn trọng cùng tranh thủ thời gian, chỉ trong nháy mắt, hẳn cảm kích nói: “Hôm nay cô cho tôi tiền, ngày sau nếu Đông Sơn lại vùng lên, nhất định tôi sẽ hoàn trả lại nghìn lần.”

“Nói nghe thật êm tai.” Thẩm mẹ hoàn toàn không tin.

Bảo Châu cảm thấy không sao cả, cô còn rất nhiều tiền, nhiều đến bao tải đều chứa không hết, hẳn cần, thì lấy đi a!

Cô tuy rằng chán ghét hẳn, nhưng vẫn không muốn chứng kiến hẳn chết a!

“Mang bút đến.” Chu sư trưởng nói, hẳn nguyện ý ghi giấy nợ, ngày khác huy hoàng, nhất định hoàn trả nghìn lần. Lập chứng từ xong, Chu sư trưởng mang theo lòng cảm ơn, ôm tiền trong lòng thuê thuyền mang theo mười mấy thủ hạ nguyện ý đi theo hẳn lẫn lộn, vượt qua Trường Giang về tới quê nhà.

Tất cả mọi người cảm thấy số tiền của Bảo Châu là bánh bao thật đánh chó, có đi không về...

Thời gian tiếp tục như vậy trôi qua, Côn Sơn làm tiểu đội trưởng cảm thấy cũng không có ý gì, đội cảnh sát hình sự chủ yếu là quản một ít chuyện ẩu đả, bang phái hoạt động, những vụ án mang tính chất ác liệt, vốn không tính là lớn, án lớn trên cơ bản không có , có thể nói là thanh nhàn vô cùng.

Côn Sơn rồi rãnh, dứt khoát thường xuyên bỏ bê công việc.

Bảo Châu cũng biết chữ được sơ sơ, Thẩm Kỷ Lương ở tỉnh thành cũng coi như danh nhân, gia nghiệp lại lớn, làm sao có thể ở chỗ này lâu được? Cuối cùng phải trở về, ngày hôm đó Côn Sơn cố ý bỏ bê công việc cùng Bảo Châu tiễn hẳn, lúc gần đi, Thẩm Kỷ Lương lưu luyến lôi kéo tay Bảo Châu, hoàn toàn bỏ qua Côn Sơn ở phía sau Bảo Châu đang trốn mắt nhìn, đối với cô ẩn ý đưa tình mà nói: “Bảo Châu, chờ qua thọ thần của cha, tôi nhất định sẽ trở về.”

“Ừm, cái này cho anh.” Bảo Châu rút tay ra từ trong tay Thẩm mẹ tiếp nhận bình đồ chưa đưa cho hẳn, mỉm cười: “Cái này cầm trên đường ăn.”

Cầm bình đồ chua Bảo Châu cho, Thẩm Kỷ Lương mắt nước mắt lưng tròng, muốn ngừng mà không được, trong miệng một mực nói: “Tôi trở về đây, Bảo Châu nhất định phải nghĩ tới tôi!”

“Yên tâm đi!” Côn Sơn cười cười, trong lòng lại hừ lạnh một tiếng, kiêu ngạo nghĩ, yên tâm đi! Có ta ở đây, cô ấy nhất định sẽ không nhớ người.

Ngày đầu tiên Thẩm Kỷ Lương rời đi, Bảo Châu đích xác có chút nhớ hần, mọi người có tình cảm, Bảo Châu cũng đồng dạng.

70. Chương 70: Sinh Bảo Bảo?

Nói đến đứa nhỏ, Bảo Châu kết hôn cũng đã mấy tháng rồi, còn chưa có tin tức gì, Bảo Châu đơn thuần có lẽ còn không có để ở trong lòng, Côn Sơn lại bề bộn, không được ông làm cha phải sớm vì con gái quyết định, buổi trưa ăn cơm xong, Vạn Phú Quý gọi Bảo Châu vào thư phòng, vẻ mặt tươi cười lấy ra một bức tranh vẽ tiểu oa nhi đưa tới cho Bảo Châu xem: “Bảo Châu, có thấy có đáng yêu không?”

“Đáng yêu.”

“Vậy con có muốn sinh một Bảo Bảo?”

“Bảo Bảo? Con? Sinh như thế nào?” Từ nhỏ Bảo Châu đã không có mẹ chiều cổ, ông nội lại là đại nam nhân không có dạy cô, cho nên cô tuyệt không nghe hiểu, cô tuy rằng nghe cũng muốn sinh Bảo Bảo, thế nhưng không có người dạy cô phải sinh như thế nào a!

“Khục khục... cái này...” Vạn Phú Quý do dự một chút, cái này bảo ông phải mở miệng như thế nào, nghĩ nghĩ, rất không nghiêm túc nói: “Đến hỏi con rể a! Con lột sạch quần áo của nó, ngồi ở trên người nó, nó sẽ dạy con cách sinh Bảo Bảo.”

“Dễ dàng như vậy a!” Bảo Châu nghĩ thầm cái này rất dễ dàng mà! Bờ mông vừa nhấc đứng lên, cao hứng về nhà ngời đợi Côn Sơn trở về hỏi thăm nhiệm vụ sinh Bảo Bảo.

71. Chương 71: Sinh Bảo Bảo?

Sáng sớm hôm sau bắt đầu trông thấy một chén mặn đỏ rực lớn, Bảo Châu cái gì cũng đều quăng ra sau đầu, cùng Tiểu Hoàng em một quả, chỉ một quả chia nhau ăn, hiện tại Tiểu Hoàng và cô đã rất quen thuộc, Bảo Châu đi đâu nó đều đi theo, nó dưới sự chiều cổ của Bảo Châu, cũng có thêm ít thịt, Bảo Châu ôm nó đã có chút cổ hết sức, nhưng vẫn thích mang theo trên người, chỉ khổ cho Côn Sơn, mỗi lần Bảo Châu cùng Côn Sơn đi ra ngoài, Bảo Châu thoải mái, còn trong ngực Côn Sơn phải ôm Tiểu Hoàng, bắt quá sống chung lâu ngày, Côn Sơn cũng không còn chán ghét Tiểu Hoàng, con chim này cũng không quá đáng là thứ đồ tham ăn, cùng Bảo Châu ngư tầm ngư, mã tầm mã, yêu ai yêu cả đường đi nên nhìn thấy nó cũng thuận mắt hơn nhiều.

Nhưng hôm nay Côn Sơn cố ý dậy thật sớm, đi cục cảnh sát một lát liền bỏ bê công việc trở về, chẳng qua là muốn cùng Bảo Châu ăn thịt nướng, kết quả lúc trở lại, thấy Bảo Châu đem miếng thịt nướng cuối cùng nhét vào trong miệng Tiểu Hoàng.

Giữa trưa lúc Bảo Châu lại muốn dứt cho Tiểu Hoàng ăn thịt, Côn Sơn nói: “Nó đã rất béo rồi, để nó giảm béo a!”

“Giảm béo?” Bảo Châu nhìn nhìn Tiểu Hoàng, quả nhiên có chút mập mạp, gật đầu: “Được rồi! Tiểu Hoàng em phải ăn nhiều rau quả a! Thịt không để cho em ăn nữa!”

“Em đã không cần dứt cho Tiểu Hoàng ăn, vậy em dứt cho anh được không?” Côn Sơn rất vô sỉ nói.

“Được rồi! Há mồm.” Bảo Châu làm như lừa Tiểu Hoàng dụ dỗ Côn Sơn ăn cơm.

Tuy Côn Sơn cũng biết rõ loại hành vi này rất vô sỉ, nhưng hần nhất định phải thừa nhận, hần rất thoải mái, loại cảm giác được quý trọng được quan tâm được sủng ái này, quả thực rất tốt, sau đó vài ngày tiếp theo, mỗi lần Côn Sơn ăn cơm, Bảo Châu đều kẹp thịt cho hần, hoặc là cho hần ăn cơm.

Lục lão gia có lần giữa trưa đi ngang qua, muốn tiến vào dùng cơm, trông thấy con trai đã lớn như vậy còn muốn con dâu dứt cơm, ông làm cha lập tức có một loại cảm giác rất có lỗi với lão tổ tông, là ông không dạy dỗ Côn Sơn cho tốt, đã lớn đến không thể nào lớn hơn mà còn ngây thơ như vậy a!

Rút kinh nghiệm xương máu, đứng ở cửa ra vào Lục lão gia đưa ra quyết định, phải có biện pháp, làm cho con của ông thành thực... đúng rồi! Côn Sơn còn trẻ! Để hắn đi lên tỉnh học, tiếp nhận tri thức cao cấp, nhất định có thể thành thực, đi vào sau khi ăn cơm xong, Lục lão gia tựa ở trên ghế, đối với Côn Sơn nói: “Côn Sơn a! Con còn trẻ, chưa có kinh nghiệm sống, cha đưa con đi tỉnh thành học được không?”

“Không đi, con đi vợ con ở nhà làm sao được?” Ở trước mặt ông, Côn Sơn đã quen ngang ngược, giờ phút này biểu hiện ra một bộ dáng luyến tiếc con dâu, nói xong lôi kéo tay Bảo Châu nắm ở trong tay, sẽ thấy không có buông.

“Tiền đồ? Dù sao cũng không có khả năng cho vợ của con cùng đi! Nào có con dâu cùng đến trường, con đã hai mươi tuổi rồi, cũng đến lúc phải hiểu đạo lý, trong nhà không cần con quan tâm cái gì, nhưng cũng không thể luôn là đứa bé như thế, chuyện này cha không phải thương lượng với con, mà là thông báo cho con biết, bây giờ không kịp, mùa xuân năm sau phải đi cho cha.” Lục lão gia nói xong, không cho hắn cơ hội phản đối, đứng lên rời đi.

Lưu lại vẻ mặt khó chịu của Côn Sơn: “Mẹ kiếp! Đây rõ ràng là bồng đánh uyên ương, nhưng Bảo Châu em yên tâm, anh sẽ không đi.”

Côn Sơn ngoài miệng nói như vậy, trong lòng không khỏi lo lắng, nhưng lo lắng cũng không có chỗ dùng a!

Bảo Châu thấy hắn không để ý chuyện này, trong lòng cũng sốt ruột lên, nếu Côn Sơn đi tỉnh thành, ban đêm không nằm lên cánh tay hắn, Bảo Châu căn bản ngủ không được a!

Ngày hôm sau Côn Sơn muốn nghỉ làm về nhà lại bị cục trưởng bắt được, không thể đưa tin về nhà cho vợ biết, Bảo Châu nhàn rỗi không có việc gì đi nhà mẹ đẻ ăn cơm.

Vạn Phú Quý là 100 lần hoan nghênh, hơn nữa lão gia tử gần đây khẩu vị không được tốt, mỗi lần Bảo Châu trở về, khẩu vị mới khá hơn một chút, cho nên mỗi lần Bảo Châu vừa đến, sẽ sai phòng bếp thay đổi phương pháp làm các món ăn ngon, Bảo Châu ăn như thế nào đều không mập.

Điều này làm cho Vạn Phú Quý thật cao hứng, ăn được là phúc ah!

Nếu về sau mang thai, đứa nhỏ được sinh ra nhất định sẽ khỏe mạnh,

Nói đến đứa nhỏ, Bảo Châu kết hôn cũng đã mấy tháng rồi, còn chưa có tin tức gì, Bảo Châu đơn thuần có lẽ còn không có để ở trong lòng, Côn Sơn lại bề bộn, không được ông làm cha phải sớm vì con gái quyết định, buổi trưa ăn cơm xong, Vạn Phú Quý gọi Bảo Châu vào thư phòng, vẻ mặt tươi cười lấy ra một bức tranh vẽ tiểu oa nhi đưa tới cho Bảo Châu xem: “Bảo Châu, có thấy có đáng yêu không?”

“Đáng yêu.”

“Vậy con có muốn sinh một Bảo Bảo?”

“Bảo Bảo? Con? Sinh như thế nào?” Từ nhỏ Bảo Châu đã không có mẹ chiều cổ, ông nội lại là đại nam nhân không có dạy cô, cho nên cô tuyệt không hiểu, cô tuy rằng nghe cũng muốn sinh Bảo Bảo, thế nhưng không có người dạy cô phải sinh như thế nào a!

“Khục khục... cái này...” Vạn Phú Quý do dự một chút, cái này bảo ông phải mở miệng như thế nào, nghĩ nghĩ, rất không nghiêm túc nói: “Đến hỏi con rể a! Con lột sạch quần áo của nó, ngồi ở trên người nó, nó sẽ dạy con cách sinh Bảo Bảo.”

“Dễ dàng như vậy a!” Bảo Châu nghĩ thâm cái này rất dễ dàng mà! Bờ mông vừa nhấc đứng lên, cao hứng về nhà ngồi đợi Côn Sơn trở về hỏi thăm nhiệm vụ sinh Bảo Bảo.

Buổi tối Côn Sơn vừa mới nằm xuống, chỉ thấy Bảo Châu đóng cửa lại, trực tiếp ở trước mặt hắn cởi sạch quần áo, Côn Sơn lập tức há hốc mồm, cô cởi quần áo làm gì? Tuy rằng thân hình của cô tốt không có lời nói có thể nói, thế nhưng còn nhỏ a! Côn Sơn một mực tự nói với mình, cô còn nhỏ như vậy mình như thế nào ra tay được?

Đã là mùa thu, Côn Sơn sợ cô cảm lạnh, đang muốn cầm chăn che kín người cô lại, thì Bảo Châu đã rất nhanh nhẹn bò lên giường, đặt mông ngồi ở trên người hắn, mắt nhỏ sáng lóng lánh nhìn hắn, tuyệt không biết thẹn thùng: “Côn Sơn, dạy em sinh Bảo Bảo a!”

Cô ngồi không an ổn, bở mông ở trên phần bụng của hắn nhích tới nhích lui, thật đòi mạng a!

Côn Sơn cố nén cảm giác muốn cho cô Bảo Bảo, nhấc chân lên đem cô cùng chính mình bao lại thành một đoàn, nhắm mắt lại, một bên ôm cô một bên nghiêng rặng nghiêng lợi hỏi cô: “Là ai bảo em làm thế này?”

“Cha Phú Quý!” Nói xong đột nhiên ngừng đầu, rất khát vọng nhìn về phía Côn Sơn: “Côn Sơn, dạy em sinh Bảo Bảo được không?”

Đã là Nhạc phụ hắn còn có thể nói cái gì, nhưng vẫn không dám mở to mắt nhìn cô, sợ chính mình nhìn không được hóa thân thành cảm thú, cô còn nhỏ như vậy, vạn nhất làm cô bị thương làm sao bây giờ, đành phải lừa gạt cô nói: “Nhưng anh cũng không biết, làm sao bây giờ?”

“A!” Bảo Châu trợn tròn mắt, bắt quá cô rất nhanh nghĩ tới biện pháp, hỏi cha Phú Quý! Hắc hắc!

Côn Sơn nếu như lúc này mở to mắt nhất định sẽ biết rõ cô đang đánh chủ ý xấu gì, đáng tiếc hắn không dám động, từ từ nhắm hai mắt.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai Vạn Phú Quý đã gọi điện thoại cho con gái, hỏi tình hình chiến đấu như thế nào: “Ngày hôm qua con và Côn Sơn thế nào rồi?”

“Côn Sơn nói anh ấy cũng không biết, cha Phú Quý nói cho con biết a!”

72. Chương 72: Ôm Vào Trong Ngực

“Hừ!” Tiểu hồ ly thẳng nhai ranh lại lừa gạt con gái bảo bối của ông, thật không biết tên kia không được tự nhiên cái gì, Bảo Châu còn trẻ lại xinh đẹp như vậy, tên kia rõ ràng còn giả ngu, bắt quá tiểu hồ ly làm sao mà đấu qua được lão hồ ly là ông đây, cho dù tiểu hồ ly lại có thể thao túng, nhưng mà lão hồ ly cũng không sợ, Vạn Phú Quý nói: “Đợi tí nữa cha sai người mang qua cho con ít thứ, con lên lút xem, đừng để Côn Sơn phát hiện, xem hết sẽ biết rõ cách sinh Bảo Bảo.”

“Dạ.” Bảo Châu gật đầu.

Kết quả không có một hồi Vạn Phú Quý sai người đem một cái rương lớn qua, Bảo Châu đóng cửa phòng mở ra xem, nguyên một rương không phải tranh chữ thì chính là sách, cô vốn nhìn thấy đều đã muốn ngủ gà ngủ gật rồi, tùy tiện mở ra một cuốn, liền trợn tròn mắt, hình vẽ bên trên như thế nào có nhiều nam nữ không có mặc quần áo lại đánh nhau như vậy, thật kỳ quái a!

Chẳng lẽ sinh Bảo Bảo là phải cỡi hết đồ, ôm đánh nhau?

Bảo Châu âm thầm ghi nhớ, đem những vật kia ném vào trong hòm, sau đó đem bỏ vào trong tủ treo quần áo, cha Phú Quý nói không thể để cho Côn Sơn phát hiện!

Nhưng đánh nhau là một việc, thế nhưng Bảo Châu vô cùng không xác định với công phu mèo quào của cô có thể đánh thắng được Côn Sơn sao? Hơn nữa cô cũng không nỡ đánh a!

A! Đã có!

Lần trước Trương đại tỷ ở bên cạnh không phải đã nói, chồng cô uống say, một người cao lớn như con trâu, lại bị đánh đến nổi ngay cả vợ hắn đều nhận không ra.

Cho nên cô chỉ cần cho Côn Sơn uống rất nhiều rất nhiều rượu là được a!

Trong lòng Bảo Châu không chắc, gọi điện thoại cho Vạn Phú Quý: “Cha Phú Quý, con sợ! Cho anh ấy uống rất nhiều rất nhiều rượu, được không?”

Vạn Phú Quý cảm thấy Bảo Châu rất thông minh nha!

Ai nói con gái của ông ngọc, vui vẻ mà nói: “Ý kiến hay! Bất quá tử lượng của con không được, không thể chuốt say hẳn, để cho cha, cha bảo phòng bếp làm vài món ăn, chuẩn bị vài hũ rượu ngon, hôm nay các con qua dùng cơm, cha cam đoan sẽ làm cho hẳn say, hắc hắc!”

Bảo Châu gật đầu.

Kết quả hai người bọn họ ăn cơm tối xong, nhưng người say không phải Côn Sơn, mà là Vạn Phú Quý, con rể tử lượng tốt, ông bị chơi khăm rồi, thiếu chút nữa ở trước mặt mọi người nhảy vũ điệu thoát ỹ rồi.

Trong nhà chúng phu nhân không làm gì được ông cả, cuối cùng chỉ phải để Côn Sơn ra tay, đem nhạc phụ đại nhân dìu vào phòng, sau đó lại sai người cầm một chén giấm chua nhỏ tới, đổ vào miệng nhạc phụ hai phần, Vạn Phú Quý không có một hồi đã ới ra, rượu cũng tỉnh một nửa, không có làm ầm ĩ nữa, mặt đỏ bừng trốn ở trong chăn không chịu đi ra, thẳng đến con rể đi ra ngoài, đóng cửa lại, ông mới dám từ trong chăn chui ra, về mặt xám xịt.

Thật mất mặt!

Lớn như vậy rồi, cứ nhiên tử lượng lại thua con rể.

Cũng may thời gian còn rất dài, hôm nay trước đi ngủ, ông nhịn không được rồi!

Sáng sớm hôm sau Vạn Phú Quý nghĩ đến người một nhà đơn bạc không đối phó được con rể ngàn chén không say, nên gọi điện cho ông thông gia, nói rõ ý đồ, rõ ràng muốn Bảo Châu sinh em bé, lại một bộ khẩu khí đương nhiên nói: “Ông thông gia a! Tôi thấy Côn Sơn lấy Bảo Châu nhà tôi cũng được một khoảng thời gian rồi, như thế nào còn chưa có tin tốt, xem tình hình Côn Sơn còn không có chạm qua Bảo Châu, cứ tiếp tục như vậy cháu ngoại của tôi, cháu nội của ông lúc nào mới có tung tích a!”

Lục lão gia nghe xong thấy có lý! Quãng sổ sách trong tay, kiếm tiền nào có quan trọng hơn việc ôm cháu trai, nói: “Vậy ông nói nên làm cái gì bây giờ?”

“Nếu không chúng ta hợp sức? Ngày hôm qua tôi vốn định quá chuốt say Côn Sơn, nhưng tiểu tử nhà ông tử lượng rất tốt, làm cho lão già như tôi bị say đến không biết trời trăng gì luôn, ông thông gia có ý kiến gì hay?” Vạn Phú Quý bây giờ còn có chút ít đầu đầu, cũng không dám lại thử một lần nữa.

Lục lão gia cười gian: “Cái này dễ thôi a! Đêm nay tôi gọi bọn nó trở về dùng cơm, tôi đến rót rượu, rót không say, tôi hạ được nó, không tin được không có tác dụng với nó, đến lúc đó đem nó và Bảo Châu giam vào một gian phòng, không tới hừng đông không mở cửa, hắc hắc!”

Vạn Phú Quý lập tức bội phục đầu rạp xuống đất, nghĩ thầm trách không được thân gia có tiền như vậy, biện pháp quả nhiên so với mình dùng tốt hơn, chẳng những thông minh, hơn nữa hung ác, đối ngoại người ngoan tuyệt, đối với con mình ngoan tuyệt hơn, làm bộ đứng đắn nói: “Chủ ý này của ông thông gia cũng không phải thượng sách! Thế nhưng trước mắt cũng không có biện pháp khác, vậy hạ được gì? Tôi gọi người đi mua!”

“Tìm Lưu tú bà ở Thúy Hồng viện, bà ấy có thứ tốt.”

“Được, việc này tôi gọi người đi xử lý, những thứ khác thì giao cho ông thông gia.” Hai lão hồ ly phối hợp làm việc, cảm giác không phải là thoải mái bình thường.

“Được thôi, nhà của tôi còn một vò trạng nguyên hồng, luôn không nở uống, thật tiện nghi cho tiểu tử Côn Sơn này rồi.” Lục lão gia cười ha ha.

Vạn Phú Quý nói: “Ông thông gia, vậy chúng ta đợi ôm cháu a!”

“Chậm một chút!” Lục Hoài Ninh dìu Côn Sơn ngã trái ngã phải tiến vào phòng, đặt lên giường xong, đầu đã đầy mồ hôi, đệ đệ này của hẳn không phải nặng bình thường, móc khăn tay ra một bên lau mồ hôi, một bên hướng Bảo Châu nói: “Em dâu, em chăm sóc tốt hẳn, nếu có chuyện gì, gọi tôi, tôi ở ngay tại bên cạnh.”

“Dạ!” Bảo Châu gật đầu.

Đợi Lục Hoài Ninh rời đi, cô đóng cửa lại, từ trong tay áo lấy sách cha cho cô gọi là sách đông cung đồ gì đó, nhìn nhìn, phát hiện người trong hình vẽ không mặc quần áo tư thể đánh nhau đều thật kỳ quái a!

Bảo Châu không thích ứng, nghĩ tới nghĩ lui, dựa theo phương pháp của mình là được rồi, đợi cởi đồ của hần xong, nhào tới trực tiếp cho hần hai quyền không được sao.

“Nóng quá, tắm rửa đi!” Côn Sơn uống say khướt nằm ở trên giường lớn vừa nói chuyện, vừa bắt đầu cởi quần áo, kỳ quái không phải vào thu sao? Như thế nào lại nóng đến vậy?

Bảo Châu nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy Côn Sơn dùng sức giật đồng phục cảnh sát của chính mình ra, tay của hần không biết nặng nhẹ, hai nút áo cũng bị văng ra, lộ ra màu da sần chắc bên trong, mùi rượu đậm đặc hỗn hợp có khí tức cương dương của hần lan tràn khắp phòng, làm Bảo Châu không biết vì sao có chút xấu hổ.

Cô không sợ trời không sợ đất, lại có xúc động muốn chạy trốn, Bảo Châu gãi gãi góc áo của mình, mở tủ quần áo ra, muốn trốn vào trong, đột nhiên nghe được bên giường truyền đến âm thanh của vật nặng rơi xuống...

Bảo Châu quay đầu nhìn qua, chỉ thấy Côn Sơn đã từ trên giường té xuống, cũng may là ngã trên thảm mềm mại, nếu không khẳng định biến bánh thịt rồi.

“Côn Sơn!” Bảo Châu không kịp suy nghĩ lập tức chạy tới, ngón tay trong lúc vô tình chạm vào da thịt nóng hổi của hần, khuôn mặt nhỏ nhắn không biết vì sao có chút nóng lên, chẳng lẽ cô phát sốt?

“Vợ à.” Côn Sơn cảm giác được cô đụng vào, mơ mơ màng màng vươn tay đem cô ôm vào trong ngực.

Bảo Châu đáp : “Ừm, em ở đây!”

Bảo Châu đáp xong, nhớ tới nhiệm vụ sinh Bảo Bảo, được trước cởi quần áo a!

Bảo Châu vươn tay tay kéo quần áo của hần, trong lúc vô tình vịn vẹo, lại làm cho toàn thân hần càng thêm nóng bỏng, lồng ngực Côn Sơn vừa vịn chống đỡ ở trước ngực mềm mại của cô, cô nhích tới nhích lui như vậy, hần làm sao nhìn được? Hần lại nghĩ là đang ở trong mộng! Cảm giác chung quanh không thể nào rõ ràng được.

73. Chương 73: Gạo Nấu Thành Cơm

Nếu ở trong mộng, làm cô gạo nấu thành cơm, thì có sao?

“Vợ à, hôn anh một cái...” Có lẽ bởi vì hôm nay uống quá nhiều, lúc hần nói chuyện mang theo mùi rượu nồng đậm, hơi thở ấm nóng phun vào tai cô, nói xong hần dùng môi nhẹ nhàng chạm vào vành tai của cô một chút.

Bảo Châu rất nghe lời ở trên mặt hần hôn một cái,

Gương mặt tuấn mỹ cách cô gần như vậy, cô có thể nghe thấy tiếng tim đập của hần cùng hô hấp trầm đục. Giờ phút này hần tựa hồ không còn bộ dáng lạnh lùng như trước, uống say làm trong ánh mắt hần có chút kỳ quái, có chút cảm giác xấu xa, nhưng Bảo Châu không ghét.

“Vợ, cho anh...” Côn Sơn cười nhìn về phía vợ yêu mềm mại trong lòng ngực của hần, sau đó nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Bảo Châu lên, hôn như mưa, ôn nhu cùng vội vã, giờ phút này hần đã hy vọng lâu rồi, lại vẫn cảm thấy Bảo Châu quá nhỏ, sợ đã thương cô nên không dám mạnh động.

“Cho cái gì?” Bảo Châu không rõ nhìn hần, vừa muốn hỏi rõ, lại một lần nữa bị nụ hôn nồng nhiệt của hần ngăn chặn miệng.

“Thịt.” Hần nói xong một tay ôm lấy cô đứng dậy, ném tới trên giường, sau đó lập tức nhào tới, áp cô dưới thân thể.

Thịt?

Thế nhưng thịt không phải ở phòng bếp sao?

Bảo Châu nhú mày nói: “Anh có phải đói bụng hay không? Em đi xuống bếp nấu bát mì cho anh ăn.”
“Anh là đói bụng, nhưng anh muốn ăn chính là em.” Nói xong hắn lần nữa bắt đầu cướp đoạt, môi cực nóng theo xương quai xanh một đường đi xuống...

Bảo Châu dần dần cảm thấy không được hấp thụ nên dần dập, nhưng cô lại có chút sợ hãi, Côn Sơn muốn ăn cô như thế nào? Cô có cái gì ngon để ăn sao? Không phải là muốn cắt thành từng miếng nấu ăn đi!

Bất quá Bảo Châu rất nhanh yên tâm lại, hắn là chồng cô, đối với cô tốt nhất, làm sao có thể thật sự ăn cô!

Bảo Châu cảm giác được trên người mát lạnh, mới phát hiện hóa ra không biết từ khi nào quần áo trên người đã bị anh cởi ra toàn bộ, giờ phút này hai tay của hắn đang từ từ chạy trên người cô, làm thân hình nhỏ nhắn của cô run lên, toàn thân tựa như bị lửa thiêu đốt rất khó chịu, rốt cục cô cảm thấy không được vượt tay ôm lấy hắn...

Đúng rồi!

Cởi quần áo đánh nhau!

Quần áo đã cởi ra rồi, cô cũng nên làm việc, vốn định phát tay cho hắn một quyền, bất đắc dĩ thân thể đột nhiên mềm nhũn, làm cô không còn sức lực, vung vẩy nắm tay nhỏ, cũng như là đánh vào trên bông, như là đang đâm bóp cho hắn.

Côn Sơn hôn thân thể cô, xoay người ghé vào trên người cô, sau đó cúi đầu xuống lần nữa chìm vào trong rừng cây âm u...

“Này! Không được hôn chỗ đấy!”

Mặc kệ! Côn Sơn vẫn không nghe!

“Này! Không được cầm gậy đâm em!” Bảo Châu đau nhỏ giọng kêu lên.

Mặc kệ, tiếp tục đâm!

“Đau quá...” Trong một khắc hắn tiến vào, Bảo Châu đau kêu ra tiếng, đau đớn như tê liệt toàn thân.

Nằm trên người cô Côn Sơn thoáng dừng lại, có chút hoang mang, rõ ràng là đang nằm mơ, vì sao cảm giác lại chân thật như vậy?

Một giây sau một nắm đấm của Bảo Châu vung qua, trúng vành mắt của Lục Côn Sơn!

Con mắt bên trái biến thành mắt gấu mèo. Cảm giác tê rần này làm hắn thanh tỉnh rất nhiều, lý trí ah! Lương tri ah!

Đều trở về rồi, hắn không phải đang nằm mơ?

Nguy rồi, bảo bối của hắn!

Côn Sơn bắt chập đau đớn trên ánh mắt, đem bảo bối ôm vào trong ngực: “Ngoan, đừng lộn xộn, một hồi sẽ không đau.”

Bảo Châu vẫn cảm thấy đau, nước mắt rầm rầm rơi xuống: “Ô ô ~ anh bắt nạt em, cầm gậy đâm em!”

“Đừng khóc, đều là lỗi của anh, bảo bối đừng khóc, em muốn cái gì anh đều mua cho em, ngày mai sẽ bảo phòng bếp làm một mâm tiệc Mãn Hán cho em ăn được không? Đừng khóc!” Thấy cô khóc làm cho lòng hắn tan nát, làm bậy a! Cảm giác được trên người từng đợt nóng lên, phát nhiệt, dù ngu dốt, hắn cũng biết xảy ra chuyện gì, hắn bị người hạ được, người hạ được không thể là Bảo Châu, nhất định là lão ba hồ đồ kia, hừ! Ngày mai sẽ cùng ông tính sổ! Trước mắt an ủi vợ quan trọng hơn, cho dù lúc này hắn đúng là tên đã trên dây không bắn không được, nhưng cần phải chịu đựng không biết chịu được bao lâu?

“Tiệc Mãn Hán?”

“Đúng, mấy trăm đồ ăn bày ở trước mặt em, muốn ăn gì thì ăn.”

“Không được! Ăn xong sẽ không được ăn nữa, có thể một ngày làm một món hay không, em sẽ ăn được một năm.” Bảo Châu lập tức đã bị mỹ thực câu dẫn.

“Có thể, em vui vẻ là được.”

“Vây đánh nhau với em đi!” Bảo Châu được một tắc lại muốn tiến một thước.

“Đánh nhau? Vì sao?”

“Trong hình vẽ đã nói, không mặc quần áo đánh nhau sẽ có tiểu bảo bảo.” Bảo Châu vẽ mặt ngây thơ nói.

“Hình vẽ gì?”

Bảo Châu chỉ chỉ dưới giường, lấy ra một bản đông cung đồ.

Côn Sơn cố nén hạ thân trường đau, tiếp tục cùng Bảo Châu nói chuyện phân tán lực chú ý của cô, như vậy cô sẽ cũng không cảm thấy đau nữa, nghĩ thầm nếu hẳn biết ai cho Bảo Châu những vật kia, hẳn nhất định phải lột da người đó: “Ai đưa cho em?”

“Cha Phú Quý.”

“Nhạc phụ?” Côn Sơn yếu xìu xuống, lột da nhạc phụ? Nói lột da chính mình còn đáng tin hơn. Lập tức không còn tức giận, nhạc phụ đại nhân vất vả và nuôi dưỡng Bảo Châu lớn lên, sau đó gả con gái bảo bối cho hắn, lại trăm phương ngàn kế đưa hắn lên giường, dễ dàng sao?

“Ừm.”

Côn Sơn một bên dùng môi dán sát lỗ tai của cô, một bên thò tay kéo chăn qua che người cô nói: “Ngủ đi!”

Hắn thử từ trong thân thể Bảo Châu lui ra ngoài, kết quả hắn khê động, Bảo Châu đã đau đến nước mắt rơi xuống: “Đau!”

Côn Sơn tiến thối lưỡng nan, lại không dám đè trên người cô như cũ, ôm cô ngủ.

Thời tiết đã có chút lạnh, trên trán của hắn lại đổ mồ hôi như mưa, khóe miệng cũng nhếch, giống như rất đau.

Bảo Châu lau mồ hôi cho hắn: “Anh rất nóng sao?”

“Anh không sao.” Côn Sơn nhẹ nhàng hôn hôn trán của cô, giọng điệu vô cùng ôn nhu, hắn nói rất nhiều, lúc đầu Bảo Châu cảm thấy rất đau, nhưng nghe hắn nói chuyện lại quên đi, về sau từ từ chìm vào giấc ngủ.

Đáng thương cho Côn Sơn một đêm này cơ hồ không thể ngủ, chỉ cần Bảo Châu khê động, hắn liền tỉnh.

Kỳ thật Bảo Châu cũng ngủ không ngon, trong thân thể có một vật cứng cứng lại nóng hầm hập như vậy, cô làm sao ngủ yên?

Bảo Châu ngủ không được, liền mở mắt ra nhìn thấy hắn nhắm mắt giả bộ ngủ, cùng lông mi đang khê run rẩy.

Côn Sơn vốn lớn lên tuần tú, bọn họ lại không tắt đèn, dưới ánh đèn chiếu xuống ngủ quan của hắn lộ ra càng thêm rõ ràng, Bảo Châu nhìn xem, không nhịn được ở trên mặt hắn hôn một cái.

Côn Sơn lập tức mở mắt ra: “Còn đau không?”

“Không đau.” Bảo Châu lắc đầu.

“Vây trước hết để cho anh đi ra.” Hắn giật giật thân thể, vừa muốn đi ra ngoài, Bảo Châu cảm giác được phần bụng phía dưới có chút cảm giác là lạ, bỗng nhiên nhúc nhích...

74. Chương 74: Luồng Cuồng

Côn Sơn vốn thuyết phục chính mình còn nhiều thời gian, kết quả cô lại khê động, đêm nay tự chủ của hắn đã dùng hết.

Nhịn cả đêm, hắn thật sự nhịn không được, đem cô rất nhanh kéo vào trong ngực, hai người cũng không mặc quần áo, ôm nhau, lập tức cảm thấy càng nóng, Bảo Châu hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Côn Sơn đem chăn kéo sang một bên, lôi kéo Bảo Châu chui đầu vào trong...

(Lược 1000 chữ cảm trẻ em xem...) [ức chế câu này của tác giả]

Sáng ngày thứ hai, Bảo Châu thức dậy, toàn thân đều bủn rủn, cô rất cuộc biết cái gì gọi là cỗi hết đồ đánh nhau!

Tuy rằng không giống với trong suy nghĩ của cô, nhưng loại cảm giác này thật thoải mái, ngẩng đầu nhìn thấy một quyền chính mình ngày hôm qua cho Côn Sơn, làm một con mắt hấn sưng đỏ như gấu trúc, cô có nên giả vờ không phải cô làm?

Côn Sơn thức dậy, mở mắt nhìn thấy Bảo Châu bụm mặt, cho rằng cô hối hận, giọng nói có chút khàn khàn: “Em hối hận đã cùng anh...”

Không đợi hấn nói xong, Bảo Châu chủ động thẳng thắn: “Mắt của anh có thể giả vờ không phải do em làm?”

Côn Sơn nghe xong nở nụ cười, nắm lấy tay cô, cười nói: “Đương nhiên có thể, anh là chồng em, sẽ vì em chống đỡ mảnh trời, về sau em có làm chuyện gì xấu, đều có thể đổ lên người anh. Chuyện này anh sẽ nói với cha, là do anh uống say không cẩn thận đâm đầu vào góc tủ.”

“Côn Sơn, thực xin lỗi!” Cô thật sự không biết đánh nhau nayf không phải là đánh nhau kia.

Nhìn bộ dáng của cô vợ bé nhỏ, Côn Sơn làm sao còn có nửa điểm tức giận, sờ lên đầu của cô: “Nha đầu ngốc, anh phải đi làm, em ngủ thêm một lát, anh sẽ nói với quản gia lưu lại bữa sáng cho em.”

“Ừm!” Bảo Châu thật đúng là có chút mệt mỏi, sau khi Côn Sơn rời đi, Bảo Châu quán mình trong chăn tiếp tục ngủ.

Lúc Côn Sơn xuống lầu, Lục lão gia nghe được tiếng động, lập tức đặt tờ báo trong tay xuống, thấy mặt mũi của con trai tràn đầy gió xuân vốn thật cao hứng, nhưng vừa nhìn thấy nửa bên mặt kia, lại không bình tĩnh: “Mắt của con bị sao vậy?”

“Ngày hôm qua uống say, không cẩn thận đập vào cạnh tủ.” Côn Sơn bình tĩnh nói dối, một bên đi xuống dưới, một bên hướng quản gia phân phó: “Bảo Châu vẫn còn ngủ, không cần gọi cô ấy thức dậy, nhưng phải lưu lại bữa sáng cho cô ấy, cơm trưa phong phú thêm một chút.”

Quản gia gật đầu, biểu thị đã hiểu rõ.

Lục lão gia cũng không tin Côn Sơn tự đập vào tủ, vết thương kia rõ ràng giống như là bị người đánh một quyền, nhưng ông cũng không trách tội Bảo Châu: “Là Bảo Châu đánh a! Đừng xấu hổ mà không thừa nhận, vợ của con đánh con một quyền cũng bình thường, cha sẽ không giận Bảo Châu, nha đầu kia tính tình tốt, nhất định là do con.”

Lần đầu tiên Côn Sơn phát hiện lão ba nhà mình gần đây ngoan cố không thay đổi vậy mà cũng có thời điểm thông tình đạt lý như vậy, đỏ mặt gật đầu một cái, nói: “Con trước đi làm.”

“Đợi chút. Buổi tối ăn ở nhà, hay là về bên đó ăn? Cha gọi người hầm cách thủy đưa qua cho.”

“Hỏi Bảo Châu a!” Hấn ở đâu đều được, Côn Sơn phát hiện, từ khi hấn kết hôn đến nay, cha giống như không còn chán ghét hấn, hấn cũng không có chán ghét cha như trước, thì ra người đúng là có thể thay đổi, hiện tại cha cũng càng ngày càng thương Bảo Châu, liên quan đến đứa con trai là hấn, sắc mặt cũng khá tốt, cũng quan tâm.

“Được, mang theo bữa sáng trên đường ăn.” Lục lão gia nói, phải đi làm không ăn sáng sao được?

Côn Sơn ở trên bàn cơm chọn lấy hai cái bánh bao, một tay một cái cầm đi, nếu là trước kia, Lục lão gia khẳng định nói hấn không hiểu quy củ, nhưng hiện tại nghĩ đến hấn tối hôm qua “Vất vả” cả đêm, phải bổ sung thể lực, có quy củ hay không thì tùy hấn! Dù sao cũng là ở nhà mình.

Bảo Châu sau khi tỉnh lại, mặc xong quần áo đẩy cửa ra, một bà già canh cửa ở ngoài cười tiến vào phòng dọn dẹp.

Bảo Châu đi xuống lầu, mấy bà vợ bé đang ngồi trên ghế sa lon nói chuyện phiếm, thấy cô bộ dáng thủy nộn non nớt, cũng biết xảy ra chuyện gì.

Gọi cô tới, còn gọi phòng bếp đưa bữa sáng tới.

Bảo Châu vừa ăn bữa sáng, vừa ứng phó các loại đùa giỡn của mấy vợ lẽ, Bát phu nhân nhẹ nhàng sờ lên gương mặt mặt bóng loáng đỏ như trứng gà của cô, chắc chắc nói: “Một đêm không gặp, Bảo Châu càng xinh đẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn như trứng gà.”

Ngũ phu nhân với tư cách là mẹ chồng của Bảo Châu, nhìn con dâu trước mắt, càng xem càng thích, chẳng những gia thế tốt, hơn nữa người cũng đơn thuần đáng yêu, còn rất hiếu thuận, cô có cái gì. Cũng đem đi hiếu kính, lúc trước cô làm đồ chua, cũng mang về đây mồn bình lớn, lúc quần áo thịnh hành kiểu dáng mới, cũng làm ổi bà một bộ, đối với bà là mẹ chồng thì càng không cần phải nói.

Ngũ phu nhân từ bên tai tháo xuống đôi bông tai cho Bảo Châu: “Không có vật gì tốt, cái này con cầm lấy.”

“Cảm ơn bà bà, thật xinh đẹp.” Bảo Châu đối với bà nhoẻn miệng cười.

Thu đi đông tới, mắt thấy hơn tháng nữa là bước sang năm mới rồi, trong nhà vô cùng bận rộn, không chỉ là lễ mừng năm mới, còn có chuẩn bị chuyện sang năm Côn Sơn phải đi lên tỉnh học.

Ngày hôm đó Bảo Châu trong lúc rảnh rỗi đang ngồi trong sân phơi nắng, Lục gia bên kia đột nhiên gọi điện tới, Thẩm mẹ tiếp điện thoại, quần gia bên kia nói năm nay mất mùa, ngoài thành không ít người chết đói, người ở mấy địa phương chung quanh, đều đang chen chúc chạy về đây, trong đó không ít binh lính càn quấy, lưu manh, đi ngang qua không chuyện ác nào không làm, thế nhưng chà trộn trong những người dân chạy nạn, thực khó phát hiện, trước mắt những người này còn khoảng hai ba ngày sẽ đến thành, người trong thành, cũng đều đang hoảng loạn, có ít người đã chuyển chỗ ở ra bên ngoài, Lục lão gia sợ Bảo Châu và Côn Sơn ở trong tiểu viện không yên ổn, cho nên cố ý gọi điện thoại tới, muốn bọn họ lập tức chuẩn bị dọn nhà sang chỗ lớn hơn có tường bao vây, gia đình cũng nhiều, tóm lại là tốt hơn một chút.

Thẩm mẹ vừa nói xong với Bảo Châu, Bảo Châu lười biếng không muốn động: “Không cần, con muốn ở chỗ này.”

Sau khi Côn Sơn trở về, vốn định khuyên Bảo Châu qua bên kia ở, nhưng thấy cô thật sự lưu luyến ở đây, nên cũng thôi, nghĩ thầm chính mình thân là đội trưởng trong đội cảnh sát hình sự, ai dám xông vào nhà hắn, thật sự là không muốn sống nữa, cho nên cũng không có để ý.

Kết quả ngày hôm sau đi cục cảnh sở, cục trưởng nói là bị bệnh, đã qua một ngày còn chưa tới, mới biết được hắn là mang theo cả nhà, chạy trốn ra ngoài, tiền hắn có, thiên tai đói không chết hắn, thế nhưng những bên trong nạn dân kia có rất nhiều ngư long hỗn tạp, nghe nói thị trấn bên cạnh đã xuất hiện thổ phỉ đạo tặc, binh lính càn quấy phá phách cướp bóc đốt nhà, quả thực là muốn thừa dịp cháy nhà hời của, hắn lúc này không đi, đến lúc đó Vận Thành lâm vào đại loạn, Diêm Tích Sơn trách tội xuống, hắn cũng đừng mong sống nữa.

Hắn vừa đi, thị trưởng đã luống cuống, chung quanh không có quân đội ah! Quân đoàn Diêm Tích Sơn vốn đóng quân lâu dài ở một huyện phụ cận, gần đây có nhiệm vụ điều đi, hiện tại toàn bộ thành phố chỉ để lại chừng trăm người canh gác cùng chừng trăm người già yếu còn sót lại, như thế nào đẩy lên hứng mũi chịu sào?

75. Chương 75: Bị Bắt Cóc

Sau đó thị trưởng cũng chạy, cơ hồ các quan lớn trong thành nghe được tiếng gió có thể chạy đều chạy, có thể trốn cũng đều trốn, nhất thời dân chạy nạn còn chưa có tiền đến, Vận Thành đã rối loạn.

Sở cảnh sát cũng không phải nói, bọn cảnh sát quan lớn đều đã đi, cũng tốp năm tốp ba tản ra, không đi làm, ở đâu có thể trốn thì hướng ở đó trốn đi.

Côn Sơn nhìn thấy trong thành hỗn loạn, trong lòng rất không tự vị, âm thầm quan sát, vị trí phòng đạn được phòng vị trí kêu hai tiểu đệ ở Trĩ Đường âm thầm trông coi, ai cũng không cho tới gần nửa bước, nếu ai dám trộm cắp đồ vật bên trong, thì bắt lại.

Bên ngoài người còn không có xông tới, trong thành một ít lưu manh du côn đã bắt đầu nổi dậy cướp bóc, người đầu tiên bị đoạt chính là ông chủ Lý của cửa hàng trà, nửa đêm hắn đang ngủ, đột nhiên xông tới một đám người, cửa bị búa bổ ra, cơ hồ đem toàn bộ thứ đáng giá trong nhà hắn đều dọn đi, ngay cả cái chần đắp trên người hắn đều không có buông tha. Đám trộm cắp cũng trốn thật mau, rối loạn như vậy đi nơi nào bắt được?

Đã có một nhà như vậy, nhất định kế tiếp còn có rất nhiều nhà bị trộm cắp đến thăm.

Côn Sơn nghĩ cứ tiếp tục như vậy thì không xong, hắn thân là phó đường chủ của Trí Đường ở phân đường Vận Thành, sao có thể ngồi yên trơ mắt mà nhìn?

Tung tin đồn ra ngoài, nói nhà hắn có một ngàn lượng vàng, cũng không tin những tên trộm kia, không động tâm!

Nhưng nghĩ đến sợ những tên ác nhân làm Bảo Châu sợ hãi, bảo Tiểu Đông và Thẩm mẹ mang Bảo Châu đi đến chỗ Lục lão gia đã mua cho bọn họ ở một thời gian, kết quả trên đường Bảo Châu bị người đánh ngất xỉu mang đi...

“Đây là đâu?” Mở mắt ra, Bảo Châu nhìn chung quanh, chính mình nằm trên một cái giường rất đơn sơ, giường rất cứng cái đệm lại rất mỏng, làm hông cô có chút đau, tay chân đều bị trói lại, loại cảm giác này chơi thật không vui.

Một nam tử đứng bên cạnh cửa sổ quay đầu, nhìn về phía con tin tuyệt không kích động: “Mày đã bị bắt cóc, chỉ cần chồng mày đem một ngàn lượng vàng đến chuộc, tao sẽ cân nhắc thả mày ra.”

“Một ngàn lượng vàng? Nhà của chúng tôi không có a!” Bảo Châu há hốc mồm, giá trị của cô là một ngàn lượng vàng sao? Vì sao cô lại không biết, hơn nữa vàng nhà cô bị Côn Sơn đem đi nấu hết rồi, làm sao có một ngàn lượng? Chỉ có 500 đồng tiền vàng.

“Không có?” Chẳng lẽ Lục Côn Sơn khoát lác hay sao?

Bảo Châu quả quyết gật đầu, một ngàn lượng vàng không có, chỉ có 500 đồng, nhưng Côn Sơn nhiều năm tích góp, không biết có một ngàn lượng hay không, bất quá cô vẫn không nên hỏi, người này thoát nhìn ngây ngốc, nói không chừng cũng không biết.

“Không có khả năng, chính hắn nói.” Tên cướp luống cuống, không có vậy hắn còn bắt cóc cái rắm gì a!

“Côn Sơn nói làm tiệc Mãn Hán cho tôi ăn, thế nhưng hiện tại tôi còn chưa có thấy.” Nghĩ đến cái này mắt nước của cô lưng tròn, lừa đảo!

“Vậy nhà mày còn có cái gì?”

“Có một sổ hòm gỗ đựng bạc, một sổ đựng tiền giấy.” Bảo Châu nhớ lại nói, vốn là có hai hòm, gửi một hòm cho Thẩm đại ca, để hắn giúp mình mua bánh kẹo Tây Dương về ăn.

“Cái gì? Đặt ở đâu?” Bạc và tiền giấy cũng là đồ tốt a! Lục Côn Sơn này quả nhiên có tiền, tên cướp hai mắt phát sáng.

“Tôi không nói cho anh biết.” Bảo Châu quyết đoán ngẩng đầu, kiêu ngạo nhìn hắn, hừ! Dám để cô ngủ trên giường cứng như vậy, làm hắn tức chết!

“Nếu tao mua một bàn tiệc Mãn Hán ày thì sao?” Tên cướp lừa dối nói, nghĩ thầm cái con nhỏ ngu ngốc này nhất định rất dễ bị lừa.

“Tôi sẽ suy nghĩ lại một chút.” Tiệc Mãn Hán oa!

Tên cướp lập tức đi ra ngoài, đối với hai tên lâu la canh giữ ở gian ngoài nói: “Đi mua vài món ngon về!”

Đồ ăn ngon bưng lên bàn, tên cướp nhìn cô ngây ngốc, tin tưởng cũng không thể chạy trốn, nên mở dây thừng trói tay chân cô ra: “Ăn đi!”

Bảo Châu xem xét liền biết không phải là tiệc Mãn Hán, giậm chân một cái, thở phì phì nói: “Lừa đảo! Tôi không nói cho các người biết!”

“Bà nội nhỏ, cô trước ăn những thứ này được không? Tôi sẽ lại gọi người đi mua.” Vì những vàng bạc tài bảo kia, hấn cần rằng, từ trên người móc ra hai cục vàng mấy ngày hôm trước từ trong nhà ông chủ Lý cướp được, luyến tiếc đưa cho tiểu lâu la, sợ bọn họ cắt xén, dứt khoát trực tiếp tự mình đi mua, để hai tên tiểu lâu la ở chỗ này trông chừng Bảo Châu.

Bảo Châu miệng càng phát ra xảo trá, không chịu ăn, nhưng hai tên tiểu lâu la muốn ăn a!

Lại sợ lão đại tức giận, nên phải hỏi ý của Bảo Châu trước: “Những thức ăn này, có thể cho chúng tao ăn được không?”

“Có thể a!” Bảo Châu cũng có chút dối bụng, cầm một con vịt quay trên bàn bắt đầu gặm, đối với bọn họ nói: “Các anh cứ tự nhiên.”

Hai tên lâu la nhìn trên bàn còn một đĩa rau và một tô súp trứng, lập tức không có khẩu vị, phần hận nhìn cô, còn nói không hài lòng, vậy mà ăn thứ ngon nhất trên bàn, cô nếu thoả mãn, sẽ không phải ngay cả cái bàn đều gặm a!

10 phút sau, Bảo Châu gặm xong con vịt đem xương cốt bỏ vào trong đĩa, rất nhàm chán dọn xong, hai tiểu lâu la nhìn một bàn toàn xương vịt, nhất thời không còn lời nào để nói, vốn nghĩ cô nếu ăn không hết có thể chứa một chút cho bọn họ, một nữ nhân thì ăn được bao nhiêu, nhiều nhất của chỉ nửa con a!

Kết quả Bảo Châu đem toàn bộ con vịt gặm đến ngay cả một miếng da đều không thừa, hai tên tiểu lâu la nhìn cô, lập tức liền nghĩ đời này sẽ không cưới vợ, vì sao à?

Nếu lấy một nữ nhân tham ăn như vậy, cô ăn thịt, hấn cũng chỉ có gặm xương cốt thôi.

Lúc lão đại tên cướp trở lại, mang về một bàn lớn đồ ăn, bảo ba tiểu nhị bày ra bàn ở trước cửa ra vào, hấn lại gọi người của mình đi vào, ngàn lần không được để cho người khác thấy Bảo Châu.

Lúc Bảo Châu nhìn thấy một bàn tiệc Mãn Hán, rất cao hưng, tuy rằng không giống trong sách vẽ lắm, nhưng so với đồ ăn vừa rồi phong phú xinh đẹp hơn nhiều, Bảo Châu cầm đũa đầu tiên ăn thử một miếng măng mùa đông hầm với chân giò hun khói, nhúu mảy: “Chân giò hun khói hầm quá nát.”

Lại nếm thử bánh ngọt hạt dẻ, nhúu mảy: “Quá ngọt.”

“Vậy mảy ăn thử món này, đây chính là do quán ăn tốt nhất trong thành làm.” Tên cướp khó thở nói, vừa chỉ chỉ tổ yến trên bàn: “Đây chính là yến thượng đẳng.”

Bảo Châu nếm một miếng nói: “Anh bị gạt rồi, đây không phải yến, là miến đậu xanh, táo nấu miến? Thật khó ăn a!”

“Không có khả năng!” Nhưng hấn đã bỏ ra số tiền rất lớn mua đấy.

“Anh tự nếm thử đi.” Bảo Châu không gạt người, đích thật là miến đậu xanh, là loại hai văn tiền mua được một bó to.

Thủ lĩnh tên cướp chính mình nếm một ngụm, cẩn thận nhắm nuốt, quả nhiên có chút mùi vị đậu xanh, cô không nói hấn thật đúng là không nhận ra.

“Mẹ nó!” Cái quán kia lại dám gạt hấn, vấn đề là đây cũng không phải lần đầu tiên, hấn có đôi khi cướp được tiền, cũng đến đó ăn, cảm tình đã bị lừa gạt rất nhiều lần rồi?

Bảo Châu đối với đầu lưỡi của mình rất có lòng tin!

Cô lại nếm một miếng thịt nai nướng lò trong truyền thuyết, mảy nhúu lợi hại hơn: “Đây không phải thịt trên chân heo sao? Đừng tưởng rằng nấu chung với thịt nai tôi sẽ không biết.”

Rầm!

“Con bà nó! Tụi bây, cầm vũ khí! Bây giờ chúng ta đi phá quán rượu kia!” Tên cướp rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

“Vậy còn cô ta?” Tiểu lâu la hỏi lão đại.

“Không sao, để cô ta ở đây ăn, khóa cửa lại, cô ta chạy không thoát đâu!” Tên cướp nói xong mang vũ khí đi ra ngoài, khóa cửa lại, nhốt Bảo Châu ở bên trong.

Bảo Châu ăn lấy ăn lấy, phát hiện có mấy thứ cũng không tệ lắm, là mấy đĩa điểm tâm nhỏ, Bảo Châu ăn xong một cái, sau đó đi đến tủ quần áo lấy ra một cái khăn sạch, đem bánh ngọt gói lại, nhét trong ngực, đợi đói bụng sẽ ăn.

Mấy thứ còn lại, cá hấp thì giấu ở dưới giường, buổi tối đói bụng có thể ăn, da lợn sữa giấu ở dưới ghế sa lon, còn thịt khô thịt nguội trời lạnh có thể giữ thật lâu, quyết định ném vào tủ quần áo.

Hoa quả và các món nguội trực tiếp ăn luôn, Bảo Châu ăn xong hoa quả, đi tới tủ áo lấy toàn bộ chăn nệm ra đặt trên giường, sau đó chính mình nằm lên, thoải mái ngủ trưa, bởi vì cô vô cùng xác định, Côn Sơn sẽ đến cứu cô.

Đáng thương tên cướp, cầm dao đi tìm quán rượu đập phá, đây là quán xa hoa nhất tự nhiên cũng nuôi một ít tay chân, chỉ trong nửa giờ đã đánh ngã bọn họ, bọn họ không dám để cho người đuổi theo mình về, sợ Bảo Châu sẽ bị người phát hiện, lúc bọn họ đi từ từ về nhà, trời đã chuyển âm u, vừa mở cửa ra, nghe thấy tiếng ngáy to, mở đèn, thấy Bảo Châu nằm trên giường ngủ vô cùng thoải mái.

Tên cướp một bụng tức giận đi qua đánh thức Bảo Châu: “Thức dậy! Tao đã ày ăn xong, nói cho bọn tao biết tiền nhà mày cất ở đâu!”

“Đừng ồn ào! Lại nhao nhao tôi sẽ ăn anh!” Bảo Châu nói xong, trở mình lại ngủ tiếp.

Tên cướp nổi giận đi qua dùng sức vỗ bên cạnh Bảo Châu, cho rằng sẽ hù cô, kết quả không ảnh hưởng gì đến Bảo Châu, cô chỉ xoay người ôm lấy chăn tiếp tục ngủ, mà hần lại vỗ nát cái đĩa trong mâm, làm tay của hần chảy máu.

Hần bị đau đi tìm đồ băng bó, hai tên thủ hạ một đứa đi lấy hòm thuốc, một đứa đỡ hần ngồi xuống, đợi băng bó xong, bọn họ lần nữa đi đến bên giường, thấy Bảo Châu ngủ rất say, muốn nhao nhao, lại sợ cô mất hứng không nói cho bọn họ biết tiền để ở đâu.

Có lẽ nên đợi ngày mai hỏi a!

Giường bị cô chiếm, chăn cũng đều bị cô đoạt, tên cướp xui xẻo chỉ có thể ngủ trên ghế sofa, mấy tên không có ghế sofa ngủ, đi đến tủ áo tùy tiện ôm mấy bộ quần áo ra che ở trên người, hướng trên mặt đất nằm xuống ngủ.

Kết quả ngủ đến nửa đêm, bọn họ phát hiện không bình thường.

Hai tên vốn ngủ trên mặt đất, phát hiện có thứ gì đó ở trên người bọn họ chạy tới chạy lui, vừa mở mắt — con chuột!

Vài con chuột đang chui vào trong túi áo mà bọn họ đang che trên người, hình ảnh thật kinh hãi, lập tức dọa bọn họ lật đật bò dậy, giũ quần áo, thiệt nhiều miếng thịt khô từ trong túi rơi ra...

Một đêm này bọn họ không dám lấy quần áo che, thành thành thật thật nằm rạp trên mặt đất đông cứng ngủ, ngày hôm sau toàn bộ đều bị cảm mạo.

Sau đó bọn họ không phải xui xẻo nhất, lão đại của bọn họ, mới là xui nhất, ngày thường đã quen ngủ trên giường rộng rãi, hiện tại giường bị Bảo Châu chiếm, vốn đã đủ đáng thương, kết quả mới thức dậy, phát hiện dưới ghế sofa đầy gián, có mấy con còn bò tới trên người hần, có kinh hãi hay không?

Hần bình thường mặc dù không phải người yêu sạch sẽ gì, nhưng không thích bẩn ah! Thấy mấy con gián ở trên người mình bò qua bò lại, trên mặt đất còn bò lúc nhúc, lập tức cảm thấy toàn thân đều ngứa, muốn gãi, kết quả không nghĩ đến vừa gãi, vết thương ngày hôm qua lập tức rách ra, vô cùng đau đớn.

Bảo Châu gần như nằm úp sấp trong phòng, tức giận muốn chết không ngừng gõ cửa: “Mở cửa, nếu không nói tiền giấu ở đâu, tao sẽ giết mày!”

Bảo Châu ngủ đủ, thức dậy, tinh thần sáng khoái mở cửa, làm tên cướp lung lay ngã nhào trên đất.

Bảo Châu a một tiếng: “Còn chưa có bước sang năm mới, anh quá khách khí, đến ăn thịt ba chỉ.”

Bảo Châu cho rằng hân chúc tết, trước mắt trên người cô không mang thứ gì đáng giá, cầm lấy một miếng bánh bí đỏ ở trên bàn còn thừa lại tối hôm qua nhét vào miệng hân, tên cướp nhất thời khó mở miệng nói chuyện, tức đến chảy nước mắt, hai tay quơ quơ, hân không cần bánh, hân đòi tiền a!

Bảo Châu thấy hân thống khổ chảy nước mắt, cho rằng hân là cảm động đến khóc, nói: “Đừng nóng vội, tôi còn dẫu một đĩa hạnh nhân xốp giòn, thấy anh đói như vậy, chia cho anh một nửa.”

Bảo Châu nhìn bộ dạng suy yếu kia, giống như sắp chết đói, dưới tình thế cấp bách vì muốn nhanh chóng lấy bánh hạnh nhân nên trực tiếp giẫm lên người hân đi qua, luống cuống tay chân lấy bánh hạnh nhân, kết quả thời điểm cầm hạnh nhân xốp giòn hướng hân bên này đi tới, không nghĩ tới sẽ đụng trúng bàn một cái, bình hoa từ đỉnh đầu tên cướp nện xuống, hân tránh về phía bên trái, bình hoa nguy hiểm rớt xuống bên cạnh hân, vỡ nát trên mặt đất, vừa đem miếng bánh bí đỏ trong miệng lấy ra, Bảo Châu đã đặt bánh hạnh nhân bên cạnh hân: “Anh ăn đi!”

Tên cướp mắt nước mắt lưng tròng nhìn cô, nghĩ thầm không bằng diễn khổ nhục kế lừa gạt tên ngu ngốc này, cũng không tin cô không nói: “Cô nói cho tôi biết tiền của nhà cô để ở đâu, tôi sẽ ăn, nếu không tôi tuyệt thực.”

“Đặt ở trong góc tường.” Giống như là rác rưởi chất chồng ở trong góc tường, một túi lại một túi, Côn Sơn nói cái này gọi là chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất, hơn nữa ở trong mắt cô cũng thật sự không đáng giá, Côn Sơn nói những bạc và tiền giấy kia chỉ cần kinh tế bành trướng, thì đều là rác rưởi, muốn dùng thì cứ dùng, không cần tiết kiệm, chỉ có vàng thỏi mới là tiền, nên chỉ cần giấu kỹ vàng thỏi, còn lại có thể ném loạn, cho nên những người này muốn thì lấy đi a!

Nhưng mà Côn Sơn lúc nào mới tới cứu cô?

Cô có chút nhớ hân.

Có được đáp án tùy tiện như vậy, hân ngược lại không tin: “Tôi không tin, cô lừa gạt tôi! Nhất định giấu ở chỗ cơ mật nào đó.”

“Thật sự ở trong góc tường.”

“Hừ! Tôi không tin cô, tôi không cần góc tường! Cô cẩn thận ngấm lại còn có chỗ nào?”

“Có lẽ trong hầm phân hoặc là dưới bếp có một chút.” Cô không nhớ rõ lắm, giống như có, lại giống như không có, không đúng! Lần trước Côn Sơn mở tiệm vàng, đã lấy toàn bộ tiền trong hầm cầu ra rồi, lắc đầu: “Không đúng, trong hầm cầu đã không có.”

Tên cướp nhìn biểu tình khẩn trương của cô, nghĩ nhất định ở hầm cầu và dưới bếp, đứng lên khập khiễng đi ra ngoài đối với hai tên lâu la nói: “Đi nói cho các anh em biết, đêm nay đi đào hầm cầu và bếp lò nhà Lục Côn Sơn! Bên trong có tiền!”

“Còn tôi thì sao?” Bảo Châu chỉ chỉ chính mình.

76. Chương 76: Côn Sơn Nổi Giận

“Cho tôi ăn cơm!” Cô chỉ ăn điểm tâm không thể no bụng a!

“Tôi không làm con tin nữa!” Bảo Châu quyết định không làm nữa.

“Mày làm thì mặc kệ mày, chẳng lẽ mày còn có thể chạy hay sao? Hừ!”

Tên cướp nói xong đi ra ngoài cùng đồng lõa thương lượng buổi tối ra tay như thế nào, hoàn toàn quên mất chuyện đem Bảo Châu đổi vàng, đáng thương Côn Sơn nhận được mẫu giấy của bọn cướp gửi xong, một bên chuẩn bị xong ngàn lượng vàng với tư cách giao dịch, một bên phát động an hem trong Trí Đường tìm kiếm tung tích của Bảo Châu, cửa thành đã đóng lâu rồi, Bảo Châu nhất định ở trong thành, còn gọi là các anh em cảnh sát trước kia lén lút theo dõi nhà hân, một khi có kẻ tình nghi xuất hiện, lập tức bắt!

Hân đã vận dụng tất cả các mối quan hệ, Lục gia và Vạn gia đều rất lo lắng cho Bảo Châu, chỉ cần ai có thể cung cấp manh mối có ích, tìm được Bảo Châu, nhất định sẽ cho số tiền lớn tạ ơn!

Côn Sơn một đêm không ngủ, tìm kiếm toàn thành!

Trong lòng là một vụn cái lo lắng vợ của mình có thể hay không bị những tên lưu manh kia bắt nạt? Có thể hay không ăn không ngon mặc không đủ ấm? Trời lạnh như vậy, vụn nhất bị bệnh có thì sao? Những người kia vừa thô lỗ lại dã man, có thể hay không hù dọa cô?

Mang theo tâm tình như vậy, hần mảy nhủ lại cũng có thể kẹp chết con ruồi.

Bên Vạn gia, Vạn Phú Quý cũng vô kế khả thi, đã một ngày một đêm rồi, con gái bảo bối còn chưa có trở lại, có thể hay không bị người giết rồi? Là ông không tốt, không có bảo vệ tốt cho con gái, nếu như cho ông cơ hội một lần nữa, ông nhất định sẽ tìm người đi theo bảo vệ Bảo Châu, hừ! Xem ai lại dám khi dễ con gái bảo bối của ông, một người một đao là có thể đem bọn cướp băm thành thịt vụn!

Việc này không dám nói cho Vạn lão gia tử biết, sợ ông cụ bị dọa ngất đi.

Lục gia cũng không tốt, ngoại trừ đại phu nhân, mấy người khác vẻ mặt đều u sầu, các bà nhớ Bảo Châu ah! Một ngày không gặp như cách ba thu, ngày thường đều gặp nên không để ý, hiện tại đột nhiên không thấy nữa, nên quan tâm vô cùng, không có Bảo Châu, ai nói chuyện phiếm với các bà, ai cùng các bà đùa giỡn, đặc biệt là ngũ phu nhân vô cùng thương tâm, khóc đến sưng mắt, vốn con trai nhà bà là thứ xuất có được một cô vợ như vậy là không dễ a! Nếu Bảo Châu xảy ra chuyện gì, về sau lại cưới vào cửa, chỉ sợ chỉ là gia đình nhỏ, bà cũng không thích, nhìn Bảo Châu thế nào cũng hài lòng.

Lục lão gia tuy rằng không nói gì, nhưng lúc ăn cơm tối thấy tất cả mọi người một bộ dạng ăn không vô, cảm thấy rất ngán, cau mày nói: “Cả đám đều trở thành bộ gì thế.”

Mấy bà lớn hai mặt nhìn nhau đều cúi đầu xuống không nói gì, cũng không có lại dùng bữa.

Đại phu nhân vẫn ăn nhả nhận như trước, bóc vỏ tôm, nghĩ thầm thật là biết giả mù sa mưa, nhìn bộ dạng kinh ngạc của Bát phu nhân là người được sủng ái nhất hiện nay, trong lòng bà đặc biệt thoải mái, gấp cho Lục lão gia một miếng cá: “Lão gia ăn.”

Không ngờ Lục lão gia nhìn miếng cá nói: “Con cá này vốn là Bảo Châu thích ăn nhất, nó hiện tại còn không biết sống hay chết, mọi người tâm tình đều không tốt, bà lại ăn vui vẻ như vậy, lòng của bà có bao nhiêu vô tình?”

“Lão gia, thiếp...” Đại phu nhân bị đột nhiên quát lớn làm cho luống cuống thần trí, có chút do dự, muốn giải thích lại phát hiện ánh mắt Lục lão gia không có nhìn bà, mà là nhìn tứ phu nhân đang ngồi bên cạnh ông, chẳng biết tại sao, đột nhiên có một loại cảm giác xấu.

“Bà vô tình như thế, đã đến lúc cái nhà này đổi chủ mẫu. Uyển Như Lai từng đi học, chuyện trong nhà có lẽ cũng không làm khó được bà ấy, về sau cái nhà này sẽ do Uyển Như Lai quản lý, mấy người lão Ngũ và lão Lục, lão Bát theo bên cạnh hiệp trợ.” Lục lão gia nói xong, đại phu nhân trong nhà hoành hành ngang ngược, những năm này càng kiêu ngạo, cũng là thời điểm nên đánh áp bà một chút, bằng không đợi ông trăm tuổi, mấy tiểu thiếp trong nhà thế nào sinh hoạt.

Lời này vừa nói ra, biểu tình tứ phu nhân như nhặt được cái bánh từ trên trời rơi xuống, vẻ mặt đại phu nhân thì tái nhợt, bà đã quản lý nhà hơn hai mươi năm, đột nhiên bị đoạt quyền như vậy, trong lòng cảm thấy vừa oán giận lại nhiều hơn một phần thê lương, hai mươi mấy năm vợ chồng a! Nói đoạt quyền, liền đoạt quyền, về sau bà như thế nào gặp người.

Không để ý tới sắc mặt tái nhợt của bà, Lục lão gia gọi người đi phòng bếp làm lại mấy món ăn, vô luận như thế nào người cũng không thể không ăn cơm...

Ăn cơm xong, nghĩ đến con trai, sợ con ăn không vô, lại sai người đưa một phần canh nhân sâm canh gà qua bên nhà, phân phó hạ nhân cần phải nhìn thấy Côn Sơn uống xong mới trở về.

Côn Sơn làm sao còn tâm tình ăn uống, vợ hần còn không tìm được, của ngon vật lạ nhìn thấy đều là mây bay, lại cũng không thấy đối.

Hần chỉ biết là chỉ cần hần còn có một tia khí lực, sẽ phải tìm được Bảo Châu, còn lại quản không được nữa.

Đứng lên đang muốn đi ra ngoài tiếp tục tìm Bảo Châu, một cảnh sát trước kia có giao tình tốt với Côn Sơn vọt vào đối với hắn nói: “Vận thành khả năng không thể trông coi, dân chạy nạn đã xúm nhau tới cửa thành, bị châm ngòi thổi gió đang cầm cây gỗ tấn công cửa thành, binh sĩ canh gác nói có thể không giữ được bao lâu, cậu trước trốn đi a! Đợi phong ba đi qua, sẽ tìm vợ tiếp.”

“Không được!” Nếu bọn cướp thừa dịp cửa thành mở ra, đem Bảo Châu ra ngoài, hắn muốn tìm Bảo Châu sẽ rất khó.

“Thế nhưng cửa thành đã giữ không được nữa!”

“Vậy thì bảo vệ nó!” Côn Sơn bình tĩnh nói, vì tìm được Bảo Châu, cái gì hắn đều có thể làm, ai dám làm Vận Thành hỗn loạn, hắn sẽ lấy mạng người đó.

“Cái gì?” Cảnh sát đột nhiên nghe được hắn trả lời bá khí như vậy, tưởng rằng chính mình nghe nhầm, người khác không biết Côn Sơn, nhưng hắn rất rõ ràng a! Côn Sơn là đội trưởng trong đội cảnh sát hình sự, vẫn dựa vào tiền cùng vận khí mới lên được chức vị đó, bình thường chỉ biết đánh nhau ẩu đả xài tiền bậy bạ, lại còn nói muốn bảo vệ Vận Thành to như vậy, làm sao có thể?

“Ta nói, bảo vệ Vận Thành.”

“Cậu điên rồi, ngoài thành có hơn vạn dân chạy nạn, cậu bảo vệ thế nào được? Trong cục cảnh sát chúng ta nhiều nhất chỉ có vài trăm người, cậu làm sao chống cự với mấy vạn người kia?”

“Phải thử một lần, trước kia tìm được vợ tôi, Vận Thành không thể loạn.” Côn Sơn nói xong đi đến trong sân, đối với A Hồ nói: “Cậu đi nói với hội trưởng thương hội, nói hắn phái người bảo vệ cửa thành, chỉ cần người của bọn hắn đem cửa thành bảo vệ được, Vận Thành tốt, mới có bảo vệ thương hội, đợi tí nữa tôi sẽ gọi người đi kho đạn trong cục cảnh sát, lấy đạn ra, đưa đến cửa thành, những chuyện khác, tôi sẽ giải quyết.”

“Vâng.” A Hồ gật đầu rồi đi, cái gọi là bảo vệ thương hội, đó chỉ là bề ngoài, làm cho chính phủ xem, rất nhiều thương hộ sợ đồ đạc của mình bị thổ phỉ cướp đi, cho nên tình nguyện dùng tiền thành lập bảo vệ thương hội, mời một ít người có công phu giúp bọn họ vận chuyển hàng hóa, những người này bình thường đều đến từ bảo vệ thương hội, đám người thương hộ sẽ tặng 10% kim ngạch hàng năm cho bảo vệ thương hộ, bảo vệ thương hộ sẽ phái người đi theo dọc đường bảo hộ.

77. Chương 77: Có Phong Cách

Nói trắng ra là chính phủ thu chính là thuế mặt ngoài, cũng không để ý sống chết của thương hộ, bị thổ phỉ cướp đoạt, hết thảy mặc kệ, trừ phi có đồ vật của quan lớn bị thổ phỉ cướp, bọn hắn mới có thể quản.

Mà bảo vệ thương hội, chính là tên giả của Trí Đường, chỉ có điều bảo vệ thương hội nghe an toàn hơn, chính phủ cũng ngầm đồng ý bảo vệ thương hộ tồn tại, dù sao bây giờ thời thế loạn lạc, bảo vệ thương hộ có thể phái người giám hộ dân là một chuyện tốt, bọn họ sẽ không quản.

Côn Sơn là phó đường của của Trí Đường ở Vận Thành, hắn muốn làm chuyện này, tự nhiên là không khó, hơn nữa chuyện này làm tốt, không chỉ dễ dàng tìm được Bảo Châu, mà còn có thể làm cho Vận Thành ổn định bình an, sự phụ sẽ không cự tuyệt, ngược lại còn cảm thấy vui mừng.

Cửa thành bố trí xong xuôi, kế tiếp chính là trấn an trong thành, Côn Sơn giao cho A Long: “Cậu đi triệu tập tất cả anh em cảnh sát lại, quản lý trị an trong thành, ai dám nháo sự, lập tức bắt lại cho tôi, phái người tuần tra 24 tiếng đồng hồ, chính phủ nếu không phát tiền lương, tôi phát!”

“Vâng!” A Long nghe xong lời kéo tên cảnh sát còn đang ngăn người đi ra ngoài.

Cảnh sát kia vừa đi, còn một bên nhìn lại Côn Sơn, hắn vẫn cảm thấy Côn Sơn là một người cà lơ phát phơ, đột nhiên thấy hắn đứng đắn lại bá khí chỉ huy mọi người bảo vệ Vận Thành như vậy, biểu tình lại vô cùng bình tĩnh, thực sự có chút bị dọa.

Phân phó xong, Côn Sơn gọi Tiểu Đông đến: “Cậu chạy qua bên nhà nói cha tôi và nhạc phụ cho tôi mượn lương thực, vận chuyển đến cửa thành cho những người bên ngoài nhìn thấy, nói với bọn họ chỉ cần bọn họ không nháo sự, tôi sẽ phái người dựng lều phát cháo miễn phí cứu người, không lấy một xu.”

“Vâng.” Tiểu Đông nghe xong lập tức rời đi.

Côn Sơn phân phó xong, lại đi ra ngoài tìm Bảo Châu, những thứ khác hẩn quản không được nữa, chỉ cần Bảo Châu không có việc gì, Vận Thành không có việc gì, hẩn bất chấp giá nào, cho dù có dùng hết vàng bạc trong nhà, hẩn cũng đồng ý.

Côn Sơn đi khắp nơi tìm Bảo Châu, nơi có thể tìm cũng đã tìm qua, vẫn không có tin tức gì, lúc về đến nhà, hỏi Thắm mẹ, Thắm mẹ nói Bảo Châu không có trở về, khuyên hẩn nửa đêm đừng đi tìm, ở nhà nghỉ ngơi đi! Nửa đêm cũng tìm không thấy người.

Bên ngoài trời đông giá rét, rất lạnh không nói, trên đường vắng vẻ ảm đạm, cũng càng không thể nào tra tìm, nói sau hẩn đã một đêm không ăn không ngủ, rất mệt rồi, cũng cần thời gian ngắn nghỉ ngơi, gặt đầu: “Tôi đi vào nằm nghỉ một lát, bà kêu Tiểu Đông đừng ngủ say, nếu Bảo Châu trở về, lập tức gọi tôi.”

Thắm mẹ gặt đầu.

Côn Sơn nằm xuống xong, nửa mê nửa tỉnh không thể nào an tâm ngủ, nghĩ đến Bảo Châu tung tích không rõ, như thế nào đều lo lắng, lại ngồi dậy, khoác áo, muốn đi ra ngoài một chút, còn chưa đẩy cửa phòng ra, lỗ tai linh mẫn đã nghe được động tĩnh trong nhà vệ sinh và phòng bếp, vốn tưởng là Thắm mẹ và Tiểu Đông, nhưng nghĩ lại không đúng! Đã hơn nửa đêm, làm sao còn người thức, hẩn mang theo khẩu súng, bước chân nhẹ nhàng đi đến bên cạnh nhà vệ sinh, núp vào, chỉ thấy hai tên một béo một gầy chưa gặp qua bao giờ, đang ngồi xổm bên cạnh nhà vệ sinh, chống hông lên đào hầm cầu, trên người cả hai đều có vết thương đã được băng bó qua.

Tên mập đào một hồi, không còn kiên nhẫn, đem cái cuốc ném sang một bên nói: “Như thế nào không thấy vàng, vợ Lục Côn Sơn có phải là lừa gạt chúng ta hay không? Nhỏ đó nhìn như con cóc!”

“Không thể nào! Cô ta nói tiền để cạnh góc tường, ai tin cho được, mày có tin hay không, tao thì không tin, hầm cầu còn có chút khả năng, bắt quá thật là thối, nhưng lão đại chúng ta cũng ngoan độc, nhốt cô ta ở trong phòng cả ngày, không ăn không uống, cho cô ta chết đói!”

Côn Sơn nghe đến đó, xác nhận thân phận đại khái của hai người này xong, từ chỗ tối vọt ra, đi qua trực tiếp chìa súng vào người gầy đang nói chuyện, hung dữ hỏi: “Tụi bây đem Bảo Châu giấu ở nơi nào? Nói, nếu không tao bắn nát sọ mày.”

Người gầy lập tức bị dọa đến sắc mặt trắng bệch không nói nên lời, chẳng ai ngờ rằng Lục Côn Sơn lại đột nhiên chạy đến, chìa súng vào hẩn ah!

Tên béo nhìn tình thế muốn chạy trốn, Côn Sơn nổi giận cực pháp đặc biệt chuẩn, một cước đá hẩn vào hầm cầu, một đầu rơi xuống đất, một đầu hướng vào trong, lập tức trước mắt một mảnh mờ hồ, muốn chạy đã không còn kịp.

Côn Sơn nói: “Hai người tụi bây ai nói trước, tên còn lại sẽ chết.”

Người gầy tranh thủ thời gian báo địa chỉ, Côn Sơn cầm một sợi dây thừng quăng tới: “Mày trói tên mập lại, rồi cũng tự đem mình trói lại, tao sẽ ày một con đường sống.”

Người gầy lập tức làm theo, tuy rằng giờ phút này tên mập đã rất bẩn, nhưng không có biện pháp, vì mạng nhỏ, cũng chỉ có thể trói tên mập lại.

Côn Sơn kêu to một tiếng: “Tiểu Đông, tới.”

Một tiếng này không chỉ đánh thức Tiểu Đông, còn kinh động đến đầu lĩnh bọn cướp đang ở trong phòng bếp tìm tới tìm lui, bởi đến cả người là tro, hẩn vô ý thức chạy ra bên ngoài, mụ nội nó! Tiền không tìm được, ngược lại dọn dẹp sạch sẽ bếp nhà Lục Côn Sơn, bên trong tro bụi đều bị hẩn bới ra.

Côn Sơn không thể phân thân, đã kêu Tiểu Hoàng: “Tiểu Hoàng, cắn chết hẩn cho tao!”

Tiểu Hoàng không có nữ chủ nhân, cũng trở nên vô tình, hai ngày này đều không ngủ trong phòng, chỉ nằm trên tàng cây, như vậy nữ chủ nhân vừa về đến, nó có thể là người đầu tiên nhìn thấy, à không phải là con chim đầu tiên nhìn thấy, giờ phút này nghe theo mệnh lệnh của nam chủ nhân, nó từ trên nhánh cây nhanh chóng bay xuống, hướng về phía tên cướp muốn chạy trốn, hai móng vuốt đi qua, cào tên cướp toàn thân là máu, căn bản nhìn không rõ đường phía trước, muốn bắt lấy Tiểu Hoàng, vùng vẫy cả buổi mới bắt được một chân Tiểu Hoàng đang đắc ý, Tiểu Hoàng một ngụm mổ xuống vết thương trên tay do buổi sáng hấn té, đau đớn làm hắn lập tức thả tay, Tiểu Hoàng lại dùng sức vỗ, tên cướp rốt cuộc chịu đủ loại tra tấn.

Tiểu Hoàng chiến thắng, cao hứng, ngồi xuống trên người tên cướp, bình tĩnh thả phân chim lên người hắn, sau đó giương cánh bay đến trên vai Côn Sơn.

Côn Sơn thấy Tiểu Đông đi ra, đưa súng trong tay cho Tiểu Đông: “Mấy tên này giao cho cậu, bọn họ dám chạy, đánh chết nói sau. Tôi đi trước tìm Bảo Châu!”

Côn Sơn nói xong, vào nhà lại tìm một khẩu súng, mang theo Tiểu Hoàng đi ra ngoài tìm Bảo Châu, hắn quen thuộc cảnh vật chung quanh, mà Tiểu Hoàng quen thuộc mùi trên người Bảo Châu, nên càng dễ tìm hơn một chút.

Hơn mười phút sau, Côn Sơn chạy tới địa chỉ tên cướp nói, một cước đá văng cửa, tìm khắp phòng, lại không thấy bóng dáng Bảo Châu, ngược lại phát hiện rất nhiều xương cốt, nhìn giống như phong cách của Bảo Châu, có lẽ cô đã ở đây, nhưng bây giờ lại ở nơi nào?

Lúc quay đầu nhìn thấy một cửa sổ rõ ràng bị dao phay chém, Côn Sơn lập tức minh bạch, xem ra Bảo Châu đã chạy thoát, kết quả lúc hắn về đến nhà, Bảo Châu còn chưa có trở lại, một mình cô lưu lạc đầu đường, thời cuộc lại loạn lạc, Côn Sơn rất lo lắng, suốt đêm phát động toàn bộ gia đình của hai nhà đi tìm, tìm khắp phố lớn ngõ nhỏ, cuối cùng Tiểu Hoàng đã tìm được, sắc trời đen kịt, Bảo Châu phân không rõ đường, Tiểu Hoàng biết rõ a!

78. Chương 78: Làm Chuyện Ngu Xuân

Tiểu Hoàng đập cánh chậm rãi bay ở phía trước, Bảo Châu đi theo phía sau, đi tới đi tới, đến nhà phụ cận, gia đình Lục gia phát hiện Bảo Châu và Tiểu Hoàng, lập tức đưa bọn họ về nhà, Bảo Châu về đến nhà, vừa mới uống hai ngụm nước, Côn Sơn sẽ trở lại.

Thấy cô bình an ngồi ở trên ghế uống nước, lập tức cảm thấy như đang nằm mơ, tất cả dày vò cùng chờ đợi trước kia đều đã biến mất, tiến lên ôm cổ cô, chặt chẽ ôm cô vào trong ngực, giọng nói có chút nghẹn ngào: “Vợ!”

“Côn Sơn.” Bảo Châu ngây ngốc cười cười, tựa ở trên bả vai hắn, thật vui vẻ.

Côn Sơn ôm cô xong, lui ra một chút, đánh giá cẩn thận cô từ trên xuống dưới nói: “Hai ngày nay em có chịu đói không, ngủ ngon không? Ăn ngon không?”

“Giường rất cứng, hôm nay không được ăn thịt, bất quá có đậu phộng xốp giòn ăn rất ngon, anh có muốn ăn một miếng?” Bảo Châu đáng thương từ trong lòng ngực móc ra mấy bao điểm tâm cho hắn xem, bọn cướp chưa cho cô ăn, hôm nay cô chỉ ăn mấy thứ này, nhưng đậu phộng xốp giòn không tệ, cô có chứa mấy khối cho Côn Sơn.

Côn Sơn nhìn mấy khối điểm tâm trong tay cô được bảo vệ vô cùng tốt, một chút cũng không có vỡ nát, mũi chua xót, đột nhiên rất muốn khóc, Bảo Châu ở trong thời điểm nguy nan nhất, vẫn nghĩ đến hắn, thật là cô vợ ngốc của hắn!

Đây gọi là cảm động, Côn Sơn nhìn viên kẹo đậu phộng xốp giòn âm thầm thề, nếu như tương lai mình làm chuyện có lỗi với Bảo Châu, không cần Bảo Châu lên tiếng, chính hắn sẽ dùng súng giải quyết chính mình, giọng nói của hắn nghẹn ngào đối với Bảo Châu nói: “Đứa ngốc, anh lập tức gọi người làm thịt cho em ăn, Thắm mẹ đem canh gà nhân sâm cha tôi đưa tới hâm nóng lại, bưng tới cho Bảo Châu uống, Tiểu Đông cậu đem mấy tên khốn kiếp kia đánh chết cho tôi! Bọn họ ngược đãi vợ tôi, tôi không giết bọn họ, tôi muốn bọn họ ngồi tù sống không bằng chết.”

Nói xong, Côn Sơn ngồi xuống bên cạnh cô, cầm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh buốt của cô vuốt vuốt: “Còn lạnh không?”

“Không lạnh.” Ở bên cạnh Côn Sơn sẽ không lạnh nữa, bắt quả Bảo Châu hiểu kỳ: “Bọn cướp à? Hắn nói muốn tới đào hầm cầu nhà chúng ta.”

“Đã bắt được, chuyện còn lại anh sẽ xử lý.” Côn Sơn kéo cô dựa vào trong lòng ngực của mình, cảm thấy an tâm hơn nhiều.

Bảo Châu nhìn thấy hắn cũng an tâm, từ trong lòng ngực móc ra hai cây dao, đưa cho Côn Sơn: “Cái này là em lấy của bọn cướp, giúp em trả lại cho bọn họ.”

Côn Sơn vẽ mặt hắc tuyến, đồ vật nguy hiểm như vậy, mà cô đặt trong ngực: “...”

Thấm mẹ thấy Bảo Châu trở về, cộng thêm Côn Sơn đã hai ngày chưa ăn cơm, nên đặc biệt làm đồ ăn phong phú, đều có thể vượt qua yến hội, vốn dựa theo thói quen những năm gần đây, đồ ăn trong nhà cũng phong phú, bát súp bưng lên, hai người uống trước một chén lót dạ dày, sau đó ăn bát cháo ngô và bánh bao lớn, làm người ta thoải mái.

Ăn no xong, Côn Sơn để người thu dọn đồ ăn, ôm cô an tâm ngủ một giấc, loại cảm giác này, dù có tiền hay bất cứ vật gì đều không thể đổi lấy, chỉ có cô ở bên người, hắn có thể an tâm chìm vào giấc ngủ, Bảo Châu với hắn mà nói có bao nhiêu quan trọng, Côn Sơn luôn biết, hắn sẽ bảo hộ cô thật tốt, cho dù cô vừa ngốc lại hay gặp rắc rối đều không có sao, hắn sẽ vẫn luôn yêu cô hơn chính bản thân mình...

Ngủ một giấc đến hừng đông, hai người tinh thần sáng khoái thức dậy..., còn chưa kịp ăn điểm tâm, A Hồ báo lại: “Dân chạy nạn ngoài thành đã không náo loạn, nhưng có mấy tên lưu manh không yên ổn, nghĩ đến vào thành, đối với những dân chạy nạn kia chầm ngồi thổi gió, đứng ở cửa thành, dùng lời nhục mạ các anh em canh giữ thành, các anh em Trí Đường lại không dám tùy tiện ra tay, sợ chọc giận dân chạy nạn, anh xem nên làm cái gì bây giờ?”

Côn Sơn rất có tự tin cười, chỉ cần Bảo Châu ở bên cạnh hắn, mặc kệ chuyện gì đều không tính là chuyện lớn: “Tôi hiện tại sẽ đi xử lý.”

Bảo Châu cầm lấy bánh cháo quấy và bánh bao trên bàn đuổi tới: “Anh đi đâu? Em cũng muốn đi.”

Những dân chạy nạn kia ở bên trong xen lẫn binh lính càn quấy và lưu manh cũng không phải dễ trêu vào, nói không chừng có súng, Côn Sơn không đồng ý: “Không được, rất nguy hiểm, anh đến thành xử lý công việc, bên ngoài có rất nhiều người xấu, an toàn làm trọng em nên ngoan ngoãn đợi trong nhà, anh sẽ gọi một đội anh em tự mình hộ tống em đến nhà lớn ở vài ngày.”

“Mang em theo a! Em đã có Tiểu Hoàng bảo hộ a! Anh yên tâm đi!” Bảo Châu nói xong bế Tiểu Hoàng đang ở một bên ăn gì đó lên.

Tiểu Hoàng có chút bất mãn nhìn Bảo Châu, vì cái gì mà quấy rầy nó ăn.

Bảo Châu cầm lấy một cái bánh bao đút nó, tiểu Hoàng lập tức nghe lời, thật biết điều để cô ôm, như một động vật nghe lời dịu dàng ngoan ngoãn.

Côn Sơn thấy cô kiên trì như vậy, đành phải mang cô theo, nói thật chính là vì Tiểu Hoàng bảo hộ cô, Côn Sơn mới lo lắng, bắt quả trên tường thành tất cả đều là người hắn phái đi, hắn cũng không có gì lo lắng.

Một đoàn người đứng trên tường thành, nhìn dân chạy nạn phía dưới tính bằng đơn vị hàng nghìn, Côn Sơn nhăn mày: “Không phải bảo đưa gạo qua sao?”

“Không dám mở cửa thành, sợ bọn họ ùn ùn kéo vào, gạo và tồ đã chuẩn bị xong, đầu bếp cũng đã vào chỗ.” Một người giữ cửa thành đáp.

Côn Sơn nghe xong cái này dễ thôi, cầm loa đối với dưới lầu hô: “Tôi hiện tại phái người ở ngoài thành mở lều cháo, nhưng các người phải lui ra khỏi cửa thành 300m, lúc mở cửa thành không cho phép tiến vào trong thành, nếu không tôi sẽ bắt lại xử phạt.”

Bên ngoài mọi người nghe xong, dân chúng bình thường đều lui về sau, nhưng lại có mấy người tiến lên trước vài bước, một người trong đó đối với hắn rống: “Dựa vào cái gì không cho phép tui tao vào thành,

mày xem thường tụi tao sao? Các hương thân, chúng ta không thể bị vũ nhục như vậy, chúng ta phải đoàn kết lại, cố gắng mở cửa thành, uống cháo gì, hấn chịu cho cháo, bên trong nhất định không có gì tốt!”

Hắn rống lên làm ột ít dân chúng tiến lên, muốn vào thành kiếm đồ tốt ăn.

Côn Sơn nổi giận, lại không thể một súng bắn chết tên châm ngòi thổi gió, sợ làm dân chúng sợ hãi, nhưng không mở cửa thành làm sao phát cháo miễn phí cho người dân? Đã muốn phát cháo miễn phí nhất định phải có người duy trì trật tự, phải phải một đội người ngựa mang theo súng ra khỏi thành hộ tống duy trì trật tự mới được, nếu cửa thành mở ra, đến lúc đó có người muốn thừa dịp hỗn loạn tiến công vào, cũng không phải là không được, nên làm thế nào cho phải?

Cửa thành này cũng không phải có thể mở như vậy, Côn Sơn một lòng phiền muộn, sờ lên cái ót cầm lấy loa hướng phía dưới rống, sắc mặt lưu manh liền đi ra: “Tôi gọi người đưa cháo cho các người, là không muốn các nười chịu đói, những gạo kia đều là do tôi mượn tới, cũng không phải chính phủ phát cho, không muốn thì thôi vậy, mọi người cho rằng tôi sợ các người công thành à? Đến một người ông đây sẽ đánh một người!”

Thốt ra lời này xong, hắn liền hối hận, quá xúc động, không được lòng dân rồi!

Nhất định sẽ người người oán trách, điển hình làm chuyện tốt còn bị mắng, hắn không sợ bị mắng, chỉ sợ những người kia muốn phản động, cố gắng công thành, binh lực trong thành đều quá yếu, quả thực chỉ một lần tấn công sẽ bị phá vỡ, nên làm cái gì bây giờ đây?

79. Chương 79: Một Mẻ Hết Gọn

Người dưới thành nghe xong chửi bậy càng lợi hại hơn, tên cầm đầu kia nói: “Chẳng phải chỉ phá một chút cháo thôi sao? Có gì đặc biệt hơn người.”

Bảo Châu nghe xong đều là như gió thổi bên tai, duy chỉ có đối với đồ ăn là ưa thích không thôi, nghe hắn nói muốn phá cháo, lập tức nổi giận, chà đạp cái gì cũng được nhưng không thể chà đạp đồ ăn!

Bảo Châu vốn đang ôm tâm tình đi đi lại lại đi đi lại lại, đột nhiên từ trên ghế đứng lên, nhìn về phía người nọ đưa tay ra: “Phá cháo? Vậy anh cho tôi một chén cháo a!”

Tên vừa rồi kêu gào, lập tức nói không ra lời, hắn trên người không có đồng nào, tiền đều không có, nơi nào có cháo?

Bảo Châu nói xong nhìn về phía Côn Sơn: “Anh có thể cho bọn họ bao nhiêu chén cháo?”

Côn Sơn đại khái đoán chừng một chút: “Khoản hai mươi vạn chén.”

Dân chạy nạn bên ngoài hợp lại cũng tầm vạn người, một người tính ra bình quân có thể được đến hai mươi chén cháo, trong tình trạng thiếu lương thực như hiện nay, có thể so sánh cái gì đều trân quý, những dân chúng vốn đang phụ họa đều không nói gì, nguyên một đám lui ra, chờ cửa thành mở, có được đồ ăn.

Chỉ để lại mấy tên lưu manh đứng nguyên tại chỗ không chịu lui về, người kia nổi giận bĩu môi vừa muốn nói gì, Bảo Châu lại lên tiếng, cô chất phác cười cười: “Vậy anh có thể cho tôi hai mươi vạn chén cháo không? Tôi sẽ không ngại cho dù cầm cháo ném vào tôi cũng được! Tốt nhất một ngày ném ba chén, tôi có thể ăn được vài cuộc đời rồi.”

Người cầm đầu kia, tức đến tím mặt, đây là hắn cố ý khiêu khích, thật sự là hắn không đi ra, Lục Côn Sơn không dám cầm súng bắn hắn, nhưng mưu kế của chính mình đều bị hủy trong tay Bảo Châu, lập tức chửi ầm lên: “Tao là không có tiền thì như thế nào, nhưng tao có một tấm lòng vì nhân dân, mày là con điếm mà cũng dám giáo huấn tao, lúc ông đây sinh ra, mày còn chưa ra đời, đồ nết ranh, cút cho tao!”

Lời mắng chửi cực kỳ thô tục, Bảo Châu nhượng mày, muốn xong xuống, Côn Sơn lập tức giữ cô lại: “Đừng xúc động, em không thể ra thành.”

Nói xong Côn Sơn lại đối với người kia nói: “Dám mắng vợ tao, ông sẽ phế đi chân của mày!”

Nói xong đang muốn hướng về phía chân người nọ nổ súng, vợ hắn có khi nào chịu qua loại ủy khuất này, kết quả Bảo Châu so với hắn nhanh hơn, bàn tay nhỏ cầm một cái bánh bao hướng phía người nọ ném xuống,

cô thường xuyên ném cầu cho Tiểu Hoàng đi nhặt, thủ pháp rất tốt, rất chuẩn xác. (luyện Tiểu Hoàng như luyện chó săn =))

Người nọ nhặt lên, nhìn thấy là bánh bao, đang muốn ăn, Tiểu Hoàng mắt đỏ ăn nhìn thấy bánh bao rõ ràng là chuẩn bị ỉnh, đánh này người, rất không vui giương cánh hướng phía người nọ bay tới, một cái cánh đập qua, làm đầu óc người nọ choáng váng, thiếu chút nữa té ngã.

Tiểu Hoàng đoạt bánh bao xong muốn đi, người nọ không chịu, luyến tiếc, hơn nữa bại bởi một con chim thật mất mặt, thò tay tính bắt chân chim, hơn nữa khẩu xuất cuồng ngôn: “Tao muốn đem mày đi hấp! Cạc cạc!”

Người kia biểu lộ thật giống như là muốn ăn nó đi, dám ăn nó? Rất tốt!

Tiểu Hoàng là một chim vàng rất thông minh, cùng Bảo Châu sinh hoạt lâu rồi, hiểu được nhìn mặt mà nói chuyện, từ biểu tình của người biết an nguy, nhìn cái tên hung thần ác sát muốn ăn mình, Tiểu Hoàng dùng một cái chân khác không có bị cầm dùng sức giãy dụa, không nghĩ tới làm dây lưng quần của người nọ bị tuột, cả quần rơi trên mặt đất, người nọ không cam lòng cầm lấy chân Tiểu Hoàng, lại muốn kéo quần của mình, kết quả lại bị chân chim cách bấp dùi của mình quá gần, một móng vuốt của Tiểu Hoàng đi qua, dùi người nọ xuất hiện một vết sẹo thật dài, đau đớn làm hắn rút cục thả tay.

Đã nhận được bánh bao, Tiểu Hoàng kiêu ngạo ở trên người hắn kéo ra mấy phân chim xong, vẻ mặt khinh bỉ ngậm bánh bao trở lại trên cánh tay Bảo Châu.

Bảo Châu sờ lên đầu nhỏ của nó nói: “Một cái bánh bao em đều muốn cướp về, xem ra là chưa ăn no, giữa trưa cho sẽ cho em thêm một đồng lớn bánh bao.”

Côn Sơn đối với biểu hiện vừa rồi của tiểu Hoàng rất hài lòng, nghĩ thầm buổi tối phải thưởng cho Tiểu Hoàng một đĩa bánh hoa quế mới được.

Vì vậy cái gì đều không có làm, chỉ là đi nhặt được một cái bánh bao trở về Tiểu Hoàng ngoài ý muốn đã nhận được một đồng lớn ban thưởng, vui vẻ vô cùng, đương nhiên đây là nói sau.

Côn Sơn thấy chuyện được giải quyết, lại bảo người mở cửa thành đưa cháo cho dân chạy nạn, mọi chuyện xong xuôi, vừa đến giữa trưa, đang do dự nên đi chỗ nào dùng cơm, gia đình của Lục gia lên thành lâu, đối với hắn nói: “Nhị thiếu gia, Nhị thiếu phu nhân, lão gia nghe nói Thiếu phu nhân đã trở về, hết sức cao hứng, mời hai vị giữa trưa trở lại ăn cơm, chuẩn bị đồ ăn phong phú, đều là những Thiếu phu nhân thích.”

Hai người vừa xuống dưới cổng thành, người hầu Vạn gia cũng tới: “Lão gia nghe nói tiểu thư đã tìm được, rất vui vẻ, nên mời tiểu thư và cô gia giữa trưa tới ăn cơm.”

“Cậu về nói với cha Phú Quý, nói ông giữ lại đồ ăn cho tôi, buổi tối tôi sẽ tới ăn.” Bảo Châu có đồ ăn ngon luôn luôn là một mẻ hết gọn.

Người hầu nhẹ gật đầu, rời đi.

Loại ăn cơm hai bên này làm cho Bảo Châu và Côn Sơn đều cảm thấy thập phần thích ý.

Thật tốt ah!

Muốn ăn cái gì đều có thể lựa chọn.

Trước kia mỗi người đều nói hai người bọn họ khẳng định là đứa con không ai muốn có trong nhà, một người ngốc một người vô dụng, hôm nay xem ra đã xoay người trở thành bảo bối rồi!

Đến Lục gia, Lục lão gia nhìn thấy Bảo Châu vẫn khỏe mạnh, an tâm, trong bữa tiệc không ngừng gấp đồ ăn cho Bảo Châu, nhìn con dâu ăn đã đủ no rồi a!

Hiện tại bên ngoài không an toàn đối với Côn Sơn nói: “Đợi tí nữa chuyển trở về a! Con và Bảo Châu chuyển về ở một khoản thời gian, bên ngoài không an toàn, cửa hàng tìm người quản lý là được rồi.”

Côn Sơn cảm thấy bất tiện: “Con thấy không cần! Cả ngày đi sớm về trễ, sợ quấy rầy cả nhà, hơn nữa ở đây không có chỗ cho Tiểu Hoàng ở, Bảo Châu quen sống tự tại, cũng không quen ở trong nhà, cha muốn thể hiện tình thương thì làm một bàn tiệc Mãn Hán a! Bảo Châu muốn ăn.”

“Được một tắc lại muốn tiến một thước.” Tuy ngoài miệng nói như vậy, nhưng Lục lão gia vẫn bảo người đi tìm người về làm.

Tìm tới tìm lui không có người phù hợp, tiệc Mãn Hán này không phải ai cũng đều làm được, thấy Bảo Châu rảnh rỗi, dứt khoát tìm một cuốn sách viết về tiệc Mãn Hán cho Bảo Châu, để cô giết thời gian.

Bảo Châu đem sách này cho Thẩm mẹ, thời điểm Thẩm mẹ vui vẻ sẽ làm một vài món trong đó cho cô ăn.

Ngày hôm sau Diêm Tích Sơn nghe được tin tức phát cháo miễn phí, nghe nói Lục Côn Sơn là một cảnh sát quèn, cư nhiên có lòng tốt vừa bảo vệ Vận Thành, lại vừa phát cháo miễn phí cho dân chạy nạn ngoài thành, hơn nữa quản lý trong thành trật tự ngăn nắp, có chút thưởng thức người trẻ tuổi này.

Coi như không tệ, có nhiệt tình có quyết đoán.

Thị trưởng Vận Thành chạy đi, cục trưởng cục cảnh sát cũng chạy, không thể kéo dài tình trạng rối mắt đầu, nghĩ đến hiện tại mọi người nhất định rất cảm kích Lục Côn Sơn, dứt khoát rèn sắt khi còn nóng, đem quyền lợi tạm thời giao cho Lục Côn Sơn, coi như là một loại khen tặng hân, một tờ điều lệnh xuống, Côn Sơn biến hóa nhanh chóng, trở thành thị trưởng thay thế.

Công việc đầu tiên của hân chính là xét nhà, nguyên thị trưởng và cục trưởng cục cảnh sát lâm trận bỏ chạy, hiện cách chức vụ, xét nhà xử theo pháp luật.

80. Chương 80: Khó Gặp

Tất cả tài vật đều sung công, bất động sản của nguyên thị trưởng, trừ nhà ở được giao cho tân thị trưởng, còn lại đều lấy ra đấu giá, do chọn người trong tỉnh tới đảm nhiệm cục trưởng cảnh sát, hiện tại không có người nhậm chức, vì vậy Lục Côn Sơn trước kiêm nhiệm, còn lại mấy vị trí quan viên đã chạy trốn, sẽ do Lục Côn Sơn chính mình tuyển người là được rồi.

Lục Côn Sơn vừa nhậm chức chuyện đầu tiên chính là xét nhà, mang theo Bảo Châu, Tiểu Hoàng, còn có A Long, A Hồ cứ như vậy công khai tiến vào nhà nguyên thị trưởng, nhóm cảnh sát trước kia được Bảo Châu giúp đỡ trả tiền mua chức, hiện tại những người đó đều là tâm phúc của Côn Sơn, cũng cùng đi theo, xét nhà mà! Người phải nhiều một chút mới có khí thế.

Lúc đi vào, Côn Sơn không để cho người lục tung, dù sao biệt thự hoa lệ này, kế tiếp hân và Bảo Châu còn có thể ở miễn phí một thời gian ngắn.

Nhìn chung quanh một chút, để cho thủ hạ chia nhau điều tra xem có cái gì đáng giá không.

Trong sân nhỏ người hầu trung niên lạnh run đứng ở bên cạnh, Bảo Châu thấy ông bộ dáng rất đáng thương, từ trong túi móc ra một nắm đậu phộng đưa cho ông: “Cho ông ăn, ông ngồi đi!”

Người hầu trung niên đã từng gặp qua cô, cô gái này đã tới đây mấy lần, là một cô gái rất tốt, lúc này mới yên tâm chút ít nhìn những người khác cũng không có phản đối, chỉ ở phía xa ngồi xuống, nhìn bọn hân lục soát.

Nguyên thị trưởng nghĩ đến có lẽ không thể trở về, những thứ tốt đã chuyển đi sạch sẽ, chỉ để lại một ít đồ dùng trong nhà và bài trí không đáng giá, trong hòm sắt trống tuếch, trong thư phòng cũng không có bất kỳ thứ đáng giá.

Bọn cảnh sát cơ hồ không thu hoạch được gì, lại đi điều tra mấy phòng khác, có một phòng, lưu lại một bình phong lớn, nghe nói là thời kỳ cuối triều Thanh được đại quan dùng qua, xem như đồ cổ, thật là đồ gỗ tốt, phía trên còn có hoa văn đẹp dễ cũng rất nhẵn mịn, còn có cả bút tích của người nổi tiếng.

Côn Sơn bảo người đem thứ này lên lút khẩu trừ lại, tự mình sẽ gọi điện báo lại cho Diêm Tích Sơn, Diêm Tích Sơn rất thích đồ cổ gia cổ (đồ cổ dùng trong nhà) mọi người đều biết, nói: “Nếu gặp đồ hiếm lạ, đặt ở Vận Thành, không người biết thật đáng tiếc, cậu bảo người đưa đến Thái Nguyên, trên đường dễ dàng gặp đạo tặc cho nên nhất định phải giữ bí mật, càng ít người biết càng tốt.”

Côn Sơn nói: “Diêm tỉnh trưởng nói có lý, vì để cho đồ vật an toàn, thuộc hạ cả gan đề nghị, trước trực tiếp vận chuyển đến chỗ các ngài, đặt ở đó một thời gian ngắn.”

Diêm Tích Sơn đồng ý với ý kiến này, hần thở dài thở một hơi nói: “Cũng chỉ có thể như vậy, cái này cũng là vì đảm bảo an toàn.”

“Diêm tỉnh trưởng vất vả.” Côn Sơn nói xong cúi đầu khom lưng cúp điện thoại, hướng trên ghế dựa ngồi xuống, cuối cùng đã lung lay được Diêm Tích Sơn.

Kế tiếp để các phòng ở kia đều đấu giá sung công, đồ vật trong nhà cục trưởng đồ vật cũng chuyển sạch sẽ, đấu giá cũng không có bán được nhiều tiền.

Nói đồ vật dọn sạch sẽ Diêm Tích Sơn cũng không có không tin, quan viên chạy trốn, tự nhiên sẽ không lưu lại vật gì tốt, có vài tòa nhà cũng không tệ, hướng hồ hần vừa mới có bình phong tốt, đang vui sướng, cũng không có trách mắng.

Ngày hôm đó Bảo Châu và Côn Sơn tùy tiện sửa sang đồ đạc lại một chút, chuyển vào biệt thự của thị trưởng ở, trong phòng cái gì cũng có, đồ dùng trong nhà trang trí cũng không ít, Bảo Châu cùng Côn Sơn chỉ mang theo đồ dùng hằng ngày và cái giường chính mình và Côn Sơn đã ngủ quen, lại nói Thẩm mẹ và Tiểu Đông tự chọn phòng.

Vừa mang đồ đạc cất kỹ, Thẩm mẹ ddax chạy tới nói: “Thiếu phu nhân, có người muốn gặp cô.”

“Ai a?”

“Nói là người hầu trước kia của nhà này, đã từng gặp cô đấy.”

“Nha.” Bảo Châu hiếu kỳ là ai, mang giày cao gót lộp lộp lộp đi xuống dưới, rõ ràng không có ngã sấp xuống, Côn Sơn ở trên lầu nghe âm thanh kia đều cảm thấy trong lòng run sợ.

Bảo Châu đi xuống lầu, gặp được người muốn gặp cô, là người đàn ông trung niên, đối với ông cười cười: “Chúng ta đã gặp qua, là ông ah!”

“Lục phu nhân, tôi muốn cầu xin cô một chuyện, con của tôi dính vào chuyện này, đang bị giam giữ trong lao, vợ tôi ở nông thôn lại đột nhiên bệnh nặng, nhờ người gửi thư cho tôi, muốn trong những ngày còn lại của cuộc đời, có con trai bồi bà ấy hai ba tháng, trong lao nhất định là không chịu, tôi chỉ có thể tới cầu cô và thị trưởng, cô nếu đáp ứng chuyện này, tôi vô cùng cảm ơn.”

Những chuyện khác cô không hiểu, nhưng hiếu thuận cha mẹ nhất định là tốt, Bảo Châu nói “Đợi tôi” xong, giẫm giày cao gót rất nhanh lên lầu, tìm Côn Sơn, nói thật không rõ ràng lôi kéo Côn Sơn xuống lầu.

Côn Sơn nghe người nọ nói xong, nhăn mày lại: “Chuyện này nếu làm không tốt, sẽ bị chỉ trích, hơn nữa tôi dựa vào cái gì tin tưởng con của ông rồi đi sẽ quay lại? Cho dù phải hai cảnh sát đi theo, vạn nhất hần chạy, tôi làm sao có thể báo lên cấp trên?”

Người nọ suy nghĩ một chút thấy trong phòng khách chỉ có Côn Sơn và Bảo Châu, đi qua bên tai Côn Sơn thấp giọng nói: “Tôi biết bí mật của nguyên thị trưởng, ngài chỉ cần giúp tôi, tôi cam đoan con của tôi sau mấy tháng sẽ trở lại trong lao.”

“Tôi đối với bí mật của người khác không có hứng thú.” Chẳng qua nếu như chuyện là thật, hần vẫn muốn giúp người đàn ông đáng thương này, dù sao đem tội phạm ra khỏi nhà lao, đối với chức vụ hiện tại của hần mà nói, chỉ là chuyện nhỏ, nhưng bí mật kia của nguyên thị trưởng hần không có hứng thú, hần không phải một người thích thám thính riêng tư của người khác.

“Vậy nếu như đưa tiền? Ta biết rõ nguyên thị trưởng đào tẩu, có rất nhiều thứ tốt nhất thời không thể mang đi, thời điểm hần đấu đồ đạc, tôi vừa vặn nhìn thấy, tôi biết rõ ở đâu.”

Côn Sơn nghe xong nở nụ cười: “Vậy ông nói một chút.”

Người nọ dẫn hần đi đến một cái giếng phía sau sân nhỏ, đem đá lớn đặt ở miệng giếng dịch chuyển khỏi, đối với Côn Sơn nói: “Ngài đừng nhìn bên trong có nước, không sâu, chỉ nửa mét thôi, bên cạnh có song sắt, chung quanh dùng xi măng bao bọc rồi, nhưng chỉ cần đập bể, sẽ phát hiện một cái hố, vừa vặn ở phía trên mực nước, một người gầy, có thể bò vào, tôi chưa tiến vào bao giờ, nhưng biết rõ vàng bạc châu báu bên trong khẳng định không ít, thị trưởng trước kia, mỗi khi đêm khuya sẽ sai người đưa rương vào trong, ngài nếu không tin có thể gọi người tới đào, sau đó thả con tôi ra cũng được.”

Côn Sơn nhìn nét mặt của ông, cảm thấy đáng tin, nhưng vẫn cẩn thận gọi A Hồ đi vào nhà lao lén lút đem con của ông ấy ra, đưa đến cửa thành, đợi khi trời tối, Côn Sơn sẽ nói với anh em Trí Đường cầm đem búa xuống đập phá song sắt, bò vào xem xét quả nhiên là vàng bạc tài bảo chất đầy bên trong. Côn Sơn lập tức bảo một người cảnh sát cùng đi với con của người đàn ông trung niên trở lại quê nhà, cần phải coi chừng không thể để cho hắn chạy thoát.

Về phần đồ đạc trong giếng, nửa đêm đều bị đào lên, bày ở bên cạnh miệng giếng, đều là đồ vật khá đáng giá, ngẫu nhiên cũng có một rương dùng đồ trang sức của phụ nữ.

81. Chương 81: Ngàn Chén Không Say?

Xem những vật này, phần lớn là quan viên khắp nơi đưa tặng cùng tham ô, bạc đào ra hai ba rương, ngọc khí đồ cổ cũng đều có.

Theo quy cũ, Côn Sơn và mọi người tự chọn vài thứ, còn lại tất cả đưa đến tỉnh thành đổi thành tiền, tạo phúc dân chúng.

Dù sao Diêm Tích Sơn cũng sẽ không biết rõ, chính mình nuốt riêng bao nhiêu, dựa vào cái gì mà bắt kỳ vật gì đều cho Diêm Tích Sơn chiếm tiện nghi?

Mọi người nghĩ đến Côn Sơn phát hiện ra trước, khách khí nói: “Anh chọn trước đi a!”

Côn Sơn nhìn từng đồ vật, có chút hoa mắt, khoát khoát tay lại để cho Bảo Châu chọn: “Bảo Châu em chọn đi.”

Bảo Châu cũng bị hoa mắt, chỉ cảm thấy những cái đĩa cái chén kia rất là đẹp mắt, trang trí đồ ăn nhất định đặc biệt ăn ngon, đối với Côn Sơn nói: “Em muốn những cái chén kia.”

Côn Sơn lập tức muốn té xỉu, nhiều vàng bạc châu báu như vậy không chọn, lại muốn mấy rương chén bể, vợ của hắn thật đúng là đặc biệt, bất quá vui vẻ là tốt rồi: “Được, chúng tôi sẽ lấy mấy cái chén kia, tôi gọi người đến chuyển lên lầu.”

“Đặt trên lầu làm gì? Côn Sơn ngốc quá a! Chén đương nhiên phải đặt trong phòng bếp a!” Bảo Châu nói xong, thủ hạ Côn Sơn cũng đã hành động, kéo lấy một đồng đồ vật nhìn như đồ cổ hương phòng bếp đi đến...

Lục Côn Sơn chỉ thoáng một cái đã làm quan lớn, trong nhà náo nhiệt hẳn lên, đông như trẩy hội.

Phu nhân phó cục trưởng bộ giáo dục đầu tiên đến tìm Bảo Châu chơi mạt chược, một đánh một thua, thua không trả tiền nói: “Tôi không có mang theo tiền, bất quá tôi có mang một cái bình hoa đến, giá thành cũng khoảng năm đồng, cô nhìn xem có thích bình hoa này không? Là thời kỳ Càn Long đấy, hoa văn hình rồng, là trân bảo hiếm thấy.”

Bảo Châu trong lòng cảm thấy vị phu nhân cục trưởng giáo dục này thật keo kiệt, năm đồng tiền có thể mua mười cân thịt heo, rõ ràng cầm cái chai bể đến để đổi của được, bất quá phải công nhận là ưa thích cái bình này, nên thu lấy: “Tốt nha!”

Phu nhân phó cục trưởng thấy cô nhận lấy liền an tâm, cô nhận phần đại lễ này, như vậy là có thể cân nhắc chuyện của chồng mình a! Đợi tí nữa lúc ăn cơm sẽ nhắc tới chuyện nguyện vọng nhỏ của chồng mình là muốn thăng quan, nhất định được việc.

Kết quả buổi trưa lúc ăn cơm, phu nhân phó cục trưởng hé mồm nói: “Lục phu nhân, chồng của tôi những ngày này luôn ở nhà than thở, nói hắn làm giáo dục không dám là có danh tiếng nhưng nhất định so với người khác tốt hơn, nhưng chức vụ vẫn dậm chân tại chỗ, lăn lộn nhiều năm như vậy vẫn là một chức phó cục trưởng, cô xem...”

Thăng chức tăng lương còn chưa nói ra khỏi miệng, phu nhân phó cục trưởng đã ghen hòng, lời kia mắc trong cổ họng nói không ra được, chủ yếu là khí thế tích lũy vừa rồi như một khí cầu bị đâm thủng, đột nhiên không còn hơi, vì sao à?

Bởi vì đơn giản là Thắm mẹ đặt ở trước mặt cô một cái đĩa nhỏ đựng nước tương cư nhiên khắc hai con cá song song nhau là thời Tống triều, giá trị tuyệt đối cao hơn rất nhiều lần so với cái bình cô đưa tới, cư nhiên dùng để đựng đậu cà vò tương! Lại vừa thấy, cái chén đựng súp kia không phải thái vân truy nguyệt của Đường triều sao? Còn cái đĩa đựng bánh nướng, hình như là hoa sen thời Hán?

Trời ạ, nhiều vật dụng đồ cổ như vậy lại có thể dùng để đựng đồ ăn hàng ngày, đây là tiêu biểu của tài đại khí thô, vừa rồi may mắn cô không nói hết, nếu không sẽ mất hết thể diện, phu nhân thị trưởng nhất định sẽ nói cô chỉ đưa một chút xú đồ đến còn muốn làm quan, xem ra ngày khác phải tìm đồ càng tốt tới tặng mới được.

Bất quá trong lòng cô cũng suy nghĩ, cái này có phải là phu nhân thị trưởng ra oai phủ đầu, cố ý đem đồ sứ trong nhà mang lên bàn, làm bộ cho cô xem, nên hỏi: “Lục phu nhân, mấy cái chén đĩa này thật đẹp, như sao chỉ có một cái? Đáng tiếc, nếu có một đôi sẽ dễ nhìn hơn.”

“Không biết, phòng bếp còn có mấy rương, có lẽ còn có.” Bảo Châu rất bình thản đáp, cô gọi người kéo về xong thì ném cho Thắm mẹ, chỉ cảm thấy những đĩa chén này rất đẹp, cô muốn giúp trang trí đồ ăn hàng ngày nhìn bắt mắt hơn.

Phu nhân phó cục trưởng thấy cô bình tĩnh như thế cho rằng cô đang cố giả bộ bình tĩnh, đồ cổ như thế đều là trân phẩm hiếm thấy, làm sao có thể có mấy rương, vì vậy nói: “Tôi muốn đi xem có thể chứ?”

Bảo Châu gật đầu: “Có thể a!”

Phu nhân phó cục trưởng đi phòng bếp quan sát xong, về nhà đối với chồng mình nói, trong nhà thị trưởng không thiếu tiền, anh vẫn là thành thành thật thật làm quan đi, nhà thị trưởng ngay cả chén đĩa đồ cổ Đường triều, có giá trị liên thành, đều lấy ra để đựng đồ ăn hàng ngày, anh còn có thể đưa tới thứ gì quý giá hơn?

Lời này vừa nói ra phó cục trưởng lập tức thành thật, không hề nghĩ đến đi đường ngang ngõ tắt, cửa sau này đi qua không nổi, người ta cái gì cũng có, cái bình hoa kia đưa cho Diêm Tích Sơn còn có giá trị, đưa đến Lục gia lại không tính là cái gì, như vậy hần còn thể nào dám tặng lễ, từ nay về sau nhu thuận trung thực, bước đi từng bước thôi.

Không nghĩ tới lại được Côn Sơn trọng dụng, trong lòng thập phần cảm kích lại vui vẻ, gặp người thì nói, đưa cái gì đều vô dụng, Lục thị trưởng không thiếu tiền, chỉ có làm người thật tốt mới có thể được trọng dụng.

Làm những người vốn định đưa tiền tới đều đối nhân xử thế thật tốt, làm việc đến nơi đến chốn, hiện tại thời cuộc hỗn loạn, ai không muốn thừa dịp này thăng quan phát tài, cấp bậc càng cao, kiếm được càng nhiều chất béo..., nguyên một đám làm đến nơi đến chốn, Côn Sơn thấy bọn họ làm việc cẩn thận nên an tâm.

Những người không làm đến nơi đến chốn, nghĩ đến không thể đưa tiền, vậy thì sẽ đưa thứ khác, ví dụ như mỹ nữ.

Ngày hôm đó một quan viên mời Côn Sơn ăn cơm, trong bữa tiệc một vị tiểu mỹ nữ ân cần rót rượu cho Côn Sơn, giọng nói nũng nịu: “Lục thị trưởng ăn nhiều một chút.”

“Cảm ơn, tôi không thể uống nhiều.” Lục Côn Sơn từ chối nói, hần là người đã có vợ không thể làm chuyện khiến Bảo Châu không vui.

“Lục thị trưởng khiêm tốn, sớm nghe nói Lục thị trưởng là ngàn chén không say, đến em mời anh.” Tiểu mỹ nữ nói xong dùng ngực lớn cọ cọ cánh tay Côn Sơn, bộ dạng tựa hồ không phải cố ý.

Hần thấy chưa cự tuyệt xong một người, tiểu mỹ nữ thứ hai lại tới nữa, cái này làm Côn Sơn nhíu mày, hần vốn nghĩ rằng các cô chỉ là không cẩn thận, nhưng đã cố ý thì không thể nuông chiều, bất động thanh sắc nghiêng nghiêng bên cạnh, đối với cô gái kia nói: “Cô đi kính Triệu bộ trưởng a!”

Triệu bộ trưởng cười ha hả nói: “Cô ấy có thể phục vụ ngài là vinh hạnh của cô ấy, cô cháu gái này của tôi rất nhu thuận hiểu chuyện, Lục thị trưởng nếu thích, có thể thu vào làm thiếp. Nếu sợ Mẫu Dạ Xoa trong nhà phát hiện, đừng ở bên ngoài cũng không có sao, cô ấy rất khéo hiểu lòng người.”

Hắn nghe nói Lục Côn Sơn tuy rất thích vợ ở nhà, nhưng vợ hắn là thứ Mẫu Dạ Xoa, nghe nói có lần đánh đến mất Lục Côn Sơn đều đen một vòng, phụ nữ như vậy nếu không phải còn có chút gia thế, ai sẽ thích, cho nên hắn cả gan đem cháu gái xinh đẹp nhà mình ăn diện thật đẹp, đưa tới, có thể gả cho thị trưởng làm thiếp, tiểu mỹ nữ cũng nguyện ý, về sau ăn ngon mặc đẹp, ai không thích ah!

Đáng tiếc hắn đoán sai rồi, Côn Sơn không thích, hắn đã có Bảo Châu không dám có bất cứ ý niệm nào khác, có một người vợ tốt đã đủ, nhiều hơn chỉ là vẽ rắn thêm chân.

82. Chương 82: Giết Một Người Rắn Trăm Người

Côn Sơn nghe xong đối với Triệu bộ trưởng nói: “Nghe nói thịt vịt nướng ở đây có thể so sánh với Bắc Kinh thật sao?”

“Đúng vậy a! Vừa vặn vừa bùng lên, ngài nếm thử.”

Côn Sơn không có nhìn thịt vịt nướng trên bàn, mà đối với thư ký theo bên cạnh nói: “Cậu đi mời phu nhân tôi tới dùng cơm, lúc đi nhớ gọi thêm vài món ăn đợi tí nữa phu nhân tôi đến hãy bùng lên.”

Dù sao nơi này cách nhà thị trưởng cũng không xa, đi đi về về cũng mất hơn 10 phút, thư ký gật đầu đi ra ngoài.

Côn Sơn thấy không khí có chút xấu hổ, mỉm cười, đối với Triệu bộ trưởng nói: “Vợ tôi cũng rất thích ăn vịt nướng, mỗi ngày trong nhà làm tiệc Mãn Hán cho cô ấy, thịt vịt nướng ở đây có lẽ cách làm không giống với ở nhà, tôi gọi cô ấy tới nếm thử, ông không ngại a?”

Hắn cũng đã gọi người đi mời, Triệu bộ trưởng còn có thể nói như thế nào?

Chỉ có thể xấu hổ gật đầu nói: “Tôi không ngại.”

Tiểu mỹ nữ vừa rồi nghe vợ hắn sắp tới, bị dọa lui về sau một bước, Côn Sơn nhìn cô một cái, khách khí nói: “Cô cũng ngồi đi!”

Một hồi Bảo Châu tới, tiến đến cũng không chào hỏi, cũng không thấy bất luận kẻ nào, trực tiếp ở bên cạnh Côn Sơn ngồi xuống, đối với thịt vịt nướng vừa mới bùng ra, ăn mấy miếng thiếu chút nữa mắc nghẹn, Côn Sơn đau lòng rót một chén trà cho cô vỗ lưng của cô nói: “Chậm một chút, coi chừng nghẹn.”

“Em rất thích ăn mùi vị này.” Chậm sẽ không còn loại vị này nữa.

Cô vĩnh viễn có các loại nguy hiểm, Côn Sơn sủng nịch cầm lấy bánh nướng, chậm rãi đặt một miếng dưa leo vào một miếng thịt vịt lên trên sau đó cho thêm nước tương cuốn lại, đưa tới trên tay cô: “Ăn vừa thôi, còn có mấy món khác nữa.”

Bảo Châu lúc ăn cái gì, tốc độ cùng chất lượng tuyệt đối chuyên nghiệp làm người ta theo không kịp, không chỉ là tốc độ nhanh, mà còn chú ý tới tư thế ăn của Côn Sơn, ví dụ như ăn thịt vịt nướng, trước cuốn cái gì, sau cuốn cái gì, trình tự tuyệt đối sẽ không loạn, nếm qua một lần vĩnh viễn nhớ rõ, có trật tự.

Lần đầu tiên quan sát cô ăn cơm Triệu bộ trưởng cùng vị tiểu thư kia đều bị tướng ăn của cô làm cho sợ ngây người.

Bảo Châu ăn no xong, bọn họ mới hồi phục lại tinh thần, nhìn những thứ còn lại trên bàn hai mặt nhìn nhau, trời ạ! Nữ nhân này là heo đầu thai sao? Cũng quá tham ăn rồi, hơn nữa rõ ràng còn không mập! Thiên lý ở đâu a!

Tiểu mỹ nhân thấy, trong lòng các loại hâm mộ ghen ghét hận, cô ngay cả chỉ uống nước đều mập ra, mỗi bữa chỉ dám ăn nửa bát cơm, vài miếng rau không dầu, nhìn phía trên rất đẹp, kỳ thật bị đói giày vò. Nghĩ thầm chờ tôi qua cửa, bằng mỹ mạo và thủ đoạn của tôi, cô là phòng lớn thì sao, tôi có thể đoạt sủng ái của cô, muốn cô khóc đều không có địa phương khóc, đồ vô dụng!

Bảo Châu ăn no xong, chuyện đầu tiên chính là đóng gói, đối với thư ký đứng sau lưng nói: “Tôi muốn gói lại! Cho tôi ba con vịt, đóng gói.”

Triệu bộ trưởng nghe xong, vừa mới khép miệng lại, lại mở ra, cái này cũng quá tham ăn đi!

Côn Sơn trong lòng mình bạch, Bảo Châu có đồ ăn ngon cho tới bây giờ sẽ không quên người trong nhà, nhất định là cho Thắm mẹ một con, Tiểu Đông một con, Tiểu Hoàng một con, nhưng không vạch trần, để mặc bọn họ hiểu lầm, vợ hán có khuyết điểm cũng tốt, quá ưu tú, luôn bị người nhớ thương a!

Bảo Châu nhấp một ngụm trà, lau miệng, lúc này mới chú ý tới Côn Sơn: “Anh cũng đã ăn xong rồi sao?”

Côn Sơn gật đầu: “Ăn vội vả như vậy, buổi sáng lại không có ăn sáng?”

Bảo Châu thề lưỡi: “Em vừa rời giường.”

Côn Sơn đoán được, khẳng định là do đói mới tỉnh, Thắm mẹ ở trong cửa hàng lo việc buôn bán, có đôi khi không quản cô.

Tiểu Đông thì càng quản không được cô, cho nên chỉ có thể cho phép cô càng ngày càng coi trời bằng vung, bất quá ngủ nhiều cũng không sao, dù sao đêm qua làm cô tới khuya mới ngủ...

Bảo Châu ăn no không có việc gì làm hết nhìn đông tới nhìn tây, nhìn nhìn trên bàn tiệc có hai người khác, hỏi Côn Sơn: “Bọn họ là ai?”

“Vị kia là Triệu bộ trưởng, đó là cháu gái của Triệu bộ trưởng. Bảo Châu a! Anh gọi em tới là muốn hỏi em một vấn đề, nếu có người muốn tặng một tiểu thiếp cho anh, em sẽ làm sao?”

“Vậy thì thu a!” Bảo Châu cho hán một ánh mắt anh rất ngốc.

Côn Sơn lập tức dở khóc dở cười, hán nên cảm ơn Bảo Châu hào phóng, hay là nên hét lớn một tiếng em còn có thể ngốc thêm một chút không?

Đành phải nêu ví dụ cho cô hiểu: “Nếu như anh thu tiểu thiếp, về sau có thể sẽ không mỗi ngày ngủ cùng em, vài ngày cũng không gặp em, ăn cơm cũng không để gấp đồ ăn cho em. Trong nhà sẽ thêm một nữ nhân tiêu tiền của anh, cướp miếng ăn với em, như vậy cũng có thể sao?”

“Không thể.” Kiên quyết không thể, Bảo Châu dù có ngốc cũng biết, cô sợ hãi bỏ nhào qua ôm chặt lấy hán, cũng mặc kệ nơi này có người ngoài hay không: “Anh là của em.”

“Vậy nếu người khác kiên quyết đưa cho anh?”

“Đưa cho Tiểu Đông a!”

“Vậy nếu Tiểu Đông không chịu?” Thời gian dần qua Côn Sơn dẫn đường cho cô suy nghĩ vấn đề này.

Bảo Châu nghĩ nghĩ nói: “Cùng em đoạt thịt? Kêu cô ta đi chăn heo đi, không cho phép đoạt của em.”

Đề nghị này Côn Sơn cảm thấy không tệ, đối với Triệu bộ trưởng đã biến sắc nói: “Triệu bộ trưởng nếu hi vọng cháu gái mình đi chăn heo, tôi sẽ hào phóng nhận lấy, bất quá chỉ sợ cháu gái ngài không hiểu chăn heo thế nào a!”

Triệu bộ trưởng xoa xoa mồ hôi trên trán gật đầu, cái này ông đã minh bạch, tặng lễ quả nhiên không thể đưa loạn, không muốn đắc tội với thị trưởng, lập tức gọi cháu gái đi về trước.

Kết quả ngày hôm sau, Côn Sơn tìm một lý do cho Triệu bộ trưởng xuống chức, giết một người răn trăm người!

Xem ai về sau còn dám đưa mỹ nữ cho hán, muốn đi cửa sau? Không phải không có cửa, mà đầu tiên phải đi qua cửa của thị trưởng phu nhân.

Đáng tiếc thị trưởng phu nhân nhìn cái gì đều như mây bay, thật không biết nên tặng cái gì cho tốt.

Vị phu nhân phó cục trưởng bộ giáo dục, bây giờ là phu nhân cục trưởng, trong nhà trầm tư suy nghĩ, nghĩ đến lời chồng nói như thế nào cũng đã thăng chức, vẫn nên đưa chút lễ vật tốt gì đó đi.

Nhưng Lục phu nhân cái gì cũng không thiếu ah!

Đồ cổ ngọc khí trên quý khẳng định đều có, nghĩ tới nghĩ lui, nhớ tới Bảo Châu thích nuôi chim, nghe nói Lục phu nhân nuôi một con chim vàng, rất hung hãn.

Cô sẽ đưa một con chim ngoan hiền đến, những con thú xinh đẹp, nữ nhân đều thích, nghĩ tới nghĩ lui, vẹt có vẻ thích hợp nhất, nên sai người đi thành phố lớn mua một con vẹt ngoại quốc xinh đẹp biết nói chuyện về, nói là chủng loại hoa hướng dương kỳ lạ quý hiếm, bộ dạng rất ưa nhìn, bỏ ra hơn hai ngàn đồng mới mua được.

Trong Sơn Tây tuyệt đối xem như vật hiếm lạ.

Đưa đến biệt thự của Bảo Châu, Bảo Châu trông thấy cái con chim con kia lớn lên vô cùng kỳ quái, không thích lắm, nhưng vẫn nhận: “Cảm ơn cô a!”

“Lục phu nhân, con chim này rất thông minh, gọi là vẹt Hướng Dương, là loại hiếm thấy, biết nói chuyện. Cho nó ăn nó đã rồi nói.” Cục trưởng phu nhân nói xong, cầm một miếng mồi cho nó ăn, đối với nó nói: “Mau nói xin chào Lục phu nhân.”

Vẹt nhìn thoáng qua đồ ăn, quay đầu, rất có cá tính không nói gì.

83. Chương 83: Tiểu Giác Điệp Đáng Yêu

Cục trưởng phu nhân nóng nảy nói: “Nó vốn nói chuyện được đấy, trên đường đến đây nó còn nói chuyện với tôi, như thế nào hiện tại lại không nói?”

Bảo Châu gọi người cầm một cái màn thầu tới, đặt bên cạnh nó: “Ăn đi!”

Vẹt nghe nghe lại đi ra, nó là giống loài cao cấp, bình thường đồ ăn cũng cao cấp, màn thầu? Nó không cần!

Kết quả buổi tối lúc Côn Sơn trở lại, Bảo Châu hướng về phía Côn Sơn kêu một tiếng: “Côn Sơn, em rất nhớ anh.”

Cái con vẹt kia đột nhiên mở miệng nói chuyện, học theo giọng Bảo Châu nói: “Côn Sơn, em rất nhớ anh.”

Bảo Châu hóa đá: “...”

Côn Sơn không còn gì để nói: “...”

Thẩm mẹ nghe thấy được, rất là ngạc nhiên, đi qua đối với con vẹt nói: “Mày còn có thể nói cái gì? Gọi tên tao được không? Tao gọi Thẩm mẹ.”

Ai ngờ con vẹt kia đột nhiên há miệng ra, học theo giọng Bảo Châu nói: “Thẩm mẹ, cho con thêm miếng bánh ngọt, con không nói cho Côn Sơn biết.”

Bảo Châu quýnh , NGAO NGAO NGAO!

Vì cái gì chuyện cô làm buổi chiều, mình cũng không nhớ được, cái con vẹt này lại nhớ rất rõ ràng?

Côn Sơn nghe xong cười cười, đối với Bảo Châu nói: “Anh không phải phản đối em ăn đồ ngọt, nhưng số lượng phải có chừng mực, nếu không có phải muốn không còn răng hay không?”

Bảo Châu chột dạ cúi đầu xuống: “Em chỉ ăn hết hai miếng, chỉ có hai miếng thôi.”

“Thẩm mẹ, ăn xong miếng thứ tư, con sẽ không ăn nữa.” Cái con vẹt kia giống như trời sinh đối nghịch với cô, lại bắt đầu lặp lại lời lúc trước nó nghe được.

Bảo Châu lập tức có xúc động muốn bóp chết nó.

Côn Sơn nghe xong rất thích con vẹt giác điệp này, bảo Tiểu Đông cầm một ít đồ ăn đút cho nó: “Con vẹt này đáng yêu, nuôi cho thật tốt, tôi thích, phần thưởng.”

Tiểu Đông cho vẹt một bữa ăn ngon.

Bảo Châu tuy rằng tức nó, nhưng đối với con vẹt này tràn đầy hứng thú, cũng chơi đùa với nó, thấy trên đỉnh đầu của nó màu đỏ, nên kêu nó Tiểu Hồng.

Mấy ngày kế tiếp, Bảo Châu mặc kệ đi nơi nào đều mang theo Tiểu Hồng, ngay cả đi xem hát cũng mang theo nó, vài ngày tiếp theo, Tiểu Hồng có thể hát, nếu ột miếng táo đỏ, người hát một câu, nó sẽ hát theo

người một câu. Nếu cho nó hạch đào, người hát một câu, nó có thể hát một đoạn, năng lực lập lại đặc biệt mạnh mẽ.

Mấy ngày nay Côn Sơn đặc biệt bận rộn, không rảnh quản Bảo Châu, cô có Tiểu Hồng cũng không thấy nhàn chán, thành bên ngoài còn có nhiều dân chạy nạn như vậy, hẳn phải nghĩ biện pháp triệt để giải quyết vấn đề cuộc sống của bọn họ, thực đang phiền não, nghĩ vài ngày cũng không ra biện pháp.

Hôm nay Bảo Châu vừa ôm Tiểu Hồng về đến nhà, Thắm mẹ bưng lên mấy hộp kẹo lớn, đối với Bảo Châu nói: “Thiếu phu nhân, đây là của Thắm tiên sinh, từ trên tỉnh đưa tới, nói cô nhìn thấy, thì gọi điện thoại cho hẳn.”

Bảo Châu mở một hộp ra ăn thử, kẹo bên trong ăn thật ngon, cao hứng gọi điện cho Thắm Kỷ Lương: “Thắm đại ca, kẹo ăn thật ngon.”

“Bảo Châu, lần trước cô gọi người gửi tiền tới cho tôi, nhiều lắm, mua kẹo không tốn bao nhiêu, nếu không tôi giúp cô đầu tư một xưởng kẹo a! Về sau cô muốn ăn, trực tiếp đến xưởng lấy mấy hộp, không cần tiền, hơn nữa đầu tư nhà xưởng hoa hồng hàng năm rất khách quan đấy, tiền kiếm được, cầm lấy đi đầu tư, so với gửi trong ngân hàng càng có lời.” Bảo Châu tin nhiệm hẳn như vậy, hẳn phải giúp đỡ Bảo Châu.

“Như vậy a! Vậy anh làm giúp tôi a!” Không cần tiền cũng có thể ăn được kẹo, cái này thật tốt!

Thắm Kỷ Lương lập tức nhiệt tình, kỳ thật hẳn đã sớm giúp Bảo Châu liên hệ xong rồi, có nhà lúc trước trầm trồ khen ngợi xưởng Mỹ Quốc thu nhập cao, hơn nữa đang vô cùng thiếu tài chính, Bảo Châu nếu như chịu đầu tư chẳng khác gì là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi: “Vậy tôi giúp cô đầu tư, đại khái có thể lấy được 10% cổ phần công ty.”

Bảo Châu không hiểu những con số kia, chỉ biết ăn kẹo đường: “Anh quyết định.”

Ngày hôm sau thời điểm Bảo Châu mở hộp kẹo ra, phát hiện một tấm bảng ghi Farrell chocolate ăn thật ngon, nếu sau này có thể ăn miễn phí thật tốt quá, gọi điện cho Thắm Kỷ Lương: “Tôi thích cái kia gọi là Farrell chocolate, anh cũng giúp tôi mua một chút cổ phần công ty a! Tôi còn có một túi tiền, sẽ gửi qua cho anh.”

Thắm Kỷ Lương không nghĩ tới Bảo Châu vừa có tiền lại tin tưởng hẳn như thế, hết sức cao hứng tiếp nhận nhiệm vụ này: “Cái này là vinh hạnh của tôi, tôi sẽ tận lực giúp cô đi nói chuyện.”

Vì vậy Bảo Châu trong nháy mắt gửi một túi tiền giấy duy nhất còn lại trong nhà cho Thắm Kỷ Lương.

Qua vài ngày, lại phát hiện một cái bánh bích quy ăn thật ngon, gọi điện cho Thắm Kỷ Lương: “Tôi muốn ăn bánh quy cao-cao, giúp tôi mua cổ phần công ty a!”

“Cái nhãn hiệu này sắp sụp đổ, cô đừng mua a! Mấy thanh niên ở phương làm lên, nhưng tài chính chưa đủ, lại thêm thời cuộc loạn, sắp sụp đổ, cô nếu ưa thích dứt khoát trực tiếp đem máy móc mua về, tôi giúp cô ra giá thấp, mở một nhà máy ngay tại Vận Thành, như vậy có thể tiết kiệm thành phẩm, cô lại có thể ăn bánh bích quy mới nhất, tôi sẽ giúp cô mời một thầy kỹ thuật tới giúp cô.” Thắm Kỷ Lương thấy cô tài đại khí thô, dứt khoát mở một nhà máy, như thế cũng có thể nuôi sống không ít người, dù sao nhà máy bánh quy ở Sơn Tây còn chưa nghe nói qua, có lẽ Bảo Châu là nhà đầu tiên rồi.

“Được! Thế nhưng mà tôi chỉ còn một túi bạc.” Những thứ khác dùng hết rồi, chỉ còn lại vàng thôi.

“Lại là loại túi lớn đựng 100 cân bột mì?” Các loại chấn kinh làm cho hẳn đã thành thói quen.

Bảo Châu lắc đầu: “Không đúng, phải 200 cân.”

Thắm Kỷ Lương nghe xong cảm thấy đã đủ, nói: “Cô gửi tới a! Có lẽ đã đủ rồi, nhưng cô vẫn phải trước xây nhà xưởng, hoặc là tìm một nhà xưởng.”

“Được! Về sau tôi có ăn miễn phí bánh bích quy!” Bảo Châu trong lòng vô cùng vui vẻ, bánh bích quy miễn phí, càng nghĩ càng ăn ngon.

Thắm Kỷ Lương trong lòng càng ngày càng cảm thấy Bảo Châu thích hợp làm thương nhân, thật khí thế! Một con số lớn như vậy lòng mày đều không nhăn một chút, vô cùng có quyết đoán a! Quả nhiên là người hẳn thích, bá khí lộ ra ngoài có hay không có?

Thật ra thì hần lắm lớn rồi, Bảo Châu đầu tư và mở nhà máy ước nguyện ban đầu chỉ là muốn đi ăn chùa thôi

~Hôm nay bên ngoài có rao bán rượu rum, Bảo Châu nghe thấy muốn ăn, thò tay đi tìm Côn Sơn đòi tiền: “Côn Sơn, mua rượu rum cho em a!”

“Mua, em đi lên lầu lấy tiền a!” Trên người hần không mang tiền, hần nhớ rõ trên lầu có bạc và tiền giấy, còn có hai túi a!

“Dùng hết rồi.” Cho nên mới thò tay tìm hần nha!

“Cái gì?” Hần không có nghe lắm chứ! Cộng lại có khoảng năm sáu chục vạn, nhanh như vậy dùng hết rồi?

“Dùng hết rồi a!”

Côn Sơn suy nghĩ một chút, cũng có khả năng này, bây giờ cô là thị trưởng phu nhân, chi tiêu lớn cũng là phải, nên không có truy hỏi số tiền đó tiêu như thế nào, đem vàng bán đi có thể đổi rất nhiều tiền, nhưng khó đào ra, dẫu một lần rất tốn thời gian, tiền lương tháng này của hần còn chưa có, hần lại phải da mặt dày, lôi kéo Bảo Châu đáng thương về nhà ăn chục.

84. Chương 84: Thảm Mẹ Rất Có Năng Lực

Thời điểm cơm nước no nê xong, Côn Sơn học bộ dáng ủy khuất đáng thương của Bảo Châu mỗi lần đòi bụng đói với cha của hần nói: “Cha, con xài hết tiền rồi, không có cơm ăn, cha có thể cho chúng con mượn một chút không?”

Lục lão cha nghe xong, cái này sao phải mượn, trực tiếp bảo quản gia cầm 100 vạn đại dương cho hần: “Các con đem về dùng, nói cái gì mượn, đều là người một nhà, không đủ trở về lấy thêm.”

“Cảm ơn cha.” Côn Sơn ăn chục xong còn có tiền, vô cùng cao hứng cùng vợ trở về.

Tháng này đã giải quyết xong chuyện ăn uống! Thật tốt!

Rất tốt còn ở phía sau, Lục lão gia nghĩ đến con trai không ăn không uống, ở bên ngoài chi tiêu lớn, có đôi khi gọi bọn họ về nhà ăn, có đôi khi trực tiếp gọi người đem thức ăn đưa đến biệt thự.

Về sau Vạn gia nghe nói, cảm thấy thiệt thòi cái gì không thể thiệt thòi con gái, tiền có thể tiêu hết, đồ ăn mới giúp được, trực tiếp đưa 300 cân gạo, 100 cân bột mì, hai bao cải trắng lớn tới, nghĩ thâm con cũng không thể đem những này bán đi a!

Bảo Châu thoáng cái có ăn có uống lại có tiền, nên không sợ, lần nữa cao hứng lên.

Côn Sơn vốn đang có chút bận tâm cứ tiếp tục như thế, sợ tiền lương không đủ cô dùng, kết quả Thảm mẹ rất có năng lực, cuối tháng lúc tính tiền, kéo đến một rương bạc lớn, nói là tiền kiếm được.

Tiền lương của Côn Sơn cũng được phát, cũng ném cho Bảo Châu dùng.

Bảo Châu thoáng cái có tiền, đúng lúc này Thảm Kỷ Lương gọi điện thoại tới nói: “Máy móc cùng thầy kỹ thuật đang trên đường tới, nhà máy có xây tốt chưa, hoặc là tìm được chỗ nào chưa?”

Bảo Châu nghe xong, hồng mắt, cô lại quên mất việc này, lập tức gọi điện thoại tới văn phòng thị trưởng, nói chuyện này cho Côn Sơn biết.

Côn Sơn nghe xong, thật là chuyện tốt a!

Hần đang lo bên ngoài thành nhiều dân chạy nạn như vậy làm sao có thể bố trí ổn thỏa, đã có nhà máy bánh bích quy ít nhất trước mắt có thể an trí ột ít người, xây nhà máy, gọi bọn họ đến xây, phát gạch và xi-măng cho bọn họ ai ra sức nhiều, làm việc tốt, thì sẽ mướn người đó, Côn Sơn bảo người ở ngoại tìm một miếng đất, đặc biệt bằng phẳng, ngay tại chỗ đó thi công, chuyện nhà máy, hần làm một báo cáo cho Diêm Tích Sơn, Diêm Tích Sơn nói, số tiền kia do chính phủ ra, sau khi nhà xưởng xây xong, lại cho cá nhân nhận thầu.

Côn Sơn âm thầm đem tiền vốn Bảo Châu dùng thu trở về, tính toán ở trên đầu chính phủ, đương nhiên máy móc cũng của chính phủ, nhà bọn họ sẽ không chịu trách nhiệm nữa.

Nhưng thời điểm đầu thầu Vạn Phú Quý cũng tham gia, ông biết rõ Bảo Châu rất thích ăn, muốn mua cho Bảo Châu.

Cũng không biết là vì cái gì vài người vốn cạnh tranh với Vạn Phú Quý, ngày đó thân thể đều không thoải mái, còn một mình Vạn Phú Quý, dùng giá quy định ký hợp đồng một năm.

Về sau tình thế hỏi thăm một chút, mới biết được những người này bị người khác gạt, tin tức nhỏ nhỏ nói ai nhận thầu này sẽ chịu thiệt, nhà máy xây xong phải cần một đoạn thời gian a! Cái này không phải là ném tiền xuống biển sao? Nếu chậm trễ hơn vài ngày, thì tổn thất bao nhiêu tiền a! Còn có những dân chạy nạn kia, ở đâu thấy bánh bích quy, nhất định sẽ trộm, người đây trộm ta cũng trộm, vậy xưởng bánh bích quy còn có thể tốt à?

Cho nên mọi người tự cho là rất thông minh đột nhiên thay đổi chủ ý, tất cả giả bộ bệnh không đi.

Làm cho Vạn Phú Quý chiếm tiện nghi.

Diêm Tích Sơn chỉ có thể trợ mắt mà nhìn, cũng không có rảnh để ý tới việc nhỏ này, tiện nghi cho Vạn Phú Quý cùng Lục lão gia, tin đồn là Lục lão gia thả ra đấy, hai thân gia cấu kết với nhau làm việc xấu, đem nhà xưởng làm cho sinh động lên.

Nhưng rất nhanh chuyện khác lại tới nữa, nhà xưởng chỉ hơi lớn một chút, công nhân quá nhiều, mọi người vì muốn có việc làm nên đã tranh nhau sút đầu mẻ trán.

Côn Sơn xin chỉ thị Diêm Tích Sơn, hỏi có cần lại xây thêm mấy cái nhà xưởng hay không.

Diêm Tích Sơn đồng ý xây nhà xưởng, bất quá là vì trấn an dân chúng mà thôi, thật không có nghĩ tới muốn từ nơi này phát tài, nhà xưởng xây xong đều cho đi vào hoạt động, vậy xây bao nhiêu nhà xưởng tốn bao nhiêu tiền mới đủ a!

Côn Sơn nghĩ ra một chiêu, lại làm cho chính phủ, xí nghiệp các nơi đều phải tuyển một ít công nhân, cứ như vậy rất nhiều người đều có việc làm, nên cũng không cần phải ở bên ngoài đói khổ.

Phương pháp này, Diêm Tích Sơn cũng hiểu được tốt, vung tay lên, tất cả xí nghiệp lớn toàn bộ đều tuyển công nhân, chỉ cần làm cho những người kia có miếng cơm ăn là được rồi.

Nhưng xí nghiệp trong thành mặc kệ a!

Bọn họ vốn đã đủ người, Côn Sơn thân là thị trưởng lẽ ra đi đi đâu, đúng lúc lại gặp Thẩm Kỳ Lương, Thẩm Kỳ Lương đã từng ra nước ngoài, nghe Côn Sơn muốn giải quyết vấn đề ăn ở của dân chạy nạn, đây là chuyện tốt a! Chủ động qua nghĩ kế cho hắn.

Thẩm Kỳ Lương nói: “Bọn không muốn, vậy anh thu hết a ! Mở một nhà máy lớn, thu nhận toàn bộ công nhân.”

Côn Sơn ở trước mặt người ngoài khóc than thở dài nói: “Gần đây tôi không dư dả.”

Thẩm Kỳ Lương ngược lại tin, Bảo Châu đã gọi cho hắn mấy bao tiền, phá sản cũng là hợp tình hợp lý, nên giúp hắn nghĩ kế: “Anh không có người quen ở nông thôn sao, đám địa chủ, ông chủ lớn, chắc có ah! Góp vốn, anh mở nhà máy mời bọn họ đầu tư, mỗi người cầm một chút cổ phần công ty không được sao.”

Côn Sơn nghe xong, thông suốt, đích thật là một biện pháp tốt, nhưng hắn gãi gãi đầu; “Nhưng tôi không thông thạo.”

“Tôi sẽ giúp, tôi tới giúp anh quản lý, chỉ cần cho tôi chút cổ phần công ty là được rồi.” Hắn ở trên tỉnh thành buồn bức đã lâu, sớm đã muốn ra làm ăn riêng, không muốn lệ thuộc vào gia đình, Vạn Thành này núi cao hoàng đế xa, cha của hắn muốn quản cũng quản không nổi, hơn nữa càng quan trọng hơn là, nơi này có Bảo Châu a! Hắn chỉ cần có thể thường xuyên trông thấy Bảo Châu, kêu hắn đi nhà vệ sinh cũng không sao cả.

“Thành giao, vậy mở nhà máy gì? Nhà máy rượu thì thế nào?” Người Sơn Tây mà! Rất nhiều người rất thích uống rượu đấy.

Thẩm Kỳ Lương là người trí thức, không thể nào thích uống rượu: “Làm dấm chua a! Ủ dấm chua, ủ tốt, tôi có thể nghĩ biện pháp bán ra nước ngoài, hiện nay ở nước ngoài giấm chua đều là Nhật Bản làm, cho rằng người Châu Á sẽ không làm dấm chua!”

“Rượu cũng không kém!” Côn Sơn kiên trì muốn bán rượu.

Bảo Châu cắn miếng bánh bích vừa giòn giòn vừa mới đi ngang qua, nghe thấy được thuận miệng nói một câu: “Đều muốn!”

Vì vậy chủ ý định ra, làm rượu, cũng làm dấm chua, về vấn đề đặt tên, hai đại nam nhân lại tranh luận, Côn Sơn nói: “Gọi Côn Bảo a! Thật dễ nhớ!”

Thẩm Kỳ Lương không đồng ý, cùng hấn chống đối: “Gọi Lương Bảo cũng rất êm ta!”

Bảo Châu giải chèn giữa hai người bọn họ, há miệng nói: “Gọi Lương Sơn nghe thật hay!”

Côn Sơn nghe xong một hồi ác hàn, hấn vì cái gì phải cùng với tên của Thẩm Kỳ Lương buộc cùng một chỗ a?

Thẩm Kỳ Lương sau khi nghe xong phát điên! Hấn tại sao phải cùng tên của tình địch đặt cùng một chỗ? Rất kinh hãi được không?

Thế nhưng mà vô luận hai người bọn họ sửa như thế nào, những tên kia, Bảo Châu đều không thích, Lương Sơn thật có bao nhiêu sinh khí a! Rõ ràng!

Thẩm Kỳ Lương suy nghĩ một phương pháp xử lý uyển chuyển, đối với Bảo Châu nói: “Bảo Châu a! Tên hay như vậy, giữ lại về sau dùng được không? Đừng lãng phí!”

Côn Sơn khó được đi theo phụ họa: “Đúng vậy a! Đúng a! Em giữ lại, nhà máy bình thường sao có thể dùng a! Không xứng!”

85. Chương 85: Cái Gọi Là Tiện Gả

Bảo Châu nghe xong, càng cảm giác mình thật thông minh, nói: “Không có sao, cứ lấy tên này cho nó tiện gả một lần a!”

Côn Sơn nâng trán, cô thật sự nghĩ đây là cái tên hay hay không muốn lãng phí sao?

Thẩm Kỳ Lương nghe xong, càng ngồi xổm trong góc vẽ vòng tròn nghĩ cách, hấn có nên giả vờ thầy dạy Bảo Châu không phải là hấn hay không? Hai chữ tiện gả này, không phải dùng như vậy được không?

Thẩm Kỳ Lương chiều này không được, Côn Sơn áp dụng chiêu lợi hại hơn, buổi chiều Côn Sơn rất vô sỉ đem tất cả bánh của Bảo Châu giấu đi, nói với cô: “Đổi tên nhà máy lại, nếu không không để cho em ăn đồ ăn vặt.”

Bảo Châu lắc đầu biểu thị không để ý: “Côn Sơn, anh muốn ăn thì lấy đi a! Em còn có rất nhiều đấy.”

Nói xong cô tiện tay từ dưới ghế sofa cầm ra một hộp kẹo, mở nắp ra, bắt đầu ăn, còn cho hấn một viên: “Anh có muốn hay không?”

Côn Sơn: “...”

Côn Sơn cắn răng, nghĩ thầm chỉ có thể ra tuyệt chiêu!

Buổi tối Côn Sơn cùng Bảo Châu đang chơi yêu tinh đánh nhau trên giường, thời điểm đánh đến lửa nóng, Côn Sơn đột nhiên ngừng lại, không nhúc nhích, Bảo Châu đang ở lúc thoải mái nhất, thấy hấn đột nhiên ngây ngốc như thế.

Côn Sơn vẽ mặt vô tội giang tay ra, nói: “Anh không còn khí lực rồi, vừa nghĩ tới tên của anh và Thẩm Kỳ Lương đặt cùng một chỗ, anh liền không có cảm giác, em nói nên xử lý thế nào?”

Bảo Châu: “...”

Côn Sơn xoay người ở bên cạnh cô nằm xuống, thò tay làm gối đầu cho cô nói: “Ngủ đi!”

Bảo Châu cảm thấy toàn thân đều nóng hầm hập, muốn phát tiết, lật qua lật lại ngủ không được, đành phải tội nghiệp đi cầu Côn Sơn: “Côn Sơn, em ngủ không được, chúng ta tiếp tục đánh nhau được không?”

Côn Sơn nói: “Thế nhưng mà tên đó anh thật sự không thích, không có cảm giác nữa.”

Bảo Châu nghĩ nghĩ chỉ có thể thỏa hiệp, nói: “Em đây nghe lời anh, không được sao?”

Côn Sơn vui vẻ, một lần nữa xoay người ghé vào trên người cô...

Sáng sớm hôm sau, nhìn vẻ mặt xuân phong đặc ý của Côn Sơn cùng sắc mặt đỏ ửng của Bảo Châu, Thẩm Kỳ Lương cảm thấy, chi bằng gọi Lương Sơn.

Côn Sơn đêm qua chỉ lo “này nọ í ề ề”, buổi sáng hôm nay mới nhớ tới phải chọn tên, thuận miệng lấy tên cho nhà máy là Hảo Vận (vận may), Thẩm Kỳ Lương ủ rũ gật đầu, Bảo Châu không dám nói lung tung, vì vậy tên nhà máy liền gọi Hảo Vận, Côn Sơn là đồng sự trong công ty, Thẩm Kỳ Lương là tổng giám đốc.

(đồng sự: thành viên trong ban quản trị)

Tên chọn xong rồi nên đi đòi tiền, đây là một vấn đề khó khăn a!

Côn Sơn dẫn theo Thẩm Kỳ Lương, ngày đầu tiên đi tìm người hợp tác, không có người nguyện ý.

Hay nói giỡn, ai cũng biết là lấy tiền đi nước đôi lá môn, bọn họ mới không muốn, nhao nhao đều lấy cớ nói mình không có tiền.

Thẩm Kỳ Lương nói: “Ở đây không được, là bởi vì nơi này chân chính có tiền mà người dám mạo hiểm quá ít, đi Thái Nguyên a! Chỗ đó có nhiều kẻ có tiền, đi thu phục mấy người có bối cảnh là được.”

Côn Sơn nghe xong cũng có chút động tâm, nhưng hấn công vụ bề bộn không có thời gian a!

Việc này vốn cũng không vấn đề gì, còn có Thẩm Kỳ Lương mà!

Thế nhưng mà Bảo Châu nói chưa từng đi qua tỉnh thành, muốn đi chơi.

Côn Sơn lo lắng cô đi theo Thẩm Kỳ Lương, vạn nhất bị lừa bán thì sao.

Đành phải lại để cho Thẩm mẹ đi theo, cửa hàng để Tiểu Đông tạm làm quản lý vài ngày.

Nhưng lại sợ hai người đi không an toàn, nên để cho Tiểu Hoàng cùng đi, Tiểu Hoàng hung mãnh, mấy người đàn ông đều đánh không lại.

Bảo Châu muốn đi tỉnh thành, mấy bà lớn nhà Vận gia cùng Lục gia đưa xuống một danh sách mua sắm thật lớn, nhờ Bảo Châu giúp các bà mua.

Bảo Châu đến tỉnh thành, Thẩm Kỳ Lương vốn có ý muốn cô ở nhà mình, trong nhà có phòng trọ.

Nhưng Bảo Châu đã lớn như vậy còn chưa từng ở khách sạn kiên trì muốn ở khách sạn, Thẩm Kỳ Lương cũng không có biện pháp.

Thẩm mẹ đương nhiên cam tâm tình nguyện ở khách sạn rồi, bà ừng chưa từng ở qua chỗ đó.

Thẩm mẹ gọi một gian phòng, hai gian lãng phí a!

Trong phòng có hai cái giường, Bảo Châu một cái, Thẩm mẹ một cái, đáng thương cho Tiểu Hoàng phải ngủ ở ghế sofa.

Sau một đêm mới lị trôi qua, sáng sớm hôm sau Bảo Châu thức dậy đặc biệt sớm, lúc Thẩm Kỳ Lương phái người tới đón, Bảo Châu đã ăn xong bữa sáng, đây là từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên cô ăn bánh mì, ưa thích khối phải nói, nhất là thứ ở bên trong bánh mì gọi là hot dog gì đó.

Chỉ là đáng thương Tiểu Hoàng, lúc Bảo Châu ăn hot dog, sẽ đem bánh mì ném cho nó ăn, khiến cho nó ngửi được mùi thịt, lại ăn toàn bánh mì, thật đau lòng, có thật lãng phí hay không? Cho nên chỉ cần cho nó một cơ hội, nó nhất định sẽ ăn .

Thẩm Kỳ Lương thập phần coi trọng Bảo Châu, còn năn nỉ cha của hắn cho hắn chiếc ô tô duy nhất trong nhà, để lái xe tới đón cô, Bảo Châu cùng Thẩm mẹ lên xe, trên xe còn có Tiểu Hoàng nằm trong lòng Bảo Châu, Côn Sơn nói, Tiểu Hoàng là sứ giả bảo hộ cô, cho nên mặc kệ đi tới chỗ nào, cô đều phải mang theo Tiểu Hoàng.

Lái xe lúc thấy Tiểu Hoàng khoe miệng co lại, vốn định nói cho cô biết không thể mang theo súng vật, thế nhưng nhớ tới lời thiếu gia nói cái gì cũng để tùy cô, không được nói cái gì.

Lúc các cô tới, Thẩm Kỳ Lương đã ở bên ngoài chờ rồi, bên trong đang tổ chức một yến hội long trọng, người có danh tiếng ở Thái Nguyên đều tới tham gia, đương nhiên ngoại trừ Diêm Tích Sơn bận rộn, nhân vật như vậy, sẽ không dễ dàng lộ diện.

Thẩm Kỳ Lương bảo Thẩm mẹ cùng lái xe ở bên ngoài chờ, may mắn hôm nay Bảo Châu mặc sườn xám, cũng coi như phù hợp, Thẩm Kỳ Lương cũng không cần vội vàng tìm quần áo cho cô, cứ như vậy để cô đi vào, chủ yếu hôm nay là cơ hội tốt ngàn năm khó gặp.

Ba nhà kinh doanh lớn ở tỉnh Thái Nguyên bên trong đã có hai vị, người chưa tới chính là cha hắn, Thẩm Kỳ Lương không muốn để cho người ta nói hắn làm kinh doanh là bằng tiền của người nhà.

Thời điểm Thẩm Kỳ Lương kéo Bảo Châu trẻ tuổi xinh đẹp tiến vào đại sảnh, không biết có bao nhiêu người yên lặng nhìn hai người trai tài gái sắc, bọn họ thoát nhìn rất xứng đôi, đương nhiên nếu cô bé kia trong ngực không ôm một con chim cực lớn sẽ càng hài hòa hơn.

Con chim kia lớn lên giống Chim Ưng, toàn thân đều màu vàng, lông vũ vô cùng xinh đẹp, rõ ràng là một con chim hung hãn, thế nhưng cô gái ôm nó lại tuyệt không sợ hãi, mặt mũi tràn đầy tươi cười, tổ hợp kỳ quái a!

Rất nhiều ánh mắt đều bị hấp dẫn nhìn qua, giới thiệu từng người cho Bảo Châu: “Đây là ông chủ Trương, đây là Vương phu nhân, vị này chính là Trương tiểu thư, đây là Bảo Châu, phu nhân Lục thị trưởng Vận Thành, là phía đối tác của công ty tôi.”

Vận Thành xa như vậy, cho nên người đối với Bảo Châu cảm thấy hứng thú không nhiều lắm, lại là vợ của người khác, vốn có nam nhân đối với cô có chút hứng thú, cũng đều nhìn qua mà e sợ, cô rất đẹp, nhưng thoát nhìn thanh thuần như vậy, cũng không phải có thể chơi trò tình cảm, cho nên đều trốn tránh.

Các nữ nhân ở đây đều không phú thì quý, đối với một thị trưởng phu nhân ở nơi nhỏ bé đến, không để vào mắt, đối với thái độ cô không tính là tốt.

86. Chương 86: So Máy Bay

Thời điểm Thẩm Kỳ Lương thấy thời cơ thích hợp tìm người lôi kéo tài chính, kêu Bảo Châu ngồi ở trên ghế sa lon, từ từ ăn, chờ hắn.

Những phu nhân tiểu thư kia vốn đang thân thiện, sau khi Thẩm Kỳ Lương rời đi thì sắc mặt liền thay đổi, mang theo chút ít trào phúng, một người trong đó nhìn bộ dạng Bảo Châu ăn bò bít-tết, không khỏi nở nụ cười nói: “Lục phu nhân rất ít khi bò bít-tết a!”

Bảo Châu không có nghe được châm chọc trong lời nói của cô, mà gật đầu: “Đúng là không thường ăn, gần đây chỉ ăn tiệc Mãn Hán.”

Vị phu nhân kia căn bản không tin lời cô, một quan phu nhân của một thị trấn nhỏ bé, làm sao ăn được tiệc Mãn Hán, thật là khoác lác a!

Nhìn tư thế Bảo Châu cắt bò bít-tết lại nở nụ cười: “Dao nĩa đều dùng không thuần thục, có cần tôi dạy cô không?”

Bảo Châu lắc đầu: “Chỉ là không quen, bình thường đều là người khác cắt cho tôi.”

Vị phu nhân nhìn cô không giống đang nói đùa, trong lòng mang theo kinh ngạc, cũng không dám xem thường cô hỏi: “Vậy cô có sản nghiệp gì?”

“Không biết.” Bảo Châu lắc đầu, cô không để ý mấy thứ kia, cửa hàng của cô là do Thẩm mẹ quản lý, những tài liệu về cổ phần công ty kia cô còn chưa xem, bỏ ở nhà, cũng không biết tổng cộng có bao nhiêu.

“Cô sẽ không phải là không có sản nghiệp riêng a!”

Bảo Châu nghĩ nghĩ rất chân thành hỏi cô: “Tôi có cổ phần công ty, cái này có được tính không?”

“Công ty nào?”

“Nghe nói là Mỹ Quốc gì đấy.” Bảo Châu cũng không rõ lắm.

“Cô có bao nhiêu cổ phần?” Vị phu nhân kia cả kinh, Mỹ Quốc đúng là công ty tốt tháng trước nghe nói mở chi nhánh đến Thượng Hải, đây sống trong xã hội thượng lưu một đám tranh nhau mua, cổ phần công ty giá trị khẳng định không nhỏ.

“Thẩm đại ca nói hình như là mười cái gì đó.”

“10%?”

Bảo Châu gật đầu: “Ừm, chính là cái này.”

Đám bà lớn hai mặt nhìn nhau một hồi, thấy cô không giống như là đang nói xạo, đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, có người hâm mộ, có người ghen ghét.

Nói đến đây, Bảo Châu nhớ tới trong bao nhỏ còn có mấy viên kẹo, lấy ra phân cho các cô ăn: “Các cô có muốn không?”

Đám bà lớn nhìn mấy viên kẹo trong tay cô, thứ này dường như trong cửa hàng không có bán a!

Một phu nhân trong đó nói: “Những viên kẹo này cô làm sao có?”

“Công ty cho, nói là ăn thử.” Thời điểm người trong công ty đưa tới đã nói như thế, bảo cô ăn thử xem có được không, rồi làm đánh giá, mỗi loại đưa một ít tới.

Đám bà lớn lúc này mới tin tưởng thân phận địa vị của tiểu cô nương kỳ thật cũng không tính chênh lệch, đối với cô mới thân thiện một chút.

Bảo Châu thấy các cô không hỏi nữa tranh thủ thời gian cúi đầu ăn từng ngụm từng ngụm, ông nội nói, người khác hỏi phải trả lời, thế nhưng ăn cơm cũng rất quan trọng, may mắn các cô đều hỏi xong.

Bảo Châu vừa ăn, vừa dứt đồ ăn cho Tiểu Hoàng ngồi trên ghế sa lon, lúc này là thời điểm thân thể Tiểu Hoàng đang phát triển, sức ăn rất lớn, bình quân Bảo Châu ăn một miếng thịt, Tiểu Hoàng sẽ ăn hai miếng, có bạn như vậy, Bảo Châu nhìn thấy cũng muốn ăn ngon, cho nên lúc có đồ ngon, bình thường sẽ không quên Tiểu Hoàng.

Ăn cái gì, tân sủng Tiểu Hồng hoàn toàn không phải đối thủ của Tiểu Hoàng, cho nên Bảo Châu như trước vẫn cảm thấy mang Tiểu Hoàng vô cùng tốt, đặc biệt là lúc ăn cơm.

Nữ nhân đều ưa thích đồ vật xinh đẹp, đám bà lớn cũng đồng dạng, phu nhân của ông chủ Trần là người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh, cô rất thích những động vật thú vị kia, nhìn thấy Tiểu Hoàng vô cùng ưa thích, đi tới hỏi Bảo Châu: “Tôi có thể sờ sờ đầu của nó không?”

“Có thể.” Bảo Châu gật đầu, Tiểu Hoàng rất thích nữ, nhất là mỹ nữ.

Trần phu nhân tuy vừa xinh đẹp lại có tiền, nhưng bạn bè rất ít, người nơi này đều cảm thấy cô ăn mặc quá cởi mở, ăn nói quá lớn mật, cho nên nhìn thấy một gương mặt xa lạ mang theo chim to tới tham gia yến hội, cô có một loại cảm giác tìm được đồng loại, chỉ có người lớn mật, mới dám mang theo sủng vật đặc biệt như thế đến yến hội a!

Trần phu nhân sờ lên đầu Tiểu Hoàng, Tiểu Hoàng thật biết điều tùy ý cho cô vuốt ve, Tiểu Hoàng thích ánh mắt cô, màu lam, rất dịu dàng.

Trần phu nhân đối với Bảo Châu càng thêm cảm thấy hứng thú: “Cô từ đâu tới đây?”

“Vận Thành.”

“Tôi chưa từng đi, thú vị không?”

“Thú vị.” Ít nhất Bảo Châu cảm thấy thú vị.

Trần phu nhân mắt nhìn xa xa xuyên qua đám người nhìn Thẩm Kỳ Lương, hỏi Bảo Châu: “Hắn là chồng cô sao? Rất đẹp trai a!”

Bảo Châu lắc đầu: “Đó là Thẩm đại ca, chồng tôi ở Vạn Thành.”

“Hắn vì sao không cùng cô đến?”

“Anh ấy bận việc.”

Trần phu nhân thở dài một hơi, cảm thấy Bảo Châu thật đáng thương, thường xuyên không có chồng ở bên cạnh, giống như cô, chồng của Trần phu nhân buôn bán lớn, là một trong ba người giàu có nhất ở tỉnh, Trần phu nhân là vợ kế, năm Trần tiên sinh mười tám tuổi thì lưu lạc sang nước Pháp, khi trở về vợ trong nhà đã bởi vì một nhóc quá độ qua đời, về sau vì việc buôn bán, hắn cưới một tiểu thư quý tộc Pháp đối với hắn luôn chung tình, chính là Trần phu nhân.

Tình cảm của hai người lại không tốt, văn hóa khác biệt làm cho Trần phu nhân cùng người nhà của hắn không hợp nhau, Trần phu nhân thấy cảnh thương tình hỏi: “Vậy cô tại sao tới đây?”

“Côn Sơn nói để cho tôi tới đây kiếm tiền.”

Trần phu nhân cảm thấy cô rất thẳng thắn, không làm ra vẻ, liền rất thích nàng cô, hiếu kỳ hỏi: “Cô kiếm tiền làm cái gì? Thiếu tiền tiêu?”

“Mở nhà máy.”

Trần phu nhân đối với nhà máy ở thành thị nhỏ không phải rất có hứng thú, lại ưa thích cùng Bảo Châu nói chuyện phiếm, trước khi chia tay, hẹn Bảo Châu ngày mai cùng đi chơi.

Bảo Châu thuận miệng đáp ứng, lúc Thẩm Kỳ Lương cùng cô rời khỏi, trên xe rất uể oải nói: “Vừa nói đến tiền, ai cũng kiếm cố, ai!”

Sáng sớm hôm sau Trần phu nhân kêu xe tới đón, Thẩm mẹ không quen khí hậu, Bảo Châu ôm Tiểu Hoàng xuất phát.

Đến nơi mới phát hiện bên cạnh một mảnh đất bằng thật lớn có rất nhiều người ngoại quốc và Trung Quốc đang đứng, Bảo Châu không biết bọn họ, cô chỉ nhận thức Trần phu nhân, thấy những người kia tập năm tập ba vây lại một chỗ đang nói gì đó, Bảo Châu đi qua hỏi Trần phu nhân: “Trần đại tỷ, bọn họ làm sao vậy?”

“Một thương nhân tên là Ôn Tư ở nước ngoài làm một máy bay tư nhân, nói hiện tại đó là thứ chạy nhanh nhất. Ôn ào muốn tìm người thi đấu, thầy của tôi vốn mua một chiếc máy bay, muốn lấy ra khoe khoang một chút, cho nên đã tiếp nhận khiêu chiến của hắn, thế nhưng ăm thời chiếc máy bay kia có chút sự cố, có thể không thể tới được, Ôn Tư không bỏ qua nói người Trung Quốc vô năng.” Trần phu nhân nói xong, cô bây giờ đang lo lắng, trước mắt nhìn thấy đã muốn mất thể diện.

Bảo Châu chưa thấy qua máy bay, hỏi Trần phu nhân: “Máy bay là cái gì?”

Trần phu nhân chỉ một chiếc máy bay nhỏ cách đó không xa: “Cái đó gọi là máy bay, có thể bay trên bầu trời.”

Bảo Châu nghe xong, cũng không cảm thấy có cái gì, không phải chỉ bay thôi sao?

Đối với Trần phu nhân nói: “Vậy hãy để cho hắn bay đi! Tôi cùng hắn so!”

87. Chương 87: Đánh Bại Đánh Bại

“Cô muốn cùng hắn so máy bay?” Trần phu nhân không thể tin tưởng nổi, một người lần đầu tiên trông thấy máy bay xác định có máy bay?

Bảo Châu rất chân thành gật đầu, không phải là máy bay thôi sao! Đồ vật biết bay, cô cũng có.

Trần phu nhân trong lòng thật cao hứng nếu như là sự thật, mặc kệ Bảo Châu thắng thua, ánh mắt giới truyền thông cũng sẽ không lại đặt trên người Trần gia nhà cô, ít nhất vinh nhục Trần gia được bảo trụ.

Trần phu nhân liên tục xác nhận xong, đối với Ôn Tư truyền đạt ý tứ của Bảo Châu, Ôn Tư nghe xong nhìn về phía cô gái đang ngồi trong góc ngủ gà ngủ gật, cảm thấy rất không thể tưởng tượng nổi, nhưng vẫn đồng ý, ở Trung Quốc muốn tìm người có thể cùng hấn so máy bay thật sự rất khó, cô gái này không biết tự lượng sức mình, nhất định sẽ thua thôi!

Những người khác nghe xong cũng đều rất không thể tưởng tượng nổi, nhao nhao biểu thị chú ý việc này, ánh mắt thoáng cái toàn bộ vây quanh Bảo Châu, thậm chí có phóng viên tòa soạn báo người nước ngoài, cảm thấy rất hứng thú chụp cho Bảo Châu một tấm hình, tiêu đề hẳn đã nghĩ kỹ, Cô gái Trung Quốc ngu xuẩn thua rồi tinh rồi mù! .

Ôn Tư rất kích động kêu Trần phu nhân hỏi Bảo Châu khi nào bắt đầu, hẳn đã không thể chờ đợi được phải giành lấy chiến thắng.

Trần phu nhân cũng không biết máy bay của Bảo Châu đặt ở đâu, có lẽ cần chuẩn bị một chút, đi qua hỏi Bảo Châu: “Máy bay của cô ở đâu? Khi nào có thể bắt đầu trận đấu?”

Bảo Châu lười biếng ngáp một cái nói: “Hiện tại a! So xong còn phải ăn cơm trưa.”

“Cô xác định?”

Bảo Châu gật đầu.

Trần phu nhân phiên dịch ý tứ của Bảo Châu cho Ôn Tư, Ôn Tư nói nếu cô gái Trung Quốc này nắm chắc như vậy, vậy thì bắt đầu a!

Bảo Châu đang muốn đi ăn cơm trưa, nên không thể so xa, chỉ có thể so với cự li gần, địa điểm do Bảo Châu định, Bảo Châu nói, vậy thì bay đến Vận Thành a!

Ôn Tư không có ý kiến, hẳn đặc ý nói: “Máy bay của tôi qua lại Vận Thành chỉ cần ba giờ, hiện tại là máy bay tốt nhất trên thị trường, ba giờ sau, đợi tí nữa máy bay của tôi sẽ chuyển một ít đặc sản của Vận Thành về ọi người.”

Bảo Châu nghe Trần phu nhân phiên dịch xong, nói: “Hôm nay nóng quá, tôi muốn máy bay của tôi lấy cho tôi một bộ váy, còn có Tiểu Hồng nhà chúng tôi.”

Bảo Châu nói xong vỗ vỗ lưng Tiểu Hoàng, lúc máy bay Ôn Tư cất cánh, chỉ thấy một con chim to màu vàng bay vọt lên trên không, trên người cột một con điều, trên con điều ghi hai chữ to —— máy bay. =))

Mọi người đều há hốc mồm , cái này là máy bay trong truyền thuyết của Lục phu nhân sao? Không khỏi quá giỡn chơi đi!

Trần phu nhân nhìn thấy, cũng biết thật mất mặt a!

Hận không thể chưa từng gặp qua Bảo Châu, hối hận đến nổi ruột trong bụng xanh lè, cái con chim kia cho dù bay được nhưng cũng chỉ là con chim thôi! Chẳng lẽ có thể bay qua máy bay sao?

Ôn Tư nhìn xong, đùa cợt đối với Bảo Châu nói: “Nha đầu, trở về đi học vườn trẻ đi!”

Kết quả hai giờ sau, Tiểu Hoàng thắng lợi trở về bên cạnh Bảo Châu, trên lưng còn có một con vẹt Hướng Dương màu hồng rất đẹp, Bảo Châu vỗ vỗ cánh nhỏ của nó, tháo dây buộc trên người nó xuống, ngoài ra trên lưng Tiểu Hoàng còn có đồ ăn vặt, quần áo, thậm chí còn có một chút bánh bích quy mà Bảo Châu thích.

Bảo Châu cầm chia ọi người ăn, ngoại trừ Trần phu nhân, những người còn lại đều từ chối, trời cực nóng ăn bánh bích quy làm gì.

Trần phu nhân đặt ở trong bọc, hiện tại không có ý định ăn, hứng thú của mọi người đều đặt vào trận đấu này.

Đợi Bảo Châu ăn uống no nê xong, máy bay Ôn Tư rốt cục trở về, mọi người nói dựa theo thời gian mà nói, là Bảo Châu thắng.

Ôn Tư là người vô cùng ngạo mạn không phục Bảo Châu, nói: “Cô ta rõ ràng là dùng chim, không thể tính là máy bay!”

Trần phu nhân nói: “Nhưng máy bay của anh đã thua bởi một con chim, máy bay như vậy, anh còn nói nó là mạnh nhất trên thế giới, đừng làm trò cười!”

“Máy bay của tôi có thể chở người, của cô ta có thể sao?”

Trần phu nhân đem lời này truyền đạt cho Bảo Châu, Bảo Châu một câu giết chết luôn toàn trường: “Máy bay của tôi là không cần người điều khiển, không được a!”

Thời điểm Trần phu nhân phiên dịch, cố ý đem chữ chính giữa tỉnh lược, vì vậy trong giới máy bay, nhiều hơn một vị khách quý, gọi là máy không người điều khiển, cảnh giới cao cấp nhất của máy bay là cái gì?

Đó chính là tự động a!

Không cần người điều khiển thật tốt!

Trần phu nhân từng đọc một tờ báo ở nước Pháp, thấy một vị chuyên gia thiết kế máy bay vô cùng nổi danh, ông đã từng muốn thiết kế máy không cần người điều khiển, đó là cả giới máy bay mộng tưởng a!

Mà bây giờ Bảo Châu thực hiện giấc mộng này, dùng biện pháp đơn giản nhất, đánh bại máy bay tư nhân thượng đẳng.

Ôn Tư nghe xong gật đầu nhận thua tâm phục khẩu phục!

Trần phu nhân thật cao hứng, cảm thấy Bảo Châu vẫn hồi mặt mũi của Trần gia cô, Bảo Châu đến kiểm tiền, cô sẽ tượng trưng đưa lên một ít lễ vật lấy danh nghĩa là bạn bè a!

Trần phu nhân nói, cô khách sạn làm gì, tới nhà của tôi ở a! Còn tiền bạc tôi có thể giúp cô giải quyết, vấn đề mà tiền có thể giải quyết, đều không phải là vấn đề.

Bảo Châu cũng không còn cảm thấy khách sạn mới lạ, nên theo Trần phu nhân tới Trần gia.

Với tư cách khách quý được an bài một gian phòng xa hoa, Thắm mẹ cùng Tiểu Hoàng và Tiểu Hồng cũng đã được an bài rất tốt, Trần phu nhân phân phó, muốn ăn cái gì thì cứ ăn, bao ăn bao ở, buổi chiều còn mang cô đi dạo Thái Nguyên.

Trần phu nhân an bài xong cho cô, gọi một cú điện thoại cho chồng mình, kể lại chuyện phát sinh hôm nay, Trần tiên sinh vốn tâm tình rất không tốt, cảm thấy rất mất mặt, cho nên hôm nay hẩn vốn tới trường bay, nghe xong máy bay không tới được, tâm tình rất buồn bực nên lặng lẽ ra về, không muốn mất mặt a!

Lúc này Trần phu nhân đem chuyện này kể lại cho hẩn nghe, tâm tình Trần tiên sinh lập tức thay đổi tốt hơn, Trần phu nhân nói chuyện Bảo Châu muốn mở nhà máy ở Vạn Thành cho chồng nghe, Trần tiên sinh rất dễ nói chuyện, nên gọi điện kêu Thắm Kỷ Lương chút nữa đến phòng làm việc của hẩn một chuyến, muốn cùng hẩn nói chuyện.

Lúc Thắm Kỷ Lương nhận được tin tức, cao hứng tưởng rằng đang nằm mơ, cứ nhiên được Trần tiên sinh tự mình tiếp kiến, lại nói chuyện hợp tác, kết quả một phen đàm luận xong, Trần tiên sinh đồng ý đầu tư, hẩn đối với công nhân miễn phí có hứng thú, cảm thấy rất có lợi nhuận, nói về sau đi khảo sát thực tế, sẽ đầu tư, ít nhất 500 vạn, mà nguồn tiêu thụ hẩn cũng phụ trách một nửa, cái gì làm thật tốt, nếu muốn hẩn có thể phụ trách mang thứ đó bán đi nước Pháp, hẩn có phương pháp, nhà hẩn cái gì cũng có, chỉ không có nhà máy rượu và dấm chua, để cho người Pháp quen uống rượu nho, nếm thử rượu mạnh của Trung Quốc, cũng là lựa chọn không tệ.

Thắm Kỷ Lương một đường đều bay trở về, về đến nhà, gọi cho Côn Sơn nói: “Chuyện đã thành công! Bên Thái Nguyên đồng ý đầu tư rồi! Nói khảo sát xong sẽ đầu tư, ít nhất 500 vạn.”

Côn Sơn nghe xong, kích động lên!

Tiền a!

Trần phu nhân giữ Bảo Châu ở lại Thái Nguyên chơi vài ngày, trong thành kẻ có tiền cũng biết, nói hiện tại trong giới thượng lưu nhiều hơn một cô gái, còn có thủ đoạn, gần đây trở thành bạn thân của Trần phu nhân, để nhận tiền đầu tư.

88. Chương 88: Tiểu Tặc Không May

Từ trong bát cơm ông chủ Trần bới ra tiền, đây chính là so với lên trời còn khó hơn, người kia thật lợi hại a! !

Vì vậy Bảo Châu may mắn, ở Thái Nguyên thành công, không có vài ngày sau, một tờ báo đưa tin Bảo Châu dùng một con chim đả bại máy bay nước Pháp phát đi, lập tức ở nước ngoài đưa tới một hồi sóng to gió lớn, thậm chí có một ít quốc gia mua không nổi máy bay, lén lút bắt đầu huấn luyện điều hâu nhà mình, hi vọng một ngày kia, cũng có thể huấn luyện thành bộ dáng thần kỳ như thế.

Thậm chí có truyền thông nước ngoài đuổi tới Thái Nguyên muốn gặp Bảo Châu, lại nghe người hâu Trần gia báo lại, Bảo Châu đã trở về Vận Thành, nhóm truyền thông lập tức chạy tới Vận Thành, nghĩ thầm tôi dù sao cũng đã đến Trung Quốc rồi, nhất định phải gặp được phu nhân thú vị kia.

Kết quả lúc bọn họ chạy tới, không chỉ nhìn thấy được vị phu nhân xinh đẹp lại thông minh kia, còn chứng kiến dân chạy nạn ngoài thành rất có trật tự đang xây nhà xưởng, lại không có một người nào lười biếng, người Trung Quốc quả nhiên mười phần cần cù! Hẳn nào biết rằng ai ra sức xây nhà máy, về sau mới có thể đến làm việc!

Ông chủ Trần đã gọi người đến xem qua, cảm thấy rất không tồi, trực tiếp đóng gói thiết bị gửi từ nước Pháp đến, người Pháp ưa thích đồ có mỹ cảm, bất kể là dấm chua hay rượu, phải tất yếu đóng gói xinh đẹp. Thời điểm máy móc được đưa tới, nhà xưởng còn chưa có xây dựng tốt, đều đặt trong kho hàng của Lục gia, Côn Sơn suy tính, dùng xe kéo lỏi vào nhà kho với tốc độ ốc sên bò, hẳn muốn ọi người nhìn xem, hẳn xây dựng nhà máy, có bao nhiêu tốt! Thiết bị có bao nhiêu tiên tiến.

Đám ông chủ lúc trước không muốn đầu tư chủ nhao nhao đứng ra muốn kiếm một chén canh, nhưng đã chậm, Côn Sơn thấy lợi nhuận tốt, kéo cha mình vào, đoạt lấy một phần cổ đông lớn, những người khác tiền đến cũng chỉ là cổ đông nhỏ thôi, nhưng do tài chính tràn đầy, vì vậy hai nhà máy thoáng chốc đã lớn mạnh.

Ông chủ Trần rất có thủ đoạn, người Pháp thích gì hẳn sẽ làm cái đó, ví dụ như táo ngâm dấm, thành phẩm so với nước Pháp thấp hơn nhiều, giá cả so thị trường nước Pháp cũng rẻ hơn một chút, phi thường bán chạy.

Côn Sơn làm việc cho chính phủ, cũng nâng đỡ nhiều cho nhà máy, chính sách mềm dẻo cái gì, Diêm Tích Sơn cảm thấy hẳn giải quyết vấn đề nạn dân, cao hứng cho nhà máy mới xây này, miễn thuế ba năm.

Chủ yếu cũng là nể mặt ông chủ Trần thôi, vì vậy trên cơ bản không có làm gì Côn Sơn, thoáng cái dựa vào hẳn có được 20% cổ phần, trở thành kẻ có tiền.

Người có cái tiền, sẽ có tặc nhớ thương.

Tối hôm đó, một tên trộm đầu tiên vào rình nhà Bảo Châu, hẳn đầu tiên theo tường bò vào, phát hiện cửa lớn đóng chặt, lâu một không có chỗ có thể để hẳn đi vào ah!

Hẳn không có học mở khóa, vậy cũng chỉ có thể bò cửa sổ, hẳn bò a bò, bò rất lâu, rốt cục hai tay bầu vú vào biên giới ban công, vừa muốn đem chân đặt vào bên trong, đột nhiên có một bàn tay, sắc bén lại lạnh buốt đặt trên vai của hẳn.

Hơn nửa đêm ah!

Giữa không trung đột nhiên có bàn tay lớn ah!

Đêm rất đen, hẳn nhìn không rõ cũng không dám quay đầu lại xem, trực tiếp bị dọa hai tay vừa trượt, từ biên giới ban công rớt xuống, ngã gãy một cái chân, đã bị người phát hiện rồi, về sau hẳn gặp người sẽ nói, Lục thị trường rất tà môn, nửa đêm có cái gì cái gì cái gì.

Làm cho lòng người bàng hoàng, dám ăn trộm cũng không dám đi vào xem nữa.

Thật ra thì chỉ cần hần vừa quay đầu lại sẽ phát hiện, một con chim vàng đang đứng trên vai của hần, dùng loại ánh mắt vừa sùng bái lại hiểu kỳ nhìn xem hần.

Tiểu Hoàng kỳ thật không có muốn hù dọa hần, hôm nay Tiểu Hoàng ghét bỏ bên trong quá nóng, đi nằm ngủ ở trên cây, đột nhiên nghe được gì đó, liền mở mắt ra, nhìn thấy có người có kỹ xảo tốt bò lên trên ban công, nó cảm thấy rất lợi hại, nghĩ tới đi xem một chút, kết quả nó đụng một cái, người kia liền té xuống, nó thật không phải cố ý, có nên giả vờ không phải nó làm hay không?

Nếu không chủ nhân sẽ đánh mông nó đấy, vì vậy Tiểu Hoàng vô sỉ, rất không chịu trách nhiệm bay mất, bất quá trước khi bay đi, nó có chút thiện lương nho nhỏ, chính là đối với bên trong kêu to vài tiếng, giúp người kia kêu cứu ah! Xem thương thế của hần không nhẹ.

Đáng thương tên ăn trộm, vừa phải nghĩ biện pháp đứng lên, chạy trốn, trong phòng đèn liền sáng, vừa vặn đã bị bắt.

Côn Sơn rất có lương tâm trước tiên đưa hần vào bệnh viện, nói chờ thương thế hần tốt lên, nếu đem chân của hần đánh gãy một lần nữa, sau đó cứ như vậy không để ý tới hần nữa, cảm thấy hần ăn mặc rách nát có chút đáng thương.

Lời này Côn Sơn nói xong cũng quên, nhưng lại là ký ức mới mẻ của tên ăn trộm, cả ngày lo lắng hai chân của mình, sợ bị cắt đứt, kinh hãi quá độ vượt qua hai ba tháng, gầy hơn mười cân, từ nay về sau nhắc tới Lục Côn Sơn cùng Lục gia liền biến sắc...

Hai tháng sau, cứ nhiên có một tên lá gan đặc biệt lớn, kỹ thuật ăn trộm đặc biệt tốt, nghĩ muốn trộm được một số tiền lớn, về sau ở trước mặt đồng đạo có thể khoe khoang một phen.

Hần đồng dạng vốn là leo tường đi vào, trình tự cùng tên trước trước đồng dạng, nhưng là không có bò ban công, hần kỹ thuật tốt hơn, trực tiếp nạy cửa đi vào, đi vào, chỉ thấy một đĩa trái cây, có vẻ như là từ đời Đại Tống, làm sao có thể? Tuy rất giống, nhưng nếu thật sự là đồ như thế làm sao có thể đặt ở chỗ này?

Lừa gạt hần hả?

Một thị trưởng nho nhỏ, làm sao có thể có tiền đến tình trạng kia, quyết định bỏ qua.

Kết quả lên thang lầu, lên tới một nửa, chỉ nghe thấy một âm thanh khủng bố, ở giữa không trung bay tới thối đi, một hồi bên đông một bên tây, thanh âm kia lúc nam lúc nữ, lúc nam nói: “Ta muốn giết chết người!” Nữ thê lương buồn bã nói: “Người hai ba năm trước cũng đã giết chết ta rồi, hiện tại người như thế nào còn có thể giết chết ta? Ta muốn người nợ máu trả bằng máu, móc trái tim của người để ăn mới được!”

Tên ăn trộm nghe xong, hoảng sợ từ trên thang lầu trực tiếp lăn xuống dưới.

Các vị trên lầu cũng nghe thấy, nhưng vẫn ngủ rất bình tĩnh như trước, vì sao rồi hả?

Từ ba ngày trước, lúc xem phim kinh dị, dẫn theo Tiểu Hồng, mỗi khi đến đêm đều lặp đi lặp lại như vậy, mọi người từ bất an, đã diễn biến thành yên tâm thoải mái như hiện tại, nó nếu không kêu, mọi người còn ngủ không được nữa.

Đáng thương tên trộm kia, bị té thật thê thảm, từ nay về sau, tin tức thị trưởng có quỷ, bắt đầu đồn ra, những người a dua nịnh hót, đến ít đi, mọi người cũng mừng rỡ thanh nhàn, chẳng muốn giải thích...

Ngày tốt lành của Côn Sơn, cũng không lâu lắm, Diêm Tích Sơn thấy nạn dân được an bình rồi, nghĩ Lục Côn Sơn chưa tính là người hần có thể tin được. nên điều một người tâm phúc tới làm thị trưởng, Lục Côn Sơn thoái cái từ thị trưởng biến thành phó thị trưởng, nếu không phải nói trong nhà hần có chuyện ma quái, khả năng hiện tại phòng ở cũng sẽ trở thành của thị trưởng mới.

Côn Sơn không có gì không phục, phó thị trưởng thì phó thị trưởng a!

Mà hần làm chức phó thị trưởng, lại đi quản vệ sinh, khi đó Vận Thành không có bộ vệ sinh, phải gọi xã vệ sinh, rõ ràng là tước quyền lực quyền lợi của hần.

89. Chương 89: Ngạo Kiều?

Vì vậy Côn Sơn đội chiếc mũ phớ thị trưởng, mỗi ngày đi xã vệ sinh làm, công việc rất nhẹ nhàng, nhìn ở đâu không có quét sạch sẽ là chức vụ của phòng phó trưởng, Côn Sơn cao hứng thì đi báo danh một cái, mất hứng, thì đều ở nhà, dù sao dưới tay đã có bảy tám chục bác gái phụ trách làm vệ sinh, phòng phó trưởng trông coi vậy là đủ rồi.

Bất quá từ khi Côn Sơn quản vệ sinh về sau, không có người lại dám khi dễ đám người làm vệ sinh nữa, ai dám khi dễ bọn họ, chính là khi dễ Lục Côn Sơn, ai khi dễ Lục Côn Sơn, chính là cùng toàn thể quần chúng gây khó dễ.

Phải biết Lục phó thị trưởng đối với dân chúng có thể nói là vô cùng tốt, dân chúng đều kính yêu hắn.

Vì vậy nhàn rỗi ở nhà Côn Sơn lại bắt đầu các loại hoạt động, thời gian càng nhiều, hắn mỗi ngày hưởng Trí Đường chạy, Trí Đường nhìn thấy hắn nhàn chán, đã kêu hắn đi điều tra, gần đây có đại quan nào muốn đi ngang qua không, Côn Sơn sau khi nghe ngóng xong, theo người trong bang chém giết, trong thành có tên gia hỏa nào tội ác chồng chất, bị bọn họ biết, cũng bị đập ột trận.

Nhất thời ngoài thành huyền náo, người xấu có tiền, cũng không dám đi loạn động, trong thành loạn như vậy, bọn họ sẽ đi tìm tân thị trưởng, đưa chút đồ, nhất định phải giúp chúng ta bắt được đám ác đồ kia, tân thị trưởng mới đến vui tươi hơn hử nhận tiền đáp ứng, phái người đi thăm dò, nhưng người hắn phái đi, chẳng phải là cục cảnh sát hay sao? Trong cục cảnh sát, mười người thì có bảy là người của Lục Côn Sơn, mật báo còn không sai biệt lắm.

Kết quả bỏ ra một tháng, cùng đại lượng cảnh lực, lại bắt không được ah!

Uy tín của tân thị trưởng a!

Rớt xuống ngàn trượng!

Những người xấu có tiền kia tiếp tục không may, trong cơn tức giận, không nịnh bợ hắn nữa

Dân chúng cũng không thích tân thị trưởng này, chưa bao giờ đi ra thể nghiệm và quan sát dân tình, luôn tiền hô hậu ủng xuất hành hoặc là trở về văn phòng, cũng không ăn quán ven đường.

Kỳ thật bọn họ hiểu lắm, tân thị trưởng tiền hô hậu ủng, là sợ chính mình có trời cũng bị đoạt!

Không đi ăn quán ven đường, là vì có ngày tâm tình của hắn rất tốt đi tìm quán ven đường ăn, kết quả ăn ra trúng một con sâu, hắn là người vô tội ah!

Nhưng lời đồn đãi mặc dù như thế, hắn vẫn không dám đi ăn quán ven đường, cũng không dám không mang theo người xuất hành, nói giỡn, người chỉ có một cái mạng, không bảo hộ cho tốt, sẽ treo vô cùng nhanh!

Nhưng lời đồn đãi cứ tiếp tục như vậy, đối với hắn rất bất lợi a!

Vì vậy hắn suy nghĩ một biện pháp, khai đao Lục Côn Sơn, cậu nếu trong nửa tháng tra không ra vụ này, tôi sẽ khai trừ cậu, chính phủ không cần người ăn không ngồi rồi.

Côn Sơn nghe xong, tra án?

Tra chính mình?

Hắn trực tiếp từ chức, đối với tân thị trưởng nói: “Tôi không có đọc qua sách gì, so với ngài cũng ngu ngốc hơn, việc này tôi làm không được, ngài tìm người khác đi a! Gần đây thân thể tôi không quá thoải mái, muốn hưởng ngài cáo từ, thư từ chức, ngày mai tôi sẽ đưa đến.”

Tân thị trưởng lập tức có một loại cảm giác bị đánh không kịp trở tay, dân chúng vốn đối với hắn phản cảm, nếu lại xảy ra việc này, dân chúng sẽ đối với hắn càng phản cảm, tân thị trưởng vừa đến, đầu tiên điều thị trưởng tiền nhiệm đi quản xã vệ sinh, hiện tại sai người đi thăm dò án, người ta cũng không phải tham trường (người chuyên điều tra án), đây không phải bới móc sao?

Vừa tính thu hồi lời của mình, Côn Sơn đã cất bước đi ra.

Côn Sơn một khi quyết định chuyện gì, chín con trâu cũng kéo không trở lại, vì phòng ngừa bị tân thị trưởng phái người tìm được, Côn Sơn trực tiếp mang theo Bảo Châu đi đến nhà nhạc phụ trốn, bọn người Thẩm mẹ tắc trốn ở Lục gia.

Vạn Phú Quý nhìn thấy con gái và con rể trở về ở, rất vui vẻ, sai người làm thêm vài món ăn, trong bữa tiệc đối với Côn Sơn nói: “Vậy mới tốt chứ, không làm thì không làm! Mặc kệ bọn họ không cần, mặc kệ nhà bọn họ có rất nhiều tiền, không cần phải chịu đựng, chỉ cần hai người các con sống thật tốt là được, không cần phải ăn nhờ ở đậu, chịu khi dễ! Ở trong lòng của cha, con rể vĩnh viễn đều là thị trưởng, so với tên họ Tôn kia mạnh hơn trăm lần.”

“Cảm ơn nhạc phụ.” Côn Sơn cùng Vạn Phú Quý tiếp xúc lâu, mới phát hiện nhạc phụ là một người rất dễ thân cận.

“Các con cứ an tâm ở đây, ở trong phòng của Bảo Châu, thích ở bao lâu đều được, chỉ cần cha con đừng tìm cha phiền toái là được rồi.”

Vạn lão gia tử cũng cao hứng, cháu gái cùng cháu rể, đều ở trong nhà rồi, về sau có thể mỗi ngày nhìn thấy, thật tốt ah!

Bữa cơm này, ăn có chút ảm áp.

Lục lão gia rất nhanh biết được, gọi điện thoại cho Côn Sơn, trực tiếp mắng một chập: “Chuyện lớn như vậy, mày cũng không nói cho tao một tiếng, chạy đến nhà nhạc phụ mày trốn tránh làm cái gì? Mày gạt tao coi như xong, như thế nào cả mẹ mày cũng không biết, mày còn coi tao là cha mày sao? Nếu không phải nhạc phụ mày gọi điện thoại đến, tao còn thật không biết mày ở đâu. Tôn thị trưởng tự mình đến mời, mày phải cho người ta mặt mũi, Tôn thị trưởng vẫn còn ở nhà của tao, mày trở về cho tao!”

“Con bị bệnh!”

“Buổi sáng mày con thật khỏe!” Lục lão gia không tin hẳn, như thế nào cũng hi vọng con trai có thể có tiền đồ một ít, cho dù chỉ là một trưởng phòng nho nhỏ cũng so với không có việc làm tốt hơn.

“Thế nhưng mà hiện tại con bị bệnh.” Giả bộ bệnh mà! Hẳn tự nhiên sẽ biết, từ nhỏ trốn học, đã học được biện pháp này.

“Không nói thêm gì nữa! Ngày mai đi làm cho tao!”

“Không đi.”

“Vì sao?”

“Không muốn đi!” Côn Sơn rất kiêu ngạo nói.

“Tao đánh chết mày cái này thẳng ranh con, mày chờ đó cho tao!” Lục lão gia nói xong, cúp điện thoại, xông xuống dưới lầu, mang theo mấy gia đình đi bắt hẳn, Tôn thị trưởng thấy, trong lòng ước chừng là yên tâm, rồi đi.

Kết quả Côn Sơn so với khi còn tinh ranh hơn, cha của hắn còn chưa tới, hắn đã cùng nhạc phụ nói một tiếng, mang theo vợ đi ở khách sạn, để Lục lão gia vô ích chụp hụt, Vạn Phú Quý khuyên ông: “Tiền quan trọng, hay con trai quan trọng?”

“Con trai.”

“Vậy ông vì cái gì mà ép buộc nó?!” Vạn Phú Quý gọi người pha cho thân gia một ly hạ hỏa

Đóng cửa lại, đối với Lục lão gia nói.

Lục lão gia nói: “Không phải tôi muốn ép buộc nó, là do nó đã lớn như vậy còn lêu lổng không được chuyện gì a! Chúc vụ luôn làm đến một nửa bỏ chạy, tôi rất lo lắng!”

“Ông không cần lo lắng, tôi đã nghĩ rồi, tôi dưới gối không có con trai, Côn Sơn mặc dù có chút lêu lổng, nhưng đối với Bảo Châu tốt, Bảo Châu là con gái tôi, đợi Côn Sơn cùng Bảo Châu có con, mang họ Vạn, có thể kế thừa hương khói của nhà tôi là được rồi, những gia nghiệp này của tôi, đều cho con của bọn nó, ông còn buồn Côn Sơn không chỗ nương tựa?”

Lục lão gia không nghĩ tới ông có loại ý định này, bất quá nghe ông nói như vậy, liền yên tâm nhiều hơn, con trai tìm được một nhạc phụ tốt, đây vốn là ông hi vọng Côn Sơn ở rể, cho nên chuyện đó cũng không sao cả : “Vây được rồi! Tôi sẽ không ép nó nữa, thực hy vọng có thể nhanh được ôm cháu trai.”

Vạn Phú Quý nói: “Tôi cũng vậy! Không biết Bảo Châu lúc nào có thể mang thai.”

Hòa thượng chạy được nhưng miếu chạy không được, Côn Sơn dù sao cũng phải về nhà a!

Kết quả sáng sớm hôm sau lúc về nhà, bị tóm được, Lục lão gia lần này không có lại kiên trì muốn hấn đi làm, chỉ nói: “Côn Sơn a! Con cũng trưởng thành rồi, sinh cho cha một cháu trai a! Chỉ cần các con sinh một cháu trai cho cha, con thích làm gì, cha đều mặc kệ con.”

90. Chương 90: Báo Ân Đến Rồi

Côn Sơn cảm thấy Bảo Châu còn nhỏ, muốn đợi vài năm: “Chờ một thời gian nữa đi!”

Hấn không vội, nhưng Lục lão gia sốt ruột a!

Không đả thông được con trai, ngược lại đi tìm con dâu, lúc Côn Sơn không ở nhà, ông gọi điện cho Bảo Châu; “Bảo Châu a! Con cũng nên sinh đứa bé đi, con nếu sinh cho Côn Sơn một đứa bé, cha sẽ cho con hai nhà hàng, một nhà hàng kiểu Trung Quốc, một nhà hàng kiểu Tây. Muốn ăn loại nào, cứ việc ăn thoải mái, chẳng những ăn cơm không cần bỏ tiền, còn có thể kiếm tiền, con có chịu không a?!”

Bảo Châu rất nhanh bị mỹ thực câu dẫn, nhưng cô có phương pháp xử lý nhanh hơn: “Con lập tức kêu Côn Sơn mở nhà hàng.”

Lục lão gia: “...”

Lục Côn Sơn không thể mở nhà hàng cho Bảo Châu, bởi vì hấn không chịu đi làm lại, Tôn thị trưởng nghĩ hấn ngạo mạn làm bộ làm tịch, trong cơn tức giận, cất chức phó thị trưởng của hấn, để tâm phúc của hấn thay thế.

Tổng đường chủ Trí Đường cảm thấy Lục Côn Sơn là một người tài có thể sử dụng, ở lại Vạn Thành một nơi chung quanh không có quá nhiều chất béo thật đáng tiếc, trực tiếp phát một phong thư bí mật thông báo, gọi hấn đi phân đường một cấp ở Quảng Châu, vẫn đảm nhiệm phó đường chủ, hơn nữa Quảng Châu bởi vì vài năm trước xảy ra việc lớn, cho nên chỉ lưu lại một chức phó đường chủ, cho nên Côn Sơn vốn là Hữu đường chủ, nhảy lên trở thành phó đường chủ duy nhất.

Quảng Châu chính là địa phương vừa lớn lại vô cùng giàu có, hơn nữa nước sâu a! Nhiều tiền a!

Lục Côn Sơn nghĩ đến ra ngoài va chạm với xã hội cũng tốt, nên đáp ứng, ý định mang theo Bảo Châu cùng đi, lại kêu thêm mấy thuộc hạ trung thành và tận tâm, Tiểu Đông, Thẩm mẹ, A Long, A Hổ, đều dẫn theo.

Côn Sơn về nhà nói với lão ba: “Cha a! Con tự biết mình vô năng, muốn đi ra ngoài một lần, con muốn đi Quảng Đông học làm kinh doanh.”

Lục lão gia tuy nhìn bộ dáng nước mắt nước mũi của hấn, có chút cảm động, nhưng con trai ông, ông còn không biết sao?

Trực tiếp cự tuyệt: “Không được!”

“Cha a! Lần này con nhất định sửa!”

“Không bàn nữa! Xa như vậy!”

“Cha a! Cha để con đi, năm sau con sẽ cho cha ôm cháu trai.” Lục Côn Sơn ra đòn sát thủ.

Lục lão gia lập tức khuất phục, “Được rồi! Con nói được thì phải làm được cho cha!”

Côn Sơn rất xác định gạt đầu; “Cha tin tưởng con của cha đi!”

Lục lão gia bán tín bán nghi đồng ý hấn đi Quảng Châu, nhà ở cửa hàng đều phải xử lý, nhất thời không dễ dàng rời khỏi, nhà xưởng có thể giao cho Thẩm Kỳ Lương quản lí, hấn yên tâm.

Ngôi biệt thự này là của thị trưởng trước vốn không thuộc về hắn, hắn cũng không cần quản, lần này đi không biết khi nào mới có thể trở về, cửa hàng vẫn phải giữ lại, vạn nhất về sau còn trở về cũng có nơi để ở, đồ dùng trong nhà thì đều đưa đến hai bên tòa nhà, còn đồ vật yêu thích đều mang theo, lại làm cho người rầu rĩ chính là Bảo Châu, cô ngay cả mấy chén đĩa đều muốn mang, nhưng cô ưa thích, Côn Sơn còn có thể nói cái gì, vậy thì mang a!

Vì vậy Bảo Châu mang theo một đồng lớn đĩa chén hồ lô bôn, hơn nữa hai con sủng vật, chuẩn bị cùng một chỗ mang đi.

Thời khắc mấu chốt thực lực của Côn Sơn liền hiện ra, hắn tìm một tiểu đệ trong Trí Đường, nghe nói là thiếu gia nhà có tiền, mượn một chiếc xe hơi, tính cả lái xe mượn luôn, như vậy ngồi xe đi thật thuận tiện.

Một ngày trước khi đi, Thẩm Kỳ Lương đến nhà, nhìn thấy Bảo Châu đem hành lý đặt trước phòng, cảm thấy đặc biệt lưu luyến, lại thương cảm, quả thực muốn khóc: “Cô phải đi rồi hả?”

Bảo Châu gạt đầu, cười ha hả: “Ừm, Côn Sơn nói chúng tôi phải đi Quảng Châu. anh có rảnh cũng tới chơi a!”

Thẩm Kỳ Lương cảm thấy khó, cái này cũng quá xa: “Ai! Các người không thể không đi sao? Tôi lưu luyến cô, người đi rồi, tôi ở đây còn có ý nghĩa gì nữa? Bất quá chờ cô dàn xếp tốt, nhất định phải viết thư cho tôi, tôi nhất định sẽ tới tìm cô.”

Côn Sơn ở một bên nghe, nghĩ thầm tôi tuyệt đối sẽ không để Bảo Châu viết thư cho cậu, hắn thật vất vả, mới thoát khỏi tình địch này a!

Thẩm Kỳ Lương sau khi ăn cơm xong, Côn Sơn đuổi hắn đi, Thẩm Kỳ Lương nói cái gì đều không đi, hắn muốn nhìn nhìn Bảo Châu.

Nhưng Côn Sơn còn muốn ngủ ngon giấc, sáng sớm ngày mai phải lên đường rồi, đối với Thẩm Kỳ Lương nói: “Bảo Châu ăn khuya muốn ăn bánh trôi, anh cũng biết thứ đó chỗ nào bán ngon nhất?”

Đều là đồ tham ăn Thẩm Kỳ Lương tự nhiên là biết đến: “Queo vào căn nhà thứ ba.”

“Tôi tìm không thấy, anh đi mua đi!” Côn Sơn nói xong, bắt đầu chuẩn bị đóng cửa.

Kết quả Thẩm Kỳ Lương đi chưa được mấy bước đột nhiên kịp phản ứng, vừa mới chuyển thân, Côn Sơn đã nắm tay Bảo Châu hướng trong phòng ngủ đi đến, hơn nữa rất nhanh đem cửa phòng đóng lại!

Thẩm Kỳ Lương không thuận theo, dứt khoát ngồi xổm ở góc tường, lớn tiếng tiếp tục đối với Bảo Châu nói chuyện, đóng cửa, hắn cũng phải cùng Bảo Châu nói chuyện: “Bảo Châu a! Cô đi chuyến này, phải nhớ nghĩ tới tôi a, Quảng Châu nhiều muỗi, cô phải cẩn thận...”

Côn Sơn nghe cảm thấy phiền, cầm mấy viên thức ăn vứt vào trong lòng cho Tiểu Hồng nói: “Ngoan, hát đi!”

Côn Sơn hát mở đầu, Tiểu Hồng bắt đầu học giọng nói Bảo Châu, bắt đầu hát dân ca Sơn Tây, đáng thương Thẩm Kỳ Lương giọng nhỏ, rất nhanh đã bị tiếng hát của Tiểu Hồng át tiếng.

Côn Sơn mừng thầm, đem Bảo Châu đặt ở trên giường, kéo rèm cửa lại: “Ngủ đi!”

“Nhưng Thẩm đại ca hắn...”

“Không cần phải lo cho hắn, hắn đang cùng Tiểu Hồng chơi.” Côn Sơn lừa dối xong, rất không chịu trách nhiệm ôm Bảo Châu nhắm mắt lại nằm ngủ.

Kết quả vừa rạng sáng ngày thứ hai, thật vất vả đuổi Thẩm Kỳ Lương, lại nghênh đón một vị tình địch đến tiền đưa —— Chu sư trưởng.

Chu sư trưởng nghe nói bọn họ phải đi, cố ý tranh thủ thời gian ra roi thúc ngựa chạy tới, tiễn Bảo Châu, lần đó sau khi hắn chán nản trở về, vốn mất hết can đảm, vợ nhà thấy hắn nghèo túng, liền chạy theo người khác, con tuổi còn nhỏ, đột nhiên đã mất đi mẹ nên bị bệnh, may mắn là Bảo Châu cho hắn một ít tiền, hắn cầm những số tiền kia, chữa bệnh cho con, tiền còn dư lại, mua một chức quan nhỏ, hầu hạ bên cạnh một vị quân trưởng, kết quả vận khí hắn rất tốt, gặp một đám sơn tặc, Chu sư trưởng tại thời điểm nguy

nan, giúp quân trưởng ngăn cản một đao, lập tức lập công, từ từ nhảy lên trở thành tâm phúc, khôi phục chức vụ sư trưởng, về sau đánh mấy chiến, đều thắng, liền nhanh chóng trở thành lữ trưởng, hẳn lúc này là tới báo ân.

Nếu không phải Bảo Châu cho hẳn những số tiền kia, hiện tại con hẳn có khả năng đã bệnh chết, mình cũng không biết ở nơi nào chịu khổ.

Thời kỳ khó khăn nhất, những thuộc hạ ngày xưa đối với hẳn nghênh đón nịnh hót, tất cả nghe thấy hẳn tới bái phỏng liền đóng cửa không gặp, thân thích bằng hữu cũng sợ hẳn mượn tiền, nên tìm các loại lý do trốn tránh hẳn.

Cha mẹ của hẳn trước kia song vong, hẳn bây giờ không chỗ nương tựa, nếu không phải còn có con, thật sự trở thành người cô đơn.

Là Bảo Châu cho phần tiền kia, giúp hẳn có động lực sống tiếp, từ nay về sau từ bỏ tất cả những thói quen không tốt trước kia, ngạo mạn tự đại cũng bị mất, trở thành người tốt, bạn bè cũng dần dần nhiều hơn, vài thủ hạ cũ cũng trở lại bên cạnh hẳn rồi.

91. Chương 91: Phát Tài Nhỏ

Vốn định về sau càng phát đạt, mới đến cảm ơn cô, nhưng vừa nghe nói cô phải đi, liền lập tức đến, đồng thời hẳn cũng không có quên phải báo ân, kết quả hẳn mang theo một số lượng lớn người ngựa, ở ngoài thành chờ khi xe của Côn Sơn cùng Bảo Châu đến, thiếu chút nữa hù dọa Bảo Châu và Côn Sơn.

Trên trăm người ăn mặc quân trang, trong tay còn cầm súng, cầm đầu ngăn chặn đường của bọn họ, còn lại bao vây bốn phía, đem bọn họ vây chính giữa, gọi người như thế nào không sợ hãi?

Côn Sơn trong lòng cảm thấy, có phải do chuyện chính mình cướp tài sản của tham quan, bị bại lộ hay không?

Cho nên những người này tới bắt hẳn?

Lập tức từ trong túi móc súng ra, kết quả đám quân nhân vây quanh bọn họ, đột nhiên chia hòng súng xuống, không có lại hướng về phía bọn họ, sau đó tách ra hai bên, chỉ thấy cách đó không xa có người, hướng phía bên trái cửa xe của bọn họ đi tới, cũng mặc một thân quân trang, người nọ đi tới, cười đối với Bảo Châu nói: “Lục phu nhân, chúng ta lại gặp nhau, hôm nay tôi tới là muốn đặc biệt cảm ơn cô, mời cô xuống xe một chút, đây là một phần lễ vật nhỏ tôi tặng cho cô, trên đường ăn!”

Chu lữ trưởng vừa nói xong, chỉ thấy hai binh sĩ bê một con dê nướng tới, đặt xuống trước cửa xe.

Bảo Châu lập tức nước miếng đều muốn chảy xuống, cách cửa xe cô đã ngửi thấy được mùi thơm rồi, cô nhìn thoáng qua Côn Sơn, thấy Côn Sơn gật đầu, lập tức xuống xe, ánh mắt không có rời khỏi con dê.

Chu lữ trưởng lại để cho người đưa qua một cây dao nhỏ, đưa cho Bảo Châu; “Đây là cho cô, tôi còn chuẩn bị những vật khác nữa.”

Chu lữ trưởng chỉ chỉ một chiếc xe hơi đậu cách đó không xa: “Tôi còn chuẩn bị rượu và bánh bột ngô, đều trên xe, các cô nhiều người như vậy ngồi một chiếc xe quá chật, để cho xe của tôi đưa các cô đi Quảng Châu.”

Côn Sơn cũng không muốn ngồi xe của tình địch, từ chối nói: “Chúng tôi chen chúc là có thể ngồi, không cần làm phiền anh.”

“Không cần khách khí, Lục phu nhân là ân nhân của tôi, tôi chỉ là muốn báo đáp ơn cứu mạng của Lục phu nhân mà thôi! Cậu không cần sợ hãi. Nói sau, tôi cũng không phải đưa cho cậu.”

Hắn vừa nói như vậy, Côn Sơn không thể nói thêm gì, chỉ có thể để cho Bảo Châu nhận.

Chu lữ trưởng thấy Bảo Châu nhận, nói: “Tôi thiếu nợ tiền của cô, hôm nay tôi hoàn trả gấp trăm lần, trên xe có một vạn đồng tiền mặt, xin cô nhận lấy.”

Bảo Châu đương nhiên nhận, cô không có gì phải xấu hổ, nàng đối với khái niệm tiền tài không lớn, chỉ biết là số tiền kia, đoán chừng có thể chất đầy một phòng, vui rạo rức nhận lấy. Nghĩ thầm về sau ai tìm mình vay tiền, mình đều uợn, lợi tức này so với ngân hàng cao thiệt nhiều a!

Chu lễ trưởng nói xong, nhìn về phía Côn Sơn, nói: “Kỳ thật cậu không cần đi, cậu có muốn vào quân của tôi hay không? Tôi sẽ không bạc đãi cậu.”

“Ý tốt của anh, tôi nhận trong lòng là được rồi.” Côn Sơn lắc đầu, tạm không nói đến, hẳn là rất muốn đi Quảng Châu, cho dù không muốn đi, hẳn cũng sẽ không tiếp nhận công việc do tình địch cung cấp, mất mặt quá!

Chu lễ trưởng cũng không miễn cưỡng, đem thành công bày ra ở trước mặt kẻ thất bại, vốn chỉ muốn khoe khoang, hẳn không thật sự có ý định như vậy, cho nên cũng không bắt buộc: “Vậy mong các người thuận buồm xuôi gió, nếu Bảo Châu có gặp khó khăn gì có thể tìm tôi.”

“Ah!” Bảo Châu ôm nguyên con dê nướng thơm ngào ngạt lên xe, cắt một miếng đưa cho Côn Sơn, sau đó đưa cho Tiểu Hoàng một chân con dê, Tiểu Hoàng bây giờ đang ở giai đoạn trưởng thành, ăn đặc biệt nhiều.

Côn Sơn vừa ăn thịt dê nướng, vừa lấy rượu ra uống, cảm giác vô cùng sung sướng, không giống như đi nhậm chức, mà là đi du lịch.

Chờ bọn họ đến Quảng Châu, đã là buổi tối ngày thứ ba, Côn Sơn vốn định mua một căn nhà dần xếp tốt mới đưa tin về, lúc đến đã là ban đêm, trước hết đi tìm một khách sạn, ngủ một đêm ngày mai nói sau.

Kết quả bọn họ vừa mới đến ở trong một khách sạn nằm trong địa bàn của Trí Đường, còn chưa nằm xuống, một người phục vụ mang bình nước ấm đến gõ cửa: “Xin hỏi khách nhân nghỉ ngơi chưa? Tôi đưa nước đến cho ngài đây.”

“Còn chưa.” Côn Sơn nghĩ đến vạn nhất nửa đêm Bảo Châu khát nước, mở cửa để cho người tiến vào.

Vị phục vụ kia đặt bình nước xuống, sau đó dùng góc độ Bảo Châu không nhìn tới, thủ thế đánh vài đường quyền thành thạo chỉ thành viên trong Trí Đường mới biết cho Côn Sơn xem.

Côn Sơn lập tức biết rõ đối phương nhận ra hẳn là người một nhà, cũng thủ thế cho hắn xem.

Đối phương hai mắt tỏa sáng, đối với hắn nói: “Tiên sinh, chúng tôi có thuốc lá cao cấp, ngài có muốn nhìn xem hay không?”

“Nhìn xem.”

“Mời xuống lầu.”

Côn Sơn gật đầu, đối với Bảo Châu nói: “Em ngủ trước, tí nữa anh sẽ ngủ.”

“Đã biết.” Bảo Châu nói xong tiếp tục cúi đầu trên chộc Tiểu Hồng, Tiểu Hồng ngồi xe có chút chóng mặt, buổi tối không có ăn cái gì, Bảo Châu rót chút nước sôi, ngâm gạo kê cho nó ăn.

Côn Sơn đóng cửa lại, đi theo người nọ tiến vào một gian phòng, người nọ đối với hắn hành lễ: “Hoan nghênh phó đường chủ đến Quảng Châu.”

“Miễn lễ, cậu quá khách khí, làm sao cậu biết là tôi?”

“Đại danh của ngài, tiểu đệ tự nhiên nghe qua, đường chủ đã sớm nói, nếu như mấy ngày nay có người mang theo một nhà già trẻ tới đây an cư, hơn phân nửa chính là ngài.” Tổng đường chủ tự mình sai người tới, bọn họ tự nhiên không thể khinh thường, nghe nói Lục Côn Sơn ở Sơn Tây có mua bán lớn, thậm trí còn được làm thị trưởng, hơn nữa rất được dân chúng ủng hộ, cho nên bọn họ đối với người này, cũng ngưỡng mộ đã lâu.

“Khách khí, trên đường chậm trễ một ít thời gian, hôm nay mới đến. Giúp tôi hỏi thăm đường chủ, ngày mai tôi tìm một căn nhà nhỏ, dần xếp tốt xong, sẽ đi đến nội đường đưa tin.”

“Tìm nhà? Không cần, đường chủ đã chuẩn bị xong nhà ở cho phó đường chủ, khu đông phố mười ba số 37, biệt thự xinh đẹp, ngài cùng phu nhân đến ở là được rồi.”

“Như vậy thật ngại.”

“Không có việc gì, nhà là sở hữu của nội đường, ngài cứ yên tâm ở đây, khu đông phố mười ba, biệt thự trên đường đó, cơ bản đều là người của Trí Đường ở, những nhà kia, đều là từ một thương nhân Nhật Bản lấy được, một phần tiền không tốn!” Đối với những người Nhật đáng giận kia, phải dùng thủ đoạn phi thường, bọn họ chen ép dân chúng, Trí Đường sẽ chen ép bọn họ, sau đó lại đem tiền phân cho người nghèo, số còn thừa sẽ tự tiêu.

“Cao minh.” Như vậy hẳn an tâm rồi, vốn mua nhà ở Quảng Châu cũng là một chuyện rất mạo hiểm một, phải biết hiện tại cả nước thế cục rất loạn, hôm nay mua nhà, ngày mai nếu khởi chiến, khả năng sẽ trở thành một đồng phế tích, không đáng một đồng.

Nhưng nếu cầm rảnh lâu dài ở chỗ này, thuê nhà ở sẽ không thích hợp, đặc biệt là nhà hẳn lại nhiều người như vậy, có một chỗ rộng rãi mỗi tháng không cần thu phí, mới có thể ở lại an tâm.

“Vậy sáng sớm ngày mai ngài đi nội đường một chuyến a! Lấy chìa khóa có thể lập tức vào ở rồi.”

“Cảm ơn.”

Thấy Côn Sơn không ngạo mạn kiêu căng, người nọ cũng nói thêm vài câu với hắn.

92. Chương 92: Thật Là Lợi Hại

Ở đây không phải Sơn Tây, dân cư đông đúc, có đủ các loại người thường xuyên buôn bán, trong nội đường đại gia và đường chủ bình thường đều có thân phận khác, bề ngoài xem ra đều là nhân tài kiệt xuất, đây là bọn họ ngụy trang, lợi dụng thân phận để ẩn núp, bọn họ càng có thể hoàn thành công việc của mình một cách xuất sắc, cùng bảo vệ tốt cho chính mình.

Người nọ còn nói, đường chủ nhìn qua là một viện trưởng thư viện rất có văn hóa, đức cao vọng trọng, không có người sẽ nghĩ tới ông cùng bang phái có quan hệ.

Nơi này phân chia chức vụ so với Vận Thành nhiều hơn, trong nội đường bình thường dựa theo chức quan để sắp xếp chỗ ngồi.

Đường chủ là người đứng đầu, phụ trách quyết định những việc trọng đại, sau đó là phó đường chủ với tư cách tham mưu cùng người nối nghiệp.

Tiếp theo là đại gia quản lý tài vụ, lương lương. Bồi đường đại gia, phụ trách thông tri các nơi, quản lý mọi chuyện vận vật trong nội đường. Quản đường đại gia là người phụ trách chuyện thưởng phạt. Chấp đường đại gia, chuyên phụ trách công việc huấn luyện. Lễ đường đại gia, phụ trách giáo dục lễ nghi. Hình đại gia, chấp chương hình pháp.

Còn có chúng đệ tử, tổng cộng có hơn tám nghìn người, nhưng có thể xuất nhập tiền đường chỉ có chừng một trăm người, tất cả đều là quân sự cấp hai, nhiều người dễ bị phát hiện, có thể xuất nhập chủ đường tham dự hoạt động kế hoạch trọng yếu, có hơn ba mươi người, đều là quân sự cấp một, cùng với hộ vệ tùy thân của đường chủ.

Nói như vậy, Côn Sơn bề ngoài là đi nhậm chức, ngầm là được thăng chức, hơn nữa thăng liền ba cấp. Ngày hôm qua nhìn thấy vị tiểu đệ kia, thật ra đó là ông chủ của nhà hàng, một quân sự cấp ba, nhưng bởi vì đang giúp bang phái trong khu vực, cho nên cũng có thể thường xuyên ra vào trong nội đường.

Lần đầu tiên vào trong nội đường, nhất định phải đến sớm, trước khi trời chưa sáng, đi ra cửa sau chờ, sau đó đợi đến lúc cửa trước mở, lại đi vào, là được.

Bình thường người Trí Đường có một thói quen, trước thương lượng cửa sau mở lại cửa trước, bởi vì việc cần làm của bọn họ đều không thể làm ngoài sáng, nếu có thành viên bang phái đến, cũng có thể sớm chút phát hiện, bình thường thời điểm gà gáy, bọn họ sẽ thương lượng cửa sau, hừng đông lại mở cửa trước, như có nhân vật lớn đến, hoặc là có đại sự xảy ra, cửa lớn sẽ đặt mấy khối gạch với tư cách biểu thị, cục gạch chất càng cao, đại biểu địa vị càng cao, thấp nhất một viên gạch, đại biểu cho đệ tử cấp cao đi xa nhà bình an trở về hoặc quân sự ở nơi khác đến xin giúp đỡ, bình thường không cần để ý. Hai khối gạch, là có mua

bán lớn, nhìn thấy cái này, ban đêm phải tới họp. Ba khối gạch đại biểu Tổng đường có mệnh lệnh khẩn cấp, tất cả quân sự cấp hai cùng các vị đại gia, phái người tới lấy tin tức, giữa trưa phải tới họp. Bốn khối gạch đại biểu có khách quý tới cửa, mọi người buổi sáng phải tới đủ, giữa trưa chuẩn bị mở tiệc chiêu đãi khách mới.

Đệ tử mở cửa, thấy ngoài cửa có một người đang đứng, là khuôn mặt xa lạ, liền hỏi: “Người đến từ phương nào?”

“Lục Côn Sơn đến đây nhậm chức phó đường chủ, làm phiên tiểu ca thông báo một tiếng.” Côn Sơn nói.

Người nọ nghe xong, hành lễ với hắn một cái rồi nói: “Phó đường chủ mời vào trong.”

Người nọ mời Côn Sơn tiến vào, đóng cửa lại, dẫn hắn đến đại sảnh, lại đối với một đệ tử phụ trách quét dọn nói: “Cậu nhanh đi thông báo với đường chủ nói có khách quý tới cửa.”

Đệ tử kia nhìn thoáng qua Côn Sơn, tranh thủ thời gian chạy ra ngoài.

Người nọ lại tự mình châm trà cho hắn: “Phó đường chủ mời uống trà, tôi là Bồi đường ở đây.”

“Bồi đường đại ca khách khí, tôi và anh về sau đều là người một nhà.” Côn Sơn cử chỉ thoả đáng nói.

Không bao lâu, đường chủ đi đến, mặc một thân áo dài màu xám, râu ria hoa râm, cạo đầu trọc, mang kính viễn thị, hoàn toàn chính xác có cảm giác là giáo viên dạy học, nghe nói ở vùng này được xem như là lão tiền bối đức cao vọng trọng, thân thể còn vô cùng cường tráng, quả thực bước đi như bay. Đi theo phía sau là một nam nhân thoạt nhìn gầy yếu, trên thực tế hai chân linh hoạt, một thân công phu cao.

Côn Sơn đối với đường chủ hành lễ: “Đường chủ, Lục Côn Sơn vừa tới, bái kiến đường chủ.”

“Khách khí, phó đường chủ mời đứng lên, ngồi.” Đường chủ khuôn mặt tươi cười nghênh đón, Tổng đường chủ nói ông những năm này lớn tuổi, càng phát ra nhân từ, lộ ra chút nhu nhược, để bù đắp cho những vai diễn hung ác, ông nhìn người trẻ tuổi trước mắt này, vốn lo lắng hắn tuổi còn nhỏ, không khỏi táo bạo, hôm nay vừa thấy liền an tâm, là người lòng dạ thâm sâu vừa có tính nhẫn nhịn, lại thông minh, biểu hiện là một người không kiêu ngạo không siểm nịnh, người còn trẻ mà đã biết biểu hiện như vậy hiện tại quá ít.

“Đường chủ mời.” Côn Sơn lần nữa ngồi xuống.

Bồi đường đại gia cũng ngồi xuống, đường chủ hỏi Côn Sơn: “Cậu muốn dùng thân phận gì ở lại chỗ này? Tôi giúp cậu an bài. Dịch nhân hàng đầu bây giờ của chúng ta là người ngoại quốc, bọn hắn muốn chen ép dân ta, chúng ta sẽ nghĩ biện pháp chen ép bọn hắn, làm bọn hắn không dám lại bước lãnh thổ Trung Quốc. Cho nên thân phận của cậu rất quan trọng, cậu đã nghĩ ra chưa?”

“Tôi chỉ biết chút công phu quyền cước, nhưng ở đây có lẽ đã có không ít võ quán.” Côn Sơn nói.

“Vậy thì làm kinh doanh a! Cậu muốn buôn bán gì? Không có sao, chỉ cần cậu muốn, tất cả mọi người sẽ giúp cậu.” Mọi người trong Trí Đường rất nghĩa khí, Côn Sơn muốn làm cái gì đều không có vấn đề.

“Giá cả thị trường bên này, tôi không hiểu nhiều, vợ tôi trước kia mở cửa hàng may mặc, ngoài ra ở Sơn Tây tôi có một nhà máy rượu, một nhà dấm chua, ngài thấy tôi nên làm gì tốt?” Cái khác Côn Sơn không hiểu.

Đường chủ suy nghĩ một chút nói: “Nhà máy rượu bên này cũng có nhiều, dấm chua ở bên cạnh cũng không thua gì nước ngoài rất dễ bán. Cậu nghĩ kỹ xem còn có cái gì?”

Côn Sơn lắc đầu: “Rượu của chúng tôi phần lớn là rượu trái cây, đặc biệt chuẩn bị cho nữ giới. Dấm chua cũng là quả dấm chua, khách nữ dùng lau mặt tương đối nhiều.”

Đường chủ nghe xong, cảm thấy rất mới lạ: “Vậy thì có thể, mở hai cửa hàng, trước làm một ít bán thử xem, khi cậu có nguồn tiêu thụ sẽ bán nhiều hơn, không tốt thì đổi nghề, tiệm vải bên này nhiều lắm, cậu cạnh tranh không được.”

Côn Sơn cảm thấy cái này cũng được, đồ nhà mình, lấy ra bán, một chút cũng không uổng phí, không cần tìm phương pháp, tuyệt đối bán được giá thấp nhất, nghĩ đến nhạc phụ trong nhà không phải còn mở một xưởng bánh bích quy sao? Quay đầu lại cũng có thể mang ra một ít bán cũng được.

Kế tiếp là quá trình quy cũ, Côn Sơn làm xong tất cả quy trình, thấy chư vị đại gia cùng quản sự cấp hai ở đây, sau khi ăn cơm xong, Côn Sơn từ cửa nhỏ của nội đường trở về khách sạn.

Lúc mở cửa phòng, Bảo Châu đang ngủ trưa, giữa trưa Côn Sơn gọi cho cô đồ ăn ăn thật ngon, buổi sáng Côn Sơn lưu lại tờ giấy nói phải đi ra ngoài gặp bạn bè cũ, Bảo Châu không có chút hoài nghi nào, ăn ngon ngủ ngon, chơi đùa với Tiểu Hoàng, Tiểu Hồng một chút, thì đi ngủ.

Côn Sơn đánh thức cô, nói cho cô biết: “Bảo Châu, anh tìm được chỗ ở rồi, đợi lát nữa dẫn em đi xem, sau đó chúng ta đi mua vật dụng hàng ngày.”

Bảo Châu nghe xong, cảm thấy Côn Sơn thật là lợi hại a!

Nhanh như vậy đã sắp xếp xong chỗ ở.

Bảo Châu đi theo hẩn nhìn xem, rất ưa thích bể bơi kia, có chút giống bể bơi trước đây ở nhà. Bảo Châu tư duy cùng người khác không giống nhau, cô nói: “Đã có cái ao này, chúng ta lại có thể bán dưa muối rồi!”

93. Chương 93: Làm Trở Ngại Chứ Không Giúp Gì?

Cô không nói, hẩn đã quên cô làm dưa muối ở Sơn Tây bán vô cùng tốt, thế nhưng nếu như còn bán dưa muối có thể hay không quá phiền toái: “Anh đã quyết định mở cửa hàng bán rượu cùng dấm chua, nếu lại thêm một cửa hàng bán dưa muối, vừa mới bắt đầu có thể hay không quá nhiều?”

“Đã bán rượu và dấm chua à? Em đây còn có bánh bích quy và quần áo Thẩm mẹ làm!” Cô ước gì đem tất cả những thứ mình có được đều lấy ra biểu hiện ở trước mặt mọi người, để cho người ta biết rõ cô có bao nhiêu thứ tốt.

“Những thứ này nếu đều lấy ra bán mà nói, chúng ta không phải sẽ mở năm sáu cửa hàng sao, chỉ sợ tài chính không đủ.”

“Vậy thì chỉ mở một nhà, không được sao? Đều đặt cùng một chỗ bán!”

“Như vậy có được không?” Nào có chỗ nào bán hỗn tạp như vậy, Côn Sơn muốn thử xem có thể thuyết phục cô hay không: “Từ trước đến nay đều là cửa hàng kim khí bán kim khí, cửa hàng thực phẩm chỉ bán thực phẩm, cửa hàng rượu chỉ bán rượu, em bán như vậy rất hỗn loạn.”

“Nhưng chơi thật vui nha! Anh không cảm thấy sao? Như vậy thời điểm em mua dấm chua, nhìn thấy có rượu thuận tiện mua, nhìn thấy có dưa muối, có thể mua một chút để nhắm rượu. Mua dưa muối nhìn thấy bánh bích quy, có thể mua một chút làm đồ ăn vặt a! Nếu sợ mập không thể mặc y phục, thuận tiện làm một bộ quần áo trở về!” Bảo Châu cau mày nhìn về phía hẩn, không phải rất thú vị sao? Ít nhất Bảo Châu chính mình cảm thấy vậy.

Cô vừa nói như vậy, giống như cũng không tồi, một cửa hàng cái gì cũng có, có lẽ sẽ nổi tiếng a! Dù sao cũng đặc biệt mà!

Cô nói Côn Sơn có chút động tâm, nói: “Vậy thì nghe lời em, đợi tí nữa anh gọi điện thoại về, đem hàng hóa đều định ra, trước mở một cửa hàng thử xem.”

Bảo Châu thật cao hứng ở trên mặt hẩn hôn một cái: “Tốt a!”

Côn Sơn lại mang cô vào nhà nhìn kỹ một lần, xem cần dùng cái gì.

Đại khái sắp xếp xong, Côn Sơn rất quyết đoán mang theo Bảo Châu đến cửa hàng bán đồ, chỉ vào một mảng lớn đồ dùng trong cửa hàng nói: “Thích gì, em dùng ngón tay chỉ một cái, chính là của chúng ta.”

Như vậy thật vui đi?

Bảo Châu đầu tiên đi vào một cửa hàng, nhìn tới nhìn lui không có thứ gì ưa thích, chỉ mua một cây đèn bàn một bình hoa nhỏ, kết quả một đường nhìn sang, đều không có gì ưa thích.

Côn Sơn cảm thấy cô quá xoi mói rồi, đang muốn nói tùy tiện mua một ít tạm dùng trước là được! Trời sắp chuyển đen.

Chỉ thấy Bảo Châu sôi nổi đi đến trước mặt một người đàn ông trung niên đang ngồi ở gốc cây khóc, ở trước mặt ông ngồi xổm xuống, hiểu kỳ hỏi ông: “Chú vì sao lại khóc? Thật xấu hổ a!”

“Tiểu nha đầu đi sang một bên!” Trong lòng ông khổ sở, đem qua bão đi ngang qua Quảng Châu, làm gác treo đồ của ông sụp đổ, trong lòng đang buồn rầu.

“Cháu không phải tiểu nha đầu, cháu có ý tốt hỏi ông, ông nói xem thử cháu có giúp được không? Hung dữ cái gì mà hung dữ? Cháu không giúp chú nữa!” Bảo Châu có chút tức giận muốn rời đi.

Người kia nói; “Cô giúp được tôi? Tôi có một đồng đồ dùng trong nhà được nhập khẩu từ Italy, hai ngày trước vừa xuống hàng, kết quả ngày hôm qua một hồi gió lớn làm gác treo đồ bị ngã, đêm nay nghe nói có mưa, mưa xuống những đồ nhập khẩu kia toàn bộ đều bị hỏng, còn có thể bán cho ai a! Trời lại đang sắp chuyển mây đen!”

“Bán cho tôi a!” Bảo Châu vừa vặn đang cần đồ dùng trong nhà.

“Cô? Tiểu nha đầu, cô có thể mua bao nhiêu?”

“Chú có bao nhiêu?”

“Đại khái ba mươi mấy cái, đều là đồ tốt.”

“Cháu đây đều muốn.” Như vậy, ông chú thoát nhìn thật đáng thương này cũng không cần khóc a!

“Cô? Đều muốn! Nếu cô mua hết, tôi sẽ giảm phân nửa số tiền cho cô!” Một tiểu nha đầu mà muốn mua toàn bộ? Nói khoác lác gì hả? Biết có nhiều quý sao? Ông tùy tiện lấy một cái ra cũng mất một hai năm tiền lương của người bình thường rồi.

Bảo Châu không biết giảm phân nửa là bao nhiêu, quay đầu sang hỏi Côn Sơn đang đi về phía này: “Côn Sơn! Côn Sơn! Giảm phân nửa là bao nhiêu a?”

“Ước chừng là một nửa một nửa a!” Nói quá phức tạp, Bảo Châu sẽ không hiểu.

Bảo Châu nghe xong cảm thấy không tệ, đối với ông chú kia nói: “Nhanh mang cháu đi! Cháu mua toàn bộ!”

Kết quả lúc Bảo Châu thật sự móc tiền ra, nước mắt của ông chú kia đều chảy ra, Bảo Châu cho rằng ông cảm động nói: “Không việc gì đâu, không cần quá cảm động, nếu chú ấy nấy thì tặng cháu chút gì đó a! A! Cháu thích cái bàn dài kia!”

Ông chú sắp học máu, cái gọi là giá cả trắng bưng nổ, chính là giá nhảy lều cũng không sai biệt lắm, ông thật muốn khóc, nha đầu kia cứ nhiên còn muốn ông tặng đồ, ô ô

~Ông tức giận nói: “Không tặng không tặng! Cô là người có tiền, thích gì thì tự mua, tội gì phải tới chèn ép chút tiền mồ hôi nước mắt của dân chúng nhỏ bé chúng tôi.”

Côn Sơn vốn muốn cho ột chút, bình tĩnh mà xem xét, lấy giá hiện tại của Bảo Châu ra, thật sự là đã kiếm lời, ông chủ lỗ lớn, nhưng vừa nghe ông nói như vậy, Côn Sơn cảm thấy ông chủ này là đáng đời, cũng chưa kể tới giá, đối với Bảo Châu nói: “Cái bàn kia không đẹp, đừng mua.”

“A, thế nhưng em muốn dùng nó làm giường cho Tiểu Hoàng, Tiểu Hoàng càng lúc càng lớn rồi, không thể ngủ trong cái nôi được nữa.”

“Anh sẽ mua cho Tiểu Hoàng một cái giường lớn, em có thể an tâm, “

Lòng Bảo Châu đích xác đã hài lòng: “Ừm, vậy cũng mua cho Tiểu Hồng một cái, nó không thích ngủ trong lồng.”

“Được.” Côn Sơn gọi người kéo đồ dùng trong nhà, nắm tay Bảo Châu, hướng biệt thự đi đến...

Dàn xếp xong xuôi, Côn Sơn đề nghị mời hàng xóm chung quanh đến ăn bữa cơm, Bảo Châu thích nhất nhiều người cùng nhau ăn cơm, người trong khu này có một tập tục, rất thích hộ gia đình mời tới cho hàng xóm chung quanh mỗi người một chút lễ vật nhỏ, thuận tiện thông báo mời khách là được.

Nhưng vấn đề này lại làm khó Lục Côn Sơn, nên tặng vật gì thì tốt đây?

Các vị trên cơ bản đều là đại gia trong nội đường, chung quanh còn có một ít thương nhân lớn, hiển nhiên không thể tặng mấy cân thịt heo như người bình thường được, tặng tiền lại quá mức thực dụng, hơn nữa những người kia không thiếu tiền.

Côn Sơn hỏi Bảo Châu: “Em nói nên tặng gì cho hàng xóm?”

“Có cái gì thì cho cái đó a!” Bảo Châu cho hắn một ánh mắt anh thực ngốc, vào nhà đi chơi.

Côn Sơn không có để ý, kết quả buổi chiều thuê xong một cửa hàng, khi trở về, Bảo Châu còn chưa có trở lại, A Hồ nói Thiếu phu nhân đi tặng quà cho hàng xóm, lúc ấy Côn Sơn có một loại dự cảm không tốt, hỏi: “Tặng cái gì? Đừng nói là vàng thỏi a!”

Nhà bọn họ, cái khác không nhiều lắm, chỉ có vàng thỏi là nhiều, đã được chở tới đây, đường chủ muốn hắn đem tiền gửi vào ngân hàng Thụy Sĩ, an toàn chút ít! Bọn họ có thể hỗ trợ. Nhưng Côn Sơn đã từ chối nhã nhận, Bảo Châu thích tiêu tiền, dù sao hắn hiện tại không sai biệt lắm có 800 khối vàng, chỉ cần Bảo Châu không tiêu hết toàn bộ là được.

A Hồ nói: “Lần trước có mang đến chút ít chén đĩa hồ lô bồn, Thiếu phu nhân nói, tặng ồi nhà một cái.”

Côn Sơn lập tức rất có xúc động phun máu, cái này được coi là lễ vật gì a! Nồi chén hồ lô bồn? !

Hắn đã có thể tưởng tượng tất cả nhà thu được lễ vật lúc này sẽ có biểu lộ giống như táo bón, nghĩ thầm, quay đầu lại phải cùng các vị đại gia giải thích, nói vợ của mình có tính trẻ con. Đây không phải làm trở ngại chứ không giúp gì sao?

94. Chương 94: Nằm Ở Trong Đống Tiền Khóc Than

Nghĩ đến đợi Bảo Châu trở về, phải đánh mông nhỏ của cô.

Kết quả lúc Bảo Châu trở lại, thấy hắn sớm như vậy đã trở về ngồi trong phòng khách, đi qua ôm lấy: “Côn Sơn, anh về rồi à!”

Tức giận của hắn lập tức biến mất: “Ừm, nghe nói em đi đưa lễ vật ọi người, nhất định rất mệt! Ăn cơm đi!”

“Ừm.” Bảo Châu lời kéo hắn đi vào cửa hàng.

Ngày hôm sau buổi tối Côn Sơn đi đến Trí Đường, cho rằng sẽ nhìn thấy các vị đại gia đen mặt, kết quả những người kia đều đối với hắn tươi cười đón chào, nói hắn quá khách khí, một người trong đó nói: “Phó đường chủ, phu nhân ngài tặng lễ vật, phu nhân tôi rất thích, tôi cũng rất ưa thích, ngài thật sự là quá khách khí.”

“Một phần lễ mọn mà thôi.” Côn Sơn tự cho là nói rất đúng sự thật.

Mọi người lại cảm thấy hắn quá khiêm tốn, một người trong đó nói: “Ngài tặng tôi chính là chén nhỏ thời kỳ Càn Long, tôi vô cùng ưa thích.”

“Không cần khách khí, thích là tốt rồi!” Côn Sơn lúc này mới tỉnh ngộ, hóa ra những bình bình lọ lọ kia đều là đồ cổ, Bảo Châu nhất định là không biết, nhưng mà Thẩm Kỳ Lương và cha của hắn vì cái gì cũng không nhận ra. Lại để cho những người này chiếm tiện nghi, nhưng hắn nghĩ nghĩ, người ta ưa thích là tốt rồi, có lẽ những đồ cổ kia tặng ra ngoài cùng hắn vô duyên a!

Bất quá cái đó về sau hắn mới so sánh được, cũng chỉ là mất một sợ lông trên chín trâu thôi, hắn về sau không biết chính mình thật may mắn dùng những đồ cổ kia lôi kéo những người này, hắn tặng những đồ cổ kia, không chỉ là đáng giá, còn có tình nghĩa a! Đồ cổ có thể biểu đạt tình nghĩa, một người chỉ có thiệt tình tôn kính người, mới có thể tặng người lễ vật quý trọng.

Bọn họ được lễ vật, buổi tối lúc mọi người cùng nhau đi tới nhà Côn Sơn ăn cơm, mỗi người cũng mang theo một kiện lễ gặp mặt, đều không chênh lệch với lễ vật Bảo Châu tặng bao nhiêu.

Lúc những người này nhìn thấy Bảo Châu, đều cảm thấy hâm mộ Côn Sơn, có được một cô vợ bé nhỏ thật xinh đẹp a!

Lại thấy cô đơn thuần đáng yêu, có trước có sau, rất là thú vị, đối với Côn Sơn cũng hâm mộ nhiều hơn một phần, lấy được một cô vợ như vậy thật hạnh phúc ah!

Bữa tiệc này, tất cả mọi người ăn rất tận hứng, bọn họ sống ở Quảng Châu lâu rồi, ăn cái gì cũng đều rất tinh tế, không giống như hôm nay, ăn nhiều hơn mấy cái bánh nướng lớn như cái ki hốt rác, hơn mười cân mì sợi được đựng trong một cái chậu lớn bưng lên, trộn chung với các loại tương trên bàn, vừa đồ sộ lại rất muốn ăn.

Rượu là được lấy từ trong xưởng rượu, không phải hàng hiệu, cũng uống rất ngon, bọn họ cho phu nhân mình uống rượu trái cây, rất được nữ giới khen ngợi.

Vài ngày sau, trong lịch sử đệ nhất gia không chỉ là tiệm tạp hóa khai trương, mà tên của Bảo Châu đã được đặt cho cửa hàng siêu cấp.

Cửa hàng siêu cấp khai trương ngày đầu tiên, hàng xóm chung quanh đều đưa lẵng hoa tới, chất đầy khắp nơi, nghi thức cắt băng, mời được một nữ minh tinh đang nổi tiếng đến cắt băng.

Cho nên người không biết cửa hàng siêu cấp là có ý gì, cho rằng đây là mảnh khoe, kết quả đi vào, bọn họ liền ưa thích, cái gì cũng có, có dấm chua, có rượu, có đồ ăn, có bánh bích quy, thậm chí còn có quần áo may sẵn.

Vừa mới bắt đầu mọi người chỉ là tham gia náo nhiệt, tùy tiện mua một điểm đồ vật trở về, cũng không có cử động được cái gì, về sau ngày bình thường khách hàng dần dần nhiều hơn. Ví dụ như lại muốn mua dấm chua lại muốn mua rượu đồ ăn người, chẳng muốn chạy, nhớ tới tại đây có thể một nhà giải quyết đã tới rồi.

Mà chút ít người thời điểm đến mua quần áo, hỏi đồ chua, muốn mua một chút về ăn.

Buôn bán càng ngày càng tốt.

Côn Sơn vốn nghĩ sau khi mọi người cảm thấy hết mới lạ sẽ không đến nữa, không nghĩ tới về sau, một truyền mười, mười truyền trăm, người tới mua đồ càng nhiều.

Côn Sơn đầu óc còn dùng thật tốt, tranh thủ thời gian khuếch trương thành quy mô lớn, một cửa hàng quá nhỏ, đổi thành ba cửa hàng.

Thẩm Kỳ Lương giống như là quân sư của Côn Sơn, Côn Sơn gọi điện cho Thẩm Kỳ Lương, hỏi hần của hàng quá lớn, có nên tăng thêm lượng hàng hóa hay không, Thẩm Kỳ Lương nói: “Thêm lượng không bằng gia tăng chủng loại, không ngại làm thành một thị trường cỡ lớn, nhưng ông chủ chỉ có một mình cậu, như vậy khách hàng cũng không cần mỗi lần mua đều tính tiền, trực tiếp mang đồ đưa qua, cùng một chỗ tính tiền, không phải dễ dàng hơn sao?”

Côn Sơn nghe xong cảm thấy có lý; “Thế nhưng tôi phải đi đâu tìm nhiều loại hàng như vậy?”

“Chiêu thương, chính phủ làm được, chẳng lẽ cậu sẽ không sao? Chính phủ có đại công trình không phải đều để cho tất cả công ty lớn đi cạnh tranh sao? Cậu cũng có thể như vậy, công khai xử lý mở một hội chiêu thương, vật đẹp giá thấp, mỗi dạng thương phẩm chọn một hai dạng đại biểu là được rồi.”

Côn Sơn nghe xong cảm thấy rất có thể thực hiện: “Phương pháp tốt!”

“Như vậy người khác muốn cũng phải khai mở, cậu có thể mở chi nhánh cho họ, cái này nếu làm tốt, có thể sẽ nổi tiếng toàn thế giới.”

Côn Sơn nghe xong cảm thấy rất có đạo lý, buổi tối cùng các vị đại gia làm kinh doanh trong nội đường thương lượng, bọn họ quyết định đem hàng hóa của mình đều trực tiếp bán một ít cho Côn Sơn, như vậy hàng hóa thoáng một phát nhiều lên, hơn nữa công khai chiêu thương có được một ít hợp tác, cửa hàng siêu cấp của Côn Sơn càng làm càng lớn, trực tiếp mở năm sáu cửa hàng lớn như vậy, đem mấy cửa hàng kia đều hợp lại cho thuê với giá cao, hai lần kết hợp, lần một bán thực phẩm, lần hai bán vật dụng hàng ngày.

Trong tiệm ngoại trừ rổ cái gì cũng đều bán, mọi người sợ đồ vật nhiều khó di chuyển, có thể mang theo rổ vào chọn đồ đặc, vì vậy buôn bán liên tục tốt hơn, rất nhiều người tìm tới cửa, muốn đầu tư Côn Sơn không cần, sợ người ta có cổ phần công ty nhiều hơn nuốt cửa hàng của chính mình.

Khai mở chi nhánh, hần có yêu cầu, hần không đầu tư, không nhận phân chia, hần chỉ nhận tiền mặt, chuyển tiền một lần cho hần, hần mới thừa nhận chi nhánh đó, có thể cung cấp hàng cho hần, cùng một chỗ hưởng dụng, đầu năm nay, đầu tư cái gì, cũng không thể tin cậy quá mức, vạn nhất khởi chiến, lập tức trở thành phế tích, đi nơi nào tìm người trả tiền, cho nên tiền đến tay, mới là tiền.

Tiền cuộn cuộn mà đến, bạn bè khắp nơi có nhiều hơn, trên thương trường, những người kia ba ngày hai bữa đều gửi thư mời Côn Sơn cùng Bảo Châu, không phải khai trương, thì là con trai kết hôn, con dâu sanh con, cứ tiếp tục như vậy không được a! Tặng lễ vật ột người thì không đáng là bao, nhưng một ngày mười người như vậy rất nhanh sẽ phá sản. Côn Sơn biết rõ những người này thấy hần có tiền, nên muốn kiếm chút một chút, ngay cả người không quen biết cũng phát thiệp mời cho hần.

Tiếp tục như vậy không được a!

Còn có vô số người muốn ký sổ cùng vay tiền, mỗi ngày chỉ phải nghĩ lí do đối phó với bọn họ, đã khiến Côn Sơn đau đầu.

Côn Sơn thuận miệng hỏi Bảo Châu: “Vợ à, nếu như người khác nhớ thương túi tiền của em, thì em làm gì?”

“Xài hết!”

“Xài không hết!”

“Xài hết!” Bảo Châu rất cố chấp.

Côn Sơn rất im lặng, vợ thật bá đạo a! Thế nhưng làm sao để tiêu hết?

Hần rất buồn rầu: “Vậy nếu thật sự tiêu không hết thì sao?”

“Nếu thế sẽ giả bộ đã xài hết!”

Bảo Châu thuận miệng một câu, lại làm hai mắt Côn Sơn tỏa sáng, đối với khóc than! Làm bộ xài hết, ai mời hần đi, hần sẽ đi theo người đó vay tiền! Diệt ha ha!

Côn Sơn suy một ra ba, muốn khóc than đầu tiên phải nói tiêu sạch tiền, vậy thì tiêu a, mua phòng ốc, mua nhà xưởng, mua cửa hàng.

95. Chương 95: Như Được Đại Xá

Đương nhiên còn phải mua ở địa phương an toàn, hần không muốn đi nước ngoài, trong nước lại cơ hồ không có địa phương an toàn, Côn Sơn vận khí không được, Bảo Châu từ trước đến nay vận khí tốt, Côn Sơn cầm một tấm bản đồ cho cô: “Em nhìn xem những chỗ này, muốn đi nơi nào? Có lẽ chúng ta sẽ ở thật lâu ở nơi đó.”

Bảo Châu nhìn địa đồ nói; “Phải có biển, em muốn ăn cá.”

Vì vậy những khu đất liền đều bị loại bỏ, Bảo Châu còn nói: “Không được lạnh.”

Vì vậy Đại Liên (thuộc tỉnh Liêu Ninh) bên kia cũng đều không thích hợp, Bảo Châu lại nói: “Không được xa, chẳng muốn đi.”

Vì vậy chỉ có thể ở trong vùng duyên hải tỉnh Quảng Đông, Côn Sơn cũng có cái nhìn của mình: “Không được quá phồn hoa, mua không nổi, cũng không thể tăng tỉ giá đồng bạc không gian.”

Bảo Châu thuận ngón tay chỉ vào một thôn trang nhỏ trên bản đồ: “Cái tên này thật dễ nghe.”

Côn Sơn cúi đầu xem xét, chính nó —— Hồng Kông!

Vì vậy Côn Sơn cũng bởi vì Bảo Châu tiện tay chỉ, mua đất ở Hồng Kông, xây nhà kho, sửa biệt thự, vì để cho dân bản xứ tán thành cùng yêu thích, còn cúng một khoản tiền làm từ thiện, thành lập một bệnh viện loại nhỏ.

Tất cả mọi người cơ hồ đều cho rằng Côn Sơn điên rồi, đó là thuộc địa của quân Anh, chỗ ấy ngư long hỗn tạp, tuy nhiên là thuộc địa, nhưng vẫn là nơi rất lạc hậu, không náo nhiệt.

Chỗ ấy, mua làm cái gì?

Người khác hỏi, Côn Sơn lấy lý do đều giống nhau, nói trong đêm nằm mơ, mơ thấy chỗ kia về sau sẽ rất phồn hoa, hẳn cũng không thể nói, lý do đi chỗ đó là bởi vì Bảo Châu muốn ở cạnh bờ biển, có cá ăn đi!

Vì vậy Lục Côn Sơn trở thành đại danh từ không thể dựa vào, người khác đều cảm thấy hắn ngốc, trên đời này nhiều nơi có thể mua như vậy, vì cái gì hết lần này tới lần khác muốn đi cái làng chài nhỏ kia.

Thật ngu xuẩn!

Ngay cả ông già ở nhà đều gọi điện thoại tới mắng hắn: “Mày nói cho tao nghe mày mua nhiều ruộng đất ở một cái làng chài nhỏ như vậy để làm gì, hay là mày điên rồi?”

“Cha, tiền là dùng để tiêu xài, chỉ cần tiêu vui vẻ là tốt rồi!”

“Phá gia chi tử! Bảo Châu cũng không quản mày!”

“Hôm qua Bảo Châu mua một chiếc xe hơi.” Nếu nói dùng tiền, hẳn và Bảo Châu thật sự đều không kém, Bảo Châu ngày hôm qua đi tham gia yến hội, nghe một người Anh khoe khoang ô tô của họ thật tốt, liền nói: “Nếu vậy anh đem một chiếc đến cho tôi! Tôi trả thù lao!” Vì vậy thương nhân người Anh thu cô một nửa tiền đặt cọc xong thì hấp tấp giúp cô đi chuẩn bị.

Lục lão gia nghe xong, lập tức có chút hối hận, như thế nào tìm cho Côn Sơn một người so với hắn còn phá sản hơn?

Nhưng mà không có biện pháp, Bảo Châu đã gả, hơn nữa cái con dâu này ngoại trừ phá sản một chút, mặt khác đều thật tốt đấy!

Công sự bên trên dần dần nhiều hơn, Côn Sơn có đôi khi sẽ về nhà vô cùng muộn, hắn bắt đầu vào tham dự một ít kế hoạch lớn, ví dụ như làm sao hủy diệt cây thuốc phiện được vận chuyển từ nước pháp tới. Hoặc như thế nào từ trong tay người Anh lừa gạt tiền tài của người Châu Á đoạt về.

Hắn tới nơi này cũng không phải bài trí.

Lúc bận rộn, hắn có đôi khi hai ba ngày đều không trở về nhà, sợ Bảo Châu nhàm chán, đón mẹ của mình là ngũ phu nhân đến đây, hiện tại điều kiện tốt rồi, muốn chiếu cố mẹ nhiều hơn, mẹ ở trong nhà không được sung, lưu lại cũng không có một ngày tốt lành, cha lại không cần mẹ, dứt khoát đón đến sống chung trải qua ngày tốt lành, lại mua ba bốn người hầu, hầu hạ trong nhà, như vậy thật sự là hưởng phúc rồi.

Ngũ phu nhân tự nhiên là nguyện ý đến, ở trong nhà, mỗi ngày không phải chơi mát chược thì chính là nghe hí kịch, lão gia lại không thích bà, nên rất nhàm chán.

Bắt đầu sợ cho bọn nhỏ thêm phiền toái, nhưng Côn Sơn cùng Bảo Châu đều khuyên bà, đến nơi này về sau, lập tức cảm thấy không sai, thời điểm lần đầu tiên đi vào trong sân, còn tưởng rằng đã lạc vào trong một công viên nhỏ, khi nhìn thấy Bảo Châu ngồi ở bàn đu dây chơi đùa với Tiểu Hồng, mới biết được là về đến nhà rồi!

Bảo Châu nhìn thấy mẹ chồng, rất thân mật thả Tiểu Hồng xuống, đi qua ôm cổ bà, làm nũng nói: “Mẹ, mẹ đã đến rồi! Con rất nhớ mẹ a!”

“Đứa nhỏ này!” Ngũ phu nhân ngại ngừng cười cười, nhẹ nhàng buông cô ra, đánh giá một chút nói: “Mấy tháng không gặp, Bảo Châu tựa hồ đầy đặn hơn một tí, đầy đặn tốt, có phúc khí!”

Côn Sơn đem hành lý của mẹ giao cho A Hổ, đi vào, kéo tay của mẹ đi vào bên trong: “Bên ngoài trời nóng, đi vào nói chuyện.”

Buổi tối ngũ phu nhân hào hứng bưng bưng cùng con trai nói những chuyện phát sinh gần đây trong nhà, nói đến mười một giờ đêm, còn không có ý muốn đi ngủ, Bảo Châu ở bên cạnh nghe đến sắp buồn ngủ luôn, Côn Sơn thấy cô một bộ muốn ngủ không dám ngủ, sẵn sức kêu cô đi ngủ: “Em đi ngủ trước đi!”

“Thế nhưng anh và mẹ còn chưa ngủ.” Bảo Châu nhỏ giọng đối với Côn Sơn nói.

“Chúng ta nói chuyện của chúng ta, em đi ngủ đi, mẹ, hôm qua Bảo Châu ngủ không ngon, để cho em ấy đi ngủ trước đi!” Côn Sơn sủng nịch có thừa mà nói.

Ngũ phu nhân thấy cô thật sự mệt nhọc, cũng không ép buộc, vừa vịn cùng Côn Sơn nói vài lời tri kỷ: “Đi thôi!”

“Mẹ, con yêu mẹ!” Bảo Châu như được đại xá, giơ chân, hướng trên lầu một đường chạy chậm đi lên...

Nhìn bóng lưng Bảo Châu rời đi, ngũ phu nhân chuyển chủ đề nói: “Tuổi con cũng không còn nhỏ nữa, hôm nay đã có sự nghiệp, Bảo Châu lại còn nhỏ, con nếu không nỡ cho nó sanh con, liền nạp thiếp a! Nạp một người sắp sỉ tuổi con, thành thực chừng chạc một chút, Bảo Châu tính tình quá trẻ con, không đủ đoạn trang, tuy hoạt bát đáng yêu, nhưng chỉ làm trò cười, không thể làm việc lớn. Mẹ nghe nói bên này có rất nhiều cô gái có văn hóa, con nạp một người có học thức, về sau cũng có thể giúp đỡ con và Bảo Châu quản lý việc nhà.”

Sắc mặt Côn Sơn lập tức thay đổi, vui vẻ vừa rồi lập tức biến mất sạch sẽ, nói: “Mẹ, đề nghị này con không chấp nhận, con yêu Bảo Châu, con không thể tổn thương cô ấy, con sao có thể lại rước nữ nhân về, làm cô ấy không vui, cha lấy nhiều người, trong nhà gà chó không yên, mẹ nhìn không cảm thấy ấm ỹ sao? Lúc trước nhiều người từ bỏ, chán ghét con! Chỉ có Bảo Châu ở giữa anh cả và con, đã lựa chọn người không xuất sắc là con, làm người phải học được cảm ơn, con sẽ không làm bất luận chuyện gì để Bảo Châu không vui. Con cái sau này sẽ có, không đối gặt mẹ, là con không muốn có con, Bảo Châu rất muốn, cô ấy quá nhỏ, con không đành lòng để cho cô ấy vào lúc này chịu khổ.”

“Đây cũng là ý tứ của cha con, bây giờ con sự nghiệp, Bảo Châu không hiểu nhiều chuyện, tìm một người hiểu chuyện, có khả năng giúp đỡ con. Mẹ và cha con đều là vì muốn tốt cho con”

“Không cần, Bảo Châu tính tình đơn thuần, không phải là đối thủ của những nữ nhân kia, về sau nếu như cô ấy bị lừa dối rời nhà trốn đi, hoặc là xảy ra chuyện gì, ai có thể đền một Bảo Châu khác cho con. Con chỉ cần cô ấy. Nữ nhân không cần nhiều, thổ lộ tình cảm một người là đủ.” Chuyện này hẳn vô cùng kiên trì, hẳn sẽ không để cho Bảo Châu chịu bất luận ủy khuất gì.

Ngũ phu nhân vẫn muốn khuyên: “Bây giờ con xem như đã thành công, lúc trước đã không phải ở rể, hiện tại cũng không cần dựa vào Vạn gia ăn cơm, vì sao còn muốn chịu đựng như vậy nữa?”

96. Chương 96: Đã Có?

“Con không có chịu đựng, Bảo Châu chưa từng làm cho con tức giận, cô ấy có đồ ăn ngon đều sẽ nghĩ tới con, cô ấy rất thương con, con cũng rất thương Bảo Châu a! Cô ấy mà rời đi con sẽ sống không được.”

“Vậy nếu như cha con cố ý muốn con nạp thiếp thì sao?”

“Nạp! Con sẽ công khai tuyên bố, không đối xử tử tế thiếp thất, nếu như ai còn muốn gả vào, vậy thì mời đến. Ai hủy hạnh phúc của vợ con, con sẽ phá hủy cuộc sống của người đó, mẹ đưa tới mấy người, con sẽ đưa đi mấy người, một người cũng sẽ không lưu, nếu ai dám lưu lại, con giam cô ta cả đời, không cho ra khỏi cửa phòng. Nếu như cha mẹ muốn bức con viên phòng, con sẽ đi cướp ngân hàng, để cho chính mình ngồi tù, con nhất định sẽ không phản bội Bảo Châu, trừ phi con chết.” Côn Sơn nói ra, hẳn uy hiếp cha mẹ của hắn, không phải vạn bất đắc dĩ, hẳn sẽ không làm như vậy.

“Côn Sơn, con tội gì phải kiên quyết như vậy?”

“Ta nói được sẽ làm được, có muốn thử hay không, tùy tiện các người! Phiền toái mẹ đem lời này, chuyển cáo cho cha con, con mệt mỏi đi nghỉ ngơi trước, ngủ ngon.” Côn Sơn nói xong, cũng không quay đầu lại lên lầu, hẳn chán ghét chuyện chính thất tiểu thiếp tranh đấu, đời này, hẳn chỉ lấy một người vợ. Chính là Bảo Châu!

Giữa lúc nửa mê nửa tỉnh, cảm giác được vị trí bên cạnh lún xuống, Bảo Châu mở đôi mắt mòng lung buồn ngủ ra, nhìn hẳn một cái, sau đó đem đầu tựa vào trên cánh tay hắn: “Mẹ đã ngủ?”

“Còn chưa, anh đánh thức em?”

“Không phải, chỉ là không có anh, em không muốn ngủ.” Bảo Châu rất thành thật nói, cô đã quen có Côn Sơn ngủ cùng.

“Nhanh ngủ đi! Bất quá gần đây, em như thế nào luôn mệt mỏi? Không phải là bị bệnh không à!” Côn Sơn lo lắng hỏi, Bảo Châu trước kia so với hắn còn sôi nổi hơn, thích ăn bữa khuya, không có một lát sẽ không ngủ, gần đây làm sao vậy?

“Không biết.” Bảo Châu nói xong lại ngáp một cái.

“Em có phải đã có hay không?”

“Có cái gì?” Bảo Châu khó hiểu hỏi.

“Bảo Bảo.” Côn Sơn cười cười, nói không chừng, Bảo Châu đã mang thai Bảo Bảo.

“Bảo Bảo? Thật vậy chăng?” Bảo Châu đột nhiên mở to mắt.

“Anh làm sao biết? Bất quá anh hi vọng em mang thai, như vậy mười tháng sau, Bảo Bảo chúng ta, sẽ ra ngoài theo chúng ta đi chơi.” Côn Sơn cười cười, cẩn thận từng li từng tí đặt tay lên bụng một chút cũng không nhô lên của cô, động tác rất nhu hòa.

“Này sẽ là con trai hay con gái?” Bảo Châu có chút hưng phấn nhìn xem hắn.

Côn Sơn lắc đầu, hắn hiện tại làm sao biết được, có hay không còn chưa chắc chắn, bất quá; “Anh hy vọng là một nha đầu.”

“Vì sao?”

“Nha đầu giống em sẽ rất đáng yêu.”

“Anh không thích con trai?”

“Anh đều thích, nhưng người em còn trẻ, chúng ta từ từ sẽ có, anh muốn có đứa con gái trước, vừa nhu thuận, lại tri kỷ.”

“Ách, nhưng em cũng thích bé trai.” Bảo Châu rất thích tiểu bảo bảo, nam hay nữ đều ưa thích.

“Ngủ đi! Sáng mai anh sẽ tìm một đại phu kiểm tra cho em.” Côn Sơn nói, tìm Trung y, hắn cũng yên lòng rồi.

Sáng ngày thứ hai, Thẩm mẹ đến gõ cửa phòng của bọn họ: “Thiếu gia, Thiếu phu nhân, nên rời giường, ngũ phu nhân đã dậy rồi, tự mình làm bữa sáng, chờ hai người xuống ăn.”

“Đã biết.” Côn Sơn bò dậy mặc quần áo, thấy Bảo Châu ngủ thoải mái, nên không có gọi cô, nếu thật là mang thai, nên ngủ nhiều một chút.

Bảo Châu nghe thấy tiếng hắn mặc quần áo, cũng chỉ trở mình, liền lại ngủ rất ngon.

Côn Sơn sửa chăn lại cho cô, mở cửa xuống lầu ăn điểm tâm.

Dưới lầu, đã dọn xong ba bát mì, ngũ phu nhân tự mình xuống bếp làm cho bọn họ, mặt trên còn có thịt nướng, phối hợp một đĩa dưa muối nhỏ.

Lúc Ngũ phu nhân bưng nước trứng gà luộc từ phòng bếp đi ra, thấy chỉ có mình hắn đang ngồi, hỏi: “Bảo Châu đâu?”

“Vẫn còn ngủ.”

“Con cũng không quản nó, như thế nào bây giờ còn đang ngủ? Con có nói mẹ tự mình xuống bếp không? Nó trước kia không phải rất thích ăn mì mẹ làm sao? Có phải đêm qua nói với nó cái gì, nên giờ nó giận mẹ rồi?” Ngũ phu nhân hồ nghi.

“Cái gì con cũng chưa nói, mẹ yên tâm. Chuyện kia con sẽ làm như chưa từng nghe qua.”

“Vậy là tốt rồi, mẹ đi gọi nó thức dậy, bữa sáng nhất định phải ăn, lẽ ra nó nên làm cho con.” Ngủ phụ nhân nói, nữ hài tử có lẽ phải chịu khó một chút Bảo Châu này, Côn Sơn đã xuống lầu rồi, cô không có làm bữa sáng coi như xong, cứ nhiên còn đang ngủ!

“Mẹ, đừng đi. Con không có gọi cô ấy.” Côn Sơn nói xong đem tô mì đặt ở vị trí ngồi của Bảo Châu kéo đến trước mắt mình: “Con ăn giúp cô ấy, đợi tí nữa mẹ làm cái khác cho cô ấy a!”

“Không được, không thể để con cố, cũng không thể làm hư nó, mẹ đi gọi nó xuống!” Ngủ phụ nhân nói xong đứng dậy.

“Mẹ ngồi xuống đi! Bảo Châu dường như có thai, mẹ để cho cô ấy ngủ thêm một lát.” Côn Sơn nói xong khoe miệng nổi lên vẻ đắc ý, hần quả thực là mừng rỡ như điên, nhưng còn một điều thấp thỏm không yên, bởi vì còn chưa biết thiệt giả.

“Dường như? Vậy nhanh gọi đại phu đến, khám cho Bảo Châu một cái, nếu là sự thật, vậy cha con nhất định hết sức cao hứng.” Ngủ phụ nhân cười cười.

Côn Sơn sai Tiểu Đông đi mời đại phu tới, hôm nay hần cũng không đi làm, dù sao hần một ngày không đi, cửa hàng cũng không chạy được.

Tiểu Đông đi mời đại phu, Côn Sơn không muốn đợi thêm nữa, buông bát đũa, đối với ngủ phụ nhân: “Mẹ, con đi lên xem Bảo Châu thức chưa.”

“Đi thôi!”

Đẩy cửa ra, Bảo Châu vẫn còn ngủ, cái này hoàn toàn nằm trong dự liệu, Côn Sơn tìm cho cô một váy dài, đi qua, nhẹ nhàng gọi cô: “Thức dậy đi! Tiểu Đông đi gọi đại phu rồi, đại phu bắt mạch xong, ăn bữa sáng rồi ngủ tiếp. Quần áo em tự mặc, hay là anh giúp em mặc?”

Bảo Châu thật sự rất lười, giơ cánh tay lên, muốn Côn Sơn mặc cho cô, dù sao cũng không phải lần đầu tiên: “Anh đến.”

Côn Sơn mặc đồ cho cô xong, lôi kéo cô vào phòng tắm rửa mặt, một bên cầm khăn cho cô lau mặt, một bên thở dài: “Em cũng sắp làm mẹ rồi, lười như thế, làm sao tốt được!”

Đợi cô rửa mặt xong, Côn Sơn đã đi ra ngoài đem chăn gối xếp lại xong, hần làm chồng mười phần vất vả, vừa làm chồng, vừa phải làm cha mẹ, bất quá vợ bé nhỏ đáng yêu, hần nguyện ý vì Bảo Châu vất vả.

Lúc Côn Sơn kéo Bảo Châu xuống lầu, đại phu còn chưa tới.

Ngủ phụ nhân thấy xuống, nói: “Đại phu còn chưa tới, trước ăn bữa sáng a! Tới ăn bánh quẩy!”

Bảo Châu vừa mới tỉnh ngủ cũng không thấy đói bụng, nhưng lúc ngồi xuống, ngửi được mùi bánh quẩy béo ngậy, cô cảm thấy nước chua trong dạ dày không biết như thế nào lại bốc lên, muốn ới lại ới không ra, chỉ là nôn ọe: “Ừa...”

97. Chương 97: Hoa Hoa Càng Khỏe Mạnh

Côn Sơn bị sắc mặt cô vàng như nền hù dọa, tranh thủ thời gian đi qua đỡ lấy cô: “Bảo Châu, cô làm sao vậy?”

“Em cũng không biết, chỉ là ăn không vào.” Bảo Châu cũng rất ủy khuất, ngày bình thường cô thích ăn bánh quẩy nhất, lúc này vậy mà vừa nhìn thấy đã không có khẩu vị.

Ngủ phụ nhân ngược lại không có ghét bỏ cô kiêng ăn, nói: “Cái này là bệnh trạng nôn ọe, tám phần là sự thật, không muốn bánh quẩy, cũng đừng ăn muốn ăn chút gì không, mẹ sai phòng bếp đi làm.”

“Chè trôi nước! Bánh hạt vừng.” Bảo Châu đột nhiên muốn ăn cái kia, may mắn nơi này là Quảng Châu, bữa sáng phong phú lại tinh xảo, bánh hạt vừng chè trôi nước có thể dễ dàng tìm ra, Thảm mẹ xung phong nhận việc đi mua chè trôi nước.

Bà mới đi ra ngoài, ngay tại cửa ra vào đụng phải Tiểu Đông mang theo đại phu tiến đến.

Lão đại phu bắt mạch cho Bảo Châu, mạch đập biểu hiện cô mang thai, rất bình tĩnh nói: “Chúc mừng vị phu nhân này, cô đã có thai hơn hai tháng, đứa nhỏ rất khỏe mạnh.”

Bảo Châu giật mình, sờ lên bụng chính mình, khoe miệng có chút giơ lên, cô nhìn về phía Côn Sơn, rất trẻ con đối với hần cười: “Chúng ta có Bảo Bảo rồi!”

“Bảo Châu, cảm ơn em!” Côn Sơn cao hứng không để ý có người khác ở đây, nhẹ nhàng hôn lên trán cô, lại ôm cô vào trong ngực, cảm ơn đại phu xong liền gọi điện thoại cho cha và nhạc phụ,

Nói thật, giờ phút này hần hưng phấn tựa như đánh máu gà, vừa nghĩ tới trong cái bụng bằng phẳng của cô qua mười tháng nữa sẽ sinh ra một tiểu bảo bảo hoạt bát nhảy loạn, cũng vô cùng kích động.

Đầu tiên hần gọi về Lục gia, nghe thấy Bát phu nhân bắt máy: “Này?”

“Bát nương, là con. Bảo Châu mang thai, cha có ở nhà không? Kêu ông ấy nghe.”

“Ah nha! Thật sự là quá tốt. Đợi một chút, đi đi gọi.” Bát phu nhân nói xong để điện thoại xuống, đi trên lầu kêu Lục lão gia xuống, Lục lão gia nghe xong, vô cùng cao hứng.

Lục lão gia nói: “Mang thai? Thật là chuyện tốt, nuôi Bảo Châu cho thật tốt, nhân sâm tổ yến tùy tiện ăn. Cha lần trước đề nghị, nếu con không muốn, tạm thời gác lại a!”

“Cảm ơn cha, đời này con sẽ không nạp thiếp”

Dập máy xong, lại gọi điện cho nhạc phụ, Vạn Phú Quý nghe xong cao hứng thiếu chút nữa nhảy dựng lên: “Thật tốt quá! Rốt cục mang thai!”

Cúp xong điện thoại về sau, Côn Sơn vẫn rất kích động, Lục gia hần có hậu rồi, tuy nhạc phụ nói muốn đứa nhỏ mang họ Vạn, nhưng ai dám nói đây không phải đứa nhỏ của Lục gia hần?

Vạn gia không có hậu sinh, hần hiểu được tâm tư của nhạc phụ, cho nên cũng không thêm để ý cái này, chỉ cần cả nhà vui vẻ là tốt rồi, dù sao Bảo Châu mang thai đứa thứ hai sẽ mang họ Lục.

Bảo Châu lần đầu mang thai, Côn Sơn có đôi khi không muốn đi làm, cả ngày chỉ muốn ở trong nhà cùng cô và Bảo Bảo, chờ Bảo Bảo sinh ra.

Ngũ phu nhân đối với con mình không nói gì, đây là vừa mới bắt đầu, con trai đã khấn trương như thế.

Không chỉ như vậy, Côn Sơn vốn không thích đọc sách gần đây lại ôm một quyển sách, quả thực không chịu buông tay, ra tác phẩm nổi tiếng sao? Sổ tay người mẹ !

Côn Sơn thật sự dụng tâm học, hiệu quả cũng không tệ lắm, khi rảnh rỗi lật ra xem sẽ chiếu theo đó nói lại với Bảo Châu, cái gì cả phê cái gì không cho phép uống! Đồ đặc nặng không cho phép mang, đi vệ sinh cũng mua một cái bồn cầu ngoại quốc lớn cho cô ngồi, để tránh cô xoay người làm bị thương đứa nhỏ.

Làm cho Bảo Châu suy sụp nhất chính là, cô rất thích ăn đồ ngọt, hiện tại cư nhiên vừa nghĩ thấy đã muốn ới, nhìn thấy dưa chua lại rất có khẩu vị! Dưa chua ngâm trong hồ bơi trở thành bảo vật trong nhà.

Côn Sơn cố ý hỏi qua đại phu phụ nữ có thai ăn nhiều đồ chua có sao không, đại phu nói không có việc gì, mà Bảo Châu hôm nay ưa thích ngâm nắm mề, khả năng ngày mai sẽ đã thích ngâm rong biển, khiến cho trong nhà khắp nơi chất đầy dưa muối, cũng may ngũ phu nhân yêu thương cô mang thai, đều chiều ý cô, Bảo Châu có thai, chuyện nạp thiếp, bà tạm thời không có ý định nói ra, nếu động thai khí, vậy sẽ không tốt.

Mặc dù như thế, Bảo Châu vẫn thường xuyên sẽ cảm thấy rất nhàm chán, hôm nay gọi điện cho Côn Sơn: “Em thật nhàm chán!”

“Đi dạo phố mua đồ giết thời gian a! Dù sao trong nhà có xe, em muốn mua gì đều được.” Hần nghĩ đến chính mình gần đây lừa được một thương nhân nước Mỹ, buôn bán kiếm được món lời lớn, cô muốn mua cái gì đều được, ngay cả mua mấy bay đều không thành vấn đề.

“Được rồi!” Bảo Châu cúp điện thoại, vừa vặn có một vị phu nhân họ Tiền gọi điện thoại tới: “Bảo Châu a! Hôm nay nơi này có yến hội, cô cũng tới chơi cho vui! Bạn bè của tôi muốn nhìn chiếc ô tô xa hoa nhất nước Anh của cô một chút, tôi nói bọn họ không tin, hôm nay nơi này có nho tốt nhất nước Mỹ.”

Bảo Châu ăn đồ chua cũng sắp ngán, rất sẵn khoái đáp ứng: “Tôi lập tức tới!”

Bảo Châu vốn muốn gọi mẹ chồng cùng đi, ngũ phu nhân ghét bên ngoài quá nóng: “Con đi là được rồi! Thấm mẹ còn có Tiểu Đông các người đi theo Bảo Châu.”

Mấy người Bảo Châu lên xe, yến hội được tổ chức tại hoa viên của một vị quan lớn.

Bảo Châu vừa xuống xe, mọi người sớm đã đứng ở trong hoa viên chờ xem náo nhiệt vậy tới, đánh giá chiếc xe cao cấp mới nhất Nước Anh của cô, đều cảm thấy xinh đẹp, Lục tiên sinh này ra tay thực xa xỉ a! Vậy mà mua cho phu nhân chiếc xe mắc như vậy, cái này so với vàng bạc châu báu quý hơn không biết bao nhiêu lần.

Có người nói: “Xe này rất quý a!”

Có người nói: “Chồng cô đối với cô thật tốt.”

Chỉ có một cô gái đứng ở bên cạnh nói châm chọc, cô gái cho Bảo Châu một chùm nho nói: “Lục phu nhân đây sao? Ném thử cái này, đừng tôi cố ý gọi máy bay chở từ nước Mỹ tới đây đấy.”

Bảo Châu rất không khách khí nhận lấy ăn thử, sau đó nở nụ cười: “Ăn thật ngon.”

“Đương nhiên! Đây chính là máy bay chở đến, cô cho dù có xe tốt, cũng không làm được, nước Mỹ rất xa, máy bay phải đi một hai ngày.” Cô bé kia khoe khoang nói, ám chỉ ô tô của cô vô dụng, sẽ ăn không được loại nho này.

Bảo Châu nghe xong, cũng không có tức giận, thần kinh cô có đôi khi rất thô: “Loại nho này tôi thích, máy bay tôi cũng muốn mua.”

Mọi người tự cho là cô chỉ nói giỡn, kết quả một hồi Bảo Châu gọi điện thoại cho vị thương nhân người Anh lần trước tới nhà nói: “Arnold tiên sinh, ông có thể giúp tôi mua máy bay không?”

“Cái gì?” Vị thương nhân kia cảm giác mình nghe lầm a! Máy bay? Ô tô cũng rất không hợp thói thường rồi.

“Máy bay, tôi muốn ăn nho nước Mỹ.”

“Cho nên cô muốn mua máy bay?” Arnold há hốc mồm, người vì ăn nho đi mua máy bay, đoán chừng toàn bộ thế giới chỉ có một mình Bảo Châu a! Hắn sở dĩ lần trước giúp cô, chủ yếu là bởi vì cảm thấy cô bé này rất thú vị, rất đáng yêu. Cho nên cam tâm tình nguyện kê lót tiền giúp cô mua xe, thủ tục tiến hành phức tạp, thế nhưng mua máy bay thủ tục lại càng thêm phức tạp a....

98. Chương 98: Có Xe Có Phòng Có Máy Bay

“Ừm được!” Côn Sơn nói tiền trong nhà tùy tiện cô tiêu.

“Chỉ là muốn ăn nho có thể mua một chút là được, nhưng máy bay nhỏ khả năng bay không được xa như vậy, lớn một chút thì rất mắc. Muốn mua máy bay nước Mỹ, tôi có thể giới thiệu cho cô một bằng hữu của tôi ở nước Mỹ.”

Không có sao, cô có vàng khối, đem đi đổi mấy bay của người Mỹ!

Bảo Châu rất bá khí: “Tôi không cần loại nhỏ, tôi muốn loại lớn.”

Lớn thì càng mắc, Arnold cảm thấy Bảo Châu phải cùng bằng hữu của hắn gặp mặt một lần, dù sao đây không phải một số lượng nhỏ nói: “Tôi sẽ nói chuyện với bằng hữu của tôi trước, xem hắn có thể gặp cô hay không.”

“A, tôi chờ anh.”

Bảo Châu cúp điện thoại không bao lâu, Arnold đã gọi điện tới, nói vị tiên sinh kia bằng lòng gặp cô, hơn nữa mời cô và chồng cô đến dự tiệc, địa điểm định tại một nhà hàng Pháp nổi danh nhất ở Quảng Châu, thời gian là tối ngày mai.

Ngày hôm sau Bảo Châu quần quít lấy Côn Sơn cùng đi với mình, Côn Sơn cho rằng chỉ là đi gặp mấy bạn bè bình thường, không có để ý, Bảo Châu muốn hấn đi, thì đi nha!

Trên đường Bảo Châu nói một câu, làm hấn thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh, Bảo Châu nói: “100 thỏi vàng không biết có đủ hay không?”

“Em mua cái gì?”

“Máy bay.”

Côn Sơn rất im lặng, dừng một chút lại hỏi: “Em mua máy bay làm cái gì?”

“Ăn nho Mỹ.”

Ngụ ý, mua máy bay là vì ăn nho ở nước Mỹ, Côn Sơn: “...”

Sau khi bọn họ đến nhà hàng, kết quả vị thương nhân kia đối với sự nghiệp của Côn Sơn cảm thấy hứng thú, hấn đã nghe qua tên người Châu Á này, quả thực là cực phẩm trong giới kinh doanh! Vừa vào ngành kinh doanh đã kiếm được món tiền lời rất lớn.

Hấn muốn ở Trung Quốc kiếm tiền, cần một hợp tác là người Trung Quốc, có tài chính có thanh danh.

Hấn chọn Côn Sơn.

Lúc Côn Sơn cùng Bảo Châu đi vào ghế lô, bên cạnh vị người Mỹ kia có một người da đen đang ngồi, Bảo Châu cho là mình mang theo chồng, người ta cũng sẽ mang phu nhân theo, há miệng một câu: “Vị này chính là phu nhân anh à?”

Người Mỹ cứng đờ: “...”

Người da đen nghe không hiểu nàng nói cái gì, lại để cho người Mỹ phiên dịch, người Mỹ phiên dịch cho người da đen: “Cô ấy nói cô là bạn hợp tác của tôi.”

Người da đen nghe xong liên tục nói: “yes! yes!”

Người Mỹ sợ ngây người, Bảo Châu xem ánh mắt của bọn họ, mập mờ a, Wow!

Chẳng những cô gặp được chuyện tình yêu vượt qua chủng tộc, cư nhiên còn vượt qua giới tính, bất quá cô là người tốt, sẽ không nói loạn ra ngoài! Tối đa nói cho Thẩm mẹ, sau đó Thẩm mẹ có thể nói ột số hàng xóm xung quanh biết thôi.

Bảo Châu vỗ bả vai người Mỹ một cái nói: “Vợ của anh thật cường tráng ah! Nếu ai đánh anh, đóng cửa thả vợ!”

Người Mỹ lập tức có xúc động thổ huyết: “Hấn không phải tôi...”

Kết quả hấn còn chưa nói hết, ngẩng đầu đã không thấy Bảo Châu, chỉ còn lại Lục Côn Sơn ngồi ở đó, đây không phải ngay cả cơ hội giải thích cũng không có sao?

Người Mỹ hỏi Côn Sơn: “Phu nhân anh đâu?”

“Cô ấy đi vệ sinh rồi.” Vốn Côn Sơn còn đối với Bảo Châu gặp hai người đàn ông ngoại quốc, có chút khó chịu, may mắn chính mình có đi cùng, bằng không thì sẽ thế nào? Nhưng nhìn đến bộ dạng kinh ngạc của hai người này, hấn thừa nhận hấn có phần thoải mái. Được rồi! Hấn thừa nhận hấn nghe hiểu người Mỹ phiên dịch cho người da đen, bất quá hấn rất xấu, không có ý định nói cho Bảo Châu tình hình thực tế, có đôi khi hiểu lầm là một chuyện tốt đẹp.

Người Mỹ tự giới thiệu, đối với hấn vươn tay: “Xin chào, tôi gọi Kiệt Mỗ, là một thương nhân người Mỹ, hấn là Oak bạn của tôi người Châu Phi, đồng thời cũng là cấp trên trước kia của tôi. Chúng tôi gặp anh, là có một số buôn bán có lợi nhuận không nhỏ muốn cùng anh làm.”

“Buôn bán gì?”

“Kim cương. Hấn có quyền khai thác kim cương, mà tôi có đầy đủ tài chính và nhân lực, anh thì có tài chính cùng thị trường. Chúng ta chỗ hợp tác như thế nào?” Hấn rất thích thị trường Trung Quốc này, nhưng

kim cương, loại vật này, một mình hấn bán, quá mạo hiểm, thành phẩm cao, dễ dàng bị người tranh mua cùng trộm cắp không nói. Đại bộ phận người Châu Á không tin người ngoại quốc, việc buôn bán của bọn họ cũng không tốt, bởi vì kim cương là đồ vật cực quý, không có người sẽ tiêu một số tiền rất lớn vào trên người mình không tin, bọn họ vẫn muốn tin tưởng thương nhân quốc gia mình, đặc biệt là người có uy tín, có xí nghiệp lớn.

Thế nhưng xí nghiệp lớn rất có thực lực, chỉ muốn độc chiếm, mà không phải hợp tác, Côn Sơn lại vừa ra đời lẫn lộn, lại có chút ít thực lực, so sánh rất dễ lừa dối.

Côn Sơn nghe xong cảm thấy có chút hứng thú: “Buôn bán tốt như vậy, như thế nào lại tìm tôi? Tôi đến Quảng Châu cũng không mấy tháng.”

“Cảm thấy anh là người tốt.” Nhưng thật ra là cảm thấy hấn không có kinh nghiệm, mình có thể chiếm được nhiều lợi hơn một chút.

Côn Sơn nghe xong biết là lời nói dối, cũng không vạch trần, đầu năm nay lợi ích mới là thật: “Anh định hợp tác như thế nào?”

“Rất đơn giản, bên Châu Phi, do hấn phụ trách cung cấp kim cương thô. Hấn cung cấp nguồn khai thác, tôi mở nhà máy gia công, anh phụ trách tiêu thụ. Đầu tư phí tổn, chúng ta cùng gánh vác, hấn phụ trách cung cấp kim cương thô miễn phí cho chúng ta. Có được lợi nhuận, chúng ta cùng nhau chia ra.”

“Chia làm sao?”

“Hấn bốn, tôi bốn, anh chỉ là phụ trách tiêu thụ, nên được hai.”

Côn Sơn nở nụ cười, dáng tươi cười lạnh lùng, rất không khách khí nói: “Anh xem tôi là đồ ngốc sao? Chúng ta mỗi người ba phần, còn lại một phần dùng khuếch trương nhà máy, nếu như hấn có thể đảm bảo cung cấp lượng kim cương ổn định sẽ tính toán tới lâu dài.”

Kiệt Mỗ nghe hấn nói như vậy, lập tức biết rõ gặp được người khẩu Phật tâm xà, người này tuyệt không dễ đối phó như bề ngoài: “Anh ba, tôi và hấn 3.5, nếu không không bàn nữa.”

“Tôi thay đổi chủ ý. Anh ba, hấn cũng ba, tôi bốn, nếu thiếu một phần tôi cũng sẽ không làm. Tôi có thể ở trong nước cung cấp bảo hộ, cam đoan cửa hàng của tôi tuyệt đối an toàn, không có người dám trộm cắp.” Côn Sơn nói, kim cương là đồ tốt ah! So với vàng còn mắc hơn, xem ra hấn nên chuyển sang kinh doanh kim cương, một rương kim cương so với mười thùng vàng còn đáng giá hơn, lại càng dễ mang đi.

“Thật sao?” Nói như vậy, mạo hiểm sẽ nhỏ rất nhiều, người Mỹ có chút động tâm.

“Thật sự, chúng ta có thể ký hiệp nghị.” Côn Sơn rất nghiêm túc, chút thực lực ấy Trí Đường có, hấn mở nhà máy trong địa bàn của mình, hoặc là nói, đem những kim cương này làm thành dây chuyền để trong tiệm vàng ở bên trong bán, hấn xem ai dám động tay chân vào!

“Để tôi suy nghĩ thoáng một chút.”

Côn Sơn nói: “Xin cứ tự nhiên!”

Lúc này Bảo Châu tiến đến, sau khi ngồi xuống, hỏi máy bay: “Anh có thể giúp tôi mua máy bay sao?”

Kiệt Mỗ không xác định nhìn thoáng qua Lục Côn Sơn: “Anh cần máy bay sao? Nếu như không phải dùng vào việc buôn bán tôi khuyên anh đừng mua, giá của một chiếc máy bay đủ mua một vườn nho.”

Côn Sơn gật đầu: “Mua.”

“Anh không sợ bởi vì vậy mà thiếu hụt chi tiêu sao?”

“Đáng lo phá sản, tôi vốn chính là hai bàn tay trắng, tất cả mọi thứ của tôi đều là phụ nhân tôi cho đấy. Đã có máy bay, cô có thể ăn các loại hoa quả mới lạ ở khắp nơi, nho Bắc Kinh, nho Tân Cương. Có lẽ còn có điểm tâm nước ngoài.” Vợ của hấn mang Bảo Bảo, ăn phong phú một chút đương nhiên tốt.

99. Chương 99: Lục Lão Gia Tức Giận

Nghe thấy thế, Kiệt Mỗ không có phản cảm, mà là cảm thấy hắn có tình có nghĩa, đối với vợ tốt, không giống như những thương nhân bình thường trên thương trường coi trọng sĩ diện, đối với người trong nhà rất keo kiệt lại lạnh lùng, hắn hoàn toàn trái lại, rất thật tình.

Người Mỹ rất thích bạn hợp tác vừa sảng khoái lại hào khí, Kiệt Mỗ tự nhiên cũng thế, trong bữa tiệc hắn biểu thị sẽ giúp Bảo Châu mua máy bay, cụ thể đợi phía nước Mỹ trả lời sẽ lại nói chuyện, hơn nữa hắn không nhận tiền thù lao, cho rằng đó là lễ vật gặp bạn mới.

Sau khi Côn Sơn trở về, lại qua ba ngày, lâu đến chính hắn đều cảm thấy không có hi vọng, Kiệt Mỗ gọi điện thoại tới, tỏ vẻ nguyện ý hợp tác, với tư cách lễ gặp mặt, thời điểm hắn lần nữa đi vào nhà Bảo Châu nói chuyện, cho Bảo Châu một viên kim cương lớn như quả trứng bồ câu.

Bảo Châu nhớ tới trong phòng bếp có hấp màn thầu, chỉ lấy không tặng là không có lễ. Bảo Châu tự cho là rất hào phóng, bảo phòng bếp đem màn thầu đóng gói rất nhiều, sau đó bảo người hầu đưa cho hắn, người hầu cảm thấy màn thầu keo kiệt, tự chủ trương gói một bao dưa chua, người hầu ba bước thành hai bước đuổi theo nói: “Kiệt Mỗ tiên sinh, ngài còn không có ăn cơm trưa a! Thiếu phu nhân sai tôi đem cái này cho ngài, đói bụng có thể trực tiếp ăn.”

Kiệt Mỗ nhìn cơm trưa của tiểu cô nương cho hắn, mỉm cười, có lẽ là bởi vì cô mỉm cười dưới ánh mặt trời, lộ ra đặc biệt sáng lạn chói mắt, không hiểu vì sao cảm thấy tiểu cô nương này là người rất tốt: “Cảm ơn.”

Kiệt Mỗ tiếp nhận bao vải lên ô tô chính mình, mở ra xem, có dưa chua, có màn thầu, màn thầu vẫn còn nóng, lập tức cảm thấy làm bạn với Bảo Châu cũng không tệ lắm, có cấp bậc lễ nghĩa a! Tuy đồ vật cô tặng, không đáng tiền, nhưng có lòng thành a!

Kiệt Mỗ và Côn Sơn hợp tác, khai thác kim cương, dùng máy bay vận chuyển khả năng tương đối an toàn còn có thể tiết kiệm máy bay, chính hắn tạm thời không có ý định muốn mua máy bay, nhưng nếu dùng máy bay Bảo Châu mua lấy ra vận chuyển kim cương tựa hồ hắn là người keo kiệt, Kiệt Mỗ nghĩ tới một biện pháp vẹn toàn đôi bên, thuê!

Tìm Bảo Châu thuê máy bay, dùng danh nghĩa công ty cho thuê, cần rồi, chính là thuê vài ngày, một tháng cũng đều được, bình thường tùy tiện Bảo Châu muốn làm gì thì làm.

Vì vậy Bảo Châu mua máy bay, còn chưa tới nhà đã nhận được đơn thuê.

Muốn lấy lại vốn, Côn Sơn cảm thấy nhất định không khó, hắn đã cùng tổng bộ Trí Đường báo cáo chuẩn bị xong, ngoại trừ chính hắn mở cửa tiệm bán kim cương, chi nhánh của Trí Đường ở các nơi cũng sẽ cầm một ít hàng ra bán, lợi nhuận cao a!

Côn Sơn vốn phụ trách tiêu thụ, cái này, nguồn tiêu thụ đã có, hắn an tâm hơn nhiều.

Côn Sơn mua máy bay về sau, khóc than lợi hại hơn, ai tìm hắn vay tiền, hắn sẽ nói có lần hắn uống say rượu, đầu nóng lên, toàn bộ tích góp đều cầm lấy đi mua máy bay, tìm hắn vay tiền? Người vẫn là nên tự mình kiếm tiền đi thì hơn!

Nghe nói hắn mắc nợ, người đến quý phủ tìm hắn và Bảo Châu thoảng cái ít đi rất nhiều.

Hai người bọn họ mừng rỡ thanh nhàn, bất quá ngẫu nhiên sẽ có một hai người tìm tới cửa, tỏ vẻ đồng ý dùng giá thấp mua máy bay của hắn.

Xem hắn là kẻ đàn?

Cầm mấy vạn đồng bạc lại muốn mua máy bay còn chưa nhìn thấy của hắn, nằm mơ à?

Hắn đã bỏ ra 100 khối vàng a! Năm cân một khối đấy, đều bỏ ra 100 khối, lần trước ở Hồng Kông mua đất xây nhà, cũng dùng chừng một trăm khối, nhìn thấy hắn muốn cố gắng kiếm tiền, bất quá nếu bán kim cương mà nói, hơn nữa cơ hồ là bán độc quyền, rất nhanh sẽ lấy lại vốn liếng!

Lúc này đây Côn Sơn nói, dù sao lão ba sẽ từ trong miệng người khác biết được chuyện này, sẽ càng tức giận hẳn, cho nên không đợi người khác nói, chính hắn ra tay trước, cố ý gọi điện thoại trở về nói: “Con mua máy bay, qua vài ngày thì đến nhà rồi, tới lúc đó phải người đi đón cha tới chơi a!”

“Cái gì? Mua máy bay? Mà cứ nhiên dám mua máy bay. Mà còn bao nhiêu tiền?” Lục lão gia lập tức tức giận đến dựng râu tròng mắt, cái tên phá gia chi tử này! Từ nhỏ đã không làm người ta bớt lo! Mua cái đồ chơi lãng phí tiền bạc kia làm cái gì?

“Tiêu hết rồi.” Lão ba không phải Bảo Châu dễ lừa dối, hắn tự nhiên sẽ không nói cho lão ba biết hắn có bao nhiêu tài sản, để tránh lão ba đem lòng sinh nghi, nhiều tiền như vậy, bình thường không có khả năng kiếm được nhiều nhanh như vậy. Cũng không thể nói cho lão ba, đây là chủ ý của Bảo Châu, lão ba đã đối với Bảo Châu có ý kiến rồi, cho nên hắn dứt khoát ôm toàn bộ trách nhiệm vào người.

“Ồ đồ!” Lục lão ba nghe xong thiếu chút nữa bệnh tim phát tác, đặt móng ngựa ngồi trên mặt ghế.

“Khả năng còn thiếu một ít nợ, bắt quá không có sao, sắp tới con bán kim cương, máy bay có thể lấy ra vận chuyển kim cương.”

Lục lão gia còn không có khổ sở xong, đột nhiên bị tin vui này khiến cho im ắng lại, ông biết rõ kim cương là cái gì, ông đã từng bỏ ra một ngàn khối để mua một viên kim cương lớn cỡ một trân châu nhỏ cho đại phu nhân, chỉ một ít như vậy đã có thể mua được một căn nhà nhỏ rồi, vật kia rất quý.

Nhất định kiếm được rất nhiều tiền!

Nhưng nghe nói mạo hiểm rất lớn, sợ đi vào hàng giả, cho nên dù cho có người muốn làm kim cương, nhưng cũng chậm chạp không có ra tay, nghĩ vậy ông tranh thủ thời gian hỏi: “Mày xác định không phải gạt tao? Đầu năm nay lừa đảo nhiều, có phải hay không là bán đồ giả à?”

“Chắc có lẽ không, bạn hợp tác của con, thuộc về mình khai thác, con đã phải người đi qua khảo sát, có lẽ rất nhanh sẽ có tin tức.”

Lục lão gia nghe xong, lập tức yên tâm nhiều hơn.

Cái tên tiểu tử này, tựa hồ thành thực hiểu chuyện hơn trước.

Trong nội tâm một là vui, một là giận, giận con trai chuyện lớn như vậy lại không cùng chính mình thương lượng, tự mình quyết định. Nhưng khi nghĩ lại, con trai lớn rồi, nếu lúc nào cũng hỏi người lớn thì như thế nào trưởng thành?

Nghĩ đến mình cũng nên buông tay để cho con trai trưởng rèn luyện một chút, đối với Côn Sơn nói: “Qua vài ngày, con phải người lấy máy bay tới đón cha, cha đi chơi vài ngày, để anh trai con luyện tập thật tốt.”

Ông đã lớn tuổi, cũng nên thử buông tay để người trẻ tuổi tự rèn luyện thực tế, Côn Sơn chẳng phải rèn luyện rất tốt sao, Hoài Ninh nhất định cũng có thể.

Trên máy bay có thể ngồi thật nhiều người, hắn đã gọi điện thoại, nhạc phụ đang bận tạm thời không đến, cha một lần có thể mang rất nhiều người tới, Lục lão gia nghĩ đến một nhà già trẻ đã lâu không có đi ra ngoài chơi, mang theo tất cả đám bà lớn, xuất phát!

Hồ hết lên máy bay, dưới rất nhiều ánh mắt hâm mộ của hàng xóm xung quanh, mặt mũi tràn đầy đắc ý lên máy bay, tiểu tử này a!

Càng ngày càng có tiền đồ, không tệ!

Ai!

Nếu không phải đã nói trông nom việc nhà về sau giao cho con trai trưởng, giờ phút này ông cũng muốn cho Côn Sơn kế thừa sản nghiệp của ông.

Thật vinh quang!

Dĩ vãng những bạn bè kia luôn nói, con trai nhà ai rước lão ba đến tỉnh thành chơi, con trai nhà ai phát đạt lái xe tới đón, hiện tại Côn Sơn gọi người lái máy bay tới đón, mấy thứ ô tô kia a! Xe ngựa ah! Đều chỉ là đồ chơi trẻ con.

Sau khi đến nơi, Lục lão ba thiếu chút nữa lại tức giận, đây không phải Quảng Châu!

Lừa đảo!

Xú tiểu tử, lại dám lừa gạt ông!

100. Chương 100: Tánh Mạng Bị Giày Vò

Máy bay dừng lại trên một bờ cát, ông đi Quảng Châu, ở đây căn bản không phải, chung quanh ngoại trừ có một tòa biệt thự siêu cấp lớn ra, xa xa đều là những căn nhà thấp bé.

Côn Sơn thấy sắc mặt lão ba không tốt, hỏi “Cha, cha làm sao vậy?”

“Mày lừa gạt tao! Ở đây không phải Quảng Châu!”

“Ở đây hoàn toàn chính xác không phải Quảng Châu, nơi này là Hồng Kông, con thấy Quảng Châu bên kia hoàn cảnh quá ồn ào, cho nên trực tiếp dời nhà đến đây, bên này yên tĩnh, thích hợp nghỉ phép. Đây là nhà con ở Hồng Kông, bãi biển này cũng là của con.” Côn Sơn giải thích nói.

Bảo Châu đứng ở một bên bưng một mâm nho đã được rửa sạch sẽ cho các bà lớn ăn: “Ăn nho!”

Lục lão đầu nghe đến đó, không còn tức giận nữa, nhà mình đã không giống với lúc trước, nhìn thế nào cũng thấy thuận mắt, có một bãi biển cũng không tệ, thực tế ở Sơn Tây và các tỉnh thành phố chung quanh liên tục xảy ra hạn hán, mỗi ngày nhìn thấy nhiều nước xung quanh như vậy, tuy những nước này không thể uống, nhưng nhìn cũng thấy thoải mái.

Lục lão đầu xem xong địa phương, nhìn bụng Bảo Châu, có chút nhô ra: “Mấy tháng rồi?”

“Hơn ba tháng rồi.” Côn Sơn đáp, sau đó sai Tiểu Đông dẫn đường, mọi người cùng nhau hướng trong nhà đi đến.

Trong phòng chất đầy hai sọt lớn nho Mỹ, thật ra đây chỉ là một góc của băng sơn, còn có một chút, thời điểm máy bay đi đón lão ba, đã thuận đường gửi cho nhạc phụ rồi, sau đó cũng đưa tới một số cửa hàng ở Quảng Châu bán, lần này vận chuyển nho Mỹ thật sự khá nhiều.

Lục lão gia cùng đám bà lớn ở chỗ này vài ngày sau, không chịu trở về, trong nhà vừa buồn chán lại nóng, không như thời tiết mát mẻ ở Hồng Kông, tuổi của ông cũng lớn rồi, sợ nóng, dẫn theo đám bà lớn ở chỗ này lâu dài, thuận tiện chiếu cố Bảo Châu.

Nói là đến mùa thu mới trở về, Côn Sơn không có vạch trần hành vi lười nhác của ông, lão ba muốn làm gì thì làm a! Có thể hầu hạ lão ba, là phúc khí của hắn.

Vì vậy lão ba và đám bà lớn vui vẻ ở lại, định nghỉ mát trường kỳ, Côn Sơn còn có công việc, không thể lâu một chỗ, phải chạy qua lại giữa Hồng Kông và Quảng Châu, mang theo Bảo Châu trở về Quảng Châu, chỉ ngẫu nhiên rảnh rỗi mới mang Bảo Châu đi đến biệt thự ở bãi cát.

Thân thể Bảo Châu càng ngày càng cồng kềnh lên, khẩu vị so trước khá hơn một chút, trông thấy cái gì cũng đều muốn ăn, nhưng vẫn hay thay đổi, chán ăn đồ chua, cô muốn ăn thứ mới lạ. Bảo Châu đang nhìn hoa quả trong sách, lật đến một tờ, thấy cái gì muốn ăn, ngày hôm đó muốn ăn sầu riêng, Côn Sơn bị cô làm cho không có biện pháp, kiên trì, liên hệ một người bạn ở Thái Lan hỗ trợ, người bạn ở Thái Lan nói địa điểm kêu hắn lái máy bay đến, Côn Sơn thấy Bảo Châu cũng nhàn rồi không có chuyện gì, mang theo cô đến vườn sầu riêng, lúc máy bay bay qua một chỗ có hai bang phái đang đánh nhau, trong đó một đám người rất không có lễ phép, thấy máy bay cho rằng đó là đối phương phái tới tiếp viện, giơ súng lên hướng phía máy bay bắn tới.

Côn Sơn nổi giận!

Ta không trêu chọc người, người lại dám đối với ta và vợ của ta nổ súng, đánh ta coi như xong! Còn dám đánh vợ của ta!

Cũng may máy bay nhà mình cao cấp, bay lại cao, Bảo Châu lại đang tựa ở trên bả vai hắn ngủ.

Nếu không dọa vợ hần và cục cứng trong bụng, làm sao bây giờ?

Hần tức giận kêu phi công hạ thấp độ cao, sau đó đẩy cửa ra, nhanh chóng đổi với tên gia hỏa vẫn còn giờ súng, một phát bắn trúng đầu!

Ai kêu người dọa vợ con ta!

Sau đó bình tĩnh giữ một cửa, mới phát hiện mình tựa hồ có chút xúc động, đây là đang ở trong biên giới Thailand, hần thật ngốc, một chút kích động cư nhiên nổ súng.

Côn Sơn cho là lần này mình chết chắc rồi, quả nhiên bọn họ mới bay đến nơi mua sầu riêng, vừa chất sầu riêng lên xe, còn chưa kịp trả tiền, một cỗ xe quân đội cùng mấy chiếc xe vận tải chở binh sĩ chạy đến trước mặt hần, xuống bảy tám chục cá nhân, bao vây quanh hần và Bảo Châu, Côn Sơn lập tức có một loại cảm giác lần này xong đời, không chết cũng phải mất một tầng da a!

Không nghĩ tới một người đứng đầu, đã đi tới, dùng ánh mắt cảm kích nhìn về phía hai người bọn họ, dùng thái độ ngưỡng mộ nhìn hần vẫn an.

Bảo Châu từ trước đến nay luôn hòa đồng, cô nghe không hiểu, nên dùng tiếng Trung theo chân bọn họ vẫn an: “Chào các người.”

Nghe Bảo Châu nói trung văn, một người trong đó hiểu tiếng Trung đứng ra đối với Côn Sơn nói: “Vừa rồi thập phần cảm tạ ngài giúp quân đội chính phủ chúng tôi loại bỏ trùm ma túy lớn ở Tháp Bằng, nếu không vừa rồi toàn quân chúng tôi khẳng định bị diệt, để tỏ lòng cảm tạ, tướng quân của chúng tôi nói có thể thỏa mãn ngài một nguyện vọng.”

Côn Sơn đem nguyện vọng này cho Bảo Châu, bởi vì kinh nghiệm nói cho hần biết, mỗi lần mặc kệ Bảo Châu nói cái gì, đều tuyệt đối không chịu thiệt, ở địa phương xa lạ, hần vẫn nên nghe lời vợ: “Bảo Châu, em nghĩ muốn cái gì?”

Bảo Châu chỉ chỉ sầu riêng trên máy bay nói: “Vậy em không trả tiền có được không?”

Người Thái Lan rất thân thiết mỉm cười: “Có thể.”

Bảo Châu cao hứng, soàn soạt! Ăn cái gì cũng không cần phải trả tiền!

Nói cảm ớn xong, lôi kéo Côn Sơn lên trên máy bay, lưu lại những người đang đứng hóa đá...

Rõ ràng có thể dùng công phu sư tử ngoạn, cô gái này lại không mắc mưu, ô ô!

Bọn họ đi một chuyến uống công rồi!

Côn Sơn lên máy bay về sau, cũng không có mất hứng, có đôi khi quá tham lam sẽ không tốt, cho nên mặc kệ Bảo Châu muốn cái gì, hần đều không có ý kiến, bởi vì hần biết rõ Bảo Châu không ồm chí lớn, cũng không thật sự tham, tuy rằng cô thường xuyên tiếp nhận các loại lễ vật nhỏ, nhưng bình thường đều chủ động trả tiền.

Về sau khi trở về, lúc Côn Sơn nghe được người bạn Thailand nói động cơ của đám người lúc ấy, dọa ra một thân mồ hôi lạnh, hóa ra những người kia hi vọng hần dùng công phu sư tử ngoạn, có được một chút đồ đặc, sau đó những người kia sẽ mở miệng tìm hần mượn máy bay, hần cũng không thể không ượng, nếu không cho sẽ không nể tình, ượng có còn sao?

Thế nhưng Bảo Châu không cần gì nhiều, chỉ cần một ít sầu riêng, lại đi nhanh, may mắn người cầm đầu kia không suy nghĩ kỹ càng đã một ngụm đáp ứng, cũng không có cơ hội sửa lại, Côn Sơn nghe xong, âm thầm tự nói với mình, về sau phải luôn nghe lời vợ, đã tránh được một kiếp!

Côn Sơn mỗi lần mua đông mua tây cho vợ đều lấy máy bay đi, tất cả mọi người cảm thấy hần thật phá cửa, kỳ thật cũng không có bao nhiêu tiền, mỗi lần hần mua đồ ăn ngon cho Bảo Châu, đồng thời cũng đưa tới cửa hàng của mình bán giá cao, Bảo Châu ăn chỉ là một sợi lông trên chín con trâu, những vật kia bán đi lợi nhuận ít nhất thu lại tiền xăng máy bay đi tới đi lui.

Một số hoa quả mùa này không có, Côn Sơn cho cô ăn quả khô, Bảo Châu vẻ mặt đáng thương nhìn qua hần.

Theo bụng của cô càng lúc càng lớn, tính tình cũng sẽ trở nên càng lúc càng lớn, trước một giây vẫn cùng người cười đùa, sau một giây đột nhiên oa oa khóc lớn lên.

Khá tốt là Côn Sơn có kiên nhẫn, tùy tiện cô muốn quậy phá như thế nào, đều dụ dỗ.

101. Chương 101: Tiểu Hoàng Thịnh Hành Quảng Châu

Người trong nhà cũng nhiều, lúc Côn Sơn không ở nhà, cô có thể giầy vò bọn người Tiểu Đông, Thẩm mẹ, nhưng có người cô không dám chọc, đó là bà bà đại nhân. Có lần không cẩn thận làm một bình nước đổ vào người bà bà, tuy bà bà không mắng cô, nhưng cả ngày tức giận không chịu ăn cơm, cuối cùng Bảo Châu phải một mực xin lỗi, mới bằng lòng đi ra.

Thế nhưng cô thật nhàm chán!

Bụng lớn rồi, lại bị hạn chế không thể đi đứng, chỗ nào cũng không thể đi, cô không giầy vò người ta, còn có thể làm gì?

Sách là không thể tùy tiện cho cô xem, thấy cái gì cũng đều muốn, ví dụ như trên sách viết hoa lan xinh đẹp, Bảo Châu lập tức gọi người mua về.

Các loại đồ đạc vừa nhìn thấy đẹp, đều muốn.

Nhiều tiền hơn nữa, cũng chịu không được cô giầy vò như vậy, dứt khoát cấm cô đọc sách.

Bảo Châu có đôi khi hơi đau thắt lưng, nửa đêm ngủ không ngon, thì giầy vò người bên cạnh, hôm nay nửa đêm, Bảo Châu ngủ ngủ, liền tỉnh. Cô vừa thức dậy, đẩy cánh tay của hắn: “Côn Sơn, em đói bụng.”

“Em muốn ăn cái gì?” Côn Sơn đã tập mãi thành thói quen.

“Bánh đậu mật ong.”

Côn Sơn dụi dụi mắt, một bộ dạng muốn khóc nhìn xem cô: “Hôm qua không phải em nói tối nay muốn ăn bánh hoa hồng sao? Anh đã sớm chuẩn bị xong.”

“Em không muốn ăn bánh đó, em muốn ăn bánh đậu mật ong!”

Tuy hắn đã quen nửa đêm thường xuyên thức dậy đi tìm đồ ăn cho cô, phòng bếp cũng lưu lại một người trực suốt đêm, để thuận tiện làm đồ ăn cho cô, nhưng bánh bao không phải thoả một cái là có thể chuẩn bị tốt: “Ăn cái khác được không? Bằng không đợi khi làm xong, em đã ngủ rồi.”

“Không được!”

“Màn thầu được không? Có lẽ cũng đã có sẵn đấy.” Cả nhà bọn họ đều ưa thích ăn màn thầu, cho nên phòng bếp thường chuẩn bị chút ít màn thầu, trực tiếp chưng chín là được.

“Không muốn! Muốn bánh đậu mật ong.”

“Cái này hơn nửa đêm đi nơi nào tìm mật ong với đậu, chờ anh rang xong đậu, đoán chừng cũng đã sáng, bà cô nhỏ của tôi.” Côn Sơn kiên trì kháng nghị, hi vọng cô có thể thông cảm cho sự vất vả của bọn người làm, thật ra thời điểm cô không có mang thai, còn thật dễ nói chuyện, hiện tại tính tình lại tùy hứng.

Bảo Châu nghĩ nghĩ, vì ăn no, thỏa hiệp: “Em muốn ăn mì!”

“Cái này có thể, cảm ơn vợ đã thông cảm.” Côn Sơn hôn cô một ngụm nhận mệnh đứng lên, đi phòng bếp gọi người làm.

Lúc bụng mì lên cô đã tựa ở bên giường ngủ rồi, Côn Sơn nhìn dung nhan đáng yêu của cô, lại hôn lên trán cô, sau đó đắp kín mền cho cô, nhận mệnh giúp cô ăn xong chén mì, chỉ cần cô cao hứng, cái gì cũng đáng giá.

Bảo Châu không ăn cái gì Côn Sơn đều phải ăn thay, không thể lãng phí.

Đây cơ hồ đã trở thành gia quy, mỗi lần Côn Sơn đều chấp hành vô cùng tốt, ngũ phu nhân gần đây đau lòng con trai, chuyện này ngược lại phá lệ không nói gì, bà cảm thấy con trai có chút gầy, ăn nhiều một chút cũng tốt, rần chắc.

Lục lão gia hiện tại ở chỗ này không chịu đi, cơ hồ đã ở lại Hồng Kông rồi, ông ưa thích thời tiết ở đây, đám bà lớn cũng rất thích, chỉ ngẫu nhiên đến Quảng Châu một chút, ở một hai ngày, cũng có đôi khi tâm huyết dâng trào, Lục lão gia đi theo Côn Sơn dự một vài yến tiệc.

Nhưng ngay cả như vậy, ngũ phu nhân cũng không có đi tham gia náo nhiệt, an tâm ở lại Quảng Châu cùng Côn Sơn và Bảo Châu, nói là chiếu cố Bảo Châu.

Kỳ thật Bảo Châu sinh hoạt có rất nhiều người chiếu cố, đây chỉ là cái cố, sự thật chính là chán ghét thê thiếp tranh đấu gay gắt, Lục lão gia ghét nhất thê thiếp giúp nhau tranh đấu, ở bên ngoài biểu hiện là hoà hợp êm thấm, sau lưng từng người tính toán, mặt mỗi vô cùng.

Qua nhiều năm như vậy bà vẫn cảm thấy bạc đãi con trai, bởi vì bà là một người mẹ vô dụng, Côn Sơn chỉ là thứ xuất, trong nhà nhiều năm qua đã bị đại phu nhân chèn ép vô số, lại không thể lên tiếng. Trưởng thành cưới vợ, cũng là trong nhà định đoạt, không hỏi qua ý của hắn, muốn hắn đi ở rể.

Cho nên hiện tại con trai huy hoàng lên rồi, bà cũng có thể hãnh diện, đã nghĩ muốn giúp Côn Sơn tìm một người hân ứng ý chính thức cưới làm thê thiếp, lại bị con trai mắng ột trận, cho nên hiện tại đối với Bảo Châu cũng tốt hơn nhiều, không dám biểu hiện ra quá nhiều oán hận.

Đối với đứa nhỏ trong bụng của cô, hết sức quan tâm.

Thuốc bổ cái gì, đều là bà tự mình mỗi ngày gọi người bưng cho Bảo Châu uống.

Ngẫu nhiên thời tiết tốt, còn có thể mang Bảo Châu đi ra ngoài dạo phố mua một chút đồ cho em bé, bình sữa, núm vú cao su, nôi, quan hệ mẹ chồng nàng dâu cũng coi như hòa hợp.

Quần áo nhỏ và các loại tả lót đồ chơi, đám bà lớn Lục gia có đôi khi sẽ đưa tới một ít, quê quán bên kia Vạn lão gia nhớ Bảo Châu và con rể, cũng thường xuyên để cho Côn Sơn mỗi lần lấy máy bay đi nhập hàng, mang một một ít thức ăn đồ chơi cho Bảo Châu, trong nhà đồ ăn sắp chứa không nổi.

Quần áo cho phụ nữ có thai mặc, chất đầy ba bốn ngăn tủ.

Thời điểm bụng Bảo Châu sáu tháng đã rất lớn, cả ngày ngồi ở trên ghế treu chọc Tiểu Hồng, Tiểu Hồng hiện tại biết nói rất nhiều, đùa giỡn rất thú vị. Tiểu Hoàng nghiêm nhiên đã chính thức như một người bảo vệ, Bảo Châu đi đâu nó đều đi theo, trong nhà, chỉ cần Bảo Châu ra khỏi cửa một bước nó cũng sẽ đi theo một bước, lúc đi ra ngoài có đôi khi trong xe không ngồi được, sẽ từ trên nóc xe quăng ra một ít thức ăn, Tiểu Hoàng đi theo ăn, tuyệt đối không bị lạc.

Ngẫu nhiên trên xe thả đồ ăn, lúc về đến nhà quên đem đồ ăn trên trần xe lấy xuống, thời điểm Côn Sơn lái xe đi ra ngoài, Tiểu Hoàng cho rằng Bảo Châu trong xe nên đi theo, dần dà, phát hiện Tiểu Hoàng tựa hồ quen thuộc đường đi đến văn phòng của Côn Sơn, có đôi khi Côn Sơn không ở văn phòng, chỉ cần ở chung quanh đó, Tiểu Hoàng đều có thể thuận lợi tìm được hắn.

Kể từ đó, có nhiều chỗ không có điện thoại, Bảo Châu muốn liên lạc với Côn Sơn cũng dễ dàng, hiện tại cô rất lười viết chữ, Tiểu Hoàng không biết nói chuyện, nhưng Tiểu Hồng biết, Bảo Châu mỗi lần nói lại với Tiểu Hồng, sau đó đem Tiểu Hồng đặt lên lưng Tiểu Hoàng, thoáng chốc Tiểu Hoàng đã chở Tiểu Hồng bay lên cao, đi tìm Côn Sơn.

Vì vậy nhiều lúc Côn Sơn đang ở cửa hàng phụ cận nói chuyện làm ăn hoặc là cùng bằng hữu uống trà, đột nhiên chỉ thấy một con quái vật khổng lồ lưng còng một con vẹt nhỏ, bay đến trước mặt hắn dừng lại, tiểu vẹt sẽ học theo khẩu khí của Bảo Châu truyền đạt lời Bảo Châu muốn nói.

Lúc ấy quả thực là một đạo phong cảnh xinh đẹp.

Mọi người cảm thấy vô cùng thú vị, sau đó những phu nhân nhàn rỗi ở Quảng Châu, cũng bắt đầu học theo Bảo Châu, nuôi chim quạ chông, một con có thể bay, một con có thể nói chuyện, xem đám ông chồng bọn họ còn dám ăn chơi đàng điếm hay không, lên trời xuống đất đều phải đem hắn tìm ra, hắc hắc!

Nhưng chim không phải dễ dàng nuôi dưỡng như vậy, không phải mỗi một con đều giống như Tiểu Hoàng của Bảo Châu biết nghe lời, có khi sẽ đi ị loạn xạ, khiến cho trong nhà hôi thối, có khi bay đi không trở về.

Vì vậy có người lựa chọn nuôi một con chó có khứu giác linh mẫn để truy tìm hành tung của chồng, nếu chó về không được, nhất định chính là do ông chồng vì che giấu chuyện bao dưỡng Tiểu Tam, giết đi.

102. Chương 102: Đau Bụng

Vì vậy Quảng Châu thành to như vậy a! Trong lúc nhất thời có thiệt nhiều chó, có hay không có?

Nghe nói có vị phu nhân đặc biệt khoa trương, nuôi 100 con chó, cho ngửi mùi quần áo của chồng, sau đó không thấy người, sẽ sai đám chó đi tìm toàn thành, khiến cho Quảng Châu thành gà chó không yên, cả ngày đều là tiếng chó sủa.

Những ông chồng đáng thương này cũng chịu không được thời gian dài tàn phá như vậy, tập thể kháng nghị, mời người quan hệ trong nghề uống chút trà hay cái gì, đám chó này lại chạy loạn khắp nơi có phải là không tốt lắm?

Vì vậy người trong nghề hạ lệnh trên đường phố không thể thả chó, một khi xuất hiện, sung công!

Thành Quảng Châu rốt cục lại an tĩnh, nhưng Tiểu Hoàng nhà Bảo Châu vẫn như cũ mang theo Tiểu Hồng mỗi ngày gió mặc gió, mưa mặc mưa đi tìm Côn Sơn.

Đám bà lớn xem đỏ mắt, trong đó một vị phu nhân họ Lý xem thấy ghen ghét, vừa vặn chồng cô và Côn Sơn từng có quan hệ, cũng ủng hộ cô giết Tiểu Hoàng.

Vì vậy tại một lần Tiểu Hoàng đi qua cửa hang của Côn Sơn, một mũi tên bắn lén đột nhiên từ trên không bắn tới.

Tiểu Hoàng đều có thể an toàn tránh thoát, này tính toán cái gì, thân thể có chút lệch lạc, tránh khỏi.

Thuận tiện vừa quay đầu lại, đem tên tiểu tử vừa rồi cầm mũi tên bắn nó, một móng vuốt đi qua làm hấn từ trên cây rơi xuống, sau đó chó Tiểu Hồng tiếp tục bay về phía trước, mọi chuyện dường như chưa từng phát sinh.

Ngày hôm sau, Tiểu Hoàng ở trên nóc nhà thấy được một con sâu nhỏ, ở dưới mái hiên rất nhiều người chờ, bọn hấn hi vọng Tiểu Hoàng ở thời điểm ăn trùng, có thể chuyên tâm một chút, như vậy, bọn hấn một súng là có thể đem nó đánh xuống.

Kết quả Tiểu Hoàng nhìn cũng chưa từng nhìn, bay mất, trong nhà có thịt ngon đều ăn ngán, thực chương mất cái con sâu nhỏ kia.

Ngày thứ ba, bọn họ cho rằng Tiểu Hoàng không ăn côn trùng chết, cố ý lấy một sợi dây thừng cột con sâu lại, treo ở trên cây cho nó lắc lư, chờ lúc Tiểu Hoàng nuốt vào, dùng lưới bắt lại không được sao?

Tiểu Hoàng vẫn bay qua, ánh mắt không hề dừng lại trên con sâu nhỏ kia.

Ngày thứ tư làm một con rắn, nhìn rất ngon đặt ở trên một mảnh đất trống, chung quanh đã sớm mai phục xong, chỉ chờ lúc nó đi ăn, giờ gây gộc ủa lên, loạn côn đánh chết.

Tiểu Hoàng nhìn con rắn bị phơi nắng nằm ở đằng kia thật đáng thương, về nhà ngậm trong mồm một khối bánh ngọt tổ yến từ trên cao vút xuống, lại bay mất.

Mọi người hóa đá...

Nó lại có thể đưa bánh tổ yến ột con rắn, những người kia thật hâm mộ ghen ghét hận a!

Cái con chim vàng này bọn họ đã quyết định phải đánh chết nó!

Đến ngày thứ năm, bọn họ đã nghĩ ra một kế, dùng lưới, gây gộc, dùng súng, canh giữ ở nơi Tiểu Hoàng thường bay qua, kết quả bọn họ đợi một ngày trời, Tiểu Hoàng không có tới, Bảo Châu mang nó đi xem kịch.

Ngày thứ sáu, Tiểu Hoàng lại không có tới, Bảo Châu mang nó đi Hồng Kông chơi.

Ngày thứ bảy, ngày thứ tám không có người đợi được nữa...

Nửa tháng sau, thời điểm bọn họ đã quên chuyện này, Tiểu Hoàng lần nữa vui sướng bay trên phố, trong miệng ngâm một rổ điểm tâm nhỏ do Bảo Châu tự mình làm, Bảo Châu sai nó đưa tới cho Côn Sơn.

Từ nay về sau, Tiểu Hoàng nhiều hơn một nhiệm vụ quang vinh, đưa đồ cho Côn Sơn, đủ loại đấy, có đôi khi là dù che mưa, có đôi khi là áo khoác, có đôi khi là cái bật lửa, có đôi khi là đồ ăn.

Tốc độ phi thường cực nhanh, một ngày có thể đưa hơn mười chuyến, có một người phương tây lần đầu tiên nhìn thấy, hỏi hắn đây là tình huống gì, Côn Sơn sờ lên cái ót, nói: “Cái này gọi là gửi phát nhanh.”

Người phương tây không nhớ được nhiều chữ như vậy, chỉ nhớ kỹ chữ nhanh và chữ gửi, cùng với cái phương thức chuyển phát rất nhanh chuẩn xác này, truyền thuyết rất nhiều năm về sau trên thế giới nhiều hơn một cái danh từ, gọi là bưu kiện.

Ngày hôm sau người phương tây ở lại đây tìm hiểu, chứng kiến Tiểu Hoàng chở một con vẹt biết nói đối với Côn Sơn nói chuyện, Côn Sơn nói hai câu lại để cho vẹt trở về chuyển cáo.

Người phương tây lại hỏi: “Cái này là cái gì vậy?”

Côn Sơn cười cười: “Tin nhắn bằng giọng nói.”

Người phương tây cảm thấy thật tiên tiến, thật thú vị ah!

Âm thầm nhớ kỹ danh từ thú vị này...

Thật là làm khổ Bảo Châu, một mực giày vò đến mười tháng còn kém mấy ngày, mới có thể sinh.

Hôm nay cô ngồi trong sân phơi nắng, lúc đứng dậy, đột nhiên cảm thấy một hồi đau đớn, tranh thủ thời gian ngồi xuống, đối với Tiểu Hồng chỉ chỉ trong phòng: “Đi nói với Thẩm mẹ, chị đau bụng!”

Tiểu Hồng được cô nuôi dưỡng vô cùng thông minh, giương cánh lên hướng trong phòng bay tới, một bên bay vào một bên lặp lại lời Bảo Châu nói: “Đi nói cho Thẩm mẹ, chị đau bụng!”

Trong phòng một đám người nghe thấy lập tức xông ra bên ngoài, Côn Sơn ở trên lầu, lại đến nhanh nhất, không phải nghe được Tiểu Hồng kêu cứu, mà là vì Tiểu Hoàng cảm thấy sự tình không đúng, trực tiếp từ sân thượng ở thư phòng bay vào, một móng vuốt đẩy cửa sân thượng một móng vuốt bắt lấy bả vai Côn Sơn, sau đó liền bay, nó hôm nay đã dài hơn một mét, nhưng còn mang không nổi Côn Sơn, Côn Sơn hướng phía bên ngoài xem xét, trực tiếp từ lầu hai nhảy xuống, bình thường cất giấu hảo công phu cũng bất kể có bị bại lộ hay không, vừa rơi xuống đất, nhanh chóng đứng lên chạy tới cạnh Bảo Châu, ngồi xổm xuống, nhìn sắc mặt tái nhợt của cô: “Vợ, em làm sao vậy?”

“Em có thể sắp sinh !” Bảo Châu đau mặt mũi tràn đầy mồ hôi.

Đợi lúc mọi người chạy đến, Côn Sơn đã ôm Bảo Châu đi vào trong nhà, vừa đi, vừa đối với bọn họ quát: “Nhanh đi gọi bác sĩ y tá bà mụ tới cho tôi, lái xe của tôi đi, ai từng có kinh nghiệm đỡ đẻ trước lên trên lầu chiếu cố Bảo Châu.”

Thẩm mẹ đã thấy người đỡ đẻ, mình cũng đã sanh đứa nhỏ, tranh thủ thời gian đứng ra chỉ huy: “Tôi biết, Tiểu Đông cùng lái xe đi mời bác sĩ và y tá còn có bà mụ, đều mời đến đây hết, ai ở gần thì gọi trước. Mấy người Tiểu Đào chuẩn bị đồ đỡ đẻ còn có nước ấm cái kéo, vải sạch.”

Đợi bà phân phó xong, đã qua một lúc lâu, Côn Sơn đem Bảo Châu đặt ở trên giường, Thẩm mẹ lại để cho Côn Sơn đi ra ngoài, giữ cửa, ngay cả một tia không khí đều không cho đi vào, sau đó cởi quần Bảo Châu ra, nhìn nhìn sản đạo, còn chưa có mở ra toàn bộ, đoán chừng còn phải đau nhức một hồi lâu.

Thẩm mẹ đắp chăn cho cô, mở cửa gọi Côn Sơn tiến đến bởi cô một hồi: “Thiếu gia, cậu đi vào trước cùng Thiếu phu nhân, tôi đi xuống bếp nấu cho cô ấy một chút súp, uống vào để có khí lực sinh.”

“Ừm.” Côn Sơn gật đầu đi vào.

Côn Sơn vào phòng xong, ở bên giường nắm tay cô, nói với cô: “Bảo Châu anh ở chỗ này, có phải rất đau huyệt không? Rất đau thì em cắn anh.”

Bảo Châu ở đâu cam lòng cắn huyệt, đau đến toàn thân đầy mồ hôi cũng chỉ là cầm lấy tay của huyệt, nhìn qua huyệt nói: “Côn Sơn, em đau quá!”

“Lát nữa huyệt cứng đi ra thì tốt rồi.” Côn Sơn không ngừng nói chuyện với cô.

Bảo Châu cũng biết, nhưng vẫn là đau, đau mệt mỏi, cô lại cảm thấy đói: “Em đói bụng.”

103. Chương 103: Lần Đầu Tiên

“Thẩm mẹ đã đi nấu súp rồi, tiểu Lan, cô đi gọi phòng bếp mang trước mấy cái mền thêu hay cái gì cũng được lên.”

Nữ hầu nghe xong hướng dưới lầu chạy tới, Thẩm mẹ lên trước, bưng một bát súp cho Bảo Châu, Côn Sơn cho Bảo Châu ăn mấy ngụm.

Rất nhanh bà mụ tới, đuổi Côn Sơn đi ra ngoài, Côn Sơn chỉ có thể đứng ở bên ngoài lo lắng suông, đi tới đi lui.

A Hồ nhớ tới hỏi: “Có cần thông báo một tiếng cho lão gia hai nhà không?”

Côn Sơn cảm thấy cũng cần, nhưng giờ phút này không tâm tình gọi điện thoại, cũng sợ hai bên lão đầu lo lắng, nói: “Đợi sinh ra nói sau.”

Lại một lát sau bác sĩ và y tá cũng tới, Côn Sơn lại để cho bọn họ tiến vào hỗ trợ, hơn một tiếng đồng hồ về sau, bên trong rốt cục bắt đầu vang lên tiếng hét như heo bị giết, một tiếng cao hơn một tiếng, Côn Sơn bị tiếng kêu thống khổ thê lương của cô làm ột thân mồ hôi lạnh, cũng không quên đứng bên ngoài cổ vũ cô: “Vợ, cố gắng lên!”

Bên trong tiếng thét chói tai, giằng co hơn nửa canh giờ, mới chuyển thành tiếng đứa nhỏ khóc nỉ non, nghe được tiếng khóc kia, huyệt không có nguyên nhân trầm tĩnh lại, bụng Bảo Châu rất lớn, lúc trước cũng có người nói qua có thể sẽ khó sinh, tranh thủ thời gian hướng phía bên trong hô: “Vợ tôi như thế nào rồi?”

Thẩm mẹ ở đâu nhô đầu nói tiếp: “Thiếu phu nhân mệt mỏi ngất đi, chỉ là ngủ thôi, không có gì đáng lo, bà đỡ nói mẹ con bình an, mặc dù có chút khó sinh, nhưng cuối cùng đã sinh ra rồi, là con gái, tiểu gia hỏa lớn lên rất khỏe mạnh đây, bác sĩ và y tá đang khử độc cho tiểu thư và Thiếu phu nhân.”

Côn Sơn lúc này mới yên tâm lại, là nam hay nữ huyệt đều ưa thích: “Như vậy cũng tốt.”

Rất nhanh đứa nhỏ được ôm ra, y tá cười tháo khẩu trang xuống, đi qua đối với huyệt nói: “Ngài xem, đây là con gái ngài, huyệt rất khỏe mạnh, chúc mừng!”

Côn Sơn run rẩy tay ôm lấy, huyệt chính mình ôm không tốt, sẽ làm đau huyệt cứng, cho nên cẩn thận từng li từng tí ôm lấy, bởi vì nó mềm mại như vậy không muốn làm nó bị thương.

Đây là đứa nhỏ của huyệt cùng Bảo Châu, Bảo Châu vất vả vất vả sinh hạ được đứa nhỏ này, về sau huyệt tất nhiên sẽ dùng tâm lực suốt đời đi bảo vệ đứa bé này.

Huyệt ôm đứa nhỏ, cảm thấy vô cùng khó khăn, ôm mạnh sợ làm bị thương, nói lỏng sợ làm nó ngã, đứa bé này thoát nhìn làn da hồng hồng, nhiều nếp nhăn, làm cho huyệt vui sướng khi lần đầu làm cha.

Kết quả, huyệt vừa nhẹ nhàng thở ra, muốn đi vào xem Bảo Châu, bà đỡ ở bên trong đột nhiên lớn tiếng kêu lên: “Y tá mau vào, trong bụng sản phụ còn một đứa.”

Côn Sơn nghe xong, thiếu chút nữa đem con gái ném ra ngoài, dọa a!

Cũng may là huyệt có công phu, nên tay mát lạnh lạnh mới không có làm con gái bảo bối ngã sắp xuống, huyệt bị sợ ra một thân mồ hôi lạnh, trong ngực tiểu gia hỏa lại không biết chút nào khéo miệng có chút gợn lên, nó cứ nhiên biết cười con mắt đều đều không có mở ra, cái cười ngây ngô kia cùng Bảo Châu rõ ràng giống như đúc, nhìn xem liền đáng yêu, con gái ngủ quan lớn lên tựa huyệt, cười rộ lên như Bảo Châu.

Sau đó sinh ra thêm một cậu con trai, lớn lên tựa như Bảo Châu, thế nhưng biểu tình lại cực kỳ giống hần, rất nghiêm túc.

Côn Sơn đem hai đứa nhỏ đưa cho Thẩm mẹ và Tiểu Đông ôm, tranh thủ thời gian đi vào phòng xem vợ của hần, nhìn cả người cô đầy mồ hôi, dùng khăn thấm qua nước ấm, lau thân thể cho cô, giúp cô đổi một bộ đồ khác, còn gọi người tiến đến thay đổi ga giường, mới hầu hạ cô nằm xuống, ngồi ở bên cạnh cô.

Cái này vốn là thời gian rất tốt đẹp, tất cả mọi người không muốn quấy rầy, nhưng Thẩm mẹ không thể không quấy rầy đi tới tới hỏi Côn Sơn: “Thiếu gia, đồ đạc chúng ta chuẩn bị chỉ ột đứa, bây giờ nên làm gì?”

“Trước tìm vải sạch đem đứa khác bọc lại, lập tức phái người lái xe đi mua, mẹ của tôi trở về chưa?”

“Ngũ phu nhân hôm nay vừa mới đi ra ngoài cùng Mã phu nhân ở bên cạnh đạo phố rồi, còn chưa có trở lại, đã thông báo với lão gia hai bên nhà, cha của Thiếu phu nhân rất kích động, nói lập tức muốn tới, kêu ngài phái máy bay tới chỗ, lão gia cũng thế, cũng nhao nhao muốn lập tức tới ngay, cậu xem nên làm cái gì bây giờ?”

Côn Sơn nghĩ đến lão ba tương đối gần, qua lại không được bao lâu: “Đi đón cha tôi trước, sau đó lại đón nhạc phụ tôi.”

“Vâng.” Thẩm mẹ gật đầu xuống dưới phân phó.

Bảo Châu tới nửa đêm trước mới tỉnh lại, cô quá mệt mỏi, ngủ hơi lâu, vừa mở mắt, thấy Côn Sơn ở bên cạnh mình, nhưng không thấy đứa nhỏ, thiếu chút nữa oa oa khóc lớn lên, may mắn cô còn chưa bắt đầu khóc, chỉ là hít hít cái mũi, Côn Sơn đã tỉnh, thấy cô một bộ muốn khóc bộ hỏi: “Tại sao khóc?”

“Cực cực đau rồi?”

“Hai đứa nó khóc lớn tiếng quá, anh sợ làm ồn đến em, nên đặt ở phòng bên cạnh rồi, anh đi gọi người ôm đến cho em xem.” Côn Sơn nói xong, đi gọi bà vú ôm hai đứa nhỏ tới: “Ôm đứa nhỏ qua đây.”

Hai vú em lên tiếng ôm lấy hai tiểu gia hỏa, Bảo Châu nhìn hai khuôn mặt nhỏ nhắn choáng váng: “Hai đứa?”

“Ừ, Vợ anh thực giỏi, chỉ một lần đã sinh cho anh hai cực cực, cha anh và cha em rất cao hứng, hai nhà đều có người kế nghiệp, như vậy cũng tốt, về sau em cũng không cần lại vất vả một lần nữa.” Hần trước kia muốn Bảo Châu sinh thêm mấy đứa, bây giờ nhìn Bảo Châu sanh con thống khổ như vậy, cũng không dám muốn nhiều, có hai tiểu bảo bối này, cũng rất tốt rồi.

Hai vú em ôm qua hai đứa nhỏ qua vội tới nhìn cô: “Thiếu phu nhân cô thật may mắn, chỉ một lần sinh ra hai em bé! Long phượng thai, đều rất khỏe mạnh. Chị gái sinh ra trước, em trai sinh sau, chị hơn bảy cân, em hơn sáu cân.”

(1 cân = ½ kg)

Bảo Châu nhìn đứa nhỏ nhú mào: “Cực cực tại sao xấu quá? Như con khỉ vậy.”

Một vú em cười cười nói: “Thiếu phu nhân lần đầu sanh con, còn không biết a! Đứa nhỏ mới sinh ra đều như vậy, từ từ sẽ thay đổi.”

Côn Sơn nói: “Bảo Châu, đặt tên cho con a! Cha em và cha anh đều đã đến rồi, đại danh của con sẽ cho bọn họ suy nghĩ, nhũ danh chúng ta sẽ tự đặt.”

Bảo Châu rất thích ăn, thích con gái về sau yêu cười, liền nói: “Con gái gọi Tiểu Tiểu, còn con trai nên tên gì tốt?”

Côn Sơn suy nghĩ một chút nói: “Kiều Kiều a!”

Hàn huyền một hồi, Côn Sơn ra hiệu hai vú em ôm đứa nhỏ trở về nghỉ ngơi, lại nói: “Em khẳng định đói bụng, phòng bếp có làm món súp em thích nhất rồi, còn nóng, anh đi múc một chén cho em.”

Bảo Châu gật đầu, chờ hần bùng lên hai người cùng một chỗ ăn, Côn Sơn thu thập bát đĩa xong, rốt cực có thể ôm cô đi ngủ...

Bảo Châu sau khi sinh khẩu vị rất tốt, quả thực ai đến cũng không có cự tuyệt, cho cái gì ăn cái đó, có đôi khi cự cứng do vú em cho ăn, có đôi khi Bảo Châu chính mình dứt, bởi vậy ăn lại cũng không có béo lên.

Trong khoảng thời gian này, có rất nhiều người đến thăm.

104. Chương 104: Bí Quá Hoá Liệu

Bạn bè buôn bán của Côn Sơn quả thực kéo đến muốn đập nát nhà hân, tên của hai cự cứng cũng đã đặt xong, nữ gọi Vạn Kim Ngân, do Vạn Phú Quý đặt, mặc dù có chút ảo não lúc trước chính mình vì cái gì không chọn đứa thứ hai lấy họ mình, như vậy Vạn gia sẽ có con trai a! Bất quá có lẽ số ông đã vậy, cũng chẳng trách ai, con gái cũng rất tốt, đáng yêu như Bảo Châu.

Nói là con gái có thể trông nom việc nhà, thế nhưng em bé còn nhỏ như vậy, ông thì đã già rồi, cũng không thể đợi đến lúc em bé lớn lên tự mình giao cho nó, tìm một luật sư sớm lập di chúc, mỗi bà vợ và con gái đều được chia 1% tài sản của ông, đủ lo cho ăn ở nửa đời sau của bọn họ rồi, còn lại toàn bộ đều cho Vạn Kim Ngân, do Bảo Châu làm giám hộ, Lục Côn Sơn quản lý, đợi sau khi cự cứng trưởng thành sẽ giao lại cho nó.

Hiện ở bên kia thời tiết oi bức, mất mùa vô cùng nghiêm trọng, dứt khoát đợi đến lúc thời tiết hơi chuyển biến tốt, tài sản của hàng cùng ruộng đồng còn có nhà cửa toàn bộ bán đi, đổi thành tiền mặt sau đó học theo Côn Sơn, ở Hồng Kông xây một biệt thự lớn gần nhà Côn Sơn dưỡng già, sau đó thuê một căn nhà hai lầu ở Quảng Châu, dưới lầu là mặt tiền cửa hàng, trên lầu dùng cho thê thiếp nguyện ý ở Hồng Kông ở, đồng ý đi theo ông ở Quảng Châu làm chút ít buôn bán, cửa hàng kia cách chỗ ở của Côn Sơn rất gần, ông qua lại cũng thuận tiện, nhưng cũng không thể một nhà già trẻ đều cùng con rể ở cùng một chỗ, cho nên cách tường cũng là không có quan hệ gì, có chuyện gì đứng ở trên lầu hô to một tiếng, Bảo Châu cũng có thể nghe được.

Ông đã lớn tuổi, cần nhiều tiền như vậy làm gì? Dùng một ít tiền mở cửa hàng chơi cổ phiếu, đại bộ phận tiền mặt đã cho Bảo Châu, Bảo Châu cầm tiền của cha, không nở tiêu, cảm thấy lợi nhuận vất vả mới có được, hỏi Côn Sơn, Côn Sơn sai người cho đổi thành một thùng kim cương lớn cho vào ngân hàng Thụy Sĩ, cái này bảo đảm giá trị tiền gửi, tiền lãi hàng năm cũng có thể chờ lễ mừng năm mới lấy ra làm tiền lì xì gửi cho nhạc phụ, đủ ông ăn uống một năm, Vạn Phú Quý tình nguyện cho con gái nhiều tiền như vậy, con gái biểu lại cho ông món tiền nho nhỏ, làm lòng của ông cao hứng ah! Con gái tặng a! Hiếu thuận! Chính mình kiếm được tiền, nhiều hơn nữa cũng không có tí sức lực nào! Ông đã lớn tuổi, đời này cái gì cũng đã trải qua rồi, hiện nay còn duy nhất cửa tiệm này, ông quyết định bán phở và thịt dê, nhớ ngày đó lúc ông lần đầu gặp mẹ Bảo Châu, chính là đang gánh trọng trách đi khắp nơi thét to bán những thứ này.

Trong nhà thê thiếp có chút chịu không được cuộc sống như vậy, cảm thấy ông bị chấp mạch rồi, làm chuyện không có tiền đồ như vậy, có một số người cảm phần tiền thuộc về mình bỏ chạy.

Bên người chỉ còn lại có hai bà vợ và cô con gái.

Nói sau cự cứng thứ hai, đối với Bảo Châu cùng Côn Sơn mà nói, đây là chuyện tốt a! Cao hứng a!

Lục lão gia cũng cao hứng a! Lục gia có hậu rồi!

nhưng lại nghĩ tới con trai trưởng nhà ông như thế nào hiện tại còn chưa cưới vợ, không có con dâu ở đâu ra cháu a! Vì vậy Lục Hoài Ninh bắt đầu xui xẻo nằm cũng trúng đạn. Lục lão gia vốn là gọi điện thoại trở về, nói với hân: “Hoài Ninh ah! em dâu con đã sinh long phượng thai, con lúc nào mới cưới vợ sinh cho cha một đứa cháu a?”

Trong khoảng thời gian này Lục Hoài Ninh không có tâm tư cưới vợ! Vì sao? Côn Sơn ở Quảng Châu quá thành công, làm hại hân luôn bị hàng xóm láng giềng cùng các bằng hữu lấy ra so sánh với em trai, nói hân là người được hi vọng nhất, lại không bằng em trai luôn bị người nhà không thể nào coi trọng, mỗi người đều nói em trai của cậu mua xe, em trai cậu mua một mảnh đất lớn xây phòng ở, nhà kho, em trai cậu mua máy bay rồi, cậu mua được cái gì a? Cho nên hân gian khổ phấn đấu a!

Nơi nào còn tâm tư cưới vợ, phải nghĩ biện pháp vượt qua em trai, nhưng bất luận hân làm như thế nào đều so ra kém em trai.

Côn Sơn mở tiệm vàng, hần cũng mở tiệm vàng, nhưng tiệm vàng ở Vận Thành cơ hồ bị tiệm vàng Trí Đường nắm độc quyền, hần làm cũng chỉ là buôn bán bình thường, Côn Sơn bán đồ vật lộn xộn, hần ở quê hương cũng học được, nhưng đồ của Côn Sơn trên cơ bản đều giá rất cao. Hần bắt đầu mở một cửa hàng bán tùy tiện ít đồ, buôn bán coi như cũng được, nhưng giá cả hoàn toàn so ra kém Côn Sơn, tiền kiếm được không bằng một sợ lông trên chín trâu của Côn Sơn, cho nên hần cũng bán giá cao!

Thế nhưng lại ít người mua, ở đây người giàu có hạn, mỗi năm lại gặp hạn hán, buôn bán rất khó khăn, làm sao có thể so với Quảng Châu thành phố lớn, người giàu nhiều.

Đang lo lắng suy nghĩ, thủ hạ có người ra một cái chủ ý cho hần mua quặng mỏ a!

Cái này kiếm được tiền ah! Kéo một xe quặng sẽ có hơn mười vạn, vì vậy cần rằng một cái, gạt Lục lão gia mua một quặng mỏ, bởi Lục lão gia không cho phép người trong nhà dính tới ngành này, vì sao? Tuy kiếm nhiều tiền, nhưng đào quặng nguy hiểm a! Có đôi khi thậm chí là mất cả mạng, lún cái gì đấy, vạn nhất gây chuyện không tốt, sẽ hại đến mạng người a! Chuyện tổn hại âm đức như vậy, Lục gia không muốn!

nhưng Lục Hoài Ninh bị bức đến cuống cuồng rồi?

Kết quả hần vừa mới ký hiệp ước mua bán, lại nghe được một tin tức tốt và một tin tức xấu. tin tốt là Côn Sơn, tiểu tử kia phá sản như vậy còn giám mua mấy bay, nghe nói đã mắc nợ, ha ha!

Tin tức xấu là, tên kia mua mấy bay là vì bán kim cương,

~(_)

~Cùng với kim cương so sánh, quặng mỏ của hần không bằng~ Bất quá hần cũng không nhụt chí, kim cương ai cũng có thể bán sao? Bán không hết! Hi vọng hần bán không hết!

Kết quả nguồn tiêu thụ cực tốt, cả nước các nơi đều nhập hàng từ Lục Côn Sơn, nghe nói Lục Côn Sơn bán kim cương thu nhập một ngày có thể so với hần làm trong một tháng Ghen ghét cùng hăm mộ a, hiện tại hần chỉ có thể gửi hi vọng ở Hồng Kông – địa phương rách nát không đáng tiền kia! Bị giảm giá trị! Bị nước biển cuốn trôi nơi Lục Côn Sơn mua vậy thì thật tốt quá, biến động cái gì, ngày qua ngày trông mong ah! Kết quả biến động gỗ ra, thời tiết Vận Thành khô hạn, nghe nói rất nhiều người bởi vậy dọn đi đến cạnh sông ở, có nước uống, tuy nước chất lượng không tốt, nhưng cũng chỉ có thể nhắm mắt uống đại, cũng không thể chết đói a!

Kết quả bởi vậy nhà cửa ở Vận Thành một mực sụp đổ!

Nếu như khi đó có thứ gia tăng, cái này nhất định chính là giá nhà, đáng tiếc Lục Hoài Ninh không biết!

Nghĩ thầm hết đợt khô hạn này, nhất định sẽ đáng giá a!

Quả nhiên qua một thời gian ngắn, thời tiết bắt đầu chuyển biến tốt đẹp, giá nhà bắt đầu lên cao, không nghĩ tới Vạn Phú Quý lại đem nhà cửa đều bán đi, hần quyết định phái người giấu tên đi mua, hần đem tiền có được từ khai thác mỏ đều cầm lấy đi mua phòng ở, nghĩ thầm người khác bán nhà ở Vận Thành a! Ta mua toàn bộ, đợi giá nhà cao, ta sẽ bán đi ha ha!

Kết quả không may cho hần, thật sự là không có vận may a!

Thời tiết chuyển biến tốt đẹp không bao lâu lại bắt đầu khô hạn, sau đó nghe nói có một vị đại sư đức cao trọng vọng đưa ra lời tiên đoán, Vận Thành khô hạn đến ba năm, lòng người bàng hoàng a!

105. Chương 105: Đại Ác Bá?

Ai có phòng ở đều bán đi với giá thấp, bắt đầu là giá cải trắng! Sau đó giá cải trắng khá hơn rồi, thì đến giá thổ huyết! Giá thổ huyết khá hơn, kế tiếp là giá nhảy lầu a.

Mua rất nhiều phòng ở Lục Hoài Ninh thật sự sắp nhảy lầu, thế giới điên cuồng như thế, bảo hần làm như thế nào bây giờ?

Bỏ ra nhiều tiền như vậy, giống như nước đổ lá môn a?

Hắn hiện tại cũng sắp phát điên rồi, thật không tâm tư cưới vợ, trả lời với lão ba: “Cha, hiện tại chuyện kinh doanh của con sắp không được rồi a, qua một thời gian ngắn nữa nói sau.”

“Kinh doanh so với hôn nhân đại sự trọng yếu hơn sao?”

“Thế nhưng con thật sự không có thời gian.” Cũng không có tiền, tài sản tư nhân của hắn không sai biệt lắm, chỉ còn lại có quãng mớ thôi, cưới vợ phải dùng tiền ah!

“Là sự nghiệp bận rộn quá hả?”

Lục Hoài Ninh gật đầu: “Vâng!”

Lục lão đầu nghĩ chuyện kinh doanh quan trọng, chung thân đại sự của con trai cũng trọng yếu ah! Nói với hắn: “Như vậy đi! Con đem sản nghiệp của chúng ta tìm thời cơ tốt bán đi toàn bộ, dù sao hiện tại cha ở chỗ này đã quen, cũng không muốn trở về, vừa vặn có thông gia làm bạn, ở đây tùy tiện mở mấy cái cửa hàng được rồi. Gia sản về sau tự nhiên vẫn là của con, nhưng trước gửi tiền cho cha, cha bảo Côn Sơn đem tiền gửi vào ngân hàng Thụy Sĩ, ăn tiền lãi có thể nuôi sống một nhà rồi.”

“Cha, nhưng mà việc buôn bán của con...”

“Con không phải một mình ở bên ngoài làm kinh doanh sao? Hiện tại người ngoại quốc đều muốn con cái tự lực cánh sinh, cha thấy lúc Côn Sơn đi ra khỏi nhà không có cầm của cha một phần tiền, hiện tại kinh doanh rất phát đạt đó thôi, con làm anh cả so với Côn Sơn tự nhiên là mạnh hơn, cha xem trọng con! Hãy cố gắng lên!”

“Cha...” Lục Hoài Ninh rất muốn khóc a, đây không phải biến tướng đoạt quyền sao? Cha nói những số tiền này là để dành cho hắn, hắn còn có cái gì để nói a!

Đúng rồi, Lục Hoài Ninh suy nghĩ một cái chủ ý: “Cha, hiện tại phòng ở không bán chạy, con bán không hết ah! Đợi một thời gian đi!”

“Đợi tới khi nào? Không được!”

” Nếu không lại để cho Côn Sơn thử xem? Con là không còn cách nào.” Hắn rất nghĩ a! Côn Sơn làm không tốt, cha nhất định sẽ cho Côn Sơn đẹp mắt a, hắc hắc! Hiện tại giá phòng thấp như vậy, xem Côn Sơn phải làm như thế nào!

Lục lão gia nghe xong cảm thấy chủ ý này tốt, Bảo Châu cũng hết tháng ở cử rồi, Côn Sơn đi nơi nào nhất định là phải dẫn theo Bảo Châu đến nơi đấy, con cái của hắn, ông và thân gia mỗi người mang một đứa là được rồi: “Vậy hãy để cho em của con đi.”

Lục lão gia nói chuyện với Lục Côn Sơn, Lục Côn Sơn liền đáp ứng: “Con lập tức bắt đầu làm chuyện này, con trước phải người trở về nghe ngóng một chút về giá nhà ở Vạn Thành, tìm thời cơ tốt sẽ lên đường, tranh thủ tốc chiến tốc thắng.”

Lục lão gia hiện tại rất ưa thích bộ dáng của con trai, có khí phách quyết đoán, ngược lại Lục lão gia nghĩ tới con trai trưởng có chút văn nhược: “Tốt! Đi thôi! Cha đem chuyện này toàn bộ giao cho con xử lý, kế ước mua bán nhà và kế đất hiện tại cha lấy cho con, chìa khoá phòng ở hiện tại ở chỗ anh con, tìm hắn lấy là được.”

Côn Sơn làm việc hiệu suất rất cao, gọi điện thoại cho Mộc lão gia tử ở Vạn Thành, hỏi thăm sức khoẻ: “Sư phụ, thân thể người hiện tại có khoẻ không?”

“Còn có thể, lần trước con gọi người đưa tới nhân sâm sơn dã, rất có tác dụng, đã đỡ nhiều rồi.” Côn Sơn đứa nhỏ này rất có tình nghĩa a! Dù cho hiện tại ở Quảng Châu, đều không có quên sư phụ này, thường xuyên gọi điện thoại đến hỏi han ân cần, có vật gì tốt, cũng gọi người đưa tới, có đôi khi các loại đồ ăn thuốc bổ rất khó kiếm, có đôi khi là các loại đồ cổ tranh chữ quý hiếm, tuyệt đối hợp ý, làm sư phụ như ông hết sức cao hứng, gặp ai ông cũng nói Lục Côn Sơn có tình có nghĩa a! Đến thành phố lớn còn không có quên người sư phụ này, Lục Côn Sơn người rất tốt a!

“Vậy là tốt rồi, con mới được một đôi đồ chơi văn hoá hạc đào, bộ dáng không tệ, lần sau mang về cho sư phụ. Qua vài ngày nữa có thể con sẽ trở về một chuyến, đến lúc đó tìm sư phụ uống rượu.”

“Con muốn trở về? Chuyện gì?”

“Cha con sai con đem tài sản ở Vạn Thành bán đi, ông muốn ở luôn bên này...” Côn Sơn đem chuyện lão cha bảo hắn trở lại hỗ trợ đem phòng ở bán kể cho Mộc lão gia tử nghe.

Mộc lão gia tử nghe xong, nhú mày nói: “Vạn Thành liên tục khô hạn, giá nhà trên thị trường rất thấp, chỉ sợ rất khó bán đi, thấp đến nỗi con muốn bán cũng không ai mua, vẫn là chờ một thời gian đi!”

“Không sao, con đem giá cả nâng lên một chút là được, tìm coi ai tiêu tiền như rác, lợi nhuận một tí, có thể cho cha con đường lão là được.”

“Con muốn tìm ai coi tiền như rác? không thể làm chuyện thiếu đạo đức.” Đây đây là quy tắc của bọn họ.

Côn Sơn nói: “Con sẽ tìm bọn bất lương là được, Sơn Tây bên kia có tên nào là đại ác bá?”

Mộc lão gia tử nghĩ nghĩ, ở Sơn Tây chân chính có tiền mà còn là ác bá, chỉ có hai người, đều là làm quặng mỏ: “Một người là em vợ Diêm Tích Sơn, người này rất hung hăng càn quấy. Thường xuyên khát nợ tiền công, còn đánh người, nhưng chỗ ở của hắn ở Thái Nguyên.”

Côn Sơn hỏi: “Vậy còn một người là ai?”

” Tướng quân Nhật Bản tên là Sato Thứ Lang. Là người cai quản Sơn Tây, mở nhiều nhà máy quặng mỏ, nếu gặp chuyện không may, đều làm qua loa, vụng trộm chôn thi thể, một phân tiền cũng không cho gia đình người gặp nạn, nếu không chết, trực tiếp cho ném ra khỏi quặng mỏ, chết sống đều không quản, cũng khát nợ tiền lương công nhân, trả tiền lương thấp, còn thường gọi thủ hạ đánh người, làm cho người lao động khổ cực như vậy, lại cho công nhân ăn toàn là nước cháo, rất nhiều người muốn nghỉ việc, có ít người chạy trốn, có ít người đột nhiên thần bí mất tích. Phái người trà trộn vào đi điều tra qua, mất tích trên cơ bản đều bị giết.

Nhưng người bình thường không dám xử lý hắn, rất nhiều phân đường chủ phản ánh với ta chuyện này, ta thấy thời cơ chưa tới nên không xuống tay, dù sao cũng là người Nhật, sẽ gặp nhiều phiền toái. Muốn làm phải dùng trí không thể dùng sức mạnh, tốt nhất có thể nhổ tận gốc đuổi hắn khỏi Sơn Tây.” Nếu Côn Sơn giúp đỡ thì vấn đề làm ông đau đầu đầu bấy lâu được giải quyết, là không thể tốt hơn được rồi a.

Côn Sơn thật đúng là dám làm, hắn đến Quảng Châu về sau, lá gan càng lúc càng lớn, người tội ác chồng chất như vậy, làm thịt hắn là đúng: ” Chính là hắn! Chúng ta cần có một kế hoạch kỹ càng, nhổ tận gốc, tuy không phải một sớm một chiều, nhưng chỉ cần có kế hoạch hoàn hảo, dựa theo trình tự mà làm, từng bước từng bước làm hắn dao động, cũng có thể đẩy, muốn giải quyết dứt khoát, dùng liên hoàn kế, giết hắn trở tay không kịp, tối đa ba tháng, phải giải quyết hết.”

Mộc lão gia tử cảm thấy rất có đạo lý: “Vậy thì tính toán phương hướng đi, cụ thể thì lát nữa con lại thỉnh giáo một chút đường chủ ở Quảng Châu, hỏi xem có phương pháp nào xử lý. Nếu có tiếp viện từ bên ngoài, lấy được tiền, con bán được nhà, Những thứ khác hai bên mỗi bên một nửa a “

Côn Sơn gật đầu, cúp điện thoại, gọi điện thoại cho đường chủ Quảng Châu bên này, xem có thể xin giúp đỡ hay không, hai bên cùng một chỗ hợp tác, cùng lúc làm cho hai tên ác nhân biến mất.

106. Chương 106: Thật Bất Ngờ

Côn Sơn vừa gọi điện, đường chủ đã khoa trương hắn rồi, “Lần trước nhiệm vụ kia cậu làm rất vui lòng người, thập phần xuất sắc. Tổng đàn chủ hết sức vui mừng nói không nhìn lầm người.”

“Nào có, là công lao của mọi người. Trước mắt thuộc hạ có sự kiện muốn cùng đường chủ thương lượng, là một mua bán lớn.”

“A, mua bán gì?”

“Là như thế này...” Côn Sơn đem chuyện này nói lại với hắn, nói lấy được tiền, hai bên mỗi người một nửa, bọn họ mở vàng đều làm qua, mở than tựa như một bữa ăn sáng, lợi nhuận không có nhìn ở trong mắt, xét thấy người nợ quá đáng giận, hắn mượn mấy nhân vật lợi hại ở phân đường Vạn Thành là tốt rồi, ngăn hạn cấp ấy tháng, lợi nhuận không sao cả, huynh đệ Trí Đường trong thiên hạ, đều là người một nhà.

“Kỳ thật tôi cảm thấy được không cần mấy tháng, có chuyện gì, gọi điện thoại giúp nhau nghĩ kế là được, tôi tận lực trong nửa tháng đem nhiệm vụ hoàn thành, sẽ trở lại, chỉ là giả sử hướng ngài xin nửa tháng.”

“Đi! Buổi tối tụ tập cùng một chỗ triển khai cuộc họp, cùng Vận Thành bên kia mở một hội nghị qua điện thoại, đem kế hoạch nói ra.”

Côn Sơn sau khi cúp điện thoại, từ sân thượng nhìn xuống dưới, tháng ba ánh mặt trời mùa xuân nhỏ vun rơi vãi trên cây hoa đào trong sân, ánh sáng xuyên thấu qua cành lá thắm thêu xuống dưới, Bảo Châu ngồi dưới tàng cây vừa ăn điểm tâm, vừa xem sách cười ngây ngô đọc chuyện cười cho hai cục cứng nằm trong nôi nghe.

Nhìn hình ảnh xinh đẹp này, thật sự có chút không đành lòng quấy rầy, đáng tiếc rất nhanh Bảo Châu sẽ phải cùng hắn trải qua một khoảng thời gian nơm nớp lo sợ, cho nên càng cảm thấy trân quý thời gian hiện tại, đứng ở trên ban công đối với cô hô: “Ánh mặt trời không tệ, một chút đi xem phim a!”

“Tốt!” Bảo Châu đã sớm nhàm chán rồi, thay đổi quần áo, cao hứng bồng bồng đi theo hắn ra bên ngoài chạy, cô ôm một cục cứng, Côn Sơn ôm một đứa, từ khi đã có cục cứng, Tiểu Hồng trên cơ bản không có cùng Bảo Châu đi ra ngoài, Bảo Châu muốn chiều cổ cục cứng, ở đâu còn có thời gian chiều cổ Tiểu Hồng, vẫn là Tiểu Hoàng có bản lĩnh, có thể tự lực cánh sinh, trước kia nó bay theo ô tô, hiện tại có đôi khi lười sẽ nằm ở trên mui xe, lái xe đi, nó ở trên mui xe nằm ngủ, chẳng muốn bay...

Buổi tối, Côn Sơn cùng mấy vị đại gia trong nội đường thương lượng thoáng một phát, định ra một loạt kế hoạch, bước đầu tiên là cho bên Sơn Tây xuất mã. Tung tin tức giả, nói Diêm Tích Sơn muốn thu mua quặng mỏ, người có thể bán, tranh thủ thời gian bán a! Không nỡ bán, nhanh chóng làm buôn bán khác a!

Đương nhiên vấn đề này không phải ai cũng có thể nói, sẽ khiến khựng hoảng, tìm mấy nhân vật có máu mặt, ở trước mặt người Nhật run rẩy một chút, làm ra bộ dạng khựng hoảng, lại sai người trà trộn vào bên cạnh Diêm Tích Sơn tìm cơ hội thích hợp chuốt rượu cho người Nhật, đợi thời điểm người Nhật mắc tiểu xông vào nhà vệ sinh, có thể nghe được vị nhân viên kia cùng một người khác viên đối thoại, tự nhiên là nói Diêm Tích Sơn muốn thu mua quặng mỏ, đến lúc đó vạn nhất giằng co, người Nhật không có chứng cứ, người của bọn họ đại khái có thể không thừa nhận là được!

Đến lúc đó người Nhật hoảng hốt, Côn Sơn sẽ ra tay.

Thời điểm bên kia kế hoạch vừa mới bắt đầu áp dụng, Côn Sơn bên này cũng lặng yên bắt đầu công tác chuẩn bị, mang theo Bảo Châu cùng bọn người Tiểu Đông còn có mấy tên thủ hạ về đến nhà.

Trong nhà vẫn như cũ, bởi vì nhà lớn của Lục gia thường xuyên có người tới quét dọn, nên không có bẩn, Thắm mẹ nấu nước, Tiểu Đông quét dọn, ngồi máy bay làm Bảo Châu mệt mỏi, tìm chỗ hướng trên giường nằm xuống, ngủ trưa trước!

Buổi chiều Côn Sơn một mình muốn đi dạo nhà lớn một chút, kết quả phát hiện trong nhà cũng chỉ có một người là gương mặt quen, ngoài ra còn có hai bộ mặt lạ hoắc, rất buồn bực hỏi “Những người khác đâu rồi?”

“Đại thiếu gia nói đám bà lớn của lão gia đã lâu không có trở về ở, đem nô bộ còn lại đều giải tán, chỉ lưu lại một mình tôi canh cổng, hai người kia là đại thiếu gia nghe nói ngài sắp trở về, tạm thời mời về hỗ trợ quét dọn đây.”

Côn Sơn lập tức trong lòng có chút không thoải mái, trong nhà nhiều người hầu làm hơn mười năm như vậy, người tuổi không lớn lắm còn có thể tự lực cánh sinh, nhưng người lớn tuổi phải sinh hoạt như thế nào: “Vậy phí phân phát là bao nhiêu?”

“Một người năm đồng bạc.”

“Ít như vậy! Ở đâu đủ, cha tôi biết rõ chuyện này sao?”

“Tôi không biết, đại thiếu gia có lẽ đã hướng lão gia báo cáo a!” Hắn cũng không phải rất rõ ràng.

Côn Sơn vào nhà gọi điện cho Lục lão gia, Lục lão gia nghe xong tức giận: “Tiểu tử này cánh cứng cáp rồi, sao có thể đuổi bọn họ như vậy, quá tự ý rồi, rõ ràng đều không có nói cho cha biết, con lập tức phái người đi tìm bọn họ, ai nguyện ý làm việc thì mang về, người lớn tuổi, ột khoản tiền dưỡng lão, tính toán lại sổ sách với cha.”

Côn Sơn liên tục gật đầu: “Vâng! Con đã biết, sẽ xử lý tốt chuyện này.”

“Anh trai con quá hư không tưởng nổi rồi, may mắn chìa khóa kho bạc chưa cho hắn, con đi đến thư phòng của cha tìm, phía sau ba bức tranh có cơ quan, hướng bên trái vận ba cái cơ quan, hướng bên phải vận nửa, có một mặt tường sẽ mở ra, bên trong nói thẳng tầng hầm ngầm, tất cả đều là vàng bạc châu báu, đồ cổ tranh chữ mà cả đời này cha kiếm được, con trước phải máy bay chở toàn bộ đến Hồng Kông.” Ông rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng, trước đem vàng bạc châu báu đều vận chuyển đến rồi nói sau, vốn định giao cho con trai trưởng cái chìa khóa kho bạc này, từ nay về sau sẽ rất khó cho con trai trưởng, thật tức giận! Tên tiểu tử kia khi còn bé thật đáng yêu, như thế nào trưởng thành, không đáng yêu như vậy! Ác độc như vậy! Đối đãi hạ nhân, thật quá nhẫn tâm.

Cúp điện thoại, Côn Sơn kêu người một nhà đến hỗ trợ vận chuyển, hỏi vị lão bộc kia: “Vậy nhà cửa của tôi là ai quét dọn?”

“Nghe nói Tổng tiên sinh thấy trong sân nhà ngài rất hoang vu, đã dùng tiền mướn hàng xóm bên cạnh lúc có thời gian, hỗ trợ chăm sóc một chút.”

Côn Sơn nghe xong, trong lòng kiếm cổ cho Lục Hoài Ninh, có lẽ là anh trai bạn quá, chẳng quan tâm những chuyện nhỏ nhặt này a!

Lại hỏi: “Anh tôi ngày thường không ở chỗ này sao? Thấy thế nào có chút quạnh quẽ.”

“Đại thiếu gia bình thường ở trong nhà máy quặng mỏ bên kia.”

“Ông nói chỗ nào?” Côn Sơn cho là mình nghe lầm, lúc nào lão ba cho phép bọn họ làm chuyện đó, tuy rằng kiếm được tiền, nhưng mạo hiểm cũng rất lớn, vạn nhất quặng mỏ xảy ra chuyện, bồi thường tiền là nhỏ, ném đi tánh mạng người ta lương tâm Lục gia nhà hắn khó có thể bình an.

“Quặng mỏ à? Nhị thiếu gia cũng không rõ ràng lắm sao? Chẳng lẽ đại thiếu gia cũng không có hướng lão gia báo cáo?” Người nọ nghe xong, lập tức cảm thấy đại thiếu gia sắp gặp chuyện không may.

Côn Sơn cảm thấy cha nhất định là không biết, anh cả trước kia rất đáng tin cậy, hiện tại thế nào lại hồ đồ như vậy?

Chuyện này nếu nói cho cha biết, khẳng định cha sẽ nổi giận, nghĩ thầm trước nhìn kỹ hắn nói a!

Hỏi địa chỉ quặng mỏ, gọi điện thoại về nhà cùng Thẩm mẹ nói một tiếng dừng để Bảo Châu chờ hắn ăn cơm xong, mướn cỗ xe ngựa hướng quặng mỏ của anh trai chạy đi.

107. Chương 107: Người Nào Đó Rất Bị Tổn Thương

Quặng mỏ cách nhà rất xa, phải mất ba bốn giờ ngồi xe ngựa, lúc Côn Sơn đến đã là sáu giờ chiều, mặt trời sắp xuống núi rồi, chung quanh quặng mỏ không có gì khác ngoài nhà máy, chỉ là so sánh với chỗ hoang vu không có người ở khá hơn, làm một cái cửa gỗ, dùng cọc gỗ vây quanh một vòng, đã có mười mấy người qua lại dò xét trông coi, không giống kiểu quặng mỏ tựa như ngục giam, những người trông coi kia, nguyên một đám bộ dáng rất là thần khí, có một số người trong tay cầm gậy gộc một số người thì cầm roi.

Côn Sơn lập tức có một loại cảm giác xấu, còn cách cửa lớn 5~6 mét, Côn Sơn xuống xe, trả tiền cho xa phu, lại để cho hắn chờ mình một hồi, xa phu thấy hắn cô đơn chiếc bóng lại mặc âu phục, sợ hắn bị đá thương, nhỏ giọng nói: “Ngài cẩn thận chút, nơi này tục xưng Tiểu Địa Ngục, tôi khuyên ngài vẫn là không nên đi.”

“Tiểu Địa Ngục? Giải thích thế nào?”

“Ngài là người xứ khác a!” Nhìn hắn làn da trắng nõn, cử chỉ lại ưu nhã, tiếng nói tuy rằng mang chút ít khẩu âm Sơn Tây, lại ngẫu nhiên sẽ nhảy ra một đôi lời của vùng khác.

Côn Sơn lắc đầu, hắn ở Quảng Châu bên kia bình thường ra ngoài đều ngồi xe, đích xác trắng lên không ít, cử chỉ ăn nói thì học theo đường chủ: “Tôi là người địa phương, chỉ là đã hơn một năm không có trở về rồi.”

“Khó trách, ngài không biết a! Ở phụ cận gần đây có hai Địa Ngục một là quặng mỏ trong tay người Nhật gọi là Đại Địa Ngục, quy mô rất lớn. Nơi này là tiểu Địa Ngục, quy mô trung đẳng, nhưng quân sự đối với

những thợ mỏ kia động một chút là đánh chửi cùng người Nhật đồng dạng ác độc. Thật không biết hẳn vì cái gì cư nhiên còn là một người Trung Quốc.”

Côn Sơn nghe xong thẳng nhú mày, anh trai như thế nào biến thành như vậy?

Côn Sơn một giọng nói “Không sao, tôi đi đây.” Nói xong hướng cửa lớn đi đến, hai người thủ vệ, trông thấy hẳn rất văn nhã, hơi khách khí một chút: “Tiên sinh, ngài tìm ai à?”

“Tôi tìm Lục Hoài Ninh.” Sắc mặt của hẳn đã bắt đầu có chút khó coi.

“Ngài là?”

“Lục Côn Sơn.”

“Ngài là em trai hẳn?” Không phải nói Nhị thiếu gia Lục gia là người không có khí chất cả ngày như một du côn vô lại, bộ dáng lại đen sao? Người này nhìn thế nào cũng đều nhã nhặn đấy, lại trắng nõn hữu lễ, như một người đọc sách.

“Như thế nào không giống? Nếu không thử xem quả đấm của tôi?” Hẳn cười nói, người nọ lại tin.

“Không cần! Ngài chờ một chút! Tôi đi vào giúp ngài thông báo!” Một người trong đó, mở cửa đi vào thông báo, một lát sau đi ra, nói: “Ông chủ mời ngài đi vào.”

Côn Sơn nói cảm ơn, mặt lạnh tiến vào, đường đi đến văn phòng cũng là phòng ở của anh trai hơi dài, dọc theo đường nhỏ đi vào, xa xa có thể nhìn thấy một căn phòng lớn, chính là nơi ở của Lục Hoài Ninh, mà dọc theo con đường này, hẳn có thể nhìn thấy nhân công đang công trên lưng một cái sọt vận chuyển, hoặc là đang ở xe tải bỏ bê công việc tất cả đều gầy như que củi, ăn không đủ no mặc không đủ ấm, quần áo cũ nát, ánh mắt trống rỗng, trên người còn có miệng vết thương.

Đến bên trong, chỉ thấy Lục Hoài Ninh ngồi ngay ngắn trên ghế sa lon ở văn phòng xa hoa của hẳn, thấy hẳn ra, tự mình rót cho hẳn một chén trà, nói: “Ném thử xem, trà này của anh, mặc dù không phải trà mới năm nay, nhưng đầu năm lại phi thường phổ biến.”

Hẳn muốn khoe khoang ở trước mặt Côn Sơn, hiện tại Côn Sơn bắt quá có tiền, lá trà tốt như vậy vẫn rất ít gặp đấy, Côn Sơn lại một ngụm đều không có ném, chỉ là nhìn xem hẳn, mặt không biểu tình mà nói: “May mà anh còn uống được trà!”

“Anh vì sao không uống được? Em nói đến khí trời à? Muốn thu hoạch, nhất định phải có trả giá.” Lục Hoài Ninh không cảm thấy có cái gì, nói ở đây không khí không tốt, khắp nơi đều là tro bụi sao? Tuy hẳn cũng rất chán ghét, nhưng đang ở quãng mả này cũng không có biện pháp, hẳn vừa bắt đầu chán ghét càng về sau cũng đã thích ứng gần nửa năm.

“Vì trả giá có thể không từ thủ đoạn sao? Anh nhìn xem công nhân bên ngoài đều thành cái dạng gì rồi hả? Nguyên một đám gầy như que củi, mình đầy thương tích! Anh ở trong loại hoàn cảnh này, như thế nào ăn ngon ngủ ngon? Anh thực còn ăn ngủ được tiếp không? Anh, anh như thế nào biến thành như vậy?” Tàn nhẫn như vậy, cùng người Nhật có gì khác nhau, thật ra hôm nay hẳn tới, là muốn nghe anh trai giải thích, hẳn rất muốn nghe anh trai nói tất cả đều là hiểu lầm, nói hẳn là bị ép bắt đắc dĩ mới làm như thế, thế nhưng mắt thấy mới là thật. Hẳn cũng không có bị người bức hiếp, hẳn vẫn tốt đẹp, thậm chí còn có thể mỉm cười uống trà.

Loại lời này, Lục Hoài Ninh không phải lần đầu tiên nghe được, đã có thể tập mãi thành thói quen, bình tĩnh đối mặt, nói: “Côn Sơn, em đem chuyện này nói quá nghiêm trọng, em có thể tìm đến, đã cho thấy em đã biết chuyện, bên ngoài nói như thế nào về anh, anh rất rõ ràng. Em không cần phải nghiêm trọng hóa vấn đề, bọn họ là tự nguyện làm việc cho anh, anh đưa cho bọn họ tiền lương, làm việc không dụng tâm, không cố gắng sẽ bị ăn roi, cũng không có cái gì đáng lo, người Nhật bên kia so với anh làm ngoan tuyệt hơn nhiều, hẳn giết người, anh không có giết.”

“Anh cùng người nào so không tốt? So với người Nhật? Anh trai, anh là người Trung Quốc a! Anh còn nhớ rõ không? Anh sao có thể giết hại đồng bào của mình? Anh nói em nói quá nghiêm trọng, chẳng lẽ trong mắt anh đây là việc nhỏ? Anh nếu còn là anh trai em, thì đem cái nhà máy này đóng cửa đi, bồi thường tinh thần và thể xác bị tổn thương cho đám công nhân.” Côn Sơn hết sức tức giận.

“Kiếm tiền mà! Thủ đoạn không hung ác một chút, sao có thể kiếm được tiền?”

“Thế nhưng anh cũng không thể làm chuyện thương thiên hại lý này! Nếu cha mà biết, hậu quả như thế nào người có nghĩ tới không?”

“Em trai, em gần đây thật trọng nghĩa khí, nhớ khi em còn bé, anh đã rất chiều cố em, chuyện này đừng nói cho cha biết! Nếu không anh cũng không nhận người em trai này.” Quặng mỏ của hắc hiện tại đã có thể kiếm tiền, tuy nói cửa hàng là hắc quản lý, nhưng hôm nay khắp nơi gặp nạn mất mùa, hắc kiếm được cũng không nhiều, không thể buôn bán lớn, làm sao có thể một vốn bốn lời? Đối với Côn Sơn hắc biết rõ, mỗi người đều nói đứa em này vô liêm sỉ, nhưng hắc vẫn hiểu rõ, thằng này có ưu điểm duy nhất chính là có tình có nghĩa, có thể vì anh em hai mặt cầm dao, Côn Sơn đến tìm hắc, nhất định là còn chưa nói với cha.

“Anh cả, anh cần gì phải như vậy!” Côn Sơn ngẩng đầu, trợn mắt nhìn.

Lục Hoài Ninh trầm lặng nói: “Em cho rằng anh muốn sao, nếu không phải bởi vì em ở Quảng Châu, làm quá tốt, quá thành công, vừa có ô tô, vừa có máy bay, anh cần gì liều mạng như vậy?”

Côn Sơn cảm thấy buồn cười: “Nói như thế, ngược lại là lỗi của em rồi? Em chưa bao giờ cùng với anh ganh đua, càng không có ý muốn chen ép anh, em một mực đem anh trở thành là anh trai của em, nếu không em cần gì sa đọa như một tên phá gia chi tử? Em bất quá là không hi vọng dao động vị trí của anh. Hôm nay em ở nơi xa, cho rằng có thể trở lại chính mình, không ăn trộm không cướp đoạt, không có cùng anh tranh đoạt. Tự nhận là không có lỗi với anh nửa phần, anh lại oán em, chỉ có thể nói rõ, anh lòng dạ hẹp hòi! Em không so với anh, anh lại so với em, em đây cũng không có cách nào, còn việc anh lấy lý do này giết hại dân chúng, em không thể nhìn được nữa! Anh thật sự không muốn đóng cửa nhà máy?”

108. Chương 108: Vật Chất An Ủi

“Không đóng! Đây là dùng nhiều tiền mua được, em nói đóng thì đóng sao, vậy mặt mũi của anh đặt ở đâu? Em thành công? Em thành công, chính là cho thấy anh đã thất bại, em nói em không sai vậy là ai sai? Vốn cha cảm thấy anh rất có năng lực, hiện tại đã có em, cha khẳng định cảm thấy chênh lệch chút ít rồi. Cha nếu không trở lại, còn muốn bán đi tất cả tài sản, dọn đến Quảng Châu Hồng Kông, tương đương quyền lợi của anh âm thầm bị mất, anh trở thành một đại thiếu gia hữu danh vô thực, nếu không phải em ở Quảng Châu Hồng Kông, cha vì sao phải đến đây?” Hắc tuyệt không muốn bị người ta chê cười, không có gia nghiệp để cai quản, hắc ít nhất còn có quặng mỏ của chính mình, tại đây vẫn kiếm được tiền đây.

Côn Sơn cảm thấy hắc thay đổi, trở nên tự ti lại ích kỷ, đem sai lầm đều đẩy lên trên người hắc, thế nhưng anh trai có nghĩ tới hay không, những điều này đều là hắc tự nghĩ: “Cha cho tới bây giờ chưa nói qua anh không tốt, cha nói cho em biết, anh vẫn là người thừa kế trong lòng ông. Vô luận như thế nào cha cho tới bây giờ đều không có mắng anh, những thứ kia chỉ là do anh tự nghĩ. Bây giờ anh quay đầu lại còn kịp, em có thể không nói cho cha, nhưng anh nhất định phải đóng cửa nhà máy quặng mỏ! Nếu không đừng trách em không để ý tình nghĩa huynh đệ, hướng cha tố giác anh, đến lúc đó cha mới thật sự đối với anh thất vọng cực độ, anh tuyệt đối không thể trở thành người thừa kế.”

“Anh sẽ không đóng! Em chết tâm đi, vô luận như thế nào, chính cha tự mình đến khuyên anh cũng vô dụng.” Lục Hoài Ninh quyết tâm, muốn tiếp tục khai mở tiếp.

“Vậy thì không có biện pháp rồi, anh xác định không đóng?”

“Không đóng!”

Côn Sơn đứng dậy; “Em cho anh một ngày để cân nhắc, ngày mai nếu thay đổi ý định, gọi điện thoại cho em! Mặt khác tất cả chìa khóa trong cửa hàng và nhà cửa đều đưa lại cho em.”

Lục Hoài Ninh đi đến ngăn kéo tìm sổ sách và chìa khóa đưa hắc, dù sao khế ước mua bán nhà ở trong tay cha, hắc cảm cũng vô dụng: “Cụ thể gì đó đều đã được viết ở trong, đây là chìa khóa.”

Côn Sơn nhận lấy, chỉ nói: “Anh tự giải quyết cho tốt a! Em đi về trước.”

Lục Hoài Ninh cũng không có ý định lưu hắc lại ăn cơm: “Đi thông thả, anh sẽ không tiễn.”

Từ quặng mỏ đi ra, Côn Sơn âm thầm thề, phải làm chỗ này biến mất!

Không tiếc bất cứ giá nào, nếu như anh trai không ăn mềm, vậy cũng chỉ có thể dùng bạo lực thôi.

Ngày hôm sau, Lục Hoài Ninh chưa có gọi điện tới, Côn Sơn nghĩ vẫn là trong lúc cấp bách rút ra thời gian gọi một cú điện thoại cho hắn: “Uy?”

“Uy, ai?”

“Là em.” Côn Sơn thở dài nói.

“Có chuyện gì không? Nếu hỏi chuyện quặng mỏ, câu trả lời của anh vẫn như cũ, em đừng mơ tưởng anh thay đổi chủ ý.” Lục Hoài Ninh nói.

“Quả thật không có ý định quay đầu lại?” Côn Sơn cảm thấy tiếc hận, hắn và anh trai thật sự phải đi đến bước đối đầu này...

“Không có khả năng, nếu không có chuyện gì khác anh treo máy đây.”

“Đợi một chút, ngày mai trong nhà tổ chức yến hội, mời quan lại quyền quý ở Vận Thành cùng phụ cận tới dùng cơm, xem ai có hứng thú mua bất động sản, địa sản, anh có muốn trở về hay không?” Côn Sơn nói, kỳ thật hắn đã âm thầm xin một vị có quyền thế làm bấy, ngày mai bất quá chỉ là một màn kịch, để tránh người ta đem lòng sinh nghi.

Loại cơ hội có thể nịnh bợ quan lại quyền quý, hắn từ trước đến nay sẽ không bỏ qua, nhưng mà Côn Sơn thành công sẽ càng cho thấy hắn thất bại, cho nên hắn không muốn đi: “Không được, mọi người cứ tận hứng.”

Yến hội ngày hôm sau, Côn Sơn tốn một ít tâm tư, bày rượu và thức ăn rất nhiều đều là vận chuyển bằng đường hàng không đến, hải sản rượu tây đều có giá rất cao, khách mời vui vẻ, tất cả mọi người cảm thấy lần này Lục Côn Sơn trở về rất có biến hóa, không khỏi trở nên nhã nhặn nhiều hơn, cách ăn mặc cũng rất chú ý, hơn nữa nói chuyện rất hòa khí, vốn còn lo lắng hắn một bộ vênh vào tự đắc, mọi người lập tức âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Các cô gái tới tham gia yến hội, nguyên một đám bu tới, Bảo Châu vốn ngồi trong góc cùng Thẩm Kỳ Lương nói chuyện, đàm luận đến mỹ thực, đang nói đến cao hứng, cúi đầu nhìn đồ ăn trong chén đĩa cơ hồ sắp thấy đầy, cô đứng dậy, định đi tìm đồ ăn, ngẩng đầu một cái liền nhìn thấy một cô gái đang nói chuyện với Côn Sơn, đều sắp ôm nhau luôn rồi, đương nhiên là cô gái ôm Côn Sơn, Côn Sơn tại từ chối né tránh.

Nếu người khác khẳng định đi lên kéo tóc, mắng to hồ ly tinh.

Bảo Châu tư duy có chút không bình thường a!

Đi qua đây Côn Sơn ra, kêu Tiểu Hoàng tới, đối với cô gái kia nói: “Côn Sơn là của tôi, cô muốn ôm, tôi có thể cho cô mượn Tiểu Hoàng ôm một chút.”

Cô gái nhìn thứ đứng cạnh Bảo Châu, mãnh thú nhanh chóng chớp động cánh cực lớn, lập tức “Ah! Có quái thú!” Quát to một tiếng, rất bị kích thích chạy ra ngoài.

Tiểu Hoàng rất vô tội nhìn Bảo Châu, ủy ủy khuất khuất, quái thú? Nó là quái sao? Là vua trong các loài chim mới không sai biệt lắm!

Bảo Châu nhìn nó đáng thương, thò tay từ trên bàn nắm một con gà nướng ném cho nó, an ủi tâm linh bị thương của nó.

Từ nay về sau, chiều này Côn Sơn trầm dùng trăm linh, cô gái nào muốn tìm hắn nói chuyện phong hoa tuyết dạ cùng yêu thương nhưng nhớ, trực tiếp đem Tiểu Hoàng gọi tới, Tiểu Hoàng cái gì đều không cần làm, chỉ cần trừng mắt những cô gái kia là được, ánh mắt sắc bén dùng rất tốt, cho dù là người có da mặt dày, đều kiên trì không được ba phút.

Tiểu Hoàng mỗi lần đuổi đi cô gái, Côn Sơn sẽ ban thưởng cho nó một bàn tiệc, về sau cũng không cần người gọi, Tiểu Hoàng chỉ cần vừa nhìn thấy bên cạnh Côn Sơn có cô gái ngoài trừ Bảo Châu đều đi đuổi.

Người biết đều nói Côn Sơn yêu vợ, là người tốt.

Không biết, còn tưởng rằng là người nào đó được chim yêu đến cực độ!

Tiểu Hoàng rất bị tổn thương, nó yêu thích rất bình thường được không, nó thích chim mái, thế nhưng Tiểu Hoàng trưởng thành lớn như vậy, vốn là hiếm thấy, đi nơi nào tìm cho nó một con chim mái? Cái này rất phiền toái, Côn Sơn đã nghĩ tới, nhưng còn chưa có đi thực tế, đợi về sau có rảnh phải người đi tìm, nếu có thể tìm được một con mái, rồi nói sau!

Nó bị thương hai mắt đâm lẹ uông uông nhìn xem Côn Sơn hoặc là Bảo Châu, cầu vật chất an ủi —— tiếc!

Kế hoạch bước đầu của Côn Sơn trước mắt còn có thể làm, yến hội ngày thứ hai, Côn Sơn thỏa hiệp cùng ông chủ Lưu ở địa phương tuyên bố đêm nay muốn ký hợp đồng, hẳn chuẩn bị đem nhà cửa và một ít tài sản trong tay bán cho vị kia, giá cả mặc dù so với trước kia hơi thấp, nhưng so với thị trường hiện nay giá cả cao hơn nhiều.

Tất cả mọi người cảm thấy rất hợp lý, vô luận là giá cả, hay là người mua sắm, ông chủ Lưu sớm đã từng nói qua muốn mở rộng kinh doanh, bắt buộc dĩ luân tìm không thấy vị trí thích hợp.

Mà gia sản Lục gia nhiều như vậy, khẳng định sẽ không giống những người bán rã rác bình thường khác, bán dễ dàng như vậy.

Ban đêm, trong đại sảnh quán rượu vang lên hòa âm ưu nhã, các tân khách vui sướng trò chuyện với nhau, trận yến hội này mặc dù so với hôm qua hơi kém một chút, dù sao vội vàng, nhưng thập phần náo nhiệt, bạn bè của hai nhà ở trên thương trường đều đến, Lục Hoài Ninh vẫn không có tới, cảm thấy mất mặt, đến lúc đó mọi người nghị luận lên nói, Lục Hoài Ninh hẳn không có năng lực, rõ ràng người ở tại Vạn Thành, kết quả còn phải nhờ em trai thật xa trở về giải quyết.

109. Chương 109: Có Vàng?

Thủ đoạn giao tiếp hiện tại của Côn Sơn ở Quảng Châu bên kia đã rèn luyện thập phần khôn khéo, gờ chén rượu, chủ động tìm ông chủ Lưu chạm cốc, lúc nói chuyện bên miệng ngậm lấy mỉm cười: “Tinh thần hôm nay của ông chủ Lưu thật tốt.”

“Thần sắc hôm nay của Lục Nhị thiếu gia cũng thật tốt!” Ông chủ Lưu và hắn bắt đầu lấy lòng nhau, chạm cốc tâm tình.

Người điều khiển chương trình nhìn thời gian không sai biệt lắm, mời hai người lên đài, lập tức bắt đầu nghi thức ký kết.

Côn Sơn cùng ông chủ Lưu lên đài, đứng ở hai bên sân khấu, những ngọn đèn chung quanh được người điều khiển chương trình ra hiệu tắt, trong bóng tối chỉ có một nhúm ánh sáng đột nhiên xuất hiện trên đài, người điều khiển chương trình đứng ở bên cạnh dùng Microphone nói: “Nghi thức ký kết chính thức bắt đầu, phía dưới chúng ta hãy vỗ tay cho hai vị nhân vật chính, lục Nhị thiếu gia cùng ông chủ Lưu gặt hái.”

Mọi người ở dưới đài, nhìn hai tiểu thư xinh đẹp lễ nghi bưng hiệp ước vàng óng trên đài, cho hai người biểu diễn một lát sau, nâng đến trước mặt để cho hai người bọn họ ký tên, từng người ký tên của mình xuống hiệp ước, thời điểm sắp trao đổi hiệp ước...

“Thiếu gia! Đợi đã nào...!” Tiểu Đông lớn tiếng hô hào đi tới.

“Như thế nào là to như vậy? Không có quy củ!” Côn Sơn tựa hồ có chút tức giận.

Tiểu Đông chạy đến bên cạnh hắn, dán bên tai của hắn nói mấy câu, Côn Sơn sắc mặt lập tức biến đổi, tựa hồ là vui sướng lại tựa hồ là kinh ngạc, sau đó rất nhanh áp xuống dùng biểu tình buồn rầu đối với ông chủ Lưu nói: “Trong nhà của tôi có chút chuyện, tôi đi trước một chuyến.”

“Không được! Có chuyện cũng phải đợi lát nữa ký xong hiệp ước rồi đi a!” Ông chủ Lưu trong lúc nhất thời không xuống đài được.

“Thực xin lỗi, trong nhà của tôi có việc gấp.” Côn Sơn nói xong cũng không quên đem hợp đồng mình vừa ký mang theo.

Ông chủ Lưu tức giận ở phía sau hô to: “Cậu có việc gấp, làm gì phải đem hiệp ước mang đi.”

Côn Sơn dường như không nghe thấy, kéo Bảo Châu đang ngồi trong gốc đi, rất nhanh đã không còn bóng người.

Trong đám người có người rất khôn khéo, vừa thấy hần hành động trước sau như hai người như thế, cảm thấy khẳng định người hầu kia nói cho hần tin tức quan trọng gì rồi, nhất định là chuyện lớn, nhưng không nhất định là chuyện xấu, bởi vì khóe miệng của hần, tựa hồ giương lên một vòng mỉm cười, tuy hần cực lực kìm nén, nhưng cũng không thể che dấu hết, có người phát hiện hần thật cao hứng, lại làm bộ mất hứng, kể từ đó, mọi người khó tránh khỏi suy nghĩ.

Hần vừa đi, mọi người nhao nhao biểu thị cáo từ, nhân tình ấm lạnh có thể thấy được lóm đóm.

Ngày hôm sau các loại tin đồn đều truyền ra, có người nói là Côn Sơn ở Quảng Châu có một vợ bé sinh con, hần cao hứng. Cũng có người nói lý do này nó thế kia, đủ loại, Côn Sơn cũng không giải thích, giả bộ không biết.

Thời điểm ông chủ Lưu đến nhà viếng thăm. Hần chỉ gặp một lần, tạm thời đi sửa lại yêu cầu, đơn giản mà nói, giá cả lúc trước quá thấp, hiện tại muốn tăng thêm gấp đôi tiền, mới bằng lòng bán, cũng không nói nguyên nhân, chỉ nói tuyệt đối sẽ không để cho hần lỗ vốn, khẩu khí rất chắc chắn.

Ông chủ Lưu tức đến xanh mặt, sau khi trở về có người nói Lục Côn Sơn tiền sắp điên rồi.

Khiến cho lời đồn đãi càng thêm bay tán loạn, nhưng tất cả đều không chiếm được bằng chứng, cũng chỉ là lời đồn đãi.

Đến sáng ngày thứ ba, đột nhiên truyền ra một tin tức bom tấn, căn cứ tin vừa thu được, Lục gia có miếng đất đang xây nhà máy, xây một nửa còn chưa có làm xong, hóa ra dưới nền đất có mỏ vàng, mà Lục Côn Sơn biểu hiện ra có tiền trên thực tế đã sớm thiếu nợ chồng chất, nhu cầu tài chính cấp bách quay vòng, cho nên cũng không muốn phiền toái tự mình khai thác, thậm chí sớm ngày bán đi mà trở lại Quảng Châu.

Tin tức này truyền ra, toàn thành đều nổ tung, mỏ vàng ah!

Vận Thành cư nhiên có mỏ vàng?

Đặc biệt là mấy ông chủ lúc trước làm mỏ than, nghe xong đã cảm thấy đây là khối thịt mỡ, những người này làm quặng mỏ đều có thể phát tài, mỏ vàng đây không phải là càng thêm sao? Nếu có thể đào được một xặng vàng, còn hơn đào được mười xe than đá rồi.

Sau đó có người đứng ra, nói tin tức này tuyệt đối tin cậy a!

Đó là Tiểu Đông – hạ nhân của Lục gia nói! Người bên cạnh Lục Côn Sơn, chính là ngày đó uống say hô to làm loạn yến hội, như thế còn giả được sao?

Còn nói hần tận mắt nhìn thấy Lục Côn Sơn then quá hoá giận tìm người đem tên hạ nhân kia mang về Lục gia, đoán chừng lành ít dữ nhiều.

Sau lại có mấy tên tiểu tặc cố ý đến nơi mỏ vàng truyền thuyết kia nhìn một chút, kết quả cầm cái xặng đào loạn mấy cái thật sự đã tìm được một cục vàng to như hạt vừng, tuy đào hơn mười xặng mới có một ít, nhưng đó cũng là vàng ah!

Kết quả thời điểm mọi người nghe xong đều mang theo đồ đạc muốn đi đào, chỗ kia thoạt nhìn đã có rất nhiều lưu manh du côn tạm thời được Côn Sơn mời đến trông chừng, không cho phép người khác lại tiến vào.

Bởi như vậy, có thể chứng kiến lại không thể đụng vào mỏ vàng thì càng hấp dẫn người, hơn nữa còn là nơi chưa được người khai thác, nếu như mà có, nhất định còn có rất nhiều a!

Nhưng vụ làm ăn này cũng không phải dễ nói như vậy, ông chủ Lưu người ta đã bắn tiếng rồi, nếu ai dám đi tìm Lục Côn Sơn đàm cuộc làm ăn này, chính là không để cho hần mặt mũi, sau này sẽ là địch nhân.

Người nào dám?

Người địa phương tự nhiên không dám.

Nhưng có một người dám!

Người Nhật Sato Thứ Lang, hẳn là tới kiếm tiền, làm xong trở về nước là được rồi.

Mới mặc kệ cái gì là Lưu tiên sinh tức giận hay không.

Hắn lần đầu tiên tới viếng thăm, Côn Sơn từ chối gặp, uyển chuyển biểu đạt một chút, chính mình là người Trung Quốc, tuy không có người chịu bán, nhưng vẫn là không muốn cùng người Nhật làm kinh doanh.

Sato Thứ Lang sau khi trở về rất tức giận, một đệ tử Trí Đường tìm cơ hội tiếp cận hắn, khuyên bảo hắn: “Hắn không thông suốt, ngài có thể dùng biện pháp cưỡng ép! Tìm một người lợi hại kín đáo đưa cho hắn một khoản tiền, hỗ trợ tạo áp lực, Lục Côn Sơn không muốn bán cũng phải bán.”

“Tìm ai?”

Người nọ đương nhiên sẽ không nói Trí Đường, thuận miệng bịa ra một cái tên: “Nam Hồ Bang, tôi quen biết với lão đại của Nam Hồ Bang, mời hắn hỗ trợ, tuyệt đối đi.”

Vì vậy tên Sato Thứ Lang này theo người nọ định ngày hẹn với người gọi là lão đại Nam Hồ Bang, kỳ thật chỉ là tiện tay tìm một người giả trang mà thôi, mấy tiểu đệ khác cũng đều là khách mời.

Sato Thứ Lang bị bộ dáng của bọn họ hù dọa đến sững sờ, ngoan ngoãn ột số tiền lớn, người nọ đáp ứng giúp hắn.

Phái hai ba trăm người đi đến nhà Côn Sơn, sau đó cái gọi là thư phòng đàm phán, tất cả mọi người cảm thấy Côn Sơn nhất định sẽ chịu uy hiếp, thật ra chính là đóng cửa phòng lại, vị giả trang lão đại kia đối với Côn Sơn quy củ thành lễ, Côn Sơn nhàn nhã mời hắn uống trà: “Không cần khách khí, đều là huynh đệ một nhà, lấy được bao nhiêu?”

Người nọ nói con số, Côn Sơn nghe xong cười cười: “Làm không tệ, vất vả cậu rồi!”

110. Chương 110: Vàng Cũng Chơi Mất Tích

Hai người trò chuyện với nhau thật vui, lúc ra về đã là buổi tối, Côn Sơn vừa ra khỏi cửa phòng thay đổi một bộ dạng rất tức giận rất khổ sở lại không thể làm gì nói: “Đi thông thả không tiễn!”

Sau ngày hôm đó Sato Thứ Lang đến tìm hắn, Côn Sơn biểu thị rất bất đắc dĩ đáp ứng, nhưng giá cả sẽ không thấp hơn con số lần trước hắn nêu ra, nhưng lần này không phải bán nhà cửa và cửa hàng, chỉ bán nơi truyền thuyết có vàng kia.

Sau khi Sato Thứ Lang trở về, suy nghĩ một chút, lại nghĩ tới lúc trước nghe nói Diêm Tích Sơn chuẩn bị thu mua quặng mỏ, cần rằng đưa ra quyết định bán đi đại bộ phận quặng mỏ trong tay, mua mỏ vàng của Côn Sơn.

Côn Sơn chỉ cần bạc và vàng hoặc là kim cương, đối với những thứ khác một mực không hứng thú, sợ bị giảm giá trị, hơn nữa muốn một bên trả tiền, hẳn một bên mới ký.

Sato Thứ Lang đành phải cầm tiền đi đến Kim Hành nơi Trí Đường khai mỏ đổi vàng, thế nhưng nửa tháng này không biết vì sao giá vàng lại tăng đột ngột lên gấp 10 lần, hắn cầm lấy một đồng tiền mà chỉ mua được một rương vàng, làm hắn tức muốn ói máu, không phải hắn không muốn qua cửa hàng khác, nhưng có cửa hàng nào chỉ trong một lát đã gom được nhiều như vậy, hơn nữa tiệm vàng Trí Đường khai mỏ, trên căn bản có thể được xưng tụng là bá chủ trong ngành này, hắn nói tăng giá ai không muốn.

Sato Thứ Lang kéo lấy cái rương vàng kia đi tìm Côn Sơn, lực lượng rất không đủ ah!

Mới một rương vàng, muốn mua một mỏ vàng tương lai ah!

Ngẫm lại hắn đều cảm giác mình keo kiệt.

Buổi tối ký kết hợp đồng, khi hắn gọi người đem vàng đặt lên, chính mình cũng có chút xấu hổ liếc mắt về phía cửa sổ.

Cũng may Côn Sơn tuy bộ dạng bị ép buộc, nhưng cuối cùng không có ghét bỏ, gọi người kiểm tra vàng xong, sau đó mang đi.

Sato Thứ Lang lập tức cảm thấy Lục Côn Sơn người này, kỳ thật vẫn không thể tính là gian thương, thật may mắn.

Trong mắt hắn, đây là một lần hợp tác công bình, nhưng ở trong mắt người khác, tên Sato Thứ Lang này quá ghê tởm, cứ nhiệm cầm một chút vàng đi lừa dối người ta, người Nhật hoàn toàn chính xác đáng giận! Đáng giận đến cực điểm!

Nhị thiếu gia họ Lục kia thật đáng thương ah!

Ký kết xong, Côn Sơn đã đi, người ta đều nhìn thấy tinh thần Lục Côn Sơn suy sụp, nhưng chỉ có hắn mới biết, hắn là chờ về nhà đem vàng đưa về Trí Đường, sau đó số tiền người Nhật phải tốn gấp 10 lần mới đổi được vàng kia, Trí Đường sẽ đưa về nhà cho hắn, sau đó Côn Sơn lại đem những tiền này, vận chuyển đến Quảng Châu, đổi thành vàng đúng giá trị thực sự của nó, gửi vào ngân hàng Thụy Sĩ, để phụng dưỡng cho lão ba .

Bởi vì đã nói, số tiền kia là cho cha hắn dưỡng lão, tiền nhà và cửa hàng hắn bán được, tất cả đều thuộc về cha hắn.

Côn Sơn hiện tại cơ bản an tâm, hắn không sợ tên kia đào không được vàng đến tìm hắn tính sổ, đến lúc đó hắn chỉ cần đem rương vàng kia trả lại là được, dù sao hắn cũng chỉ thu một rương vàng, nếu đến lúc đó Sato Thứ Lang muốn dùng một rương vàng này đổi về tiền của mình, thật xin lỗi, vàng hạ giá rồi, đã trở lại giá gốc a...

Nói cách khác tiền mà Sato Thứ Lang bán đi nhiều quặng mỏ mới có, khả năng đến lúc đó nửa cái quặng mỏ cũng mua không được, ha ha!

Côn Sơn cũng không có đi, đợi ở trong nhà chờ hắn đến tìm phiền toái.

Sato Thứ Lang đem toàn bộ nhà cửa ở nơi đó hủy đi, đào ba thước đất, kết quả chỉ thấy được một khối vàng, vẫn chỉ lớn như hạt vừng, nhưng có cũng là chuyện tốt a!

Hắn cũng không có uể oải, xem ra quả nhiên có vàng, nhất định càng sâu vàng càng nhiều, lại đào xuống dưới ba mét, trợn tròn mắt, đáng tươi cười dần dần cứng lại, trong đất sạch sẽ như bị giặt rửa qua —— cái gì cũng không có.

Người phụ trách đào, có chút mệt mỏi nói: “Ông chủ, tôi thấy tiểu tử kia có thể đã lừa gạt chúng ta, ở đây không có vàng a!”

“Không thể nào! Tiếp tục đào, 30m cũng phải đào cho tôi!” Sato Thứ Lang quát.

“30m cần mấy móc hạng nặng mới đào được a!”

“Vậy thì mua! Được rồi, các người trước đào đi, tôi gọi điện thoại cho anh tôi.” Sato Thứ Lang hầm hừ nói, sau đó đi gọi điện cho ông anh ở Nhật Bản, Sato Đại Lang nghe hắn kể xong, mắng to một tiếng: “Ngu xuẩn, mày khẳng định bị gạt!”

Nhưng nghĩ kỹ, dù sao cũng là mỏ vàng, ai cũng động lòng tham, Sato Đại Lang trong lòng hy vọng một tia may mắn, đối với hắn nói: “Hãy trông chừng người bán mỏ vàng ày! Đừng để hắn chạy, tao phái chuyên gia đi qua giúp mày xem xét, mày mời luật sư, trên đời này có thể lừa bịp tổng tiền người Sato chúng ta còn chưa ra đời.”

Sato Thứ Lang lập tức gọi người đi vây quanh Lục phủ, báo cáo lại động tĩnh ở đó, Lục Côn Sơn ngoại trừ mỗi ngày chân không bước ra khỏi nhà ra. Thường xuyên than thở trong sân đi tới đi lui, tựa hồ cái gì đều không có làm, tựa hồ không lo lắng chút nào.

Chẳng lẽ hắn nghĩ lầm rồi, kết quả chuyên gia được mời tới xem xét, nói trong mảnh đất kia căn bản không có khả năng có vàng, thật sự không phải mỏ vàng.

Sato Thứ Lang giận dữ, mang theo một đám người vọt tới nhà Côn Sơn đòi công bằng, hấn vốn nghĩ rằng nhà này sẽ cản trở hấn, kết quả Tiểu Đông nhìn hấn, rất uể oải nói: “Ngài lại tới làm gì, Nhị thiếu gia đã đem chỗ kia bán cho ngài rồi.”

“Thiếu gia của mày đâu? Gọi hấn đi ra!”

“Thiếu gia và Thiếu phu nhân ở trong phòng, ngài chờ một chốc, tôi lập tức đi thông báo.”

Sato Thứ Lang sợ Lục Côn Sơn nghe được hấn muốn tới, mang theo vợ từ cửa sau chạy trốn, kêu người đi chặn.

Kết quả Tiểu Đông rất nhanh mở cửa ra, sắc mặt không tốt lắm gọi hấn đi vào: “Các người vào đi! Thiếu gia từ khi đem chỗ kia bán cho ngài, tâm tình một mực không tốt lắm, ăn không ngon ngủ không yên, vừa nằm xuống, lại bị các người đánh thức, vừa vặn phải dùng cơm trưa, các người muốn ăn chung hay không?”

“Không cần.” Lúc Sato Thứ Lang đi vào chỉ thấy Bảo Châu và Côn Sơn ngồi trong sân, ăn cơm.

Cơm là một chén cháo trắng, thứ này cả chó đều không muốn ăn, ăn nó có thể no bụng?

Sato Thứ Lang cau mày nhìn về phía Côn Sơn nằm ở trên mặt ghế, lại để cho vợ hấn dứt cháo, thoát nhìn cảm giác như sắp hấp hối, hỏi Tiểu Đông ở bên cạnh: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Miếng đất bán cho ngài không phải là của thiếu gia chúng tôi, mà là của lão gia, lão gia nghe nói thiếu gia bán giá rẻ cho ngài, hết sức tức giận, làm cho thiếu gia khó chịu, thiếu gia tự đem tích góp bấy lâu của mình bổ sung vào, lão gia thì cao hứng, nhưng thiếu gia và Thiếu phu nhân đều sắp chết đói rồi.”

Sato nghe xong, cũng biết lúc trước cho vàng có chút ít, nhưng hấn nghĩ người Trung Quốc đều rất giáo hoạt, cũng không tin tưởng hoàn toàn, không đợi hấn khởi binh vấn tội, Côn Sơn đánh đòn phủ đầu: “Nghe nói ngài đào được vàng?”

Sato gật đầu, rồi lại hăm hừ mà nói: “Chỉ có một cục như hạt vừng, một cục duy nhất!”

111. Chương 111: Người Không Có Đồng Nào

“Một cục cũng là vàng.” Côn Sơn thở dài một hơi nói ra, tựa hồ vẫn còn tiếc hận cái gì.

“Nhưng tao dùng một rương vàng, chỉ để đổi một cục vàng lớn bằng hạt vừng, Lục Côn Sơn mày còn có mặt mũi nói à! Mày là một tên lường gạt.” Hấn thật muốn khóc! Thế nhưng thật mất mặt, nếu khóc lên, càng mất mặt, chuyện gia trước khi đi đã gọi điện thoại cho anh trai hấn, anh hấn thiếu chút nữa trực tiếp bắt hấn chạy về Nhật Bản! Quá mất mặt, quá vô dụng!

“Tôi lừa ngài? Chỗ ấy có mỏ vàng, là tôi nói?” Côn Sơn uống một ngụm cháo loãng về mặt phần hận nhìn hấn, tựa hồ Lục Côn Sơn hấn mới là khổ chủ.

“Không phải, nhưng tất cả mọi người nói đó là mỏ vàng.”

“Nhưng tôi chưa nói, tôi cái gì cũng chưa nói, là chính ngài muốn mua, tôi căn bản không muốn bán cho ngài, bởi vì chính tôi còn không biết chỗ ấy có vàng hay không, tôi không muốn bán, là ngài buộc tôi bán đấy, phải hay không a?” Côn Sơn đã sớm nghĩ kỹ lý do thoái thác, hấn tìm người đi chỗ kia chôn xuống tổng cộng hai cục vàng, đều lớn như hạt vừng, nếu lớn hơn nữa hấn sẽ chịu thiệt a!

Một cục làm mỗi dụ, một cục ngăn chặn miệng của hấn, nếu hấn nói chỗ kia không có vàng, Côn Sơn có thể phản bác a!

Thế nào không có a!

Chỉ có điều hơi nhỏ thôi.

“Cái này...”

“Tôi đã bị ngài làm hại chỉ có thể uống nước cháo thôi, ngài còn muốn như thế nào đây?”

“Mày đã tham như vậy, mày đem vàng trả lại cho tao, tao đem đất kia trả lại ày.” Như vậy không được sao?

Côn Sơn cảm thấy hần nói chuyện không có suy nghĩ: “Ngài đào cũng đã đào, nghe nói những nhà máy đã tu sửa được một nửa kia toàn bộ đều bị hủy đi, còn đào tới loạn thất bát tao, ngài cảm thấy tôi làm sao còn có khả năng hoàn trả lại số vàng của ngài, hơn nữa tiền bây giờ đang ở trong tay cha tôi, tôi chịu, cha tôi cũng sẽ không chịu.”

“Vậy thì trả tám phần, nếu không tao tìm luật sư kiện mày! Mày chờ bị kiện a!” Sato Thứ Lang nói, hần nổi giận dưng dưng.

Côn Sơn lại mỉm cười, rất bình tĩnh nói: “Tôi đa hai phần, muốn hay không tùy ngài. Ngài muốn đi kiện thì cứ đi đi! Tôi không sao cả, dù sao ngài cũng không có bất kỳ chứng cứ nào a!”

Sato Thứ Lang hầm hừ rời đi, thật sự đi kiện Côn Sơn.

Kết quả hần không có chứng cứ, lại ở trên đất người Trung Quốc, mà Sato Thứ Lang cũng chỉ là một thương nhân Nhật Bản, còn là một kẻ nghèo hàn, muốn hồi lộ đều không có cửa, vì vậy không thành công.

Đất là của hần, tiền vẫn là của Côn Sơn, hần không thể lấy về được.

Trí Đường muốn làm liên hoàn kế, cái này bước đầu tiên thành công rồi.

Bước thứ hai sắp bắt đầu, chỉ có triết để đem Sato Thứ Lang đuổi ra khỏi Trung Quốc bọn họ mới an tâm.

Thủ hạ Côn Sơn và các anh em ở Trí Đường từng người đều thu thập một ít chứng cứ Sato lợi dụng quặng mỏ vợ vét của cải người Trung Quốc, các tội giết người, khất nợ tiền lương, đánh đập công nhân, đều bị bắt được chứng cứ.

Lúc bọn họ muốn đem chứng cứ đưa cho Diêm Tích Sơn, Côn Sơn từ trong bọc lấy ra hai phần đồ đặc khác, ọi người xem: “Cái này một phần là chứng cứ phạm tội của anh trai tôi. Phần thứ hai là giá cả đề nghị chính phủ thu mua quặng mỏ, giúp tôi cùng một chỗ đưa qua.”

“Côn Sơn, cậu...” Thật ra bọn họ một mực cũng biết anh trai Côn Sơn bây giờ cũng rất đáng giận không khác Sato Thứ Lang gì mấy, nhưng bởi vì đó là anh trai Côn Sơn, mặt khác còn có Sato Thứ Lang tồn tại, cho nên Lục Hoài Ninh tạm thời còn không có bị bọn họ coi là đối tượng muốn trừng phạt.

“Hần là anh tôi, tôi càng không thể làm việc thiên tư trái pháp luật, không thể phá hủy quy cũ trong nội đường, bây giờ nên làm cái gì thì làm cái đó.”

Mọi người một bên bồi phục, một bên đồng ý cách làm của hần.

Đồ đặc kia được gửi đến Diêm Tích Sơn, Diêm Tích Sơn rất tức giận, cũng rất khiếp sợ, ở trên địa bàn của hần, lại có thể xuất hiện chuyện đáng giận như vậy, tra! Nghiêm tra! Tra rõ!

Cái này một khi tra ra liên quan đến nhiều quan chức, không chỉ mấy người khai thác mỏ có vấn đề, thủ hạ của bọn họ bị bắt vào cục cảnh sát nghiêm hình tra tấn một phen về sau, khai ra rất nhiều thứ, ví dụ như nghiệp quan (doanh nghiệp + quan viên) cấu kết, Sato Thứ Lang một người Nhật, vì có thể đứng vững ở Sơn Tây, thường xuyên đút lót hối lộ, có mấy người đều là hần một tay đề bạt lên, rất tức giận!

Hần tức giận, thiếu chút nữa đem mấy tên tự tay đề bạt lên cách chức rồi.

Sato Thứ Lang là người Nhật, hần không thể lấy đầu người ta, nhưng gia sản là lưu không được, toàn bộ sung công, mảnh đất mua từ Côn Sơn thiếu chút nữa cũng phải sung công.

May mắn Côn Sơn cố ý gọi điện cho Diêm Tích Sơn, nói hần biết đại bộ phận tiền tài Sato Thứ Lang vợ vét không có đưa đi Nhật Bản, mà là gửi trong sổ tiết kiệm của tiểu thiếp, cất giữ thật tốt. Thuận tiện nói ra chuyện chính mình bị Sato Thứ Lang ép bán đi mảnh đất.

Dám hướng Diêm Tích Sơn tố giác, Lục Côn Sơn hần lá gan cũng thật lớn, tiểu tử này có bản lĩnh, nghe nói ở Quảng Châu vậy mà có tiếng.

Bất quá chỉ là ở vùng ngoại thành so sánh vắng vẻ, hần muốn, Diêm Tích Sơn nghĩ đến chuyện trước kia chèn ép hần, sẽ cho hần, xem như đền bù tổn thất.

Côn Sơn lấy lại đất, lúc này không vội bán đi, dù sao lão ba có tiền dương lão là được rồi.

Cú điện thoại này đối với Diêm Tích Sơn mà nói, phi thường hữu dụng, Diêm Tích Sơn phái người đi thăm dò một chút, là thật.

Sato Thứ Lan còn nghĩ đợi chuyện này điều tra xong có thể mang theo tiểu thiếp bỏ chạy trở lại Nhật Bản, thiếu chút nữa ngắt đi, triệt để khó có thể xoay người, người không có đồng nào! Nghèo túng!

Gọi điện thoại cho anh trai hần, anh trai hần tức không muốn nhận đứa em là hần nữa, gọi người cho hần một con dao găm, cùng mấy đồng bạc, là tự sát, hay lưu lạc đầu đường làm tên ăn mày chính mày chọn, dù sao về sau tao không có một đứa em như mày, trừ phi mày lại Đông Sơn tái khởi, nếu không mày cũng đừng có về nhà!

(Đông Sơn tái khởi: đợi thời cơ trở lại)

Sato Thứ Lang mắt nước lưng tròng nhìn dao găm cùng đồng bạc, cuối cùng vẫn là lựa chọn cái thứ hai!

Đi lang thang!

Không phải hần sợ chết, mà hần thật sự không cam lòng cứ như vậy chết đi, hần nhất định có thể Đông Sơn tái khởi!

Kết quả hần còn chưa ra khỏi Vận Thành, bị một đám thợ mỏ đã từng bị hần ức hiếp tổn thương qua và thân nhân của người bị hần giết hại loạn đánh ột trận.

Không có bị đánh chết, nhưng điên điên khùng khùng kéo lấy một thân thương tích, đi ra Vận Thành...

Lục Hoài Ninh so với hần kết quả không khá hơn bao nhiêu, quặng mỏ của hần bị sung công, người cũng đã bị bắt.

Thị trưởng Vận Thành đang lo đã lâu không có chuyện gì có thể cho hần lập công rồi, quyết định cầm Lục Hoài Ninh khai đao, chưa nói muốn giết, nhưng bảy mươi năm ở tù cũng đã đủ.

Lục Hoài Ninh nghe xong, lúc này mới luống cuống, nếu hần thật sự ở tù thì xong rồi.

Đợi lúc Lục Côn Sơn gặp hần, tựa hồ khóc hô hào nói: “Em trai, cứu anh! Anh không muốn chết!”

Côn Sơn nhìn như khó xử khoát khoát tay: “Em đã từng muốn cứu anh, anh không đồng ý, hiện tại đoán chừng cũng khó rồi.”

112. Chương 112: Đổi Lương Thực

“Vậy thì nói cho cha biết! Cha sẽ không đổi với anh thấy chết mà không cứu!” Lục Hoài Ninh nghiêng rằng nghiêng lợi nói, cho dù cha đem hần đánh thành tàn phế, cũng so với ngồi tù bảy mươi năm tốt hơn.

Côn Sơn về mặt khó khăn nói: “Được rồi! Tuy em không muốn cha tức giận, nhưng chuyện lớn như vậy, cũng dấu diếm không nổi.”

Côn Sơn gọi điện cho Lục lão gia, nói chuyện này.

Lục lão gia nghe xong thiếu chút nữa ngắt đi, đã qua một hồi lâu mới nói: “Con trở về a! Tên súc sinh kia để cho nó tự sanh tự diệt đi!”

Côn Sơn còn muốn nói điều gì, Lục lão gia đem điện thoại cúp xuống.

Côn Sơn cúp điện thoại về sau, trong nội tâm có chút khó chịu, đến cùng Lục Hoài Ninh cũng là anh trai từng chiếu cố hần, tuy anh trai về sau trở nên giả mù sa mưa, trước mặt người khác đối với hần chiếu cố, sau lưng đối với hần cay nghiệt, thế nhưng hần vẫn là anh ruột.

Do dự mà nghĩ hai ngày nữa lại trở về, dù sao trong nội đường mấy ngày nay còn có việc trọng yếu cần phải làm, hần còn có thể đợi vài ngày.

Cái gọi là công việc trọng yếu cần phải làm, kỳ thật chính là lần này có thể hay không kiếm được một số tiền lớn, thành bại đánh cược một lần.

Sato Thứ Lang và Lục Hoài Ninh tiền tài cộng lại vẫn còn rất nhiều, trên đường vận chuyển khoản tiền lớn đến Thái Nguyên, cho dù phải một tiểu đoàn áp tải, nhưng Trí Đường phải hơn hai trăm người mai phục trên đường, vẫn dễ dàng đem tới tay, ngay tại lúc bọn họ ăn cơm, hạ thuốc mê, một người cũng không có giết, chỉ nhẹ nhàng là có thể đoạt rất nhiều vàng bạc châu báu, số tiền kia hai bên phân chia gánh vác, Vận Thành chiếm đầu to, Quảng Châu bên kia xuất lực tương đối ít một chút, chiếm đầu nhỏ. Nhưng cho dù là đầu nhỏ cũng rất khách quan rồi.

Côn Sơn lúc này chủ động không muốn một phần tiền kia, cảm giác lần này mình không nên cầm.

Côn Sơn trước khi đi, muốn đi vào nhà giam thăm anh trai, đưa cho hắn ít đồ, trước khi đi nhận được điện thoại, là đại phu nhân gọi tới. Thì ra Lục lão gia vừa mới nói cho bà biết chuyện của Lục Hoài Ninh, bà làm mẹ nguyện ý lấy ra tất cả tiền riêng của được của mình, đi cứu Lục Hoài Ninh, muốn mượn máy bay của Côn Sơn dùng một lát, gọi điện thoại tới hỏi Côn Sơn có thể chứ?

Côn Sơn hai lời chưa nói để ấy bay đi đón đại phu nhân, nhưng bản thân của hắn không muốn dính vào chuyện này, Lục Hoài Ninh trừng phạt đúng tội, hắn không thì cứu, cũng không đi nhà tù, đại phu nhân năng lực rất in, đích thị là có biện pháp để cho Lục Hoài Ninh rất nhanh từ trong tù đi ra.

Hắn không cần đi vào nhà giam thăm anh trai, tin tưởng không bao lâu nữa, có thể nhìn thấy anh trai ở Quảng Châu rồi.

Đại phu nhân vừa đến, Côn Sơn đợi bà xuống máy bay, liền mang theo Bảo Châu cùng Thẩm mẹ một đoàn người lên máy bay, trở lại Quảng Châu, bên kia còn có rất nhiều chuyện chờ hắn xử lý, Bảo Châu có lẽ đã lâu không có gặp cục cưng, có chút nhớ hai đứa nhỏ.

Côn Sơn sau khi trở về, đi trước gặp Lục lão gia, Lục lão gia mấy ngày nay không tâm tình ở Hồng Kông nghỉ ngơi mặc dù nói tức giận Lục Hoài Ninh, không muốn cứu hắn ra, nhưng đến cùng cũng là con mình, là đứa con mình kỳ vọng cao, Lục lão gia có thể nào không thương tâm khổ sở.

Cả ngày tự giam mình ở trong thư phòng Côn Sơn, ai cũng không trông thấy, rồi lại phải người để ý những chuyện phát sinh ở Vận Thành.

Một là không hi vọng con trai trưởng chết, hai là không hi vọng chuyện này làm phiền hà con trai út.

Ông hi vọng đứa con trai út đừng làm ông thất vọng, nhưng ông cái gì cũng không có cùng Côn Sơn nói. Côn Sơn đứa nhỏ này trọng cảm tình, nhìn như lãnh huyết kỳ thật rất trọng tình cảm, mà Lục Hoài Ninh đứa bé kia thì ngược lại, nhìn xem ôn hòa thực chất bên trong hiện tại đã hung ác, lúc mấy ông bạn già ở Vận Thành nói cho ông biết Lục Hoài Ninh làm những chuyện kia, ông quả thực không thể tin nổi.

Càng không thể tin chính là Lục Côn Sơn đã sớm biết chuyện Lục Hoài Ninh làm, nhưng lại không gọi điện thoại nói cho ông biết.

Điểm ấy làm ông có chút buồn bực con trai út, người làm đại sự sẽ không câu nệ tiểu tiết, hắn trọng tình nghĩa huynh đệ giúp anh trai giấu diếm, kết quả xem xem xảy ra chuyện gì?

Về sau nghe nói Côn Sơn không có vì Lục Hoài Ninh mà bao che, ông không cảm thấy Côn Sơn bất nhân bất nghĩa, ngược lại cảm thấy Côn Sơn vẫn là đứa hiểu được cái gì là trọng yếu nhất, đối với con trai út rất cục yên tâm.

Sau khi Côn Sơn trở về nghe nói cha hắn đã vài ngày không ăn không uống, rất lo lắng, sai người hầu trong nhà đi làm một ít đồ ăn cha và Bảo Châu ưa thích, vừa vận hắn và Bảo Châu cũng còn chưa ăn cơm.

Nhắc nhở Thẩm mẹ đợi tí nữa đồ ăn chuẩn bị xong, gọi hai cha con họ xuống dùng cơm, Côn Sơn đi gõ cửa thư phòng: “Cha, là con, Lục Côn Sơn.”

Nghe được giọng của con trai út, Lục lão gia đứng dậy mở cửa, nhưng cũng không ngoài ý muốn, tính toán thời gian, con dâu đi qua, Côn Sơn cũng nên trở về rồi, ông mới có thể biết rõ: “Trở về rồi hả?”

“Dạ.” Côn Sơn không đề cập tới chuyện của anh trai, sợ cha khổ sở, từ trong lòng ngực móc ra khế đất trả cho Lục lão gia: “Cha, khế đất con đã lấy về, không tốn một xu, còn lấy được tiền của tên Sato Thứ Lang kia, cha cứ việc dùng.”

Lục lão gia lại nói: “Hắn mặc dù hung ác, nhưng những số tiền này đều là tiền mồ hôi nước mắt của dân chúng, cha giữ lấy lương tâm sẽ bất an, con đem tất cả đổi thành lương thực, lại trở về Vận Thành một chuyến, hiện tại Vận Thành khô hạn thiếu lương thực, con đem lương thực đổi được đi tiếp tế dân chúng a!”

Người của Trí Đường thật ra đã làm như vậy rồi, bọn họ cướp được vàng bạc tài bảo phân ra cho các anh em xong, phần còn lại đều cầm lấy đi đổi lương thực, ở toàn bộ Sơn Tây tiến hành hoạt động phát cháo miễn phí.

Côn Sơn nói: “Hiện tại đã có người phát lương thực rồi, con cũng hiểu là không đủ, con thấy ở đó điều kiện chữa bệnh còn chưa tốt lắm, chúng ta bỏ vốn thành lập một bệnh viện, giúp người xem miễn phí, xây dựng một học đường, để cho những đứa nhỏ nhà nghèo có thể đến trường, tiền còn lại chúng ta mua lương thực chia cho hương thân phụ lão ăn không đủ no, cha thấy thế nào?”

Lục lão gia nghe xong, cảm thấy rất tốt, con trai so với ông suy nghĩ sâu xa hơn, rất tốt: “Rất tốt.”

Ông đã nói, Côn Sơn phải tìm một đám thủ hạ, ngựa không dùng vó đi mua gạo, cũng mặc kệ chất lượng, ở đâu tiện nghi, chỉ cần không có xấu là được rồi, có thể mua được càng nhiều càng tốt, trước mắt ăn no bụng so với ăn ngon trọng yếu hơn.

Ba ngày sau Lục Hoài Ninh trở về, đại phu nhân dùng tất cả tiền riêng đổi tự do về cho con trai, Lục Hoài Ninh hai bàn tay trắng đi theo đại phu nhân đến Quảng Châu.

Lúc Đại phu nhân dẫn Lục Hoài Ninh râu ria lồm xồm đi vào biệt thự của Lục Côn Sơn, Lục lão gia đang ở trên lầu chơi đùa với hai đứa cháu đáng yêu, người hầu đi báo nói đại phu nhân và đại thiếu gia đến rồi, yêu cầu gặp Lục lão gia.

Lục lão gia nhíu một cái: “Không gặp, kêu tên súc sinh kia cút ra ngoài, đừng ô uế nhà của Côn Sơn, về phần đại phu nhân, bà muốn thì trở về Hồng Kông đi, nếu không muốn, thì theo con của bà đi đi!”

Đại phu nhân nghe xong người hầu chuyển cáo, dọa đến hai mắt tròn thật lớn: “Lão gia là muốn đuổi con của tôi đi sao? Là định không nhận đứa con trai này hả?”

Bát phu nhân vừa được Lục lão gia rước qua, bị Lục lão gia sai xuống đuổi hai người bọn họ, mỉm cười nói: “Chị cả nghĩ nhiều rồi, ý của lão gia bất quá là muốn đại thiếu gia tự mình ở bên ngoài một đoạn thời gian trước, đợi lão gia bớt giận, có lẽ sẽ không có sao, chị đừng buồn.”

113. Chương 113: Bị Gạt

“Thế nhưng bên ngoài tôi không có nhà a! Lão gia có đưa cho cô chìa khóa nhà chuyển cho tôi không?”

Bát phu nhân lắc đầu: “Hai người có thể thuê a! Không đúng, không phải hai người, là đại thiếu gia, ý của lão gia, chị cả không cần đi ra ngoài ở, chị cả có thể trở về Hồng Kông bên kia ở.”

Đại phu nhân đau lòng con trai, đáng tiếc trên người bà tiền tài đều đã dùng hết: “Hiện tại tiền bạc của tôi rất ít, chuyện của Hoài Ninh, cô cũng biết đấy, cô cho tôi mượn ít tiền a!”

Bát phu nhân lúc bình thường bị bà ức hiếp không biết bao nhiêu lần, lúc này không bỏ đá xuống giếng cũng không tệ rồi: “Thật có lỗi, tôi vừa hết tiền, đi thông thả không tiền.”

Bảo Châu vừa vặn nghe thấy được, nghĩ đến là người một nhà, bát phu nhân không có, cô có a! Như thế nào không đến hỏi cô?

Cô chạy tới hô to: “Con có! Con có!”

“Bảo Châu con...” Đại phu nhân muốn nói, kinh ngạc lại mang thêm vài phần hổ thẹn, ngày xưa bà làm khó dễ Bảo Châu không ít, đến lúc này, thật không nghĩ tới người sẽ đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi lại là cô.

Bảo Châu rất nhanh gỡ xuống một bộ vòng tay vàng khảm ngọc đưa cho đại phu nhân: “Cầm cái này, nếu không đủ, trên lầu con còn có tiền, con đi lấy.”

“Không cần, đã đủ rồi! Đã đủ rồi! Bảo Châu cảm ơn con!” Đại phu nhân nghĩ đến chính mình ngày xưa lúc cô kính trà, cũng chỉ cho cô một bộ vòng tay vàng nhỏ xíu, hôm nay Bảo Châu ột bộ nặng trĩu này, nhìn ngọc cũng là thượng thừa đấy, có lẽ rất đáng tiền.

Bảo Châu nở nụ cười: “Vây là tốt rồi!”

Nói xong cô nghe thấy tiếng cục cựa khóc, bối rối hướng trên lầu chạy tới.

Nhìn bóng lưng cô rời đi, Lục Hoài Ninh đột nhiên cảm giác mình trước kia chương mắt cô, đó là một chuyện rất ngu ngốc...

Khi Côn Sơn trở lại, đã muộn, nhìn qua hai cục cựa xong, dựa vào Bảo Châu nằm xuống, Bảo Châu cảm giác được sự hiện hữu của hắn, kéo qua cánh tay của hắn, ình đệm lên đem làm gối đầu ngủ.

Côn Sơn đem cô ôm vào trong ngực nói: “Thực xin lỗi, gần đây bận quá, đợi một thời gian nữa chúng ta xuất ngoại đi chơi.”

Bảo Châu mân mê cái miệng nhỏ nhắn: “Lần trước anh cũng nói như vậy.”

Côn Sơn nói: “Gần đây thật sự rất bận, qua năm sáu ngày phải về Vận Thành, đưa lương thực qua đó, hơn nữa chính phủ Vận Thành rất nỗ lực, nghe nói hắn muốn xây dựng bệnh viện và trường học miễn phí, liền phê chuẩn xuống, không lấy một xu. Trở về thuận tiện tham gia nghi thức khởi công.”

“Nghi thức khởi công?” Bảo Châu chưa từng nghe qua.

Côn Sơn nói: “Thuận tiện mang em trở về, xử lý xong sẽ trở lại, trong nhà cửa hàng và phòng ở lần này thật sự đều phải xử lý, ba ba cố ý về sau ở lại đây, ông cảm thấy chuyện của anh trai, không còn mặt mũi trở về.”

Bảo Châu cho tới nay đều là Côn Sơn ở đâu cô ở đó: “Được a!”

So với lúc Lục Hoài Ninh xăm xít rời đi, Lục Côn Sơn cách hơn mười ngày, mang theo Bảo Châu về, quả thực là lại một hồi vinh quang trở về, thời điểm phát lương thực, Côn Sơn mang theo Bảo Châu đứng ở một chỗ rất xa dùng kính viễn vọng nhìn xem, thấy mọi người đi nhận lương thực, đều là một bộ dạng rất vui vẻ bọn họ cũng vui vẻ theo.

Bệnh viện cùng trường học bên kia, lúc Côn Sơn mang theo Bảo Châu đi tham gia nghi thức khởi công, thị trưởng đã tới tham gia rồi, nghe nói là vì Diêm Tích Sơn nghe chuyện Lục Côn Sơn gần đây, rất là tán thưởng người trẻ tuổi này đã từng ở trong mắt hắn xem là khó thành công.

Mới gần gần hơn một năm, Lục Côn Sơn đi ra ngoài, cứ nhiên dùng tốc độ cực nhanh làm giàu, sau đó lại còn không quên quê quán, tuy là lấy danh nghĩa của Lục lão gia trở về làm từ thiện, nhưng vẫn làm cho Diêm Tích Sơn bắt đầu chú ý người trẻ tuổi gần đây danh tiếng rất thịnh này, không chỉ là Diêm Tích Sơn, ở Thái Nguyên người nào đó lúc ở trên báo chí nhìn thấy tin tức của Lục Côn Sơn cùng Bảo Châu, đột nhiên mình bạch con của mình vì cái gì mỗi lần vừa nhắc tới Lục Côn Sơn, thì mặt mũi tràn đầy ưu thương, tình địch như thế, chỉ có thể trách con của ông xui xẻo?

Hội từ thiện ở tỉnh cũng phái người đến, nhờ Côn Sơn mang một bộ chữ do chính tay hội trưởng bọn họ viết về cho Lục lão gia, phía trên chỉ có một chữ: “Thiện.”

Lục lão gia cả đời bị người ta gọi là gian thương không nghĩ tới lúc về già lại nhận được một chữ “Thiện”, đối với Lục lão gia gần đây ưa thích học đòi văn vẻ mà nói, đây là một chữ thật tốt, từ nay về sau vô luận ông đi đến nơi nào, đều là nhà từ thiện, có ít người không hề gọi ông là ông chủ Lục, mà gọi là Lục đại thiện nhân.

Mà Côn Sơn cũng hưởng ánh sáng của ông già, khắp nơi được người xưng là nhà từ thiện.

Nhà từ thiện có rất nhiều chỗ tốt đấy, đương nhiên hắn cũng ở mấy tháng về sau mới phát hiện...

Côn Sơn giải quyết xong mọi chuyện, thuận tiện công khai biểu thị cửa hàng trong nhà có thể bán, muốn mua có thể tìm thư ký của hắn liên hệ, thư ký của hắn sẽ ở ở chỗ này một thời gian ngắn.

Mà hần đem chuyện xử lý không sai biệt lắm về sau, mang theo Bảo Châu định rời đi, nhận được điện thoại từ Thái Nguyên gọi tới, là một vị Trương tiên sinh cũng làm từ thiện, nghe Côn Sơn làm từ thiện, nói là muốn mời hần đi Thái Nguyên ăn một bữa cơm.

Côn Sơn vốn định do dự một chút, đi điều tra chi tiết rõ ràng về người nọ, kết quả Bảo Châu có chút đói bụng, lại do cô tiếp điện thoại, Bảo Châu mặt mờ lắc lư mà gật đầu nói: “Được! Chúng tôi đói bụng, cảm ơn a!”

Côn Sơn không đi cũng chỉ có thể kiên trì đi, kết quả vừa đến nhà hàng nơi ước hẹn, hần tròn mắt, vị Trương tiên sinh tự xưng làm từ thiện kia đưa bọn họ đến một mái hiên, trong ghế lô ngồi hai người, một người đàn ông trung niên ngồi ở đó lộ ra bình thản thông dong cùng một vị phu nhân bộ dạng thùy mị, người đàn ông trung niên trên tay đeo ngọc ban chỉ, trong túi áo có một chiếc đồng hồ, lại chỉ mặc một bộ quần áo bình thường bằng bông, vị phu nhân có vẻ bí hiểm mặc một bộ sườn xám mạ vàng màu tím đen lộ ra đoan trang thích hợp, cách ăn mặc đều rất quý phái.

Trương tiên sinh thấy bọn họ ngạc nhiên, giải thích nói: “Hai vị này là cậu mợ của tôi, thật ra là cậu tôi muốn gặp hai vị, tôi còn có việc, cáo từ trước.”

Trương tiên sinh nói xong liền rời đi, Côn Sơn trong lòng khó chịu, không đợi hai người kia mở miệng, lôi kéo Bảo Châu định quay người đi, mở cửa ra lại bị ngoài cửa chẳng biết lúc nào nhiều ra hai gã gia đình ngăn lại.

Côn Sơn vung tay chuẩn bị ra quyền, lại nghe người đàn ông trung niên kia nói một câu làm cho Côn Sơn quay đầu: “Tôi là cha của Thẩm Kỳ Lương.”

“Thẩm lão gia, ông có chuyện gì muốn nói với chúng tôi?”

“Mời ngồi, trước dùng cơm a! Tôi không có ác ý.” Người đàn ông nói.

Côn Sơn hiện tại muốn rời đi, về sau sợ lúc gặp mặt sẽ xấu hổ, tương lai có lẽ hần sẽ có một ngày trở lại Sơn Tây, cần gì phải đắc tội với người trước mắt này, tương lai chịu khổ có thể là chính mình, có câu sơn ngoại hữu sơn người giỏi còn có người giỏi hơn, càng là người khiêm tốn nhã nhặn, khả năng càng là đại thần không thể đắc tội.

Đành phải kiên trì ngồi xuống, trong bữa tiệc người đàn ông trung niên hỏi tình hình gần đây của Thẩm Kỳ Lương, Côn Sơn có chút kinh ngạc: “Ngài không biết tình hình gần đây của hần?”

114. Chương 114: Không Thể Vãn Hồi

Vị phu nhân kia thở dài nói: “Nói ra không sợ cậu chê cười, đứa con kia của tôi và cha nó cãi nhau, mỗi lần tìm người đi điều tra tình hình gần đây của nó, luôn không rõ lắm. Nghe nói vợ chồng hai người qua lại với nó cũng gần, có biết tình hình gần đây của nó không?”

Bảo Châu không biết đây là thăm dò, nên thành khẩn nói: “Ngày hôm qua cùng Thẩm đại ca ăn cơm, hần ăn hết ba chén lớn, so với con còn nhiều.”

Bảo Châu vừa nói như vậy, Côn Sơn trong lòng cảm thấy khó chịu, người ta có thể là muốn thăm dò thật hư, kết quả Bảo Châu không đánh đã khai, nghĩ thầm người ta biết rõ con của mình và vợ của hần quan hệ phi thường tốt, sẽ nghĩ như thế nào? Sợ là hiểu sai, nếu nói vài lời khó nghe, Bảo Châu như thế nào chịu được?

Thẩm lão gia nghe xong, sắc mặt lập tức trời quang chuyển mây, tên tiểu tử bất hiếu ! Xem ra quả thật có hứng thú với vợ của người ta, lần trước ông hỏi còn không chịu thừa nhận, muốn chuẩn bị hôn sự cho hần, hần lại dám lén rời nhà trốn đi. Xem ra ông hoài nghi không phải không có đạo lý.

Trên đời này nhiều cô gái như vậy, đứa con trai không thông suốt của ông, như thế nào hết lần này tới lần khác chỉ vừa ý người đã có chồng?

Kêu ông đem mặt mo đặt ở đâu?

Bên ngoài lời ra tiếng vào đã sớm truyền ra, truyền vô cùng khó nghe, nói con của ông cô gái trong sạch không tìm, hết lần này tới lần khác quần quít lấy người đã có chồng, còn đi theo người ta chạy đến Vạn Thành, kết quả người ta từ Vạn Thành dọn đến Quảng Châu, hẳn lại hấp tấp ba ngày hai nơi hướng Quảng Châu chạy, lập tức để đứa xuống, đối với Bảo Châu nói: “Cô gái, lần sau gặp lại hẳn, thì nói cha hẳn về sau không ép buộc hẳn kết hôn nữa, kêu hẳn về nhà.”

Bảo Châu lên tiếng: “Dạ.”

Người đàn ông nói xong nhìn về phía Côn Sơn nói: “Đứa con kia của tôi không thể so với cậu là người có vợ, có đôi khi không biết chừng mực, quấy rầy phu nhân cậu, về sau không cần nể mặt hẳn, có mấy lời, nên nói thì phải nói.”

Côn Sơn lúc ấy giả bộ hồ đồ nghe không hiểu, nghĩ thầm con của ông quần quít lấy vợ tôi, lời có thể nói tôi đều đã nói, dù sao hẳn của là bạn tôi, tôi cũng không thể không nể mặt hẳn, thật bất đắc dĩ nói: “Thẩm huynh đối với hai vợ chồng tôi rất thành tâm đối đãi, là tri kỷ tốt, cũng là người hợp tác, sợ là không dễ dàng.”

Người đàn ông cảm thấy hẳn trả lời có lệ, chưa thử qua làm sao biết không dễ dàng?

Không dễ cho ông mặt mũi đúng không? Hừ!

Mặc kệ Lục Côn Sơn lợi hại như thế nào, tin hay không chỉ cần một câu nói của ông có thể làm hẳn xong đời, người đàn ông trung niên ngoài mặt không nói gì, trong lòng lại có chút mất hứng, cùng người phụ nữ bên cạnh, là vợ lớn của ông, từ khi ông nạp thiếp là gia đình danh môn, thì rất ít dẫn bà đến nơi xã giao bình thường, hôm nay đúng lúc Nhị phu nhân không ở nhà, mới kêu bà đi theo, bà đi theo bên cạnh ông lâu như vậy, vẫn biết nhìn mặt mà nói chuyện, kẹp lên một đĩa thức ăn cho ông: “Lão gia ném thử cái này, đây là món ông thích nhất.”

Người đàn ông không có động đũa, ông đang tức giận, phải nghĩ biện pháp làm con của mình hết hy vọng mới được!

Bảo Châu lại đột nhiên kêu lên, giống như vừa mới phát hiện cái gì nhìn về phía hai người: “A! Con giống như đã gặp bà ở nơi nào.”

“Bảo Châu...” Côn Sơn muốn gọi cô lại đã không còn kịp rồi, Bảo Châu thường nói ra những lời kinh người, bình thường coi như xong, nhưng hiện tại không rõ về đối phương, dễ dàng đắc tội với người ta, nơi này là Thái Nguyên không phải Vạn Thành, ở đây quá nhiều nhân vật lớn, có mấy lời không thể nói lung tung.

Vị phu nhân kia nghe vậy, hơi ngẩng đầu lên: “Ở nơi nào?”

“Trong mộng, bà rất giống mẹ con.”

Côn Sơn lập tức muốn trốn vào góc tường, lần này Bảo Châu vui đùa có hơi quá trốn rồi?

Nào biết vị phu nhân kia nghe xong lời này lại có vài phần cao hứng, trong lòng cảm thấy rất thích cô gái vô tâm này, bà dưới gối không con gái chỉ có một đứa con trai là Thẩm Kỳ Lương, trong nhà tiểu thiếp sinh ra ba đứa cũng đều là con trai, tuy cũng đều là con, nhưng con trai và con gái cảm giác cuối cùng là không giống nhau, con trai không có tri kỷ như con gái, trên mặt mang thêm vài phần tươi cười thiết tình.

Người đàn ông kia đã lâu không phát hiện phu nhân vui vẻ như vậy, có lẽ hai người làm vợ chồng nhiều năm như vậy, chính mình cuối cùng đã bạc đãi bà, cưới thiếp thất về sau, đối với bà có chút lạnh nhạt, nếu bà đã vui vẻ vậy cái này dễ thôi, mở miệng hỏi Bảo Châu: “Con có bằng lòng làm con gái nuôi của chúng ta hay không?”

Côn Sơn kinh ngạc, lúc hẳn chưa kịp phản ứng, Bảo Châu nghe xong đã trả lời: “Đồng ý a!”

Người đàn ông cảm thấy mặt mũi tìm trở về, như vậy về sau tiểu nha đầu này và Kỳ Lương trên danh nghĩa chính là anh em rồi, tiểu tử kia cũng không thể có ý xấu a! Lần này nhất định có thể đánh gãy tâm tư của hẳn! Không tệ không tệ!

Hơn nữa đều là người một nhà, rất nhiều chuyện về sau dễ nói nha! Ví dụ như giúp ông đem tiểu tử thú vị kia bắt trở lại.

Vội vàng nói tốt: “Được! Vậy hôm nay cha chính là nhận con làm con gái.”

Côn Sơn gặp tình thế không thể cứu vãn, đành phải lôi kéo Bảo Châu cùng một chỗ quỳ xuống, hai người kia cũng vui vẻ vì có một đứa con gái nuôi, lấy chiếc vòng cổ giá trị liên thành đưa cho Bảo Châu: “Mau đứng lên, cầm cái này, coi như lễ gặp mặt a!”

Bảo Châu cái khác không hiểu nhưng cấp bậc lễ nghĩa vẫn hiểu được, từ trong túi quần móc ra món đồ chơi Côn Sơn cho cô đưa cho Thẩm phu nhân, cái đồ chơi kia xem xét chính là đồ tốt, đó là một tiểu cầu làm bằng tơ vàng, chính giữa tiểu cầu có một viên đạn châu làm bằng rubi, một viên kim cương so với viên đạn châu nhỏ hơn một chút, còn có một viên phỉ thúy cỡ hạt đậu, đây là món đồ chơi của Bảo Châu, bình thường lúc đi đường sẽ rung động leng keng, thời điểm mất hứng, cầm lên rung một cái.

Vị phu nhân kia vốn là người biết nhìn hàng, xem xét cũng biết là quý báu, biết rõ cô con gái nuôi này là đem bà để ở trong lòng, vô cùng cao hứng thu nhận.

Trong lòng người đàn ông cũng hiểu được đứa con gái nuôi này là một người phóng khoáng.

Đáng thương Lục Côn Sơn hôm nay định mang Bảo Châu rời đi, kết quả người đàn ông nói, nào có đứa con nào không biết nhà của mình, nên về nhà a!

Côn Sơn mắt nhìn vợ trên miệng còn cười toe toét ngây ngô, lập tức muốn khóc, đã xong đã xong, cái này đi vào, muốn ra càng khó khăn.

115. Chương 115: Có Thể Chuồn Yêm Không?

Kết quả lái xe đến cửa phủ, Côn Sơn lần nữa há hốc mồm, nhìn trên tấm biển khảm nạm hai chữ vàng cực lớn Thẩm Phủ, lúc này mới phát giác, Thẩm Phủ không phải nơi bình thường, mà là Thẩm gia giàu nhất Sơn Tây.

Người cha nuôi vừa rời Bảo Châu mới nhận thức, chính là người nhà họ Thẩm giàu nhất Sơn Tây?

Côn Sơn một bên trấn định lại, một bên vụng trộm nhéo tay mình một cái, rất đau, xem ra không phải đang nằm mơ...

Nếu nói Lục Côn Sơn hẳn có tiền, ở trước mặt người này, chút ít tài phú kia quả thực không đáng nhắc tới.

Tiền Lục Côn Sơn kiếm được dùng cũng nhiều, trên cơ bản không có tích góp gì lớn. Mà Thẩm gia tiền kiếm được rất nhiều, cộng thêm tổ tiên nhiều năm tích lũy, tài lực kinh người, nếu như nói Lục Côn Sơn mua máy bay, hù dọa một ít người, vậy Thẩm Chi Tề có thể mua toàn bộ sân bay.

Đi vào, đại phu nhân đã kêu người đi chuẩn bị phòng trọ, phải bố trí thật tốt.

Buổi tối Thẩm Chi Tề có việc phải đi ra ngoài, vốn là muốn mang Nhị phu nhân đi, nghĩ đến là xã giao trên quan trường, mà con rể mới tới Thái Nguyên nên dẫn hắn theo.

Buổi tối là thọ yến của một vị quan lớn ở Thái Nguyên, người này cùng Thẩm Chi Tề có quan hệ anh em, mỗi lần Thẩm Chi Tề cùng ông hợp lại một chỗ, đều bị rót rượu.

Hôm nay Côn Sơn cùng đi theo mà!

Thì, hắc hắc!

Mọi người vốn đều cho rằng Thẩm Chi Tề sẽ mang Nhị phu nhân xinh đẹp đến đây, kết quả nhìn thấy là một người trẻ tuổi đẹp trai đi cùng, không khỏi sửng sốt, có người hiểu sai rồi hay không? Không biết ah!

Bất quá có cô gái bởi vì nhìn Côn Sơn quá nhập thần, không nghĩ sẽ ngã sấp xuống, là có.

Người đẹp trai đứng bên cạnh Thẩm Chi Tề là ai?

Chẳng lẽ là con riêng?

Có người nghĩ như vậy, nhưng nếu là con riêng, vậy đứa con này có phải hay không hơi lớn một chút?

Vẫn là vị quan lớn kia dám nói, bưng chén rượu tới, trực tiếp hỏi: “Tiểu tử này là?”

“Lục Côn Sơn, con rể tôi.” Thẩm Chi Tề thản nhiên nói, lại làm người nghe kinh sợ.

Lục Côn Sơn! Con rể?

Trách không được trước kia đồn đãi Thẩm Kỳ Lương và vợ chồng Lục Côn Sơn đi được gần, hóa ra Thẩm Kỳ Lương và vợ của Lục Côn Sơn, chỉ là quan hệ anh em, có lẽ lời đồn chỉ là truyền nhảm mà thôi.

Nhưng mọi người tranh thủ thời gian âm thầm nhớ kỹ Lục Côn Sơn này, quay đầu lại có thể nịnh bợ a!

Trong bữa tiệc Lục Côn Sơn tránh không được thay Thẩm Chi Tề ngăn cản không ít rượu, lúc Thẩm Chi Tề trở về càng cảm thấy có con rể thật tốt!

Có thể giúp ông cản rượu, mà con rể này thân phận địa vị cũng không kém, mang đi ra ngoài rất có mặt mũi a!

Kỳ thật ông vốn là có đứa con gái, năm đó bởi vì trong nhà xảy ra biến cố ngay lúc đại phu nhân mang thai con gái không thể không quan tâm chuyện trên thương trường, mệt mỏi quá mức cuối cùng không bảo trụ được đứa nhỏ.

Nếu không con gái của ông đại khái cũng đã lớn cỡ Bảo Châu rồi, cho nên trước kia nhìn thấy con gái người ta, ông luôn vô cùng hâm mộ, sau khi nạp thiếp vốn cũng muốn lại sinh một đứa con gái, nhưng thủy chung duyên phận không đủ, trong nhà tổng cộng có bốn đứa con trai, còn không có một đứa con gái nào, hiện tại tốt rồi, không cần ghen ghét người khác, thoáng một cái có một đứa con gái, còn nhiều thêm một đứa con rể, tuy chỉ là con nuôi, nhưng dù sao có còn hơn không.

Thẩm Chi Tề về đến nhà, đủ loại cao hứng kích động.

Côn Sơn sau khi trở lại phòng, đủ loại uể oải nôn mửa...

Bảo Châu nhìn bộ dạng đáng thương của Côn Sơn, rất có xúc động ngồi xổm trong góc căn móng tay, cô có phải đã làm sai rồi không?

Bảo Châu cẩn thận từng li từng tí đi qua, lại đưa khăn mặt cho hắn vỗ vỗ lưng nói: “Anh không sao chứ?”

Côn Sơn biết rõ cô vô tâm, cũng không trách tội, nói: “Không có việc gì, anh nôn xong đã cảm thấy khỏe hơn rồi.”

Kết quả hắn khỏe mạnh chỉ duy trì một đêm, ngày hôm sau Thẩm Chi Tề lại dẫn hắn đi xã giao, bình thường ông lười đi xã giao, không có con gái, không có khoe khoang a!

Hiện tại có thể khoe khoang con gái nuôi và con rể rồi, đi!

Vì vậy tối hôm đó Côn Sơn trở về nôn mửa không ngừng, mắt nước mắt lưng tròng muốn về nhà a!

Nhưng mà phải nói như thế nào đây?

Nói con phải về nhà, trong nhà còn nhiều công việc, lý do rất thực, nhưng sẽ làm nhạc phục tức giận a!

Không được!

Nói Bảo Châu nhớ con?

Không được!

Nhạc phụ sẽ cho người mang đứa nhỏ tới, hắn nhìn ra, Thẩm Chi Tề có chút thưởng thức hắn, hi vọng hắn có thể ở lại Thái Nguyên phát triển, nhưng hiện tại Côn Sơn thực sự không muốn xen lẫn trong Thái Nguyên, quá phức tạp đi, vẫn là làm ở Quảng Châu so sánh ổn định và đáng tin cậy hơn, không cần phải lo lắng nhiều.

Vậy nói cái gì mới tốt đây?

Đang lúc hắn vò đầu khổ sở suy nghĩ, Bảo Châu tới vỗ vỗ lưng của hắn nói: “Mấy ngày nay anh luôn nôn mửa, có phải không quen với khí hậu ở đây không?”

Lý do tốt! Côn Sơn rất thích, ừm! Ngày mai sẽ nói như vậy, đêm nay trước giả bộ, ngày mai sẽ có thể về nhà.

Kết quả gừng càng già càng cay a!

Con nói bị bệnh?

Cái này dễ thôi, gọi bác sĩ tới, chích! Uống thuốc!

Côn Sơn lập tức so với cái gì đều khỏe nhanh, lại hoạt bát như thường.

Bất quá trong họa có phúc, quây một phát như vậy, Thẩm Chi Tề cũng không mang theo hấn đi xã giao nữa, cảm thấy uống nhiều rượu tổn hại sức khỏe, nói chuyện chánh sự a!

Hôm nay sau khi trở về, gọi hấn vào thư phòng thảo luận: “Côn Sơn a! Con luôn rảnh rỗi như vậy cũng không phải chuyện tốt.”

Côn Sơn cảm thấy vô cùng có đạo lý, liên tục gật đầu: “Nhà của con bên kia cũng có rất nhiều chuyện phải xử lý, ta cũng hiểu được phải cáo từ, con với Bảo Châu cơm nước xong xuôi sẽ đi.”

Thẩm Chi Tề lại đột nhiên hiền lành cười nói: “Cha cũng hiểu được như vậy bất tiện, nếu không con chuyển nhà qua đây, muốn làm cái gì, cha đều ủng hộ con.”

Côn Sơn cố nén ý niệm muốn khóc nói: “Nhạc phụ, việc này để con suy nghĩ vài ngày a!”

Thẩm Chi Tề cảm thấy đột nhiên đề nghị như vậy, cũng phải để cho Côn Sơn có thời gian tiếp nhận, gật đầu nói: “Được rồi!”

Côn Sơn vốn muốn bỏ trốn, nhưng mặc kệ hấn và Bảo Châu đi tới chỗ nào, đều sẽ có người bảo hộ, nói là bảo vệ, thật ra là giám thị hai người bọn họ chạy không thoát mà!

Giữa trưa Côn Sơn ở trong phòng đi tới đi lui, đứng ngồi không yên muốn trở lại Quảng Châu, như vậy một đại gia đình đưa đến Thái Nguyên có nhiều phiền toái, hấn cũng không muốn, hiện tại cả nhà hấn ở Quảng Châu thật vất vả mới quen, nếu lại chuyển qua, thật sự sẽ mệt mỏi a!

Cho dù lui một vạn bước, Thẩm Chi Tề cho hấn lựa chọn, hấn có thể thương lượng, nhưng từ nay về sau, gia tộc của hấn trong mắt người ngoài cùng với gia tộc Thẩm Chi Tề buộc lại với nhau, vinh nhục nhất thể, Lục Côn Sơn hấn không có khả năng có thể tả hữu đều do Thẩm Chi Tề quyết định, vậy cũng chỉ có thể bị ông nắm mũi dẫn đi.

Mà hấn không muốn bị nắm mũi dẫn đi, nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy Bảo Châu tuy bình thường không đáng tin cậy, nhưng thời điểm mấu chốt, vẫn rất có thể giúp đỡ hấn giải nạn, ôm thử tia hy vọng hỏi cô: “Bảo Châu, em có muốn về nhà không?”

“Muốn. Côn Sơn, em nhớ cục cưng! Nhớ cha! Nhớ ông nội!”

“Anh cũng muốn, thế nhưng cha nuôi không cho chúng ta trở về, làm sao bây giờ?”

“Chúng ta chuẩn em a!” Bảo Châu đương nhiên mà nói.

Chuẩn em? Hấn không thể không nghĩ tới, nhưng mà hấn sợ chạy không thoát, tòa nhà này bốn phía có rất nhiều gia đình trông coi, đừng nói người, ngay cả một con ruồi đều chạy không ra, bất quá hấn cũng may, hấn có công phu, có thể trèo tường, Bảo Châu thì khó nói: “Anh có thể chạy, nhưng em làm sao bây giờ? Em sợ là chạy không được.”

Bảo Châu nghe xong nói: “Để Tiểu Hoàng mang em bay, không được sao!”

116. Chương 116: Quá Gian Trá

“Đúng nha!” Hấn như thế nào không nghĩ tới, để cho Tiểu Hoàng ra, Tiểu Hoàng có thể mang Bảo Châu từ sân thượng đi ra ngoài, hơn nữa chắc có lẽ không kinh động bất luận kẻ nào, trực tiếp bay mất mà!

Còn hấn thì dễ rồi, nhảy lầu, trèo tường đều đã quá thuần phục.

Tranh thủ thời gian gọi điện thoại đem Tiểu Hoàng tới, ngày hôm sau buổi tối thừa dịp tất cả mọi người ngủ, để cho Tiểu Hoàng công Bảo Châu đi ra ngoài, bên ngoài đã gọi người tiếp ứng, chính hấn leo tường.

Chờ hần nhảy ra , Bảo Châu ngồi trong xe ngựa ôm Tiểu Hoàng đã ngủ rồi.

Thật là không có nghĩa khí!

Bất quá Côn Sơn không nghĩ nhiều như vậy, cô mệt mỏi có thể ngủ ngon là được a!

Sai người vội vàng đem xe ngựa đuổi tới sân bay, rốt cục có thể trở về nhà rồi, ha ha!

Sau khi Côn Sơn lên máy bay thì thở ra một hơi, an toàn!

Đợi về đến nhà, Côn Sơn mới chính thức an tâm, ôm Bảo Châu mệt mỏi ngủ đi...

Sáng ngày thứ hai người hầu trong nhà phát hiện hai người bọn họ không thấy đâu, thiếu chút nữa muốn khóc, đang định đi bẩm báo phu nhân, Côn Sơn đã gọi điện thoại qua, nói mình và Bảo Châu nhàm chán leo tường chơi, kết quả thuận tiện đi về nhà.

Lời nói dối trắng trợn như vậy, Thẩm Chi Tề nghe xong lập tức nổi giận lôi đình, Côn Sơn đã có cách đối phó.

Khi nhận phụ điện thoại tới, hần lập tức đổi giọng, nói ở đó không quen!

Nên về nhà ở mấy ngày sau đó lại trở qua a!

Đem Thẩm Chi Tề một bụng hỏa, an ủi xuống hơn phân nửa, nhưng trong lòng của ông cũng minh bạch, hai vợ chồng này, khả năng sẽ rất khó trở về.

Tức giận đến cơm trưa đều không muốn ăn, cuối cùng là hai vị phu nhân thay nhau an ủi, nói rất nhiều lời hữu ích, Thẩm Chi Tề mới không có gọi người đến Quảng Châu bắt hai người bọn họ trở về.

Nhưng con gái nuôi và con rể vẫn thừa nhận đấy.

Côn Sơn sau khi trở về, sợ ông tới bắt chính mình, đưa mấy thứ đồ cổ tranh chữ qua nói là hiếu kính, trên thực tế là dùng tiền tiêu tai.

Cũng may Thẩm Chi Tề gần đây bận rộn, cũng không có lòng dạ phái người đi bắt bọn họ trở về, qua một thời gian ngắn rồi nói sau!

Bất quá Bảo Châu vẫn thường xuyên cùng mẹ nuôi là Thẩm phu nhân nói chuyện điện thoại, từ nhỏ cô không có mẹ, Thẩm phu nhân xem cô như con gái ruột.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, nhưng nhân duyên của Côn Sơn tựa hồ tốt hơn, hội từ thiện muốn nhờ hần nịnh bợ Thẩm Chi Tề để kiếm thêm nguồn tài trợ.

Hội từ thiện cần gì hần sẽ hết sức hỗ trợ.

Nhưng nhờ hần nịnh bợ Thẩm Chi Tề, thật có lỗi hần bắt lực, hần chưa bao giờ nghĩ tới đem Thẩm Chi Tề làm chỗ dựa, tự nhiên cũng không dám cho Thẩm Chi Tề thêm bất cứ phiền phức gì, muốn tìm phương pháp mời đi đường vòng, hần sẽ không nhận quà tặng, vạn nhất trong bữa tiệc phát hiện đối phương mời khách có tầng ý tứ này, lập tức rời đi, tuyệt không lưu mặt mũi, hần làm như vậy là giết một người răn trăm người a! Đến kiếm tiền, hần uyển chuyển cự tuyệt, phương pháp cự tuyệt —— khóc than!

Vay tiền?

Chính mình thật nghèo, tiền sữa của con tôi đều phải tìm cha tôi mượn đấy, tôi biết một nhà cho vay nặng lãi không tệ, tôi giúp ngài giới thiệu a?

Cái gì, cùng nhau hợp tác mở ngân hàng trong phạm vi cả nước, tôi xuất tiền, ngài xuất lực?

Được, nhà tôi có thể gọi là nghèo rớt mồng tơi a! Trong nhà ngay cả chim vàng đều bị đói gầy như một con vẹt, còn con vẹt thì gầy như một con chim sẻ chưa trưởng thành, ngài xác định còn muốn tìm tôi hợp tác?

Hy vọng đến, thất vọng mà về.

Xem hần là kẻ đàn à?

Không có cửa đâu!

Không thể nhờ Lục Côn Sơn, có người đã nghĩ tới Bảo Châu, Lục gia rất có tiền, không lừa gạt hấn, lừa gạt ai a!

Người ta là con rể nuôi của Thẩm Chi Tề, là con trai của nhà từ thiện lớn, vợ của người ta trong tay nắm một đồng cổ phần của các công ty nhà máy ngoại quốc, chính mình cũng là bán kim cương.

Người than người nghèo, bọn họ không tin!

Ngày hôm đó, một vị phu nhân họ Cổ mời Bảo Châu đi chơi mát chược, một bên đánh một bên lừa dối cô: “Bảo Châu a! Cô có muốn ăn cá kình không? Vừa vặn chồng tôi có thuyền đánh cá, bán rẻ cho cô, 5000 một chiếc được không? Cô mua 100 chiếc, tôi giảm giá cho cô 9%.”

(cá kình: cá voi)

Bảo Châu nghe thấy đồ ăn hai mắt tỏa sáng, nhưng nghe đến cá kình thì không có hứng thú, cá lớn như vậy, khẳng định da dày thịt béo không thể ăn, lắc đầu: “Đừng cần!”

“Vậy 2000, 2000 một chiếc!” “con vịt” này đã đến tay, không thể cho nó bay đi a!

“Đừng muốn.” Cô không ăn cá mập.

“Vậy 1000?” Cổ phu nhân cắn răng hỏi.

“Đừng muốn!”

“Thuyền của tôi rất tốt, cá kình thật sự ăn rất ngon! Hơn nữa cô có xe, có máy bay, cũng nên có thuyền a! Có biển, đất, trên không, cô mới có thể xem như kẻ có tiền.” Cổ phu nhân tiếp tục lừa dối.

Bảo Châu tin tưởng, một câu cuối cùng kia, biển, đất, trên không đều có mới tính là kẻ có tiền.

Gật đầu: “Có đạo lý.”

Cổ phu nhân lập tức cao hứng: “Vậy cô đồng ý?”

“Cho tôi mượn điện thoại dùng.”

“Gọi đi!”

Bảo Châu gọi điện cho người thương nhân nước Mỹ đã giúp cô mua qua máy bay, đồng thời cũng là phía đối tác của chồng cô – Kiệt Mẫu, đi thẳng vào vấn đề nói: “Tôi muốn mua thuyền!”

“Thuyền gì? Thuyền gỗ? Thật sự?” Thuyền nước Mỹ chất lượng có lẽ chấp nhận được.

“Có ca-nô không?”

Kiệt Mẫu giật mình, nửa ngày mới hồi lại phục tinh thần: “Cô muốn mua ca-nô?”

Bảo Châu gật đầu: “Đúng a!”

“Làm cái gì?” Đừng nói với hấn là vì cô muốn ăn cái gì nha.

“Tôi có xe, có máy bay, còn phải có thuyền, mới chính là biển, đất, trên không!” Bảo Châu nói đương nhiên.

Kiệt Mẫu: “...”

“Được không?”

“Được! Bất quá ca-nô giống như Tây Ban Nha mới tốt, của người Mỹ không tốt, tôi giới thiệu cho cô một người Tây Ban Nha.” Kiệt Mẫu xem cô gần đây hào khí, nghĩ thầm muốn mua nhất định phải mua tốt nhất, xa hoa nhất, lớn nhất đấy.

Bảo Châu đồng ý, cúp điện thoại xong, Bảo Châu mỉm cười với vị cổ phu nhân kia nói: “Cảm ơn đề nghị của cô, tôi quyết định mua ca-nô Tây Ban Nha.”

Cổ phu nhân rất bị kịch nhìn xem cô, nói cả buổi là làm mai mối cho người khác...

Bảo Châu về nhà, Kiệt Mẫu gọi điện thoại tới nói, vị thương nhân Tây Ban Nha kia đã đáp ứng, nhưng muốn gặp cô, ví dụ như giá cả, đều cần phải đàm phán.

Bảo Châu đáp ứng, cúp điện thoại xong, mới nhớ tới mình không hiểu tiếng nước ngoài, Côn Sơn cũng không biết tiếng nước ngoài được bao nhiêu.

Liên nghĩ đến Thẩm Kỳ Lương người đã từng đi du học nước ngoài, lập tức gọi điện thoại qua, Thẩm Kỳ Lương vỗ ngực cam đoan: “Yên tâm, cô phải máy bay đến! Tôi lập tức đến Quảng Châu giúp cô.”

Hắn đã đi du học hai năm, tiếng nước ngoài còn không có quên, tuyệt đối có thể giúp Bảo Châu đàm phán với giá thấp nhất.

Bảo Châu bàn tay nhỏ bé vùng lên, máy bay đi rồi, chạng vạng tối chờ tình địch của Côn Sơn từ Vạn Thành tới.

Thẩm Kỳ Lương nhìn thấy Bảo Châu tuy thân mật, nhưng vẫn phiền muộn không thôi, như thế nào trong vòng một đêm người trong lòng của hắn đã biến thành em gái rồi?

Hắn đã nghe lời Bảo Châu nói, đi về nhà một chuyến, ở nhà vài ngày, lại trở về Vạn Thành, còn chưa có bình phục lại, chỉ cảm thấy cha hắn thật sự quá gian trá a.

117. Chương 117: Biển , Đất, Trên Không Bao Toàn Bộ!

Hắn thật vất vả thích một cô gái, cha hắn lại triệt để quấy nhiễu, ngay cả một tưởng niệm đều không lưu.

Cha a!

Cha xác định, con là con ruột của cha sao?

Côn Sơn vừa về đến, không ngừng bận rộn, Trí Đường bên kia có rất nhiều chuyện phải nhờ hắn xử lý, đường chủ tuổi đã cao, gần đây bị bệnh, phần lớn công việc đều phải do hắn quyết định, về nhà muộn cũng là chuyện thường, người Trí Đường, có chuyện gì bình thường đều thương lượng vào buổi tối, có đôi khi vài việc phải cùng nhau thương lượng, cho nên buổi tối hai ba giờ về nhà cũng là có.

Về nhà, nhìn như hết thấy bình thường, Bảo Châu đã ngủ, nên cái gì cũng không có quan.

Buổi sáng phải đi làm sớm, căn bản không biết trong nhà nhiều hơn một người.

Thẩm Kỳ Lương nhìn thấy Bảo Châu thì hưng phấn tới hôm qua cơ hồ một đêm không ngủ, buổi sáng lúc thức dậy, tinh thần vô cùng phấn chấn, giống như uống thuốc kích thích.

Bảo Châu thấy hắn ngọt ngào cười cười: “Thẩm đại ca sớm, tối ăn điểm tâm.”

Thẩm Kỳ Lương hấp tấp đi qua cùng Bảo Châu cười cười nói nói ăn điểm tâm, trùng hợp Lục lão gia mấy ngày nay vừa mới cùng Bát phu nhân trở lại Hồng Kông, nếu không nhất định sẽ đem Thẩm Kỳ Lương đánh cho rằng rơi đầy đất.

Lòng của Thẩm Kỳ Lương mọi người đều biết, hết lần này tới lần khác Bảo Châu không có chút phát giác nào, còn mở miệng một tiếng Thẩm đại ca, tựa như anh ruột, tuy hiện tại đã là anh trai trên danh nghĩa rồi. Nhưng vẫn không thể làm Thẩm Kỳ Lương chết tâm.

Thời điểm nói chuyện mua thuyền đặc biệt thành công, giá cả giao cho Thẩm Kỳ Lương, hắn chưa bao giờ bạc đãi Bảo Châu, thật sự là ép đến giá thấp nhất.

Ca-nô cỡ lớn nhất thời không thể lập tức đến tay, Thẩm Kỳ Lương kêu cô mua một ca-nô cỡ trung, cũng đã bỏ ra không ít tiền của Côn Sơn, dù sao Bảo Châu chỉ là hứng thú một chút mà thôi, không cần phải vì một ca-nô mà làm táng gia bại sản.

Tuy bốn người bọn họ nói chuyện rất ít, nhưng Bảo Châu cùng Kiệt Mẩu còn có vị thương nhân chuyên bán thuyền nổi tiếng kia tổ hợp lại, chỉ cần là thương nhân nào tinh ý, cô gái này mua máy bay nước Mỹ, nhất định là muốn mua ca-nô rồi.

Đã xong!

Lúc cô mua xong máy bay bán kim cương về sau, trong nước giá kim cương rớt xuống! Quả thực ngay cả dân chúng cũng có thể mua nổi, khiến cho những gian thương vốn định dùng vật quý hiếm bán với giá siêu cao, thiếu chút nữa không cách nào sinh tồn.

Tây Phương đắt tiền nhất tốt nhất là cái gì?

Ô tô!

Vì vậy các đồng chí định bán ô tô bởi vì sợ nhà Bảo Châu cũng sẽ bán ô tô, bắt đầu giá thấp bán phá giá, chỉ sợ đợi ô tô nhà Bảo Châu vừa lên thành phố, ô tô của mọi người đều được mua với giá lá trà (tức là giá ô tô = giá lá trà).

Bảo Châu vừa nghe có lợi, mua bốn chiếc, Côn Sơn một chiếc, hai lão cha, mỗi người một chiếc, đưa cho Thẩm Kỳ Lương một chiếc, cô dùng đồ cũ, Bảo Châu cảm giác mình vẫn là rất tiết kiệm, bởi vì cô còn chưa có mua cho hai đứa con của mình mỗi đứa một chiếc a!

Côn Sơn biết rõ chuyện này, là từ một vị đại gia trong nội đường cho biết, vị kia vốn là muốn muốn chúc mừng hần, đối với hần nói: “Phó đường chủ, nghe nói cậu gần đây lại mua ca-nô, còn mua bốn chiếc ô tô, quả nhiên là phát tài.”

Kết quả Côn Sơn tròn mắt: “Ca-nô? Nghe ai nói vậy?”

“Cậu không biết?”

Côn Sơn gật đầu: “Không có a! Ngài nói còn có xe?”

Mọi người lúc này mới xác định, xem ra hần là thật không biết.

Vị đại gia kia nói: “Toàn thành đều truyền khắp, nhà cậu mua ca-nô Tây Ban Nha, lại mua bốn chiếc xe hơi, mỗi người đều đoán cậu sắp phát tài, hoặc là sắp phá sản rồi. Thậm chí sòng bạc ngầm đều xây dựng chiếu bạc, đánh cược lần này mua ca-nô là vì làm buồn bán cái gì, có người nói bán xe, có người nói vận chuyển súng ống đạn dược, tôi nhàn rồi nhàn chán đánh 100 vạn, cược cậu là muốn bán ô tô.”

Côn Sơn nghe xong, nở nụ cười: “Ngài cược thêm 100 vạn, cược tôi cái gì cũng không làm a! Có thể hồi vốn. Nói thật với ngài, tuyệt đối là vợ tôi bị người khác lừa gạt, làm cần đây.”

Côn Sơn về nhà, định tìm Bảo Châu hỏi một chút, kết quả nhìn thấy Thẩm Kỳ Lương một bộ dáng đại gia ngồi ở trên ghế sa lon nhà mình, nhăn lông mày lại: “Cậu như thế nào ở đây?”

“Bảo Châu mời tôi đến giúp cô ấy mua ca-nô.”

“Thực sự đã mua? Bao nhiêu tiền?”

“Không đắt, tám mươi vạn.”

” Ca-nô Tây Ban Nha?” Côn Sơn có chút không thể tin.

Thẩm Kỳ Lương cảm thấy mình rất lợi hại: “Tám mươi vạn lượng một chiếc, loại vừa, được tặng thêm một chiếc nhỏ, Bảo Châu nói chiếc lớn của cô ấy, tặng tôi chiếc nhỏ a! Nếu không không có thành ý.”

Côn Sơn rất im lặng, Bảo Châu xem đây là đi chợ mua thức ăn?

Nhưng càng thần kỳ chính là người ta thực sự tặng, Thẩm Kỳ Lương nói là loại thuyền nhỏ chở hàng.

Côn Sơn thật cao hứng a!

Miễn phí được một chiếc thuyền nhỏ, lại nghĩ tới chuyện ô tô: “Bảo Châu còn mua xe?”

“Xe cũng là mua một tặng một, mua ô tô tặng xe đạp.”

Côn Sơn nghe xong vui vẻ, vợ hần cũng thật biết tính toán: “Không tệ, không tệ!”

Thế nhưng mua ca-nô làm cái gì?

Côn Sơn trong lúc nhất thời còn không cần nhiều đồ như vậy.

Kết quả mua về liền có chỗ xài đến, Bảo Châu và mẹ nuôi tùy tiện nói ra chuyện mình mua ca-nô, Côn Sơn nói tạm thời chỉ có thể để cho Bảo Châu đem làm món đồ chơi, Thẩm phu nhân nói con muốn dùng cũng không khó, đi tải phỉ thúy, cái đó có giá a! Bà có một người bạn thân ở Sơn Tây bán cái này, để Bảo Châu bán, nói cho bà biết đi nơi nào nhập hàng là được, người ta nói ở My-an-ma.

Cho ca-nô đi vận chuyển!

Hơn nữa một số người nghe nói Côn Sơn mua ca-nô, biểu thị nguyện ý hùn vốn cho thuê.

Vì vậy ca-nô bận rộn nhiều việc!

Một bên phải tải trang sức ngọc thạch, một bên phải thuận tiện giúp vận chuyển hàng hóa đi nơi khác.

Bảo Châu muốn ăn mỹ thực các nơi, còn phải vận chuyển một ít hoa quả, mỹ thực, chuyên cung cấp cho Bảo Châu hưởng dụng, còn có cửa hàng nhà hần, Bảo Châu nói không lỗ vốn là được, nhưng ở đâu không lỗ vốn? Tuyệt đối lỗ vốn được không?

Thẩm Kỷ Lương mượn vài lần, tuy không nói hồi vốn nhưng nhận được lợi ích thực tế, Thẩm Kỷ Lương mượn thuyền của Bảo Châu, đem nhà máy ở Vận Thành thông qua đường sông chuyển đến Hồng Kông, hần cảm thấy như vậy có thể gần Bảo Châu một ít.

Bảo Châu cũng chiếm được lợi ích, cô có thể ăn bánh bích quy, Thẩm Kỷ Lương ở vùng phụ cận cũng có thể dạy cô cách xài tiền.

Lại nói Thẩm Kỷ Lương tuy thích Bảo Châu, nhưng không khinh bạc, cũng không tỏ tình, dù sao Bảo Châu chỉ xem hần là anh trai.

Côn Sơn cũng mặc kệ hần, Bảo Châu dùng tiền làm việc lợi hại, Thẩm Kỷ Lương cầm đồ ăn gì ngon cho cô, cô sẽ mua cổ phần công ty người ta, như vậy về sau ăn đều không cần dùng tiền.

Thẩm Kỷ Lương so với Bảo Châu tưởng tượng nhiều hơn, cô muốn mua, sẽ giúp cô chọn tốt, những số tiền này, xài xong, đều có thể lấy cả vốn lẫn lãi trở về.

Nhưng Lục lão gia không có yên tâm như Côn Sơn, cảm thấy Thẩm Kỷ Lương tên mặt trắng này lớn lên tốt! Lại biết dỗ con gái, sợ Bảo Châu động lòng, kỳ thật Thẩm Kỷ Lương cũng xem như là một chàng trai tốt. Chỉ hận nhà mình không có khuê nữ có thể gả cho hần, nhưng hần không có, Vạn gia có a!

118. Chương 118: Không Lấy Được Vợ?

Nhàn rồi không có việc gì, Lục lão gia liền đi tìm thân gia, uống rượu uống đến cao hứng, cùng Vạn Phú Quý nói: “Thẩm Kỷ Lương là một chàng trai không tệ, đáng tiếc tôi chỉ có hai đứa con trai, ông đã có ba đứa con gái, còn có hai đứa chưa có xuất giá. Có muốn cân nhắc một chút hay, nước phù sa không lưu ruộng người ngoài a!”

Vạn Phú Quý nghe xong thấy không sai: “Bảo Nguyệt cũng nên tìm một người chồng rồi! Để tôi suy nghĩ. Lại nói con trai trưởng nhà ông cũng nên sớm tìm vợ đi! Tuy không hiểu thuận, nhưng cũng là con của ông, ông tìm người cho hần, nói hần lập gia đình ông sẽ tha thứ cho hần, như vậy con trai trưởng của ông cũng mau chóng sinh cháu cho ông, hai đứa cháu trai không thật là tốt sao? Con trai không tốt, còn có cháu trai a!”

Lục lão gia nghe xong có đạo lý: “Chủ ý này không tệ!”

Thật ra Vạn Phú Quý là có tính toán nhỏ nhặt của mình, Lục lão gia có cháu trai khác, vậy ông sẽ càng có nhiều cơ hội chiếm lấy ngoại tôn a! Nhưng biểu hiện là bộ dáng “Tôi sẽ hại ông sao?”.

Lục lão gia cáo già như vậy không nghĩ qua là sẽ bị lừa.

Sau khi trở về kêu đại phu nhân ra, đại phu nhân nơm nớp lo sợ lại vui vẻ từ Hồng Kông chạy đến, một là sợ Lục lão gia lại quở trách con của bà, hai lại cao hứng lão gia rất lâu không gặp bà, lần này thế nhưng tự mình gọi bà ra, ăn mặc vô cùng xinh đẹp đến, vừa vào cửa tìm Lục lão gia, người hầu nói ở hoa viên, bà đi qua chỉ thấy Lục lão gia ngồi ở trong hoa viên uống trà đọc sách, thật không được tự nhiên.

Tâm tình tựa hồ cũng không tệ lắm, bà đánh bạo đi qua kêu một tiếng: “Lão gia.”

Lục lão gia ngẩng đầu nhìn bà một cái nói: “Vợ! Cái thằng ranh con kia, gần đây có liên lạc với bà không?”

Đại phu nhân sợ ông vẫn còn tức giận, nói: “Không có.”

Lục lão gia giả vờ thở dài một hơi nói: “Quên đi, chúng ta định...”

Ông nói đến một nửa thì ngừng lại, đại phu nhân nghe ngữ khí của ông giống như có ý tứ hòa hoãn, lập tức nắm lấy cơ hội nói: “Tôi nhớ ra rồi, có liên lạc qua, tôi biết rõ nó ở đâu. Lão gia có việc tìm nó?”

“Tôi nghĩ đến niên kỷ của nó không nhỏ nữa, muốn tìm vợ cho nó a! Nếu không có tiền cưới vợ, tôi ra.”

Đại phu nhân nghe xong, đây là chuyện tốt ah!

Lão gia muốn giúp con bà cưới vợ, vội vàng đáp ứng: “Tôi đây lập tức đi nói với nó, bây giờ đang ở một nhà công ty mạo dịch làm nhân viên, sinh hoạt cũng tạm tạm.”

Đại thiếu gia trước kia cũng rất ham học, đã từng là một thư sinh nho nhã, nhân viên văn phòng vẫn có thể làm, tuy đại tài tiểu dụng, nhưng còn có thể tự lực cánh sinh, vòng tay của Bảo Châu bán được với giá rất cao, hiện tại hẳn đã mua một phòng nhỏ, cuộc sống coi như cũng tạm ổn.

Nghe thấy làm nhân viên văn phòng, sắc mặt Lục lão gia hơi tốt hơn một chút: “Bà nói cho nó biết, hồi cải thật tốt cho tôi, để làm lại con người mới, tôi có lẽ còn nhận nó làm con trai.”

“Vâng!” Đại phu nhân nghe lời đi ra ngoài, đi tìm con trai.

Hiện tại chỗ Lục Hoài Ninh đang làm việc mặc dù có điện thoại, nhưng một nửa không cho phép bọn hắn dùng, hắn không cho đại phu nhân gọi điện thoại, đại phu nhân muốn tìm hắn, chỉ có thể phát điện báo, hôm nay được tin tức tốt như vậy, bà lập tức đi nói cho Lục Hoài Ninh.

Lúc đại phu nhân tìm được Lục Hoài Ninh, hắn đang ngồi ở trước bàn làm việc viết cái gì đó, trời cực nóng, ông chủ keo kiệt không có trang bị quạt máy, Lục Hoài Ninh nóng đến đầu đầy mồ hôi, đã gần giữa trưa, đại phu nhân ngồi ở hành lang đợi một lát, chờ hắn tan tâm, mới đi qua gọi hắn: “Hoài Ninh.”

“Mẹ, sao mẹ lại tới đây?” Lục Hoài Ninh ngẩng đầu, nhìn thấy đại phu nhân có chút kinh ngạc.

Đại phu nhân móc khăn ra lau mồ hôi cho hắn: “Bạn rộn như vậy à! Đi với mẹ! Tìm một chỗ ăn cơm, mẹ đãi.”

“Mẹ chờ một chốc con còn một chút việc chưa xong, buổi chiều quản lý đến kiểm tra, mẹ ngồi chờ một lát.” Lục Hoài Ninh một bên làm việc một bên nói.

“Được, mẹ không gấp. Con mau lên!” Đại phu nhân vừa đau lòng hắn làm việc vất vả, vừa chờ đợi, lại qua hơn 10 phút, công việc của hắn mới tính toán hoàn thành.

Đại phu nhân dẫn hắn đi ăn cơm, vừa tính tiền vào nhà hàng, bị hắn kéo lại: “Chỗ này rất đắt, đi đến một quán bình dân Tiểu Sao a!”

“Được.” Đại phu nhân gật gật đầu, hai người ở trong quán Tiểu Sao tùy ý kêu vài món đồ ăn.

Mấy tháng này tôi luyện làm tính tình Lục Hoài Ninh đã có chút thu liễm, thoát nhìn trạng thái tinh thần đã so với khoảng thời gian trước tốt hơn rất nhiều rồi, vừa ăn cơm hắn vừa hỏi: “Mẹ, sao mẹ lại tới đây? Không sợ cha tức giận sao?”

“Cha con bảo mẹ đến, cha vẫn nghĩ đến con đấy, nói con tuổi không nhỏ, sai mẹ tới thúc giục con kết hôn. Phí kết hôn con không cần lo lắng, cha con ra.” Đại phu nhân nói, bà cũng hiểu được tốt, đã sớm muốn ôm cháu.

Lục Hoài Ninh lại không nóng vội, hắn một lòng vẫn muốn so sánh với Côn Sơn, hiện tại hắn đã không phải là hắn trước kia rồi, hắn hiện tại càng cố gắng, ban ngày đi làm, buổi tối đi phòng khiêu vũ làm gác cửa kiếm thêm thu nhập, có thời gian rảnh rỗi sẽ đọc sách, hắn đã không sợ mất thể diện, dù sao từ khi hắn đi vào Quảng Châu, mặt gì cũng đã bị ném sạch, làm gác cửa bị người cười nhạo thống khổ hắn cũng đã chịu đựng qua, hắn còn sợ gì: “Đợi con một lần nữa huy hoàng lên rồi nói sau! Mẹ chờ xem, sẽ có một ngày, con

sẽ vượt qua Lục Côn Sơn , con nhất định lại đứng lên. Cầu Tiễn nằm gai nếm mật, con vì cái gì không thể, sông có khúc người có lúc!”

“Con trai ngốc! Con muốn vượt qua hử, hiện tại chỉ có thể dựa vào cha con, cha con hiện tại còn không có tỏ thái độ muốn đem gia sản giao cho Côn Sơn quản lý, nói cách khác con còn có cơ hội, ông ấy vẫn là nhìn trúng con đây. Nếu không dùng năng lực của con như thế nào không chống lại Côn Sơn? Bảo Châu gần đây nhận biết một người cha nuôi, là Thẩm Chi Tề. Có cây to này che mát, con có cố gắng nữa một trăm năm cũng không phải đối thủ của hử. Nghe mẹ đi, mau chóng tìm vợ, sinh con trai, cho cha con cao húng, ông sẽ để cho con trở về, con vẫn là người thừa kế của Lục gia. Lục Côn Sơn có lợi hại, cũng là con vợ kế.” Đại phu nhân nói.

Lục Hoài Ninh nghe xong xúc động: “Vậy mẹ giúp con thu xếp a! Con kết hôn!”

“Ừ, con đã lựa chọn được người nào yêu thích chưa?”

Lục Hoài Ninh lắc đầu, bên cạnh hử tuy cũng có cô gái hướng hử lấy lòng, nhưng những cô gái kia bình thường đều chướng mắt hử, buổi tối đi phòng khiêu vũ làm gác cửa, nhìn thấy những cô gái mặc đồ đỏ đỏ xanh xanh, hử càng chướng mắt, cha cũng sẽ không vừa ý. Muốn cha cao húng, nhất định phải là thiên kim có uy tín danh dự, hử nói: “Mẹ, mẹ giúp con thu xếp a! Cần phải có gia thế bối cảnh tốt, như vậy cha mới có thể cao húng.”

Kết quả đại phu nhân rất hưng phấn về nhà, gọi điện thoại cho tất cả bạn thân, trước kia trong đám bạn thân của bà có rất nhiều người biểu thị nguyện ý đem con gái gả cho Lục Hoài Ninh, vốn tưởng rằng phần thắng tràn đầy, kết quả tan đàn xẻ nghé, những bà bạn ngày xưa nịnh bợ bà, lại không có một người nguyện ý đem con gái gả cho Lục Hoài Ninh nữa.

119. Chương 119: Bảo Châu Đới Bụng

Không chỉ là cảm thấy Lục Hoài Ninh ban đầu ở Vạn Thành lòng dạ hiểm độc không có lương tâm, càng là vì hiện tại hử rơi đài, ai nguyện ý đi theo hử.

Đại phu nhân tìm không thấy người có thể chọn tốt, từ người bên cạnh đã ra động tác bàn tính, nghĩ Vạn gia không phải còn có hai đứa con gái chưa có gả sao? Thương lượng với Lục lão gia, Lục lão gia cảm thấy được, đi theo Vạn lão gia thương lượng, Vạn Phú Quý tuy không ưa thích gì tiểu tử Lục Hoài Ninh kia, nhưng chỉ cần con mình thích là được, ông đã có ý định đem Bảo Nguyệt gả cho Thẩm Kỳ Lương .

Đây là Lục lão gia giật dây bắc cầu, Lục lão gia lấy đá đập chân mình, cũng không có ý tứ đem đen nói thành trắng, chỉ có thể chọn đứa con gái út của Vạn gia là Vạn Bảo Trân.

Vạn Phú Quý sai người đi đến trường nói với Bảo Trân, Bảo Trân nhớ tới Lục Hoài Ninh anh tuấn, tuy hiện tại xuống dốc, nhưng trước kia vẫn rất không tệ, hiện tại đối tượng khó tìm, cô lại là thứ xuất, có thể gả cho con trai trưởng của Lục gia, cũng coi như miễn cưỡng đáp ứng.

Đại phu nhân nghe xong, vừa muốn buông lỏng một hơi, cảm thấy việc này có thể thành công.

Kết quả vừa bàn bạc với con trai, Lục Hoài Ninh không đồng ý, muốn hử lấy một đứa thứ xuất, đó chính là đối với hử vũ nhục, không muốn!

Đại phu nhân nói như thế nào cũng không thuyết phục được con trai, đành phải khai thật với Lục lão gia, Lục lão gia tức giận hất tay, kêu đại phu nhân tự mình đi giải thích bồi tội với Vạn gia, sau đó hôn sự của Lục Hoài Ninh ông không hỏi qua nữa, yêu ai cưới ai a! Đến lúc đó thông báo ông đến dự lễ là được rồi.

Đại phu nhân trong lòng nghĩ có lẽ còn có chỗ cứu vãn, tạm thời không có đi xin lỗi, nhưng cũng không có buộc con trai cưới Vạn Bảo Trân. Mà là đi tìm bà mối ở Quảng Châu, nói là anh trai Lục Côn Sơn muốn tìm vợ.

Tìm tới tìm lui, tìm được một hộ không biết chi tiết về Lục Hoài Ninh, cho rằng em trai đã lợi hại như vậy , anh trai có lẽ cũng không kém, lại xem Lục Hoài Ninh lớn lên nhà nhận tuần tú, cảm thấy hử là một con rể tốt, liền đồng ý, nhà gái là con gái duy nhất của phó cục trưởng bộ giáo dục nào đó ở Quảng Châu, gia thế cũng coi như chấp nhận được.

Đại phu nhân lại tự mình quyết định cho Lục Hoài Ninh .

Là muốn cô con gái kia hay là muốn Vạn Bảo Trân, Lục Hoài Ninh trong lòng vẫn tương đối vừa ý với vị thiên kim phó cục trưởng kia hơn, gia thế coi như tạm được, dung mạo cũng có thể chấp nhận.

Không phải là độc nhất vô song, lúc này có vị Vũ tiểu thư ở phòng khiêu vũ nhìn thấy Lục Hoài Ninh làm gác cửa, vốn đã cảm thấy hắn lớn lên không tệ, cái này lại càng hài lòng, ám chỉ nguyện ý gả cho hắn, nhưng chỉ có thể làm vợ, không thể làm thiếp, cô có nguyên tắc của mình.

Lần này tới ba cái lựa chọn, Lục Hoài Ninh ngược lại không biết nên lựa chọn như thế nào, nghĩ đến mọi người đều nói Bảo Châu có phúc khí, muốn hưởng một chút vận may của cô, gọi điện thoại mời đến phòng khiêu vũ, hỗ trợ nhìn một cái, vị Vũ tiểu thư kia nhất định là ở đây ca hát khiêu vũ, Vạn Bảo Trân thì không cần giới thiệu cho Bảo Châu, còn vị tiểu thư kia hắn cố ý mời đến.

Bảo Châu chưa từng đi qua phòng khiêu vũ, nên muốn đi nhìn một cái, việc này không có thông báo với Côn Sơn, là Lục Hoài Ninh đột nhiên quyết định, kêu cô liền đi.

Trong nhà ngày xưa có hai cận vệ phụ trách bảo hộ Bảo Châu, mặc kệ đi đâu trên cơ bản đều sẽ cùng theo, là người được chọn từ trong Trí Đường, hôm nay lại trùng hợp một người bị tiêu chảy, một người bận công việc, cho nên không ai đi cùng.

Lục Hoài Ninh dẫn theo Bảo Châu đi đến phòng khiêu vũ.

Bảo Châu ngồi xuống liền xem biểu diễn, trên đài ca hát, khiêu vũ, các cô gái lộ đùi làm cho cô chăm chú nhìn xem, thế cho nên vị thiên kim tiểu thư có khả năng trở thành chị dâu của cô nhất đã bị lãng quên, thẳng đến một khúc kết thúc, Bảo Châu mới có thể lấy lại tinh thần, vị thiên kim tiểu thư kia tựa hồ đối với cô đã có chút bất mãn, cảm thấy cô quá quê mùa, đây là em dâu của Lục Hoài Ninh sao?

Về sau còn phải gọi cô một tiếng chị dâu, cho nên lấy tiếng chị dâu là làm giá đỡ: “Em chính là Bảo Châu à! Em có thể gọi chị là chị dâu, hoặc là Ôn tiểu thư.”

“Ôn tiểu thư.” Bảo Châu vô ý thức trả lời, không biết vì cái gì không thích ánh mắt người này, nhìn Bảo Châu giống như là đang nhìn con chó con mèo.

Tùy ý nói chuyện với nhau vài câu về sau, Ôn tiểu thư đi toa-lét, Lục Hoài Ninh thừa cơ hỏi cô: “Em dâu, em cảm thấy nếu cô ấy trở thành chị dâu của em thì như thế nào?”

Bảo Châu lắc đầu, ăn ngay nói thật: “Không thích.”

“Vì sao?”

“Chính là không thích.”

“Vậy em thích ai? Em gái của em?”

Bảo Châu gật đầu lại lắc đầu, cô thích hai đứa em của mình, thế nhưng không thích em cô trở thành vợ của hắn, không biết vì cái gì cảm thấy không thích hợp, bàn tay nhỏ bé chỉ cô gái đang khiêu vũ trên đài: “Cô ấy rất được!”

“Cô ta?” Rất trùng hợp, đó chính là vị Vũ tiểu thư thích hắn, nếu không phải hiểu rõ Bảo Châu, hắn sẽ nghĩ là Bảo Châu trước đó đã điều tra qua.

Bảo Châu gật đầu: “Đúng a!”

“Vì cái gì?”

“Cô ấy thật xinh đẹp.”

“Ôn tiểu thư cũng rất đẹp a!”

Bảo Châu lắc đầu: “Nụ cười của cô ấy rất đẹp.”

“Em gái của em tươi cười cũng xinh đẹp.”

Bảo Châu lại lắc đầu: “Tâm linh của cô ấy rất đẹp.”

Lục Hoài Ninh cảm thấy cô già mồm át lẽ phải, chỉ gặp mặt một lần ở đâu có thể nhìn ra tâm linh có đẹp hay không, hẳn cảm thấy Bảo Châu hoàn toàn nói bậy, hẳn vẫn dựa theo ý nghĩ của mình, lấy vị Ôn tiểu thư kia.

Đang nói chuyện thì vị vũ tiểu thư kia đã hướng phía bọn họ đi tới, đối với Lục Hoài Ninh dịu dàng cười: “Lục thiếu, hôm nay như thế nào rảnh rồi đến?”

“Tôi ngồi một chút, cô ấy là em dâu tôi.” Lục Hoài Ninh dăm ba câu liền xem như giới thiệu.

“Nhị thiếu phu nhân xin chào, tôi gọi Hạ Nhược Lan, cô gọi tôi Nhược Lan là được rồi.” Vị vũ tiểu thư kia đối với Bảo Châu nhoẽn miệng cười, vừa rồi cô đã chú ý tới cô là cùng đi với Lục Hoài Ninh đến, một tiểu nha đầu rất có trọng lượng.

Trước kia cô đã gặp Lục Nhị thiếu gia, là một người trầm ổn, không nghĩ tới Lục Nhị thiếu gia sẽ thích cô gái nhỏ như vậy.

Bảo Châu đối với cô nhiệt tình chào hỏi: “Xin chào, vừa rồi cô hát bài gì? Nghe thật hay.”

“Là Hoa Hồng Đêm, nếu cô thích, có thể thường xuyên đến xem.”

Ôn tiểu thư vừa vịn từ toa-lét đi ra, gặp Bảo Châu lôi kéo một vũ tiểu thư, có chút khuyên bảo đối với Bảo Châu nói: “Bảo Châu, tại sao em lại cùng người này nói chuyện, em là bình dị gần gũi, nói không chừng người ta sẽ nghĩ em là người tự lấy đá đập chân, bị lợi dụng sẽ không tốt.”

Bảo Châu không thích thái độ của Ôn tiểu thư, thực sự rất nghiêm túc suy tư một chút, vẻ mặt bị thương ngẩng đầu hỏi cô: “Cho nên cô xem tôi là người tự lấy đá đập chân?”

“Cái này... làm sao có thể. Bảo Châu, cái này vui đùa tuyệt không buồn cười, thời gian không còn sớm, nếu không chị sai người trước đưa em trở về? Miễn cho Lục thiếu lo lắng. Chị muốn ở lại cùng Hoài Ninh ngồi một lát.” Ôn tiểu thư lập tức có chút xấu hổ, không nghĩ tới cô nói trắng ra như vậy, đúng rồi, một đứa ngu ngốc làm sao nói được lời ẩn ý, thật không biết Lục Nhị thiếu gia vừa ý cô cái gì.

“Tôi đói bụng.” Bảo Châu nghe vậy, cũng không có lập tức rời đi, bây giờ là ban đêm, về nhà cũng không kịp cơm tối, xem cô là đồ ngốc à?

120. Chương 120: Mỹ Nữ Đầu Bếp Nữ

“Không phải em vừa ăn hết một đĩa bánh đậu xanh sao?” Ôn tiểu thư nói.

Bảo Châu gật đầu, hùng hồn mà nói: “Nhưng lại đói bụng.”

“Nhị thiếu phu nhân nếu không chê, tôi mời cô ăn bữa khuya, tay nghề của tôi cũng tạm được, nhà tôi ở cũng không xa.” Hạ Nhược Lan thấy cô dường như thật sự là đói bụng mở miệng nói, đối mặt với cô gái đáng yêu như vậy, cô tựa hồ vô ý thức muốn đối xử tốt với cô.

“Thật tốt quá!” Bảo Châu nói xong, đứng lên muốn đi theo Hạ Nhược Lan đi ra ngoài.

“Cô chờ tôi một chút, tôi ra phía sau thay quần áo.” Hạ Nhược Lan nói, hiện tại cô mặc bộ đồ hở ngực hở lưng như vậy, đi ra ngoài sẽ không hợp với thuần phong mỹ tục, nếu liên lụy Nhị thiếu phu nhân Lục gia cùng một chỗ bị mắng, sẽ không tốt.

“Tôi cũng muốn đi.” Bảo Châu có chút hưng phấn, hấp tấp đuổi tới.

“Cậu âm thầm bảo vệ cô ấy cho tốt, ngàn vạn lần không thể để cho cô ấy xảy ra chuyện, nếu cô ấy thiếu một sợi tóc, lão gia nổi giận lên, cũng không phải cậu có thể gánh chịu được.” Lục Hoài Ninh không thể bỏ mặc Ôn tiểu thư, lại không dám lãnh đạm Bảo Châu, đành phải kêu người tranh thủ thời gian đuổi kịp bảo vệ Bảo Châu, từ đầu đến cuối, không có liếc nhìn Hạ Nhược Lan một cái, có lẽ thật sự không để ở trong lòng.

Hạ Nhược Lan thay quần áo rất nhanh, hai người nói chuyện phiếm vài câu, là đến nhà Hạ Nhược Lan, một căn phòng không lớn, lại bố trí vô cùng ấm áp, làm cho người ta cảm thấy ấm áp, Bảo Châu tùy ý tới gần ghế sofa, ghế sofa rất mềm, thoải mái làm cô cơ hồ tùy thời có thể ngủ.

“Cô chờ một chút.” Hạ Nhược Lan đi vào phòng bếp, bận rộn một hồi, lúc đi ra Bảo Châu đã ngủ, sợ người nhà cô lo lắng, cô nhẹ nhàng lay tỉnh Bảo Châu: “Đến ăn khuya, ăn xong tôi gọi xe kéo đưa cô về.”

Bảo Châu vuốt vuốt đôi mắt mông lung: “Trời đã sáng?”

Hạ Nhược Lan cười cười: “Còn sớm, cô nếm thử bánh ngọt táo đỏ này, không biết hợp hợp khẩu vị của cô không.”

Bảo Châu cười híp mắt bắt đầu ăn: “Ăn ngon.”

“Nếu thích tôi gói lại một ít, cho cô mang về ăn!” Khó gặp được một phu nhân nhà giàu bình dị gần gũi như vậy, lộ ra một cổ cảm giác thân thiết.

Bảo Châu gật đầu như bầm tỏi: “Nhược Lan cô thật tốt, làm đồ ăn cũng rất ngon.”

“Trước kia cha tôi ở kinh thành làm đầu bếp, về sau kinh thành xảy ra chuyện, liền mang theo chúng tôi chạy trốn tới Quảng Châu, lại không nghĩ tới nghiện thuốc phiện, về sau cứ như vậy. Nếu cô thích có thể thường xuyên đến.” Vì cung cấp nuôi dưỡng em trai đang đi học, cô đi làm vũ nữ, em trai đi học ở xa, bình thường cô đều ở một mình.

“Nhược Lan, cô làm đầu bếp cho tôi được không?” Ăn ngon như vậy, ăn cả đời thật tốt.

“Sao được, cô chứ giễu cợt tôi.” Nói một hồi, Hạ Nhược Lan đưa cô ra ngoài, tự mình tiễn cô lên xe kéo, cho tiền xe mới cùng Bảo Châu cáo biệt: “Tôi không có bạn bè gì, nếu cô không chê, về sau chúng ta làm bạn bè a!”

Bảo Châu gật đầu: “Ừ!”

Lúc Bảo Châu vào cửa, xa xa nghe thấy Lục Hoài Ninh đang bị mắng.

Lục lão gia: “Tìm không thấy Bảo Châu, tao lột da của mày ra! Phòng khiêu vũ là địa phương nào, mày lại để cho con vũ nữ kia mang nó đi, nào mày bị ủng nước phải không?”

“Cha, con...” Còn không đợi hắn giải thích.

Lục lão gia lại nói: “Còn dám kiêu có? Xem tao không đánh gãy chân của mày?”

“Cha, con biết sai rồi.”

“Ai, Bảo Châu cũng thiệt là, đã lớn như thế rồi, còn ham chơi chạy loạn, lão gia chờ nó trở lại ông nhất định phải nói cho nó biết.” Đại phu nhân ở một bên nhìn không được, nghĩ thầm là con dâu bảo bối của ông tự mình muốn đi theo vũ nữ con tôi làm sao có thể giữ? Thấy Lục lão gia tức giận như vậy, cô nghĩ thầm Bảo Châu lần này khả năng gặp xui xẻo rồi, đại phu nhân là điển hình vết sẹo tốt rồi đã quên đau nhức, đối với Bảo Châu cảm kích đã sớm không còn một tia, trong lòng ác độc nghĩ, lão gia nổi giận như vậy đợi Bảo Châu trở về, khẳng định sẽ bị mắng ột trận.

Lục lão gia nghiêm mặt không nói gì, trong lòng cũng có chút oán trách Bảo Châu không hiểu chuyện.

Lục Hoài Ninh vẻ mặt khổ sở, đột nhiên liếc mắt nhìn Bảo Châu đang đứng ở cửa xem náo nhiệt: “Em dâu, trở về rồi hả?”

Lục lão gia thở dài một hơi, đối với Bảo Châu vẫy tay: “Mau tới đây, con chạy đi đâu vậy? Có bị thương không a?”

Bảo Châu lắc đầu, từ trong lòng ngực móc ra một bao bánh ngọt táo đỏ đưa cho Lục lão gia vẻ mặt chờ mong: “Cái này ăn rất ngon.”

Lục lão gia thần sắc vui mừng, con dâu tốt như vậy tìm ở đâu a! Lập tức đem một tia oán trách vừa rồi đối với Bảo Châu ném ra sau đầu, sủng cô còn không kịp: “Con trở về là tốt rồi, có đói bụng không? Cha sai người làm đồ ăn khuya cho con, Còn Sơn đi ra ngoài tìm con rồi, Hoài Ninh con lái xe đi gọi em con về.”

Đáng thương Lục Hoài Ninh vừa bị mắng một chập, lại bị phái đi ra ngoài tìm người, một bên đi ra ngoài, một bên nhin không được trong lòng nghĩ: Bảo Châu là con ruột của cha a? Con là do cha nhặt được à?

Côn Sơn về đến nhà, thấy Bảo Châu cực kỳ khỏe mạnh mặc đồ ngủ ở trong phòng cực cứng giúp chúng nó đắp chăn, mới chính thức yên tâm, từ phía sau, thò tay ôm cô vào trong ngực: “Vợ à.”

“Hửm?”

“Anh rất nhớ em.” Thời điểm nghe nói cô bị mất tích, hấn lo lắng đến sắp điên, loại cảm giác vô lực lại sợ hãi này, lần thứ hai tìm tới hấn, một khắc này hấn thậm chí cảm thấy được gia tài bạc triệu cũng không bằng bình an của cô, may mắn cô đã bình an vô sự trở về rồi, lúc này ôm cô, đột nhiên rất muốn cả đời đều không muốn buông ra.

“Em mệt.” Bảo Châu mặc hấn ôm, Côn Sơn ôm thật thoải mái a!

“Chúng ta đi ngủ.” Côn Sơn nói xong ôm lấy vợ yêu trở về phòng, Bảo Châu vừa nằm xuống lập tức liền ngủ.

Côn Sơn yêu thương hôn hôn trán của cô, ở bên cạnh cô nằm xuống, bàn tay lớn nắm bàn tay nhỏ bé của cô, tựa hồ như vậy mới an tâm một chút.

Từ nay về sau Bảo Châu cơ hồ luôn luôn hướng phòng khiêu vũ chạy tới, đi xem biểu diễn chỉ là lý do phụ, ăn tiệc mới là chủ yếu, thường xuyên xem biểu diễn đến ngủ gục, Hạ Nhược Lan tan việc lại đánh thức cô dậy, làm bữa khuya cho cô.

Một thời gian như vậy, Côn Sơn chịu không được, có mấy lần về nhà vợ vẫn còn ở nhà người ta ăn khuya, tuy đều là nữ, nhưng trong lòng luôn cảm thấy là lạ, dứt khoát vùng tay lên, mời Hạ Nhược Lan đến ở trong nhà chuyên làm đồ ăn cho Bảo Châu.

Hạ Nhược Lan vốn cũng không tham, cô làm đồ ăn cho Bảo Châu hoàn toàn là hứng thú, tiền lương chỉ cần bằng với đầu bếp khác là được rồi, người Lục gia phúc hậu, bao ăn bao ở, tiền lương cũng đủ để cô cung cấp nuôi dưỡng em trai đi học.

Tuy thu nhập không bằng phòng khiêu vũ, nhưng thanh danh lại êm tai chút ít.

Em trai cô nghe nói xong cũng rất tán thành, nấu cơm cho người ta, dù sao so với bồi rượu cũng tốt hơn.

Bạn bè Bảo Châu không nhiều lắm, cái này nhiều hơn một người bạn tốt, cả ngày kề cận Hạ Nhược Lan chơi.

121. Chương 121: Đánh Mông Ai

Côn Sơn cảm thấy cứ thế mãi, địa vị của hấn chỉ sợ khó giữ được, nghĩ nghĩ, nghĩ ra một kế sách hay, tìm một cơ hội tìm cho Hạ Nhược Lan một nhà chồng tốt, về sau cô sẽ không có nhiều thời gian cùng Bảo Châu như vậy nữa.

Kết quả không đợi hấn tìm nhà chồng cho Hạ Nhược Lan, Thẩm gia gọi điện thoại tới, nói Thẩm phu nhân nửa tháng này bị bệnh, muốn gặp Bảo Châu, Côn Sơn mấy ngày nay trùng hợp có chuyện đi không được.

Nghe xong, khó xử, cái này đi thôi!

Sợ vợ có đi không về, không đi a!

Lại không thể nào nói nổi, dù sao cũng là mẹ nuôi của Bảo Châu, hỏi Bảo Châu: “Vợ à, mẹ nuôi em bị bệnh, em có muốn đi thăm bà không?”

Bảo Châu gật đầu: “Muốn, mẹ nuôi hiểu em nhất.”

“Thế nhưng anh sợ cha nuôi không cho em trở về.” Hấn khó xử nói.

“Chuồn êm?” giống như lần trước.

“Nhưng lần này anh không ở bên cạnh em, em có thể chạy thoát sao?” Có lẽ lần này trở về, sẽ không để cho bọn họ đơn giản chuồn đi à nha!

Bảo Châu liếc trắng mắt, như đang nói anh rất đần: “Có Tiểu Hoàng.”

Côn Sơn vỗ tay một cái: “VẬY anh phải người đưa em đi.”

“Còn cục cưng?” Bảo Châu chỉ chỉ hai đứa con đáng yêu đang nằm trong nôi, cô không nỡ rời xa cục cưng a.

“Em chiều cổ tốt chính mình là được rồi, nhanh chóng trở về, anh và các con đều nhớ em, nếu cha nuôi không cho em trở về, anh giải quyết xong công việc sẽ lập tức đi tìm em.” Hẳn thật lưu luyến, nhưng không có biện pháp, lại để cho Thẩm mẹ cùng đi chiều cổ Bảo Châu.

Nếu Bảo Châu chạy, có lẽ Thẩm Chi Tề cũng sẽ không làm khó Thẩm mẹ, tự nhiên sẽ thả bà trở về.

Bảo Châu đăng ký đi Thái Nguyên trước, Côn Sơn lưu luyến lôi kéo tay của cô, không biết vì cái gì, hẳn có một linh cảm phải thật lâu mới có thể gặp lại Bảo Châu, nhưng hẳn lại không thể dựa vào trực giác làm việc, trên đường đổi ý, lôi kéo cô nhiều lần phân phó nói: “Trời lạnh nhớ rõ phải mặc thêm quần áo, ai khi dễ em thì nói ẹ nuôi, nhớ cục cưng thì gọi điện thoại về nhà, muốn ăn cái gì anh sẽ sai người lái máy bay tùy thời đưa qua cho em, bệnh của mẹ nuôi chuyển biến tốt, em tranh thủ thời gian trở về.”

Bảo Châu gật gật đầu, chân thành nói: “Em sẽ rất nhớ anh, như nhớ đồ ăn vặt ở Quảng Châu.”

Côn Sơn: “...”

Trong lòng cô hẳn cùng đồ ăn xếp cùng một chỗ, hẳn không biết nên khóc hay nên cười.

Thẩm mẹ thấy bọn họ còn chưa nói xong, có chút sốt ruột ở phía xa hô: “Bảo Châu, tất cả mọi người đang đợi cô.”

“Đến đây.” Bảo Châu nói xong, nhanh chóng ở trên mặt Côn Sơn nhẹ nhàng mổ một phát, sau đó rất nhanh chạy lên máy bay.

Còn lại một mình Côn Sơn, lưu luyến nhìn bầu trời, chuyến đi này, khi nào mới có thể trở về?

Đừng làm cho hẳn đợi vợ hóa đá a...

Bảo Châu mang theo bao lớn bao nhỏ xuống máy bay, lập tức có người đến đón trước sau đã có mấy chiếc xe mở ra sẵn, đây chính là thiên kim Thẩm gia, không thể qua loa được.

Bảo Châu vừa đến Thẩm gia, Chu mục người bên cạnh Thẩm phu nhân lập tức chạy ra chào đón: “Tiểu thư, cô rất cuộc đã tới, phu nhân mới vừa rồi còn nhắc tới cô.”

“Tôi đi thăm mẹ nuôi!” Bảo Châu kích động đem rương nhỏ chính mình mang tới đặt ở bên cạnh, nhanh chóng chạy lên lầu.

Lên lầu, Bảo Châu chạy vọt tới phòng mẹ nuôi, tùy tiện mở cửa đi vào, Thẩm phu nhân đang nằm ở trên giường nghỉ ngơi, nghe được âm thanh vừa quay đầu thì thấy Bảo Châu hoạt bát nhảy loạn, lập tức cảm thấy tinh thần của mình tốt hơn nhiều: “Bảo Châu, mau tới đây.”

“Mẹ nuôi.” Bảo Châu ngọt ngào kêu một tiếng, sau đó rất nhanh chạy tới nhào vào trong ngực của bà, Bảo Châu từ nhỏ không có mẹ, có thể là hữu duyên, nhìn thấy Thẩm phu nhân đặc biệt thân thiết.

Thẩm phu nhân buông Bảo Châu ra gọi người dâng trà: “Chu mục mau kêu tiểu Cúc dâng trà, pha trà hoa quả Biểu thiếu gia đưa từ nước Đức tới, lại đi mang một ít điểm tâm Bảo Châu ưa thích đến.”

“Vâng, ” Chu mục đang muốn gọi người đi làm, Bảo Châu nói: “Trà là được rồi, con có mang theo điểm tâm.”

Bảo Châu nói xong mở rương hòm chính mình mang đến, bên trong đều là bánh ngọt đồ ăn vặt, Bảo Châu lấy ra cho bà xem: “Đây là bánh lão, đây là bánh hạnh nhân, đây là bánh đậu xanh, kẹo vừng, con mang theo thật nặng, em ăn hết những thứ này, bệnh nhất định sẽ tốt lên, lúc con bị bệnh, chỉ cần cho con ăn ngon, con sẽ đặc biệt khỏe nhanh.”

Thẩm phu nhân lần này bệnh tới như núi sập, là bị tức, do vợ lẽ chọc giận. Trong nhà vợ lẽ không phải là đèn đã cạn dầu, ước gì bà ngã xuống, để có thể phù chính, cố ý làm cho lão gia hiểu lầm bà, bà cùng lão gia cãi nhau một trận thì bị bệnh.

Người hầu trong nhà thấy nhà mẹ đẻ của bà không bằng vợ lẽ lại bị bệnh như vậy, thì càng nịnh bợ vợ lẽ, đối với bà là một đại phu nhân bằng mặt không bằng lòng, những ân cần hỏi han kia, rất nhiều đều lộ ra quan hệ lợi ích, cảm giác rất giả dối.

Hôm nay Bảo Châu đưa đến cho bà nhiều đồ ăn như vậy, Thẩm phu nhân cảm thấy đây mới là người thiết tình quan tâm bà, trong lòng đối với Bảo Châu càng yêu thương, tuy xưa nay bà không quá thích ăn đồ ngọt, mấy ngày nay bị bệnh, cơm cũng ăn không ngon, một ngày chỉ miễn cưỡng uống mấy ngụm cháo, lúc này Bảo Châu mang một rương đồ ăn lớn đưa tới trước mặt bà, màu sắc đẹp mắt, Thẩm phu nhân phá lệ ăn hết một ngụm, lại phát hiện đặc biệt ngon miệng: “Ăn ngon.”

“Mẹ nuôi thích a! Lại nếm thử cái này, đây là kẹo râu rồng xốp giòn rất thú vị đấy.” Bảo Châu thấy bà chỉ nhìn xem, làm mẫu một cái cho bà xem, một ngụm cắn xuống, động tác quá mạnh kẹo đường xốp giòn dính đầy mặt mũi, Bảo Châu dùng đầu lưỡi cuốn một cái, ăn thật ngon.

Thẩm phu nhân nhìn xem cô ăn, cũng cảm thấy muốn ăn, cầm một khối kẹo râu rồng nhỏ bắt đầu ăn, lại đột nhiên nhớ tới cái gì, lại thở dài: “Ai...”

“Mẹ nuôi, mẹ làm sao vậy?”

“Có nói con cũng không hiểu.” Sắc mặt suy yếu ảm đạm, không nghĩ tới bà cũng có ngày hôm nay.

“Bảo Châu không hiểu, có thể nghe.” Đây là Côn Sơn nói, có lẽ cô có rất nhiều chuyện không hiểu, bởi vậy lại là người có thể giải bày tâm sự.

Dù sao để trong lòng cũng khó chịu, Thẩm phu nhân nói: “Nếu như Côn Sơn, chê con xấu, không thích con nữa, thì con sẽ làm gì?”

“Sẽ không đâu.” Bảo Châu ngọt ngào cười cười, đối với Côn Sơn rất tín nhiệm.

“Nếu như?”

“Không để cho anh ấy ăn cơm! Làm cho anh ấy đói thành người quái dị!” Sau đó hai người quái dị, có thể cùng một chỗ đến già rồi!

Quả nhiên không thực tế, nhưng hỏi một chút cũng không sao, lúc này lại rảnh rỗi, hỏi: “Vậy nếu có người đoạt Côn Sơn của con, con sẽ làm gì?”

“Cướp về.”

“Nếu như người ta không để cho con cướp?”

“Đánh mông của người đó!” Bảo Châu không chút do dự mà nói, Côn Sơn là của cô, ai động vào Côn Sơn, cô sẽ đánh mông người đó.

“Vậy nếu Côn Sơn thích cô ta, không thích con nữa, thì làm sao?”

“Sẽ làm cho anh ấy lại thích con.” Bảo Châu nghĩ cách trực tiếp lại đơn giản.

122. Chương 122: Không Cam Lòng

“Nếu như hần không thích con nữa? Thậm chí không muốn gặp con?”

“Không để cho hần ăn cơm.” Tưởng tượng không ra cảnh Côn Sơn rời khỏi cô, cô phải làm sao? Cô không muốn rời xa Côn Sơn, cho nên cũng không cho Côn Sơn rời xa cô.

Bảo Châu quả nhiên bưng hăn, Thẩm phu nhân theo không kịp, bà làm sao dám bỏ đối lão gia nhà mình, chỉ có thể than thở, lại thích cùng Bảo Châu nói chuyện phiếm, trò chuyện với Bảo Châu một chút, bà cảm thấy thời gian tựa hồ qua nhanh hơn bình thường.

Buổi chiều ánh mặt trời rất tốt, Bảo Châu cùng Thẩm phu nhân ngồi trong sân phơi nắng, Bảo Châu thích náo nhiệt, bày rất nhiều điểm tâm vừa uống trà, vừa ăn bánh, đọc truyện cười trên báo cho Thẩm phu nhân nghe: “Một đứa bé có nhũ danh là Đậu Đậu, thân thể không tốt, vì dễ nuôi sống, mẹ đã nuôi hai con chó tên là đậu đậu, thế nhưng không ngờ chồng bà cũng sinh bệnh, kết quả là mẹ đã đi đến từng

nhà, trực tiếp mang hơn phân nửa chó trong thôn về nhà cũng gọi đậu đậu. Về sau chỉ cần nhà ai vừa gọi đậu đậu, sẽ nhìn thấy một bé gái vẻ mặt mờ mịt cùng một đàn chó vây quanh bốn phía nhìn mình.”

Thẩm phu nhân nghe xong, có lẽ hình ảnh quá mạnh mẽ, nhin không được cười lên một tiếng.

“Quả nhiên là nông dân, kể câu chuyện cũng rất tục khí.” Cách đó không xa một người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi mặc sườn xám hướng phía bên này đi tới, trên đầu không mang dây châu ngọc, chỉ cài một cây trâm phỉ thúy, thật là khuynh quốc khuynh thành, trên tay của bà ôm một con chó nhỏ màu lông thuần trắng, là giống ngoại quốc, lớn lên tựa như một con hồ ly nhỏ, xấu xí.

Bảo Châu nhận thức bà, hô một tiếng: “Dì hai.”

Nghe thấy xưng hô này, người phụ nữ thiếu chút nữa trượt chân, bà như thế nào thành dì hai?

Bảo Châu nói dì không phải mẹ nuôi con, con gọi dì là dì đúng rồi, mà dì lại xếp thứ hai, cho nên dì là dì hai à! Hết lần này tới lần khác đại phu nhân cùng lão gia sủng ái cô, cảm thấy không có gì, lần trước đến tùy ý cô gọi như vậy, hiện tại muốn sửa đổi cũng không phải chuyện một sớm một chiều.

Mà Bảo Châu không biết, Nhị phu nhân đời này hận nhất một chữ, đó là hai, không phải thứ nhất, cho nên vô luận được sủng ái như thế nào, nhà mẹ đẻ hiển hách ra sao. Người ở bên ngoài đều thấy thân phận của bà không bằng đại phu nhân, những nơi quan trọng, người đầu tiên nói chuyện, vẫn là đại phu nhân.

Lúc này nghe một tiếng dì hai, trong lòng Nhị tức giận vô cùng, mặt ngoài lại không thể phát tác, cái này dù sao cũng là con gái nuôi của lão gia, nói toạc ra là một ngoại nhân, là khách của lão gia.

Lão gia hiếu khách, bà cũng không thể làm quá mức, chỉ là ở đây không người, nói vài câu cũng không ai nghe thấy, nghĩ vậy, bà dùng ngón tay chỉ Bảo Châu, rất khinh thường mà nói: “Nha đầu nhà quê kia, tôi cảnh cáo cô, tốt nhất cô cách xa tôi một chút, nếu không tôi sẽ không khách khí.”

Nói xong, Nhị phu nhân cố ý đem chó nhỏ trong ngực quăng lên mặt bàn, Bảo Châu sợ con chó nhỏ bị thương, thò tay ôm lấy con chó nhỏ: “Thật đáng yêu a!”

Cái con chó kia tựa hồ không cảm kích, há mồm hướng cô kêu to, rất có ý khinh bỉ.

Bảo Châu lại cho rằng nó đói bụng: “Mày đói bụng đúng không? Tao ày ăn điểm tâm?”

Con chó nhỏ giương cổ lên, ở trong mâm đựng điểm tâm giơ lên một chân bắt đầu đi ị, rất là tiểu nhân đắc chí kêu hai tiếng.

Có thể là mặt chó lớn lên quá mạnh nha, thấy nó ngẩng đầu hướng về phía chính mình kêu, cho rằng nó là muốn ăn cái gì đó, Tiểu Hoàng mỗi lần đói bụng cũng sẽ ngẩng đầu hướng về phía cô gọi.

Nhưng không ăn điểm tâm, vậy ăn cái gì?

Đúng rồi, chó không phải ưa thích ăn đại tiện sao?

Bảo Châu biểu lộ ra tao đã hiểu, một phen nhắc nó xuống đi đến nhà vệ sinh, quăng con chó nhỏ vào trong hầm phân, một bộ dạng không cần cảm kích tao, đối với con chó bị rơi vào trong hầm phân không thể tự thoát ra được, sắp bị thối đến choáng váng, phát phát tay: “Mày cứ từ từ ăn, tao đi trước.”

Con chó nhỏ nhanh khóc: “...”

Sau lưng Bảo Châu, Nhị phu nhân hóa đá, nhìn tiểu bạch cầu yêu quý của bà cả người đều là phân đang ra sức giãy dụa, muốn tới gần nhưng sợ thối, đang tính rời đi, không nghĩ tới một móng vuốt của con chó nhỏ lắc ở trên người Nhị phu nhân, vì vậy thật xa cũng có thể nghe được Nhị phu nhân gần đây nói chuyện rất dịu dàng dùng âm thanh phát điên đối với Bảo Châu rằng to: “Tôi muốn giết cô!”

Đại phu nhân thấy một màn này trong lòng buồn cười, đây chính là cô tự tìm lấy, cho dù có muốn đi tìm lão gia cáo trạng, cũng là không có lý, đối với Bảo Châu cười ngoác: “Đỡ mẹ trở về phòng đi, buổi tối uống chút rượu, chúc mừng?”

Bảo Châu vẻ mặt mê mang: “Chúc mừng cái gì?”

“Không có gì.” Tâm tình Đại phu nhân rất tốt kêu Bảo Châu dịu trở về, khoe miệng có chút giờ lên, không có gì mới lạ nữa. Hừ! Lão Nhị, cái này xem như là báo ứng a!

Nhưng rất nhanh phiên toái liền đến, người nào đó cùng cái con chó nhỏ kia đều không cam lòng!

Con chó nhỏ vừa được tắm rửa sạch sẽ, Nhị phu nhân tức giận gọi người thừa dịp lúc Bảo Châu không ở trong phòng ôm nó đi vào, nghĩ thầm cắn chết cô, lão gia có biết, mình có thể nói là chó nhỏ tự đi vào, cùng mình không quan hệ, xem cô còn dám đối nghịch với tôi.

Con chó nhỏ vui sướng chạy vào trong phòng, thấy không có người, bò lên giường, bắt đầu cắn ga giường cùng chăn nệm, cắn a cắn a! Đang cắn đến vui sướng, đột nhiên một bước không có lui tốt, từ trên giường té xuống, cũng may không bị gãy xương!

Nhưng lại đánh thức Tiểu Hoàng đang ngủ trưa dưới gầm giường, cái kia cũng không phải là gãy xương đơn giản như vậy!

Có một loại tình huống càng nguy hiểm đó chính là thời điểm Tiểu Hoàng ngủ.

Nó có đôi khi, sẽ mộng du...

Giờ phút này con chó nhỏ không chút nào phát giác nguy hiểm đang chậm rãi tới gần, từ trên mặt đất đứng lên, muốn bò lên trên giường, leo đến một nửa không có nắm vững ga giường, một móng vuốt lại vung đến gối đầu, mắt thấy gối đầu lung lay sắp đổ về hướng nó, nó rất có ý thức an toàn hướng dưới giường tránh đi, thời điểm lui về sau, một móng vuốt đã dẫm vào cái đuôi của Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng cảm giác được cái đuôi có chút không thoải mái, một móng vuốt đập đi qua, trúng ngay mông con chó nhỏ, nếu bây giờ dùng một từ để hình dung nhất định chính xác là: Tàn khốc...

Con chó nhỏ toàn thân đau đớn lặn qua lặn lại, lặn qua lặn lại, vốn lặn đến bên giường, sắp rời xa vùng nguy hiểm, đột nhiên đầu óc nó co lại, muốn quay đầu lại nhìn xem địch nhân là ai, lại dẫm ở địa bàn của nó đánh cái mông của nó, không nhìn còn đỡ, vừa thấy dọa đến chân đều sắp rút gân, ai đến nói cho nó biết, cái con quái vật khổng lồ kia như thế nào lại nằm dưới gầm giường?

Nhưng nhìn hai mắt đóng chặt, chẳng lẽ là ngủ rồi? Hay là bị thương.

Nó không dám đến gần, rất xa đối với Tiểu Hoàng kêu gào hai tiếng: “Gâu Gâu!”

Âm thanh rất nhỏ, Tiểu Hoàng tưởng rằng con muỗi kêu nên không có để ý, trở mình tiếp tục ngủ.

Thấy nó không để ý tới mình, chẳng lẽ vừa rồi chỉ là ngoài ý muốn?

Con chó nhỏ lập tức đem ý thức an nguy để sang một bên, can đảm đi về phía trước vài bước, đi đến bên tai Tiểu Hoàng, đối với lỗ tai của nó dùng sức hét lớn một tiếng: “Gâu!”

123. Chương 123: Xảo Ngộ

Tiểu Hoàng không để ý tới nó, cho là mình ngủ nghe nhầm, kỳ thật xem đó là khúc hát ru cũng không tệ, Bảo Châu có đôi khi ẩu tả, sẽ đem Tiểu Hoàng đang ngủ đặt ở gần máy quay đĩa cực lớn, máy quay đĩa hát thì cứ hát, nó ngủ thì cứ ngủ, dần dà thành thói quen.

Cho nên chút tạp âm ấy đối với Tiểu Hoàng mà nói, chỉ tựa như muỗi kêu.

“Gâu Gâu! Uông uông uông! Uông uông...” Con chó nhỏ kêu to đủ loại kiểu, kêu chừng hơn 10 phút sau, giọng trở nên khàn khàn, mình cũng không còn khí lực, nghĩ thầm cái con chim to này nhất định là bị giọng hùng hậu của nó hù dọa, nên giả chết.

Nếu không như thế nào còn chưa tỉnh?

Con chó nhỏ một đôi chân hướng Tiểu Hoàng đi tới, đang chuẩn bị nâng một chân lên cho Tiểu Hoàng ngâm trong nước tiểu...

Có từng nghe nói qua một câu: đừng giả vờ gặp sét đánh chưa?

Người cũng vậy mà chó cũng thế, nó không có gặp sét đánh, lại như bị quạt ba tiêu đột nhiên quạt một cái, một hồi gió lớn nổi lên, lúc rơi xuống đất đã cách xa giường bảy tám mét xa, hồi tưởng lại chuyện vừa xảy ra, chỉ cảm thấy thình lình trước mắt một mảnh cát bay đá chạy, sau đó đã bị bay ra ngoài.

Lại sau đó, nó ngã ngổ ở góc tường.

Con chó nhỏ dọa bỏ chạy, chạy vài bước, thấy trong phòng không có gì đuổi theo nó, cúi đầu nhìn dưới giường.

Giờ phút này Tiểu Hoàng đang chìm trong ngủ, vẫn không nhúc nhích, tựa hồ tất cả chuyện phát sinh vừa rồi cùng nó không quan hệ, nó chỉ là thật biết điều đang ngủ.

Không phải nó, trong phòng không còn động vật nào khác a!

Chẳng lẽ là quỷ?

Con chó nhỏ dọa bỏ chạy ra ngoài, lại bị kịch phát hiện, không biết từ lúc nào, cửa đã bị khóa.

Nhị phu nhân ngồi ở trong phòng đợi Bảo Châu bị chó cắn, hưng phấn đi dạo cả phòng, bà vòng vo hơn mười vòng, còn không có nghe được tin Bảo Châu bị chó cắn, đối với bà vú già bên cạnh nói: “Đến hỏi tiểu nha đầu kia có ở trong phòng phòng.”

Sau một lúc đi hỏi, bà vú trở về bẩm báo: “Tiểu thư, bọn nha hoàn nói, tiểu thư đến trưa đều ở trong phòng đại phu nhân, lúc hoàng hôn, lão gia gọi điện thoại nói buổi tối không trở về ăn cơm, đại phu nhân mới dẫn tiểu thư đi ra ngoài ăn cơm, vừa đi không bao lâu.”

Nhị phu nhân ngồi không yên, bà đương nhiên biết rõ đêm nay lão gia không trở lại ăn cơm, hiện trong nhà bà là lớn nhất.

Bà nhàn rỗi không có việc gì, liền nghĩ dù sao trong nhà cũng không có người khác, trước tiên đi đến phòng Bảo Châu nhìn xem, nhất định rất mất trật tự!

Đối với bà vú nói: “Đi, chúng ta đi nhìn xem.”

Trời dần dần tối, Tiểu Hoàng ngủ một giấc thức dậy, phát hiện trong phòng tối như mực, Bảo Châu không ở trong phòng, nhưng nó đói bụng, thói quen một cánh đẩy cửa sổ ra, bay ra ngoài đi kiếm đồ ăn.

Đáng thương con chó nhỏ luôn xem Tiểu Hoàng là kinh địch, lúc thấy nó đứng lên dọa đến lạnh run, kết quả Tiểu Hoàng cũng không phát hiện trong phòng còn có động vật khác, có lẽ trong mắt của nó cũng chưa từng xuất hiện con vật này, bỏ qua nó bay ra ngoài.

Nhìn thấy Tiểu Hoàng bay ra ngoài, con chó nhỏ hâm mộ ghen ghét hận a! Đó là tự do a! Đó là ăn a!

Thế nhưng nó cũng biết chính mình không thể mọc cánh, nếu học theo Tiểu Hoàng hướng ngoài cửa sổ nhảy, sợ sẽ trực tiếp té xuống biến thành thịt bánh, ngày mai cầm lấy cho Tiểu Hoàng ăn.

Trong phòng đen sẫm, Tiểu Hoàng đã đi, con chó nhỏ sợ hãi, lạnh run co lại trong góc.

Nhị phu nhân hiểu kỳ gọi người mở cửa ra.

Con chó tưởng rằng Bảo Châu trở về, có hay không?

Nhìn thấy ánh sáng lập tức từ trong khe cửa đối với người nào đó ở bên ngoài thấy không rõ bóng dáng, vừa sợ hãi lại vừa phần hận một ngụm cắn xuống, sau đó rất nhanh toàn bộ sân nhỏ đều nghe được tiếng Nhị phu nhân lần nữa kêu to: “A! Đau quá! Chó chết mau tránh ra, cứu mạng a!”

Trong nhà hàng bầu không khí tào nã, Bảo Châu cùng đại phu nhân đang ăn cơm, đồ ăn là tiệc chính tông cung đình, Bảo Châu vừa tới, với tư cách khách từ phương xa đến dùng cơm, bữa tiệc này đại phu nhân tự nhiên phải đãi một cách thịnh trọng.

Vốn định đãi ở nhà, nhưng lão gia không ở nhà, con hồ ly tinh kia sẽ làm âm ỉ, hai người ăn cũng không hài lòng, liền đi ra, nhà hàng này trước kia đại phu nhân thường tới, cho nên tự nhiên có vị trí trước, là một ở trong góc có bình phong ngăn cách.

“Đây, lại ăn nhiều một chút, đồ ăn này bên ngoài không có đâu.” Đại phu nhân yêu thương gấp thức ăn cho Bảo Châu.

Bảo Châu cúi đầu mãnh liệt ăn, tay trái cầm bánh nướng Sơn Tây, tay phải kẹp lấy món ăn cung đình nổi tiếng, gật đầu: “Ăn ngon thật, mẹ nuôi cũng ăn đi.”

Đại phu nhân tùy ý ăn Kỷ Lương nói muốn trở về thăm mẹ, nghĩ đến hiện tại sự nghiệp của nó vừa mới cất bước, mẹ gạt nó nói chỉ là bện nhẹ, để nó an tâm đi công tác. Lúc con ở Quảng Châu, thấy nó có khỏe không?”

“Rất tốt, vừa trắng lại mập.” Đây là lời nói thật, Thẩm Kỷ Lương ba ngày đầu đi đến nhà Bảo Châu ăn chực, rất thích đồ ăn Nhược Lan làm, đã mập một vòng, cái cằm đều đi ra, Bảo Châu nhìn thấy cảm thấy rất thân thiết, tựa hồ thấy được chính mình trước kia.

“Đứa nhỏ này trước kia ăn như thế nào cũng không mập, xem ra tâm tình tốt!” Mập là chuyện tốt! Tốt hơn gầy!

Có liên quan tới tâm tình sao?

Bảo Châu chỉ cảm thấy có liên quan với Nhược Lan: “Là Nhược Lan làm thì tốt hơn.”

“Nhược Lan là ai?” Chẳng lẽ con trai của bà đã nghĩ thông suốt, rốt cục kết giao bạn gái?

Thẩm mẹ ở một bên nói: “Là nữ đầu bếp trong nhà.”

Đại phu nhân cảm thấy thất vọng, theo lời của Thẩm mẹ rất không có khả năng làm con dâu bà a? Trong trí nhớ của bà nữ đầu bếp đều người tầm ba bốn mươi tuổi trở lên, thân thể mập mạp, nơi nào sẽ nghĩ đến là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp.

Mấy người từ sau tấm bình phong đi ra, đang tính rời đi, trùng hợp gặp Thẩm Chi Tề, trong lòng đại phu nhân còn tức giận, không muốn gặp ông, tính giả vờ không phát hiện rồi rời đi, nhưng Bảo Châu cũng không biết, rất xa thấy Thẩm Chi Tề ngọt ngào gọi là một tiếng: “Cha nuôi!”

Thẩm Chi Tề ngẩng đầu thấy ba người, mới nhớ tới chuyện Bảo Châu đến Thái Nguyên.

Ông chán ghét đại phu nhân, nhưng cái đó và con gái nuôi không quan hệ, dù sao cũng không thể ở trước mặt con gái nuôi ầm ĩ với vợ, dần xếp ổn thỏa đối với Bảo Châu nói: “Các người tới ăn cơm? Định đi à! Lên xe của cha, cùng nhau trở về à!”

Đại phu nhân vốn định nói, tôi kêu lái xe chờ ở bên ngoài, không cần phải lên xe của ông.

Nhưng Bảo Châu một phen kéo đại phu nhân chui vào xe của Thẩm Chi Tề.

Thẩm Chi Tề ngồi ở vị trí kế bên tài xế, lại không cùng đại phu nhân nói chuyện, đại phu nhân cũng không muốn nói chuyện với ông.

Không khí có chút xấu hổ, Bảo Châu nghĩ nghĩ, quyết định hi sinh bản thân, từ trong túi tiền lấy ra một ít quai chèo một bên bắt đầu gặm một bên hỏi Thẩm Chi Tề: “Cha nuôi, cha ăn không?”

Thẩm Chi Tề lắc đầu, tùy ý cùng Bảo Châu hàn huyên vài câu.

Lái xe không biết là nghe bọn họ nói chuyện, không tập trung, hay là như thế nào, lại không thấy được cách đó không xa có một đứa nhỏ đang chơi đùa ở giữa đường, thiếu chút nữa đụng vào, may mắn dưới tình thế cấp bách giẫm phanh lại, xe theo quán tính đi lên phía trước.

124. Chương 124: Độc Ngực?

Đại phu nhân không nghĩ tới đầu sẽ đụng vào ghế phía trước, Bảo Châu cũng bị đụng một phát, nhưng da cô dày, không có trở ngại gì, ngẩng đầu lên hỏi đại phu nhân: “Mẹ nuôi, có đau hay không?”

Thẩm Chi Tề nghe Bảo Châu hỏi, mới biết được đại phu nhân bị đụng trúng đầu, vô ý thức quay đầu lại quan tâm bà: “Huệ Quyên, bà không sao chứ?”

“Lão gia, tôi không sao.” Khẩu khí đại phu nhân bình thản, dù sao so với không trả lời tốt hơn. Lão gia đã rất nhiều năm không có gọi tên bà như vậy, thì ra còn chưa có quên, trước kia thời điểm bà còn trẻ, khi đó nhà lão gia gặp khó khăn, đúng lúc chán nản, em của ông còn nhỏ, cha mẹ lại qua đời quá sớm, trong nhà chỉ có một mình Thái phu nhân, Thái phu nhân nói trong nhà không thể không có nữ chủ nhân quản lý, nên nhờ bà mới tìm một con dâu.

Bà mới đã tìm được bà, cha bà là một bộ đầu ở huyện nha, gả đi bởi vì thân phận nhà mẹ đẻ thấp kém, thường xuyên bị kỳ thị, khi đó, lão gia luôn lôi kéo tay của bà nói: “Huệ Quyên, không có việc gì về sau sẽ khá hơn, em chỉ cần làm vợ của Thẩm Chi Tề anh là được rồi.”

Thấy bà không sao, Thẩm Chi Tề liền yên tâm, không có lưu ý đến chính mình thất thố, nhìn Bảo Châu vẫn ăn ngon lành không bị ảnh hưởng chút nào, rất thưởng thức, nha đầu kia đủ trấn định, không hổ là con gái nuôi của ông: “Bảo Châu, ngày mai cha nuôi sai người dẫn con đi dạo quanh thành phố, thích gì, cha nuôi sẽ mua cho con. con muốn cái gì cũng có thể nói với cha nuôi.”

“Cái gì cũng có thể sao?”

“Đúng.”

“Con muốn ăn kẹo đường.”

“Được!” Thẩm Chi Tề nghe xong, cười ha ha. Nha đầu kia, không tham lam! Không có táo bạo của thanh niên trẻ tuổi, càng nghĩ càng cảm thấy đứa con gái nuôi này không tệ, thích bộ dạng đơn thuần của cô. Những lời này ông cũng đã cùng người khác nói qua, hoặc là thanh cao, cái gì cũng không cần, một bộ dạng đừng bố thí bộ tôi. Hoặc là người đến không sợ, càng nhiều càng tốt, thậm chí dùng công phu sư tử ngoạm.

Thấy cô ứng đối như thế, trong lòng bắt đầu xem cô thành con gái ruột đối đãi.

Lúc về đến nhà, bên kia sớm đã hỗn loạn.

Lão gia đau lòng Nhị phu nhân bị chó cắn, mặc dù thời điểm này ở Trung Quốc chưa có giống chó dại, thế nhưng đây cũng là chuyện lớn, lúc về mấy người Thẩm Chi Tề về đến nhà, bác sĩ đã tới, Trung y Tây y đều mời lên lầu.

Trong nhà đám người hầu biết rõ Nhị phu nhân bị chó cắn, lo lắng, phần lớn canh giữ ở lầu hai, trước cửa phòng Nhị phu nhân xem náo nhiệt.

Thẩm Chi Tề thấy trong phòng khách không có người, rống lên một tiếng, một người hầu chạy tới, hỏi ra mới biết được, bước nhanh lên lầu, rất xa chợt nghe tiếng Nhị phu nhân đang mắng người: “Các người xem náo nhiệt cái gì, đều đi ra ngoài! Miệng vết thương của tôi nha hoàn sẽ thanh lý, để lại thuốc là được rồi.”

Lão trung y khó khăn nói: “Cái này không nhìn rõ vết thương, lão hủ làm thế nào biết ngài bị cắn có nghiêm trọng không?”

Tây y cũng nói: “Tôi sợ bà xử lý miệng vết thương không tốt, để cho y tá thanh lý giúp a! Mặt khác tình huống của bà, cần tiêm vac-xin phòng ngừa chó dại, tôi lập tức gọi người mang thuốc được nhập khẩu từ nước Đức tới, có lẽ cũng không kịp, hết thấy chỉ có thể nhìn tạo hóa của bà nữa.”

Nhị phu nhân rất bức bối: “Đồ vô dụng, đều cút cho tôi.”

Thẩm Chi Tề biết rõ Nhị phu nhân trong lòng bức bối, lại mơ hồ cảm thấy khẩu khí của bà hơi quá đáng, Thẩm gia dùng gia phong nhân từ hòa ái nổi tiếng ở Thái Nguyên, nhưng lúc này cũng không thể trách tội nhiều, đi vào hướng bên giường ngồi xuống, nắm tay Nhị phu nhân nói: “Bị cắn chỗ nào? Để cho bác sĩ nhìn xem, nghe lời.”

Nhị phu nhân không nói, chỉ là trên mặt đột nhiên đỏ lên một mảng lớn, mắt cỡ chết người!

“Chỗ nào? Nói chuyện.”

“Ngực.” Nhị phu nhân nhỏ giọng ở bên tai Thẩm Chi Tề nói ra một chữ, sau đó hướng trong chăn chui vào, hừ, đều là tại con chó thối kia, chỗ nào không cắn, lại cắn ngực, về sau bà như thế nào gặp người.

Trước kia bà chỉ nghe nói qua Độc Nhân Long, kết quả Tây y nói, nếu như không lập tức uống thuốc xua tán độc tính, khả năng nguy hiểm, chỉ có thể đem chỗ bị cắn cắt bỏ, nếu chữa trị không tốt, sẽ biến thành độc ngực, độc ngực ah!

A a a!

Nhị phu nhân đắp thuốc, nhưng không thấy tốt.

Tây y nói tình huống không khả quan, phải cắt thịt.

Nhị phu nhân bị dọa đến sắc mặt đều trắng ra, Bảo Châu đột nhiên lộ đầu ra nói: “Con có biện pháp.”

“Cô có biện pháp gì?”

“Đem lông của con chó cắn di cắt xuống một ít, đốt thành bụi phấn, bôi lên miệng vết thương.” Trước kia cô ở nông thôn hình như đã từng nghe người ta nói qua, không biết có đúng sự thật hay không. (Đây là một phương pháp Đông y, có chút hư cấu, không thể nào khảo chứng.)

“Thiệt hay giả?” Nhị phu nhân nửa tin nửa ngờ hỏi.

Bảo Châu nhún vai, trả lời vô cùng dứt khoát: “Không biết.”

So với cắt thịt, Nhị phu nhân nguyện ý thử một lần: “Được rồi!”

Con chó nhỏ không phối hợp, bởi vì cắn Nhị phu nhân bị thương, tất cả mọi người không dám đi bắt nó, Bảo Châu ném ra mấy hạt đậu phộng rang cho Tiểu Hoàng, Tiểu Hoàng bay lên, hai ba cái đem lông chó mổ xuống mấy cọng, mọi người vội vàng đem lông chó đốt thành bụi phấn, đem đắp lên vết thương cho Nhị phu nhân.

Ngày hôm sau bác sĩ tới, hỏi tình huống của Nhị phu nhân, nói là đã không còn đau, miệng vết thương cũng hết sưng.

Nhưng thù này, Nhị phu nhân nhớ kỹ, đối với vú già bên cạnh nói: “Tôi muốn báo thù.”

“Ngài muốn làm như thế nào?”

“Cái đồ nhà quê kia, tôi muốn nó mất mặt trước mọi người, nghe nói Mộc lão tướng quân cáo lão hồi hương, đã trở lại Thái Nguyên, hai ngày sau sẽ tổ chức một buổi yến hội long trọng ở Mộc phủ, đến lúc đó con trai Hậu lão tướng quân, hiện tại nổi tiếng nhất chính là Mộc sư trưởng kia cũng sẽ tới tham dự. Khi đó sẽ kêu lão gia mang nó đi theo, nếu như cái đồ nhà quê kia ở trước mặt mọi người bị bêu xấu, tôi nghĩ lão gia cũng bảo vệ nó không được!” Nàng đều có diệu kế!

“Vâng.” Vú già cười đến rất giống Dung ma ma.

“Bảo Châu a! Lần này nhờ có con, bệnh của dì mới có thể chuyển biến tốt đẹp, hiện tại dì bị thương không thích hợp đi ra ngoài, có một yến hội, con thay dì đi cùng với lão gia a!” Nhị phu nhân miệng niệm nam mô, trong bụng lại một bồ dao găm mà nói.

Bảo Châu không có hứng thú: “Không đi.”

“Có rất nhiều người thượng lưu, con không muốn biết sao?”

Bảo Châu một bên lắc đầu, một bên tự mình chơi cờ năm quân.

“Có rất nhiều đồ ăn, con không muốn đi sao?”

“Ăn? Có cái gì ăn?” Bảo Châu hai mắt tỏa sáng.

“Phủ tướng quân đồ ăn đặc biệt là không thiếu được, tóm lại còn nhất định chưa từng ăn qua.” Nhị phu nhân không chịu trách nhiệm lừa dối nói.

“Con đây muốn đi, con sẽ đi với Tiểu Hoàng.” Có ăn ngon, Bảo Châu sẽ không quên Tiểu Hoàng.

“Được, bắt quá, đi yến hội cũng không thể đi bằng tay không! Phải mang cho chủ nhà một phần lễ vật, bắt quá con cũng biết, lễ vật mà! Người khác biết rõ sẽ không có ý nghĩa gì nữa, cho nên con phải tự mình chuẩn bị lễ vật, không được nói với bất kỳ ai, kể cả đại phu nhân và người hầu bên cạnh con.” Bà ước gì Bảo

Châu bị bêu xấu, Bảo Châu chính là muốn mang một con voi lớn đi cũng không thành vấn đề, tin tưởng lão gia sủng ái Bảo Châu như vậy, cộng thêm bà ở một bên châm ngòi thổi gió, có lẽ sẽ không phản đối.

125. Chương 125: Giết Ra Một Cao Phú Soái?

“Cái này dễ xử lý.” Tặng lễ thôi mà! Trước kia thời điểm cùng ông nội ở quê hương, mỗi khi đến ngày lễ ngày tết, đều cùng hàng xóm xung quanh giúp nhau tặng lễ, dùng bọc giấy gói hơn mấy cái bánh nướng. Bảo Châu vỗ ngực cam đoan nhất định làm được.

“Vậy thì tốt rồi.” Nhị phu nhân đợi xem cô làm được trò gì.

Đại phu nhân nghe nói Bảo Châu cũng đi, nghĩ đến Bảo Châu đến vội vàng, trang phục năng chuẩn bị không chu toàn, kêu Bảo Châu tự mình đi chọn một vài bộ trang phục ưa thích.

Bảo Châu mang theo Tiểu Hoàng đi dạo phố, một đường bị người vây xem.

Cô gái kia thoát nhìn thật đáng yêu, đỉnh đầu có một con chim cực lớn đi theo, con chim kia bay vô cùng chậm, nơi có ánh nắng, cánh chim mở rộng ra che chắn phía trên cho cô gái tựa như một cái dù di động, cái dù này vừa che nắng lại vừa có thể quạt mát.

Bảo Châu một đường đi dạo, không thể không biết nóng, đến cửa hàng đầu tiên, Bảo Châu muốn đi vào, Tiểu Hoàng đáp xuống mặt đất, đi theo vào trong, nhân viên cửa hàng đời này chưa thấy qua con chim lớn như vậy, dọa lui về sau một bước: “Đừng tới đây.”

“Tiểu Hoàng không cần người đâu.” Bảo Châu cười cười, thò tay đem Tiểu Hoàng ôm vào trong ngực, đi vào bên trong.

Thẩm mẹ đi theo vào, chứng kiến từng dãy quần áo, chỉ vào trong đó một kiện để Bảo Châu thử: “Thiếu phu nhân, cô thử bộ này xem.”

Bảo Châu buông Tiểu Hoàng, vừa tính cầm lên thử, một cô gái từ bên ngoài đi tới, cô là thiên kim Chu gia, gọi Chu Hân Như, Chu Hân Như vươn tay chỉ vào quần áo trong tay Bảo Châu đối với nhân viên cửa hàng nói: “Tôi muốn cái này, gói lại cho tôi.”

Bảo Châu ngẩng đầu nhìn về hướng chị gái mập mạp, nghĩ thầm chị mập như vậy, có thể mặc sao?

Có lòng tốt nhắc nhở một câu: “Cái này, chị mặc không vừa đâu.”

“Mặc không vừa thì sao? Tao mặc không vừa cũng không tới phiên mày nói, đồ nhà quê vẫn nên trở về nông thôn ở đi!” Sắc mặt Chu Hân Như lập tức trầm xuống, tiến tới gần Bảo Châu, đoạt lấy bộ quần áo, xé nát ném xuống đất giẫm mấy cước, vẻ mặt kiêu ngạo. Người càng mập, càng kiêng kỵ người khác nói mình mập, cô chính là như vậy, tuy người khác cũng biết, thế nhưng người dám nói ra, đều không có kết cục tốt, dĩ của cô là Nhị phu nhân Thẩm gia được Thẩm Chi Tề thương yêu nhất, ai dám khi dễ cô, cô tìm được làm chủ.

Bảo Châu vốn cũng không muốn tranh giành, nhưng cô hơi quá đáng, Bảo Châu rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng: “Chị thật quá đáng! Tiểu Hoàng đánh chị ta!”

Bảo Châu tìm cái ghế dựa ngồi xuống, một bên từ trong túi tiền móc ra hạt thông cùng Thẩm mẹ phân ra ăn, một bên xem Tiểu Hoàng cùng Chu Hân Như đánh nhau, thật ra phải nói là Chu Hân Như đơn phương bị đánh, Bảo Châu một bên xem một bên hưng phấn hô: “Tiểu Hoàng cố gắng lên! Đánh thắng, có phần thưởng a!”

Mọi người vây quanh xem...

Cái gì gọi là thượng bất chính, hạ tắc loạn?

Bọn họ đã biết rồi.

Tiểu Hoàng rất bạo lực, mấy cánh hướng phía Chu Hân Như vung vẩy đi qua, còn không có đụng tới người, Chu Hân Như đã bị dọa một phát té ngã trên đất.

Bảo Châu thổi một tiếng huýt sáo, tiểu Hoàng lập tức ngưng chiến đi đến bên cạnh Bảo Châu, Bảo Châu vỗ vỗ đầu Tiểu Hoàng: “Tiểu Hoàng uy vũ! Chị mời cùng ăn khoai lang, cùng hai củ, chị một củ, Thẩm mẹ một củ là được rồi.”

Tiểu Hoàng rất hưởng thụ hưởng trên người Bảo Châu cọ xát.

Chu Hân Như từ trên mặt đất đứng lên, đối với Tiểu Hoàng một cước đi qua: “Tao muốn hầm cách thủy mày!”

“Tiểu Hoàng!” Bảo Châu muốn đi ngăn cản tựa hồ không kịp, hốc mắt nhanh chóng đều đỏ.

Đột nhiên có người đi tới, thò tay đem Chu Hân Như một phen kéo ra, nhìn về phía Bảo Châu, vừa rồi đi ngang qua phụ cận, nghe nói có người mang theo một con chim vàng đi dạo phố, hẳn hiếu kỳ đến xem, lại ngoài ý muốn gặp được một màn như vậy, từ trước đến nay không thích chõ mồm vào việc người khác, tiềm thức muốn bảo vệ cô gái đang ngồi vuốt ve chim vàng, ánh mắt của cô không biết vì cái gì, làm hẳn cảm thấy rất quen thuộc, rõ ràng chưa từng gặp qua.

Xem Tiểu Hoàng không có bị thương, Bảo Châu một bên đem Tiểu Hoàng ôm vào trong ngực, một bên ngẩng đầu, nhìn về phía người tốt vừa mới cứu được Tiểu Hoàng, mỉm cười, từ trong túi tiền móc ra một nắm kẹo đưa cho hắn: “Anh là người tốt, tôi mời anh ăn kẹo.”

Người thanh niên tiếp nhận kẹo cô đưa tới, khẽ gật đầu: “Cảm ơn.”

Chu Hân Như bị hắn kéo ra đang định giận dữ, vừa nhìn diện mạo của chàng thanh niên này, lời muốn nói lập tức bị kẹt ở trong cổ họng, hắn lớn lên thật có hương vị đàn ông a!

Đó là một gương mặt chữ quốc rất tiêu chuẩn, mày rậm mắt to, sống mũi cao, miệng rộng, tướng mạo rất điển hình của người Sơn Tây, nhưng khí chất lại xuất chúng, lộ ra tư thế hiên ngang, khí thế khiếp người.

Đáng tiếc chàng thanh niên kia nhìn cũng chưa từng nhìn cô một cái, sau khi nhìn Bảo Châu thì rời đi, rất khốc!

Lúc Bảo Châu trở lại Thẩm gia, vui vẻ đi, một bên ca hát, chuyện vừa rồi, sau khi cô ăn xong hai củ khoai lang bị ném ra sau đầu rồi.

Vừa đi đến cửa, chỉ nghe thấy một giọng nữ mang theo tiếng khóc nức nở đối với Thẩm Chi Tề nói: “Dượng nhất định phải làm chủ cho con, có một cô gái nhà quê, cô ta bắt nạt con “

Nhị phu nhân cũng ở bên cạnh thêm mắm thêm muối: “Lão gia, người này thật sự là quá lớn mật, đợi khi tìm được ả ta nhất định không thể dễ dàng buông tha, lão gia phải làm chủ cho cháu gái thiếp nha! Tốt nhất làm cho nhà ả phá sản, lại để đi ngồi tù! Làm cho ả lang thang đầu đường! Cả đời không gả đi được.”

“Vậy nếu như đã gả đi thì làm sao bây giờ?” Bảo Châu hỏi.

“Nếu như đã gả đi, vậy khiến cho nhà chồng ả phá sản!” Nói ra chỗ tức giận, Nhị phu nhân vô ý thức nói tiếp, kết quả nghĩ tới giọng nói này thật quen tai ah! Ngẩng đầu, Bảo Châu đang mê mang nhìn qua bà, nghĩ thầm làm cho Côn Sơn phá sản, khả năng hơi khó.

“Mày còn dám tìm tới tận cửa? Dượng chính là ả ta, dượng phải làm chủ cho con a!” Cô gái ngồi ở trên ghế sa lon thấy Bảo Châu, lập tức cáo mượn oai hùm, quay đầu nhờ Thẩm Chi Tề làm chủ cho cô, nghĩ thầm chính mày tìm tới tận cửa, còn không chết chắc sao?

Dượng tao sẽ không để ày đẹp mắt!

Một giây sau đã thấy, mặt Thẩm Chi Tề vốn kéo căng lập tức chuyển thành vẻ mặt yêu thương đối với Bảo Châu vậy tay: “Bảo Châu, đến đây, bên ngoài nóng không? Chu mục, bà đi gọi người cầm chén nước ô mai đến.”

Chu Hân Như lập tức hóa đá...

Bảo Châu đi đến bên cạnh cha nuôi ngồi xuống, uống nước ô mai, lắc đầu, cười thật ngọt ngào: “Không nóng.”

Thẩm Chi Tề không tin Bảo Châu là loại người chủ động gây chuyện với người khác, tuy ngẫu nhiên cô sẽ gặp rắc rối, nhưng cũng không phải cố tình, liền hỏi Thẩm mẹ bên cạnh Bảo Châu: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Thẩm mẹ đem chuyện kia kể ra, Thẩm Chi Tề nhìn về phía Chu Hân Như mới vừa rồi còn vênh váo, cảnh cáo nói: “Đóng kỹ miệng của cô, lại để cho tôi nghe thấy cô nói Bảo Châu nửa câu không phải, về sau cô đừng mơ tưởng lại bước vào Thẩm Phủ nữa bước.”

“Dượng, dượng bắt công!” Chu Hân Như tức giận đến dậm chân ôm hận rồi đi, cũng không phải con gái ruột! Từ nhỏ đến lớn dượng là người hiểu cô nhất, hiện tại lại vì người ngoài cảnh cáo cô, cô sẽ không cứ như vậy bỏ qua!

126. Chương 126: Về Mặt Chờ Mong

Nhị phu nhân đợi cháu gái về, gọi điện thoại nói với cháu gái ít chuyện.

Tinh thần Chu Hân Như lập tức tỉnh táo: “Dì, dì xem, chúng ta trong ngoài phối hợp, sẽ làm cho cô ta ở Thái Nguyên không còn chỗ đứng!”

Yến hội ngày ấy đại phu nhân cùng Nhị phu nhân gọi người đưa quần áo cho Bảo Châu, đều phân phó để cô mặc đi dự tiệc, Nhị phu nhân còn đặc biệt lôi kéo tay Bảo Châu, cười ha hả mà nói: “Bảo Châu a! Trước kia là dì không đúng, bộ quần áo này là dì đã tỉ mỉ lựa chọn, con mặc vào nhất định đẹp mắt, xem như đây là lễ tạ lỗi của dì, nếu con tha thứ cho dì, mặc nó vào đi dự tiệc, về sau ân oán của chúng ta, như vậy xóa bỏ.”

Đầy tay đầy mỡ Bảo Châu từ trong hộp bánh bích quy ngẩng đầu lên, đặc biệt rất nghiêm túc hỏi: “Dì Hai, chúng ta có cừu oán sao?”

Vì cái gì cô không biết a?

Nhị phu nhân hơi cứng lại nghĩ thầm cô giả vờ cái quái gì, chúng ta lúa gạo đã sớm kết lớn rồi, biểu hiện lại cười ha hả gạt đầu: “Chúng ta nào có thù oán gì đâu, là đi nói sai rồi, tóm lại con nhất định phải mặc, nếu không sẽ không nể mặt dì. Cái này là tư lựa cao cấp nhất Thái Nguyên, con nhìn màu sắc, giống cái gì?”

Bảo Châu nhìn một đồng màu vàng, ăn ngay nói thật: “Đại tiện.” (=.)

“Đây chính là màu vàng kim óng ánh, màu cao quý a!” Nhị phu nhân khóe miệng co lại, nghĩ thầm đây chính là vải ta đã bỏ ra cả trăm khối mới mua được, người một nha đầu ở nông thôn, người biết cái gì! Nếu không phải sợ lão gia nói bà khất khe, bà cần gì phải lãng phí nhiều tiền ột nha đầu nhà quê như vậy?

“Hoàng Kim đại tiện.” Hoàng Kim đại tiện cũng là đại tiện, nhưng nhìn thấy Nhị phu nhân thành khẩn như vậy, Bảo Châu một bên ghét bỏ, một bên cố mà đáp ứng mặc đi yến hội.

“Vải này giá trị hơn 100 khối.”

“Mắc như vậy?” Vì cái gì thoát nhìn không khác với miếng giẻ lau nhà của Thẩm mẹ?

Yến hội tổ chức vào buổi tối, buổi chiều lúc mặt trời còn chưa xuống núi, Thẩm mẹ đã giúp Bảo Châu sửa soạn thỏa đáng, Bảo Châu cũng giúp Tiểu Hoàng ăn mặc thỏa đáng, bởi vì là yến hội, Bảo Châu thất cho Tiểu Hoàng một cái nơ con bướm, đeo một cái mũ lễ hội, thoát nhìn khôi hài đáng yêu.

Thế nhưng Tiểu Hoàng một chút cũng không biết đáng yêu, lần đầu tiên mang nơ con bướm cùng mũ lễ hội, khiến nó cảm thấy đầu và cổ đều không thoải mái, vì vậy nếu có người đứng ở phòng khác Thẩm gia, sẽ thấy một cô gái nhỏ vô cùng xinh đẹp từ trên lầu đi xuống, phía sau đi theo một con chim lớn gập đầu đặc ý, nhưng lại hài hòa lạ thường.

Trong phòng khách đã thu thập xong Thẩm Chi Tề cùng Thẩm phu nhân đang đợi Bảo Châu xuống, thấy Bảo Châu xuống, Thẩm phu nhân đối với cô vẫy tay, thấy cô không có mặc quần áo mình đưa, chỉ cho là mặc không vừa, không có quá để ý: “Bảo Châu, chúng ta lên xe.”

Ba người và một con chim lên xe, Thẩm Chi Tề vẫn đối với Bảo Châu có thể thuần dưỡng mãnh thú cảm thấy rất hứng thú, giống như là người Mãn Châu dùng thuần Ưng làm kiêu ngạo, ông thấy có thể đem mãnh

thú lớn như vậy phục tùng mình, nhất định là cường giả bên trong cường giả. Thế nhưng mỗi khi trông thấy Bảo Châu một cô gái nhỏ bé yếu ớt như vậy, dùng các loại đồ ăn vật hấp dẫn Tiểu Hoàng, khiến nó lăn qua lăn lại, đều có một loại cảm giác thần tượng sụp đổ.

Thần tượng cái gì, đều là mây bay!

Giờ phút này Tiểu Hoàng đang tựa vào ngực Bảo Châu, vì lừa gạt đậu phộng trong tay Bảo Châu, đối với Bảo Châu các loại chơi xấu lăn qua lăn lại.

Thẩm Chi Tề đã bị đả kích chết lặng, sớm đã không đem Tiểu Hoàng thành một mãnh thú mà đối đãi, cho nên đối với việc để cho Tiểu Hoàng tham gia yến hội, cũng không có dị nghị gì, ông và Mộc gia là mấy đời thế giao, những chi tiết nhỏ này, Mộc gia sẽ không để ý, Bảo Châu thích mang thì mang a!

Có một con gái nuôi có thể thuần hóa dã thú, làm ông cảm thấy rất có mặt mũi.

Đến Mộc phủ, động vật vốn không được cho phép đi vào, nhưng khi Tiểu Hoàng xuất hiện lác đầu vẫy đuôi về mặt buồn cười chọc cho các tân khách lui tới mỗi người đều tươi cười vui vẻ, có thể là tư thế của Tiểu Hoàng hài hước, cũng có thể là nể mặt Thẩm gia, hai lời chưa nói đã cho qua.

Thẩm Chi Tề vừa tới Mộc gia, đem lão tướng quân một thân thường phục chạy ra đón chào cùng Trầm lão gia tử nói chuyện: “Lão Trầm, ông đã đến rồi, vị này chính là thiên kim nhà ông? Lớn lên thật đáng yêu.”

Thẩm Chi Tề con mắt đều cười: “Là con gái nuôi của tôi, Bảo Châu, đây là Mộc bá bá của con.”

“Mộc bá bá.” Bảo Châu kêu một tiếng, từ trong bao vải màu xanh da trời móc ra một gói quà được bao bằng giấy dầu đưa tới: “Đúng rồi, cái này tặng Mộc bá bá.”

“Cho bác sao?” Mộc lão tướng quân sững sờ, yến hội này là phu nhân ông kiên trì tổ chức, bản thân của ông cũng không thích mời khách thượng lưu trong xã hội rồi thu lễ vật này nọ, mấy ngày hôm trước cố ý nói, tất cả mọi người đừng đưa lễ, nếu không sẽ không xem ông là bạn bè.

Thẩm Chi Tề và Thẩm phu nhân cũng đều sững sờ, trước khi đi bọn họ không có nghe Bảo Châu nói muốn đưa lễ a!

Đã xong đã xong, cái này sợ là đã đắc tội Mộc lão tướng quân rồi, người ta nói không thu lễ, người tiễn đưa cái gì cũng đều làm người ta mất hứng đấy, Thẩm phu nhân lập tức sốt ruột.

Bảo Châu lại chỉ nhìn xem Mộc lão tướng quân không có phát hiện Thẩm phu nhân lo lắng, cùng Thẩm Chi Tề kinh ngạc, ông nội đã từng nói qua, khi nói chuyện với người khác phải nhìn thẳng vào mắt của họ, mới đủ lễ phép, Mộc lão tướng quân tương đối cao, Bảo Châu muốn nhìn ông phải ngẩng đầu lên, nàng ngẩng đầu lên nhìn Mộc lão tướng quân, đối mặt với câu hỏi của ông, bình tĩnh tự nhiên mà nói: “Phải.”

Lúc này tựa hồ đã nắm giữ tốt thời cơ, Chu Hân Như mỉm cười hướng phía này đi tới, đối với Mộc lão tướng quân về mặt hiếu kỳ thề lưỡi, giả vờ nghịch ngợm nói: “Mộc bá bá, đây là cái gì? Con có chút tò mò, có thể mở ra ọi người cùng xem được không?”

“Cái này...” Mộc lão tướng quân sợ mở ra ở trước mặt mọi người sẽ làm Bảo Châu thẹn thùng, vừa muốn cự tuyệt, Bảo Châu cũng là về mặt chờ mong nói: “Bác nhìn xem, có thích hay không?”

“Được rồi!” Sau khi rút lui khỏi quân doanh, hiện tại Mộc lão tướng quân lộ ra bình thản thông dong không ít, liền theo tâm nguyện của bọn tiểu bối.

Mở ra, bên trong là một cái bình, cầm thật nặng, Mộc lão tướng quân mở bình ra, bên trong là dưa muối được làm bằng mầm hoa tiêu.

Đồ nhà quê! Quả nhiên lễ vật đưa tặng cũng quê mùa, Chu Hân Như ở trong lòng xem thường, lại không nghĩ mới về mặt Mộc lão tướng quân vừa rồi còn bình tĩnh, đột nhiên hiện ra kinh hãi, đã có bao nhiêu năm, không có nếm được đặc sản chính tông quê nhà, không thể chờ đợi được gọi người cầm chiếc đĩa ra, gấp lên một miếng nếm thử, mặt mày lập tức hớn hở: “Ừm, rất chính tông! Vừa tê vừa cau so với đồ ăn bác mua ở ngoài còn muốn chính tông hơn, đây là lễ vật tốt nhất mà năm nay bác nhận được, là chính tay con làm sao?”

“Dạ.” Bảo Châu gật đầu, trước kia lúc ở nông thôn, ông nội đã dạy cô làm mâm hoa tiêu, thời điểm mừng năm mới những vật khác đều tặng không nổi, chỉ có thể gói một ít thứ này tặng cho hàng xóm.

127. Chương 127: Này, Tiểu Hắc!

“Vì sao con muốn đưa cái này cho bác?”

“Ăn ngon.” Với tư cách một người tham ăn lâu năm, Bảo Châu vẫn cảm thấy ăn ngon so với cái gì đều trọng yếu.

Quả nhiên ăn thật ngon, Mộc lão tướng quân yêu thích không buông tay đối với Thẩm lão gia cười nói: “Con gái nuôi này của ông không tệ, người rất thực tế lại đáng yêu, quan trọng nhất là làm đồ ăn thật ngon, đã lập gia đình chưa? Tiểu tử nhà tôi năm nay hai mươi mấy, cũng nên cưới vợ rồi, tôi xem Bảo Châu không tệ.”

Thẩm Chi Tề mồ hôi đổ như thác.

May mắn là giao tình lâu năm, nếu không thật đúng là khó nói, cũng đồng dạng khẩu khí hay nói giỡn: “Bảo Châu nha đầu kia không có may mắn đó, đã sớm lập gia đình, đứa nhỏ cũng sắp biết đi rồi.”

“Đáng tiếc!” Mộc lão tướng quân nhìn thoáng qua Bảo Châu, liên tục thở dài hai tiếng, đầu năm nay cái trắng đều bị heo ăn hết rồi!

Còn Sơn ở Quảng Châu xa xôi không hiểu hắt hơi một cái, ai đang mắng hần?

Bảo Châu không rõ: “Đáng tiếc cái gì?”

“Đáng tiếc tiểu tử thú nhà bác không có cơ hội, nếu không bác nhất định phải đem con làm con dâu của bác, bác có thể mỗi ngày được ăn đồ ăn con làm rồi.”

Bảo Châu là làm đại mà ra, ngẫu nhiên tâm huyết dâng trào làm một hai lần mà thôi, cũng xem như may mắn, có đôi khi lần này ăn ngon, lần sau lại nuốt không trôi. Thấy người khen tài nghệ nấu nướng của mình. Bảo Châu cảm giác gặp tri âm: “Bác không biết, Nhược Lan làm đồ ăn mới ăn ngon! Lần tới bác đến Quảng Châu, con mời bác ăn!”

“Thật sự?”

Bảo Châu vênh môi: “Ai gạt người, đó là chó nhỏ!”

“Được.” Đến cái tuổi này, Mộc lão tướng quân tính trẻ con tựa hồ ngày từng ngày trở về. Nghĩ thầm cái này Bảo Châu là không có cơ hội, không biết Nhược Lan kia con của ông còn có cơ hội hay không, đời này ông đã muốn tìm một cô con dâu thành thực, môn đăng hộ đối cái gì, vẫn là thứ yếu: “Vậy Nhược Lan kia, cũng là một cô gái?”

Bảo Châu gật đầu.

“Đã gả cho người ta?”

Bảo Châu lắc đầu: “Không có.”

“Lần sau lại hỏi trở lại Thái Nguyên, đem tiểu cô nương kia đưa đến nhà của ta đến chơi.”

Bảo Châu mỉm cười: “Không có vấn đề.”

Mộc lão tướng quân thấy bên cạnh Bảo Châu là một con chim thoát nhìn có chút buồn cười, không thể tưởng tượng nổi hỏi: “Đây là sủng vật của con?”

“Dạ.” Bảo Châu ngồi xổm người xuống sờ lên đầu Tiểu Hoàng, thấy nó luôn gật đầu đắc ý, cảnh cáo nói: “Tiểu Hoàng, nếu không nghe lời, chị sẽ ăn luôn em.”

Tiểu Hoàng lập tức trung thực, đứng thẳng tắp như người mẫu, sau đó mắt nước lưng tròng nhìn qua Bảo Châu, giống như đang nói..., đừng ăn ta.

Có thể đem chim lớn huấn luyện thành như vậy, cô gái này có khí phách!

Mộc lão tướng quân rất là ngoài ý muốn, chẳng lẽ một người tham ăn? Có ăn sẽ cùng theo đi?

Mộc lão tướng quân thử nó: “Tiểu Hoàng, đi với ta! Về sau toàn được nhậu nhẹt ăn ngon.”

Tiểu Hoàng lườm ông một cái, sau đó xoay người dùng bờ hông đối với ông, Tiểu Hoàng nó là một con chim có cốt khí, chỉ tiếp thụ Bảo Châu cùng Côn Sơn câu dẫn, những người khác, không cần nghĩ.

Mộc lão tướng quân cảm thấy rất thú vị, con chim này thế nhưng hiểu rõ tính người, còn có tình có nghĩa, chẳng những không có tức giận, còn cười ha ha: “Tiểu súc sinh này, thú vị! Thú vị vô cùng.”

Tiếng cười của Mộc lão tướng quân đưa tới không ít người, thấy Mộc lão tướng quân cùng Thẩm lão gia đều vây quanh một cô gái và một con chim, tốp năm tốp ba thảo luận, nhiều người như vậy tự nhiên có mấy người biết rõ Bảo Châu, một người trong đó nhỏ giọng cùng đồng bạn nói: “Tôi nhớ ra rồi, có lần chính là cô bé này dùng con chim thắng máy bay của Ôn Tư tiên sinh, không nghĩ tới hiện tại còn có thể gặp lại cô ấy!”

Khẩu khí của người kia mười phần sùng bái, quả thực tựa như nhìn thấy thần tượng, trong lòng một số người, cô bé kia có thể sử dụng một con chim đả bại máy bay người phương tây, chính là truyền kỳ trong lòng bọn họ.

Vấn đề này, rất nhiều người Thái Nguyên đã nghe nói qua, Thẩm lão gia trước kia cũng đã được nghe nói, bắt quá cười bỏ qua, không nghĩ tới lại là con gái nuôi của mình, lập tức có một loại cảm giác vinh quang con gái tôi rất thông minh...

Tiêu điểm của cả yến hội đàm luận, cơ hồ đều tập trung vào Bảo Châu, vị kia mới xuất hiện trong xã hội thượng lưu, lại là con gái nuôi của Thẩm Chi Tề, còn được Mộc lão tướng quân yêu thích, nếu như không phải đã lập gia đình, có lẽ vô cùng có khả năng gả vào Mộc gia, trở thành phu nhân Mộc sư trưởng.

Đây là bất hạnh của cô, nhưng lại là may mắn của rất nhiều cô gái khác, các cô xoa tay, các loại chờ đợi, sửa sang lại quần áo trang sức cho chỉnh tề, bắt đầu dĩ Mộc sư trưởng bận rộn công việc, từ khi yến hội bắt đầu đến bây giờ, không có xuống lầu cùng mọi người gặp mặt.

Lúc này yến hội đã tiến hành hơn phân nửa, có lẽ sẽ không đi ra.

Nghĩ tới đây Chu Hân Như nhanh chóng chuyển dời mục tiêu, đem trọng tâm đặt ở trên người Bảo Châu trên nườ, thò tay móc ra một tờ mười đồng tiền boia đưa ột vị phục vụ: “Anh tìm một cơ hội, gọi cô bé kia vào hậu viện, đừng để người khác biết rõ, đây là tiền cho anh.”

Phục vụ viên cầm tiền boia nhẹ gật đầu, đợi Bảo Châu một mình từ toa-lét đi ra lúc, đối với cô nói: “Tiểu thư, có người nhờ tôi mời cô ra phía sau viện, cô hướng bên này đi là được rồi.”

“A.” Bảo Châu ăn quá no bụng, đang muốn vận động một chút, giơ tay duỗi thắt lưng, từ cửa nhỏ đi ra ngoài.

Hậu viện có một hồ nước, Bảo Châu ở bên cạnh hồ nước ngồi xuống, lúc cúi đầu, thấy một tiểu động vật, vươn tay bắt được cái đuôi của nó: “Mày không được đi, Bảo Châu thật nhàm chán, chơi với tao một hồi a!”

Chu Hân Như nhìn nhìn chung quanh, thấy trong hậu viện không có người khác, lộ ra tươi cười đắc ý, cởi giày, nhẹ nhàng bước tới gần Bảo Châu, sau đó từ sau lưng cô thò tay đang muốn đem Bảo Châu đẩy vào trong hồ nước, Bảo Châu đột nhiên quay đầu, thấy cô, cong miệng: “Cô đang làm gì thế?”

“Đợi tí nữa cô sẽ biết.” Chu Hân Như vươn tay tới gần lưng Bảo Châu, hung ác nhẫn tâm, đang muốn đem cô đẩy mạnh xuống nước.

“Tiểu Hắc, chúng ta đi, chị gái này rất xấu, chúng ta không chơi với chị ấy!” Bảo Châu đột nhiên đưa lưng về phía Chu Hân Như đứng dậy, tựa hồ một bên lăm lăm bầu một bên xoay người lại.

“Cô đi chết a!” Chu Hân Như vừa muốn dùng sức đẩy, kết quả bởi vì Bảo Châu đột nhiên xoay người lại, theo quán tính ngã về phía trước, thiếu chút nữa ngã sắp xuống, cô thật vất vả ổn định thân thể đang tính buông lỏng một hơi, đột nhiên nhìn thấy tiểu động vật trong tay Bảo Châu, bị hoảng sợ kêu to một tiếng: “A! Con chuột!”

Bảo Châu phảng phất không sợ, thấy Chu Hân Như thét lên, một bên có lòng tốt trấn an một bên đem con chuột đưa tới trước mắt cho Chu Hân Như nhìn: “Cô xem, Tiểu Hắc không cắn người đâu, cô đừng sợ.”

Tựa hồ vì phối hợp với lời Bảo Châu, con chuột nhỏ mở cái miệng anh đào nhỏ nhắn đáng yêu của nó, híp mắt nhìn qua Chu Hân Như, một bộ dáng đúng như Bảo Châu nói.

Chu Hân Như nhìn thấy không giống như Bảo Châu nhìn thấy, cô nhìn thấy là một cái miếng mồi dài dính máu, vẻ mặt như nói ta muốn ăn thịt, hung ác nhìn cô, tựa hồ tùy thời đều có thể cắn cô, sợ đến nỗi khuôn mặt vặn vẹo như bánh quai chèo.

128. Chương 128: Lại Gặp Mặt

Bảo Châu nghĩ: “Tiểu Hắc, cô ấy trông thấy cũng thật hưng phấn, giống như đang khiêu vũ.”

“Cô mới đang khiêu vũ, cả nhà cô mới đang khiêu vũ!” Chu Hân Như tức đến toàn thân đều run rẩy, trên người cô chút ít thịt mỡ run lên một cái, Bảo Châu nhìn sững sờ, cảm thấy cô biểu diễn thật đặc sắc a! Còn kém giờ tay vỗ tay.

Bảo Châu muốn ca ngợi Chu Hân Như, lần đầu tiên vậy mà nghĩ ra hai câu thành ngữ: “Thịt của cô, biến đổi bất ngờ, bảo tôi xem thế là đủ rồi.” (chả hiểu thành ngữ gì nữa @@)

Chu Hân Như đột nhiên thật muốn chết, sau đó cô thiếu chút nữa được như ý nguyện rồi...

Bởi vì Chu Hân Như rất không may giẫm một bước, tiến vào hồ nước.

“Tiểu Hắc có phải cô ấy quá hưng phấn hay không?” Nếu không làm gì đột nhiên nhảy xuống bơi lội? Làm ô uest quần áo rất khó giặt rửa, cô gái này thật tùy hứng a!

“Cứu mạng, tôi không biết bơi! Cứu mạng.” Chu Hân Như lập tức luống cuống, tuy cô có chủ ý với Mộc phủ, thế nhưng cô không muốn cứ như vậy chết không minh bạch ở trong hồ nước của Mộc phủ, cô còn là một hoa cúc khuê nữ!

“Tiểu Hắc cũng đi chơi, chị đi cứu cô ấy.” Bảo Châu biết bơi, cô rất thiện lương không muốn kéo Tiểu Hắc xuống nước, dịu dàng đem con chuột nhỏ đặt tới trên đồng cỏ bên cạnh hồ nước, con chuột nhỏ vừa chạm đất lập tức vùng chân chuồn mất, trên không quá nguy hiểm, vẫn là trên mặt đất thú vị hơn.

Bảo Châu một đầu ngã vào trong hồ nước hướng tới phía Chu Hân Như bơi qua, muốn kéo Chu Hân Như lên bờ, bất đắc dĩ Chu Hân Như, thật sự nặng, Bảo Châu dùng hết khí lực từ khi sinh ra đem cô kéo đến bên cạnh, may mắn hồ nước kỳ thật cũng không phải rất sâu, kéo lấy kéo lấy chỉ cần Chu Hân Như còn có thể đứng, sẽ không bị sặc nước nữa.

Chu Hân Như cảm giác được chính mình an toàn, vươn tay đẩy Bảo Châu một cái: “Ai cần mày giả vờ tốt bụng! Cút!”

“Cô thật vô sỉ.” Bảo Châu nói xong bất đắc dĩ từ trong hồ nước leo lên bờ.

Chu Hân Như hướng hồ nước bên cạnh đi vài bước, đang định sau khi lên bờ sẽ giáo huấn Bảo Châu một phen cho thật tốt, chợt nghe Bảo Châu đột nhiên mừng rỡ kêu lên: “Ồ! Tiểu Hắc, cũng như thế nào cũng bơi trong nước?”

“Con chuột ở đâu?” Chu Hân Như dọa lẫn nữa đặt mông ngã ngồi ở trong hồ nước.

“Tôi giống như hoa mắt.” Bảo Châu thề lời, vẻ mặt người vô tội nói.

Lúc Chu Hân Như từ trong hồ nước bò lên quả thực kiệt sức, Bảo Châu cũng không tốt gì mấy, toàn thân đều ướt đầm.

Chu Hân Như tựa hồ không sợ mất mặt, kéo Bảo Châu đi vào trong yển hội: “Đi theo tôi.”

“Làm gì vậy?”

“Cô đi theo tôi!” Chu Hân Như phần nộ kéo cô, túm đi vào trong đại sảnh.

“Cô thật dữ, tôi không muốn đi theo cô!”

“Không phải cô có thể quyết định.” Chu Hân Như mạnh mẽ kéo Bảo Châu vào yến hội, hai người thoạt nhìn ướt sũng, rất chặt vật lập tức đưa tới sự chú ý của mọi người, Thẩm Chi Tề vừa thấy bộ dáng này của hai cô, nhăn mày lại, hỏi Chu Hân Như: “Hai người làm sao vậy?”

Chu Hân Như ủy ủy khuất khuất nói: “Dượng, dượng nhất định phải làm chủ cho con, vừa rồi con ở hậu viện ngắm hoa, thành linh bị cô đẩy vào hồ nước, nếu không phải mệnh con lớn, hiện tại khả năng đã chết rồi, dượng phải làm chủ cho con!”

Chu Hân Như vừa nói xong, rất nhiều người đều tụ lại, tựa hồ cảm thấy có trò hay để nhìn.

Có ít người cảm thấy Chu Hân Như thực ngu xuẩn, cho dù có ân oán cá nhân gì, với thân thể to lớn mà nói, đều nên về nhà giải quyết, mà không phải là làm cho người ngoài chê cười làm mất danh tiếng. Vô luận chuyện này cuối cùng giải quyết như thế nào, Chu Hân Như khả năng đều sẽ biến thành đề tài nói chuyện cùng trò cười của mọi người.

Nghe cô nói như vậy. Thẩm Chi Tề cũng xụ mặt xuống, cảm thấy Chu Hân Như không đủ hiểu chuyện: “Có chuyện gì, trở về rồi hãy nói, để cho lái xe trước đưa hai đứa trở về đi!”

Chu Hân Như sợ sau khi trở về sẽ chuyện lớn hóa nhỏ: “Dượng, con muốn ở chỗ này nói rõ ràng, nhờ mọi người làm chứng, dượng làm chủ cho con.”

Thấy cô như vậy, Thẩm Chi Tề đành phải giải quyết ngay tại chỗ, thấy Bảo Châu cũng toàn thân ướt đẫm, liền cảm thấy việc này khả năng không đơn giản như lời Chu Hân Như nói, không đợi Thẩm Chi Tề mở miệng, đại phu nhân đã nói: “Cô nói Bảo Châu đẩy cô xuống nước, vậy vì sao Bảo Châu cũng toàn thân ướt đẫm.”

“Chính cô ta không cẩn thận cũng té xuống.”

“Vậy tại sao Bảo Châu phải đẩy cô?” Đại phu nhân đau lòng nhìn xem Bảo Châu, móc khăn ra lau mặt cho Bảo Châu.

“Con với cô ta ở cửa hàng quần áo từng có xung đột, cô ta thừa cơ trả thù con!” Chu Hân Như đáp vô cùng nhanh.

Đại phu nhân đương nhiên sẽ không chỉ nghe một mình Chu Hân Như nói, hỏi Bảo Châu: “Con nói đi.”

“Cô ấy đang khiêu vũ, sau đó té xuống, con cứu cô ấy, cô ấy rất nặng, nên giảm béo đi.” Bảo Châu một bộ dạng con thật biết điều nhìn về phía đại phu nhân, nếu như Côn Sơn ở đây, có lẽ sẽ thưởng cho cô một viên kẹo a? So với Chu Hân Như nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, Bảo Châu lộ ra trấn định tự nhiên, vẻ mặt thản nhiên, hoàn toàn không có vẻ bối rối sau khi bị vạch trần.

Hai người bên nào cũng cho là mình đúng, trong lúc nhất thời tất cả mọi người không thể làm phán đoán, thanh quan khó giải quyết việc nhà, huống chi Thẩm Chi Tề không phải quan, Thẩm Chi Tề cảm thấy đau đầu, ông muốn tin tưởng Bảo Châu, lại cảm thấy Chu Hân Như nói cũng không phải hoàn toàn không có khả năng.

Ngay tại thời điểm giằng co, một giọng nói từ phía xa bậc thang truyền đến: “Chuyện này vừa rồi tôi đều nhìn thấy.”

Mọi người ngẩng đầu nhìn lại, một chàng trai trẻ tuổi trong tay cầm chân lông từ trên lầu bước nhanh xuống, hần ăn mặc một thân thường phục, nhưng vẫn phẳng phiu như quân nhân, ngũ quan thoạt nhìn rất lập thể, được xưng là tướng mạo khí phách chính là con trai của Mộc lão tướng quân sư trưởng Mộc Thường Khoan, hần một đường đi về phía trước, người vây xem chẳng biết tại sao, thấy hần ra, liền muốn lui về sau vài bước, rất nhanh nhường ra một lối đi.

Mộc Thường Khoan cầm chân lông đi đến cạnh Bảo Châu, đưa cho cô: “Phủ thêm.”

Sau đó xoay người đối với Chu Hân Như thản nhiên nói: “Vừa rồi hết thấy, tôi ở trên lầu xem rãnh mạch, cô đã từ phía sau đẩy cô ấy xuống nước, lại không nghĩ qua là chính mình tiến vào hồ nước, tôi định gọi người tới cứu cô, thì thấy cô ấy nhảy xuống cứu cô, kéo cô lên bờ, cô còn có cái gì để nói hay sao?”

Khẩu khí của hắn rõ ràng tuyệt không mãnh liệt, lại làm cho người ta có một loại cảm giác bức người.

Như là đao kiếm sắc bén trong lúc vô hình bổ về phía Chu Hân Như sắc mặt trắng bệch, Chu Hân Như biết rõ chính mình nếu như thừa nhận, về sau ở trong xã hội thượng lưu, chỉ sợ vĩnh viễn không ngẩng đầu lên được, cố nén hoảng sợ tìm cách ứng phó, quyết đánh đến cùng nói: “Ngày đó ở trong cửa hàng bán quần áo, tôi cũng đã gặp anh, anh cùng cô ta là một phe a?”

“Vậy cô còn nhớ rõ, ngày đó vì cái gì tôi xuất hiện không?”

129. Chương 129: Không Thể Tin Được

Chu Hân Như không phản bác được: “...”

“Bởi vì cô muốn khi dễ một cô gái tay không tác sát, cùng với động vật nhỏ đáng yêu này.” Mộc Thường Khoan nói xong sờ lên đầu Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng chột dạ cúi đầu, nếu như nó được xem là động vật nhỏ, vậy con gì mới được xem là dã thú?

Chu Hân Như sắc mặt rất khó coi: “Anh đương nhiên giúp đỡ cô ta!”

“Tôi không giúp ai hết, cô là một người tâm địa ác độc như vậy, Mộc gia về sau không chào đón cô đến.” Hắn từ trước đến nay đối nhân xử thế yêu cầu rất nghiêm khắc, nhất định phải làm đến cương trực công chính, nếu không sao có thể trị quân.

“Không đến thì không đến!” Chu Hân Như chật vật đứng lên, nhìn về phía Thẩm Chi Tề, một bộ dạng đáng thương: “Dượng!”

“Chuyện của mình, tự mình giải quyết. Nhưng có một điểm, về sau đừng đến gần Bảo Châu.” Ông sẽ không xen vào chuyện Chu Hân Như, hôm nay nếu không phải Mộc Thường Khoan, chỉ sợ hắn sẽ bị Chu Hân Như giấu giếm làm tổn thương Bảo Châu.

“Cả dượng cũng giúp cô ta!” Chu Hân Như tức giận kéo áo khoác trên người Bảo Châu xuống thảm, sau đó ra sức xé lẻ phục trên người Bảo Châu, Nhị phu nhân đã từng nói qua, lẻ phục này bà đã tìm người “Gia công” qua, xé sẽ nát.

Khí lực Chu Hân Như không nhỏ, kéo mạnh tay áo Bảo Châu. Rất nhanh tiếng tơ lụa bị xé rách vang lên, trong tay của Chu Hân Như nhiều hơn một miếng vải rách, Chu Hân Như thầm nghĩ cô còn không mất mặt đi? Nhất định là áo rách quần manh rồi, kết quả ngẩng đầu nhìn lên ngay ngắn cả người.

Bên trong lẻ phục rách rưới của Bảo Châu, còn mặc một bộ lẻ phục khác, Chu Hân Như kinh hãi nói không nên lời: “Cô như thế nào lại...”

“Mẹ nuôi bảo tôi mặc, thế nhưng dì hai lại bảo tôi mặc cái kia.” Bảo Châu thấy cô nhìn chính mình, giơ tay đem quần áo rách trên người xé xuống hai ba lần hướng trên mặt đất quăng ra, một bộ lẻ phục hào phóng đoan trang màu quả hạnh xuất hiện ở trước mặt mọi người. Cô không thể cự tuyệt mẹ nuôi, lại cảm thấy cự tuyệt dì hai cũng không tốt, cho nên đều mặc vào.

Đại phu nhân nhìn thấy thật cao hứng: “Bảo Châu nhà chúng ta quả nhiên là tiểu thư khuê các, rất phong cách.”

Cái gì gọi là tiểu thư khuê các?

Chính là đây!

Dù cho bị người oan uổng, nhưng một câu cãi lại cũng không có, bình tĩnh tự nhiên giải thích.

Quần áo bị người xé nát cũng không sợ, bên trong còn có đồ dự bị.

Vô luận ở trong tình huống nào, đều có thể thản nhiên tại chỗ, đoan trang hào phóng, đây mới gọi là danh viện*!

(danh viện theo mình nghĩ là cô gái xinh đẹp nổi tiếng, bạn nào biết nghĩa chính xác thì giúp mình nha @@.)

Chu Hân Như còn sững sờ ở đằng kia, tựa hồ như thế nào cũng không nghĩ tới Bảo Châu sẽ có chuẩn bị, Thẩm Chi Tề có phần không nhìn nổi bộ dạng người đàn bà chanh chua của Chu Hân Như, thật sự là mất hết mặt mũi, nếu không có Bảo Châu, hôm nay Thẩm gia sợ cũng phải bị kéo xuống nước, mặt lạnh đối với Chu Hân Như nói: “Còn không quay về?”

Chu Hân Như cũng cảm giác mình quá mất mặt, xám xịt xoay người chạy ra khỏi yến hội.

Thẩm Chi Tề nói vài câu đường hoàng: “Hôm nay để mọi người chê cười, xin lỗi các vị.”

Mộc lão tướng quân thấy chuyện được dẹp yên, đối với mọi người nói: “Tất cả mọi người giải tán đi! Bữa tiệc sẽ tiếp tục.”

Nói xong, Mộc lão tướng quân đối với phu nhân mình nói: “Bà sai người mang một bộ quần áo cho Bảo Châu thay đổi, đừng để cảm lạnh.”

“Bảo Châu, đi theo cô.” Mộc phu nhân đồng ý, đối với Bảo Châu mỉm cười vẫy tay, tự mình mang cô đi lên thay quần áo.

“Dạ.” Bảo Châu đi theo Mộc phu nhân lên lầu, Mộc phu nhân lấy ra một bộ đồ của con gái mình cho cô mặc: “Trong tủ quần áo này đều là chuẩn bị cho con gái cô, nó xuất ngoại, còn chưa trở lại, những quần áo này đều còn mới, cô thấy bộ hồng nhạt này, phù hợp với con, mặc thử đi.”

Bảo Châu thử xong đi ra, rất vừa người, tựa như được làm riêng cho cô, Mộc phu nhân tán thưởng: “Đẹp mắt, bộ đồ này tặng cho con, chuyện dù sao cũng xảy ra ở Mộc gia, bộ đồ này coi như là lễ vật bù đắp cho sự kinh hãi của con.”

Kính hãi?

Chỗ nào có kính hãi?

Vì sao cô không phát hiện?

Bất quá Côn Sơn đã từng nói qua, cầm lễ vật của người khác, nhất định phải nói cảm ơn, Bảo Châu gật đầu nói: “Cảm ơn cô.”

Cô bé này rất có quy củ, bà cảm thấy rất ưa thích: “Sau này cô có mời mẹ nuôi con đến quý phủ chơi mặt chược, con nhớ phải đi cùng nha!”

“Dạ được!” Rất lâu không có chơi mặt chược, Bảo Châu cảm thấy có chút ngứa tay rồi.

“Đi thôi!” Mộc phu nhân đẩy cửa ra cùng Bảo Châu ra bên ngoài, thấy Mộc Thường Khoan đứng ở ngoài cửa cách đó không xa, Mộc phu nhân hỏi con trai: “Con lên đây làm gì? Sao không ở dưới lầu tiếp khách?”

Mộc Thường Khoan cúi đầu giải thích một tiếng: “Mẹ, con có chuyện muốn hỏi cô ấy, nên lên đây.”

Nói xong Mộc Thường Khoan đột nhiên đi đến trước mặt Bảo Châu, vẻ mặt vội vàng hỏi: “Bọn họ gọi cô là Bảo Châu?”

Bảo Châu gật đầu: “Đúng vậy a!”

“Cô có phải họ Vạn không, trong nhà còn có một ông nội, trước kia ở nông thôn thuộc Vạn Thành?” Hắn một chữ dừng lại một chút, ngữ khí rất chậm. Sợ dọa cô, trong lòng cũng đã phiên giang đảo hải (*dời sông lấp biển), thậm chí có chút không dám tin tưởng, đã nhiều năm như vậy, thật sự có thể gặp lại cô sao?

“Làm sao anh biết? Anh là thầy tướng số?” Bảo Châu nhìn về phía hắn.

“Đồ ngốc, anh là Mộc Đầu, là Mộc Đầu ca ca của em, em đã quên?” Mộc Thường Khoan mỉm cười, sau đó đột nhiên ôm cô vào trong ngực, đã nhiều năm như vậy, cách thiên sơn vạn thủy, có thể cùng cô gặp lại, thật tốt!

Lúc nhỏ bởi vì cừu gia hãm hại, cha đã từng một lần mất quyền, bị đuổi giết, để bảo vệ mạng hắn, cha đã cho quần gia ôm hắn đi ra ngoài tị nạn, quần gia mang theo hắn từ Hắc Long Giang về tới quê hương của mình ở nông thôn thuộc Vạn Thành.

Bởi vì chạy nạn, tiền trên người của hần và quần gia đều đã tiêu hết, ngay tại thời điểm bọn họ sắp chết đói, ở trong năm tháng thiên tai lớn, có một tiểu nha đầu mặc áo bông cũ nát, cho hần một củ khoai lang nóng hổi.

Hần và quần gia chia đều củ khoai lang này, chính là dựa vào củ khoai lang kia đã giúp bọn họ cố gượng mấy ngày, rốt cục nghênh đón mưa xuống, khô hạn đã giảm bớt, rất nhanh một số cây đã ra quả, dựa vào ăn quả dại, bọn họ có thể sống sót, nếu như không phải Bảo Châu cho củ khoai lang kia, khả năng bọn họ đã chết đói.

Về sau hần mới biết được, củ khoai lang kia là lương thực trong một ngày của Bảo Châu.

Năm đó hần tám tuổi, cô ba tuổi.

Cô đói bụng, đem đồ ăn cho hần, một bữa cơm ân huệ như vậy, cả đời hần khó quên, trong lòng sớm đã âm thầm thề, về sau nhất định phải báo đáp.

Về sau, hần và quần gia ở trong thôn nhỏ chừng bảy năm, cùng Bảo Châu sớm chiều làm bạn, sau đó, cha viết thư nói đã giết chết cừu gia, kêu bọn họ nhanh chóng về nhà. Thời gian bảy năm, đã làm cho đứa nhỏ ngây thơ trở thành thiếu niên hiểu chuyện, lúc ở đầu thôn cùng Bảo Châu cáo biệt, đã âm thầm hạ quyết tâm, chờ đến một ngày, hần trở thành bá chủ một phương, quyền thế vững như Thái Sơn, nhất định sẽ đi đón cô.

Lại không nghĩ tới, về sau hần phát đạt, trở về tìm Bảo Châu, lại nghe nói cô đã đi theo ông nội rời khỏi thôn nhỏ, từ đó về sau không còn tin tức.

Nhưng không ngờ tới hôm nay lại ngẫu nhiên gặp được, giờ khắc này hần rất kích động.

130. Chương 130: Mềm Mại Rồi Tinh Rồi Mù

Mộc Thường Khoan chặt chẽ đem Bảo Châu ôm trong ngực, cúi đầu, lặp đi lặp lại nói: “Bảo Châu, anh là Mộc Đầu ca ca của em. Anh rất cuộc tìm được em rồi. Anh là Mộc Thường Khoan, em còn nhớ không? Lúc em ba tuổi, đưa cho anh một củ khoai lang. Khi em năm tuổi, anh mang em lên núi chơi, thiếu chút nữa để lạc mất em. Thời điểm em tám tuổi, anh làm cho em một cái ghế. Mấy năm trước em ở đầu thôn tiễn anh đi...”

Nói đến cuối cùng hần đã có chút nghẹn ngào, những hình ảnh kia tựa hồ cũng không có đi xa, rõ mồn một trước mắt.

Trong trí nhớ, bé gái chải bím tóc, cùng cô gái đã trưởng thành xinh đẹp trước mắt chồng lên nhau, làm hần cảm thấy thật hư ảo!

Bảo Châu con mắt lóe sáng: “Ngày đó anh phải đi, em cho anh năm cái bánh bao lớn.”

“Đúng, em còn nhớ rõ.” Mộc Thường Khoan mỉm cười buông cô ra, nghĩ thầm tìm được cô là tốt rồi, hôm nào đi thăm ông nội của cô, sau đó ôn lại chuyện xưa.

Bảo Châu cũng cười, nhưng lại nghĩ chuyện khác: “Anh nói trở về sẽ mang máy xay gió và xâu mít quả cho em. Máy xay gió đâu?”

Mộc Thường Khoan dở khóc dở cười: “Nhiều năm không gặp, em lại chỉ nghĩ máy xay gió và xâu mít quả, em không nhớ tới anh?”

Bảo Châu nháy đôi mắt to, rất nhanh nói: “Nhớ a!”

Tâm tình Mộc Thường Khoan vừa chuyển tốt, chợt nghe Bảo Châu nói tiếp: “Em nghĩ chừng nào thì anh mang máy xay gió cùng xâu mít quả trở về.”

“Em cái tiểu nha đầu này, qua nhiều năm như vậy ngược lại một chút cũng không thay đổi. Hôm nào anh bổ sung toàn bộ cho em.” Thật sự là tiểu nha đầu không tim không phổi, Mộc Thường Khoan sờ má tóc mềm mại của cô, trong lòng cũng là mềm mại rồi tinh rồi mù.

“Em đây mời anh ăn cơm!” Có qua có lại, Bảo Châu nói.

Mộc Thường Khoan nói: “Phải là anh mời em, hôm nay không tính, quá gấp gáp. Ngày khác anh sẽ mời em ăn một bữa ra trò. Đúng rồi gia hiện tại ông em khỏe không?”

Bảo Châu gật đầu: “Ông nội rất khỏe, một bữa ăn tối ba chén cơm.”

“Vậy là tốt rồi, hôm nào anh đi thăm ông. Đúng rồi em như thế nào lại đi cùng với người của Thẩm gia?” Đúng nói là cô đã gả cho thiếu gia Thẩm gia? Nhưng hình như nghe nói thiếu gia Thẩm gia chưa có kết hôn a!

“Cha nuôi dẫn em và mẹ nuôi tới dùng cơm.”

Mộc Thường Khoan còn muốn nói gì đó, rốt cục bị Mộc phu nhân nhin không được cắt đứt, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, bà tuyệt sẽ không tin, con trai rất ít khi cười của bà, lại có lúc cười liên tục như vậy, lúc hai người bọn họ nói chuyện, có một loại ăn ý, làm người bên ngoài rất khó chen vào.

Nếu là con gái ruột của Thẩm gia làm con dâu bà, vẫn là môn đăng hộ đối, nhưng hiện tại không giống với lúc trước, nghe khẩu khí của con trai, cô bé này tựa hồ là người ở nông thôn, trong lòng liền lập tức sinh ra vài phần xa cách, đối với Mộc Thường Khoan nói: “Nói như vậy, con quen biết với Bảo Châu?”

“Mẹ, cô ấy chính cô gái con thường nhắc tới là người đã có ân với con, là cô dùng một củ khoai lang cứu con và Từ thúc.” Mộc Thường Khoan nhiệt tình giới thiệu Bảo Châu với mẹ mình.

Mộc phu nhân đối với Bảo Châu cười cười: “Bảo Châu, rất cảm ơn con đã cứu con của ta. Bất quá hiện tại thời gian không còn sớm, các con ngày khác lại ôn chuyện a! Dưới lầu đoán chừng rất nhiều khách khứa đang đợi chúng ta tiếp đón, cha mẹ nuôi của Bảo Châu có lẽ cũng đã chờ sốt ruột rồi.”

Mộc Thường Khoan chỉ lo xem Bảo Châu, không có chú ý tới khẩu khí của mẹ thay đổi.

Bảo Châu thì càng không để ý, Bảo Châu có chút mệt nhọc, cô ngáp một cái, theo Mộc phu nhân hướng dưới lầu đi đến, cô thật muốn ngủ!

Trên đường trở về, Bảo Châu ngồi ở trong xe ngủ, tựa vào trên vai đại phu nhân.

Thẩm Chi Tề sợ cô cảm lạnh, cởi áo khoác đưa cho đại phu nhân: “Phủ thêm cho Bảo Châu, đừng để cảm lạnh.”

“Đứa nhỏ này, ngủ ngon.” Đại phu nhân mỉm cười, nhẹ nhàng phủ thêm áo cho Bảo Châu.

Thẩm Chi Tề nói: “Đứa nhỏ này, bị người tổn thương. Chịu ủy khuất, cũng không khóc không náo, rất có phong thái của người quý tộc.”

Đại phu nhân gật đầu, sau đó qua một lát ngẩng đầu hỏi Thẩm Chi Tề: “Lão gia định xử lý chuyện của Hân Như thế nào?”

“Từ nay về sau, không cho phép nó tới gần Bảo Châu trong vòng mười bước. Đứa nhỏ này cũng là do bị tôi và dì của nó làm hư, càng ngày càng không chịu nổi. May là hôm nay Mộc gia không có tra hỏi đến cùng, nếu không ở trong sân Mộc gia, đây không phải là đánh vào mặt Mộc huynh sao? Quả thực là không để cho Mộc gia mặt mũi, nếu nghiêm trị, là có thể đưa đi xử theo pháp luật đấy. Nhưng Mộc huynh nể mặt tôi, bỏ qua cho nó. Nhưng nó đắc tội Mộc Thường Khoan, sợ là ở Thái Nguyên, trong xã hội thượng lưu sẽ không còn chỗ cho nó đứng nữa, có lẽ cũng không còn ai mới nó đi dự yến tiệc.” Thật ra lần này cũng không phải cố ý mời Chu Hân Như, cô nào có mặt mũi kia, bất quá là mời cha cô, cô tham dự thay mà thôi. Lại không nghĩ tới chộc phải phiền toái.

Vấn đề này, không thể cứ như vậy cho qua, ông cũng phải cho Mộc gia vài phần mặt mũi, nghĩ nghĩ, Thẩm Chi Tề nói: “Trong vòng một tháng không cho phép đi nó gặp nó, là để tránh hiềm nghi. Tôi nghĩ Chu gia sẽ có biện pháp trừng trị, đóng cửa suy nghĩ đoán chừng là không thiếu được.”

Quả nhiên bọn họ vừa về nhà, người hầu đã nói Chu gia đã mấy lần gọi điện tới, hỏi Thẩm Chi Tề đã về chưa, khẩu khí rất sốt ruột.

Thẩm Chi Tề gọi điện qua, an ủi Chu lão gia vài câu, chợt nghe Chu lão gia nói: “Hân Như quả thực quá cần quấy rồi, hôm nào tôi làm một bữa tiệc, mời cả nhà ông ăn một bữa cơm, xem như là an ủi Bảo Châu.”

“Bảo Châu ngược lại không sao, bên Mộc gia ông định làm như thế nào?”

“Đưa lễ vật, đến nhà tạ lỗi. Không để cho nha đầu kia ra ngoài trong một tháng.” Đi ra ngoài sợ sẽ bị người ném trứng thối, không ra khỏi cửa cũng xem như là một loại bảo hộ.

Thẩm Chi Tề nghe xong nói: “Ông làm như vậy cũng thỏa đáng, tôi nghĩ sẽ không liên lụy đến người Chu gia. Mộc gia cũng là người nói đạo lý, chắc có lẽ không cùng ông so đo.”

Chu lão gia thở dài: “Chỉ mong như vậy! Đợi chuyện này dẹp loạn về sau, tôi tìm một nhà cách xa nơi này, đem nó gả đình, cả ngày khỏi phải thấp thỏm lo lắng.”

Cúp điện thoại, Thẩm Chi Tề đi phòng đại phu nhân, thấy bà còn chưa ngủ, tắm xong mặc áo ngủ đang ngồi ở trước gương bôi hương phấn, liền hỏi: “Bảo Châu đã ngủ rồi à?”

“Uống ít canh rừng, đi nằm ngủ rồi.” Bà có chút kinh ngạc lão gia hôm nay như thế nào tới phòng bà, lại thông minh không hỏi ra, hỏi lên sẽ lộ ra lạnh nhạt.

Thẩm lão gia đã lâu không có ở lại phòng đại phu nhân ngủ, ngẫu nhiên thấy bà mặc dạng áo ngủ có chút khô gò, tóc dài xoa vai, đột nhiên cảm thấy bộ dạng bà hiện tại tuy không xinh đẹp bằng vợ lẽ, nhưng lại có nét thùy mị, cái loại giờ tay nhắc chân đều tự nhiên tản mát ra mị lực nữ tính thành thực, là vợ lẽ không có được.

131. Chương 131: Cùng Bảo Châu Cùng Nhanh Chóng

Đột nhiên có xúc động muốn ngủ lại, tướng lãnh mang một thoát, đối với đại phu nhân nói: “Đêm nay ngủ lại đây.”

Đại phu nhân mừng rỡ như điên, ân cần đi qua đối với ông nói: “Lão gia, tôi đây lập tức sai người mang nước nóng vào?”

“Đi thôi!” Thẩm lão gia vỗ tay của bà, trên mặt bà trong lúc vô tình toát ra vui sướng, thỏa mãn rất lớn lòng hư vinh đàn ông. Hóa ra đại phu nhân không chỉ đoan trang, còn nhu tình như nước...

Đêm khuya, vốn nên im ắng, ở sâu trong một căn nhà nhỏ truyền đến từng đợt âm thanh nói chuyện với nhau, là phòng hợp của Trí Đường một cấp ở Quảng Châu, bên ngoài có người đứng cách ba mét canh chừng từ xa, không để cho bất luận kẻ nào không có phận sự tới gần.

Trong phòng sáng ngời, giờ phút này Côn Sơn đang ngồi ở ghế bên trái đường chủ, những người khác ngồi theo thứ tự.

Lúc này đường chủ đang nói chuyện: “Nhiệm vụ lần này, mọi người hoàn thành rất tốt, trước mắt chỉ còn có chút việc, Côn Sơn còn lại xin nhờ cậu rồi.”

“Hiển nhiên dốc sức vì đường chủ.” Côn Sơn biểu hiện vô cùng khiêm tốn, vì nhiệm vụ lần này hắn đã ba bốn ngày chưa có chớp mắt, thậm chí không có thời gian gọi điện cho Bảo Châu, cũng không biết Bảo Châu ở Sơn Tây bên kia, có khỏe mạnh không. Hiện tại kết cục đã định, hắn thở dài một hơi, có chút nhớ vợ yêu rồi.

“Người anh em, cậu khách khí. Đúng rồi, hôm trước Chấp đường đại gia nói muốn phân đường một cấp, chọn một đại biểu đi Tổng đường học tập kiểu súng ngắn mới nước Mỹ. Mọi người cảm thấy ai phù hợp?”

Một đại gia nói: “Tôi đã ở tuổi này không thích học học mấy đồ chơi Tây Dương kia, Côn Sơn cùng A Thiếu đều còn trẻ, để cho người trẻ tuổi đi thôi!”

Cùng đường đại gia nói: “Ta đề cử a thiếu, luân(phiên) tư lịch, a thiếu là chúng ta Quảng Châu phân đường tư lịch nhất lão đệ tử trẻ tuổi, năm tuổi tự nhập đường.”

Bồi đường đại gia nói: “Tôi đề cử Côn Sơn, cống hiến của Côn Sơn đối với nội đường mọi người rõ như ban ngày.”

Lễ đường đại gia nói: “Tôi đề cử A Thiếu, A Thiếu rất thông minh, học võ khí có lẽ sẽ rất mau lên tay, có thể cho chúng ta nở mày nở mặt.”

Đường chủ nói: “Côn Sơn so với A Thiều nhỏ hơn, nên để cho người nhỏ đi.”

Mấy vị nhân vật trọng yếu đều có các ủng hộ. A Thiều được hai phiếu, Côn Sơn hai phiếu, cái này khó xử rồi, lúc đường chủ đang rầu rĩ, Côn Sơn nói: “A Thiều là Chấp đường đại gia, nhân viên phụ trách tổ huấn. Để anh ấy đi học, rồi trở về dạy cho chúng ta, là thích hợp nhất.”

A Thiều luôn không nói gì ngẩng đầu nhìn thoáng qua Côn Sơn, trên mặt đậm mạc như trước nhìn không ra biểu lộ gì. Tính tình của hắn ở trong nội đường nổi danh quái gở, nhưng xác thực rất có tài hoa cơ hồ mọi thứ tinh thông, làm chuyện gì đều quyết đoán và có đạo lý, cho nên mỗi năm nhẹ nhàng an vị lên vị trí Chấp đường đại gia.

Chuyện cứ như vậy định ra, đường chủ tuyên bố: “Vậy thì do A Thiều đi.”

Tan họp về sau, Quản đường đại gia kéo Côn Sơn đến một chỗ hẻo lánh, nói với hắn: “Tiểu tử cậu ngốc a! Đường chủ tuổi đã cao, xem tình huống sẽ mau lui xuống. Lúc này cậu nên tranh thủ tiến vào Tổng đường học tập, ở trước mặt Tổng đường chủ thể hiện, tương lai chức vị đường chủ của cậu đoán chừng sẽ ổn thỏa hơn nhiều.”

“Không nhất định sẽ là tôi.” Trước khi Nhâm đường chủ lui xuống bình thường sẽ do phó đường chủ trên thay, nhưng có đôi khi, cũng sẽ là người được Tổng đường trực tiếp đưa tới.

“Làm sao không phải cậu? Gần đây, tôi là nhìn ở trong mắt đấy, những người trẻ tuổi trong nội đường, cậu là người có công lao lớn nhất, đầu óc linh hoạt nhất. Đường chủ đường như cũng hướng vào cậu làm người nối nghiệp, tất cả mọi người đều nhìn thấy.” Côn Sơn người này luôn chịu khó, không phân thua hơn kém, xem như là người biết chuyện, trong lòng của ông đối với vị hậu sinh này rất là bội phục.

“Có phải hay không, không phải tôi và ngài định đoạt. Đi, tôi thỉnh ngài uống rượu.” Côn Sơn không sao cả, là của hắn thì hắn lấy, không phải hắn, hắn cũng sẽ không quá thất vọng, dù sao tuổi của hắn so với những người khác, tựa hồ có chút quá nhỏ.

“Cậu tiểu tử này, làm sao lại không để bụng!” Quản đường đại gia thở dài, nhưng rượu vẫn là muốn uống.

Côn Sơn cười cười: “Có rượu là được rồi, trước đó vài ngày tôi làm một vò rượu ngon, tôi nghĩ ngài nhất định sẽ ưa thích.”

Sáng ngày thứ hai Bảo Châu không phải tự nhiên thức dậy, mà là bị Thẩm mẹ đánh thức: “Thiếu phu nhân, mau thức dậy.”

“Không muốn, con còn muốn ngủ.” Bảo Châu ôm chăn lười biếng trở mình, tiếp tục ngủ.

“Còn ngủ! Trong nhà có khách tới, đang chờ dưới lầu muốn gặp cô, Thẩm lão gia tự mình sai tôi tới gọi cô xuống dưới.”

“Côn Sơn đến rồi?” Bảo Châu kinh hỉ đứng lên, còn không có mặc quần áo tử tế chợt nghe Thẩm mẹ nói: “Không phải thiếu gia, là vị Mộc thiếu gia ngày hôm qua, Mộc Thường Khoan. Nói là Thiếu phu nhân đã từng có ân với hắn, hắn thiếu cô một cái máy xay gió và xôi mít quả, hôm nay cố ý đưa tới.”

“Xôi mít quả!” Vừa nghe đến ăn ngon, Bảo Châu lập tức có xúc động chảy nước miếng, động tác cực nhanh mặc quần áo tử tế, mở cửa đi ra ngoài. Đồng dạng thân là đồ tham ăn, vừa nghe thấy ăn, tiểu Hoàng lập tức từ dưới gầm giường chui ra bước nhanh đuổi theo Bảo Châu, muốn cùng cô đi.

“Ai ôi!!! Thiếu phu nhân của tôi, nút thắt! Nút thắt sai rồi.” Thẩm mẹ vài bước đuổi theo, giúp Bảo Châu đem quần áo sửa sang lại thỏa đáng sau mới để cô xuống dưới.

Một lát sau, Mộc Thường Khoan nhìn thấy Bảo Châu một trước một sau, hai bóng dáng một lớn một nhỏ, tựa hồ lúc này mới cảm giác mình không có nằm mơ, đối với Bảo Châu dịu dàng vẫy vẫy tay: “Bảo Châu tới, anh mua cho em máy xay gió và xôi mít quả.”

“Mộc Đầu, anh đến thật sớm.” Bảo Châu ngáp một cái xong, đối với hắn ngọt ngào cười cười, thò tay lấy máy xay gió cùng xôi mít quả.

Xôi mít quả ăn thật ngon, chỉ là hơi cứng, Bảo Châu một ngụm cắn xuống, thiếu chút nữa gãy mất hai cây răng.

Bảo Châu sờ lên cây rằng thiếu chút nữa bị gãy, không có chút nào tức giận ngồi xuống ăn điểm tâm, bữa sáng có bánh quẩy cùng sữa đậu nành cô ưa thích, Bảo Châu giơ tay lần lượt lấy một cái cho Mộc Thường Khoan: “Cho anh, rất giòn.”

“Thật sự rất giòn.” Còn rất ngọt, nhìn Bảo Châu tươi cười, cảm thấy bánh quẩy trong tay đều biến ngọt rồi.

Bảo Châu ăn xong điểm tâm tâm tình rất tốt, hôm nay tâm tình đại phu nhân cũng rất tốt, thoát nhìn rạng rỡ hơn mọi ngày.

Thẩm lão gia tự nhiên cũng thế, vợ chồng già rồi, không nghĩ tới tối hôm qua vậy mà làm ông tìm được cảm giác lúc động phòng trong đêm tân hôn, cái đó gọi là hạnh phúc.

Đáng thương Nhị phu nhân bởi vì bị thương sợ khách nhân trông thấy, chỉ dám trốn trong phòng, mang theo hai mắt thâm quầng phiền muộn ăn điểm tâm, tuy bà không có vì chuyện của Chu Hân Như mà bị liên lụy, như Chu Hân Như kia, sợ là bà không thể tiếp tục dùng được nữa.

Bảo Châu ăn rất nhanh, cho nên cô rất nhanh đã ăn xong điểm tâm.

Tiểu Hoàng cùng Bảo Châu sống chung trong một thời gian dài, ăn cái gì cũng rất nhanh, cơ hồ tốc độ ngang với Bảo Châu.

132. Chương 132: Đại Phú Đại Quý

Thấy Bảo Châu đã ăn xong, Mộc Thường Khoan nói: “Gân đây ở Thái Nguyên đang diễn vở kịch ‘Ngọc mãn viên’, vừa vặn cho gia phụ hôm trước có hai vé, gia phụ cho anh, nếu em nguyện ý, buổi tối anh tới đón em đi xem.”

“Được!” Đã lâu không có đi chơi với Mộc Thường Khoan miệng đầy đáp ứng.

Mộc Thường Khoan thấy cô đã đáp ứng, vẻ mặt tươi cười rời đi.

Bảo Châu ăn no rồi đi vào trong sân tắm cho Tiểu Hoàng.

Bảo Châu hồ đồ, Thẩm lão gia lại không hồ đồ, ông vẫn rất thích Côn Sơn làm con rể, ông gọi điện thoại mật báo: “Côn Sơn a! Hôm qua cha dẫn Bảo Châu đi tham dự yến tiệc, gặp phải con trai Mộc gia, người ta dường như vừa ý Bảo Châu rồi, xem bộ dáng là thanh mai trúc mã.”

“Rất không có khả năng a?” Muốn lừa gạt hấn trở lại Thái Nguyên sao?

“Tối nay con trai nhà Mộc gia mời Bảo Châu đi xem kịch, Bảo Châu đã đáp ứng con tự mình đi xử lý a!” Thẩm lão gia nói xong cúp điện thoại, xem cậu có tới hay không, cậu còn không vội vàng sao, hắc hắc!

Côn Sơn sao có thể không vội, nhưng hấn còn muốn kiểm tra thiệt giả, lập tức gọi điện về bên Hồng Kông, kể cho Vạn lão gia tử nghe, hỏi ông: “Ông nội, Bảo Châu có thanh mai trúc mã nào không?”

Vạn lão gia tử tuy lớn tuổi, lại đối với Mộc Thường Khoan ấn tượng rất sâu: “Là có một người, họ Mộc!”

“Là dạng người gì?” Xem ra thật đúng là có.

“Để ông kể cháu nghe a! Trước kia khi Bảo Châu chưa gả cho con, ở nông thôn, ông đã vì chuyện chung thân của cô lo lắng. Không phải vì Bảo Châu gốc, Bảo Châu tuy cái khác không được, nhưng bộ dáng lại xinh đẹp, đáng tiếc xinh đẹp đều vô dụng.”

“Vì sao?”

“Thầy tướng số nói nó vượng phu lại khắc chồng!”

“Không có khả năng.” Côn Sơn không tin, hấn cảm thấy Bảo Châu gả cho hấn, hấn rất vượng.

“Thật sự, thời điểm Bảo Châu còn trong bụng mẹ, mẹ Bảo Châu và một phụ nữ có thai trong xóm, đã chỉ phúc vì hôn cho Bảo Châu và đứa nhỏ trong bụng của người phụ nữ đó.

Lúc mẹ Bảo Châu sắp chuyển dạ, đêm khuya đói bụng, xuống giường tìm đồ ăn, trời tối không có đốt đèn, không cẩn thận ngã một phát, liền sớm sinh ra Bảo Châu. Nói đến cũng lạ, những đứa trẻ khác sinh ra đều khóc to, nó lại nhếch môi không tìm không phổi cười ngây ngô, đoán chừng là dó bị ngã choáng váng.

Đứa nhỏ được chỉ phúc vi hôn kia sinh ra lại là một bé gái, thầy tướng số rất buồn bực, rõ ràng đoán chắc cái thai kia nhất định một bé trai, như thế nào trở thành bé gái, chỉ phúc vi hôn đều ngâm nước nóng rồi, mọi người cũng không có để ý, chỉ cảm thấy là ngoài ý muốn.

Về sau lúc Bảo Châu vừa được ba tuổi, cùng bé trai bên nhà chơi đùa, bé trai giả trang chú rể, Bảo Châu giả trang tân nương, kết quả chú rể còn chưa chạm vào vai Bảo Châu, đột nhiên một đám chim con từ trên bầu trời bay qua, ở trên đầu của bé trai đó kéo vài đồng thối thối, đành phải về nhà tắm rửa, kết quả ở trong thùng tắm không biết như thế nào ngủ quên, thiếu chút nữa vì vậy chết đuối.

Bé trai đó khóc náo nói Bảo Châu không đúng, nói nó là sao chổi, ai chọc phải sẽ gặp không may.

Vốn chỉ là ngoài ý muốn, mọi người cũng không để ý, nhưng khi Bảo Châu năm tuổi, có một tên lưu manh ở thôn bên cạnh đùa giỡn nó, thò tay muốn sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Bảo Châu, kết quả không biết như thế nào, đột nhiên dưới chân xuất hiện một con rắn độc, há mồm cắn tên kia một ngụm, làm tên kia nằm trên giường hơn ba tháng.

Sự cố liên tiếp phát sinh, nếu tiếp tục nói là ngoài ý muốn thì đã không có nhiều người tin tưởng, trong thôn mọi người nói, nha đầu kia có phải là sao chổi hay không a!

Cái này một truyền mười, mười truyền một trăm, trong lúc nhất thời mấy bạn nhỏ cũng không chịu chơi chung với Bảo Châu, chỉ sợ sẽ gặp xui xẻo.

Ông cảm thấy vấn đề này không thể hàm hồ, cầm ngày tháng năm sinh của Bảo Châu đi tìm thầy tướng số nổi danh nhất trong huyện, nhìn xem bát tự, có phải thật sự là sao chổi hay không.

Thầy tướng số kia, nghe xong lời ông nói, hiếu kỳ đánh giá Bảo Châu một hồi, thở dài nói: khó trách! Khó trách a!

Ông liền hỏi hán khó trách cái gì.

Thầy tướng số nói cô có một mệnh cách mâu thuẫn, có đều mệnh cách này đúng là hiếm thấy, trong vạn người cũng khó tìm được một người.

Vừa tốt, lại không tốt. Bảo Châu trời sinh si ngốc, nhưng ông trời có đức hiếu sinh, đã cho nó khuyết điểm, cũng sẽ cho nó ưu điểm.

Nói nó có mệnh đại phú đại quý, tương lai nhất định có thể gả một người nhân trung chi long, lên như điều gặp gió. Cho nên đã vượng phu cũng khắc chồng. Khắc tất cả nam tử bình thường, chỉ vượng ột người duy nhất. Cho nên nam tử bình thường, chỉ cần không phải người trong số mệnh của nó, ai có ý đồ với nó, đều gặp xui xẻo. Cái phần phúc khí kia, không phải người bình thường có thể nhận được.

Phải đợi nó gả cho người ta về sau, mới sẽ không khắc những người theo đuổi nó.

Kể từ đó, hàng xóm xung quanh cũng sẽ không sợ Bảo Châu nữa, mấy đứa nhỏ khác cũng dám chơi với Bảo Châu.

Trong thôn nhiều bé trai như vậy, về sau cũng chỉ có Mộc Đầu, chính là tiểu tử họ Mộc kia, một người đã thổ lộ với Bảo Châu, nói là rất thích nó.

Mọi người bởi vậy đều lo lắng nói Mộc Đầu sắp gặp xui xẻo, nhưng vài ngày trôi qua, Mộc Đầu rõ ràng một chút việc đều không có, tất cả mọi người nói Mộc Đầu này tương lai sẽ là nhân trung chi long, về sau sẽ lấy Bảo Châu thành kiều ngạo quan phu nhân.

Ngay cả ông cũng cảm thấy như vậy, ngầm đồng ý cho hai đứa nó lui tới, Mộc Đầu rất chiều cô Bảo Châu, có cái gì ngon, thú vị, đều cầm đến chia cho Bảo Châu.

Thế nhưng về sau Mộc Đầu lại trở về thành phố lớn.

Có lẽ sẽ không trở về nữa.

Cô vợ tốt như vậy, Mộc Đầu không muốn, những người khác có thể muốn.

Ông thầy tướng số kia nói Bảo Châu mệnh tốt, tương lai là đại phú đại quý, sẽ gả cho nhân trung chi long.

Nói cách khác, người lấy nó, không phải là nhân trung chi long sao!

Ai cưới Bảo Châu có thể sẽ trở thành nhân trung chi long, kẻ dằn mới không muốn, mặc dù nó hơi si ngốc, vẫn có rất nhiều người nguyện ý muốn, chuyện không vui hồi nhỏ, rất nhiều người đều đã sớm quên rồi, có ít người cảm thấy không có tà môn như vậy a! Có lẽ trước kia là truyền nhầm.

Vì vậy đến nhà cầu hôn!

Người đầu tiên đến chính con trai của một viên ngoại, ông cảm thấy không tệ, vừa định đáp ứng, thì người đó không biết có phải do quá kích động hay không, lúc đi lên phía trước, không cẩn thận trượt chân, ngã xuống, vốn cũng không có gì, nhưng hết lần này tới lần khác chân lại bị ngã gãy.

Nhà viên ngoại cảm thấy đây không phải một dấu hiệu tốt, đỡ tiểu tử kia, mang theo một đồng sinh lễ, chạy.

Về sau cũng có nhiều bà mối đến nhà nhưng tất cả đều bỏ chạy.

Ngay của bà mối Trương có chút danh tiếng trong huyện thành và bà mối Lý đều đến tham gia náo nhiệt, ở trong một đồng đối tượng, ông đã nhìn trúng con trai huyện trưởng, về sau có thể ăn ngon uống sướng nha!

Kết quả đáp ứng xong, lại xảy ra chuyện!

Con trai huyện trưởng mở một cửa hàng nhỏ đột nhiên bị người ta châm lửa đốt cháy sạch!

Lần đầu tiên là trùng hợp còn cho qua được, lần thứ hai, đã không có trùng hợp như vậy đi nha? Mọi người thấy việc này rất là tà môn.

133. Chương 133: Tan Nát Con Tim

Huyện trưởng đại nhân cũng hiểu được việc này kỳ quặc, vì vinh hoa phú quý, vạn nhất làm mất mạng con trai của mình sẽ không tốt, tranh thủ thời gian từ hôn.

Nhưng vẫn còn có ít người ôm hy vọng vạn nhất tôi là nhân trung chi long tiến đến cầu thân, cái này giống như một là một bảo vật, tuy tỉ lệ lấy được rất thấp, nhưng vẫn có người nguyện ý đi thử.

Nhưng không có ngoại lệ, Vạn lão gia tử đáp ứng một người thì một người không may, về sau một mỗi, dứt khoát vô luận ai đến cầu hôn, tất cả đều đáp ứng, ai không gặp xui xẻo thì chính là ý lang quân trong định mệnh của Bảo Châu nhà ông!

Sau đó một đám lại một đám con trai đi cầu hôn tất cả đều gặp xui, những người này nhiều đến nỗi bệnh viện trong huyện thành cùng nơi xem bệnh của Trung y đại phu đều chật kín hết người, bác sĩ cùng các thầy thuốc quả thực khi nhắc tới Bảo Châu đều biến sắc.

Kể từ đó, ai cũng không dám lại đi cầu hôn nữa.

Đám bà mối cũng không dám đến thăm, Bảo Châu ngồi trong nhà cái gì đều không làm, nhưng lại trở nên nổi tiếng!

Thẳng về sau, con của ông nói muốn tìm một hôn sự cho Bảo Châu.

Ông đã ôm hy vọng, không nghĩ tới con cưới Bảo Châu vậy mà một chút chuyện đều không có.” Vạn lão gia tử nói, bây giờ ông còn đang buồn bực, trên đời này chẳng lẽ có hai nhân trung chi long hay sao? Có lẽ không chỉ hai người, nhưng Côn Sơn và tiểu tử Mộc gia kia đều có thể.

Nghe Vạn lão gia tử vừa nói như vậy, trong lòng Côn Sơn lo lắng tăng lên ngàn vạn lần, xem ra tên tình địch này không tầm thường a!

Chính mình phải tranh thủ thời gian đến xem Bảo Châu mới được.

Sau khi cúp điện thoại, Côn Sơn một bên gọi người đi chuẩn bị máy bay, năm giờ rưỡi chiều xuất phát, một bên mặc quần áo tử tế đi ra ngoài, chuẩn bị tốc chiến tốc thắng đem công việc làm cho xong.

Nghe nói hẳn phải về Sơn Tây, Vạn lão gia tử nói: “Lúc về thuận tiện trở lại quê nhà một chuyến, mang một ít đặc sản trở về cho ông a.”

Côn Sơn gật đầu: “Vâng.”

Buổi tối hí kịch rất đặc sắc, đáng tiếc Bảo Châu không hiểu lắm, thời điểm mọi người xem kịch, Bảo Châu tựa ở trên mặt ghế nằm ngáy o..o..., hoàn hảo là ở một mình trong rạp nhỏ, không có quấy rầy đến người khác.

Nếu không vị này trong xã hội thượng lưu ở Thái Nguyên, một đêm thành danh, khả năng sẽ làm cho rất nhiều người rớt mắt kính ra nhìn.

Thấy cô ngủ rồi, Mộc Thường Khoan nhếch miệng mỉm cười, cởi áo khoác phủ thêm cho cô, sau đó cũng không xem kịch nữa, lẳng lặng nhìn Bảo Châu nằm ngáy o..o..., ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, trong lòng của hắn vô cùng bình thản, cứ như vậy nhìn xem cô, nếu có thể xem cả đời thật tốt!

Đợi Bảo Châu tỉnh lại, kịch đã bắt đầu tan cuộc, Bảo Châu dụi dụi mắt, nhìn thấy dưới lầu đã không còn người, hỏi Mộc Thường Khoan: “Đã muộn rồi sao?”

“Tạm tạm, có phải rất nhàm chán hay không? Vốn anh muốn mang em đi cưỡi ngựa, nhưng lại sợ hù dọa đến em.” Hắn chưa từng theo đuổi cô gái nào, không biết nên làm như thế nào mới tốt.

Bảo Châu gật đầu: “Em xem không hiểu.”

“Xem không hiểu không có sao, anh cũng không có nhìn kỹ, lần sau anh dẫn em đi cưỡi ngựa, bây giờ anh đưa em về.”

“Cưỡi ngựa? Có thể mang theo Tiểu Hoàng không?”

“Có thể.”

Mộc Thường Khoan lái xe đưa Bảo Châu đến trước cửa nhà Thẩm gia, Bảo Châu vừa định đi vào trong, thì bị hắn gọi lại: “Chờ một chút, anh có chuyện muốn nói...”

“Chuyện gì?”

“Anh, anh...” Hắn định nói, anh muốn kết hôn với em, hộp quà trong túi áo đã móc ra một nửa, lại đột nhiên nghe thấy một người con trai đứng ở trước cửa Thẩm gia gọi Bảo Châu: “Bảo Châu.”

“Côn Sơn! Côn Sơn sao anh lại tới đây?” Bảo Châu kinh hãi vội phần hướng về phía Côn Sơn chạy tới, sau đó dụng lực nhảy lên, hai tay ôm cổ hắn, hai chân câu lấy người hắn, rất là trẻ con.

Côn Sơn hưởng thụ đem cô ôm chặt, cười nói: “Sợ em nhớ anh, cho nên anh đến xem.”

Mộc Thường Khoan một bên yên lặng đem hộp quà thả lại trong túi, một bên bất động thanh sắc hỏi Bảo Châu: “Vị này là ai?”

Không đợi Bảo Châu giới thiệu, Côn Sơn nhẹ nhàng buông Bảo Châu ra, đổi thành nắm chặt tay Bảo Châu, tay kia vươn ra bắt tay với Mộc Thường Khoan, người này so với tưởng tượng của hắn càng ưu tú, quả nhiên không thể không phòng bị. Không phải hắn không tin Bảo Châu, mà là hắn quá quan tâm Bảo Châu: “Xin chào, tôi là Lục Côn Sơn, chồng của Bảo Châu.”

“Em, kết hôn?” Mộc Thường Khoan ngay cả thái sơn trước mặt sụp đổ mặt cũng không đổi sắc, nhưng lúc này khó tránh khỏi lộ ra không kìm chế được. Người hắn đợi nhiều năm như vậy, lại kết hôn. Vì sao không có người nói cho hắn biết?

Bảo Châu gật đầu: “Mộc Đầu, chồng em có phải thật tốt a.”

Mộc Thường Khoan lập tức có xúc động thổ huyết.

Côn Sơn cảm thấy đã kích địch nhân, tốt nhất thả lỏng đảo Hoàng Long, nửa đêm cũng không được chậm trễ, hắn đối với Bảo Châu cười cười: “Biết rõ em nhớ mỹ thực Quảng Châu, nên anh đã mang đến.”

“Em còn nhớ cục cưng.”

“Cũng có mang đến, cha mẹ nuôi đang ở bên trong chơi với cục cưng. Mộc tiên sinh nếu có hứng thú, đi vào ngồi một chút a! Có lẽ anh còn chưa nhìn thấy cục cưng của tôi và Bảo Châu, đó là một đôi long phượng thai rất đáng yêu.”

Mộc Thường Khoan không tin, đã kích một tên tiếp một tên, trái tim nhỏ của hắn, đã thật lạnh, nhưng có một số việc trừ phi tận mắt nhìn thấy, nếu không hắn khó mà tin được.

Vào trong, chỉ thấy trong phòng khách Thẩm gia ngoại trừ bày đầy cả bàn mỹ thực Quảng Châu, trên tay đại phu nhân và Thẩm Chi Tề lúc này còn đang ôm một đứa nhỏ chơi đùa.

Hai đứa bé lớn lên vô cùng đáng yêu, Mộc Thường Khoan thì lại muốn khóc, hắn dùng ngữ khí không thể tin hỏi Bảo Châu: “Đây đều là con của em?”

Bảo Châu gật đầu: “Mộc Đầu anh xem, Tiểu Tiểu nhà em thật đáng yêu, Kiều Kiều thì lớn lên giống Côn Sơn thật xinh đẹp.”

Mộc Thường Khoan: “...”

Côn Sơn vui vẻ, lúc ăn bữa ăn tối, gấp thức ăn cho Bảo Châu.

Bảo Châu ăn lấy ăn để, thấy Mộc Thường Khoan không nhúc nhích chiếc đĩa, thò tay kẹp một cái bánh cho hắn: “Mộc Đầu, anh ăn.”

Thấy Bảo Châu quan tâm mình, Mộc Thường Khoan vẫn rất cao hứng, há mồm ăn hết một ngụm.

Lúc Mộc Thường Khoan định trở về, Bảo Châu cùng Côn Sơn tiễn hắn đi ra ngoài, đi vài bước, Mộc Thường Khoan đối với Côn Sơn nói: “Có thể làm phiền anh tránh đi một lát, tôi có mấy câu muốn nói với Bảo Châu.”

Bại tướng dưới tay, Côn Sơn không muốn bỏ đá xuống giếng, gật đầu, đối với Bảo Châu nói: “Anh đi xem cục cưng đã ngủ chưa.”

Đợi Lục Côn Sơn rời khỏi, Mộc Thường Khoan kéo Bảo Châu qua một bên hỏi cô: “Nói cho anh biết vì sao em gả cho hắn? Có phải người trong nhà ép buộc em không?”

Bảo Châu lắc đầu.

“Hay là nhà hắn bức em?” Nếu như không phải do cô tự nguyện, Mộc Thường Khoan nguyện ý mang cô đi, không tiếc bất cứ giá nào. Thậm chí nguyện ý nuôi dưỡng hai đứa con của cô và Lục Côn Sơn, chỉ cần không phải do cô tự nguyện gả đi, hắn sẽ nguyện ý vì cô làm tất cả mọi chuyện.

Bảo Châu lại lắc đầu nữa lắc đầu.

134. Chương 134: Con Trai Đã Trở Lại

“Vậy vì sao em gả cho hắn? Hắn tốt hơn anh?”

“Anh nhìn rất đẹp.”

“Vậy thì vì cái gì?” (=.=’)

“Hắn rất tham ăn.” Bảo Châu mỉm cười, hồi tưởng lần đầu tiên gặp Côn Sơn, Côn Sơn thật sự rất tham ăn, ông nội đã từng nói qua, tham ăn là phúc.

Mộc Thường Khoan thật buồn bực, dừng một hồi lâu mới hỏi: “Vậy em thích hắn sao?”

Bảo Châu trả lời vô cùng nhanh: “Rất thích rất thích thích.”

“Anh đã biết, em không cần tiền, anh sẽ tự đi là được rồi.” Mộc Thường Khoan nói xong xám xịt rời đi.

Bảo Châu “a” xong một tiếng đi quay về, lúc trở lại phòng vẫn không nghĩ ra, hỏi Côn Sơn: “Mộc Đầu giống như tức giận, hắn tại sao lại tức giận?”

“Có lẽ hẳn không phải tức giận, chỉ là khổ sở.”

“Khổ sở cái gì?”

“Anh cũng không biết.” Côn Sơn rất yên tâm lừa dối nói, nói xong sờ lên mái tóc mềm mại của Bảo Châu, một giọng nói ngủ đi! Dem Bảo Châu ôm vào trong ngực, thói quen gơ cánh tay ra làm gối đầu cho cô, thời gian không có Bảo Châu bên cạnh, hẳn không thể nào ngủ ngon, luôn thường xuyên nửa đêm tỉnh lại, sờ soạng bên cạnh không có Bảo Châu, liền ngủ không được nữa, hôm nay cuối cùng có thể ngủ ngon giấc rồi.

Sáng sớm hôm sau đại phu nhân mang theo Bảo Châu đi Mộc phủ đánh bài, ngoài ý muốn biết được sáng sớm hôm nay Mộc Thường Khoan đã đột ngột mang theo theo hành lý trở lại Hắc Long Giang, ngay cả chào hỏi đều không có nói qua.

Mộc phu nhân thấy con trai rồi, lại nghe nói Bảo Châu là gái đã có chồng, nên yên tâm nhiều hơn, thái độ đối với Bảo Châu lại thân thiết lên, cho dù Bảo Châu thắng bà không ít tiền, Mộc phu nhân thủy chung vẫn mang theo mỉm cười.

Mộc phu nhân trong lúc rảnh rỗi, giữ hai người lại ăn trưa, buổi chiều trong sân thưởng hoa ăn điểm tâm, thời gian một ngày rất nhanh trôi qua.

Buổi tối lúc Bảo Châu trở lại Thẩm gia, Côn Sơn đang cùng Thẩm Chi Tề đánh cờ, Thẩm Chi Tề là một cao thủ, từ trưa đến giờ Côn Sơn không có thắng qua một ván. Thẩm Chi Tề mặc dù thắng rất là cao hứng, nhưng mặt ngoài vẫn thật khiêm nhường : “Côn Sơn con không cần luôn nhường, như vậy cha thắng sẽ không vinh quang gì.”

“Con đâu có nhường, là cha nuôi kỹ nghệ siêu quần.” Trời biết từ trưa tới giờ hẳn chơi cờ với Thẩm Chi Tề có bao nhiêu nhàm chán, muốn thắng một ván! Nhưng hẳn thực không hiểu nhiều về cái này.

Nghe nói Côn Sơn muốn dẫn Bảo Châu trở về, Thẩm Chi Tề vốn không đồng ý, nói muốn giữ bọn họ lại chơi thêm vài ngày.

Côn Sơn nói anh trai hẳn sắp kết hôn, dù sao cũng phải trở về tham dự hôn lễ của anh trai a.

Điều này cũng đúng, Thẩm Chi Tề muốn thả đi, rồi lại có chút không cam lòng, liền nói: “Chúng ta đánh cờ, thắng cha một bàn, cha sẽ cho con dẫn Bảo Châu đi.”

Lúc Bảo Châu trở lại, Côn Sơn đảo mắt nhìn cô, một bên cùng Bảo Châu nói chuyện một bên tiếp tục đánh cờ: “Hôm nay thú vị sao?”

“Thú vị. Côn Sơn anh xem, đây là em thắng được đấy.” Bảo Châu lấy cái túi mang trong người ra cho hẳn xem, bên trong đều là tiền, nhìn vẻ mặt khoa trương của cô.

Tâm tình Côn Sơn trở nên tốt hơn hào phóng khen tặng cô: ” Bảo Châu nhà anh rất tài giỏi.”

“Ngày mai em sẽ càng tài giỏi!”

Việc đánh bài kiếm tiền này, chỉ là giải trí bình thường thôi, Côn Sơn không hi vọng Bảo Châu xem đây là một nghề: ” Bảo Châu nhà anh hiện tại đã rất thông minh, đừng để cực khổ, nếu không anh sẽ đau lòng , em chơi cả ngày cũng đã mệt mỏi, đi tắm đi, đợi tí nữa anh giúp em lau tóc.”

“Ừm.” Nhìn Bảo Châu chạy lên lầu, Thẩm Chi Tề cố ý nhường, làm đàn ông có thể như Côn Sơn thật không dễ dàng, hôm nay trước hết tha hẳn một lần, dù sao còn nhiều thời gian, ông có dự cảm cuối cùng có một ngày Côn Sơn sẽ lại trở về Sơn Tây, đến lúc đó còn có cơ hội ở chung.

Thấy cha nuôi nhường mình, Côn Sơn phá lệ dụng tâm chơi cờ, cuối cùng rốt cục thắng ván này, Thẩm Chi Tề nói: “Đừng vui mừng quá sớm, cha có chuyện muốn con đi làm.”

“Cha nuôi mời nói.”

“Kỷ Lương cũng trưởng thành rồi, con và Bảo Châu có rảnh rỗi giúp nó xem xét xem nhà ai có con gái tốt, thích hợp với nó, thì giới thiệu.” Ông đã sớm muốn con trai lập gia đình.

“Trước mắt có một người.” Đoạn thời gian trước hẳn đã nghĩ đem Hạ Nhược Lan gả ra ngoài, Thẩm Kỷ Lương là một đối tượng tốt, nhưng chỉ sợ Thẩm gia không đồng ý.

“Nhân phẩm như thế nào?”

“Rất tốt, chỉ là gia cảnh không tốt lắm.”

“Gia cảnh là thứ yếu, người tốt, Kỷ Lương hài lòng là được.” Thẩm Chi Tề đời vinh hoa phú quý gì cũng đã trải qua, bây giờ nghĩ lại tất cả đều là mây bay, con trai yêu thích mới trọng yếu nhất.

Côn Sơn mỉm cười: “Con sẽ đặt biệt lưu ý, xin cha nuôi yên tâm.”

Cho tình địch đường lui, hẳn tự nhiên cam tâm tình nguyện, đáng tiếc bên cạnh Bảo Châu chỉ có một Hạ Nhược Lan, nếu có hai người thì tốt, một người cho Mộc Thường Khoan, một người cho Thẩm Kỷ Lương, vậy chẳng phải thiên hạ thái bình rồi sao?

Sáng sớm hôm sau hai người mang theo Kiều Kiều và Tiểu Tiểu trở về Vạn Thành một chuyến.

Không đơn thuần là đi mua đặc sản cho Vạn lão gia tử, Côn Sơn nghĩ đến sư phó còn chưa gặp được Bảo Châu và hai cục cưng nên muốn người nhìn thấy.

Sư phó lớn tuổi rồi, hiện tại không gặp, tương lai cũng không biết còn có cơ hội không, dù sao sư phó hẳn ngoại trừ có thân phận ngầm ra, bên ngoài là hội trưởng bảo vệ thương hội, một thương nhân mang theo vợ con quang minh chính đại cùng hội trưởng hội bảo vệ thương hội ăn bữa cơm, chắc có lẽ không làm cho người ta hoài nghi.

Cửa hàng nhỏ trước kia của Côn Sơn và Bảo Châu còn chưa có bán, Côn Sơn không nỡ bán, muốn giữ lại làm kỷ niệm.

Nhà lớn của Lục gia cũng còn không có bán, tòa nhà rất lớn kia, chào giá cao, ở đây gấp hán hán như vậy, không phải dễ bán, Côn Sơn hỏi Bảo Châu: “Ồ nhà lớn ? hay là ở nhà trước kia của chúng ta? Dù sao đều có người định kỳ quét dọn.”

“Nhà trước kia đi.” Cô hơi nhớ cửa hàng trước kia.

“Vậy thì ở đó.” Bởi vì có người thường xuyên quét dọn, nên cửa hàng rất sạch sẽ, Côn Sơn đem Bảo Châu cùng bọn nhỏ dần xếp tốt, trong phòng ghi cho sư phó bái thiếp, điện thoại trong nhà sớm đã không thể dùng.

Hai cục cưng hơi dính giường đã ngủ mất, Bảo Châu rảnh rỗi không có việc gì làm cùng Thẩm mẹ đi tìm hàng xóm chơi, Thẩm mẹ cầm một ít điểm tâm mang từ Thái Nguyên về, phân cho các bạn hàng xóm.

Các bạn hàng xóm thấy Bảo Châu trở về, rất nhiệt tình lại có chút ngoài ý muốn, một vị đại thẩm nói: “Bảo Châu, cô cùng người nhà định chuyển về đây sống à?”

Bảo Châu lắc đầu: “Côn Sơn nói chỉ ở một ngày.”

“Vậy nhà cô ở Quảng Châu bên kia có khỏe không?”

“Rất tốt! Có ăn có uống, rất tốt đấy.” Bảo Châu đối với cuộc sống bây giờ rất thỏa mãn.

“Như vậy cũng tốt, đúng rồi! Thẩm mẹ, vài ngày trước có người tới tìm bà nói là con trai bà, chúng tôi không biết các người chuyển đi nơi nào , nên không có nói cho hẳn biết, hẳn rất thất vọng, bà lưu địa chỉ lại đây, nếu con trai bà có đến nữa, tôi sẽ đưa cho hẳn.” Đại thẩm nhiệt tình nói.

“Được! Cảm ơn bà!” Thẩm mẹ tranh thủ thời gian để lại địa chỉ, hy vọng có thể sớm ngày cùng con trai đoàn tụ. Hiện tại cuộc sống tốt rồi, cái khác không muốn, chỉ trông cho on có thể sớm ngày đoàn tụ.

135. Chương 135: Bên Trong Có Lão Hổ?

“Thẩm mẹ, bà cũng đừng quá lo lắng, tôi thấy con của bà mặc quân phục, có lẽ cuộc sống rất tốt.” Một người hàng xóm nói.

“Vậy là tốt rồi.” Thẩm mẹ cười cười, trong lòng thật vui vẻ, cuối cùng đã có tin tức.

Côn Sơn ở đây không có xe, vốn hần và Bảo Châu cũng không phải người được chiều chuộng gì, nhưng hai cục cưng thật sự kiêu nộ, hiện tại đã là cuối tháng tư, trời nóng nực, sợ làm hai đứa nhỏ sinh bệnh.

Côn Sơn cố ý mượn một chiếc xe ngựa, xe ngựa đi rất nhanh đã đến nhà hàng ước định.

Côn Sơn mang theo gia quyến trực tiếp lên lầu hai, lúc đẩy cửa ra, Mộc lão gia tử đã tới, ông vừa nhận được thư mời đã lập tức xuất phát đến nhà hàng này, đi lâu không gặp Côn Sơn, làm ông có chút tưởng niệm đồ đệ này, ông có chín người đồ đệ, hiện tại thì mấy người Côn Sơn cực kỳ có tiền đồ.

Côn Sơn đột nhiên trở về, mời ông gặp mặt, ông làm sao không đến?

Mộc lão gia tử nhìn thấy Côn Sơn vừa định hàn huyên, thì thấy trong ngực Côn Sơn ôm đứa bé, kinh hãi một trận hỏi: “Đây là Kiều Kiều mà con nhắc trong điện thoại à?”

Côn Sơn gật đầu: “Mang đến cho ngài xem, đây là Kiều Kiều, trong lòng Bảo Châu đang ôm chính là Tiểu Tiểu.”

Mộc lão gia lúc này mới chú ý tới cô gái trẻ đứng sau lưng Côn Sơn, lớn lên rất xinh đẹp, đứa nhỏ cũng đều rất đẹp. Thấy Côn Sơn sẵn sốc thay Bảo Châu kéo ghế ra, Bảo Châu thì quan tâm hỏi Côn Sơn có nóng không.

Mộc lão gia cuối cùng thở dài một hơi, Côn Sơn thật có phúc khí, vợ con không chỉ đều đã có, người vợ này nhìn thế nào, cũng đều hiền lành, thực không giống ngu đại như lời đồn đã nói.

Bảo Châu thấy ông nhìn mình, lễ phép bắt chuyện: “Lão bá, chào ngài, con là Bảo Châu.”

“Không cần phải khách khí.” Bữa cơm này Mộc lão gia tử ăn rất thoải mái, lúc gần đi trong lúc vô tình nhìn thấy trên người Bảo Châu đeo viên đá bạch ngọc năm đó ông cho Côn Sơn thì càng vui vẻ, hòa ái đối với Bảo Châu nói: “Hoan nghênh con về sau thường xuyên trở lại Vạn Thành chơi, có chuyện gì có thể tới tìm lão già này.”

“Cảm ơn bá bá, bá bá có rảnh đến Quảng Châu chơi.” Lão bá này thật thân thiết ah!

“Được!” Nhưng trong lòng của ông tinh tường, đoán chừng là không có cơ hội, lần này từ biệt không biết khi nào mới có thể gặp lại...

Buổi tối Côn Sơn cùng Bảo Châu ăn cơm xong ngồi trong sân chơi, Mộc lão gia sai người đưa tới hai cái khóa vàng, Tiểu Tiểu một cái, Kiều Kiều một cái.

Côn Sơn quý trọng đeo vào cho hai cục cưng, trên khóa vàng của Tiểu Tiểu có khắc Phượng, Kiều Kiều chính là rồng.

Sáng sớm hôm sau Côn Sơn mang theo Bảo Châu về tới Quảng Châu.

Bọn họ trở về nhà, ngũ phu nhân lập tức nghênh đón nhìn Bảo Châu vài lần: “Hơi mập lên một chút, nhưng mập cũng tốt, nhìn xem rắn chắc. Đêm Kiều Kiều ẹ ôm một cái.”

Bảo Châu đem Kiều Kiều đưa tới, ngũ phu nhân ôm Kiều Kiều yêu thích không buông tay, lại nhìn Tiểu Tiểu trong lòng Côn Sơn, phân phó vú em ôm trở về phòng.

Côn Sơn không thấy cha hỏi ngũ phu nhân: “Mẹ, cha con đâu rồi?”

“Lão gia đang ở trong thư phòng phiên lòng, con và Bảo Châu đi lên khuyên nhủ ông ấy a! Anh trai con chọn chính là cái cô Ôn tiểu thư kia, khẩu khí rất lớn, há miệng muốn biệt thự lớn.” Hiện tại Lục Hoài Ninh cơ hồ bắt đầu lại từ đầu, ở đâu ra biệt thự lớn, Lục lão gia cũng định cho, ở trong thành Quảng Châu mua một cái biệt thự cho Lục Hoài Ninh, lại không nghĩ bị cái ác bá đem mảnh đất kia cưỡng chiếm đi, đã bắt đầu xây phòng ốc.

Hết lần này tới lần khác cậu của người nọ quyền cao chức trọng, ai cũng không dám động vào hần.

Thái độ Ôn tiểu thư rất kiên quyết, không có biệt thự cô sẽ không lấy chồng.

Vốn Lục Hoài Ninh cũng không phải không có cô không thể, nhưng bây giờ thiệp cưới đã phát ra ngoài rồi, nếu đột nhiên tuyên bố hủy bỏ, phải thay đổi cô dâu, vậy hần làm sao ăn nói đây?

Còn không trở thành trò cười trong thành Quảng Châu sao.

Hôm nay đâm lao phải theo lao, Lục Hoài Ninh sốt ruột, đại phu nhân càng sốt ruột hơn, đại phu nhân thường xuyên ở trước mặt Lục lão gia đề cập đến chuyện này, khiến cho Lục lão gia rất phiền lòng, không có biện pháp.

Côn Sơn nghe xong, cảm thấy khó giải quyết, lén đi tìm đường chủ nghe ngóng về tên ác bá kia.

Đường chủ nói: “Tên kia thường xuyên chiếm đoạt của cải người khác, cậu là thị trưởng, ai dám đụng vào hắn? Tuy nhiều lần tôi muốn giáo huấn hắn một chút, nhưng vì liên quan rất rộng, hiện tại chưa phải thời cơ tốt nhất để ra tay. “

Côn Sơn nghe xong, liền tiếp vài ngày cũng là phát sầu, tất cả các phần lễ lớn nhỏ đưa ra ngoài, không phải tặng không, thì là bị trả về.

Phiền muộn đến không có tâm tư sinh hoạt vợ chồng.

Một đêm nọ, Bảo Châu phiền muộn ghé vào người Côn Sơn, lầu bầu cái miệng nhỏ nhắn: “Côn Sơn, gần đây sao anh không chơi yêu tinh đánh nhau với em nữa?”

“Anh đang phiền lòng, qua vài ngày a!” Côn Sơn vỗ vỗ bờ vai của cô, mày như trước nhú lại.

“Anh phiền cái gì?”

“Em không hiểu được đâu, mà em cũng không cần phải hiểu.” Hắn chỉ cần Bảo Châu an an ổn ổn, vui vui vẻ vẻ sống là được rồi.

“Ai nói em không hiểu?” Bảo Châu nhếch miệng, không phải là ác bá sao? Ngày mai cô sẽ đi giải quyết, sau đó Côn Sơn có thể cùng cô chơi yêu tinh đánh nhau! Hắc hắc!

Côn Sơn không có để ý, đắp chăn cho cô: “Ngủ đi!”

Sáng hôm sau, khi Côn Sơn thức dậy, Bảo Châu đã không có trong phòng, cô khó được dậy sớm như thế.

Côn Sơn dụi dụi mắt, mặc quần áo xuống lầu, không nhìn thấy Bảo Châu, sau đó trong trong ngoài ngoài tìm một lần, vẫn không phát hiện Bảo Châu, mới sáng sớm, Bảo Châu có thể đi nơi nào?

Tùy ý hỏi một cái nha hoàn: “Có nhìn thấy Bảo Châu không?”

“Thiếu phu nhân sáng sớm mang theo A Long A Hổ đi ra ngoài rồi.”

“Cô ấy đi ra ngoài làm gì? Nguy rồi!” Côn Sơn đột nhiên nhớ tới lời tối qua Bảo Châu nói, cô sẽ không phải là muốn đi tìm tên ác bá kia tính sổ a? Đây không phải là dè vào miệng cọp sao?

Quảng Châu này rất hỗn tạp, ngoại trừ phồn hoa, cũng có một mặt nghèo khó cùng sa đọa.

Bảo Châu nhìn về cái hẻm nhỏ phía trước tên là Đại Phương Hạng, khó hiểu hỏi A Long: “Anh run cái gì? Bên trong có lão hổ sao?”

Không có lão hổ mà có thứ so với lão hổ đáng sợ hơn, bởi vì nghe nói nơi này là địa phương hỗn loạn nhất Quảng Châu, ngư long hỗn tạp, cảnh sát nhắc đến đều biến sắc, trước kia đến điều tra mấy lần, kết quả đều không chiếm được chỗ tốt, về sau chịu qua giáo huấn đã không đến nữa.

Ai đi vào sẽ gặp không may!

Nơi tối tăm nhất trên đời này là nơi cờ bạc, mà ở trong đó có dãy đặc sông bạc, đồ khách (người đánh bạc) tùy ý có thể thấy được, người thua chỉ còn lại một bộ đồ lót hoặc là bị bấm tay bấm chân ném chỗ nào cũng có, trên mặt đất lờ mờ có thể thấy mấy vết máu.

Bên cạnh sông bạc chính là kỹ viện, mấy cô gái giữa ban ngày cũng dám đứng trên đường mời chào khách nhân, ăn mặc vô cùng thiếu vải, lớn lên cũng được xem là xinh đẹp, giơ tay kêu gọi lôi kéo! Trăm người đi vào thì có chín mươi một người dừng nghĩ ra được!

136. Chương 136: Xem Như Người Lợi Hại

Trong quán ăn tùy ý cũng thấy được người hút thuốc phiện, trong góc kia tốp năm tốp ba người nằm trên đất, mười phần đang phê do độc nghiện phát tác, người đi ngang qua nếu không cẩn thận, có thể sẽ bị bọn họ đột nhiên bổ nhào gắt gao cuốn lấy, thẳng đến đem tất cả những thứ có giá trị trên người vơ vét sạch mới thôi.

Cho dù là A Long và A Hồ là một đại nam nhân như thế đến nơi này, đều cảm thấy rất sợ hãi.

Đáng tiếc Bảo Châu hồn nhiên không biết, vừa đi vào trong, vừa hiếu kỳ nhìn hai bên đường.

Từ giây đầu tiên Bảo Châu bước vào hẻm Đại Phương Hạng này, một kẻ nghiện ngồi trong một góc cách hẻm 10m đã để ý cô, tuy bên cạnh cô mang theo hai người đàn ông, nhưng thấy cô gái này chỉ là một phu nhân nhà giàu yếu đuối, cướp của cô, nhất định có thể đủ ấy người bọn họ hút thuốc phiện vài ngày, hẳn đối với đồng bọn cách đó không xa nằm sấp ngủ trên mặt đất hoặc dựa ở góc tường dùng tay ra hiệu mục tiêu đã xuất hiện.

Bảo Châu từng bước một đi tới, bọn họ tùy thời hành động, như là một con cá sấu chuẩn bị công kích con mồi, từng chút di dời thân thể, chờ đợi thời cơ tốt để tấn công.

Trong đó người cách Bảo Châu gần nhất, chỉ có 2m, đột nhiên vươn tay ra định ôm đùi Bảo Châu .

Đột nhiên một thứ gì từ trên người Bảo Châu rớt xuống, người nọ mắt nhìn thấy đồ vật rơi xuống, kinh hãi tay ngừng ở giữa không trung, nếu như hắn không nhìn lầm, đó là một thanh súng lục!

Súng lục nhỏ nhắn tinh xảo, tiếng nện trên mặt đất thanh thúy, tuyệt đối là hàng thật!

Bảo Châu nghe thấy âm thanh cúi đầu nhìn thấy một người đàn ông thoát nhìn rất gầy đang nhìn đồ vật của mình rơi xuống, Bảo Châu cho rằng hắn thích, nhấc lên ở trước mặt hắn quơ quơ nói: “Anh cũng thích phải không? Rất đáng yêu a?”

Kẻ nghiện thuận theo gật đầu, cười làm lành nói: “Đúng vậy a! Đúng vậy a! Rất đáng yêu!”

Súng lục như thế nào đáng yêu?

Thật là đáng sợ được không?

Hắn thấy Bảo Châu đem thanh súng lục nhấc lên như là món đồ chơi rất tùy ý hướng trong túi áo ném vào, lập tức cảm thấy đáng sợ hơn , một người có thể lấy súng lục làm đồ chơi, đó là cảnh giới gì? Hắn là cao thủ a! Vạn nhất là một nữ sát thủ, hoặc là tay súng thần...

Kẻ nghiện không dám nghĩ tiếp, hắn rất may mắn chính mình không có thò tay ôm lấy chân Bảo Châu, tuy thoát nhìn vẻ mặt cô tươi cười, nhưng bởi vì chuyện vừa rồi, hắn càng cảm thấy Bảo Châu là thâm tàng bất lộ, sợ cô vạn nhất mất hứng một cái sẽ bắn chính mình, kẻ nghiện kinh sợ bỏ chạy.

Chờ hắn chạy xa, Bảo Châu vẫn còn buồn bực hỏi A Long: “Hắn tại sao phải chạy?”

“Bởi vì cô có súng.”

“Anh nói khối sắt này?” Bảo Châu đem cây súng kia ở trước mặt A Long quơ quơ.

A Long rất im lặng, đương nhiên Thiếu phu nhân thật không biết là súng: “Đúng vậy! Thiếu phu nhân giữa ban ngày, cô trước tiên nên cất súng lại! Nếu lỡ để cho cảnh sát nhìn thấy, sẽ tịch thu đấy.”

“Ồ.”

“Đúng rồi Thiếu phu nhân, tại sao cô có cây súng này vậy?”

“Đây là của Mộc Đầu đấy, tôi nhìn thấy thú vị, Mộc Đầu tặng cho tôi.” Bảo Châu thích đồ chơi này, rất nặn, rất có khí phách!

A Long lần nữa im lặng: “...”

Kết quả bọn họ đi chưa được mấy bước, lại đụng phải kỹ nữ, đi lên muốn lôi kéo A Long và A Hồ vào trong. Hai người không chịu đi, đối với kỹ nữ nói: “Chúng ta hôm nay có nhiệm vụ trong người, ngày khác đi!”

“Chị em chúng tôi mặc kệ, dù sao tiến vào hẻm Đại Phương Hạng này thì chính là người của tôi!” Kỹ nữ mặc không, kéo lấy A Long và A Hổ hướng kỹ viện đi vào.

Bảo Châu chỉ nói một câu nói, hai kỹ nữ kia lập tức thả A Long và A Hổ, Bảo Châu nói: “Hai người không phải mới vừa nói quên mang túi tiền sao?”

“Không mang tiền chơi cái rắm!” Hai kỹ nữ dùng sức đẩy A Long A Hổ, đi ra.

“Nguy hiểm thật, cảm ơn thiếu phu nhân cứu giúp.” Hai người thở dài một hơi nhìn về phía Bảo Châu, vô cùng may mắn chính mình hôm nay khi bị Bảo Châu kéo đi, đã quên mang theo túi tiền.

Bảo Châu khoát khoát tay, chỉ vào một sòng bài nói: “Hai người nói tên bại hoại kia ở trong đó?”

A Long kiên trì gật đầu: “Vâng, thế nhưng Thiếu phu nhân muốn vào thật sao? Nếu như bị thiếu gia biết, ba người chúng ta sẽ xong đời.”

“Đến đều đến rồi.” Bảo Châu nói xong dẫn đầu đi vào.

A Long sau khi tiến vào, chỉ vào một người đàn ông đang đánh bạc đối với cô nói: “Là hần.”

Người nọ họ Cù, hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, ăn mặc vô cùng sang trọng, giọng rất lớn. Người bình thường gọi hần Cù thiếu, giờ phút này vị Cù thiếu gia kia đang đánh bạc đến tối tăm mặt mày, chỉ vào cái sòng trên bàn nói: “Tiểu! Tiểu! Tao lần này đặt tiểu! Mở ra, mau mở ra!”

Bảo Châu nhìn thoáng qua chiếu bạc, lại nhìn Cù thiếu, đột nhiên tiến lên vươn tay ở trước mắt hần quơ quơ.

“Tiểu nha đầu, làm gì vậy hả? Đứng sang một bên chơi.”

“Không, anh đem đất của Lục gia trả lại cho tôi! Tôi sẽ đi.” Bảo Châu quật cường nhìn về phía hần. Lúc A Long A Hổ muốn xông lên ngăn cản đã không còn kịp, đành phải đi ra sau lưng Bảo Châu, tận lực bảo hộ cô chu toàn.

Cù thiếu nghe vậy cười nhạo: “Chỉ bằng mày? Mày là người của Lục gia? Dám cùng tao giành đất? Mày là một con nít ranh đến cọng lông của gia còn đụng không được, cút được bao xa thì cút đi.”

Chẳng ngờ Bảo Châu lại đứng ở trước mặt hần: “Trả tôi, tôi sẽ đi.”

“Nghĩ hay lắm, không có khả năng, gia hôm nay tâm tình tốt, không có thời gian hao tổn ày, một bên đợi đi, đợi gia phát tài, có lẽ sẽ ày chút ít!” Hôm nay vận may của hần siêu cấp không thuận, mới một lát đã thua một đồng.

Hần nói đợi, người sáng suốt cũng biết đó là lừa gạt thôi.

Bảo Châu lại cho là thật, đứng ở một bên chờ, chờ nhàm chán thì xem hần đánh bạc, nhìn một lát sau đó lại cảm thấy nhàm chán gấp một cái, có chút không kiên nhẫn mà nói: “Anh chừng nào thì phát tài? Tôi cũng đã chờ tới đói bụng rồi.”

“Mày cho rằng dễ dàng như vậy à! Mày đến thử xem, nếu mày có thể thắng nhà cái liên tục ba lượt, tao lập tức đem đất trả lại ày!” Cù thiếu thuận miệng mắng.

Lại không nghĩ Bảo Châu từ trong túi móc ra một tờ tiền giấy hương trên bàn đặt xuống, nghĩ nghĩ tùy ý mở miệng: “Tôi đặt tiểu.”

“Mở! Hai ba bốn, tiểu!”

Cù thiếu kinh ngạc cảm thấy chỉ là trùng hợp thôi, như trước không có để ở trong lòng khiêu khích đối với Bảo Châu nói: “Có bản lĩnh mày tiếp tục thắng đi!”

Lượt thứ hai Bảo Châu thuận miệng nói: “Đại.”

“Khai mở! Bốn năm sáu, đại! Cô thắng được tiền.”

Bảo Châu rất bình tĩnh dưới ánh mắt Cù thiếu vô cùng không bình tĩnh, tùy ý đặt một cửa: “Tiếp tục đại.”

“Sáu sáu sáu! Đại!” Đừng nói Cù thiếu, chính nhà cái cũng kinh ngạc một phen, cô gái này vận may thật quá tốt a!

Cù thiếu tuy thất bại, nhưng rất không cam lòng, thua một cô gái như vậy, kêu hấn làm sao chịu nổi, thế nhưng nếu như nuốt lời, Cù thiếu hấn về sau như thế nào lẫn lộn trên giang hồ tiếp, cắn răng nói: “Xem như may lợi hại, đất Lục gia lão tử không cần.”

137. Chương 137: Lập Tức Biến Mặt

“Ừm.” Bảo Châu gật đầu, vui vẻ đi ra ngoài, cuối cùng có thể trở về nhà ăn cơm.

Cù thiếu cảm thấy kinh ngạc, gọi cô: “Mày không cần tao lập chừng từ sao? Không sợ tao chơi xấu à?”

“Anh sẽ sao?” Bảo Châu xoay đầu lại, rất chân thành hỏi.

Một khuôn mặt nhỏ nhắn đơn thuần như vậy, sẽ làm cho người ta không đành lòng tổn thương, đáng tiếc hấn là một ác bá, nói đùa: “Sẽ.”

“Tôi đây cũng chơi xấu.” Bảo Châu học bộ dáng của hấn nói ra.

Cù thiếu vui vẻ: “Nhà tao cũng đã bắt đầu xây rồi, mày muốn chơi xấu như thế nào?”

“Dỡ xuống không được sao?” Bảo Châu cho hấn một cái biểu tình anh thực ngốc, người khác có lẽ không dám, nhưng là Bảo Châu. A Long và A Hồ hoàn toàn tin tưởng Thiếu phu nhân làm được.

Nhưng Cù thiếu không tin: “Chỉ bằng mày? Nếu mày thật sự dám hủy đi, tao sẽ trả lại mày, tao còn đăng báo gửi lời cảm ơn, nhưng tao chỉ ày thời gian một ngày. Tao xem ai dám giúp mày hủy nhà tao, ai giúp mày, tao sẽ làm hấn ngày mai lập tức cút khỏi Quảng Châu.”

Ở Quảng Châu vẫn chưa có người nào dám khiêu khích hấn.

“Anh nói nha.” Bảo Châu nói xong không tiếp tục dây dưa, mang theo A Long A Hồ nghênh ngang đi ra hẻm Đại Phương Hạng.

A Long cùng A Hồ có chút mê mang, cảm thấy vấn đề này không đáng tin cậy. Hủy đi nhà đầu phải là chuyện trong một ngày có thể làm xong.

Hơn nữa vạn nhất thực sự hủy đi, đắc tội với người không thể đắc tội sẽ không tốt.

Bảo Châu đi ở phía trước, hai người đi theo phía sau, vừa đi vừa thương lượng, chờ bọn họ thương lượng tốt, ngừng đầu, đã không thấy Bảo Châu đâu.

Lập tức bối rối: “Thiếu phu nhân! Tiểu tổ tông của tôi, cô chạy đi đâu?”

Hai người vội vàng tìm một hồi, tìm mười mấy phút cũng không tìm được.

Mà thành Nam, Thẩm Kỳ Lương vừa mới từ Hồng Kông trở về, mỗi một không chịu nổi, mang theo hành lý hướng trong nhà đi tới, đi chưa được mấy bước phát hiện trước cửa nhà mình có người đang ngồi, nhìn kỹ đúng là Bảo Châu, vạn phần kinh hỉ hỏi: “Bảo Châu, sao em lại đến? Mau vào trong.”

“Thẩm đại ca, em có chuyện hỏi anh.” Cô suy nghĩ cả ngày, vẫn không nghĩ ra được, làm sao có thể trong vòng một ngày dỡ xuống một căn nhà.

“Em nói đi.” Thẩm Kỳ Lương rót cho cô một chén trà nóng, vẻ mặt nhiệt tình nói, cho dù là lên núi đao xuống vạc dầu, hấn đều nguyện ý vì Bảo Châu đi làm.

“Như thế nào mới có thể trong vòng một ngày dỡ xuống một căn nhà?”

“Cái này đơn giản, không cần một ngày, chỉ cần một quả lựu đạn là được. Lần trước thời điểm xây nhà máy cần hủy đi mấy căn nhà cũ, đã dùng qua. Chỉ cần nhẹ nhàng ném vào mục tiêu, mục tiêu lập tức nát bấy.” Thẩm Kỳ Lương nói một cách nhẹ nhàng.

“Thần kỳ như vậy?”

“Lại nói tiếp, trong nhà vừa vụn còn có mấy quả lần trước chưa dùng hết, anh đi lấy cho em xem.” Thẩm Kỷ Lương cho rằng Bảo Châu chỉ là tham mới lạ nhìn xem mà thôi, đi vào kho hàng sau hoa viên cầm mấy quả lựu đạn cho Bảo Châu xem: “Em xem chính là vật này.”

Nói xong Thẩm Kỷ Lương đột nhiên nhớ tới chính mình có mang quà về cho Bảo Châu, đối với cô nói: “Em chờ một chút, anh đi lấy đồ.”

Kết quả đợi Thẩm Kỷ Lương cầm quà đi ra, trong phòng ở đâu còn thấy bóng dáng Bảo Châu?

Đồng dạng không thấy, còn có mấy quả lựu đạn trên bàn...

Thẩm Kỷ Lương lập tức phát điên chạy ra bên ngoài đuổi theo, kêu to: “Bảo Châu! Lựu đạn không phải đồ chơi đâu!”

Thế nhưng bên ngoài đã không còn thấy bóng dáng Bảo Châu.

Cù thiếu tâm tình rất tốt đi về nhà, đi tới đi tới, nhìn thấy tiểu nha đầu hôm nay ở trong hẻm Đại Phương Hạng, xem thường nhìn cô một cái: “Sao mày lại tới đây?”

“Tôi đến nói cho anh biết, tôi làm được.” Cô nhảy lên một cỗ xe kéo nói muốn đi Cù gia, xe kéo trở cô đến đây, quả nhiên là ở đây rồi!

“Làm được cái gì?” Cù thiếu nhất thời không kịp phản ứng, buổi sáng bắt quá hần chỉ nói đùa một câu thôi.

“Nhà a! Anh nói dỡ xuống sẽ trả lại cho Lục gia, tôi đã hủy đi rồi!” Bảo Châu cố ý đến nói chuyện này, nói xong cô có thể về nhà ăn cơm rồi, cô giúp Côn Sơn làm xong chuyện này, Côn Sơn nhất định sẽ rất vui vẻ.

“Ai giúp mày hủy đi? Tao sẽ làm nó đẹp mắt!” Hần cảm thấy bằng sức một mình cô sẽ làm không được, chẳng lẽ trong thành Quảng Châu này còn có người dám đối nghịch với hần.

“Nó giúp tôi hủy đi đấy.” Bảo Châu từ trong túi quần rất tùy ý móc ra một quả lựu đạn cho hần xem, vật này chơi thật vui, cô nhẹ nhàng ném một cái vào trong nhà, căn nhà đã lập tức sập đổ, thật thú vị a!

Cù thiếu nhìn vật trong tay cô, thiếu chút nữa dọa té ngã trên đất.

Cái kia, chính là lựu đạn!

“Mày làm nổ nhà tao?”

“Đúng vậy! Tôi chỉ ném nhẹ một cái, căn nhà đã biến thành tro tàn, có phải rất thú vị không.” Bảo Châu nói xong thấy hần kinh ngạc nhìn chằm chằm món đồ chơi trong tay mình, cho rằng hần ưa thích. Bảo Châu rất hào phóng cầm một quả nhét vào trong tay của hần: “Anh thích sao? Cái này cho anh, tôi đi đây!”

Bảo Châu nói xong giơ tay gọi một chiếc xe, vui sướng rời đi.

Lưu lại Cù thiếu hóa đá, trong gió phát điên rống to: “Nhà của tao!”

Vốn đã xây được hơn phân nửa rồi, Bảo Châu vừa ra tay, căn nhà của hần lập tức biến mất...

Có đôi khi họa không phải đến một mình, Cù thiếu thất hồn lạc phách nắm quả lựu đạn trong tay, từ từ đi về nhà, không có chú ý tới, có nhiều thứ trước mặt mọi người là không thể lấy. Ví dụ như lựu đạn.

Trong thành Quảng Châu phát sinh vụ nổ!

Chuyện này đúng là chuyện lớn a.

Thị trưởng rất nhanh đã nghe được, dưới sự giận dữ phái cục trưởng cảnh sát tập hợp toàn bộ cảnh lực lập tức tìm kẻ chủ mưu, thấy ai khả nghi lập tức bắt về, nhất định phải bắt được tên khốn kiếp kia! Thằng này nhất định là phần tử cực đoan đối với đảng đối với nhân dân rất bất mãn, bắt được nhất định phải xử đẹp hần.

Sau đó vừa vụn thời điểm Cù thiếu còn chưa tiến vào cửa nhà, bị một đám cảnh sát phụng mệnh điều tra bắt lấy: “Phía trước người kia! Chính là hần! Các anh em bắt lại cho tôi.”

“Bắt tao? Bọn bây bắt tao làm gì?” Bị chịu đá kích về mặt Cù thiếu gia khiếp sợ, phảng phất còn chưa có từ chuyện vừa rồi bình phục lại.

“Chúng ta hiện tại hoài nghi anh ném lựu đạn ở trong thành Quảng Châu, ý đồ làm thành Quảng Châu hỗn loạn, mang đi!” Một đám cảnh sát rất quyết đoán đem Cù thiếu bắt trở về cục cảnh sát, một phen thăm vấn. Cù thiếu đương nhiên thể thốt phủ nhận, nhưng chứng cứ vô cùng xác thực, ai sẽ tin tưởng lời nói của một mình hắn.

Nhưng dù sao đó là Cù thiếu, cấp trên để tỏ lòng coi trọng, lập tức đem chuyện này báo cho Lý thị trưởng cậu của Cù thiếu biết, Lý thị trưởng nghe thấy là cháu ngoại của mình làm, rất tức giận!

Lý thị trưởng tự mình đến cục cảnh sát, về mặt Cù Thiếu sót ruột vừa thấy Lý thị trưởng đến, thiếu chút nữa hai mắt lưng tròng: “Cậu, cậu nhất định phải cứu cháu! Lần này cháu bị oan a!”

“Im miệng! Lúc trước những chuyện vô liêm sỉ kia, tao đều giúp mày gánh vác, mày không biết hối cải coi như xong. Vậy mà càng ngày càng quá đáng.” Lý thị trưởng rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng!

138. Chương 138: Thoáng Chốc Đổ Lên

“Cậu lần này cháu thật sự là bị oan. Cháu nổ nhà cháu làm cái gì? Nhà kia là của cháu đấy!” Nổ nhà của mình, không thể nào nói nổi a? Cù thiếu cảm thấy rất oan, trước kia hắn làm qua một ít chuyện xấu, nhưng lần này thực không phải hắn làm.

“Là nhà của mày sao? Vậy đỡ hơn một chút.” Sắc mặt Lý thị trưởng hơi dễ chịu lại, lời nói xoay chuyển: “Tao làm sao biết mày nổ nhà của mày làm gì. Tóm lại lần này mày hơi quá đáng. Nếu tao không xử phạt mày, tao làm sao còn mặt mũi nhìn mẹ mày ở tuổi vàng? Khi mẹ mày còn sống luôn nhắc nhở tao phải quản giáo mày thật nghiêm. Tao ày hai con đường, một là ngồi tù, hai là tao đưa mày đi Mỹ du học, tránh đầu gió.”

“Cháu không muốn ngồi tù, cũng không muốn đi Mỹ. Lần này thật không phải là cháu làm! Cậu muốn cháu nói như thế nào cậu mới bằng lòng tin tưởng cháu?” Cù thiếu rất bức bối gãi gãi đầu, thấp giọng quát.

“Nhà kia có phải bị lựu đạn nổ không?”

“Phải.”

“Vậy thời điểm mày bị bắt, trong tay có phải đang cầm lựu đạn không?”

“Phải, bắt quá...” Không đợi Cù thiếu nói xong, Lý thị trưởng đã ra kết luận: “Nhân chứng vật chứng rõ ràng, mày còn muốn cãi?”

“Quả lựu đạn kia không phải của cháu! Là một cô gái cho cháu! Đúng rồi, là Thiếu phu nhân Lục gia, cô ta cho nổ căn nhà đó xong, sau đó cho cháu lựu đạn.”

“Ở Quảng Châu còn có người dám chọc giận Tiểu Bá Vương như mày sao?” Lý thị trưởng không tin, cảm thấy hắn nói không hợp lý, hướng chỉ: “Làm sao có hung thủ tự mình đem vật chứng giao cho người bị hại? Không sợ bị bắt sao? Nói bịa chuyện, mày cũng phải suy nghĩ một chút. Lần này thật sự quá không hợp lý, mày không chọn, tao giúp mày chọn. Mày cũng đã trưởng thành rồi, cả ngày nhàn rỗi cũng không được. Ngày kia tao ày đi du học. Học không tốt, đừng trở lại làm tao mất mặt xấu hổ.”

Cù thiếu nước mắt ah!

Rống một tiếng, hắn dừng muốn đi nước ngoài!

Cô bé kia thật hèn hạ, lại dùng loại thủ đoạn này để hãm hại hắn, hại hắn bị người ta hiểu lầm, làm cậu tức giận ném ra nước ngoài!

Quả thực so với hắn còn vô sỉ!

Đừng để hắn đời này gặp lại, nếu không... hắn trốn xa bao nhiêu hay bấy nhiêu, thật sự là không thể trâu vào, bằng không hắn còn trốn nổi sao?

Lại nói Bảo Châu gặp Cù thiếu xong, vui vẻ về nhà, vừa vào cửa đã thấy Côn Sơn đang ở trong phòng đi tới đi lui, bộ dạng rất lo lắng.

Bảo Châu không biết chạy đi đâu rồi, hấn gọi người tìm đã lâu, còn chưa có tung tích, thật làm cho người ta lo lắng!

“Côn Sơn, anh làm gì vậy?”

“Bảo Châu! Em rất cực trở về rồi!” Côn Sơn tiến lên vài bước, lôi kéo tay cô xem xét, xác định cô không có bị thương, thở dài một hơi, lập tức phát cáu lên. Nha đầu kia thật làm người ta lo lắng!

Một phen ôm lấy cô lên lầu, trở về phòng.

Trở lại trong phòng, đóng cửa một cái, mặt nghiêm, đặt Bảo Châu xuống giường, chính mình ở bên giường ngồi xuống, có chút nghiêm khắc hỏi cô: “Em chạy đi đâu? Em có biết anh rất lo cho em không!”

Bảo Châu cảm thấy ủy khuất: “Em muốn giúp anh giải quyết công việc!”

“Anh biết em muốn giúp anh, nhưng loại địa phương như Đại Phương Hạng không phải nơi em có thể đi, A Long A Hồ đã trở về. Em hồ đồ coi như xong, hai người bọn họ còn hồ đồ theo em, anh đã phạt bọn họ đi quét hầm cầu sau hậu viện, em nói, anh nên phạt em như thế nào đây?” Thời điểm hấn mang người đuổi tới Đại Phương Hạng, tìm đập nhanh như muốn nhảy ra ngoài. Sau đó biết được cô đã sớm rời khỏi, lúc về đến nhà, A Long A Hồ đã trở về, lại nói lạc mất Bảo Châu rồi, hôm nay hấn khẩn trương sắp diễn rồi.

“Côn Sơn, em biết sai rồi. Vậy phạt em không ăn cơm được không?” Bảo Châu giơ tay từ phía sau quần lên eo của hấn, cái đầu nhỏ rũ xuống trầm thấp ghé vào đầu vai của hấn, lời nói mềm mại nhỏ nhẹ.

Côn Sơn một bụng hỏa khí, lập tức tiêu tan hơn phân nửa: “Được rồi, tha cho em, không cho phép có lần sau.”

“Vậy em có thể ăn cơm chứ?” Bảo Châu cười ngắc đầu hỏi hấn.

“Không phải em vừa nói không ăn sao? Phạt em không ăn cơm!” Xem cô lần sau còn dám tùy hứng như vậy nữa không! Chọc tới tên họ Cù kia, cũng không phải dễ đối phó.

“Vậy được ăn điểm tâm không?” Cô còn hình như có mấy hộp bánh bích quy chưa ăn.

“Không thể, bởi vì buổi tối chúng ta ăn mì.” Là không cho phép cô ăn cơm, chưa nói không để cho ăn mì. Tức giận là chuyện nhỏ, vợ bị đối mới là chuyện lớn, hấn bắt quá hù dọa cô một chút mà thôi.

“Côn Sơn, anh thật tốt.” Bảo Châu bỏ nhào qua người Côn Sơn ở trên mặt hôn một cái.

“Em còn có thứ rất tốt, anh muốn xem không?” Côn Sơn ôm cô ngồi trên đùi mình, một tay linh hoạt chui vào cổ áo của cô, cả ngày hôm nay phải lo lắng sợ hãi, hấn muốn an ủi chút, không quá đáng a?

Mặt Bảo Châu, thoáng chốc đỏ lên, vùi đầu trong ngực của hấn.

Côn Sơn vui vẻ định bỏ đi quần áo vướng bận trên người cô, lại cảm giác trong túi áo cô có vật nặng. Hướng bên trái túi sờ sờ, là súng: “Bảo Châu, sao em có súng?”

“Mộc Đầu cho đấy.”

“Tịch thu.” Côn Sơn tiện tay quăng súng lên mặt đất, đồ của tình địch, hấn đương nhiên phải tịch thu, chẳng lẽ lưu cho Bảo Châu làm kỷ niệm, nhìn vật nhớ người sao?

Hôn cái miệng nhỏ nhắn của Bảo Châu, đang muốn thoát quần áo của cô, đột nhiên sờ đến trong túi quần của cô giống như cũng có vật rất nặng, chẳng lẽ lại là một cây súng?

Côn Sơn thò tay sờ mó, vốn tùy ý liếc qua một cái, lại sợ đến trượt tay, thiếu chút nữa không nắm vững, thật vất vả ổn định, Côn Sơn vươn tay ở trên hông cô vỗ nhẹ hai cái: “Thành thật khai báo, lựu đạn này ở đâu ra? Cũng là Mộc Thường Khoan cho sao?”

“Của Thẩm đại ca đấy, cái này thật thú vị! Em ném nhẹ một cái, căn nhà lập tức biến mất.”

Côn Sơn nhất thời có một loại dự cảm rất xấu: “Em đã dùng qua rồi?”

Bảo Châu gật đầu: “Ừm!”

“Nổ cái gì?”

“Là căn nhà trên mảnh đất của cha, em rất uy phong nha!”

Côn Sơn nghĩ thầm xong đời, Cù thiếu là tên ác bá như vậy, nổ nhà của hắn, xem ra phải cẩn thận phần mộ tổ tiên nhà mình, nhưng Bảo Châu không hiểu chuyện, Côn Sơn cũng sợ dọa cô, nên lừa gạt cô: “Đúng, Bảo Châu nhà anh uy phong nhất!”

Nói xong, Côn Sơn đem lựu đạn cất thỏa đáng.

Vừa rồi có tà niệm gì, hiện tại một chút cũng không có, ủ rũ mặc quần áo chỉnh tề lại cho Bảo Châu và chính mình, nghĩ đến giữa trưa có lẽ cô không có ăn cơm, đã sớm đói bụng, mình cũng không ăn. Hết giận cũng hiểu được đối, lôi kéo Bảo Châu xuống lầu, đối với Thẩm mẹ nói: “Bà kêu phòng bếp làm chút bánh nướng ngon miệng đem ra, tôi với Bảo Châu đều đã đói bụng, nhớ làm thêm cái trắng Bảo Châu thích nhất.”

“Vâng.” Vốn thấy vẻ mặt Côn Sơn tức giận lôi kéo Bảo Châu lên lầu, Thẩm mẹ còn có mấy phần lo lắng, nghĩ hai người bọn họ có lẽ đã không có việc gì rồi, liền yên lòng, gạt đầu đi phòng bếp phân phó.

Hai người vừa ngồi xuống, Thẩm Kỷ Lương đã tới, thấy Bảo Châu liền cực kỳ tức giận hỏi: “Lựu đạn của anh đâu rồi?”

139. Chương 139: Trong Lòng Đặc Biệt Ngọt

Bảo Châu nói: “Dùng một quả, Côn Sơn giữ một quả.”

“Vậy còn một quả đâu?”

“Cho họ Cù rồi.”

Côn Sơn nghe vậy càng thêm sốt ruột, hắn vốn nghĩ có lẽ vận khí tốt, lúc Bảo Châu làm nổ nhà không có người nhìn thấy, họ Cù không biết, vấn đề này hắn sẽ giả vờ không biết, coi như xong.

Trước mắt xem ra là không thể thực hiện được: “Em nổ nhà của hắn, còn tự tay đem chứng cứ cho hắn?”

Bảo Châu gạt đầu.

Côn Sơn và Thẩm Kỷ Lương thật bó tay với Bảo Châu rồi!

Lần này khả năng gặp họa lớn rồi!

Thẩm Kỷ Lương nói: “Côn Sơn nếu không thừa dịp cảnh sát còn chưa tới, hai người trốn a!”

Côn Sơn lắc đầu: “Một nhà lớn bé của tôi, tôi trốn đi trong nhà làm sao bây giờ? Huống hồ chuyện này, cũng không thể hoàn toàn trách Bảo Châu. Họ Cù khinh người quá đáng, thật sự không được thì lên tòa, lấy trứng chọi đá cũng phải đánh! Tôi sẽ không đi, cũng sẽ không để Bảo Châu ngồi tù.”

Nghe xong lời này, tâm tình của mọi người lập tức trở nên trầm trọng, nơm nớp lo sợ vài ngày, suốt đêm đều ngủ không ngon, chỉ sợ có người đến bắt Bảo Châu.

Kết quả không có người đến bắt Bảo Châu. Ngày thứ ba, Côn Sơn còn chiếm được một tin tức, là họ Cù bị cậu hắn đuổi ra nước ngoài, đã lên thuyền, chắc có lẽ không có sai.

Buổi chiều ngày thứ ba, có lẽ Lý thị trưởng nghĩ đến chuyện này huyền ảo quá lớn, không xử lý một chút, không thể làm dân chúng hết phần nộ, chẳng những phái người đến nói cho Lục lão gia tử trả lại đất còn cấp một cửa hàng mặt tiền cho ông, nói là đền bù tổn thất cho ông.

Lục lão gia cảm thấy ngu sao không nhận, nhận xong, lên gọi Côn Sơn vào trong phòng: “Cửa hàng này, con xem xử lý như thế nào?”

Cái cửa hàng này là thứ ngoài ý muốn, theo đạo lý mà nói là Bảo Châu đoạt về, cửa hàng này phải cho Bảo Châu mới đúng.

Nhưng đất kia là cha mua cho anh trai, nếu Bảo Châu lấy, trong lòng anh trai và chị dâu trong tương lai có thể sẽ không thoải mái, hắn dứt khoát hào phóng, dù sao trong nhà cũng không thiếu cửa hàng có hai mặt tiền: “Cho anh trai a! Con muốn chị dâu tương lai cao hứng. Bảo Châu sẽ không để ý những thứ kia.”

Lục lão gia nghĩ nghĩ thấy cũng đúng: “Vậy thì cho Hoài Ninh a! Chị dâu con, cực kỳ nhỏ mọn, cha nhìn thấy đã đau đầu, nếu cho Bảo Châu, sợ nó lại làm ầm ĩ.”

“Chị dâu tuổi trẻ, có lẽ về sau sẽ hiểu chuyện hơn.” Côn Sơn an ủi vài câu.

Lục lão gia lại thở dài: “Anh trai con làm sao lại thích loại người này? Cha cảm thấy cô gái đó còn không bằng nữ đầu bếp của Bảo Châu.”

“Anh trai có ý nghĩ riêng của mình.”

Chuyện này đã giải quyết, kế tiếp chuyện quan trọng nhất chính là hôn sự của Lục Hoài Ninh, so với hôn lễ đơn giản lúc trước của Côn Sơn, thì hôn lễ Lục Hoài Ninh có thể được gọi là xa hoa phiền phức.

Cảm giác lớn nhất của Bảo Châu đối với hôn lễ chính là bữa tiệc này ăn không ngon!

Làm cô ăn rất phiền muộn, Côn Sơn cho rằng cô cảm thấy mệt mỏi, sẵn sóc dân ở bên tai cô nói: “Mệt mỗi sao, đợi tí nữa anh kêu lái xe đưa em về trước, em ngủ trước, anh phụ anh trai tiếp đón khách khứa.”

Bảo Châu lắc đầu: “Không ngon, em chưa ăn no.”

Côn Sơn cũng hiểu được không thể ăn, bữa tiệc vốn là Lục lão gia định chuẩn bị, cô dâu lại nói cô có một thân thích đúng lúc mở nhà hàng, nên kéo đến nơi này. Bữa tiệc này xem như tạm được, Côn Sơn cũng không ăn quá no. Bởi vì trong bữa tiệc không thể gọi đầu bếp làm món khác, như vậy sẽ cho là hấn không biết lễ phép. Cũng may lúc đi ra, sợ tiếp khách quá lâu, Bảo Châu sẽ đói bụng, nên có mang theo mấy bịch bánh bích quy, giờ phút này từ trong túi tiền lấy ra lén lút ở dưới mặt bàn đưa cho cô.

Bảo Châu nhận lấy, giấu vào trong túi áo, giống như đang làm kẻ trộm, trong lòng đặc biệt ngọt...

Thời gian này trôi qua thật tốt, đột nhiên xảy ra chuyện lớn, bạn hợp tác của Côn Sơn ở bên Châu Phi gọi điện thoại tới nói, quốc gia của bọn họ, tháng hai năm nay bắt đầu nội chiến, hiện ở trong nước thể lực chủ yếu một phân thành hai, hấn là người ủng hộ bộ đội vũ trang của chính phủ, thể nhưng bên chính phủ lập tức liên tiếp thất bại, khả năng rất nhanh khu vực khai thác kim cương của bọn họ sẽ bị tổ chức chiếm lấy, đoán chừng trong thời gian ngắn, không cách nào khai thác bình thường thậm chí làm buồn bán nữa.

Khu vực khai thác mỏ đoán chừng sẽ bị tổ chức chiếm lĩnh cùng khống chế, bọn họ có thể sẽ bị ép tạm ngừng buôn bán kim cương.

Sau khi Côn Sơn nghe xong, làm ra quyết định, hấn sẽ tung tin đồn, nói chỗ ấy kim cương đã đào xong, sau đó tìm người vận chuyển mấy xe đất lấp lên khu vực khai thác mỏ có kim cương, đợi chuyện này qua đi rồi nói sau.

Trước mắt cũng chỉ có thể như vậy, buôn bán của Côn Sơn với người phương tây bị ép kết thúc, trong tiệm vàng của Trí Đường, thoáng chốc đáng mất đi nguồn cung cấp kim cương, giá cả kim cương trong nước bắt đầu tăng mạnh, trong một tháng đã tăng gấp mấy chục.

Côn Sơn xem báo chỉ có thể lo lắng suông, bởi vì hấn cũng không thể đi can thiệp vào việc nội bộ của nước khác a!

Nguồn cung cấp kim cương không có, Trí Đường mặt ngoài không nói gì, đây không phải cái sai của Côn Sơn, nhưng có người lại đối với hấn không nhiệt tình như trước nữa.

Côn Sơn biết rõ đạo lý người đi trà lạnh, mặc dù có chút buồn bực thực sự vô kế khả thi, vừa vận trong khoảng thời gian này trong nội đường không có nhiệm vụ gì, Côn Sơn dứt khoát xin nghỉ, định mang Bảo Châu ra nước ngoài du lịch.

Bạn hợp tác của Côn Sơn là Kiệt Mẫu ở nước Mỹ gọi điện thoại tới mời hấn sang đó chơi, một người bạn khác của Côn Sơn lại mời hấn đi nước Pháp.

Bảo Châu không hiểu những nước kia, đến hỏi Thẩm Kỳ Lương, Thẩm Kỳ Lương nghĩ nghĩ nói: “Đi nước Mỹ a! Trước kia anh giúp em mua cổ phiếu của công ty chocolate bên đó, em là cổ đông lớn, anh giúp em nói với bên đó, khi em đi qua có lẽ được ăn miễn phí.”

Bảo Châu rất không có tiền đồ bị bốn chữ được ăn miễn phí hấp dẫn thật sâu, cúp điện thoại đối với Côn Sơn nói: “Chúng ta đi nước Mỹ.”

“Được, nhưng vì sao đột nhiên muốn đi nước Mỹ?”

“Thẩm đại ca nói , có thể được ăn miễn phí.”

“Ý kiến hay!” Côn Sơn nghe xong, cảm thấy vợ mình thời điểm chăm lo công việc, liền đồng ý, đáng tiếc hai đứa con còn quá nhỏ, nước Mỹ lại quá xa, nếu không có thể dẫn chúng theo.

Lúc Côn Sơn mang theo Bảo Châu đi nước Mỹ, thuận tiện dẫn theo Hạ Nhược Lan, sợ Bảo Châu ăn không quen đồ ăn nước Mỹ. A Long A Hồ tất nhiên cũng đi , A Long đi theo bên cạnh Côn Sơn , A Hồ tạm thời phụ trách bảo hộ an toàn cho Bảo Châu.

Thẩm mẹ vốn cũng muốn đi, nhưng trước xuất phát một ngày đột nhiên bị cảm mạo, hơn nữa Tiểu Hoàng cũng cần có người chiếu cố, nên không thể đi.

Một đoàn người lên máy bay của Côn Sơn, theo âm thanh rung động rầm rầm, bay nhanh lên không trung...

Đến nước Mỹ bên kia, vừa xuống máy bay, Bảo Châu thấy trước mắt đều là người ngoại quốc hưng phấn: “Côn Sơn, anh xem! Thiệt nhiều người phương tây a!”

Côn Sơn mỉm cười: “Đợi tí nữa em sẽ thấy nhiều hơn nữa....”

Kiệt Mẫu biết bọn họ hôm nay sẽ tới, để tỏ lòng hữu hảo cùng coi trọng, sớm đã kêu người tới đón, người đến chính là một người da đen, thấy một đoàn người xuất hiện, lập tức chạy ra chào đón, nói xong một ngụm tiếng Trung không quá thuần thục: “Chào mọi người, là Lục tiên sinh và cả nhà sao?”

140. Chương 140: Oan Gia Ngõ Hẹp

Côn Sơn gật đầu: “Đúng vậy.”

“Ông chủ của chúng tôi đã vì các vị đặt xong khách sạn, mời lên xe a!” Người da đen nói xong mời bọn họ lên trước sau hai chiếc xe.

Trên đường Bảo Châu lần đầu tiên nhìn thấy một loại xe so với tàu điện còn bá đạo hơn, so với tàu điện còn lớn hơn, đối với Côn Sơn nói: “Côn Sơn, con bò kia thật tốt!”

“Là xe vận tải cỡ lớn.”

“Côn Sơn mua cho em a!” Bảo Châu xem xét liền động lòng.

“Em muốn mua cái đó làm gì?” Không có buôn bán kim cương, thu nhập của Côn Sơn thoảng một cái giảm đi đáng kể, nhưng duy trì chi tiêu hàng ngày cho gia đình vẫn không có vấn đề, phần lớn tích góp của hắn đã sớm gửi vào ngân hàng Thụy Sĩ. Lập tức muốn mua một chiếc xe vận tải lớn cho cô, khả năng hàng ngày sẽ phải tiết kiệm lại. Nhưng nếu vợ nhất định muốn mua, hắn sẽ không phản đối, Bảo Châu vui vẻ mới là trọng yếu.

“Em muốn ở trong đó chơi mát chược.”

“Được, mua.” Côn Sơn suy nghĩ, cảm thấy không tệ, ngoại trừ dùng để cho cô chơi mát chược, còn có thể trải một cái giường lớn, đặt thêm bồn tắm, như vậy đã thành một cái nhà. Một khi nằm ngủ, đói thì ăn, về sau hắn đi công tác có thể mang theo Bảo Châu, không sợ cô nhàm chán nữa.

Vì vậy ‘căn nhà di động’ đầu tiên trên thế giới đã được ra đời, lúc nghe nói Côn Sơn muốn mua xe tải lớn, Kiệt Mẫu còn tưởng hắn có công việc gì quan trọng cần thiết, trong lòng không khỏi rất bội phục Côn Sơn, người Trung Quốc này trong lúc gặp khó khăn lại không có chút nào bị dă kích, ngược lại càng bị áp chế thì bùng nổ càng mạnh, bắt đầu lại lần nữa, nhanh như vậy đã quyết định mua xe tải làm buôn bán khác!

(nhà di động còn gọi là motorhome, các bạn có thể hỏi google ca ca sẽ biết rõ cái này nhá)

Phải học theo tấm gương của hắn a!

Vì vậy nhiệt tình nói: “Tôi giúp cậu mua! Tôi có người quen, lần này cậu định buôn bán cái gì? Tôi có thể tham gia không?”

Bảo Châu nhủ mảy: “Chơi mạt chược cũng coi như buôn bán sao?”

“Chơi mạt chược là cái gì?” Kiệt Mầu không biết, hẳn tuy ngẫu nhiên sẽ đến Trung Quốc, nhưng đều là ở phổ người phương tây, đối với văn hóa Trung Quốc biết rất ít.

Bảo Châu khinh bỉ: “Cả chơi mạt chược cũng không biết, tôi dạy cho anh!”

Sau đó Bảo Châu dạy một cái là đến trưa, Kiệt Mầu học rất hứng thú, văn hóa Trung Quốc quả thực rất thú vị! Bảo Châu dạy chơi mạt chược, Côn Sơn ngồi ở bên cạnh làm bồi luyện, chơi đến giữa trưa, mắt sắp rớt ra.

Trước khi chia tay, Kiệt Mầu nói: “Lục phu nhân, chơi mạt chược thật sự rất thú vị! Ngày mai chúng ta tiếp tục chơi mạt chược a! Tôi muốn giới thiệu cô với phu nhân của tôi.”

Ngày hôm sau, Kiệt Mầu mang theo phu nhân đến tìm Bảo Châu chơi mạt chược, Côn Sơn cho rằng hẳn chỉ là nhất thời cuồng nhiệt mà thôi. Không để ý tới.

Ngày thứ ba, phu nhân Kiệt Mầu và Bảo Châu còn có A Long A Hổ ở phòng khách chơi mạt chược, Kiệt Mầu gọi Côn Sơn qua một bên, hỏi hẳn: “Bây giờ cậu có tính toán gì không?”

“Tôi không biết.” Côn Sơn nhún vai, đây là lần đầu tiên tới nước Mỹ, hẳn cảm thấy tất cả mọi thứ ở đây đều mới lạ, quả thực bị hoa mắt, hẳn cũng không biết nên làm gì, hay chỉ đơn giản là đến đây để giải sầu mà thôi.

“Cậu có thị trường, tôi ở bên này có nguồn cung cấp, chúng ta không làm chút gì đó, ta cảm thấy không cam lòng.” Đây là cách Kiệt Mầu suy nghĩ, thị trường Trung Quốc giống như một miếng thịt dê béo bở, mà hiện tại hẳn chỉ có thể trở mắt ếch ra nhìn, không thể cắn lấy, cảm giác vô cùng sốt ruột.

Côn Sơn cũng cân nhắc chuyện kéo dài hợp tác, nhưng bây giờ, hẳn không có đường nào: “Các anh có ô tô rất không tồi, nhưng Quảng Châu đã có người đang làm, tôi không thể đoạt bát cơm người khác.”

Kiệt Mầu cũng không biết có thể làm gì: “Máy móc cỡ lớn thì sao?”

Côn Sơn rất hiểu năng lực của mình: “Ca-nô của tôi không làm được cái kia, nếu như vận chuyển máy móc, cần ca-nô cỡ lớn, mà thuê ca nô, chi phí thật sự rất cao, mạo hiểm cũng lớn, vận nhất ca-nô bị chìm, hoặc ở Quảng Châu không thể mở thị trường, tôi sẽ phá sản. Tôi muốn đầu tư thấp, lợi nhuận cao. Tốt nhất thứ đó cũng nhỏ, có thể dùng máy bay của Bảo Châu vận chuyển.”

Kiệt Mầu suy nghĩ, cái này thật sự nghĩ không ra, đành phải nói: “Vậy thì ở thêm vài ngày, suy nghĩ a! Tôi vẫn cảm thấy chúng ta có thể ở chỗ này làm thành một số buôn bán lớn lâu dài, dự cảm của tôi rất linh đấy.”

“Hy vọng đi!” trong cuộc sống có khi phải chờ đợi, nhưng hẳn, hẳn sẽ cố gắng đi nắm bắt.

Lúc hai người xuống lầu, Bảo Châu đã thắng tới tắm mặt mày, nhằm chán tựa lưng vào ghế ngồi, thấy Côn Sơn xuống, đi qua lôi kéo tay của hẳn: “Côn Sơn, em thật nhàm chán!”

“Anh dẫn em đi xem phim.” Côn Sơn kéo cô, cũng hiểu được nhàm chán, chưa quen cuộc sống nơi đây, Anh ngữ của hẳn tạm được, Bảo Châu thì dốt đặc cán mai, hai người cùng người khác trao đổi rất có trở ngại. Hẳn hơi hối hận mang theo Bảo Châu đến nước Mỹ rồi.

Lại nói Cù thiếu bị cậu ép buộc đến nước Mỹ gần đây cảm thấy vô cùng nén giận, lúc hẳn ở Quảng Châu, hẳn muốn bắt nạt ai thì bắt nạt.

Đến bên này xen lẫn trong một đám bạn học người phương tây và người da đen, dáng người vốn cao lớn, đột nhiên trở nên nhỏ bé, chịu đủ loại sỉ nhục, bị cười nhạo, bị đá kích, ai muốn khi dễ hẳn, thì khi dễ.

Phiền muộn không thể phiền muộn hơn, thật muốn chết đi.

Sau đó hắn thật sự làm như vậy, hắn bị quan đứng giữa đường cái, nhắm mắt lại, lẳng lặng chờ đợi một chiếc ô tô không có mắt nào đó đè nát chướng ngại vật là hắn đi, nhưng mà hắn đợi một hồi lâu, lại không có bị đụng. Từng chiếc xe như đang biểu diễn kỹ thuật đặc biệt từ bên cạnh hắn sưu sưu chạy qua.

Hắn nhụt chí thở dài một hơi, đi tới cột điện bên đường, nhắm mắt lại, lúc chuẩn bị đụng đầu vào, thì có một bàn tay nhỏ bé từ phía sau lưng vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Anh có nhìn thấy Côn Sơn không?”

Cù thiếu đã nghe được một giọng nói quen thuộc, lại không có để ý, đây chính là nước Mỹ.

Ở đâu có người quen biết hắn, cho rằng chỉ là bình thường tìm người thôi, nhắm mắt lại khoát tay áo: “Cút ngay! Tao không biết.”

“À.” Giọng nói kia có chút thất vọng a xong một tiếng quay đầu rời đi.

Đợi đã nào...!

Âm thanh này hình như là tiếng Trung Quốc, không phải hắn không nghe hiểu tiếng nước ngoài!

Chẳng lẽ gặp được đồng hương rồi?

Có câu nói đồng hương gặp đồng hương hai mắt lưng tròng, chẳng lẽ ông trời thấy hắn đáng thương, cố ý an bài một đồng hương đồng bệnh tương liên đến cứu vớt linh hồn bị tổn thương của hắn?

Cù thiếu mở mắt ra, mặt mũi tràn đầy hi vọng nhìn về phía bóng lưng rời đi, lập tức hai mắt tỏa sáng, xem ra còn là một phụ nữ, hắn nhổ ra một ngụm nước miếng ở lòng bàn tay, chà xát tay trái, chà xát tay phải, sau đó lấy nước miếng dùng ngón tay chải đầu, rất nhanh chải vuốt một phen đầu tóc sớm đã bị gió thổi mất trật tự không chịu nổi, tạo ra một tư thế hắn tự nhận là đẹp trai nhất, bao hàm nhu tình gọi cô gái phía trước một tiếng: “Cô gái, có cần tôi giúp gì không?” =))

Bảo Châu nghe vậy xoay người, nhìn thấy là hắn một chút cũng không sợ hãi, ngược lại cảm thấy có một loại cảm giác thân thiết khi nhìn thấy người quen cũ: “Họ Cù, anh có thấy Côn Sơn không?”

141. Chương 141: So Với Thống Khổ Càng Thống Khổ

“Là cô!” Cù thiếu vừa thấy Bảo Châu, chỉ có ý nghĩ duy nhất là phải chạy nhanh thôi. Đáng tiếc hắn vẫn chậm một bước, Bảo Châu vừa nhìn thấy hắn, đã như một người đang sắp chết đuối vớ được cái cây, giờ tay nắm chặt cổ áo của hắn, gắt gao nắm chặt.

“Anh chạy cái gì? Là tôi a!” Thật ra Bảo Châu cảm thấy hắn không tệ, cảm thấy hắn giữ chữ tín! Bởi vì đã trả lại đất cho Lục gia không phải sao?

“Tôi biết là cô.” Về mặt Cù thiếu đau khổ, ủ rũ nói.

Cũng bởi vì là cô, cho nên hắn mới muốn chạy a! Hắn đã bị cậu ném tới nước ngoài ngàn dặm rồi, cái nha đầu này sao lại như âm hồn không tan bám theo hắn! Hắn đã chạy đến nước Mỹ, lại bị cô bắt được! Trời xanh ah! Thật sâu nào.

“Anh nhớ tôi không? Anh giúp tôi tìm Côn Sơn a! Không thấy anh ấy đâu nữa.” Vừa rồi xem hết phim đi ra, Côn Sơn đột nhiên nói mắc tiểu, kêu cô ở trước cửa rạp chiếu phim chờ hắn, thế nhưng cô chờ thật lâu, cũng không trông thấy Côn Sơn đi ra, sau đó cô đi khắp nơi tìm cũng không thấy người, còn bị dòng người xô đẩy, đẩy ra tới bên đường, sau đó cô không biết phương hướng nữa, nhà cửa bên trái và bên phải không có gì khác nhau, một lòng sợ hãi đã trái đi một chút, phải đi một chút, đi a! Đi a! Đã đi đến nơi đây.

“Côn Sơn là ai?”

“Chồng tôi.”

“Tôi nhớ ra rồi, cô là con dâu Lục gia! Con trai trưởng Lục gia hình như gọi Lục Hoài Ninh, Lục gia còn có một đứa con trai nhỏ gọi Lục Côn Sơn phải không? Đợi đã nào...! Người mua máy bay, lại mua ca-nô, là chồng cô?”

Bảo Châu lắc đầu, trong lòng tự nhủ, anh lầm rồi, máy bay là tôi mua đấy, ca-nô cũng là tôi mua!

Cù thiếu lại cho rằng Bảo Châu nói tên Lục Côn Sơn mua ca-nô lại mua máy bay không phải chồng cô.

Thật sự là đáng tiếc, nếu như chồng cô là ông chủ lớn Lục Côn Sơn kia, vậy hẳn sẽ phát tài rồi. Vừa nghĩ tới cô gái trước mắt hại hẳn đến tình cảnh như ngày hôm nay, hẳn đã muốn giết người. Tuy cô đáng sợ, nhưng không đáng sợ hơn ngày trước! Huống chi nơi này là nước Mỹ, tuy hẳn không quá quen thuộc, nhưng nhà đầu kia và ông chồng không nổi tiếng của cô sẽ càng không quen thuộc a!

Cậu của hẳn lần này thật nhẫn tâm, ngoại trừ học phí và phí ăn ở ra, cả một đồng tiêu vật cũng không cho hẳn. Hẳn chi tiêu lớn, chút xíu phía ăn ở này sao đủ hẳn nhét kẽ răng, đã sớm tiêu hết rồi.

Nếu cô thật sự là một kẻ có tiền, hẳn sẽ bắt cóc tổng tiền!

Nhưng không phải!

Hẳn lại không biết chồng cô ở đâu?

Làm sao tìm được?

Lại nói hẳn làm gì phải giúp cô tìm chồng?

Đã có cách!

Đem cô bán đi! Bán cô đi để trút mối hận trong lòng!

Cù thiếu đầu tiên nghĩ đến chính là đem cô bán vào khu gái điếm, hẳn đối với Bảo Châu nói: “Tôi nghĩ Côn Sơn của cô ở chỗ này, tôi mang cô đi a!”

“Được!”

Cù thiếu nghênh ngang dẫn Bảo Châu đi tới một ổ mại dâm ở vùng ngoại ô New York, chỉ vào Bảo Châu dùng Anh ngữ không thuần thực nói với ông chủ: “Ông chủ, đây là em họ của tôi, từ Quảng Châu đến đây tìm việc làm, ở đây ông có thiếu người không? Cái gì nó cũng có thể làm, nếu ông thiếu người, tôi sẽ bán nó cho ông.”

Ông chủ đánh giá Bảo Châu một chút, cô bé Phương Đông nhỏ nhỏ gầy gầy, lớn lên rất tươi ngon mọng nước, cảm thấy cũng không tệ lắm đối với Cù thiếu nói: “Tôi cho cậu 500 đôla.”

“Một ngàn!” Cù thiếu muốn nhân cơ hội kiếm một số tiền.

Ông chủ suy nghĩ, cảm thấy Bảo Châu cũng không tệ lắm, cò kè mặc cả nói: “800!”

“Thành giao!” Tay không bắt sới, hẳn không bán là người ngu.

Thấy ông chủ đưa tiền cho Cù thiếu, Bảo Châu hỏi hẳn: “Người phương tây này vì sao cho anh tiền?”

Cù thiếu không chịu trách nhiệm lừa dối nói: “Tôi có một số việc phải rời khỏi đây một lát, nhờ ông chủ chiếu cố cô, tôi sợ ông ấy chiếu cố không tốt, ông ấy nói có thể cho tôi tiền thế chấp, nếu ông ấy không chiếu cố tốt cô, tiền thế chấp này sẽ không thể lấy lại. Nhưng cô yên tâm, tôi nghèo như chí không nghèo, tôi nhất định sẽ rất nhanh trở lại đón cô!”

“Tốt như vậy!” Bảo Châu nghe xong, thấy hẳn ăn mặc dường như nghèo hèn không ít, thương hại hẳn, cảm thấy hẳn thật không dễ dàng, vỗ vỗ bờ vai của hẳn nói: “Anh đã chịu khổ, tôi sẽ báo đáp anh thật tốt!”

Bảo Châu nói xong một phen đoạt lấy tiền trong tay hẳn, bỏ chạy, từ nhỏ cô đã ở nơi không có giao thông thuận tiện, đã sớm quen với địa hình nên chạy cực kỳ nhanh.

Đợi Cù thiếu phục hồi tinh thần lại, Bảo Châu đã cầm tiền chạy không biết tung tích.

Cù thiếu lập tức có một loại cảm giác đại họa lâm đầu, vừa tính học theo Bảo Châu chuẩn đi, thì bị ông chủ người da đen cường tráng một cước đá ngã xuống đất: “Tiền của ông đây, tụi bây cũng dám lừa ! Người tới đánh cho tao! Đánh thật mạnh vào!”

Hẳn vừa nói xong, mấy người đàn ông da đen cường tráng vô cùng đã từ trên lầu lao xuống, đánh Cù thiếu một trận như tũ.

Lúc đánh chỉ còn lại có nửa cái mạng, Cù thiếu đột nhiên nhớ tới trong túi của còn có một đồng hồ hàng hiệu, lập tức lấy ra, giơ tay lên cho ông chủ xem: “Đừng đánh nữa! Tôi dùng cái này gán nợ.”

Ông chủ nhìn nhìn, phát hiện là đồ tốt, ở trên cái mông của hắn hung hãn dùng sức đá một cước nói: “Coi như mày mạng lớn, hôm nay trước hết tha ày một mạng, lần sau còn dám gạt bổ mày, bổ mày sẽ để đàn ông luân phiên chà đạp mày!”

Cù thiếu liên tục gật đầu, cổ nén đau đón đứng lên, khắp khiêng từ từ ra khỏi ổ mại dâm, không phải hắn đủ bình tĩnh, mà là hắn thật sự đau đến không có khí lực gì nữa.

Một con chó nhỏ từ bên cạnh hắn chạy qua, khinh bỉ nhìn hắn một cái, chạy nhanh đi.

Cù thiếu đột nhiên nhớ tới một câu, so với thống khổ càng thống khổ chính là tuyệt vọng.

Hắn tuyệt vọng từ trong túi tiền móc ra một cây dao nhỏ, nhận mệnh nhắm mắt lại, đang định chấm dứt cuộc đời, đột nhiên một giọng nói làm hắn cực kỳ sợ hãi vang lên, Bảo Châu giơ tay vỗ vỗ phía sau lưng của hắn: “Họ cù, anh đang làm gì vậy?”

“Cắt thịt.” Hắn mình là một khối thịt không may.

“Thịt người không thể ăn đâu, ăn cái này a!” Bảo Châu giơ tay đưa lên một cái bánh mì nướng lớn, cùng một nụ cười sáng lạn như ánh mặt trời.

Cù thiếu buông dao nhỏ trong tay xuống, khó hiểu nhìn về phía cô “Tại sao cô còn quay lại? Cô quay lại làm gì?”

“Mua bánh mì cho anh a!” Bảo Châu thấy bộ dạng hắn rất nghèo, cho nên rất có lòng tốt đi mua đồ cho hắn ăn, vừa vặn trên tay hắn có tiền, thuận tay lấy đi dùng một chút, Bảo Châu nói xong, cầm số tiền còn dư lại đưa cho hắn: “Cho anh.”

Cù thiếu tiếp nhận tiền, thấy cô định đi tới ổ mại dâm vừa rồi, nghĩ thầm ông đây đã bị đánh một trận rồi, tiền đó coi như tiền thuốc men. Nếu lại để cho Bảo Châu trở về, hắn không phải thua lỗ sao?

Hắn ta không làm ăn lỗ vốn, đối với Bảo Châu gọi một tiếng: “Quay lại đây!”

“Không phải anh có chuyện cần làm sao?”

“Đột nhiên tôi không muốn làm nữa. Đi với tôi!” Cù thiếu thở dài, một phen kéo Bảo Châu hướng đường cái đi đến.

Bảo Châu đi vài bước, chỉ chỉ mặt của hắn hỏi: “Anh đánh nhau?”

142. Chương 142: Người Nào Thua?

“Cô mới đánh nhau!” Chuyện bị đánh mất mặt như vậy, hắn sẽ không thừa nhận, vì vậy tức giận quát.

“Anh cắt thịt sao?”

“Cô có ý kiến?”

Bảo Châu quan sát một chút nói: “Anh cắt thật không có quy tắc gì cả!”

Một khối xanh một miếng tím , một chút cũng không đều!

Cù thiếu rất có xúc động thổ huyết, tất cả còn không phải do cô ban tặng! Cô gái này cứ nhiên còn dám nhìn hắn có chút hả hê!

Không được!

Cứ như vậy hắn sẽ không cam lòng, chuyện lần này có lẽ là ngoài ý muốn, lần sau hắn nhất định phải đem Bảo Châu bán đi! Bán cái giá tốt!

Đi tới đi tới, Cù thiếu đếm tiền Bảo Châu đưa cho hắn, hỏi cô: “Còn 100 đôla đâu?”

“Mua bánh mì cho anh rồi.”

Cù thiếu gơ chân: “Bánh mì gì mà 100 đôla! Cô bị gạt rồi! Ở đâu, dẫn tôi đi! Tôi phải tới đó...”

Lúc buổi chiều Cù thiếu lần thứ hai muốn bán cô đi, mang cô tới một nhà hàng, sau khi thương lượng xong với ông chủ, đối với Bảo Châu nói: “Chỗ ở của tôi nhỏ, cô không thể ở được, cô ở chỗ này a! Có rảnh giúp ông chủ rửa chén lau nhà, tôi sẽ giúp cô tìm Côn Sơn.”

Bảo Châu gạt đầu, làm một biểu tình anh yên tâm đi: “Tôi đã biết.”

“Lần này cô không được lại đột ngột chạy đi giúp tôi mua bánh mì nữa!”

Bảo Châu gạt đầu, Cù thiếu yên tâm lấy tiền của ông chủ, lúc ông chủ vừa đem tiền đưa tới.

Chỉ thấy Bảo Châu đi vào phòng bếp gơ tay lấy một thùng dầu gạo rót vào khe nước, thấy ông chủ nhìn về phía mình, Bảo Châu hướng hần mỉm cười ngọt ngào, giống như đang nói tôi rất tài giỏi a!

Da đầu Cù thiếu lập tức run lên, đã có kinh nghiệm lần trước, hần không dám lại chạy trốn, thành thành thật thật đem tiền trả lại cho ông chủ đối với hần nói: “Cái tai họa này, có lẽ tôi nên mang đi.”

Ông chủ lại gơ tay đòi tiền hần: “Đổ một thùng dầu của tao, đã muốn chạy đi! Không dễ dàng như vậy, làm công gán nợ, hay trả tiền, tự mày quyết định!”

Cù thiếu tội nghiệp từ trong túi tiền móc một sấp đôla vừa rồi bị đánh mới được ra, đau lòng rút một tờ đưa cho ông chủ.

Ông chủ này rất tham từ trong tay hần lấy thêm một tờ mới hung dữ với hai người nói: “Còn không mau cút đi!”

Cù thiếu gia rất phiền muộn mang theo cô đi khỏi nhà hàng, càng buồn bực chính là Bảo Châu cái đuôi này giờ phút này đang rất nhẹ nhàng vừa đi theo phía sau hần, vừa vui vẻ hát tiểu khúc.

Cù thiếu hỏi: “Cô làm gì đổ dầu của người ta?”

“Đó là nước gạo, tôi thấy ở đây không có heo, nên đổ a! Chẳng lẽ anh muốn uống?” Sớm biết như vậy cô đã chừa cho hần một ít rồi.

Cù thiếu rất bi thương, bất quá tưởng tượng cô vốn là một thiếu phụ nhân mười ngón không dính nước mùa xuân nước, nhìn thấy mấy thứ bẩn thỉu sẽ ném đi cũng rất bình thường.

Thế nhưng hần lại rất không may lần nữa gặp xui, hần không hi vọng lần thứ ba lại thất bại, hần nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ tới một nơi để đi!

Hiện tại nước Mỹ còn chưa có Las Vegas, nhưng đã có An tearing Avenue (từ này mình không chắc), chỗ ấy tập trung toàn bộ các sòng bạc sa hoa nhất New York, sòng bạc ở đây hơi đặc biệt, bởi vì có một số người không có tiền lại muốn đánh bạc, cho nên cái gì cũng có thể lấy ra làm tiền đặt cược, chỉ cần có người muốn, có thể đánh bạc.

Hần quyết định đem Bảo Châu làm thẻ đánh bạc, tới đánh cược một lần! Thua, Bảo Châu bị người mang đi, hần không có tổn thất, thắng hần có tiền, đương nhiên tiền chỉ của một mình hần!

Lần này không cần cô làm việc, cũng không cần cô làm kỹ nữ, chắc có lẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn a?

Vì có thể đánh bạc lớn một chút, Cù thiếu còn cố ý bỏ ra 200 đôla sai người trang điểm xinh đẹp cho Bảo Châu.

Vì vậy đêm đó ở trong một sòng bạc vô cùng sa hoa, mọi người có thể chứng kiến một người cô bé ăn mặc xinh đẹp, cùng một người đàn ông bị thương ăn mặc có phần cũ nát cùng đi vào sòng bạc. Nhưng vừa mới tiến vào, Cù thiếu đã bị ngăn cản, bảo vệ sòng bạc thân thiết đối với Bảo Châu nói: “Tiểu thư, người hầu của cô không thể đi vào.”

Bảo Châu nghe không hiểu nhìn về phía Cù thiếu kêu hần giải thích, Cù thiếu một mặt táo bón đối với Bảo Châu nói: “Bọn họ nói cô lớn lên quá xấu, không thể đi vào.”

“Vậy anh vào được hả?”

Cù thiếu nói: “Bị cô làm phiền! Tôi cũng không thể đi vào.”

Bảo Châu chẳng những không có khổ sở, ngược lại thở dài nói: “Không cho tôi đi vào là đúng, ánh mắt bọn họ thật tốt, như vậy đã có thể nhìn ra tôi chỉ thắng không thua, anh là chỉ thua không thắng.”

” Cô mới chỉ thua không thắng rồi!” Cù thiếu hướng cô nổi trận lôi đình hét lớn, nói xong Cù thiếu từ trong túi tiền móc ra 100 đôla đưa ột gã bảo vệ trong đó, vênh vao tự đắc nói: “Nhìn cái gì! Đây là đại gia thường ày đây, cô ta bắt quá là tỳ nữ rửa chân cho tôi thôi, đi giúp tôi lấy cái nơ con bướm đến.”

Người nọ một bên cảm thấy kinh ngạc, một bên đi lấy một cái nơ con bướm đến. Ở chỗ này, nơ con bướm đại biểu chính là thẻ đánh bạc, mặc kệ là vật gì, chỉ cần bị dán nơ con bướm, vậy nó chính là chỉ thẻ đánh bạc.

Cù thiếu tiếp nhận nơ con bướm, không chút do dự dán lên vai Bảo Châu, lôi kéo cô đi đến trước một chiếc bạc, vừa mới bắt đầu trong túi áo của hắn còn có hai trăm đô, hắn muốn thử vận may, kêu chia bài giúp hắn đem tiền đổi thành thẻ đánh bạc, ván thứ nhất thua, ván thứ hai vẫn vậy.

Khi hắn đang chơi, Bảo Châu ở bên cạnh xem, nhìn nhìn, lại thấy trên vai mình dán nơ con bướm, cô cảm thấy cái nơ con bướm hồng phấn này thật đẹp, vừa rồi lúc Cù thiếu dán lên vai cô, cô đã cảm giác mình có chút không đủ nghĩa khí đoạt thứ tốt của hắn, cô thấy mình không thể quá ích kỷ, một mình độc chiếm đồ tốt là không đúng.

Cô quyết định mỹ đức một lần, vì vậy cô gọn gàng linh hoạt báo đáp Cù thiếu đối với cô trượng nghĩa, đem nơ con bướm trên vai giặt xuống ra, tiện tay hướng lưng Cù thiếu vỗ một cái, tiếp tục ở một bên xem cuộc chiến.

Cù thiếu đang đánh bạc được đến tối tăm mờ mịt, căn bản không có chú ý tới động tác của Bảo Châu, còn tưởng rằng là ai đụng phải lưng của hắn mà thôi, chơi một lát, ván này hắn lại thua, thẻ đánh bạc đã dùng hết.

Thua không sợ hắn còn có tiền đặt cược, Cù thiếu không có nhìn Bảo Châu phía sau hắn, chỉ là nhìn đối thủ phía trước hỏi người ở chỗ này: “Ai muốn cùng tôi đặt cược, lần này thẻ đánh bạc là một người sống, thắng, vậy sẽ là của người đó.”

Làm hắn thật bất ngờ chính là người đánh cược với hắn không phải một ông chú hèn mọn bỉ ổi nào đó, mà là một phú bà trung niên, phú bà rất giàu, xác thực là rất ổn trọng, lại ổn vừa nặng như một cái ván của cực lớn ngồi xuống vị trí đối diện Cù thiếu, có chút khiêu khích nhìn về phía hắn: “Anh đẹp trai, em cược với anh!”

(từ trọng còn có nghĩa là nặng)

Phú bà ném qua một cái mị nhãn, Cù thiếu cảm giác da gà nổi lên một thân, đã gặp qua ghê tởm buồn nôn, nhưng chưa từng thấy người nào buồn nôn đến như vậy, trên gương mặt thịt của phú bà trang điểm thật đậm như cái bánh bao, theo bà nói chuyện, run run lên, rất là sinh động.

Bất quá có thua thì người chịu thiệt hại chính là Bảo Châu, hắn sợ cái gì, chiếu đánh bạc không lắm, kết quả vẫn là thua.

143. Chương 143: Có Dám Hay Không?

Phú bà rất vui vẻ đối với Cù thiếu ngoắc ngoắc ngón tay: “Anh đẹp trai, đi theo em nha!”

Cù thiếu rất buồn bực chỉ vào Bảo Châu: “Có phải cô hiểu lầm hay không? Thẻ đặt cược của tôi là cô ấy.”

“Trên người của cô ấy không có nơ con bướm, anh muốn trốn nợ?” Nếu không phải thấy tiểu tử này trẻ tuổi, tuy trên mặt bị thương, nhưng lớn lên cũng không tệ lắm, cô mới cùng hắn đánh bạc.

Cù thiếu rất buồn bực, hỏi Bảo Châu: “Nơ con bướm tôi dán lên cho cô đâu rồi?”

Bảo Châu mỉm cười chỉ chỉ lưng của hắn: “Tôi đã dán lại trên lưng anh!”

Cù thiếu nước mắt a!

Thật muốn nhảy từ 3000 mét xuống...

Phú bà bắt lấy hân: “Đi theo em!”

“Không, chờ một chút! Tôi có mấy lời muốn nói, chỉ mấy câu thôi.” Hân biết rõ đi lần này khả năng đời này sẽ trở thành tiểu bạch kiểm, bây giờ Bảo Châu là phao cứu mạng duy nhất của hân. Nghĩ đến vận may của cô không tệ, Cù thiếu đối với phú bà kia nói: “Cô cứ dẫn tôi đi như vậy, tôi không cam lòng, nó là em gái tôi, nếu cô có thể thắng được nó, tôi sẽ đi theo cô. Cô có dám cùng nó đánh cược không? Thắng chúng ta cùng nhau đi theo cô, thua thả tự do cho tôi.”

“Chỉ bằng nó! Bà đây tung hoành sông bạc hơn mười năm, sợ một con nít ranh miệng còn hôi sữa sao? Đánh thì đánh, bà đây thắng, nó đâm lưng, anh ẩm giường.”

Cù thiếu kiên trì đáp ứng, một bộ dạng sắp khóc hỏi Bảo Châu: “Tôi đối với cô có tốt không?”

Bảo Châu suy nghĩ, cho ra câu trả lời cảm thấy là đúng nhất: “Qua qua loa loa.”

“Tôi không có ngược đãi cô đi? Không có chửi, mắng cô à? Tôi mua cơm cho cô ăn, mua quần áo cho cô mặc!”

Bảo Châu nghĩ nghĩ, hình như là vậy, nhẹ gật đầu: “Ừm”

“Cho nên hiện tại tôi gặp nạn, cô nhất định phải cứu tôi, chỉ cần cô thắng người đàn bà kia, chính là cứu tôi một mạng!”

“Thế nhưng hiện tại tôi hơi đói, không có tâm tình bài bạc.”

“Cô thắng, tôi đi mua cơm cho cô!”

“Tôi muốn ăn món Quảng Đông!” Bảo Châu gặm mấy miếng bánh mì nướng, vô cùng tưởng niệm mỹ thực Quảng Châu.

“Được! Cô muốn ăn cái gì cũng được, chỉ cần cô thắng ả ta!”

Bảo Châu nghe vậy cầm thẻ đánh bạc lên, rồi lại rất nhanh buông xuống, trên trán Cù thiếu toát mồ hôi nhễ nhãi phát điên hỏi cô: “Lại sao thế? Bà cô của tôi ơi!”

“Bả vai tôi mỏi hết rồi.”

“Tôi giúp cô xoa bóp.” Cù thiếu lập tức nịnh nọt, trước kia đều là người khác hầu hạ hân, nào có chuyện hân hầu hạ người khác?

Hân xoa bóp Bảo Châu rất thoải mái, quả thực buồn ngủ, sau đó Bảo Châu cứ như vậy trong lúc nửa ngủ nửa tỉnh, bắt đầu cùng phú bà đánh bạc, phú bà thấy cô như vậy không để bụng, căn bản không có để vào mắt, ván đầu tiên Bảo Châu thắng.

Cù thiếu lập tức thả lỏng tinh thần, nghĩ thầm bà cô, hiện tại tôi không sợ bà nữa, đối với Bảo Châu nói: “Đi thôi! Tôi dẫn cô đi ăn cơm!”

Bảo Châu đương nhiên chịu.

Phú bà lại không cam lòng, thắng đã muốn chạy? Ai sẽ không chơi xấu, phú bà nói: “Ba bàn thắng hai, chúng ta tiếp tục, nếu không anh đừng mơ tưởng đi ra khỏi đây, sông bạc này là bạn thân của cha tôi mở đấy.”

Cù hiềm thấy ván đầu tiên Bảo Châu thắng nhẹ nhõm, liền không hề coi vào đâu, tìm cái ghế dựa ở bên cạnh Bảo Châu ngồi xuống xem bọn họ đánh bạc, đối với Bảo Châu cũng không có ân cần như vừa rồi.

Tuy nói Bảo Châu có vận may cờ bạc, nhưng đã bắt đầu xuống dốc, ván này, Bảo Châu hơi đói trong đầu luôn nghĩ đến các loại đồ ăn, không có tâm tư đánh bạc, sau đó đơn giản đã thua một ván.

Một một hòa nhau, hiện tại một ván cuối cùng, quan trọng nhất, Cù thiếu nóng nảy, Bảo Châu lại ngáp mấy cái liền, vô cùng bình tĩnh đánh ván cuối, có thể là đánh bạc nhiều, cô có chút nhàm chán, cảm thấy không có ý nghĩa gì, không có bao nhiêu hứng thú,

Thời điểm bắt đầu, Bảo Châu vẫn còn híp nửa mắt ngáp, tư thái đánh bạc vô cùng bình tĩnh ưu nhã.

Nhưng Cù thiếu thật sự không có nửa phần bình tĩnh của cô, hẳn chỉ biết hạnh phúc cả đời của mình ngay tại ván bài này, Bảo Châu đặt cược trước, Cù thiếu linh cơ khê động, đối với Bảo Châu nói: “Cô nghĩ muốn cái gì?”

Bảo Châu nhìn hẳn một cái: “Anh có cái gì?”

Nghe nói như thế, Cù thiếu lập tức cúi đầu, bây giờ hẳn là hổ xuống đồng bằng bị chó khinh, muốn thế lực không có thế lực, muốn tiền không có tiền, cũng chỉ còn lại có thân xác này. Hẳn nhìn Bảo Châu lại nhìn vị phú bà kia, sau đó ra một cái quyết định khó khăn: “Nếu cô thắng, tôi sẽ thuộc về cô!”

Bảo Châu không nghĩ ra: “Tôi cần anh để làm gì?”

“Tôi có thể đâm lưng cho cô!”

Bảo Châu tưởng tượng, hình như cũng có lợi, đưa tay đuổi thắt lưng, ván này nhẹ nhàng thắng.

Phú bà tức giận phẩy tay áo bỏ đi, Cù thiếu gia triệt để thở dài một hơi, hẳn cảm thấy trong thời gian ngắn sẽ không trở lại sông bạc, mạo hiểm thật sự quá lớn, yêu quý tánh mạng, rời xa cờ bạc!

Hai người đang định đi, một người đàn ông Mỹ ngăn cản hai người bọn họ lại, đối với Bảo Châu nói: “Tiểu thư, tôi muốn mời cô đánh một ván!”

Cù thiếu muốn đi, mấy người mặc đồ đen bảo vệ đối phương bao vây bọn họ, một bộ dạng không đánh bạc sẽ đánh người. Cù thiếu đành phải nơm nớp lo sợ nói với Bảo Châu: “Hắn muốn đánh bạc với cô.”

Bảo Châu mặt mũi: “Tôi không chơi nữa!”

Cù thiếu cẩn thận từng li từng tí đem lời Bảo Châu phiên dịch cho người kia, hẳn đánh giá Bảo Châu một chút, thật ra vừa rồi lúc hẳn ở trên lầu nhìn xuống dưới lầu, đã thấy được, ở bên trong một đồng người Mỹ, cô bé Phương Đông nhỏ nhắn xinh xắn này không quan tâm thắng thua thậm chí lưỡi biếng đặt tiền cược tư thế rất là ưu mỹ.

Hắn có một loại dự cảm!

Đây là một cao thủ, hẳn ở trong sông bạc lăn lộn nhiều năm như vậy, rốt cuộc đã tìm được một cao thủ!

Thần sắc bình tĩnh không có đem bài bạc coi vào đâu thật hấp dẫn hẳn, hẳn ném thẻ đánh bạc ra: “Tiền đánh cược của tôi là một trăm vạn đôla, tôi thua nó sẽ thuộc về cô, cô thua thì không cần trả thẻ đặt cược.”

Thiên hạ lại có chuyện tốt như vậy, Cù thiếu phiên dịch cho Bảo Châu nghe, thuận tiện cho Bảo Châu hình dung nói: “Một trăm vạn đôla có thể cho cô mỗi ngày ăn cơm ở các nhà hàng cao cấp nhất thế giới. Hơn nữa có thua bọn họ không cần trả gì cả, thắng, tất cả tiền thuộc về cô!”

Bảo Châu nghe thấy ăn ngon, miễn cưỡng ngồi xuống đánh bạc một ván, cô chỉ biết rất đánh cược đơn giản là đại tiểu, người đàn ông nước Mỹ kia vậy mà cũng nhần nại chơi với cô đại tiểu, hẳn là dân cờ bạc lâu năm, đánh bạc đại tiểu không làm khó được hẳn.

Một ván kết thúc, Bảo Châu thắng được một trăm vạn đôla, cũng làm cho phần đông dân cờ bạc sợ hãi thần phục, trong tiếng khen ngợi cô đem tiền trả cho người đàn ông nước Mỹ kia, nói: “Tôi không cần tiền, ta muốn Côn Sơn, có thể không?”

Cù thiếu ở bên cạnh cố nén xúc động thổ huyết, phiên dịch cho vị người Mỹ kia, người Mỹ nghe xong rất bất ngờ hỏi Cù thiếu: “Côn Sơn là cái gì?”

“Chồng của cô ấy, sau khi cô ấy đến nước Mỹ đã thất lạc chồng.” Cù thiếu giải thích nói, nếu như đời này hẳn nhất định rơi vào trong tay Bảo Châu, phối hợp một chút, có lẽ tương lai hẳn sẽ ăn ít khổ một chút.

“Chồng của cô ấy ở thành phố nào?”

“Ở đây, gọi Lục Côn Sơn.”

144. Chương 144: Đại Thiếu Gia Giặt Rửa Bít Tắt

“Cái này dễ thôi! Tôi lập tức đăng báo tìm người, hai người đợi tin tức tốt của tôi a!” Người Mỹ kia nghe xong, kêu bọn họ lên lầu với hắn, hắn là khách quen ở đây, trên lầu có phòng cố định cho hắn, bên trong có điện thoại.

Đến gian phòng, người Mỹ gọi điện thoại đánh tới tòa soạn báo, nói tên Lục Côn Sơn, đầu dây bên kia nói: “Không cần đăng báo nữa, vừa rồi có một người Trung Quốc đã nhờ chúng tôi đăng báo tìm kiếm vợ hắn, người đó tên Lục Côn Sơn, tôi đem địa chỉ của hắn cho ngài biết.”

“Cảm ơn.” Người Mỹ móc ra bút máy, yên lặng viết địa chỉ xuống, cúp điện thoại, đối với Bảo Châu nói: “Tôi nghĩ, tôi đã biết chồng cô ở đâu rồi, tôi sẽ an bài xe, đưa hai người trở về.”

Bảo Châu nghe xong Cù thiếu phiên dịch, cả người đều nhẹ nhõm: “Cảm ơn, anh là người tốt.”

Cù thiếu hỗ trợ phiên dịch xong, người Mỹ mỉm cười, người tốt?

Đã rất nhiều năm không có nghe được người khác hình dung hắn như vậy, nếu như hắn cũng coi là người tốt, vậy nước Mỹ này chỉ sợ sẽ không có người xấu, tiểu thư này thật thú vị, hắn muốn làm bạn với cô, suy nghĩ nói: “Tôi sẽ tự mình đưa cô trở về!”

“Được! Tôi sẽ làm tiệc Trung Quốc cảm ơn anh!”

Người Mỹ rất nhanh gọi người sắp xếp xe, đưa Bảo Châu và Cù thiếu đi đến khách sạn nơi Côn Sơn ở.

Người kia hộ tống Bảo Châu đến trước cửa phòng, Bảo Châu hưng phấn gõ cửa.

Cửa rất nhanh được mở ra, trong phòng là một chàng trai thoát nhìn thất hồn lạc phách, trong một khắc nhìn thấy Bảo Châu, tất cả lo lắng sợ hãi tựa hồ đã có biến mất, vươn tay ôm cô thật chặt vào lòng, phảng phất như muốn vĩnh viễn khảm cô vào lòng hắn: “Bảo Châu, cuối cùng em trở về rồi, em không trở lại, anh sắp phát điên rồi.”

Chưa quen cuộc sống nơi đây, hắn rất lo lắng cô sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Hắn sau khi đi vệ sinh xong trở ra, ở rạp chiếu phim đợi lâu không thấy bóng dáng cô đâu, về sau mới biết rạp chiếu phim kia có hai cửa, hắn đoán chừng cô đang ở một cửa khác chờ, sau đó đã đi lạc, lần này là hắn quá sơ suất.

Bảo Châu tựa ở trên vai của hắn, hưởng thụ vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Côn Sơn ngoan, Bảo Châu thật biết điều!”

“Nha đầu ngọc của anh, trở về là tốt rồi, đói bụng chưa, bên ngoài có phải rất nóng không?” Hắn cúi đầu hỏi một đồng lớn.

Đứng ở ngoài cửa Cù thiếu và người Mỹ đối với mình không được để ý tới, rất là im lặng, thẳng đến người Mỹ không thể nhịn được nữa ho khan một tiếng, Côn Sơn mới chú ý tới bọn họ, hắn nhận ra được Cù thiếu: “Tại sao anh lại ở chỗ này?”

“Tôi đánh bạc bị thua. Đã trở thành người hầu của vợ cậu rồi.” Cù thiếu da mặt rất dày hướng trên ghế salon ngồi xuống, với hắn mà nói làm người hầu cũng so với việc ở nước Mỹ tốt hơn. Hi vọng thị trường cậu hắn đừng vì vậy mà tức giận ói máu, hắn thật sự là bị ép buộc!

Lục Côn Sơn rất im lặng: “Anh là nghiêm túc?”

“Đúng.”

Côn Sơn thấy còn có người ở bên ngoài, tạm thời khó mà nói cái gì, đối với đứng đứng ngoài cửa nói: “Xin chào, cho hỏi ngài là?”

“Côn Sơn, anh ấy là người tốt! Là anh ấy đưa em về đây!” Bảo Châu ngồi ở trước bàn trà gặm quả táo nghe vậy đi qua, lôi kéo tay Côn Sơn giới thiệu bạn tốt cô vừa quen được.

Côn Sơn nghe vậy gửi tới lời cảm ơn: “Cảm ơn anh, thật sự rất cảm ơn! Mau vào ngồi.”

“Không cần cảm ơn, tôi nghĩ bất luận kẻ nào nhìn thấy một cô bé thú vị như vậy cũng đều hỗ trợ đưa về.” Người Mỹ nhướn mày nói.

Người bên cạnh hắn và Bảo Châu đều đi ra ngoài tìm Bảo Châu đi, Côn Sơn tự mình rót cho hắn một chén trà: “Tóm lại cảm ơn anh, còn chưa thỉnh giáo anh họ gì.”

“Tôi gọi Bách Lai.” Hắn không có danh thiếp.

“Tôi là Lục Côn Sơn, một thương nhân Trung Quốc.” Côn Sơn không có lấy danh thiếp ra, đưa danh thiếp tiếng Trung cho người ngoại quốc, có thể là đối với đối phương không tôn kính.

Bảo Châu gặm xong quả táo, bụng không còn đói như lúc trước, ngẩng đầu lên đối với Côn Sơn nói: “Anh nói với anh ấy, em muốn mời anh ấy ăn tiệc Trung Quốc.”

Côn Sơn phiên dịch xong, hỏi Bảo Châu: “Lúc nào?”

“Ngày mai.” Hôm nay Bảo Châu quá mệt mỏi.

Côn Sơn chuyển cáo xong, vị Bách Lai tiên sinh kia một lời đáp ứng, bảo ngày mai nhất định sẽ đến đây dự tiệc.

Tiến Bách Lai tiên sinh đi, Côn Sơn lạnh lùng nhìn về phía Cù thiếu một bộ dạng đại gia đang ngồi ở trên ghế sa lon, không phải rất chào đón.

“Người hầu của Bảo Châu chính là người hầu của tôi, đi giúp tôi đem bát tất ngày hôm qua giặt sạch.” Đơn giản cùng Bảo Châu ăn một chút đồ ăn, Côn Sơn nhíu mày, đối với Cù thiếu lộ vẻ vô lại nói. Ai kêu hắn khi dễ Lục gia, không nghĩ tới hắn cũng có ngày hôm nay.

“Cậu là nhân lúc cháy nhà đi hỏi của!” Cù thiếu không làm.

Bảo Châu nghe xong lười nhác nói: “Thuận tiện giúp tôi rửa sạch chén đĩa, cảm ơn!”

Cù thiếu bùng nổ: “Ông đây không phải đầy tớ! Đánh nhau quậy phá, sống phóng túng là nghề của ông, cái khác miễn bàn đi!”

Giờ phút này Lục Côn Sơn đã không còn bị hắn uy hiếp, dù sao Bảo Châu cũng không phải hắn tìm về, Côn Sơn cảm giác mình không nợ hắn cái gì: “Vậy tạm biệt! Đi thông thả không tiền, Bảo Châu em nói đi?”

“Lãng phí lương thực, đừng được!”

Cù thiếu thật buồn bực, bởi vì hắn rõ ràng bị ghét bỏ rồi, hắn tức giận nghĩ, tao đi là được rồi, bây giờ là bọn mày kêu tao đi, không tính vi phạm lời hứa.

Kết quả đi chưa được mấy bước, hắn đã không có nguyên tắc dừng bước, bởi vì có người đẩy cửa vào, hơn nữa là một mỹ nhân —— Hạ Nhược Lan!

Cù thiếu vừa nhìn thấy cô hai mắt đều sắp rơi ra, mỹ nhân duyên dáng yêu kiều, mặc một thân sườn xám, hướng phía hắn đi đến, biểu tình thoát nhìn tựa hồ có chút vội vàng, hắn há to miệng, muốn nói chuyện, rồi lại không biết nên nói cái gì, mặt lập tức đỏ như ớt khi.

Sau đó mỹ nhân cũng không có vì hắn mà dừng lại, ngay tại thời điểm vô cùng tiếp cận, đột nhiên lướt qua hắn, bước nhanh chạy đến bên cạnh Bảo Châu, hỏi han ân cần: “Bảo Châu, cô trở về thật tốt! Thiếu gia đã rất lo, chúng tôi cũng rất lo lắng cho cô.”

“Chị Hạ, em cũng nhớ chị.” Bảo Châu đối với Hạ Nhược Lan cười cười.

Mỹ nhân lập tức biểu lộ càng thêm ôn nhu, nếu như Bảo Châu chưa lập gia đình, Cù thiếu sẽ nghĩ hai người bọn họ quan hệ không bình thường.

Thấy có người vẫn đang nhìn chăm chăm chính mình, Hạ Nhược Lan nhìn thoáng qua Cù thiếu, hỏi Bảo Châu: “Đó là ai vậy?”

Bảo Châu suy nghĩ không biết nên hình dung như thế nào, nhìn về phía Côn Sơn, Côn Sơn thần nhiên nói: “Người qua đường, người đó chuẩn bị đi ra, giúp hắn mở cửa đi.”

“Mày mới là người qua đường! Cả nhà mày đều là người qua đường! Cô ấy là ai?” Cù thiếu chỉ chỉ mỹ nhân, hỏi Côn Sơn.

“Nữ đầu bếp nhà chúng tôi.”

“Ông đây đột nhiên không muốn đi nữa.” Có nữ đầu bếp xinh đẹp như vậy nhìn ngắm mỗi ngày, hắn còn đi cái rắm? Tốt nhất là có thể làm quan hưởng lộc vua, ở chùa ăn lộc Phật, nếu có thể lấy về nhà làm vợ, chắc chắn!

145. Chương 145: Đổi Lão Đại?

“Nhưng mà chúng ta không cần kẻ ăn không ngồi rồi.” Côn Sơn nhún vai, trong lòng đã hiểu bảy tám phần, xem ra nhà bọn họ ngoại trừ Vũ tiểu thư là một vũ công làm đầu bếp ra, còn có thêm một vị đại thiếu gia làm người hầu.

Quả nhiên chỉ thấy Cù thiếu thở dài, vẻ mặt táo bón hỏi Côn Sơn: “Bít tất ở đâu? Ta đi giặt, được chưa?”

Côn Sơn gật đầu, chỉ chỗ.

Cù thiếu chậm rì rì hướng chỗ đặt bít tất đi đến, vừa đi, khoe miệng vẫn còn có chút hơi lên, giống như tìm được bảo vật, trong lòng đang nói: mỹ nhân, anh đến đây!

Ngày hôm sau Bảo Châu mở tiệc chiêu đãi Cách lai tiên sinh ăn cơm, đồ ăn đều là các món Trung Quốc.

Hạ Nhược Lan cẩn thận sợ người Mỹ ăn không quen, còn phối hợp châm trà, Bách Lai cảm thấy rất tri kỷ, một bữa cơm khách và chủ đều thật vui, ăn cơm xong, Bách Lai hỏi bọn họ muốn ở lại bao lâu.

Bảo Châu nói ngày mai sẽ đi đến Hảo Thời ăn chùa.

Bách Lai nói: “Vậy thì thật đáng tiếc, về sau cô đến Mỹ có thể tới tìm tôi, tôi mời cô ăn cơm, muốn tìm tôi, có thể đến tìm ông chủ của sông bạc kia, hắn sẽ nói cho cô biết tôi ở đâu.”

Bảo Châu gật đầu tỏ vẻ nhớ kỹ, lần sau nhất định ăn chùa.

Hỏi ngày mai khi nào thì bọn họ đi, Bách Lai tiên sinh đứng dậy cáo từ, lại không có nói rõ ngày mai có đi tiễn hay không.

Bảo Châu đóng gói một phần điểm tâm Trung Quốc cho hắn làm bữa khuya: “Cái này anh cầm lấy ăn.”

“Cảm ơn, người bạn Trung Quốc của tôi.” Hắn thích Bảo Châu đơn thuần, đó là người bạn mà hắn cần, cùng cô một chỗ có thể thả lỏng, không cần lo lắng sẽ bị ám toán.

Bách Lai tiên sinh đi rồi, Kiệt Mẩu và vợ hắn đã sớm đến tiễn đưa Côn Sơn cùng Bảo Châu, lúc nói chuyện với nhau, Côn Sơn nhắc tới vị Bách Lai tiên sinh vừa rồi: “Đúng rồi, anh có biết một người tên Bách Lai không?”

Kiệt mẩu lắc đầu: “Tôi chưa từng nghe qua người này.”

Thế nhưng Côn Sơn như trước cảm thấy người đàn ông gọi Bách Lai này không phải người bình thường! Cảm thấy về sau tựa hồ sẽ còn gặp lại.

Ngày hôm sau, ngay lúc đoàn người Bảo Châu đang chuẩn bị lên máy bay, đột nhiên xuất hiện mấy người mặt áo đen khiêng hai rương đồ lớn đến trước mặt bọn họ, dùng tiếng Trung sứt sọc đối với Bảo Châu nói: “Bách Lai tiên sinh sai chúng tôi mang đến một phần lễ vật cho cô và chồng cô, tôi giúp cô đem lên máy bay a!”

Bảo Châu gật đầu: “Được! Bách Lai đại ca thật khách khí a!”

Đồ đạc nhanh chóng được đưa lên máy bay, sau đó mấy người mặt áo đen nhanh chóng rời đi, động tác nhanh nhẹn như là quân nhân đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp.

Côn Sơn mặt ngoài không nói gì, nhưng trong lòng âm thầm lưu ý, sau khi lên máy bay, đợi mọi người được dàn xếp tốt, Côn Sơn hiểu kỳ lôi kéo Bảo Châu đi đến phía sau máy bay nhìn lễ vật, hai cái rương rất lớn

lại còn rất nặng, Côn Sơn mở nắp một cái rương lên, bên trong dĩ nhiên là tràn đầy một rương các loại đồ ăn vặt nước Mỹ, có cả nho khô và quả đào Bảo Châu rất ưa thích.

Bảo Châu thật cao hứng: “Thiệt nhiều đồ ăn ngon a!”

Côn Sơn không thể nói là cao hứng hay là thất vọng, luôn luôn có chút cảm giác không quá như ý, có thể là hẳn đối với Bách Lai tiên sinh chờ mong quá cao...

Máy bay trải qua một thời gian ngắn xóc nảy, thuận lợi đi tới nhà máy Tây Ni Á.

Hảo Thời người thành lập nhà máy nhiệt tình tiếp đãi bọn họ, hơn nữa giúp Bảo Châu giới thiệu hoàn cảnh nhà máy, bởi vì lượng tiêu thụ chocolate rất tốt, hiện tại nhà máy với Hảo Thời làm trụ cột đã mở chi nhánh ở trấn Hershey, nhà máy của Hảo Thời là niềm kiêu hãnh của trấn này.

Hảo Thời phát đạt như vậy, trong tay Bảo Châu có nắm giữ cổ phần của công ty cũng theo nước lên thì thuyền lên, tuy chỉ có 10%, nhưng cũng có thể xem như một tiểu phú bà rồi.

Ở lại chỗ Hảo Thời vài ngày, Bảo Châu cùng Côn Sơn quyết định về nước.

Lúc đi Hảo Thời đưa cho Bảo Châu rất nhiều chocolate với tư cách đáp lễ, Bảo Châu đem những chocolate kia đặt vào hai rương đồ ăn Bách Lai tiên sinh tặng, cùng một chỗ mang về nước.

Trở lại Quảng Châu, Côn Sơn thuê một chiếc xe vận tải, đưa hai cái rương lớn kia về nhà.

Đến nhà, hai rương khổng lồ như vậy, để chỗ nào là một vấn đề, Thẩm mẹ nhìn hai rương đồ ăn xin chỉ thị Côn Sơn: “Thiếu gia, những thứ này nên để ở đâu?”

Côn Sơn nghĩ đến đồ ăn vặt của Bảo Châu đã nhiều đến trình độ chứa đầy một gian phòng, hiện tại xem ra sẽ còn nhiều hơn nữa, dù sao trên lầu vẫn còn phòng trống, vung tay lên: “Mang tới căn phòng sát vách phòng của tôi, về sau đó chính là kho chứa đồ ăn vặt của Bảo Châu, gọi người đến phòng đó mở một cánh cửa thông với phòng tôi, về sau Bảo Châu ăn vặt cũng thuận tiện.”

Bảo Châu nghe xong cũng hiểu được tốt, liên tục gật đầu: “Em thích.”

Chuyện giải quyết xong, Côn Sơn kêu gia đình hỗ trợ đem hai rương kia mang lên phòng, liền không hề đi quản chuyện này, hẳn vừa trở về, công việc rất bận rộn.

Bảo Châu cũng bận rộn, vội vàng đi xem hai cục cứng, đã vài ngày không gặp con rồi, rất là tưởng niệm, vào phòng, hai cục cứng đang nằm trên giường ngoan ngoãn ngủ trưa, có lẽ do tiếng mở cửa của Bảo Châu quấy rầy đến bọn họ, hai đứa bé vừa thức dậy đã nhìn thấy mẹ mình, vẻ mặt tươi cười vươn bàn tay mập mạp nhỏ bé ra, cầu ôm.

Bảo Châu thò tay, một bên một cái đem hai cục cứng ôm trên tay, một bên hôn một cái, vài ngày không thấy, hai cục cứng dường như hơi lớn hơn...

Côn Sơn vừa về đến còn chưa ngồi nóng ghế, Tiểu Đông đi tới đối với Côn Sơn nói: “Thiếu gia, mấy ngày trước nhà Vương tiên sinh bên cạnh đưa tới một cái hộp gấm, nói nhất định phải đợi cậu trở về, kêu tôi tự mình đưa cho cậu, nói là đồ cổ quý giá, nhất định phải để cậu giúp hắn giám định.”

“Lấy ra đi!” Vị Vương tiên sinh kia, chính là Quản đường đại gia trong nội đường, nếu không xảy ra chuyện lớn, chắc có lẽ không vội vả liên lạc với hắn như vậy.

Hộp gấm được đưa lên, Côn Sơn kêu tất cả hạ nhân lui ra ngoài, mở rương ra, bên trong là một ấm trà được làm từ đất sét, Côn Sơn mở ấm trà ra, bên trong có tờ giấy, trên đó viết: “Thời tiết muốn thay đổi, sét đánh lại trời mưa, “

Phía trên đều là tiếng lóng của Trí Đường, thời tiết thay đổi có ý tứ là có biến hóa, sét đánh có ý là không phải chuyện tốt như là sấm sét giữa trời quang, trời mưa cũng là có chuyện không tốt, sét đánh thêm trời mưa, xem ra chuyện này rất nghiêm trọng!

Côn Sơn lập tức viết tờ giấy, hẹn hẳn gặp mặt, rồi sai người đem hộp gấm trả về.

Một giờ sau, ở ngoại ô trên một sườn núi nhỏ, Côn Sơn gặp Quản đường đại gia, thấy đối phương khẽ nhíu mày, không khỏi hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Lão đường chủ mấy ngày trước đột nhiên phát bệnh không dậy nổi, từ bỏ chức vụ. Chúng ta đều muốn cậu làm đường chủ, nhưng tổng đường chủ ở Thượng Hải nghe nói về sau, lại đột nhiên tuyên bố sẽ điều một người từ Thượng Hải tới, trở thành đường chủ.” Cho nên trong lòng của hắn vì Côn Sơn cảm thấy tức giận bất bình, không chỉ là hắn, những người khác trong nội đường cũng có cảm giác này.

146. Chương 146: Cự Tuyệt Bồi Thường

Côn Sơn nghe vậy tuy bất ngờ, nhưng cũng chỉ khẽ thở dài một cái: “Bệnh tình của lão đường chủ hiện tại như thế nào?”

“Đã ổn định rồi, nhưng bác sĩ nói không thể vất vả.”

Côn Sơn gật đầu: “Ngày mai tôi tìm một cơ hội đi thăm ông ấy.”

“Đây là tự nhiên, nhưng mà vị trí Đường chủ vốn nên là của cậu, nhưng bây giờ đột nhiên bị người khác thay thế, trong lòng cậu có nguội lạnh không?”

“Có lẽ đường chủ mới, có năng lực hơn tôi.” Nói không khó thụ là giả, nhưng hắn có thể thế nào?

“Có năng lực? Tuy nói hiện tại cậu không có nguồn cung cấp kim cương, thế nhưng cậu còn cung cấp phi thủy cho tiệm vàng, coi như là một công trình lớn trong nội đường. Mà đường chủ mới tới này, ngoại trừ xu nịnh thúc ngựa, thành tích bất quả cũng chỉ là cung cấp thủy tinh không phải sao? Tạm không nói tới trước kia cậu cung cấp kim cương, chính là nguồn cung cấp phi thủy, đã làm cho nội đường có không ít lợi ích, so với thủy tinh mà nói, không biết lợi ích cao hơn gấp bao nhiêu lần! Tổng đường chủ cấp trên, lại chỉ nhìn thấy tên kia cung cấp thủy tinh, mà đã quên công lao của cậu trong nội đường!” Đứng nói Côn Sơn, hắn làm quần đường còn vì Côn Sơn bất bình.

Côn Sơn nghe xong, nhún nhún vai biểu thị bất đắc dĩ: “Đây cũng là chuyện thường tình, mặc dù lòng tôi có chút nguội lạnh, nhưng đã sớm có chuẩn bị tâm lý. Thời trẻ qua mau, không người nào tốt ngàn ngày. Về sau tôi giữ chức vụ khác là được, ngài và các anh em trong nội đường không cần thiết vì tôi mà tổn thương hòa khí với đường chủ mới, dù sao hắn là đường chủ, chúng ta đều là thuộc hạ.”

“Người anh em, các anh em tự nhiên cũng biết quan hệ lợi hại, nhưng có một số việc không thể không phòng. Cậu vốn là đường chủ được mọi người chọn lựa, hiện tại bị hắn thay thế, tôi nghĩ đường chủ mới sẽ có bao nhiêu biểu tình với cậu, có thể là trấn an, hoặc là cười nhạo, cậu phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

Côn Sơn gật đầu: “Tôi biết rõ, cảm ơn ngài.”

“Chúng ta đều là anh em, còn nói cảm ơn cái gì. Hiện tại lão đường chủ lui xuống, tân đường chủ còn chưa tới, hiện tại trong nội đường cậu là lớn nhất, có mấy chuyện còn chờ cậu quyết định.”

Côn Sơn nói: “Đợi lát nữa tôi đi thông báo với mọi người mở cuộc họp vào buổi tối, mọi người cùng nhau quyết định.”

“Tôi đi thông báo là được rồi.” Nói chuyện công việc xong, liền nói chuyện phiếm: “Tân đường chủ còn đang trên đường tới, đoán chừng hai ngày nữa sẽ tới đây, cậu trở về là tốt rồi. Nếu không đến lúc đó ngênh đón tân đường chủ tới nhận chức, nếu không thấy cậu, chỉ sợ sẽ bị trị tội.”

Côn Sơn gật đầu, lòng có suy nghĩ riêng: “May mắn là kịp, ấn tượng đầu tiên tương đối quan trọng.”

Vài ngày sau, tân đường chủ đến, họ Thù.

Đó là một chàng trai so với Côn Sơn không lớn hơn bao nhiêu, thoạt nhìn biết ăn nói, nhưng quá mức biết ăn nói, lại làm cho người cảm thấy có chút nói bốc nói phét, không đủ trầm ổn, vừa tới đã đối với Côn Sơn đang hành lễ hỏi: “Cậu là phó đường chủ Lục Côn Sơn?”

“Vâng.” Côn Sơn gật đầu.

“Không tệ không tệ, lớn lên tuần tú lịch sự.” Thù đường chủ mặt ngoài nói như vậy, trong mắt lại không có nửa điểm khích lệ chân thành, ngược lại lộ ra chút ít châm chọc.

Côn Sơn không kiêu ngạo không siểm nịnh ở một bên nghe không phát biểu ý kiến của mình.

Kế tiếp chính là thông lệ hoan nghênh, ăn qua bữa tối đơn giản, mọi người bắt đầu họp, nói ra một số mục tiêu mới, Côn Sơn đưa ra ý kiến của mình: “Ông chủ Tôn mặc dù có chút gian xảo, nhưng không đến mức là đại gian đại ác, tôi cảm thấy ông ấy thích hợp trở thành mục tiêu kế tiếp của chúng ta.”

“Tôi thì lại cảm thấy ông chủ Tôn rất phù hợp, ông ta làm người keo kiệt, lại tham lam, có lẽ rất dễ bị lừa.” Thù đường chủ lại không có cùng ý kiến, hần vừa tới, lại trẻ tuổi, vì ngồi vững vàng vị trí này, vừa lên đài muốn làm một số động tác lớn, cái gì gọi là động tác lớn? Làm thịt thương nhân lớn, để cho các anh em, mỗi người đều có thể nhận một số tiền phi nghĩa, cắn người miệng ngán, tiền đó là của hần, vị trí này đoán chừng an ổn.

“Nhưng chúng ta không phải kẻ gạt, nếu như lấy danh nghĩa chính nghĩa lừa gạt tài sản của dân chúng bình thường, chúng ta cùng lừa đảo có gì khác nhau? Như ông chủ Tôn, tuy ông ấy gian xảo nhưng không có đến mức cần chúng ta ra mặt giáo huấn.” Côn Sơn không làm, đây là điểm mấu chốt của hần.

Côn Sơn vừa nói, các đại gia từng trải trong nội đường đều không làm, bọn họ cũng đều có điểm mấu chốt, Quần đường đại gia đi đầu ủng hộ Côn Sơn: “Tôi cũng không đồng ý, ông chủ Tôn không tính là đại gian đại ác.”

“Ông chủ Tôn so với mục tiêu trước kia của chúng ta, ông ấy không được xem là một người xấu. Đường chủ, ngài có thể chọn người khác không? Có thể bàn bạc kỹ hơn.” Gần đây Lễ đường đại gia đối với Côn Sơn ấn tượng bình thường cũng nhìn không được nữa nói ra. Nếu như nói Côn Sơn trong mắt hần, bất quá là một người có vài phần may mắn, thì tân đường chủ này, chính là một bao cỏ.

Thù đường chủ mất hứng, nghĩ thầm tôi vừa lên nhận chức, Lục Côn Sơn cậu đã mang theo một đám lão gia lấy công việc ra làm khó xử tôi, cậu đây là có chủ tâm muốn làm tôi mất mặt sao?

Đã có loại tâm lý này, hần càng kiên trì ý nghĩ của mình: “Tôi vẫn cảm thấy ông chủ Tôn rất thích hợp, nhà ông ta tiền tài bạc triệu, nhưng không có nghe nói phía sau ông ta có bao nhiêu người tài giỏi.”

Ngụ ý là, người này có lẽ dễ giải quyết, là quả hồng mềm.

Tọa đường đại gia không muốn cuốn vào phe phái cùng thị phi phi bên trong hần nói: “Đường chủ, phó đường chủ đều có đạo lý, không bằng bàn bạc kỹ hơn a! Việc này có thể tạm thời gác lại vài ngày, đợi thương lượng ra kết quả, sẽ ra quyết định tiếp theo.”

Quan mới đến đốt ba đồng lửa là ý nghĩ của Thù đường chủ, hần nói: “Việc này tôi cảm thấy không cần lại thương nghị, hôm nay có thể quyết định.”

Côn Sơn nói: “Vị ông chủ Tôn kia, tôi cảm thấy không phải nhân vật tầm thường, người có thể đứng vững ở Quảng Châu hơn nữa nhanh chóng lớn mạnh, tôi cảm thấy khả năng ông ta sẽ có hậu trường vững chắc.”

Một mực không nói gì, từ trước đến nay trầm mặc ít nói Chắp đường A Thiếu đột nhiên mở miệng: “Kỳ thật ở Quảng Châu ác nhân có tiền còn rất nhiều, ví dụ như Điền Tinh Vưu Đạo thương nhân đến từ Nhật Bản, hôm trước hần say rượu quấy phá trên đường, đánh chết một người, nện bị thương một đứa bé, tụ tập một đám lưu manh, dả thương mười mấy người quần chúng vây xem, hơn nữa cự tuyệt bồi thường cùng xin lỗi, thái độ cực kỳ hung hăng cần quấy.”

“Tôi cảm thấy ông chủ Tôn hình như thích hợp hơn, những người khác có ý kiến gì không?” Thù đường chủ nghe xong, đã cảm thấy là nhân vật không thể trêu vào, lần buôn bán đầu tiên hần không chỉ muốn kiếm nhiều tiền, còn muốn dễ dàng đắc thủ, lần đầu tiên đã chọc vào người Nhật, vạn nhất không làm tốt, hần không thể ăn nói với Tổng đường chủ bên kia đã đề bạt hần.

Tọa đường đại gia tiếp tục bảo trì trung lập, không phát biểu ý kiến.

Ngoài ý muốn chính là Bồi đường đại gia đột nhiên phát biểu ý kiến, hần nói: “Ở đây đường chủ lớn nhất, tôi nghe theo đường chủ.”

Côn Sơn vẫn không đồng ý đây, hần khuyên nhủ: “Đường chủ có một số việc không thể nóng vội, nếu không ngài không thể thành công được.”

Thù đường chủ nổi giận, trong lời nói có gai: “Nghe nói trước kia cậu cung cấp kim cương trong nội đường, kiêu ngạo! Rất đáng kiêu ngạo! Bất quá đó đều là quá khứ. Hiện tại tôi mới là người đứng đầu ở đây.”

147. Chương 147: Không Cách Nào Dự Tính

“Vạn vạn nhất xảy ra chuyện gì?” Xảy ra vấn đề không phải là không được, trước kia đã phát sinh qua mấy lần, mỗi một lần đều trả một cái giá lớn. Nhưng gặp chuyện không may đại giới thường là máu thậm chí là tánh mạng. Nếu như không thể có mười phần chắc chắn, vậy chính là đem tánh mạng ra đùa giỡn.

“Tôi là đường chủ, nếu cậu nhất như vậy thì để một mình tôi gánh vác.” Thù đường chủ thể hiện nói.

Bởi vì hần khư khư cố chấp, mục tiêu bị ép buộc định xuống, hành động lần này kế hoạch cần kỹ càng, mọi người mở một buổi họp, xác định phương án cụ thể.

Bởi vì lần này hành động lớn, cho nên toàn bộ phân đường đều tham dự, mà không phải phân công ột vài người, nhưng mà bộ phận nguy hiểm nhất, không biết là quan báo tư thù hay vì sao, Thù đường chủ giao cho Côn Sơn: “Cậu phụ trách chặn hàng hóa, cậu mang theo hai thủ hạ của cậu cùng đi, đến lúc đó vận chuyển hàng hóa đưa đến nửa đường, cậu cướp hàng về cho tôi.”

“Ba người làm sao đủ?” Côn Sơn có chút không thể nhịn được nữa.

“Chế ít? Đó là năng lực của cậu không đủ.” Thù đường chủ nói xong, chỉ vào một người đàn ông đi theo hần nói: “Đây là Tiểu Trương, đã ở bên cạnh tôi rất nhiều năm, một địch mười, Tiểu Trương cậu đi cướp hàng về cho tôi, một mình cậu được không?”

“Thuộc hạ, không thể chối từ.” Tiểu Trương là người đã trải qua sóng to gió lớn ở Thượng Hải, hần đến không chỉ là một tùy tùng đơn giản như vậy, hần muốn chính là vị trí của Côn Sơn, một khi Lục Côn Sơn phạm sai lầm, mà công lao của hần càng lúc càng lớn, dựa vào đường chủ tín nhiệm, hần vô cùng có khả năng thay thế Lục Côn Sơn, đây là cơ hội lập công, hần tự nhiên muốn.

Côn Sơn cảm thấy không ổn: “Một người sao được, Tiểu Trương huynh đệ, tôi cho thêm mấy người đi với anh!”

“Không cần, một mình tôi là đủ rồi.” Hần dựa vào cái gì để cho thủ hạ của Lục Côn Sơn khừ đi công lao của hần?

Côn Sơn thấy hần vô cùng kiên quyết, thở dài, cũng không thể nói cái gì nữa.

Sáng ngày thứ hai Côn Sơn thức dậy, giơ tay sờ vào chỗ bên cạnh, kết quả không thấy Bảo Châu, lại mò tới đụng một vật nặng, Côn Sơn vừa mở mắt, cảm giác mình nhất định là sinh ảo giác rồi, bởi vì đồ vật ở bên giường, dĩ nhiên là một cây súng máy.

Đặt súng máy ở trên giường, ngoại trừ Bảo Châu, Côn Sơn nghĩ không ra còn có ai.

Hần có chút bức bối hướng phòng vệ sinh gọi: “Bảo Châu!”

“Đến ngay đây.” Bảo Châu một bên súc miệng, một bên đi đến trước mặt Côn Sơn, hỏi hần: “Chuyện gì?”

“Cái này lại là Thẩm Kỳ Lương đưa cho em?”

Bảo Châu lắc đầu: “Lấy trong đồng đồ ăn vặt, rất thú vị phải không? Bên trong còn có rất nhiều.”

“Cái gì?” Côn Sơn không tin, đứng dậy tiến vào phòng đặt đồ ăn vặt, mở một rương lên, đồ ăn vặt ở bên trong sớm đã bị Bảo Châu quây tùm lum tùm la, trong đám hỗn độn đó, đúng thật là có vài cây súng máy.

Côn Sơn đem đồ ăn vặt ra bên ngoài thanh lý, sau đó hần không bình tĩnh nữa, bởi vì trong rương, ngoại trừ lớp đồ ăn vặt ở phía trên ra, cứ nhiên phía dưới đều là súng ngắn, thuốc nổ, lựu đạn, súng máy, súng trường, cái gì cần có đều có. Một đồng súng ống đạn dược ở bên trong, còn có một tấm giấy nhô lên, Côn Sơn mở ra xem, trên đó viết: nghe nói Trung Quốc rất loạn, với tư cách một người buôn bán vũ khí, tôi nghĩ đây là lễ vật hữu dụng nhất, tặng cho người bạn Trung Quốc của tôi.

Côn Sơn không nghĩ tới vị Bách Lai kia địa vị to lớn như thế, lại là người buôn bán vũ khí!

Côn Sơn kêu Bảo Châu đi gọi A Long A Hổ gọi qua, sau đó để Bảo Châu rời đi, kêu cô xuống lầu ăn điểm tâm. Có một số việc, không biết sẽ tốt hơn.

A Long A Hồ nhìn thấy một rương lớn súng ống đạn dược cũng sửng sốt hồi lâu, người xem ta ta xem người, đã qua một hồi lâu, hai người bọn họ mới hỏi Côn Sơn: “Sơn ca, bây giờ nên làm gì?”

Côn Sơn nói: “Một đồng súng ống đạn dược như vậy, nếu đưa về trong nội đường, chỉ sợ sẽ bị đường chủ cho rằng đây là thủ đoạn uy hiếp của tôi. Huống hồ đây là lễ vật Bách Lai tặng Bảo Châu, không có liên quan gì tới nội đường, tôi định tạm thời trước đặt ở chỗ này, hai người chọn một thứ ưa thích mà dùng, đừng quá rêu rao.”

Hai người mỗi người chọn lấy một khẩu súng, A Long nói: “Đường chủ hiện tại kiêu ngạo như vậy, Sơn ca đã có những thứ này chúng ta tại sao phải sợ hắn? Anh có thể lợi dụng người buôn bán vũ khí bên Mỹ, không có kim cương, chúng ta có thể làm súng ống đạn dược, cũng đều là mua bán lớn.”

Côn Sơn lại cảm thấy đây không phải ý kiến hay: “Súng ống đạn dược và kim cương không giống nhau. Súng ống đạn dược nếu dùng không đúng chỗ, có thể sẽ gây nên hậu quả vô cùng nghiêm trọng. Có thể bảo vệ người, cũng có thể hại người, tạm thời tôi không có ý định bán súng ống đạn dược. Những vật này chúng ta dùng để phòng thân là được. Tôi không kiếm tiền trên mạng người. Mặc dù đối với Thù đường chủ có chút bất mãn, nhưng đi uy hiếp hắn, tôi cảm thấy không phải hành động sáng suốt.”

Hai người thụ giáo, là hai người bọn họ nghĩ rất đơn giản, A Long nói: “Toàn bộ nghe Sơn ca an bài.”

“Chuyện này, tạm thời không thể nói cho bất luận kẻ nào.” Hắn muốn ngoại trừ mấy người thân thiết ra, không để người khác biết. A Long A Hồ đi theo hắn cũng không phải ngày một ngày hai.

Hai người gật đầu, bọn họ biết rõ tầm quan trọng của chuyện này.

Kho đồ ăn vật của Lục gia kỳ thật cũng là một kho lưu trữ các loại súng ống đạn dược, nếu như bị người khác biết, hậu quả khả năng không cách nào dự tính.

Bảo Châu gần đây nổi tiếng, là do Cù thiếu ban tặng.

Lại nói sau khi Cù thiếu trở về, cậu hắn rất nhanh đã biết, tìm Cù thiếu nói chuyện, nói này là một thiếu gia, không ở Mỹ học hành cho tốt, vì cái gì chạy tới Lục gia làm người hầu? Thật sự là làm mất mặt tao.

Cù thiếu nói: không có biện pháp, cháu đánh bạc với người ta bị thua, người ta muốn bắt cháu gán nợ, muốn gán nợ cháu tình nguyện gán nợ cho người Trung Quốc, cô ấy thắng người khác, cháu là đại nam nhân phải giữ lời hứa, đành phải đi theo cô ấy trở về.

Thị trưởng tiên sinh tuy tức giận, nhưng cẩn thận suy nghĩ, tiểu tử này ít nhất còn có mấy phần tín nghĩa, đàn ông phải biết giữ tín nghĩa, nên để mặc hắn đi.

Lời này vừa bị người khác nghe xong, người qua đường giáp nói với người ắt: Tôi nói cho cậu nghe chuyện này, Tiểu Bá Vương họ Cù kia, đánh bạc thua người ta, thiếu phu nhân của Lục gia thật lợi hại, lại có thể thắng người đó, hiện tại Tiểu Bá Vương đã làm người hầu cho Lục gia.

Người qua đường ắt nghe xong nói cho người qua đường Bính: nghe nói chưa? Thiếu phu nhân Lục gia dùng một địch trăm, đại danh鼎鼎鼎鼎 Cù thiếu đánh bạc liên tục bị thua, hiện tại đã làm người hầu cho Lục gia rồi!

Bính nói cho đình: Thiếu phu nhân Lục gia, ở sòng bạc dùng một địch ngàn, hô mưa gọi gió! Cù thiếu thua táng gia bại sản, ở Lục gia làm người hầu gán nợ rồi.

Cứ như vậy một truyền mười, mười truyền một trăm, truyền đến truyền đi, Bảo Châu trở thành thần thánh, khiến cho rất nhiều người đều ở Quảng Châu cho rằng cô là tiểu đồ thần, một ít dân cờ bạc mộ danh mà đến, Bảo Châu đối với bài bạc hiện tại không có hứng thú, người bên ngoài bị gia đình ngăn cản, nhưng lúc các phu nhân tiểu thư có chút quen biết đến nói chuyện với cô, thường xuyên sẽ kéo đến chuyện bài bạc.

148. Chương 148: Vừa Rồi Nguy Hiểm Thật

Bảo Châu phiền, Côn Sơn nhìn xem cũng phiền, dứt khoát công bố Bảo Châu bị bệnh, đóng cửa từ chối tiếp khách, lúc này mới có được thời gian thanh tịnh ngắn ngủi.

Nhưng đã giả bộ bệnh, phải xuất ra thành ý đúng không?

Côn Sơn nói: “Em muốn đi ra ngoài có thể, nhưng nhất định phải cải trang, nếu không bị dân cờ bạc phát hiện em, sẽ có phiền toái.”

Bảo Châu gạt đầu, biểu thị ghi nhớ.

Vì vậy ngẫu nhiên mọi người sẽ nhìn thấy một gã đàn ông râu ria xồm xàm mang theo một tùy tùng thoát nhìn rất nghèo nàn trên đường dạo chơi. Có đôi khi sẽ là hai tên ăn mày, nhưng tất cả mọi người đều không nghĩ đến lai lịch của bọn họ.

Đúng vậy!

Đó chính là Bảo Châu và tùy tùng Cù thiếu của cô, nhưng người ở Lục gia bình thường không gọi hần Cù thiếu, bọn người Côn Sơn gọi hần Tiểu Cù, Bảo Châu trực tiếp gọi Tiểu Cù Tử.

Càng nghe Bảo Châu kêu tên này, chẳng biết tại sao, hần có đôi khi thực cảm giác mình là thái giám được cô nuôi, nhưng mỗi lần nhìn thấy nữ đầu bếp xinh đẹp kia, hần lại khắc sâu nhớ rõ, hần là một người đàn ông!

Hơn nữa còn là một người đàn ông chưa vợ!

Bảo Châu ham chơi, Cù thiếu càng ham hơn, mỗi lần hần muốn đi nơi nào chơi, chỉ cần lừa gạt Bảo Châu một chút, mỹ kỳ danh cùng Thiếu phu nhân dạo phố, lại có thể được cung cấp chi phí, dùng tiền của người khác sống phóng túng, với hần mà nói chỉ có lợi không có hại.

Sáng hôm nay vừa ăn xong điểm tâm, Cù thiếu vỗ bàn than thở: “Thật nhàm chán a! Thiếu phu nhân cô có buồn bực không a?”

“Khá tốt!”

“Thế nhưng tôi sợ cô sẽ buồn bực đến hồng mắt, nếu không tôi với cô đi ra ngoài một chút đi!” Kỳ thật là chính bản thân hần sắp buồn bực muốn chết.

“Đấu dế mèn không thú vị.”

“Bọn họ hôm nay không đi đấu dế mèn nữa, tôi với cô đi phố đồ cổ được không? Không phải sắp tới sinh nhật Thiếu gia sao? Đi mua quà sinh nhật cho hần a! Đồ cổ phố rất thú vị đó.” Cù thiếu lừa gạt nói.

Bảo Châu nghĩ nghĩ nói: “Không phải tháng trước sinh nhật Côn Sơn vừa mới qua sao?”

“A, tôi nhớ lầm rồi, là lão gia.” Nói dối chân thật như vậy, cũng không phải một sớm một chiều luyện thành đâu.

“À, vậy đi thôi!”

“Thiếu phu nhân, lần này chúng ta giả trang thành gì a?” Cải trang có thể làm cho đẹp hơn, cũng có thể làm cho hình tượng người đàn ông tốt của hần lập tức sụp đổ, lần trước Thiếu phu nhân kêu hần giả trang tên ăn mày, hại hần ở trước mặt Hạ Nhược Lan không còn mặt mũi. Lần này đừng quá mức kinh khủng như vậy nữa được không?

“Bên ngoài gió thật lớn, tôi muốn mang khăn che mặt.” Bảo Châu nói xong từ trong tủ áo của cô lấy ra một bộ trang phục của phụ nữ Nepal đem mặt che cực kỳ chặt chẽ, sau đó từ trong hộp trang sức móc ra nhiều chiếc nhẫn đeo vào tay, nói cô là vợ của trùm đầu mỏ, đoán chừng cũng sẽ có người tin.

“Không được đâu!” Với tư cách tùy tùng hần phải dán râu quai nón vào a!

“Vậy anh cũng muốn mang khăn che mặt sao?”

Vì không mang theo cái khăn che mặt, được rồi!

Hần vẫn là dán râu quai nón tốt hơn, vì vậy hai người ăn mặc vô cùng giống người Ả Rập từ cửa sau Lục gia đi ra ngoài, sau khi quẹo vào một con hẻm, nghênh ngang kêu hai chiếc xe kéo đi đến phố đồ cổ.

Vừa đến phố đồ cổ, Bảo Châu lập tức bị rất nhiều đồ cổ đủ loại kiểu dáng trong các cửa hàng trước mắt hấp dẫn, đủ loại đồ chơi rực rỡ muôn màu.

Nói bọn họ là người bán hàng rong, kỳ thật trong đám người bán hàng rong không ít người mượn danh đi lừa đảo.

Giá trị mấy món đồ nhái lại bị bọn họ nói khoác thành giá trị bảo bối liên thành, do đó lừa dối khách hàng mắc lừa.

Những người bán hàng rong nhìn thấy hai người ăn mặc vô cùng giàu có, còn là người phương tây không hiểu giá thị trường, lập tức có xúc động tiến lên chào hàng.

Một người trong đó lập tức tiến lên nhiệt tình chào hàng: “Vị phu nhân này, thấy cô là người yêu thích sưu tầm đồ cổ, nơi này tôi có một bảo ngọc gia truyền, nếu cô muốn tôi có thể bán với giá tiện nghi cho cô.”

“Bao nhiêu?” Bảo Châu nhìn thoáng qua khuyên tai bằng ngọc xấu xí trên tay hắn, nhìn thấy người bán hàng rong ăn mặc lôi thôi, có vẻ rất nghèo, Bảo Châu nghĩ hắn đứng ở chỗ này thật nóng, mua một khối về sau cũng có thể đem đi tặng người khác.

Người nọ vươn năm ngón tay.

“Được.” Bảo Châu móc ra năm phân tiền ném cho hắn, cầm khuyên tai ngọc rời đi.

Người bán hàng rong khê giật mình, đợi kịp phản ứng, lập tức đuổi theo, lớn tiếng quát lớn Bảo Châu: “Vị phu nhân này đùa với tôi sao? Đây chính là bảo ngọc trị giá 500, nếu không phải vợ của tôi sinh bệnh cần dùng tiền gấp, tôi sẽ không bán cho cô đâu!”

“Vậy sao?” Thế nhưng cô nhìn thế nào cũng chỉ là một miếng ngọc bị hư a! Bảo Châu nhìn về phía Cù thiếu: “Tiểu Cù Tử, anh nói?”

Cù thiếu rất không khách khí cho ra hai chữ: “Ngọc hư, Thiếu phu nhân người này xem cô là kẻ đàn đây.”

Bảo Châu nghe vậy thò tay tìm người nọ đòi tiền: “Trả tiền.”

Người bán hàng rong đem năm phân tiền ném trả lại cho Bảo Châu, giơ tay đòi Bảo Châu trả ngọc, Bảo Châu trả lại ngọc xong định đi lên phía trước, lại bị người nọ nắm cánh tay kéo lại: “Muốn đi, không dễ dàng như vậy, cô đã sờ ngọc của tôi, thì phải trả tiền, không có 500 văn tiền, hôm nay không thể rời khỏi chỗ này.”

“Sờ soạng cũng phải trả tiền?” Bảo Châu hai mắt vụt sáng lên hỏi, thiên hạ này có chuyện tốt như vậy?

“Đúng.”

Bảo Châu từ trong tay áo móc ra một khối ngọc bội đặt vào tay người kia, sau đó nhanh chóng cầm lại, vươn tay ra hướng người bán hàng rong nói: “Trả tiền! 5000!”

“Dựa vào cái gì?” Người bán hàng rong sắp nổ tung.

“Anh sờ ngọc của tôi.”

Người bán hàng rong gào thét: “Tôi không có kêu cô cho tôi sờ! Không tính!”

“Tôi đây cũng không có kêu anh cho tôi sờ! Trả tiền đây!” Bảo Châu hùng hồn nói.

Người bán hàng rong rút ra một thanh đao nhỏ đe dọa Bảo Châu: “Cô có sợ không, nếu không cút, tôi sẽ làm cô đẹp mắt!”

Bảo Châu rất bình tĩnh nhìn cây đao kia nói: “Đao hư.”

Cô nói rất đúng sự thật, cây đao kia thật sự có vết nứt.

Người bán hàng rong giơ đao lên muốn hù dọa Bảo Châu, cầm đao hướng cô bay múa, cũng không tin cô còn có thể tiếp tục bình tĩnh.

Kết quả hẳn thật sự nghi hoặc nhìn Bảo Châu, hẳn khoa tay múa chân, Bảo Châu từ trong túi tiền móc ra một nắm đậu phộng xào, một bên chia cho Cù thiếu một ít, một bên hỏi Cù thiếu: “Hắn đang diễn xiếc sao?”

Cù thiếu lại không có bình tĩnh như Bảo Châu, người ta tức giận được không, lôi kéo Bảo Châu bỏ chạy, chạy một đoạn ngắn, lúc sắp đến một cửa hàng đồ cổ khác Cù thiếu thả tay Bảo Châu ra: “Vừa rồi nguy hiểm thật, chúng ta uống chút trà a!”

Trà lạnh Quảng Châu rất nổi tiếng, khắp nên đều có quán trà lạnh, Cù thiếu cùng Bảo Châu đi đến một quán trà lạnh, Cù thiếu kêu cô ngồi xuống, còn hẳn thì đứng dậy đi gọi trà và một ít điểm tâm, chờ hẳn đem điểm tâm bưng lên, nhìn trái phải không thấy bóng dáng Bảo Châu đâu, lập tức bối rối: “Thiếu phu nhân! Thiếu phu nhân cô ở đâu?”

Hắn lập tức bất chấp mọi thứ, xé râu ria giả xuống, đi khắp nơi tìm Bảo Châu, Cù thiếu tìm a tìm, chờ đến lúc hẳn tìm không còn kiên nhẫn, nản chí muốn buông tha cho tìm kiếm, thì Bảo Châu trong tay ôm một cái lớn chén, trong chén còn có một cái đồng hồ bỏ túi, từ trong một cái hẻm nhỏ đi tới, Cù thiếu gặp được cô mới nhẹ nhàng thở ra: “Thiếu phu nhân, cô đi đâu vậy hả?”

149. Chương 149: Đã Trúng Một Đao

“Có người kêu tôi mua đồ cổ, tôi thấy thích liền mua, đồng hồ bỏ túi cho cha, chén lớn cho Tiểu Hoàng ăn cơm.”

“Đồng hồ bỏ túi bao nhiêu tiền?” Thấy vẻ mặt Bảo Châu đơn thuần, Cù thiếu sợ cô bị người ta lừa gạt.

“Năm đồng.”

“Cũng may!” Không phải rất đắt.

Buổi tối Côn Sơn trở về nhà, Bảo Châu giơ tay ra với Côn Sơn: “Côn Sơn, cho em ít tiền để tiêu.”

“Tiền của em đâu hết rồi?” Hẳn nhớ rõ mấy ngày trước mới cho cô một vạn tiền tiêu vặt.

“Mua chén rồi.”

“Cái chén gì trị giá một vạn?”

“Chén ăn cơm của Tiểu Hoàng, anh xem có phải rất đẹp hay không?”

Côn Sơn nhìn thoáng qua cái chén bóng loáng, đột nhiên có xúc động thổ huyết, mẹ nó!

Cái tên hỗn đản nào dám lừa gạt vợ hắn!

Côn Sơn tức giận hậu quả rất nghiêm trọng, hẳn tự nhiên là không nỡ lớn tiếng với Bảo Châu, chỉ là nhin đau nói: “Rất đẹp, rất lớn, rất thích hợp Tiểu Hoàng, ánh mắt của vợ anh thật không tệ.”

Bảo Châu thỏa mãn gật đầu: “Quả thực rất đẹp, Tiểu Hoàng cũng rất thích, anh xem nó ăn thật ngon.”

Tiểu Hoàng một ghé vào chén ăn cơm, một bên suy nghĩ tôi mới không thèm cái chén bể này, tôi chỉ là thích đồ ăn hôm nay.

Côn Sơn mỉm cười xoay người, sau đó lạnh lùng nhìn Cù thiếu, ngoài cười trong không cười nói: “Là cậu đi mua với Bảo Châu à? Làm tốt lắm.”

Cù thiếu rõ ràng không có làm việc trái với lương tâm, bị ánh mắt của hắn quét qua, lại cảm thấy chột dạ: “Thiếu gia, việc này không liên quan gì tới tôi, tôi bị oan a.”

Côn Sơn vỗ vỗ vai của hắn: “Lần sau nếu Bảo Châu lại bị gạt, tôi sẽ cho cậu đẹp mắt!”

Cù thiếu yên lặng cúi đầu về mặt không cam lòng, nghĩ thầm lần này tôi thật sự là bị oan...

Một buổi chiều nọ điện thoại Lục gia vang lên, Bảo Châu và Côn Sơn đều không ở nhà, vừa vặn Hạ Nhược Lan đi ngang qua phòng khách tiếp điện thoại: “A lô!”

“Bảo Châu, là anh. Anh bị thương, em có chỗ nào cho anh trốn được không? Anh đắc tội người ta, ở chỗ này anh chỉ có thể tin nhiệm một mình em.” Hấn rất sợ hãi, giọng nói có chút run rẩy.

“Anh là Thẩm tiên sinh?”

“Cô là ai?”

“Tôi là đầu bếp, trước kia anh đã từng khen tôi làm đồ ăn rất ngon, anh đã quên?” Hạ Nhược Lan nói, cô nhớ rõ đó là một vị tâm địa rất thiện lương, hào hoa phong nhã, đối với hấn ấn tượng rất tốt.

“Nhớ được, Bảo Châu đâu? Bảo Châu có ở nhà không?”

“Bảo Châu không ở nhà, nếu anh tin tôi, tôi sẽ đi đón anh.” Hạ Nhược Lan nói.

“Cô? Cô không sợ bị tôi liên lụy sao?” Hấn hơi ngần ra, xử lý không tốt có thể sẽ bị rơi đầu.

“Không sợ, Bảo Châu thường nói anh là người tốt, xem anh như anh trai của mình. Nếu anh xảy ra chuyện gì, Bảo Châu nhất định sẽ thương tâm. Bảo Châu đối với tôi có ân, bạn của cô ấy cũng chính là bạn của tôi, nói cho tôi biết địa chỉ của anh, tôi đi đón anh.”

“Cảm ơn.” Trước mắt chỉ có thể thử một lần, hi vọng cô có thể tin được, Thẩm Kỷ Lương cố nén đau nhức trên người nói ra địa chỉ của mình: “Tôi trốn trong một nhà máy ở vùng ngoại ô, địa chỉ là...”

Hạ Nhược Lan không chút do dự cúp điện thoại, lập tức cầm túi tiền đi ra ngoài, vừa ra cửa định gọi xe kéo, thì đụng phải Bảo Châu từ bên ngoài trở về, Bảo Châu thấy cô nói: “Chị Hạ, em mua quả điều chị thích nhất, chị có muốn ăn hay không?”

Bởi vì thời gian khẩn cấp, Hạ Nhược Lan bất chấp chung quanh có người, cúi người ở bên tai Bảo Châu kể lại chuyện vừa rồi, Bảo Châu nghe xong Thẩm đại ca gặp nguy hiểm, thò tay ngoắc A Long, A Hổ: “Đi theo tôi! Ai khi dễ Thẩm đại ca, tôi sẽ đánh người đó!”

A Long, A Hổ nghe thấy phải đánh nhau, lập tức hưng phấn lên xe, đã rất lâu hai người bọn họ không có đánh nhau tay chân bắt đầu có chút ngứa ngáy rồi.

Cộng luôn lái xe là có năm người chen chúc vào trong xe.

Lái xe chạy tương đối nhanh, chỉ chốc lát đã đến chỗ Thẩm Kỷ Lương, lái xe ở bên ngoài đợi, Bảo Châu và ba người khác nhanh chóng đi vào trong, hôm nay là cuối tuần, Thẩm Kỷ Lương học theo người phương tây, đến cuối tuần sẽ cho công nhân nghỉ, giờ phút này trong nhà máy cực kỳ yên tĩnh.

Mấy người đi đến cửa phòng làm việc, Hạ Nhược Lan gõ cửa: “Thẩm tiên sinh, anh có ở đây không? Tôi và Bảo Châu đến rồi.”

“Mau vào.” Thẩm Kỷ Lương cố gắng đứng dậy mở cửa, hấn suy yếu dựa vào trên ghế sa lon.

Bảo Châu thấy trên tay hấn đều là máu, lập tức luống cuống: “Thẩm đại ca, anh làm sao vậy?”

“Anh bị trúng một đao.”

Hốc mắt Bảo Châu hồng hồng, giơ tay đi đỡ hấn, trong mắt lóe ra kiên nghị: “Thẩm đại ca không phải sợ, Bảo Châu sẽ bảo vệ anh.”

Thẩm Kỷ Lương suy yếu cười cười, hơi gật đầu, thật ra chỉ cần nhìn thấy nụ cười của cô, cảm giác được sự hiện hữu của cô, liền có thể thích ứng bất luận hoàn cảnh nào, dù cho đối mặt đũa giết, hấn cũng có thể cố gắng vượt qua, cô là trụ cột tinh thần của hấn.

Là người duy nhất hấn có thể yên tâm dựa vào.

“Thiếu phu nhân, bây giờ không phải là lúc nói chuyện, tranh thủ thời gian đưa Thẩm tiên sinh đến bệnh viện.” A Hổ nói.

Thẩm Kỷ Lương lắc đầu: “Đối phương biết rõ tôi đã trúng đao, nhất định sẽ đến bệnh viện mai phục. Tôi không thể đi bệnh viện.”

“Thẩm đại ca, anh theo tôi về nhà.” Bảo Châu nói.

Thẩm Kỳ Lương lắc đầu: “Nếu bị phát hiện sẽ liên lụy đến em và Côn Sơn, em có còn chỗ nào khác cho anh trốn không?”

Bảo Châu suy nghĩ, lắc đầu.

Hạ Nhược Lan lại đột nhiên nói: “Tôi biết có một chỗ, tuyệt đối an toàn.”

“Ở đâu?”

“Pháp Tô Giới, tôi có người bạn ở Pháp Tô Giới, tôi đưa anh đi qua đó trốn một thời gian, địch nhân của anh chắc có lẽ không nghĩ đến anh ở Pháp Tô Giới.” Hạ Nhược Lan nói, địa bàn của ngoại quốc có lẽ sẽ an toàn hơn. Bởi vì người bình thường không dám đi loạn vào đó.

“Như vậy có thể quá công khai hay không, tôi bị thương, không ổn.”

Bảo Châu đột nhiên nghĩ ra một chỗ, cô nghĩ gì sẽ nói đó : “Đại Phương Hạng, Thẩm đại ca anh trốn ở Đại Phương Hạng a!”

Hạ Nhược Lan không đồng ý: “Chỗ ấy quá hỗn loạn!”

Thẩm Kỳ Lương tưởng tượng, đúng vậy!

Đại Phương Hạng thích hợp!

Quả thực chó ngáp phải ruồi: “Bảo Châu, lần này anh được cứu rồi! Anh đi Đại Phương Hạng! Dù sao đối phương không thấy rõ mặt anh, chỉ biết là anh bị thương, chờ thương thế của anh tốt lên, sẽ không cần phải sợ.”

Chỗ ấy tùy ý có thể thấy được người bị sòng bạc đánh cho đứt tay đứt chân, mỗi ngày đều có thể phát sinh xung đột bạo lực, dù sao đối phương không nhìn rõ bộ dáng của hắn, hắn ở Đại Phương Hạng tìm chỗ ở vài ngày, quán thuốc phiện hay kỹ viện cũng được, hắn dùng tiền thuê một phòng, có lẽ sẽ trốn được.

Mấy người đỡ hắn lên xe, nhờ người đi mua một ít thuốc trị thương cho hắn, còn gọi một cỗ xe kéo đưa hắn đến Đại Phương Hạng, A Hồ đang âm thầm cùng Thẩm Kỳ Lương đi qua, để tránh trên đường gặp phải mai phục, thấy hắn an toàn tới quán thuốc phiện, A Hồ mới quay đầu ly khai.

Bảo Châu về đến nhà, đem chuyện này nói với Côn Sơn, Côn Sơn nghe xong không khỏi vì Thẩm Kỳ Lương đổ mồ hôi lạnh: “Bảo Châu, chuyện này em làm đúng, Thẩm Kỳ Lương đối với em rất tốt, chúng ta không thể vong ân phụ nghĩa, đợi tí nữa anh cải trang đi đến quán thuốc phiện thăm hắn, anh sợ hắn vội vàng vàng trên người không mang theo tiền. Chuyện này, em tạm thời đừng nói với cha mẹ nuôi, anh sợ bọn họ chịu không nổi.”

150. Chương 150: Luống Cuồng

Bảo Châu gật đầu: “Em nghe lời anh.”

“Em đi ngủ sớm một chút, không cần chờ anh về.” Bởi vì đường đi khá xa, hắn có lẽ sẽ về tương đối trễ.

Bảo Châu ừ một tiếng, nhìn thấy Côn Sơn đi vào trong kho đồ ăn vặt chọn lấy một cây súng lục mang theo, thuận tiện ôm mấy thứ đồ ăn vặt đưa cho hắn: “Giúp em chuyển cho Thẩm đại ca.”

“Được, em ngủ đi! Anh sẽ sai người giúp em chiếu cố Thẩm Kỳ Lương.” ở Đại Phương Hạng cũng có anh em Trí Đường, nhờ bọn họ chiếu cố một chút, có lẽ không thành vấn đề.

Bảo Châu còn chưa buồn ngủ, đưa mắt nhìn hắn rời khỏi, mới lười biếng bò lên giường.

Thời điểm Côn Sơn nhìn thấy Thẩm Kỳ Lương, quả thực không nhận ra, chàng trai tóc tai rối bù tựa vào góc tường, sắc mặt trắng bệch, cùng với Thẩm Kỳ Lương trong trí nhớ của hắn quả thực là hai người, Thẩm Kỳ Lương nghe thấy tiếng mở cửa, vốn có chút khấn trương, nhưng vừa thấy là Côn Sơn, liền trầm tĩnh lại: “Sao cậu lại tới đây?”

Côn Sơn đóng cửa lại, đem ba lô trong tay đặt xuống bàn: “Tôi thay Bảo Châu tới thăm anh một chút, thuận tiện mang ít đồ tới cho anh.”

Thẩm Kỷ Lương mở ra nhìn nhìn, có một ít đồ ăn vặt còn có quần áo, cùng với một khẩu súng và một sấp tiền giấy, Thẩm Kỷ Lương đem tiền mặt trả lại cho Côn Sơn: “Trên người của tôi còn có tiền, còn có một quả lựu đạn.”

Côn Sơn không nhận: “Lưu lại ứng phó nhu cầu bức thiết, anh đây là đặc tội ai vậy? Nếu có thể giúp được, tôi sẽ giúp anh giải quyết.”

“Cậu không giải quyết được đâu.” Thẩm Kỷ Lương lắc đầu, Lục Côn Sơn tuy không phải lương dân, nhưng cũng không tên côn đồ quá đáng, mà đối phương, là hắc bang!

“Là chính phủ?” Nếu là chính phủ có thể nói với Cù thiếu đi tìm cậu hắc có lẽ sẽ giải quyết được.

“Không phải.”

“Đó là bang phái nào?”

Thẩm Kỷ Lương gật đầu, tuy không tình nguyện, nhưng không để cho Côn Sơn tiếp tục đoán: “Thanh bang.”

“Sao anh lại đặc tội Thanh bang?” Côn Sơn cảm thấy cả kinh.

“Tôi giúp người bạn vận chuyển vật tư đi chợ Hồng Vân, không cẩn thận đã nghe được thành viên Thanh bang nói chuyện, đối phương nghe được tiếng bước chân đuổi tới, một cái phi đao vung tới, đã đâm trúng cánh tay của tôi. Bởi vì rất tối, có lẽ không thấy rõ ràng bộ dáng của tôi, ở chợ kia rất loạn, tôi thừa dịp trốn trong một cái kho chuyên để hàng hoá, tránh thoát truy đuổi, nhưng tôi rất sợ, không dám về nhà, tôi trốn trong nhà xưởng ở vùng ngoại ô, bên trong có tiền đủ để tôi trốn đi nơi khác.”

Côn Sơn nghe xong nói: “Chuyện không có nghiêm trọng đến mức phải trốn đi nơi khác, trách không được trong thành hôm nay có điểm gì là lạ, tựa hồ đang tìm người, tôi nghĩ anh trốn vài ngày sẽ không có việc gì nữa. Đợi sóng gió qua đi, lưu lại hoặc là tạm thời trở lại Thái Nguyên đều được, nếu anh muốn trở lại Thái Nguyên tôi có thể giúp anh an bài máy bay.”

“Cảm ơn.”

“Anh là anh trai nuôi của Bảo Châu, lại là bạn của tôi, không cần khách khí. Bất quá tôi hơi tò mò, anh đã nghe được cái gì? Mà bị lùng bắt như vậy?” Côn Sơn hỏi, tin tức Thanh bang, hẳn luôn rất chú ý.

“Tôi nghe được một người trong đó nói, lão Tôn, ngày mai có một xe hàng muốn ra.” Những thứ khác tựa hồ rất bình thường.

Côn Sơn lại cân nhắc, cảm thấy có chút kỳ quái. Lão Tôn kia có phải là ông chủ Tôn không?

Nếu như ông chủ Tôn là người Thanh bang, vậy ra hàng, khả năng không phải hàng bình thường, ít nhất không thể nào là đơn giản như bề ngoài.

Nếu như là hàng lớn, sẽ không thể không có phòng bị, nói không chừng dọc theo đường đi sớm đã có mai phục.

Lại thêm chuyện hôm qua Thẩm Kỷ Lương đánh rần động cỏ, tối hôm nay nếu như ông chủ Tôn còn muốn dựa theo kế hoạch ra hàng, chỉ sợ Thanh bang có thể so với bình thường càng thêm cảnh giác.

Mà Trí Đường phụ trách chặn đường hàng hóa ngay tại đêm nay, Tiểu Trương có lẽ còn không biết ông chủ Tôn cùng Thanh bang có quan hệ.

Côn Sơn đứng dậy đối với Thẩm Kỷ Lương nói: “Lựu đạn cho tôi mượn dùng một lát.”

Thẩm Kỷ Lương thấy hẳn không phải người không đáng tin cậy, không chút do dự móc ra đưa cho hắn: “Cầm lấy.”

“Tôi có việc gấp phải đi, hôm nào lại tới giải thích với anh.” Côn Sơn nói xong rất nhanh đã đi ra khỏi phòng, sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng.

Trong quán thuốc phiện này cũng có người của bọn họ, nhưng Côn Sơn nhất thời không tìm thấy người nọ, chỉ có thể đơn thương độc mã đi về trước, chậm thêm khả năng sẽ không còn kịp nữa.

Hắn lái xe tới đây, lái xe đi tìm Tiểu Trương có lẽ còn kịp.

Côn Sơn lái rất nhanh, cũng may đã trễ, trên đường không có nhiều người lắm, Côn Sơn rất nhanh chạy tới nơi Tiểu Trương định chặn hàng hóa, chờ lúc hắn tới, Côn Sơn để ý, lái xe cách nơi chặn hàng hóa 200m vào một lối rẽ nhỏ, sau đó từ trong bụi cỏ đi bộ qua, mà không phải đi đường lớn, đi đường lớn vạn nhất gặp phải kẻ địch sẽ không thể ẩn nấp.

Trên đường rất yên tĩnh, xem ra hết thảy còn chưa có phát sinh, Côn Sơn ở trong bóng tối tìm một phen, rốt cục phát hiện tiểu Trương trốn trong bụi cỏ, tiểu Trương cầm một cây súng trong tay, ghé vào mặt đường đối diện Côn Sơn.

Côn Sơn thấy xe còn chưa tới, nhanh chóng hướng chạy tới đường đối diện, tiểu Trương vô ý thức giơ súng lên nhắm ngay hắn.

Côn Sơn nói: “Là tôi, phó đường chủ.”

“Ngài đến đây làm gì?” Tiểu Trương cảnh giác nói, thay đổi chủ ý định đến đoạt công lao của hắn sao?

“Tôi vừa mới thăm dò được ông chủ Tôn rất có thể cùng Thanh bang có quan hệ, rút lui với tôi! Thừa dịp xe còn chưa tới, còn kịp.” Côn Sơn nói xong kéo hắn đi.

Tiểu Trương lại không chịu đứng dậy, khinh miệt nhìn về phía Côn Sơn: “Thanh bang? Phó đường chủ ngài cho tôi là con nít ba tuổi sao, ngài nói Thanh bang thì là Thanh bang? Tôi dựa vào cái gì tin tưởng ngài nói như vậy không phải là vì muốn phá hủy công lao của tôi.”

Côn Sơn tức giận vô cùng muốn giơ một quyền đánh hắn ngất xỉu, thế nhưng hắn còn chưa kịp giơ nắm đấm lên, ngoài ý muốn phát hiện, cách đó không xa có một chiếc xe tải, đột nhiên rất nhanh hướng bên này đi tới.

Tiểu Trương lấy kính viễn vọng ra nhìn, sau đó hưng phấn nói: “Đến rồi!”

Côn Sơn vội vàng gục xuống, hắn không muốn bị người ta phát hiện, hắn một bên gục xuống một bên đề tiểu Trương cầm súng lại: “Trốn nhanh, đừng lên tiếng!”

Tiểu Trương không chịu, gạt tay Côn Sơn ra, đứng lên định hướng chính giữa đường cái chạy tới.

Xe vận tải rất nhanh phát hiện phía trước có người đứng ở giữa đường, lập tức thả chậm tốc độ dừng lại.

Ngay tại thời điểm hắn thả chậm tốc độ, tiểu Trương rất quyết đoán từ trong lòng ngực móc cây súng ra, bắn vào bánh xe của đối phương, hắn có luyện tập qua, bắn rất chuẩn, lốp xe bị bắn, xe vận tải bắt đầu bay hơi trở nên mất cân bằng, ngã trái ngã phải.

Nhưng lái xe hiển nhiên là người lão luyện, người nọ bảy lần tám lượt bề lái, lúc cách tiểu Trương hơn hai thước thì ngừng lại.

Sau đó trong một đồng hàng phía sau xe, đột nhiên chui ra bốn năm người cầm đao cầm súng, bọn họ nhanh chóng nhảy xuống xe, một người trong đó hướng về phía Tiểu Trương bắn một phát.

Tiểu Trương nghiêng người, tránh khỏi, chẳng quan tâm kinh ngạc, một đám người lập tức tấn công qua.

Hắn luống cuống, không cầm vững súng, trong đầu cơ hồ trống rỗng, trong lòng chỉ có một ý nghĩ là phải sống, tựa hồ trong vô thức hắn cầm súng bắn tới.

151. Chương 151: Thối Quá A

Giải quyết những người này, mới có thể sống, nhưng hắn làm sao có thể chỉ bằng vào thực lực của một người đối phó với mấy tên hung thần ác sát trước mắt này.

Hắn luống cuống, đối phương lại tựa hồ như rất bình tĩnh, hắn là đã trải huấn luyện nghiêm khắc, cho nên vô cùng tỉnh táo, một người trong đó bắn về phía chân tiểu Trương một phát súng, đối với đồng bạn nói: “Bắt sống hắn!”

Thời khắc máu chốt, Côn Sơn thấy mọi người đều đã xuống xe vận tải, có lẽ trên xe không còn người khác, vì chuyển dời lực chú ý, hắn nhanh chóng bấm nút lựu đạn, ném tới chiếc xe, sau đó thừa dịp nổ tung, trong thời gian ngắn ngủi lôi kéo tiểu Trương trốn vào bụi cỏ bên đường, hiện tại sắp đến mùa hè, hai bên đường cỏ dại rất cao, chỉ cần ngồi xổm xuống, là cơ hồ nhìn không thấy người.

Đợi người của đối phương kịp phản ứng, bốn phía ngoại trừ tiếng gió ra, ở đâu còn có một bóng người?

Lúc Côn Sơn đỡ tiểu Trương lên xe của mình, chân tiểu Trương vẫn còn chảy máu, theo vết máu có lẽ những người kia rất nhanh có thể tìm đến.

Côn Sơn nhanh chóng đóng cửa lại, vừa lái xe, vừa hỏi hắn: “Anh như thế nào rồi?”

“Còn chưa có chết.” Chút vết thương ấy, hắn còn chịu được, chỉ là hắn thật không ngờ Côn Sơn nói rõ ràng đều là sự thật: “Tại sao phải cứu tôi?”

“Chúng ta đều là anh em.” Anh em trong Trí Đường khắp thiên hạ đều là anh em của Lục Côn Sơn hắn, khi tiến vào Trí Đường, hắn đã phát lời thề, hắn nhất định sẽ làm được.

Một câu rất đơn giản, nhưng làm được lại có bao nhiêu?

Tiểu Trương nghiêng mặt nhìn về phía hắn, trong mắt có dò xét: “Cậu không sợ chết?”

“Sợ, nhưng mạng của anh cũng rất trọng yếu.” Hắn đương nhiên sợ, người có vợ con, như thế nào không sợ. Nếu hắn chết đi, Bảo Châu và cha mẹ phải làm sao bây giờ? Thế nhưng nếu như hắn không đến, tiểu Trương khả năng phải chết là không thể nghi ngờ, cho nên hắn đến, mỗi một tấc mạng đều là bảo vật quý và độc nhất vô nhị.

“Cậu cho rằng mình là thánh nhân? Nhưng tôi sẽ không cảm kích.” Tiểu Trương Xùy~~ cười một tiếng.

“Cảm kích hay không là chuyện của anh, có cứu người hay không là chuyện của tôi.” Khi Côn Sơn đang nói chuyện, đã đưa hắn đến y quán bí mật của Trí Đường, đại phu trong y quán là người một nhà.

Quy củ đi cửa sau, bọn họ không có cài khóa, mỗi lần đến xem bệnh, nhặt một cục đá ở góc tường bên cạnh, hoặc là nửa miếng gạch ngói ném vào bên trong, người bên trong nghe được âm thanh tự nhiên sẽ mở cửa ra.

Côn Sơn ném cục đá vào, đỡ tiểu Trương xuống xe, không bao lâu, chỉ thấy một gã đại phu chừng năm mươi tuổi, tóc hơi bạc ăn mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn một bên cài nút thắt, một bên mở cửa, thấy chân tiểu Trương bị thương kêu bọn họ đi vào, sau đó nhìn trái phải đóng cửa lại, đối với Côn Sơn nói: “Mau đỡ hắn đi vào, vết thương như thế nào?”

“Trúng một viên đạn.” Đỡ tiểu Trương trở ra, Côn Sơn giúp đại phu một tay, hai người hợp lực giúp hắn lấy viên đạn ra.

Đại phu nói: “Tiểu tử này đêm nay ở lại đây, phó đường chủ ngài trở về đi! Một mình tôi chiếu cố là được.”

Côn Sơn gật đầu, đối với tiểu Trương nói: “Anh nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai tự mình trở về, hay là muốn tôi kêu người trong nội đường tiếp anh trở về?”

Tiểu Trương cảm thấy mất mặt: “Tự chính mình trở về.”

Côn Sơn gật đầu: “Vậy anh nghỉ ngơi đi!”

Đợi Côn Sơn thanh lý xong vết máu trên xe, về đến nhà, trời đã sắp sáng rồi...

Bảo Châu thức dậy thì Côn Sơn đã ngủ ở bên cạnh cô, nhìn bộ dạng của hắn rất mệt mỏi, Bảo Châu không có quấy rầy hắn.

Thật biết điều mặc xong quần áo xuống lầu ăn cơm, ăn uống no đủ xong, không quên kêu phòng bếp chừa lại một phần đồ ăn cho Côn Sơn, sau đó vô cùng cao hứng tắm rửa cho Tiểu Hoàng.

Lúc Côn Sơn tỉnh lại, đã là giữa trưa, hắn vừa khỏi cửa phòng, Tiểu Đông đã đi tới, nhỏ giọng nói: “Sơn ca, đường chủ nói đêm nay gọi anh đi họp, hình như có chuyện lớn xảy ra.”

Côn Sơn tâm lý nắm chắc, ăn cơm xong, thấy Bảo Châu thật sự nhàm chán, đối với cô vầy vầy tay: “Đi với anh tới cửa hàng không? Trong cửa hàng mới nhập vào một số vải, em đi xem coi có thấy thích cái nào không, anh sẽ kêu người làm cho em mấy bộ.”

Bảo Châu đối với ăn mặc không phải rất để ý, thứ để ý duy nhất chỉ có ăn: “Có ăn ngon không?”

“Mỗi lần có cái gì ăn ngon anh đều kêu người lập tức đưa về nhà rồi, không thì qua cửa hàng xem một chút đi! Thấy cái gì ăn ngon thì cầm về.” Dù sao là cửa hàng của nhà mình, cô thích cái gì thì cứ lấy về.

“Ừ.” Nghe thấy có thể chọn, Bảo Châu vui sướng sờ lên đầu Tiểu Hoàng: “Chị sẽ mang cưng đi ra ngoài tìm ăn ngon a.”

Bảo Châu đi theo Côn Sơn đến cửa hàng, quản lý vừa thấy bà chủ đến, lập tức ân cần: “Bà chủ, bà chủ cần gì?”

Bảo Châu nhìn trái, lại nhìn phải, đồ ăn vặt ở đây trong nhà cô đều có, Bảo Châu nhìn về phía Tiểu Hoàng: “Cưng muốn ăn cái gì?”

Trước ngày trước trong nhà đưa sầu riêng tới, đúng lúc ngày đó Tiểu Hoàng không ở nhà, không có ăn được sầu riêng, chỉ ngửi thấy trong không khí có mùi sầu riêng, một mực ghi nhớ, lúc này nó thật vất vả đến cửa hàng, ngửi thấy được mùi sầu riêng, lập tức bay lên giá đỡ bán sầu riêng.

Bảo Châu thấy nó muốn ăn sầu riêng, đối với quản lý nói: “Lấy dao đến.”

“Bà chủ, sầu riêng rất thối đấy, có cái gì ăn ngon đâu, ngài ném thử cái khác a? Dưa Hami không tệ.”

“Tôi muốn dưa Hami.”

Quản lý vừa định thở ra một hơi, chợt nghe Bảo Châu nói tiếp: “Lấy ra cùng sầu riêng cắt chung một chỗ a, tôi muốn trộn lại với nhau ăn.”

“Vâng.” Quản lý đành phải kiên trì đi lấy, hi vọng Bảo Châu đủ ngốc, để cho hần lừa gạt vượt qua kiểm tra.

Quản lý gọi người đem vỏ sầu riêng đến phía sau văn phòng, sau đó nháy mắt lại sai thuộc hạ của mình ngay lập tức đi tìm sầu riêng, đối với Bảo Châu lừa dối nói: “Tôi ra phía sau cắt sầu riêng, bà chủ chờ một chốc.”

10 phút sau, Bảo Châu một bên ăn vặt gì đó một bên xem báo chí sớm đã đem sầu riêng quên đến chín từng mây rồi.

Nhưng Tiểu Hoàng nhớ rõ a!

Nó dọc theo mùi sầu riêng, từng bước một hướng văn phòng phía sau đi đến, giờ phút này quản lý vừa mới gọi người đem người vừa mua sầu riêng về cắt xong, đang chuẩn bị mang sang cho Bảo Châu ném, Tiểu Hoàng trông thấy sầu riêng, đập cánh bay về phía trước, há miệng đã cắt vài mui, sau đó rất nhanh ăn sạch sẽ, cả dưa Hami đều ăn hết sạch .

Quản lý nhìn chén đĩa trống tuếch, muốn lập tức gọi người lại đi mua một cái ra, đã không còn kịp.

Bảo Châu chơi đùa nhàm chán nhớ tới Tiểu Hoàng, đi tìm Tiểu Hoàng, lúc này mới nhớ tới sầu riêng và dưa Hami, cô thấy chén đĩa trống trơn, lại mắt sắc thấy được sầu riêng trong góc, nghĩ thầm người này động tác thật chậm a!

Cô dứt khoát chính mình động thủ, đẩy vỏ sầu riêng hai ba cái, sau đó cô bị một mùi hương kỳ quái hun thiếu chút nữa ngất đi: “Thối quá a!”

“Bà chủ, sầu riêng vốn chính là thối đấy.”

152. Chương 152: Trả Đũa

v“Nhưng hôm nay đặc biệt thối.”“Là do tác dụng tâm lý của bà chủ, bà chủ ném thử xem, ăn mấy miếng sẽ không thối nữa. Thật sự đặc biệt ăn ngon đấy, ngày hôm qua tôi cũng vừa mới ăn, rất ngon đấy.” Quản lý yên tâm lừa dối, nghĩ thầm cô cái kẻ ngu, tôi không lừa cô thì sẽ lừa ai.

Nhưng thật sự quá thú vị, Bảo Châu ngửi ngửi, ăn không vô, nhìn nhìn vẻ mặt hi vọng của quản lý, cho rằng hẳn muốn ăn, rất hào phóng đưa tới: “Như vậy a! Cho ông ăn.”

Quản lý ngửi được cái mùi thơm của sầu riêng, cũng thiếu chút bị hun hôn mê bất tỉnh, hẳn cố nén buồn nôn, vừa định nói đợi tí tôi nữa ăn, chỉ thấy Bảo Châu đã đem miếng sầu riêng nhét vào hẳn, hẳn ăn cũng không được ném cũng không phải.

Bảo Châu thấy hẳn không ăn, cho rằng hẳn là ngại ít: “Ông chê ít à? Cứ từ từ ăn, tôi sẽ mở thêm mấy trái, cam đoan ông ăn đến no bụng.”

“Không cần! Tôi hiện tại sẽ ăn.” Lại đến mấy cái, hẳn khả năng phải ngất đi thôi, vì vậy quản lý ấn lấy da đầu chảy đầy mồ hôi ăn hết một trái sầu riêng.

Hắn vốn tưởng rằng chuyện này sẽ đi qua, nhưng tiệc vui chóng tàn, chưa tới năm phút đồng hồ, hẳn đột nhiên cảm thấy đau bụng, sau đó bắt đầu dốc sức liều mạng chạy vào nhà vệ sinh, một buổi sáng chạy hơn mười chuyến, hẳn chạy không mệt mỏi, Bảo Châu cùng Tiểu Hoàng đều xem mệt mỏi.

Lúc Côn Sơn xử lý công việc xong, thấy Bảo Châu và Tiểu Hoàng đều mang vẻ mặt sợ hãi nhìn qua nửa trái sầu riêng, hỏi: “Làm sao vậy?”

Bảo Châu ngẩng đầu lên, rất chân thành đối với hẳn nói: “Côn Sơn, về sau em không bao giờ ăn sầu riêng nữa.”

“Vì sao?” Côn Sơn khó hiểu.

Bảo Châu chỉ chỉ quản lý vừa vặn đi ngang qua: “Ông ta thật đáng thương, đã đi vệ sinh từ trưa tới giờ, có khi nào ông ta bị tiêu chảy tới chết không?”

“Ông ta ăn hết sầu riêng?” Côn Sơn nhú mày, từ khi nào thì sầu riêng nhà bọn họ có công dụng của thuốc xổ rồi? Không có lý do a!

Bảo Châu gật đầu.

“Nhà của chúng ta hay sao?”

Bảo Châu tiếp tục gật đầu.

“Không có khả năng, hàng là mấy ngày hôm trước đến. Trừ phi...” Trừ phi người nọ ăn không phải hàng mấy ngày hôm trước, nghĩ vậy, Côn Sơn đi đến trước quầy sầu riêng, giơ tay đẩy ra một trái, bên trong đã xấu, không phải mùi vốn có của sầu riêng, là một cỗ mùi hơi giống nước gạo, thật là kỳ quái, vật như vậy người quản lý kia như thế nào ăn vào, trừ phi trong lòng của hẳn có quỷ.

Côn Sơn rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

Côn Sơn kêu một nhân viên cửa hàng: “Cậu đi gọi quản lý vào phòng làm việc của tôi.”

Lúc quản lý đi vào, Côn Sơn ngồi ở trên ghế sa lon, bắt chéo chân, xem báo cáo tiêu thụ tháng này, quản lý nơm nớp lo sợ đi tới, cúi đầu khom lưng cười nói: “Ông chủ, ông chủ tìm tôi à?”

Côn Sơn chỉ hỏi một câu, hẳn không đánh đã khai: “Sầu riêng ăn ngon không? Nếu không nói thật, những trái sầu riêng trên kệ kia tôi sẽ bắt ông ăn hết toàn bộ!”

“Tôi sai rồi! Ông chủ tha mạng, tôi sẽ khai ra hết.” Tiêu chảy làm quản lý không còn khí lực đặt mông ngã ngồi dưới đất, hẳn biết rõ chính mình chỉ sợ sẽ bị sa thải, nhưng hẳn thật sự không muốn lại ăn sầu riêng nữa! Đời này đều không muốn: “Tôi lấy sầu riêng cũ thay thế cho sầu riêng mới tháng này. Là ông chủ Lưu sai tôi làm như vậy đấy, một tháng này, mỗi lần có trái cây đất tiền đưa tới, ông chủ Lưu sẽ kêu tôi thay đổi, đem hàng mới vận chuyển đi, sau đó đem hàng bán không hết hoặc là hàng xấu chỉ cần bề ngoài nhìn không khác biệt lắm, để đổi, tiền lời kiếm được, chúng ta chia đều.”

“Hỗn đản!” Côn Sơn nghe xong tức giận ném cái ly xuống đất, hoa quả bị đổi, sẽ đập đổ biển hiệu của cửa hàng, cứ thế mãi, ai còn dám đến đây.

“Ông chủ, tôi biết rõ sai rồi, ông chủ sa thải tôi đi!” Thấy Côn Sơn tức giận như vậy, mặc dù biết Côn Sơn là thương nhân đẳng hoàng, nhưng chẳng biết tại sao hẳn vẫn có chút sợ hãi.

“Sa thải ông? Đợi chuyện này qua đi ông xéo ngay cho tôi, nhưng trước tiên, nếu ông không đem chuyện này xử lý êm đẹp cho tôi, tôi sẽ cho ông đẹp mắt.”

“Ông chủ, ông muốn tôi làm như thế nào.”

“Thứ nhất đổi hoa quả lại, đem tất cả những thứ đã nuốt của tôi nhỏ ra. Mặt khác tôi còn muốn ông đăng báo xin lỗi tất cả những người bị hại, hơn nữa kể lại từ đầu chí cuối cho khách hàng biết. Sau đó nói Lục mỗ tôi sẽ hoàn trả lại gấp 10 lần tổn thất.” Côn Sơn nói, chỉ có như vậy mới có thể vãn hồi một chút lòng dân, tuy như vậy sẽ bị người ta cho là Lục Côn Sơn hấn làm việc không cẩn thận, nhưng thành thật có lẽ sẽ càng có thể làm cho người tin phục.

“Ông chủ, nếu tôi làm như vậy, ông chủ Lưu sẽ kêu người đánh tôi đấy.”

“Ông không làm như vậy, tôi hiện tại sẽ đánh ông, ông không tin có thể thử xem? Ông làm chuyện này, nên nghĩ đến hậu quả, trên đời không có thuốc hồi hận.” Dám tính kể với Lục Côn Sơn hấn, nên nghĩ đến có hôm nay.

Nghe vậy, quản lý mặt như đá, hấn khẽ gật đầu: “Tôi biết rõ nên làm như thế nào rồi.”

Côn Sơn nói: “Nếu như sợ bị liên lụy, tôi đề nghị ông trước tiên đưa người thân rời khỏi Quảng Châu, có một số việc ông tự mình làm, có thể sẽ ít rắc rối hơn.”

“Tôi đã biết.” Hoàn toàn chính xác, đưa người thân đi, đến lúc đó sự việc bại lộ, hấn muốn trốn cũng dễ dàng hơn.

“Ông đi ra ngoài đi! Sau khi đổi hoa quả về, tôi sẽ an bài cho ông tiếp nhận phỏng vấn. Thời điểm đi ra ngoài, gọi Bảo Châu vào đây.” Côn Sơn phát phát tay, để cho hấn đi ra ngoài.

Quản lý sau khi rời khỏi, Bảo Châu rất nhanh mang theo Tiểu Hoàng tiến vào.

Côn Sơn đối với cô vẫy tay: “Bảo Châu, đến. Anh hỏi em, nếu như người khác cho em ăn hoa quả bị hư, bây giờ em biết được, em muốn đối phương làm như thế nào để em hài lòng?”

Bảo Châu nghĩ rất đơn giản, không phải là muốn bồi thường, cũng không phải đánh đối phương một trận: “Cho em ăn là được.”

Côn Sơn nghe xong, cảm thấy có đạo lý a! Trong lòng ngầm hạ quyết định, chờ này lên báo, lập tức sẽ giảm giá hoa quả trong ba ngày, giảm tới 50%, quả thực nửa bán nửa tặng, tin tưởng dân chúng sẽ vui lòng, mà hấn cũng không lỗ!

Nghe vợ quả nhiên đúng!

Côn Sơn hôn lên trán Bảo Châu một cái: “Bảo Châu, có em thật tốt.”

Bảo Châu tựa ở trong lòng của hấn, cười ngây ngô: “Côn Sơn, có anh cũng rất tốt.”

“Vì sao?”

“Được ăn no bụng.”

Côn Sơn: “...”

Buổi tối Côn Sơn đến Trí Đường, rốt cuộc biết cái gì gọi là nói đen thành trắng, Thù đường chủ vừa thấy hấn đến, rất không nể tình, đối với hấn nói: “Côn Sơn, tôi còn lo lắng cậu sẽ không tới. Tự cậu nói chuyện lần này là thế nào?”

Côn Sơn không hiểu ra sao: “Tiểu Trương mới tới, tình huống lại đột ngột thay đổi, tôi cảm thấy tình hình nghiêm trọng nên đến xử lý.”

Thù đường chủ cười lạnh: “Tôi nói rất đúng! Nếu không phải cậu đột nhiên xuất hiện, Tiểu Trương không chừng hiện tại đã đắc thủ rồi, không phải cậu không muốn đi sao? Làm gì đột nhiên chạy tới thêm phiền, cậu làm rối loạn kế hoạch của Tiểu Trương, làm cho chúng ta vất vả nhiều ngày uống phí, cậu có biết hay không. Lại còn nói chuyện tiểu Trương với tôi, tiểu Trương có cái gì sai? Bởi vì cậu, tiểu Trương mới bị bắn trúng a.”

153. Chương 153: Có Nỗi Khổ Tâm

Mấy vị đức cao vọng trọng trong nội đường cũng nhao nhao phát biểu ý kiến, Bồi đường đại gia nói: “Côn Sơn, lần này cậu có phần quá đáng. Cậu đã vào nội đường lâu như vậy, lần này như thế nào không đúng mực như thế.”

Quản đường đại gia từ trước đến nay luôn ủng hộ Côn Sơn : “Tôi cảm thấy chuyện này có lẽ có nội tình khác, nghe Côn Sơn nói đi.”

Côn Sơn nghe xong, một chút cũng không có kinh ngạc, nhàn nhạt đáp lại: “Đường chủ, Tiểu Trương nói với ngài như vậy sao? Vậy hẳn có nói cho ngài biết ông chủ Tôn lão có lẽ có quan hệ với Thanh bang không. Lúc hẳn chặn xe, trên xe đi xuống rất nhiều người cầm vũ khí, tôi đoán là người Thanh bang.”

Lời ngầm là, một mình hẳn có thể đối phó nhiều người Thanh bang như vậy sao?

Côn Sơn không đề cập tới ân cứu mạng, hẳn không muốn làm cho Tiểu Trương khó xử, nhưng có một số việc, không thể không nói, bởi vì hẳn không thích bị oan.

Mọi người nghe vậy, đều cả kinh, ngoại trừ Thù đường chủ.

Xem ra Thù đường chủ đã biết chuyện từ đầu đến cuối, là cố ý trả đũa, muốn Côn Sơn gánh tội thay cho hẳn, để hẳn khỏi bị cấp trên trách phạt, tốt nhất mượn cơ hội này ngăn chặn Côn Sơn, dùng tội danh này đá hẳn đến một phân đường Tam cấp nào đó.

Lại không nghĩ rằng Lục Côn Sơn không có chút luống cuống, chẳng những không bị hẳn quát lớn kinh sợ, ngược lại nói đạo lý rõ ràng, làm sắc mặt hẳn tối sầm, đành phải giả vờ không biết, nói: “Vậy sao? Tiểu Trương bị thương, không có nói rõ ràng, xem ra chuyện này là tôi hiểu lầm cậu rồi, bất quá cậu có chứng cứ gì có thể chứng minh lời cậu nói? Ví dụ như ông chủ Tôn có quan hệ với Thanh bang. Tôi làm sao biết cậu có phải vì trốn tránh trách nhiệm nên bịa chuyện hay không.”

Hai chữ hiểu lầm đơn giản, đã muốn dẹp yên?

Nghĩ Lục Côn Sơn hẳn là giấy sao?

Côn Sơn không hi vọng loại chuyện này phát sinh lần nữa, thừa thắng xông lên nói: “Một người bạn của tôi ngẫu nhiên đã nghe được một đoạn nói chuyện, tối hôm qua tôi nghe kể lại, đã mang theo lựu đạn đi. Mặc dù đối phương nhiều người vũ khí tốt, may mắn có quả lựu đạn bạn tôi cho, nếu không tôi và Tiểu Trương chỉ sợ sẽ không còn mạng trở về.”

Hẳn không có nói đến ân cứu mạng, nhưng mọi người nghe xong, tựa hồ cũng đã minh bạch, là hẳn tạm thời dùng lựu đạn cứu được Tiểu Trương. Cái này giống như đang nói..., Thù đường chủ người vô năng, thiếu chút nữa hy sinh thủ hạ, là Lục Côn Sơn dốc sức liều mạng bảo trụ thủ hạ của người, người lại trả đũa.

Thù đường chủ không cam lòng: “Đó là người nào? Lại có lựu đạn lợi hại như vậy?”

“Ngài tra hộ khẩu sao?” Côn Sơn cười nói, hẳn cười rộ lên có chút du côn.

Thù đường chủ tự giác không thú vị, lúc này mới ngừng miệng, cũng không có khích lệ Côn Sơn một câu, chỉ là đem trách nhiệm giao ọi người: “Xem ra nhiệm vụ lần này là chúng ta không có chuẩn bị sẵn sàng, có lẽ Tổng đường chủ công việc bề bộn, sẽ không hỏi tới. Chuyện này mọi người về sau cũng đừng nhắc lại nữa, chúng ta tiếp tục tìm mục tiêu khác a!”

Người Thanh bang, hẳn tự nhiên là không dám động vào.

Côn Sơn không muốn lời hẳn xuống, cảm thấy không có ý nghĩa, cũng không muốn nhìn thấy tình huống chó cùng rứt giậu. Chuyện này hẳn có một đề nghị: “Đường chủ, tôi cảm thấy đầu tiên chúng ta nên tận lực ít xuất hiện, đừng cùng Thanh bang phát sinh xung đột chính diện. Đối với hai phe khả năng đều không có lợi.”

Những lời này, Thù đường chủ cũng đồng ý, hẳn thậm chí nghĩ thẳng quan phát tài, không muốn đi trên chóc Thanh bang: “Các anh em về sau đi ra ngoài, cẩn thận chút, bây giờ là thời điểm nhạy cảm.”

Mọi người gật đầu, Thù đường chủ nói: “Tan họp a!”

Côn Sơn đứng lên quay đầu rồi đi, Thù đường chủ gọi hắn lại: “Cậu đứng lại cho tôi!”

Côn Sơn quay đầu, một mực cung kính làm cho hắn tìm không ra chút gì để bắt bẻ: “Ngài còn có gì phân phó?”

Thù đường chủ đột nhiên cảm thấy phiền chán cái khuôn mặt này của hắn, ghét bỏ khoát tay áo: “Được rồi, cậu trở về đi!”

“Vâng.” Côn Sơn xoay người rồi đi, về nhà ôm vợ a...

Tối hôm sau Côn Sơn đi thăm Thẩm Kỳ Lương, Thẩm Kỳ Lương thấy hắn tiến đến, lúc này mới đem đem súng Côn Sơn cho cắm vào túi.

Thẩm Kỳ Lương đánh giá hắn một chút, đột nhiên cau mày hỏi hắn: “Lục Côn Sơn, cậu đến cùng là người nào?”

“Vì sao hỏi như vậy?” Côn Sơn cùng hắn pha trò.

“Nghe nói ngoại ô có một chiếc xe bị nổ, là của ông chủ Tôn. Do cậu làm phải không?” Chuyện này không phải một thương nhân bình thường sẽ làm, hắn bắt đầu phát hiện, thì ra hắn tuyệt không hiểu rõ Lục Côn Sơn. Người bạn thân thiết này, hắn đột nhiên cảm thấy rất lạ lẫm.

Côn Sơn gật đầu, dù sao dấu điểm không nổi hắn : “Ừ.”

“Đừng nói với tôi, cậu vì tôi trút giận.”

“Không phải.” Côn Sơn trả lời vô cùng dứt khoát.

“Vậy cậu bị điên rồi! Cậu biết rõ đó có thể là xe Thanh bang.” Cùng Thanh bang đối nghịch, trong mắt người bình thường như hắn quả thực là chỉ còn đường chết.

Côn Sơn rất tỉnh táo ở bên cạnh hắn ngồi xuống, thở dài nói: “Tôi có nỗi khổ tâm riêng của tôi.”

“Cậu quả nhiên không tầm thường, rốt cuộc cậu là người nào? Bảo Châu biết không?”

Côn Sơn lắc đầu: “Bảo Châu không biết, tôi có nỗi khổ tâm, tôi không có nói cho Bảo Châu, tự nhiên cũng không thể nói cho anh biết. Nhưng tôi có thể cam đoan với anh, tôi không phải người thương thiên hại lí.”

“Hi vọng như thế, nếu có một ngày tôi phát hiện cậu làm chuyện thương thiên hại lí , Thẩm Kỳ Lương tôi mặc kệ sau lưng cậu có bao nhiêu chỗ dựa, cũng sẽ không bỏ qua cho cậu.”

Côn Sơn rất thản nhiên: “Tùy ý anh, bởi vì chuyện đó sẽ không phát sinh.”

Thấy hắn rất kiên định, Thẩm Kỳ Lương hơi nhẹ nhàng thở ra: “Hy vọng đi! Kế tiếp cậu có tính toán gì không?”

“Tiếp tục như bình thường thôi, thương thế của anh khá hơn chút nào không?”

Thẩm Kỳ Lương gật đầu: “Đã đỡ một ít rồi, không còn chảy máu nữa.”

“Vậy là tốt rồi, anh định lưu lại, hay là về Thái Nguyên tránh đầu gió trước?” Hắn tùy thời có thể an bài cho Thẩm Kỳ Lương.

Thẩm Kỳ Lương suy nghĩ nói: “Tôi cảm thấy không cần phải trở về, tôi muốn tiếp tục ở Quảng Châu, đợi qua một hai ngày nữa chuyện này qua đi, tôi sẽ về nhà.”

“Tùy anh, thời gian không còn sớm, anh nghỉ ngơi, tôi đi về trước.”

Thẩm Kỳ Lương gật đầu: “Nói với Bảo Châu tôi rất tốt.”

“Biết rõ.” Có mấy lời, hắn không nói, Côn Sơn cũng biết nên nói như thế nào. Làm bạn đã lâu như vậy, chút ăn ý ấy vẫn phải có.

Côn Sơn ở Trí Đường dần dần bị mất quyền lực, một số chuyện lớn, Thù đường chủ tuy vẫn hỏi ý kiến hắn, nhưng không tiếp thu ý kiến của hắn, cũng không cần hắn làm chuyện gì. Côn Sơn thân là phó đường chủ, trên thực tế rồi rãnh cái gì cũng không cần làm.

Hắn không sốt ruột, người bên ngoài nhìn thấy đều vì hắn bị đối xử không công bằng mà sốt ruột.

Nhất là A Long A Hồ đi theo hắn, A Long vì Côn Sơn kêu oan: “Sơn ca, đường chủ làm như vậy, quả thực không đem anh để vào mắt, anh muốn làm gì? Chỉ cần anh ra lệnh một tiếng, cho dù là muốn đầu của hắn, em cũng không chối từ.”

154. Chương 154: Khiêu Chiếu?

Côn Sơn nghe vậy cười cười: “Nào có nghiêm trọng như vậy, thật ra như vậy cũng rất tốt, tôi không cần phải hao tổn khí lực, ở nhà với vợ, chơi đùa với con, làm chút buôn bán cũng không tệ. Nhân rồi cũng là một loại hạnh phúc.”

A Long không ủng hộ: “Nhưng người khác đã khi dễ lên đầu anh, anh còn nhịn?”

Côn Sơn gần đây đang đọc sách, xem sách nhiều cũng làm tâm hồn rộng mở hơn, hắn nói: “Hàn Sơn hỏi Thập Đắc: thế gian có người phỉ báng ta, ức hiếp ta, nhục ta, cười ta, khinh ta, lừa ta, ta phải làm như thế nào? Thập Đắc viết: chỉ cần nhẫn hắn, tránh hắn, thuận theo hắn, nhịn hắn, không cần để ý đến hắn, tiếp qua vài năm, người lại xem hắn.”

A Long nghe được không phải rất hiểu, nhưng mơ hồ đã minh bạch một chút: “Cho nên anh muốn nhẫn hắn, tránh hắn, thuận theo hắn, nhịn hắn, không để ý đến hắn? Tiếp qua vài năm hắn có lẽ càng không đem anh để vào mắt.”

Côn Sơn lắc đầu, rất có tự tin: “Hắn sẽ không, cậu cứ đợi xem. Người chính khí làm đại sự, cần có chí lớn, cần nhìn xa, cần thâm tàng bất lộ, cần quang minh lỗi lạc, “

“Nhưng hắn không phải người chính khí.” A Long cảm thấy hắn là tà khí.

“Nhưng Trí Đường là người chính khí.” Người chính khí trên thế giới có thể thuận theo một người tà khí bao lâu? Lục Côn Sơn hắn chính là muốn nhìn Thù đường chủ qua vài còn có thể lên mặt như trước hay không.

“Đã như vậy, vì sao anh còn muốn đối phó ông chủ Lưu?” Côn Sơn đã để báo chí phỏng vấn quản lý, cũng kêu người đưa quản lý đi cục cảnh sát lấy khẩu cung, chuyện huyền ảo rất lớn.

Côn Sơn nói: “Ông chủ Lưu thì khác, ông chủ Lưu là cáo già, so với đường chủ khó đối phó hơn nhiều, đường chủ tôi nhịn hắn, bởi vì hắn là người trong nội đường, tôi là thuộc hạ lại là anh em, không thể ra tay với hắn, cho nên tôi lựa chọn đợi, nhưng ông chủ Lưu không giống vậy, hắn vừa không phải người chính khí, cũng không phải anh em tôi, không cần cố kỵ.”

A Long sau khi nghe, cảm thấy Côn Sơn có lý: “Sơn ca, anh nói như vậy em an tâm rồi, dù sao đời này em đã quyết định theo anh.”

“Tôi biết, chúng ta là anh em.”

Côn Sơn vừa nói xong, rốt cục ông chủ Lưu đứng ngồi không yên gọi điện thoại tới, thở hổn hển nói: “Lục Côn Sơn chúng ta gặp mặt.”

Côn Sơn gật đầu, tâm tình không tệ: “Có thể, ông đến cửa hàng của tôi đi, cửa hàng ở thành nam, địa chỉ tôi nghĩ ông đã rất quen thuộc a?”

“Cậu đến công ty của tôi đi!” Ông chẳng muốn đi, nghĩ thầm Lục Côn Sơn mà ngay cả một công ty cao ốc đều không có, còn muốn đấu với tao? Ngoan ngoãn đến đây đi?

Côn Sơn cũng có kiên trì, hắn không khách khí nói: “Hiện tại người sốt ruột hình như không phải tôi, muốn gặp tôi, phải theo như quy củ của tôi đến.”

“Mày! Lục Côn Sơn mà dám khinh người quá đáng!” Ông chủ Lưu nổi giận.

Côn Sơn như trước bảo trì tâm tình tốt: “Tới hay không thì tùy, mười một giờ tôi đến cửa hàng, 11:30 rời đi, quá hạn không đợi.”

Nói xong Côn Sơn rất quyết đoán cúp điện thoại, đối với một số người, vẫn nên hung ác một chút sẽ tốt hơn.

Côn Sơn cúp điện thoại xong, đón xe đi đến cửa hàng, thời điểm mười một giờ hai mươi, thư ký gõ cửa: “Ông chủ, ông chủ Lưu đến rồi.”

“Mời ông ta vào đi!” Côn Sơn nói xong, tiếp tục vui đầu làm việc.

Chờ nghe thấy tiếng đẩy cửa mới ngẩng đầu lên, đối với ông chủ Lưu ra hiệu mời ngồi, sau đó kêu thư ký đi châm trà.

Đối với hần lãnh đạm tiếp đãi, ông chủ Lưu đen mặt ngồi xuống, ấn tượng của ông đối với Lục Côn Sơn là người trẻ tuổi rất ngạo mạn, chính cái văn phòng này, cho quản lý dưới tay ông dùng, ông còn cảm thấy keo kiệt, người trẻ tuổi này dùng văn phòng keo kiệt như vậy, còn dám cùng ông khiêu chiến?

Nếu không phải ông lười đi vận chuyển hoa quả, hà tất gì động đến hoa quả của hần?

Thư ký châm trà xong đóng cửa lại đi ra, Côn Sơn uống một ngụm trà, ngẩng đầu nhìn ông chủ Lưu: “Ông chủ Lưu, có chuyện mời nói.”

“Tao đây không khách khí, Lục Côn Sơn mày có ý gì?” Ông từ trong túi móc ra giấy triệu tập đến tòa án, ông vốn tưởng rằng chuyện qua một thời gian ngắn sẽ dẹp yên, hoặc là Lục Côn Sơn sẽ hẩn hển tìm tới tận cửa, nhưng không có, ông liền bắt đầu yên tâm, không nghĩ tới sáng hôm nay lại nhận được lệnh triệu tập.

“Ý trên mặt chữ.” Ánh mắt Côn Sơn lạnh lùng, hần nói còn chưa đủ rõ sao?

“Chỉ bằng mày cũng dám kiện tao? Có phải mày không muốn ở Quảng Châu tiếp tục lăn lộn?” Ông chủ Lưu ở Quảng Châu cũng coi như là một nhân vật lớn có uy tín, Lục Côn Sơn chẳng những tìm người đăng báo, còn để cho tòa án triệu tập ông, cái này với ông mà nói, hơi quá đáng, không phải ông chỉ đối có chút hoa quả thôi sao?

“Không muốn ở Quảng Châu tiếp tục lăn lộn chính là ông, ông trộm đồ còn có thể nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, Lục mỗ tôi thật bội phục. Nếu như ông nghĩ phương pháp xử lý, là uy hiếp tôi. Tôi đây chỉ có thể nói cho ông biết, ông sai rồi. Ông đi hỏi thăm một chút, Lục Côn Sơn tôi là như thế nào lăn lộn trên thương trường cho tới nay, nếu sợ uy hiếp, tôi đã không có tất cả như hiện tại, ông uy hiếp tôi, không bằng về nhà tiếp tục mơ mộng còn đáng tin cậy hơn.” Lục Côn Sơn rất không nề tình nói, người khác đánh mặt của hần, chẳng lẽ hần phải đưa mặt ra cho đánh?

“Vậy mày cứ thử xem, mày cho rằng một tờ giấy triệu tập có thể hù đến tao, Lục Côn Sơn mày quá ngây thơ rồi! Tao đứng vững ở Quảng Châu đã hơn mười năm rồi, mày chỉ là người mới tới, cùng tao đấu? Mày có bao nhiêu cân lượng?”

Côn Sơn nhún vai nói: “Tôi một trăm năm mươi hai cân ba lượng, hôm trước vừa cân qua. Cho dù ông là đại thụ ngàn vàng, tôi cũng muốn nhổ tận gốc. Có lẽ tôi không có nền móng như ông, nhưng tôi có can đảm, ông có rễ, tôi có đao, rễ ông có bao nhiêu, tôi sẽ từng đao từng đao từ từ cắt sạch toàn bộ.”

Lục Côn Sơn vẫn là bộ dạng nói cười, nhưng ông chủ Lưu chẳng biết tại sao đột nhiên có một loại cảm giác bị người bóp cổ, người trẻ tuổi này trên người có sát khí, sát khí làm việc nghĩa không được chùn bước, phần sát khí này ông không có, ông e sợ, tựa hồ lần này thật sự phải một nhân vật làm ông đau đầu, nhưng ông có chỗ dựa: “Chỗ dựa của tao, nói ra sợ sẽ hù đến mày.”

Côn Sơn sắc mặt như thường nói: “Là Cảnh Triệu Văn, đúng không?”

“Làm sao mày biết?” Ông chủ Lưu giật mình.

Trí Đường có tình báo chuyên đi thu thập tin tức, Côn Sơn muốn biết, dễ như trở bàn tay, nhưng hần không muốn nói nhiều chỉ nói: “Ngẫu nhiên thấy ông cùng hần nói chuyện, nhưng ông cảm thấy hần sẽ không vứt bỏ một quân cờ như ông sao? Ví dụ như tôi tiến đến tìm nơi nương tựa, với thanh danh bây giờ của ông, ông cảm thấy hần sẽ chọn tôi hay là chọn ông? “

Sao khi bị đăng báo, buôn bán của ông chủ Lưu rất nhanh rút xuống ngàn trượng, buôn bán trong cửa hàng của Côn Sơn lại bắt đầu náo nhiệt, mỗi người đều nói Lục Côn Sơn làm kinh doanh luôn giữ chữ tín. Nếu

như hần không nói, chỉ sợ người khác sẽ không biết hoa quả xảy ra vấn đề, so sánh với nhau, tác phong làm việc của ông chủ Lưu lộ ra hèn hạ, hơn nữa hoa quả nhà ông cao hơn so với nhà Côn Sơn bán rất nhiều, thì càng lộ ra giả hoạt rồi, báo chí bình luận ông đều dùng hai chữ gian thương, thậm chí có người yêu thích cửa hàng của Côn Sơn đã cầm hoa quả bị hư ném vào trong cửa hàng ông chủ Lưu.

155. Chương 155: Lãng Đắc Hư Danh

Ông chủ Lưu buôn bán không bằng trước kia, thanh danh cũng xấu, mặc dù hiện tại ông mua được một nhà báo, bôi nhọ cửa hàng Côn Sơn, nhưng Côn Sơn đã nhanh chóng dẹp yên, Côn Sơn lập tức nhờ người đăng một bài phản bác, và sau đó mời dân chúng đến tham quan cửa hàng, toàn bộ quá trình, để cho bọn họ nhìn thấy đồ của Lục gia có bao nhiêu mới mẻ, hần không sợ bị kiểm tra bị cân nhắc.

Kể từ đó buôn bán rất tốt.

Ông chủ Lưu nghe vậy bả vai dần dần sụp xuống, sắc mặt rất khó coi hỏi Côn Sơn: “Mày muốn như thế nào mới có thể rút đơn kiện?”

“Tôi muốn giết gà dọa khỉ, giết một người răn trăm người. Ông phải tỏ ra chút thành ý, tôi mới rút lại đơn kiện.” Nếu không hần làm nhiều trò như vậy, là vô ích sao? Ít nhất phải trả chút phí vớt vớt a!

“Mày nói đi!” Ông lão Lưu chờ hần sử dụng công phu sư tử ngoạn.

“Bồi thường tất cả tổn thất cho tôi, hơn nữa đăng báo xin lỗi.”

“Cứ như vậy?” Ông chủ Lưu có chút không tin, vì sao hần không gặt gao cắn một ngụm thật mạnh?

Côn Sơn gật đầu, hần cảm thấy nên tha cho người được tha, có một giáo huấn là tốt rồi, hần muốn chính là mặt mũi: “Đúng, nhưng lần sau ông còn dám lập kế tôi, sẽ không có dễ dàng như vậy đâu.”

“Tôi đã biết, tôi lập tức đi xử lý, sẽ cho cậu một đáp án thoả mãn.”

Côn Sơn gật đầu, kêu thư ký tiễn khách.

Giải quyết chuyện này, Côn Sơn ngáp một cái cầm lấy chìa khóa xe, chuẩn bị trở về nhà ăn cơm...

Gần đây ít người tìm Bảo Châu rồi, Bảo Châu đã không cần cải trang đi dạo phố nữa.

Nhưng cứ như vậy đi dạo phố cũng không có ý nghĩa, sau đó Bảo Châu bắt đầu nhàm chán, Côn Sơn thấy cô nhàm chán, vừa vặn hôm nay có một buổi tiệc từ thiện, nên mang Bảo Châu cùng đi.

Trước kia hần rất ít đi xã giao, nhưng vì vững chắc nền móng, gần đây hần bắt đầu xã giao, Trí Đường bên kia không cần hần, hần cũng tịch tịch a!

Đầy người nhiệt tình không có chỗ phát huy, đến trên thương trường, nhiều bạn bè hơn, nhiều con đường lựa chọn hơn.

Đêm đó, Côn Sơn mang theo Bảo Châu sửa soạn rất xinh đẹp cùng nhau đi dự tiệc, Cù Thiều nhàn rồi nhàm chán, cũng đi theo, hiện tại hần đã quen với ánh mắt khinh bỉ của người khác, các người thích khinh bỉ thì khinh bỉ a! Hần đi theo Thiều phu nhân có ăn có uống, thời gian không biết có bao nhiêu tiêu sái.

Đến đại sảnh, Côn Sơn mang theo Bảo Châu đang bắt đầu nói chuyện với nhân vật chính, đưa Bảo Châu đến một ghế sa lon, cúi đầu đối với cô nói: “Anh đi tìm người bạn, nghe nói hần đến rồi, anh đi một chút sẽ trở lại, muốn ăn cái gì, kêu tiểu Cù lấy cho em.”

Bảo Châu gật đầu, nhìn xem mỹ thực bốn phía, cô đã sớm bắt đầu chảy nước miếng, phát phát tay: “Đi đi!”

Cù Thiều hỏi Bảo Châu muốn ăn cái gì, rất thành thực cầm đĩa đi đến bên kia chọn đồ ăn cho cô.

Côn Sơn và Cù Thiều vừa rời đi, mấy vị phu nhân tiểu thư đã hướng bên này đi tới, vừa rồi rất xa các cô đã thoảng đánh giá, vị Lục phu nhân này rất ít lộ diện, thoạt nhìn rất thời thượng, bắt quá nghe nói là người chỉ đến những nơi nhỏ bé, không lên được mặt bàn, thấy cô và hạng người như Cù Thiều ở cùng một chỗ, cũng biết là mặt hàng gì rồi.

Mấy vị phu nhân tiểu thư ăn mặc lấp lánh đi đến trước mặt Bảo Châu, ở bên cạnh cô ngồi xuống, một người trong đó híp nửa mắt nhìn cô: “Lục phu nhân, cô đang nhìn cái gì vậy?”

Bảo Châu nhìn cách đó không xa, có chút nghi hoặc nói: “Vừa rồi hình như tôi nhìn thấy Tiểu Cường, như thế nào không thấy nữa?”

Vị phu nhân kia không biết cô nói Tiểu Cường là cái gì, cho rằng cô đang nhìn người nào đó, không để ý, nói: “Lục phu nhân chồng cô tài giỏi như vậy, có lẽ Lục phu nhân cũng rất tài giỏi, không biết Lục phu nhân tốt nghiệp từ trường nào?”

“Tôi không có được đi học.” Bảo Châu khẽ cúi đầu nói, cô tuyệt không cho đó là nhục, ông nội nói con gái không tài mới là đức, đáng tiếc về sau cô hơi thất đức rồi, nghĩ tới đây, cô cảm thấy thật có lỗi với ông nội, ông nội thật xin lỗi, cháu không có thể kiên trì con gái không tài mới là đức mỹ đến cùng được.

Mấy vị phu nhân thấy cô cúi đầu, cho rằng cô tự ti, trong lòng càng cao hứng, cảm giác về sự ưu việt vụt dâng lên, các cô tuy không nhất định đều là sinh viên, nhưng trường cấp hai. Trường cấp 3 bình thường đều đã trải qua, so với cô gái nghèo quê mùa này, càng lộ ra có văn hóa hơn.

Một vị phu nhân khác ý xấu lừa dối cô: “Không được đi học cũng không sao, có học được tài nghệ nào không?”

Bảo Châu lắc đầu, lão ba trước kia giáo huấn Bảo Nguyệt nói đánh mạt chược tính toán cái gì, cái đó không gọi tài nghệ, chỉ là kỹ thuật phá sản, về sau ngàn vạn lần đừng đề cập cái này, coi chừng người ta xem thường mày.

Bảo Châu nhớ rất rõ ràng, đó là kỹ thuật không phải tài nghệ, đừng đề cập tới.

Đám bà lớn cười đến khoe miệng cong lên, con gái nuôi này của Thẩm Chi Tề, quả thực hư danh, còn không bằng các cô nữa.

Một vị tiểu thư hỏi cô: “Vây bình thường cô thích làm gì?”

Bảo Châu trả lời vô cùng nhanh; “Ăn cơm, ngủ, đánh Tiểu Hoàng.”

“Tiểu Hoàng là cái gì?”

Bảo Châu sờ lên cái ót, nghĩ nửa ngày, sau đó khinh bỉ liếc nhìn cô một cái: “Cô đàn quá a! Tiểu Hoàng thì là Tiểu Hoàng!”

Chúng phu nhân lập tức cười vui, các cô có nghe nói Thiếu phu nhân Lục gia này có chút đặc biệt, nói dễ nghe một chút là hồn nhiên, nói khó nghe hơn là cái đứa ngốc, vốn tưởng rằng là đồn đãi, xem ra thực sự đúng là ngốc thật.

Đám bà lớn vui cười đã đủ, tiếp tục trêu ghẹo cô, một người trong đó nói: “Nghe nói Cù thiếu đã thành tùy tùng của cô, vừa rồi tôi cũng nhìn thấy hân, yền hội còn đi theo, chẳng lẽ muốn dứt cơm cho cô?”

Bảo Châu không có trả lời, bởi vì cô nhìn thấy Cù thiếu đang bưng một mâm đồ ăn thơm ngào ngạt hướng phía cô đi tới, Cù thiếu đi tới, lạnh lùng nhìn thoáng qua đám bà lớn, cảm thấy các cô không có ý tốt.

Sau đó người đàn ông này một giây trước còn mặt lạnh, một giây sau rất nịnh nọt, thay Bảo Châu bưng đồ ăn lên, dọn xong đồ ăn đối với cô cung kính làm một cái tư thế xin mời: “Thiếu phu nhân mời hưởng dụng.”

Bảo Châu rất không khách khí dùng nĩa cắn một miếng cà rốt nói: “Cà rốt già rồi.”

“Vây cô ném thử củ cải trắng.” Giờ phút này Tiểu bá vương nổi tiếng táo bạo ở thành Quảng Châu, trở nên vô cùng dễ nói chuyện.

Bảo Châu ném một miếng súp, khẽ nhú mày: “Thật nóng.”

“Tôi giúp cô khuấy cho nguội lại.” Cù thiếu dùng thìa thay cô nhẹ nhàng đem súp khuấy mát, động tác mười phần chuyên nghiệp.

Làm cho đám bà lớn vốn muốn chế giễu, lập tức trở nên hâm mộ ghen ghét hận.

Thật có mặt mũi a?

Yến hội lớn như vậy, lại chỉ có một mình cô dẫn theo tùy tùng, không phải các cô không muốn mang, mà là yến hội bình thường đều có quy định, không cho phép mang tùy tùng đi vào.

Nhưng Cù thiếu thì khác, người ta là cháu trai của thị trưởng đại nhân, thân phận bày ra đó, hẳn muốn đi vào người khác cũng khó mà nói cái gì.

Tuy nhân phẩm hẳn không lớn, nhưng lớn lên cũng không tệ lắm.

Mỹ nam như thế, lại còn là một mỹ nam có thân phận, cư nhiên đi làm tùy tùng ột cô gái, hầu hạ chu toàn, quả thực rất có mặt mũi!

156. Chương 156: Côn Sơn Trả Thù

Bảo Châu ăn được một nửa chỉ huy Cù thiếu: “Tiểu Cù Tử, tôi muốn uống nước trái cây.”

“Tiểu nhân lập tức đi lấy.”

Cù thiếu vừa đi, đám bà lớn hai mắt nhìn nhau, vừa rồi các cô có nghe lầm hay không?

Cô gái này lại gọi Cù thiếu là Tiểu Cù Tử, cách gọi giống như là thái hậu đang gọi tiểu thái giám bên cạnh, quá uy phong! Quá có khí thế, các cô cũng thật muốn a!

Bảo Châu thấy bọn họ nhìn mình chằm chằm, cho là bọn họ đói bụng, đem chén đĩa dời đến bên cạnh: “Có nước miếng của tôi, muốn ăn thì tự mình đi lấy.”

Các vị phu nhân lúc này mới nhớ tới, đó là một kẻ điên mà!

Đùa giỡn cô một chút cũng được a!

Nếu là buổi tiệc từ thiện, đấu giá là không thiếu được, trong mấy vị phu nhân, trùng hợp có một vị mang theo tranh chữ đến, vị phu nhân kia nói: “Lục phu nhân, tôi không có cướp đồ ăn của cô, chút nữa có thể nhờ cô giúp một việc?”

“Cô nói.” Chỉ cần không đoạt đồ ăn của cô, Bảo Châu rất dễ nói chuyện.

“Tôi có một bộ tranh chữ, đợi lát nữa sẽ lấy ra đấu giá, muốn mời một vị tiểu thư khí chất xuất chúng giúp tôi trình bày bộ tranh chữ kia, tôi cảm thấy cô rất phù hợp, có thể làm phiền cô giúp tôi chuyện này?” Vị phu nhân kia tỏ vẻ rất thành khẩn.

Hỗ trợ, Bảo Châu thật là cam tâm tình nguyện, Thẩm mẹ luôn nói cô chỉ làm trở ngại chứ không giúp được gì, trong nhà bình thường không cho cô hỗ trợ, cô rất nhàn rồi, đã có chút ngứa tay rồi, có thể giúp người khác làm việc, cô rất vui vẻ: “Được!”

“Đợi lát nữa tôi gọi, cô nhớ lên đài nha.” Có trò hay để xem!

Bảo Châu gật đầu: “Được!”

Côn Sơn và người bạn nói mấy câu xong, trở lại bên cạnh Bảo Châu, thấy cô ăn không sai biệt lắm, trong mâm chỉ còn lại có vài miếng cà rốt, biết rõ là cô không thích ăn cái này. Hẳn không muốn lãng phí, cũng không muốn Bảo Châu làm chuyện cô không thích, cho nên cô không ăn, Côn Sơn sẽ tự mình ăn, hẳn tiếp nhận nữa trong tay cô, hai ba miếng đã giúp cô giải quyết hết cà rốt trong mâm.

Bảo Châu dựa vào vai Côn Sơn: “Em hơi mệt.”

“Chúng ta về nhà?”

“Không được.” Cô đã đáp ứng vị phu nhân kia.

“Vậy em dựa vào vai anh nghỉ ngơi đi.” Côn Sơn không hỏi cô nguyên nhân, đoán chừng cô có nguyên nhân để lưu lại.

Một lát sau, buổi từ thiện bắt đầu đấu giá, lúc đưa vật phẩm thứ hai lên, vị phu nhân kia đối với Bảo Châu vẫy tay, Bảo Châu đứng dậy, không đợi Côn Sơn kịp phản ứng, đã vài bước đi lên đài.

Vị phu nhân kia đối với mọi người cười cười, đem một bộ tranh chữ giao cho Bảo Châu, đối với mọi người nói: “Tôi cố ý mời Lục phu nhân đến giúp chúng ta biểu diễn bộ tranh chữ của Lý Đại Sư, xin mời Lục phu nhân đến giúp tôi biểu diễn a!”

Bảo Châu đem tranh chữ mở ra, dọc theo sân khấu đi một vòng, sau đó trở lại giữa sân khấu, cô nhớ rõ trước kia mẹ nuôi mang cô đi tham dự tiệc từ thiện, hình như người khác đã biểu diễn như thế. Biểu diễn xong, Bảo Châu đang chuẩn bị đem tranh chữ thu lại, vị phu nhân kia đột ngột nói: “Cứ như vậy chấm dứt, tựa hồ hơi tiếc nuối, Lục phu nhân có thể giúp mọi người giảng giải một chút về bộ tranh chữ này không?”

Bảo Châu nhìn thoáng qua bức tranh chữ, học theo bộ dáng của lão ba chỉ tranh chữ nói: “Tác phẩm này không tệ! Chữ tốt a!”

“Tốt chỗ nào?”

Bảo Châu: “Chỗ nào cũng tốt.”

Vị phu nhân kia nói: “Vậy cô có thể đọc vài câu cho chúng tôi nghe không?”

“Yên ba mặt sông phong núi gần, yên khóa trọng lâu họa ý sâu.” Bảo Châu nhìn nhìn chữ, đọc lên một câu, chỉ có hai câu, bởi vì câu thứ hai có một chữ cô không biết.

Vị phu nhân kia trong lòng đắc ý, hỏi ô: “Vậy còn câu thứ hai?”

“Chim nhận bắc nhớ lại quá khứ xưa, mùa xuân ngày đó ẩm áp xanh biếc X thành.”

Vị phu nhân kia nghe được chữ X, trong lòng hả hê, cố ý hỏi Bảo Châu: “Vừa rồi cô đọc thành gì? Tôi không có nghe rõ.”

“Chữ nào?”

“Chính là chữ này, cô biết rõ đang đọc cái gì không?”

“Không biết là cái gì.” Bảo Châu thành thật lắc đầu.

Vị phu nhân kia dương dương đắc ý nói: “Đọc , thành là một địa danh.”

Bảo Châu cảm thấy cô rất nhàm chán, chu cái miệng nhỏ nhắn nói: “Cô đã biết rõ còn hỏi tôi, cô thật nhàm chán a!”

(mấy câu thơ mình edit không chính xác lắm mọi người bỏ qua nha ^^)

Bảo Châu nói xong chu miệng xuống dưới đài, chung quanh tiếng nghị luận và cười nhạo lập tức như măng mọc sau mưa.

Côn Sơn bước nhanh đi qua cô, đem cô kéo vào trong ngực: “Không có việc gì, không phải là không biết một chữ thôi sao?”

Bảo Châu hốc mắt hồng hồng, nhìn ánh mắt mọi người, cô cảm giác mình làm cho Côn Sơn thật mất mặt, cẩn thận từng li từng tí hỏi hắn: “Có phải em làm anh xấu hổ muốn chết đúng không?”

Côn Sơn lắc đầu, hào phóng nói: “Chữ kia anh cũng không biết, nếu mất mặt, chúng ta đều mất a.”

“Côn Sơn, anh thật tốt.”

“Chúng ta đi ăn cái gì đi, vừa rồi có món điểm tâm em ưa thích, chúng ta đi tìm xem.” Ánh mắt Côn Sơn đảo qua mọi người, có một số chữ không biết thì sao? Hắn cũng không phải giáo sư đại học, những chữ khoa tay múa chân kia, không biết cũng rất bình thường a. Ở đây tất cả mọi người đều đọc được hết sao?

Côn Sơn kìm nén tức giận trấn an Bảo Châu xong, Côn Sơn đối với Hoắc thiếu ngoắc ngoắc tay: “Tối, giao cho cậu một nhiệm vụ.”

“Anh nói.”

“Về nhà vào trong thư phòng ở lầu hai đem quyển bách gia trăm họ đến cho tôi!” Dám khi dễ vợ hắn, cũng đừng trách Lục Côn Sơn hắn gây khó dễ!

Cù thiếu và Côn Sơn càng ngày càng có ăn ý, hần nói: “Để tôi sai người đi đến nhà của tôi mang Tam Tự kinh, bản chép tay của danh nhân cổ đại tới, ông đây đã lớn như vậy, lần đầu tiên làm việc thiện. Thiếu gia, ngài nhất định phải cho tôi thêm tiền lương!”

Côn Sơn nghe xong, cảm thấy rất hài lòng, tiểu tử này lần này đủ thông minh, rộng rãi nói: “Tiền lương cho cậu thêm một trăm bạc.”

“Cám ơn thiếu gia.” Thật vui vẻ a!

Vui cười đã xong, hần lại buồn bực, hần tại sao phải cầm một bản Tam Tự kinh giá trị mấy trăm đồng bạc, đi đổi một trăm đồng bạc, nghĩ tới nghĩ lui, giống như có chút thiệt thòi.

Nhưng ai kêu có người dám khi dễ Thiếu phu nhân nhà hần a?

Khi dễ Thiếu phu nhân nhà hần, quả thực chính là gây khó dễ với hần!

Làm việc thiện, Côn Sơn không lời chối từ, cha của hần cũng thế, nghe nói hần muốn dẫn Bảo Châu tham dự tiệc từ thiện, Lục lão gia rất hào phóng cầm một kiện đồ cổ mà ông cho rằng cũng không tệ lắm đưa cho Lục Côn Sơn cầm lấy đi đấu giá, lúc Côn Sơn đem đồ vật ra đấu giá, dưới đài còn có người đang nghị luận Bảo Châu không biết chữ.

Đợi thời điểm vật đấu giá của Cù thiếu mang đến, mọi người cảm thấy buồn cười, Tam Tự kinh cũng mang lên, cái đồ chơi cho con nít kia cũng dám lấy ra. Quả nhiên là hiện tại xuống cấp rồi, ngay cả thứ tốt cũng không có, cười chết người ta.

Kết quả chuyên gia xem xét, nói là triều đại XX, chính trị gia XX, bản chép tay của văn học gia, dưới đài lập tức an tĩnh, vật kia lập tức làm tăng giá trị con người lên gấp trăm lần, có hay không?

Dưới đài người có uy tín danh tiếng, nhìn thấy bản Tam Tự kinh, tựa hồ cũng có chút hứng thú, đang muốn chụp ảnh, Cù thiếu làm cái tư thế chờ một chút.

157. Chương 157: Giữ Chặt

Đối với vị phu nhân vừa rồi làm cho Bảo Châu bị trò hề cười nói: “Mã phu nhân, không biết tôi có vinh hạnh mời phu nhân lên trình bài bản Tam Tự kinh do đại sư XX viết không?”

Đây là trả thù trắng trợn!

Như cô không thể không tiếp nhận khiêu chiến, nếu cả Tam Tự kinh cũng không biết, cô còn mặt mũi ở đây lẩn lộn sao?

Cù thiếu rõ ràng là gây khó dễ cô, không có ý tốt, miễn cho người khác nói này nói kia, Mã phu nhân không tình nguyện đi lên sân khấu, chế nhạo hỏi Cù thiếu: “Cần tôi giúp ngài đọc Tam Tự kinh sao?”

“Không cần phiền toái như vậy.” Cù thiếu mở ra, nói: “Phiền toái Mã phu nhân hỗ trợ đọc hai câu cuối cùng này thôi.”

Mã phu nhân thấy mình nhắm mắt đều có thể đọc, há miệng đọc: “Nhân di tử, kim mãn... mãn...”

Sau đó lại nghẹn hognj, chữ phía sau kia, có thể là đã qua nhiều năm, cô quên mất chữ gì rồi, sốt ruột suy nghĩ kỹ một hồi, không nhớ ra được, cuối cùng xấu hổ cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Nhớ không rõ.”

“Là chữ doanh.” Cù thiếu nói xong, dùng một chút đối với cô rất không khách khí nói: “Tam Tự kinh đều nhận thức không được hết, chặc chặc! Nếu tôi là cô, đã không còn mặt mũi đứng đây.”

Mã phu nhân che mặt chạy đi, hôm nay quá mất mặt rồi!

Có thể là bởi vì một màn hài kịch như thế, bản Tam Tự kinh kia lại được ra giá đến cực cao, cuối cùng Côn Sơn dùng gần ngàn đồng lấy được, thời điểm Côn Sơn cầm Tam Tự kinh đã nói: “Về nhà cho con của tôi nhìn lại, nếu không lớn lên nhận thức không được đầy đủ, chẳng phải là ném mặt ông đây sao.”

Ngày hôm sau Mã phu nhân nghe người ta học lại lời Côn Sơn nói, tức đến xanh mặt.

Mất mặt a!

Cô vốn là muốn Bảo Châu mất mặt, kết quả không nghĩ tới chính cô càng mất mặt, nghe nói còn lên báo.

Chút xấu hổ của Bảo Châu so với cô mà nói, quả thực là chín trâu mất sợi lông.

Bảo Châu không được đi học, đọc sai còn có thể chấp nhận, nhưng cô là người tốt nghiệp từ trường trung học nổi tiếng, cả Tam Tự kinh cũng không đọc được thật sự rất mất mặt!

Một tờ báo, Mã phu nhân đã nổi tiếng, Bảo Châu phạm sai, sớm bị người ta ném ra sau đầu.

Cho nên ngàn vạn không nên xem thường Tam Tự kinh, nhìn thấy dễ dàng, kỳ thật cũng có thể gây chết người!

Mã phu nhân không cam lòng, cô muốn xoay chuyển tình thế, hiện tại trên mặt của cô có vết bẩn, nếu có thể cho Bảo Châu một vết bẩn càng lớn, cô có thể thoát thân rồi!

Mã phu nhân cùng mấy vị khuê mật bàn bạc, một vị trong đó nói: “Mã phu nhân, vừa vặn tôi có người anh họ là một thiên tài, mấy ngày nữa anh họ tôi sẽ đến Quảng Châu mở một buổi triển lãm, sẽ mang mấy một số đồ trở về, chúng ta nhớ hẩn thiết kế một chuyện nhìn vào ngay cả con nít cũng làm được, nhưng trên thực tế lại cực kỳ khó khăn, sau đó để cho cô ta làm, khẳng định làm không được!”

“Cái chủ ý này tốt, lần này tôi muốn ả trở thành trò cười cho thiên hạ!”

Thời điểm Bảo Châu nhận được thiệp mời, vốn không muốn đi, cô đối với yến tiệc không có hứng thú gì, nhưng Cù thiếu kiên trì muốn đi, hẩn đối với triển lãm khoa học kỹ thuật cảm thấy hứng thú, hẩn thích mấy chuyện mới lạ.

Côn Sơn công việc bề bộn, cô nhàn rồi cũng là nhàn rồi, liền đi theo, thuận tiện mang theo Tiểu Hồng.

Thường xuyên mang theo Tiểu Hoàng đi ra ngoài, không mang Tiểu Hồng, Tiểu Hồng có chút tức giận, Bảo Châu lần này cố ý mang nó theo, Tiểu Hồng thật cao hứng, rất đặc ý đứng trên vai Bảo Châu, hăng hái kêu: “Bảo Châu tốt! Bảo Châu hay! Bảo Châu tuyệt!”

Tiến vào đại sảnh triển lãm, Bảo Châu bị ngăn lại, nhân viên công tác nói: “Vị này rất xin lỗi, ở đây không thể mang súng vật vào.”

“Tiểu Cù Tử anh tự chơi đi, tôi mang Tiểu Hồng ra bờ sông chơi.” Cô nói.

Mã phu nhân từ xa đã thấy Bảo Châu, làm sao để cô đi, gờ tay giữ chặt cô: “Lục phu nhân đừng đi vội a! Ai nói không thể mang súng vật vào? Tôi nói được thì được.”

Bảo Châu à xong một tiếng, bị cô mạnh mẽ lôi kéo đi vào.

Lúc triển lãm sắp bắt đầu, Mã phu nhân kéo cô qua một bên, chỉ vào mấy món đồ chơi trên võ đài bên cạnh đối với cô nói: “Cái kia là ma phương, rất thú vị, cô có muốn chơi thử không?”

Bảo Châu nhìn thấy trên đài có mấy bạn nhỏ đang chơi, có chút động lòng: “Có thể chứ?”

“Đương nhiên là có thể, hơn nữa thắng có phần thưởng, nghe nói là điểm tâm nước ngoài.”

Bảo Châu nghe thấy có ăn, lập tức lên đài.

Mã phu nhân đối với một nhân viên trên đài liếc ra hiệu một cái, nhân viên lập tức cầm một cái ma phương bị đánh vô cùng xóc xếch cho Bảo Châu, nhân viên giải thích cách chơi cho cô xong, đối với cô nói: “Người đầu tiên tháo ra được sẽ chiến thắng, phần thưởng là điểm tâm nước ngoài. Những người dự thi khác có phần thưởng an ủi, là bánh ngọt thủy tinh. Nhưng nếu qua một giờ không tháo ra được, không có bất kỳ phần thưởng nào.”

Bảo Châu nghe xong, bánh ngọt thủy tinh cô thường xuyên ăn, so với điểm tâm ngoại quốc cảm thấy hứng thú hơn, hai ba lần xoay đã giải quyết xong, ném lên bàn, đòi phần thưởng từ nhân viên, nhân viên công tác một bên kinh ngạc một bên bưng một hộp chocolate cho cô, Bảo Châu thấy là nhãn hiệu nhà mình, không còn hứng thú, trực tiếp chia ấy bạn nhỏ bên cạnh: “Cho mấy em ăn.”

Bảo Châu nói xong vỗ vỗ tay xuống đài, mọi người vốn đang nghị luận cô là một người lớn lại đi tranh giải thưởng với bọn nhỏ nhưng khi thấy cô đem bánh chia ấy đưa nhỏ, lập tức cảm thấy cô gái này thật thiện lương a! Vì để ấy đưa nhỏ đều có bánh, lại tự mình lên đài chơi đồ chơi con nít.

Mã phu nhân rất im lặng, nhưng cô chưa từ bỏ ý định, cô đã tỉ mỉ an bài trò hay, cứ như vậy kết thúc cô thật không cam lòng, nhưng đã kết thúc rồi.

Bảo Châu xuống đài không thấy Mã phu nhân, nhìn quanh bốn phía tìm Cù thiếu, rốt cục ở bên trong võ đài đã tìm được Cù thiếu, trên đó có rất nhiều người, cả trai lẫn gái đang mở ra món đồ chơi khó nhất, tổng cộng có bốn dạng, phải toàn bộ giải ra mới được.

Bảo Châu vỗ vai hấn một cái: “Anh đang chơi cái này à?”

“Thiếu phu nhân, tôi không giải được, nếu không cô đến thử xem? Tôi thích phần thưởng của giải quán quân.” Hấn là một đại nam nhân, dựa vào Bảo Châu đã quen, ở trên một số phương diện, năng lực Thiếu phu nhân vô cùng nổi bật.

“Cái này rất đơn giản a!” Bảo Châu đi đến chỗ ngồi, bắt đầu chơi, cô một bên chơi, nhân viên công tác một bên ở bên cạnh giảng quy tắc trò chơi cho cô, không đợi hấn nói, Bảo Châu đã hoàn thành xong bốn dạng, hướng bên cạnh đặt xuống, đối với nhân viên công tác nói: “Tôi làm xong rồi.”

Nhân viên công tác kinh hãi cái cảm thiếu chút nữa rơi xuống, không thể tin nhìn về phía cô: “Cô chờ một chút, tôi đi gọi nam tiên sinh.”

Nhân viên công tác rất nhanh gọi người anh họ thiên tài đến, người anh họ đồng dạng không thể tin nhìn về phía Bảo Châu: “Cô chỉ cần vài phút đã hoàn thành bốn dạng?”

Bảo Châu gật đầu: “Đúng a!”

158. Chương 158: Muốn Chết?

Mỗ biểu ca không quá tin tưởng, đối với cô nói: “Trong thời gian ngắn như vậy, cô như thế nào hoàn thành được?”

Bảo Châu lắc đầu: “Tôi cũng không rõ lắm.”

“Vậy cô có thể thử lại một lần nữa không? Tôi muốn nhìn một chút.”

“Có thể a! Nhưng phần thưởng phải nhân đôi!” Bảo Châu thừa cơ xảo trá, Tiểu Cù Tử thích phần thưởng, cô cũng muốn một phần.

“Được.” Đối phương hào phóng đáp ứng.

Bảo Châu tìm một cái ghế trống ngồi xuống, trước cầm lấy khối gỗ trên bàn rất nhanh bắt đầu lắp ráp, nhanh như chớp đã hoàn thành. Sau đó là trò chơi xếp hình, cái này càng đơn giản, thuần thực. Tiếp theo là hoa dung đạo, và cứu liên hoàn, cô không cần cố hết sức đã hoàn thành trận đấu, vừa để xuống bàn, cười ha hả hướng người anh họ thiên tài kia đòi phần thưởng: “Cho tôi đi!”

“Nơi này là một phần, tôi còn nợ cô một phần, để hôm khác tôi sai người mang đến cho cô.” Nam nhân gọi người đưa giải thưởng đến cho Bảo Châu, Bảo Châu đưa cho Cù thiếu, Cù thiếu vui vẻ mở ra, là cái bật lửa hấn rất thích, cái bật lửa rất tinh xảo, phía trên khảm ngọc bảo thạch phong cách rất đặc biệt, rất cao cấp.

Bảo Châu thấy cũng ưa thích gật đầu, kêu Cù thiếu đem địa chỉ đưa cho người kia, mang theo Tiểu Hồng rời đi.

Người anh họ kia lại đột nhiên tự giới thiệu: “Vị phu nhân này xin dừng bước, tôi tự giới thiệu một chút, tôi gọi là Hà Phóng. Có thể vinh hạnh mời cô ăn cơm không, tôi có một vài vấn đề muốn thỉnh giáo cô.”

Thiên tài rất tịch mịch, hấn là một nhà vật lý thiên tài, từ nhỏ chỉ số thông minh rất cao, không có địch thủ nào, cho nên cảm giác rất tịch mịch, hôm nay gặp được Bảo Châu, đột nhiên có cảm giác gặp được đồng loại, hấn có vấn đề học thuật rất cao sâu muốn thỉnh giáo Bảo Châu.

Bảo Châu nghe được ăn cơm, dừng bước, nhìn thời gian đã sắp giữa trưa, đối với hần vẫy tay: “Nhưng ăn ở đâu?”

Sau một bữa cơm thần tượng trong lòng cứ như vậy sụp đổ, Bảo Châu trừ ăn ra quả thực cái gì cũng không biết, dừng nói tới vấn đề vật lý, chính là vật lý, cô cũng không biết là cái gì, hỏi Hà Phóng: “Vật lý là cái gì? Có thể ăn được không?”

Hà mỗ rất bị tổn thương: “...”

Càng bị thương hơn chính là Mã phu nhân đã bị chịu đả kích, uống công cô an bài, may mắn hiện trường không có phóng viên, nếu không Bảo Châu lại nổi tiếng rồi.

Tuy Bảo Châu không thể trở thành thần tượng trong lòng Hà Phóng trong thời gian dài, nhưng đã trở thành bạn của hần, thiên tài thì cô đơn, Bảo Châu ăn xong bữa cơm cùng hần hàn huyên vài câu, lại có thể thành lập hữu nghị.

Bảo Châu là như thế này trò chuyện với hần: “Vật lý là cái gì?”

“Có thể làm một số chuyện rất không có khả năng xảy ra trở thành có khả năng, ví dụ như làm cho bóng bàn lung lay trên không trung.”

“Vậy có thể lung lay quả táo không?” Bảo Châu tưởng tượng rất nhiều quả táo và bánh kẹo lơ lửng trên không trung, có lẽ sẽ rất đẹp.

“Có thể thử xem, tôi đang xây dựng phòng thí nghiệm vật lý, nghiên cứu điện ly nguyên tử, thông qua đó có thể làm cho nhiều vật không thể chuyển động trở nên có thể chuyển động, chờ phòng thí nghiệm của tôi tốt hơn, tôi dẫn cô đi tham quan.”

Bảo Châu hỏi: “Lúc nào thì mới tốt hơn?”

“Bây giờ tôi còn đang lôi kéo tài trợ khắp nơi, đợi có nguồn tài trợ sẽ có thể làm một số thí nghiệm lớn, ví dụ như công trình thủy lợi phát triển và mở rộng.”

Hần nói Bảo Châu không hiểu. Nhưng tài trợ thì Bảo Châu hiểu, chính là muốn tiền a!

Cô nhớ trong nhà còn có rất nhiều tiền, vừa nghĩ tới có thể làm cho quả táo lơ lửng, cô cũng có chút không thể chờ đợi được muốn xem rồi, thuận miệng nói: “Tôi tài trợ cho anh!”

“Cô chịu tài trợ tôi?” Rất nhiều người cũng không tin hần, cảm thấy hần làm phòng thí nghiệm là ý tưởng hảo huyền, không có nghĩ đến cô gái này sẽ nguyện ý giúp đỡ hần, cho dù cô không có bao nhiêu tiền đi nữa, hần vẫn rất vui vẻ, cảm giác được khẳng định thật sự quá tốt.

Bảo Châu gật đầu: “Anh cần bao nhiêu?”

Hà Phóng đưa hai ngón tay ra, hần nghĩ một cô gái đã có chồng, bị nhà chồng trông coi, khả năng không có bao nhiêu tiền, hần nghĩ chính mình tuy thiếu tiền nhưng không thể tham lam 2000 đồng là được rồi, ở trong lúc khó khăn này coi như là một món tiền khá lớn.

Bảo Châu không biết hần gơ hai ngón tay là ý gì, mời hần về nhà, sau đó kêu người đi lên lầu kéo một túi tiền mặt và bạc đưa tới trước mặt của hần: “Anh xem có đủ không, không đủ tôi sẽ lấy thêm cho anh.”

Hà Phóng mở túi ra xem, như thế nào không đủ, quả thực quá đủ rồi, hần kích động nắm lấy tay Bảo Châu: “Lục phu nhân, cô thật sự là tri kỷ của tôi, sau khi nghiên cứu thành công, ta nhất định lập tức phái người đưa tới cho cô xem, cô tài trợ số tiền này cho tôi, sẽ có một ngày, tôi sẽ trả lại cả vốn lẫn lãi, tôi tin tưởng tôi có cơ hội xoay người.”

Bảo Châu gật đầu: “Tôi rất chờ mong.”

Đợi lúc Côn Sơn phát hiện, đã không còn kịp nữa, túi tiền của hần đã bay vào trong túi người khác.

Bất quá tiền chính là để tiêu, thân là một người đàn ông, hần sao có thể trách vợ hần dùng tiền?

Vợ có bản lĩnh tiêu, hần phải có bản lĩnh kiếm tiền mới được!

Được rồi! Hần phải cố gắng kiếm tiền, cố gắng làm việc, mới có thể nuôi tốt cô vợ bé nhỏ của hần!

Gần đây Côn Sơn đem thời gian đặt vào công việc rất ít quản chuyện trong nội đường, hần và Thù đường chủ không cùng chí hướng, hơn nữa Thù đường chủ đã đối với hần nổi lên cảnh giác, hần không muốn càng làm mâu thuẫn trong nội đường thêm sâu sắc, chỉ có rời xa.

Nhưng hần đã nhượng bộ rồi, Thù đường chủ lại chủ động trêu chọc hần, hôm nay Thù đường chủ sai người đem gọi hần tới nội đường, đối với hần nói: “Côn Sơn! Gần đây có một chuyện tốt, tôi cảm thấy thích hợp để cậu làm, cậu tới nhận a!”

“Chuyện gì?”

“Chúng ta nhận được tình báo, Nhị đương gia Hồ Bang và ông chủ Đường tối mai ở bến tàu Phú Quý giao dịch thuốc phiện, số lượng cực lớn, hai người này đều là tội ác tày trời, tôi muốn tìm người thay tiu xử lý bọn hần. Hồ Bang là bang phái mới xuất hiện, lại là thế lực ác, có thể tiêu diệt bọn họ khi thế lực của bọn họ chưa phát triển là tốt nhất. Nếu cậu có thể ở thời điểm bọn hần giao dịch, thừa cơ hủy đám thuốc phiện kia, đem tiền cướp về, tôi nghĩ bọn hần sẽ tổn thương nguyên khí, đối với chúng ta mới có lợi.” Nói trắng ra là tìm người đi chịu chết, xem có thể có vận may tốt không, vận nhất chuyện này thành công thì càng tốt.

Vốn hần cũng không muốn, thật sự là sau khi hần nhận chức, công trạng không có bao nhiêu, Tổng đường bên kia đã ra mặt, nói nếu không có thu hoạch lớn sẽ cắt chức hần.

Cho nên hần vì tự bảo vệ mình mới nghĩ tới chủ ý tệt hại này, nếu chủ ý này càng ít người hi sinh càng tốt, vậy hãy để ột người đi làm a!

Đã muốn một người đi làm, thì chính là cái đinh trong mắt hần đi làm! Lỡ có chết đi, hần cũng không đau lòng!

Côn Sơn lại không ngốc, hần đơn thương độc mã đi đối nghịch với hai thế lực lớn, hần muốn tìm cái chết chắc?

Hồ Bang tuy chỉ là một bang phái nhỏ mới phát triển lên, nhưng Tổng đường của người ta ngay tại Quảng Châu, hơn nữa phát triển rất nhanh, hần hủy buôn bán của người ta còn cướp tiền, đây không phải muốn chết là cái gì?

159. Chương 159: Tốt Như Vậy Sao?

Vận nhất về sau Trí Đường và Hồ Bang có hợp tác, hần không phải càng chết thảm hại hơn sao?

Côn Sơn không làm: “Tôi cảm thấy được việc này cần bàn bạc kỹ hơn, không thể nóng vội.”

Thù đường chủ lại chỉ mong lập tức quyết định: “Côn Sơn cậu là người trẻ tuổi, sao không có quyết đoán như thế, chuyện sớm quyết định, sẽ sớm giải quyết xong không phải rất tốt sao?”

Côn Sơn nói: “Nhưng mạng người quan trọng, tôi thấy không thể qua loa.”

“Cậu sợ chết?”

Côn Sơn hỏi lại: “Đường chủ không sợ sao, đường chủ đã anh dũng như vậy thì tự mình đi thử đi. Lục Côn Sơn tôi không vô dụng làm không được chuyện lớn, cho nên cam tâm tình nguyện khoan tay đứng nhìn.”

“Lục Côn Sơn cậu đây là trốn tránh trách nhiệm!”

Bình thường đoạt quyền lợi của hần, thời khắc mấu chốt muốn hần đi chịu chết, nào có chuyện dễ dàng như vậy, Côn Sơn nói: “Tôi nghĩ ngơi một thời gian, thân thủ sớm đã không bằng lúc trước, nếu cương quyết tiến hành, chỉ mất mạng vô ích. Mạng nhỏ này của tôi mất không sao, chỉ sợ sẽ đánh rần động cỏ, làm cho hai bang kết thù kết oán.”

“Vậy cậu muốn như thế nào?”

Côn Sơn nói: “Dùng trí.”

“Cậu định dùng trí như thế nào?”

“Tôi chưa nghĩ ra được.” Một giây sau hắn thay đổi bộ dáng tràn đầy tự tin, cúi đầu xuống đi, trở mặt như lật sách.

“Cậu muốn như thế nào mới có thể nghĩ ra được?”

“Tôi vừa nghĩ tới phải đối mặt với người như vậy, tôi cảm thấy sợ hãi, trừ phi tôi có chút lực lượng.” Lực lượng này, phải xem thành ý của Thù đường chủ.

Thù đường chủ một bên thầm mắng hắn là hồ ly, một bên không tình nguyện mở miệng: “Nếu là cậu nắm chắc không tổn thương bất kỳ một người nào trong nội đường vẫn xử lý xong chuyện này, vậy anh em trong nội đường mặc cậu chi phối.”

Côn Sơn nói: “Hình như tôi đã nghĩ ra một chút rồi, cho tôi nghĩ thêm một chút, tối ngày mai tôi sẽ giao ra phương án.”

Thù đường chủ nghe nói người cố chấp, quả thực không thể ép buộc, chỉ có thể theo hắn đi. Thật ra bây giờ hắn ở trong nội đường, có chút cảm giác nguy cơ, hắn một khi muốn quyết định chuyện gì, trừ mấy vị đại gia tông bác hắn ra thì mấy người khác toàn bộ cũng không phải rất phối hợp, ví dụ như hắn đưa ra một nhiệm vụ, người này xin phép nghỉ, người kia nói làm không được, hắn cũng muốn hỏi ý kiến của bọn họ, nguyên một đám biểu hiện không có bất kỳ ý kiến, cũng không để nghĩ ra kế gì.

Hắn có đôi khi nghĩ, có phải Lục Côn Sơn mặt ngoài thuận theo, sau lưng đã thao túng cái gì, nhưng hắn tìm người theo dõi Lục Côn Sơn vài ngày, không có phát hiện hành tung của hắn có vấn đề, hắn giống như chỉ là một thương nhân bình thường, đi sớm về trễ, không phải ở trong cửa hàng, thì chính là đi xã giao hoặc về nhà cùng với vợ.

Làm cho hắn nghĩ, chẳng lẽ mình hoài nghi sai?

Ngay tại vừa rồi, hắn cảm giác mặc kệ mình hoài nghi có đúng hay không, Lục Côn Sơn cũng là một kẻ địch không thể coi thường, hắn phải cẩn thận đối phó mới được.

Côn Sơn không muốn đối địch với hắn, thế nhưng mắt thấy trong nội đường đều không có thu nhập gì, các anh em sắp ăn không khí rồi, hắn cảm giác mình nên hành động.

Côn Sơn về đến nhà đã nhốt mình vào trong thư phòng, suy nghĩ đến hơn nửa đêm, rốt cục hắn đại khái đã viết ra phương án.

Mấy ngày kế tiếp, Côn Sơn tựa hồ mỗi ngày đi sớm về trễ, có đôi khi trở về ăn xong bữa tối, còn phải đi ra ngoài, đêm khuya mới trở về.

Bảo Châu hỏi, hắn chỉ nói bên ngoài có xã giao.

Bảo Châu không phải người đa nghi, cũng không hỏi hắn, chỉ là có đôi khi nhớ hắn, cảm thấy thời gian hắn ở nhà quá ít.

Bảo Châu không có để ý, Cù thiếu lại lưu ý, hắn lo lắng a!

Nghĩ là thiếu gia ở bên ngoài..., Thiếu phu nhân làm sao bây giờ?

Một buổi chiều họ Cù thiếu thừa dịp Côn Sơn còn chưa trở lại, truyền thụ cho Bảo Châu hiểu hồ ly tinh đáng sợ như thế nào: “Thiếu phu nhân, cô xem tờ báo này, tên trùm XX bởi vì Tiểu Tam mà ly hôn với vợ, cô cũng phải cẩn thận thiếu gia, nếu hắn có Tiểu Tam cô làm sao bây giờ?”

Bảo Châu thật thà lắc đầu, cô rất tin tưởng Côn Sơn: “Côn Sơn sẽ không đâu.”

“Như thế nào sẽ không? Đàn ông muốn thay lòng, đó là chuyện trong nháy mắt, cô ngàn vạn lần phải cẩn thận. Tôi thấy thiếu gia mấy ngày nay đi sớm về trễ, có đôi khi tinh thần sáng láng đi ra ngoài, một mình không chịu nổi trở về, cô không lo lắng sao?”

Bảo Châu nghe hắn nói như vậy, có chút lo lắng: “Không thể nào đâu?”

“Thiếu gia vừa anh tuấn, lại có tiền, phụ nữ còn không muốn dính vào sao! Cẩn thận thuyền chạy vạn năm, tối nay đợi thiếu gia đi ra ngoài, tôi và cô đi theo dõi hắn, xem hắn rốt cuộc mấy ngày này đi đâu.” Cù thiếu nói.

Bảo Châu không quá tình nguyện: “Như vậy được sao?”

Thắm mẹ ở vừa nghe thấy, đem trà long nhãn trong tay để xuống trước mặt Bảo Châu nói: “Tôi cảm thấy Tiểu Cù lần này nói có đạo lý, Thiếu phu nhân cô không ngại đi xem, chỉ là đi vài bước thôi, chờ cô trở về, tôi sẽ nấu chè khoai cô thích nhất.”

“Tôi không muốn đi.”

“Cô không đi, tôi sẽ kêu thầy đến dạy cô học Anh ngữ.”

Nghe xong hai chữ Anh ngữ, Bảo Châu cảm giác mình đau cả đầu, lập tức nói: “Tôi đi!”

Kết quả buổi tối không biết ăn phải cái gì, vừa cơm nước xong xuôi Cù thiếu đã bị tiêu chảy, ở trong phòng vệ sinh một hồi lâu, đi ra đung phải Thắm mẹ: “Thiếu phu nhân đâu?”

“Cậu đang ở nhà? Thiếu gia vừa đi, Thiếu phu nhân hình như đã lập tức đi theo rồi.”

“Nguy rồi! Muộn như vậy, Thiếu phu nhân không gặp nguy hiểm gì a!” Cù thiếu không khỏi lo lắng, đều do cái bụng chết tiệt này của hần!

Thắm mẹ rất không khách khí gơ tay dấm hần một cái: “Đều tại tiểu tử cậu, nếu Thiếu phu nhân xảy ra chuyện gì, tôi sẽ hỏi tội cậu!”

Đêm khuya, trong phòng họp của Trí Đường vẫn sáng đèn như trước.

Côn Sơn đợi mọi người đến đông đủ, một bên ngồi xuống, một bên khiêm tốn đối với mọi người nói: “Đa tạ các anh em đã phối hợp, nhiệm vụ lần này kẻ hèn này may mắn hoàn thành. A Long đem rương trình lên cho Tọa đường đại gia.”

Tọa đường đại gia là người quản lý tài vụ, ông ở trước mặt mọi người mở rương ra, ngoại trừ một phần lấy đi làm việc thiện, còn lại đều chia ọi người, vẫn tương đối khách quan.

Thời điểm Thù đường chủ cầm được tiền, sờ tiền trong tay, một bên cảm thấy Lục Côn Sơn có chút thủ đoạn, một bên nghĩ như thế nào đem hần đề xuống, dù sao đã có số tiền kia, bọn họ trong thời gian ngắn không cần kiếm được món tiền lớn cũng không sao rồi. Nghĩ đến liền đối với Côn Sơn nói: “Tôi thấy năng lực của cậu cũng không tệ lắm, nhưng chỉ có A Long, A Hổ giúp cậu, tôi sợ cậu sẽ lực bất tòng tâm. Tiểu Trương trẻ tuổi, còn cần rèn luyện nhiều, như vậy đi, tôi tạm thời để hần đi theo cậu học tập a.”

Trong lòng Côn Sơn biết, Thù đường chủ làm như vậy nhất định có nguyên nhân khác, có thể là để Tiểu Trương lấy danh nghĩ đi theo học tập, thật ra là giám thị. Cũng có thể là để Tiểu Trương rất nhanh học được chút bản lĩnh của Lục Côn Sơn hần, tương lai có thể thay thế hần.

Hần như thế nào cho người khác cơ hội này?

Nếu như bị thay thế, tương lai Lục Côn Sơn hần có lẽ sẽ không còn quyền thế, Côn Sơn nói: “Đa tạ ý tốt của Đường chủ. Công việc của tôi không nhiều lắm, Tiểu Trương là phụ tá đắc lực của ngài, Côn Sơn không dám đoạt người. Côn Sơn có A Long, A Hổ cũng đã thấy đủ rồi.”

160. Chương 160: Đẳng Đẳng Sát Khí

“Côn Sơn, cậu đừng khách khí, chuyện này quyết định như vậy đi, Tiểu Trương về sau cố đi theo phó đường chủ học tập.”

“Vâng.” Tiểu Trương không tình nguyện đáp.

“Đường chủ cái này thực không cần, Lục mỗ tôi thực lực có hạn, không có tài năng gì đặc biệt, đừng vì tôi mà làm trễ nãi tiền đồ của Tiểu Trương, việc này cho qua a! Trong nội đường có ngài là đủ rồi, tôi chỉ là người bình thường, về sau vẫn phải nhờ đường chủ ngài chống đỡ.” Côn Sơn kiên quyết không muốn, làm xong chuyện này, hần định tiếp tục nghỉ ngơi thật tốt, hần không hi vọng Thù đường chủ bởi vì vậy mà đối với hần càng thêm cảnh giác, cho nên phải giấu tài.

“Trong nội đường vẫn cần cậu hỗ trợ nhiều, tiểu Trương đi theo cậu học tập, không có gì là không được.” Thù đường chủ không thể xác định hẳn thật sự nghỉ ngơi lấy lại sức, hay là nghỉ ngơi dưỡng sức, cho nên vẫn muốn cho tiểu Trương đi theo Côn Sơn, như vậy hẳn mới hiểu rõ tình huống của địch, cũng dễ dàng hơn chút ít.

“Nếu đường chủ đã nói như vậy rồi thì được thôi!” Thù đường chủ cứng rắn như vậy, Côn Sơn đành phải nhận lấy, nhận lấy không có nghĩa là có thể ở bên cạnh Côn Sơn, Côn Sơn đã có ý định điều tiểu Trương cách xa hẳn, ví dụ như để cho tiểu Trương đi quét sân.

“Quyết định như vậy đi, hôm nay trước đến đây, tan họp!”

Kết quả Côn Sơn vừa cùng mấy vị đại gia từ cửa sau đi ra, chỉ thấy Bảo Châu bị mấy con muỗi cắn nổi đầy mẩn mụn đỏ trên mặt, vừa thấy hẳn, nhảy dựng lên hướng phía hẳn đi tới: “Côn Sơn!”

Côn Sơn cả kinh, ngữ khí cũng không khỏi khẩn trương lên: “Sao em ở đây?”

“Tiểu Cù Tử kêu em theo dõi anh, sợ anh nuôi hồ ly tinh.” Bảo Châu vuốt vuốt con mắt có chút mệt mỏi nói.

“Xú tiểu tử! Về nhà xem anh thu thập hẳn như thế nào! Đừng nghe hẳn đoán mò, anh có chuyện đứng đắn.” Côn Sơn đem Bảo Châu ôm trong ngực, cùng mấy vị đại gia gạt đầu cáo biệt, ôm Bảo Châu thời gian dần qua đi trở về, hy vọng có thể tiếp tục gạt Bảo Châu, có một số việc, không biết sẽ tốt hơn.

Bảo Châu rất dễ bị lừa, Côn Sơn nói cô sẽ tin tưởng, hơn nữa tin tưởng không nghi ngờ: “À, Côn Sơn anh làm việc thật vất vả! Về sau mỗi ngày chờ anh về, em sẽ làm bữa khuya cho anh.”

Cô vợ tốt như vậy đi chỗ nào tìm?

Côn Sơn lôi kéo bàn tay nhỏ bé của cô từ từ đi về: “Ăn khuya thì không cần, anh hi vọng em có thể đi ngủ sớm một chút, không cần chờ anh. Công việc của anh cũng sắp xong rồi, về sau có thể thường xuyên ở nhà với em. Nhưng chỗ hôm nay em gặp anh không được nói cho người khác biết, coi như là bí mật nhỏ giữa chúng ta được không?”

Bảo Châu vui vẻ gạt đầu: “Được! Em có bí mật!”

“Cô vợ ngốc!” Hai người về đến nhà, Bảo Châu nhìn thấy Thẩm mẹ đã nói: “Thẩm mẹ, Côn Sơn không có nuôi hồ ly tinh!”

Thẩm mẹ đỏ mặt xấu hổ nhìn về phía Côn Sơn hỏi: “Thiếu gia, chúng ta cũng là vì muốn tốt cho Thiếu phu nhân, cậu đừng giận Thiếu phu nhân, muốn giận thì giận bà già tôi a!”

“Không sao, tôi không tức giận, bà đã già đi nghỉ ngơi đi! Tiểu Cù đâu?” Côn Sơn một chút cũng không có tức giận Bảo Châu, ngược lại rất quý trọng phần tâm ý này của cô, chồng nửa đêm không về nhà, làm cho rất nhiều người hoài nghi, nếu cô không khẩn trương, hẳn mới tức giận. Nhưng họ cù kia ở trước mặt Bảo Châu châm ngòi ly gián cảm tình vợ chồng hẳn, thật sự đáng giận.

“Tiểu Cù sợ Thiếu phu nhân đi lạc, đã đi ra ngoài tìm rồi, còn chưa có trở lại.”

“Thấy hẳn còn có chút lương tâm, chờ hẳn trở về bà nói cho hẳn biết, tiền lương tháng này khấu trừ một phần ba.” Xem tiểu tử kia về sau còn dám càn quấy nữa không!

Côn Sơn không cảm thấy đây là chuyện lớn, nhưng có người lại xem đây là chứng cơ phạm tội, ngày hôm sau Thù đường chủ gọi Côn Sơn đến, nói lời sâu xa: “Côn Sơn này! Trong nội đường có quy củ của nội đường, vợ cậu đã xông vào trong nội đường chúng ta, vạn nhất cô ta nói ra cái gì, đối với tất cả mọi người không tốt.”

“Đường chủ, vợ tôi cái gì cũng không biết, cô ấy sẽ không nói lung tung.”

“Chỉ có người chết mới không nói lung tung.”

“Ngài có ý gì?” Côn Sơn hỏi rất tỉnh táo, tay đã vô ý thức mò cây súng trong túi, hẳn không cho phép bất luận kẻ nào tổn thương Bảo Châu.

“Ý trên mặt chữ, cô ta tìm đến nơi này là thất trách của cậu, cũng là mệnh cô ta không tốt, thấy công lao của cậu lớn, tôi không lấy mạng cô ta, tôi muốn đôi mắt cô ta. Còn có tôi muốn phạt cậu quỳ trong sân ba ngày ba đêm, không cho phép ăn uống.” Thật vất vả bắt được đuôi cá, Thù đường chủ định lợi dụng một phen, hần cơ bản đã thăm dò rõ tính tình Lục Côn Sơn rồi, mọi người đều nói tính tình hần tốt để nói chuyện, có thể nhẫn nhịn. Hần ngược lại muốn xem Lục Côn Sơn có thể nhẫn nhịn bao nhiêu! Tốt nhất hần có thể nhẫn cả đời, nếu hần có thể nén giận cả đời, Thù đường chủ thấy mình có thể lưu hần một mạng.

“Tôi có cần tạ chủ long ân hay không?” Côn Sơn đột nhiên ngẩng đầu, động tác rất nhanh đem cây súng đặt lên ót Thù đường chủ, nắm mạnh vai của hần nói: “Ngài còn muốn mắt của vợ tôi?”

“Mày! Lục Côn Sơn mày thật to gan, dám cầm súng chĩa vào người tao! Mày đây là quy phạm nghiêm trọng đường quy, mày có tin tao trục xuất mày ra khỏi nội đường! Mau để súng xuống.” Thù đường chủ một bên sợ hãi, một bên phô trương thanh thế, hần không tin Lục Côn Sơn vì một con đàn bà, có can đảm đối với hần nổ súng.

“Trừ phi ngài thu hồi mệnh lệnh. Nếu không tôi trước móc mắt ngài.” Côn Sơn nói xong dùng súng ở trên huyết Thái Dương của hần nhẹ nhàng gõ hai cái nói: “Cái gì tôi cũng có thể nhẫn. Ngài muốn phạt tôi như thế nào cũng được, ngài là đường chủ tôi có thể nhẫn. Nhưng ai động vào vợ tôi, tôi sẽ cho người đó đẹp mặt, ngài cho rằng tôi không dám động vào ngài sao?”

“Vậy mày nổ súng thử xem! Trong sân bốn phía đều là người Trí Đường, mày chạy không thoát được đâu!”

Côn Sơn nghe vậy buông súng xuống, Thù đường chủ cho rằng hần đã chịu thua, lại nghe Côn Sơn nói: “Nếu ngài dám động vợ tôi, hiện tại tôi sẽ không giết ngài, tôi có rất nhiều cơ hội giết ngài, bên cạnh ngài không chừng có người của tôi, tôi ở trong tối ngài ở ngoài sáng, ngài có muốn thử hay không? Ngài xem tôi có thể chạy thoát được không. Cho dù chạy không thoát, tôi và ngài đồng quy vu tận.”

Bảo Châu là điểm mấu chốt của hần, mặc kệ người nào cũng không thể đụng vào điểm mấu chốt này.

Bởi vì là anh em, cái gì hần cũng có thể nhẫn, duy chỉ có điểm ấy là không thể được.

Nếu nói anh em như tay chân phụ nữ như quần áo, hần chỉ có một bộ quần áo này, ai động quần áo hần, đừng trách hần chặt tay chân người đó!

Thù đường chủ nhìn thấy trong mắt của hần nồng đậm sát khí, nhất thời không dám hành động thiếu suy nghĩ, thái độ hơi mềm hoá, dù sao mạng nhỏ quan trọng hơn: “Chuyện gì cũng từ từ chuyện gì cũng từ từ! Vừa rồi... vừa rồi bất quá chỉ đùa một chút thôi, cậu đừng để trong lòng.”

“Tốt nhất là vui đùa, nếu không đừng nghĩ sống khá giả.” Côn Sơn nói xong thu súng vào người, động tác vô cùng gọn gàng linh hoạt.

Từ ngày hôm đó, Côn Sơn rất ít xen vào chuyện trong nội đường nữa, hần rất ít đi vào nội đường, hần muốn tận khả năng tránh Thù đường chủ.

Thẳng đến có một ngày Tiểu Trương đi đến trước mặt của hần, Côn Sơn không rõ ý đồ của hần, cho rằng hần chỉ đi ngang qua, Côn Sơn vừa muốn đi, tiểu Trương đột nhiên kéo góc áo hần lại giọng nói: “Cậu chờ một chút, tôi có lời muốn nói với cậu.”

161. Chương 161: Bán Súng Ống Đạn Được?

“Anh nói đi.” Côn Sơn đối với tên gia hỏa lấy oán trả ơn này, ấn tượng thật sự không tốt, từ khi tiểu Trương bị điều đến bên cạnh hần, Côn Sơn chỉ để hần ở hậu viện làm việc lật vật, không cho phép hần tiếp cận nhà lớn, sợ xảy ra chuyện gì.

“Đường chủ đối với cậu đã dây sát tâm, gần đây cậu cần thận một chút, đường chủ sai tôi giám thị nhất cử nhất động của cậu, có cơ hội hạ thủ, lập tức báo cáo với hần.”

“Tại sao phải nói cho tôi biết?” Côn Sơn khó hiểu.

“Có lẽ tôi không phải một người tốt, tôi không thích nợ nhân tình, từ nay về sau, hai chúng thanh toán xong.”

Côn Sơn gật đầu: “Có thể.”

Hôm nay Bảo Châu nhận được một cú điện thoại, là Mộc Thường Khoan gọi tới, hắn nói: “Bảo Châu, anh đến Quảng Châu mở hội nghị sĩ quan, em có rảnh không, anh muốn gặp em.”

“Có a!” Bảo Châu dự giả nhất chính là thời gian, Mộc Đầu tới thật đúng lúc, cô đã một thời gian không gặp Mộc Đầu có chút nhớ hắn rồi.

“Sắp đến giữa trưa, em chọn một nhà hàng nào đó đi, chúng ta gặp mặt.” Hắn không muốn đi tới nhà Bảo Châu lắm, thực ra là không muốn nhìn thấy hình ảnh thân mật của Bảo Châu và Lục Côn Sơn.

Bảo Châu đối với ăn rất lành nghề, rất nhanh đã chọn xong một nhà hàng, cúp điện thoại về sau, Bảo Châu hấp tấp đi lên lầu chọn cho Mộc Đầu một phần lễ vật, lúc này mới cảm thấy mỹ mãn ra cửa, lúc lái xe đưa cô đến nhà hàng, Mộc Thường Khoan một thân quân trang đã đứng ở trước cửa sổ ở lầu hai nhà hàng gọi cô: “Bảo Châu, lên đây.”

Bảo Châu ôm lễ vật lên lầu, không kịp thở đem túi lễ vật cho hắn.

Mộc Thường Khoan nhận lấy, cảm giác thật nặng, bắn khoản một chút s, hiếu kỳ hỏi cô: “Đây là cái gì?”

“Tặng cho anh, lần trước thứ anh tặng em, em rất thích.” Cô rất thích cây súng kia, nên quyết định tặng hắn một phần lễ vật đáp trả.

Mộc Thường Khoan mở ra xem, ngay cả hắn đã trải qua không ít sóng gió lão luyện, cũng không khỏi sững sờ tại chỗ, sau đó có chút lo lắng nhìn lựu đạn, súng máy, cùng với một đồng lớn vũ khí tiên tiến trong túi, kinh ngạc hỏi cô: “Tại sao em có thể có những thứ này?”

“Trong nhà còn rất nhiều, nếu anh thích, em có thể cho anh thêm.” Bảo Châu dùng một bộ dạng hào phóng nói ra.

Mộc Thường Khoan lại giật mình, những vũ khí này với hắn mà nói cũng có thể xem như vật quý, cô như thế nào tiện tay đã có một túi, còn nói có rất nhiều, hắn không khỏi hỏi: “Em còn có bao nhiêu?”

“Hai rương lớn.”

Mộc Thường Khoan bị dọa sau khi hít sâu một hơi, cảm giác được tính nghiêm trọng của chuyện này, một người bình thường tại sao có thể có nhiều súng ống đạn dược như vậy? Chẳng lẽ Lục Côn Sơn có thân phận khác? Hỏi Bảo Châu: “Những thứ này, là của Lục Côn Sơn sao?”

“Là một người bạn tặng cho em.”

“Bạn nào?”

“Người bạn nước Mỹ.” Bảo Châu đối đáp trôi chảy.

“Được rồi, trước bất kể là ai đưa cho em, mang anh đi nhìn.” Trước mắt hắn đang cần súng ống đạn dược, nếu như có thể đem số lượng lớn tới tay, đối với chiến sự kế tiếp, với tư cách một viên thuốc an thần, mới có thể tăng sĩ khí!

“Anh nói muốn mời em ăn cơm! Không cho phép nói xạo, nếu không em đánh mông anh!” Bảo Châu cong miệng lên.

“Được, chúng ta ăn cơm trước!” Mộc Thường Khoan tìm lòng không được lộ ra sủng nịch, sờ lên đầu Bảo Châu. Đối mặt với một cô gái đơn thuần như vậy, hắn nghĩ bất luận kẻ nào cũng đều muốn phải bảo vệ a!

Ăn xong bữa cơm, Mộc Thường Khoan là quân nhân, thường xuyên bề bộn nhiều việc, cho nên ăn nhanh chóng, hắn không nghĩ tới với tốc độ đó, Bảo Châu một chút cũng không thua kém, cơ hồ là đồng thời đem tất cả đồ ăn trên bàn quét sạch, loại cảm giác này thật tốt!

Bảo Châu vỗ cái bụng tròn trịa, thoải mái tựa vào ghế lộ ra nụ cười thỏa mãn: “Thật no a!”

Hai người ngồi một lát, Bảo Châu dẫn Mộc Thường Khoan về nhà.

Đây là lần đầu tiên Mộc Thường Khoan đến nhà Bảo Châu, cái nhà này thoạt nhìn cũng giống nhà của mấy thương nhân khác, không phải rất lớn, nhưng so sánh bày trí, không phải đặc biệt xa hoa, nhưng cũng không quá đơn điệu, có một loại cảm giác bình dị.

Lên lầu hai vào phòng ngủ của Bảo Châu và Côn Sơn, hẳn có loại cảm giác rung động, gian phòng bố trí vô cùng ấm áp, bức màn màu ấm điều, thảm trắng mềm mại, khắp nơi đều là đồ ăn vặt cùng các món đồ chơi cho con nít, trên bàn có một cái bình hình như là trong năm trân phẩm ngự dụng của Càn Long, chén đĩa dùng để đựng hoa quả, giống như cũng là đồ cổ quý báu.

Đối với xa xỉ, hẳn đột nhiên đã có định nghĩa mới, ẩn ẩn lớn trong thành phố, ẩn ẩn nhỏ ở trong phòng, hẳn cảm thấy Lục Côn Sơn này biết cách giấu diếm, nhất định không phải nhân vật bình thường! Hẳn sẽ là người nào đây?

Bảo Châu lôi kéo hẳn đi vào kho đồ ăn vặt, một gian phòng không xê xích với phòng ngủ bao nhiêu, bốn phía bày đầy các loại đồ ăn vặt, giữa phòng là hai cái rương lớn.

Bảo Châu mở một cái trong đó ra, đẩy đồ ăn vặt phía trên ra, bên trong các loại vũ khí tiên tiến lộ ra.

Mộc Thường Khoan nhìn những vũ khí kia, đột nhiên có loại cảm giác mừng như điên tựa như là tìm được bảo tàng: “Thật tốt quá! Bảo Châu, em có thể bán mấy thứ này cho anh không?”

“Không thể.” Lục Côn Sơn về đến nhà, vừa nghe nói Bảo Châu mang theo một người đàn ông mặc quân trang lên phòng ngủ, hẳn đã biết những vũ khí này có lẽ đã bị Bảo Châu trong lúc vô tình bại lộ. Ai! Thật sự là thành cũng Bảo Châu, bại cũng Bảo Châu. Chỉ hi vọng bây giờ hẳn có thể đem chuyện này giải quyết chu đáo, thuận lợi ngăn chặn miệng của Mộc Thường Khoan, đừng cho hẳn nói lung tung khắp nơi.

“Vì sao?” Mộc Thường Khoan xoay người, vẻ mặt nghiêm túc nhìn về phía Côn Sơn.

“Tôi không muốn bán vũ khí, thiên hạ này đã đủ loạn lắm rồi.” Mà hẳn không muốn cho thiên hạ thêm phiền, tiền không cần lương tâm mới trọng yếu, chuyện trái với lương tâm hẳn sẽ không làm.

“Nhưng cậu không bán người khác cũng sẽ bán, ví dụ như người Mỹ hay người Đức. Sư bộ của tôi cần gấp một lượng vũ khí lớn, cậu không bán, tôi cũng chỉ có thể tìm người Mỹ hoặc là người Đức. Cậu nên biết bọn họ rao giá cao cỡ nào, bọn họ đối với quân đội của chúng ta có cảnh giác, sẽ không bán vũ khí tiên tiến cho tôi, chỉ biết đem đồ lạc hậu bán cho tôi. Mà cậu có hàng tiên tiến, vì sao không chịu bán cho tôi? Cậu cũng là người Trung Quốc phải giúp đỡ cho nhau, nếu cậu là người Trung Quốc, cậu hãy bán cho tôi!” Mộc Thường Khoan không nghĩ ra.

“Chính bởi vì tôi là người Trung Quốc, cho nên tôi mới không muốn bán cho anh, tôi không muốn thấy thảm kịch người Trung Quốc đánh người Trung Quốc, tôi bán vũ khí cho anh, cho anh đi đánh đồng bào, tôi không giết người ta, người ta lại vì tôi mà chết, lương tâm tôi làm sao an ổn?” Cho nên hẳn không có ý định bán súng ống đạn dược.

“Cậu không bán cho tôi, người Nhật có vũ khí tiên tiến, người Mỹ cũng có! Chúng ta nếu không có vũ khí tiên tiến, khi chiến tranh nổ ra, người Trung Quốc sẽ phải chịu thiệt, đến lúc đó người chết càng nhiều.... Vũ khí có thể dùng để giết người, cũng có thể bảo vệ tổ quốc.” Mộc Thường Khoan kích động nói.

162. Chương 162: Gian Phu?

Mộc Thường Khoan ngừng một chút nói: “Cậu chút ít cực đoan rồi, dùng chính đồ của mình, không phải tốt hơn sao? Người khác tôi không biết, nhưng tôi có thể cam đoan với cậu, trên tay Mộc Thường Khoan tôi, chưa bao giờ dính qua máu của bất luận đồng bào nào, về sau cũng tận lực sẽ không.”

Hẳn muốn bảo vệ Quốc gia, bảo vệ núi sông, hẳn không phải tên cuồng giết người, hẳn cũng có một mặt thiện lương, nhưng có đôi khi có một số việc chỉ có thể dựa vào vũ lực để giải quyết, hẳn nguyện ý cầm lấy đao thương, vì nhân dân mà chiến đấu. Hẳn không muốn nhờ vào vũ khí đi cướp đoạt cái gì, hẳn thậm nghĩ thủ hộ.

Côn Sơn nghe hẳn nói, trầm mặc một hồi đối với Mộc Thường Khoan nói: “Ở đây không phải chỗ nói chuyện, đi vào trong phòng ngồi nói đi!”

Vào trong phòng, Bảo Châu ngồi ở một bên nghe, cô cái hiểu cái không, lại không muốn rời đi, cô muốn nghe tiếp. Ngoan ngoãn không có quấy rầy bọn họ, chỉ là yên tĩnh lôi kéo tay Côn Sơn, ngồi ở một bên nghe.

Mộc Thường Khoan nói đến khan cả giọng, uống một hộp nước, không xác định hỏi Côn Sơn: “Cậu bán hay không?”

“Không bán.” Côn Sơn rất kiên định đáp.

Bảo Châu nghe xong, cô không hiểu chính trị, nhưng mơ hồ cảm thấy Mộc Đầu làm rất đúng, lắc cánh tay Côn Sơn: “Côn Sơn anh bán cho anh ấy đi!”

Côn Sơn lắc đầu, sau đó đột nhiên như trút được gánh nặng nói: “Tôi không bán, nhưng tôi có thể tặng cho anh.”

Mộc Thường Khoan đang buồn rầu, không nghĩ tới hắn lại đột nhiên chuyển biến lớn như vậy: “Cảm ơn, tôi thay mặt các tướng sĩ cảm ơn cậu. Bất quá tôi rất ngạc nhiên, tại sao cậu đột nhiên đáp ứng?”

“Lời của anh, tôi đã nghĩ thông suốt. Huống hồ những súng ống đạn dược này tôi không có dùng tới, cho dù có cả đời tôi cũng dùng không hết, để đó cũng lãng phí. Hơn nữa xử lý không tốt còn sẽ biến thành tai hoạ ngầm, anh muốn, thì lấy đi!” Vì nhân dân, hắn nguyện ý góp một phần sức lực, tiền không quan trọng, dù sao súng ống đạn dược trong nhà cũng không nhiều, chỉ có hai rương mà thôi.

“Lục Côn Sơn, tôi rất hân hạnh được biết cậu!” Mộc Thường Khoan vươn tay ra bắt tay với hắn.

“Hân hạnh quen biết.” Côn Sơn cùng hắn bắt tay về sau, kêu Bảo Châu đi xem cục cưng. Hắn gọi Mộc Thường Khoan vào thư phòng thương lượng chi tiết vận chuyển, chuyện này phải giữ bí mật, nếu làm không tốt có thể sẽ có phiền toái lớn.

Ngày hôm sau không biết vị phóng viên nào trùng hợp chụp được ảnh Mộc Thường Khoan và Bảo Châu gặp mặt ở nhà hàng. Tòa soạn báo kia đúng lúc là của chồng Mã phu nhân mở, Mã tiên sinh vừa nói với Mã phu nhân, Mã phu nhân rất quyết đoán để cho tòa soạn đem tin tức đăng lên, đề mục càng kinh hãi càng tốt, cô không sợ bị người ta tìm phiền toái, nếu lần này Vạn Bảo Châu còn không gặp chuyện xui xẻo, tên của cô sẽ đảo lộn lại.

Bảo Châu là người bản địa còn Mộc Thường Khoan tuy là quân nhân nơi khác, nhưng người kia quân phục anh tuấn, xem xét chính là một tướng lĩnh cao cấp, Thiếu phu nhân Lục gia lén lút thần bí ngoại tình với sư trưởng, vượt qua suy nghĩ...!

Tiêu đề này đủ kinh hãi đi nha?

Tiêu đề vừa ra, toàn thành một mảnh xôn xao, gièm pha khắp nơi.

Cha của Bảo Châu nhìn thấy, rất tức giận gọi điện tới Lục gia, đúng lúc Côn Sơn nhận được, Côn Sơn đối với chuyện này rất trấn định; “Đó là người hợp tác làm ăn với con, cũng là bạn của Bảo Châu, con còn không nghĩ Bảo Châu, cha cứ yên tâm đi!”

Con rể nói như vậy, hắn còn có thể nói như thế nào, nói hai ngày nữa đến ăn cơm xong, liền treo điện thoại, đi chơi mặt chược.

Côn Sơn cũng không có để ở trong lòng, cảm thấy là tin đồn thất thiệt.

Sắp đến giữa trưa, điện thoại Bảo Châu lại vang lên.

Bảo Châu nhận điện thoại, là Chu sư trưởng đã lâu không gặp, Chu sư trưởng nhớ tới Bảo Châu ở đây, dù sao cũng rảnh, đi gặp mặt cô, sẵn tiện mang cho cô rất nhiều đặc sản địa phương, hắn biết rõ nhà đầu kia thích ăn, là ân nhân cứu mạng của hắn, hắn tạ ơn bao nhiêu lần, đều không đủ: “Lục phu nhân, có thể hay không? Tại hạ xin mời vị ân nhân cứu mạng ăn cơm trưa.”

“Được!” Bảo Châu theo hồ lô vẽ hồ lô, mang lễ vật tiến đến.

Chu sư trưởng nhìn thấy Bảo Châu thật cao hứng, hấn hiện tại đối với Bảo Châu rất tôn trọng, hoàn toàn không có bất kỳ ý xấu nào, chỉ là rất đơn thuần như quan tâm bạn cũ, sau khi ngồi xuống, Chu sư trưởng từ trong tay áo móc ra một hộp nhỏ đưa cho cô: “Mở ra nhìn xem, có thích hay không?”

Bảo Châu mở ra, bên trong là một vòng cổ kim cương: “Tặng tôi sao?”

“Đây là phu nhân tôi nhờ tôi chuyển cho cô, cô ấy rất cảm ơn cô đã cứu mạng tôi. Mấy tháng trước tôi tái hôn, cưới con gái của tư lệnh, cô ấy đối với tôi rất tốt, hiện tại tôi sống rất hạnh phúc. Cô ấy nói không có cô, thì chúng tôi đã không cuộc sống như bây giờ, cho nên kêu tôi nhất định phải chuyển cho cô. Nếu không phải lần này tôi đi giải quyết công việc, cô ấy cũng muốn đi theo tôi gặp cô.” Chu sư trưởng hiện tại trôi qua không tệ, chẳng những được coi trọng, ở trong quân cũng đứng vững vàng, hiện tại đã có cha vợ làm chỗ dựa, trong lòng của hấn cũng dần dần an tâm.

Bảo Châu vừa nhận lấy, đột nhiên có một phụ nữ bước nhanh tới đối với Bảo Châu cười đến âm dương quái khí nói: “Bảo Châu à? Cầm trong tay cái gì, cho tôi nhìn xem.”

Người phụ nữ nói xong nhanh chóng từ trong tay Bảo Châu đoạt lấy vòng cổ trong hộp, mỗi người đều nói Lục Côn Sơn so với chồng cô mạnh hơn, nói Vạn Bảo Châu con đàn bà ngu xuẩn này, so cô càng mạnh. Cô đã sớm xem Vạn Bảo Châu là cái đinh trong mắt, không nghĩ tới hôm nay lại ngoài ý muốn gặp được cô và người đàn ông khác cười cười nói nói ăn cơm, buổi sáng nhìn thấy tờ báo nói Bảo Châu cùng một vị sư trưởng ăn cơm, trong lòng đã cười cô không biết liêm sỉ, hiện nay thấy cô cùng người trước mắt này so với người đàn ông trên báo già hơn một chút ăn cơm, trong lòng đối với cô càng khinh bỉ, không nghĩ tới ngay cả đàn ông già như vậy đều ăn được?

Cô mở hộp ra nhìn, bên trong là một vòng cổ kim cương khá lớn, người trước mắt này ăn mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn, giày vải màu đen, nhìn không ra còn có tiền a?

Trách không được Bảo Châu có thể vừa ý tên già như vậy!

Bảo Châu không thích chị dâu này, bửu môi đoạt lại: “Chị dâu, trả lại cho tôi!”

“Như thế nào then quá hoá giận rồi, cô có thể ở đó cùng gian phu cười cười nói nói, còn sợ tôi nắm được chứng cứ sao?” Người này chính là Ôn tiểu thư cô vợ mới cưới của Lục Hoài Ninh, cô không sợ hãi nói.

“Cô mới là gian phu! Cả nhà cô đều là gian phu!” Bảo Châu rất tức giận thò tay cướp lại.

Ôn tiểu thư không để cho cô lấy lại, giơ tay lên thật cao, rất là đắc ý nói: “Tùy cô nói như thế nào, có bản lĩnh cô đi nói với cha chồng đi, để cho cha đến chủ trì công đạo cho cô. Tôi cũng không tin cha sẽ bỏ qua cho cô và tên gian phu này.”

Mở miệng ngậm miệng đều gian phu, mặc dù hiện tại tính tình Chu sư trưởng đã tốt hơn nhiều, trong lòng cũng tức giận, lời này truyền ra ngoài hấn và Bảo Châu làm sao gặp người?

Hấn không phải tú tài, hấn khó có thể cùng người phụ nữ càn quấy trước mắt giải thích, từ trong túi móc ra một cây súng, hướng trên bàn quăng ra, rất bình tĩnh nói: “Lại nói bậy, cô có tin ông đây bắn chết cô không!”

Ôn tiểu thư bị dọa liên tiếp lui về phía sau: “Tôi, tôi không dám...”

163. Chương 163: Nổ Xe?

Bảo Châu giơ tay đem vòng cổ đoạt về, tức giận đối với Ôn tiểu thư hô: “Chị dâu, chị thật xấu! Em sẽ nói với Côn Sơn chị bắt nạt em!”

Ôn tiểu thư không nói gì, cô cúi đầu ra khỏi nhà hàng, lập tức đi tìm Lục Hoài Ninh, khóc lóc khuyếch đại sự thật, nói Bảo Châu như thế nào ở bên ngoài, như thế nào tính cùng gian phu bắt nạt cô, kêu Lục Hoài Ninh đi báo thù cho cô.

Lục Hoài Ninh tuy không thích cô, nhưng vợ của mình bị người ta sỉ nhục, hấn cảm thấy thật mất mặt. Và lại nếu như Bảo Châu không còn được cha yêu thương, có khả năng cha cũng sẽ chán ghét Côn Sơn, đối với hấn vô cùng có lợi.

Vừa nghĩ như thế, Lục Hoài Ninh vỗ vỗ vai của cô nói: “Hiện tại anh sẽ phái mấy người chặn cửa nhà hàng, không để cho bọn họ trốn thoát, anh có quen với người của cục cảnh sát, anh có thể cho người cục cảnh sát dùng tội thông dâm bắt bọn họ, đến lúc đó chuyện sẽ dễ xử lý!”

Ôn tiểu thư nghe xong, cảm thấy biện pháp này tốt, sau đó cứ như vậy mà làm.

Thời điểm Bảo Châu và Chu sư trưởng muốn ra nhà hàng, đã bị người ở phía ngoài vây quanh, một đám thủ hạ của Lục Hoài Ninh thấy hai người bọn họ, đối với Bảo Châu nói: “Thiếu phu nhân, mời cô và vị tiên sinh này chờ một lát, hiện tại các người không thể đi.”

“Vì sao?”

“Đại thiếu gia hoài nghi cô và hần thông dâm, có lời gì, đến cục cảnh sát nói đi!” Người tới rất khốc.

Chu sư trưởng vốn muốn xông ra ngoài, nghe thấy ba chữ cục cảnh sát, đột nhiên có loại xúc động xem cuộc vui, đối với Bảo Châu nói: “Cô có muốn xem kịch?”

“Xem kịch à? Có Thiên Tiên xứng không?”

“Có Lấy đá nện chân mình, thế nào bọn họ đi vào bên trong ăn chút điểm tâm rồi tâm sự, có lẽ rất nhanh sẽ trình diễn.” Vừa vặn nhân cơ hội này tranh thủ lúc rảnh rỗi, buổi chiều hần vốn không muốn tham dự yến tiệc, bị vây ở chỗ này, càng dễ dàng kiểm soát thoái thác, hần một người thô lộ, kêu hần khoe khoang hay nói bốc nói phét, hần không thích,

Hai người tán gẫu, không bao lâu sao người cục cảnh sát và Ôn tiểu thư cùng đi vào, rất nhiều người đến, với sự xác nhận của Ôn tiểu thư, mọi người xông vào nhà hàng, trực tiếp đi đến trước mặt Bảo Châu.

Cầm đầu chính là phó cục trưởng cảnh sát Quảng Châu, Lục Hoài Ninh ngày thường cho hần không ít thứ tốt, cần người miệng ngán, bắt người nường tay. Lục Hoài Ninh có chuyện cần, hần đã mang theo người đến, thấy Chu sư trưởng, khẩu khí không tốt nói: “Anh chính là gian phu à? Người tới mang đi cho tôi.”

Chu sư trưởng nghe vậy, khí định thần nhàn nhấp một ngụm trà, thản nhiên nói: “Cậu thử xem xem, tôi có chút hiếu kỳ, cái mũi của cậu bao lâu sẽ bị lấy xuống.”

“Anh hù tôi sao? Tôi không phải người nhát gan, người tới đem bọn họ mang đi cho tôi!” Phó cục trưởng làm cái thủ thế mang đi.

” Lục phu nhân cô xem tôi như thế nào diễn Võ Tòng đánh hổ.” Chu sư trưởng vẫn không chút nào kinh hoảng, giật giật cánh tay đối với Bảo Châu nói.

“Ồ.” Bảo Châu nghe vậy, cho rằng hần muốn hát hí khúc, tuyệt không khẩn trương, vừa ăn củ lạc, vừa nhìn Chu sư trưởng nhanh chóng ra tay đem mấy người trước mắt đánh tới hoa rơi nước chảy, Bảo Châu trầm trồ khen ngợi: “Oa! Công phu của ông thật giỏi, rất giỏi a!”

Trong vài phút Chu sư trưởng đã hạ gục một đám, nhìn thoáng qua Ôn tiểu thư đang run rẩy trốn ở cạnh cửa, rất hài lòng vỗ vỗ tro bụi trên quần áo đối với Bảo Châu nói: “Đã giải quyết xong phế vật, tôi đưa cô về nhà.”

“Cảm ơn, giúp tôi đưa cái này cho vợ ông.” Bảo Châu từ trong túi móc ra một bọc giấy nhỏ đưa cho hần, bởi vì ngại nặng, lần này Bảo Châu học thông minh, chỉ lấy một cây sủng lục tinh xảo nho nhỏ, có qua có lại, phu nhân người ta tặng quà cho cô, cô cũng phải đáp lễ.

Chu sư trưởng tưởng rằng son phấn bột nước, không có nhìn kỹ, tiếp nhận để vào trong túi.

Hai người cùng đi ra ngoài, chưa đi được mấy bước, đột nhiên một chiếc xe hơi ở trước cửa nhà hàng dừng lại, một binh sĩ xuống đối với Chu sư trưởng hành lễ: “Sư trưởng, yến hội đã bắt đầu, tư lệnh nghe nói giữa trưa ngài ở đây ăn cơm, sai tôi tới xem có phải xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn hay không.”

“Không có gì, cậu thay tôi đưa Lục phu nhân về nhà, tôi lập tức đi tham gia yến hội. Về phần ngoài ý muốn, một đám cảnh sát nói tôi là gian phu của Lục phu nhân, tôi thật đúng là rất bất ngờ, giúp tôi chuyển lời cho bọn họ, hỏi có phải thấy Chu mỗ tôi không vừa mắt hay không.” Chu sư trưởng nói xong tạm biệt Bảo Châu, lên xe rời đi.

Sau đó Bảo Châu cũng bị hộ tống lên xe đưa trở về.

Khi đó trong nhà hàng đám người kia không cẩn thận chộc tới quan lớn, tập thể đều tránh không khỏi kiếp số.

Ôn tiểu thư mặc dù không bị đánh, nhưng cô và Lục Hoài Ninh lại bởi vì vậy đắc tội con rể Dung Bắc tổng tư lệnh quân khu, Lục Hoài Ninh gần đây vốn đang kéo quan hệ, nghĩ đến đến sự cung ứng tốt đẹp của quân đội, Ôn tiểu thư quây một phát như vậy, nỗ lực trước kia của Lục Hoài Ninh đều trôi theo dòng nước rồi.

Tại phía xa Hồng Kông Lục lão gia nghe nói chuyện này, cảm thấy con dâu lớn rất cần quấy, gọi điện tới mắng Lục Hoài Ninh một trận.

Lục Hoài Ninh rất phiền muộn nên đã một tuần không có về nhà.

Ôn tiểu thư thật buồn bực, có tịch mình hay không?

Sau đó đi phòng khiêu vũ nhảy, lại không cẩn thận thời điểm đang cùng người đàn ông khác ôm ấp, bị Lục Hoài Ninh nhìn thấy, Lục Hoài Ninh trong cơn tức giận bắt đầu không thèm để ý tới cô, xem cô như không tồn tại.

Ôn tiểu thư làm sao chịu được cơn tức này, trong lúc tức giận về nhà mẹ đẻ.

Tối hôm đó Côn Sơn muốn đi ra ngoài, vừa lên xe, Bảo Châu đứng ở ngoài cửa sổ gọi hắn: “Côn Sơn, em muốn xem phim.”

“Nhưng hôm nay anh có việc, hôm khác lại đi với em!” Hôm nay hắn còn có chuyện quan trọng phải làm, đợi lát nữa phải đi gặp một vị hợp tác.

“Nhưng hiện tại em muốn đi xem phim.” Bảo Châu bủ môi nói, Côn Sơn gần đây thật bận rộn, cô muốn cùng Côn Sơn đi xem điện ảnh.

“Vậy em kêu Thẩm mẹ hay Tiểu Cù đi với em, hôm nay anh thật sự đi không được. Qua vài ngày nữa anh dẫn em về Hồng Kông được không?” Côn Sơn kiên nhẫn giải thích nói.

“Không được!” Bảo Châu thở phì phì quay đầu hướng trong nhà chạy.

Côn Sơn một bên thấy kỳ lạ Bảo Châu bình thường rất dễ nói chuyện, hôm nay sao lại tức giận như vậy, nghĩ đến vợ quan trọng hơn buôn bán, đẩy cửa xe ra vừa định xuống xe, chỉ thấy một vật lớn như nắm đấm hướng phía xe hắn ném tới, Côn Sơn vô ý thức giơ chân chạy đi, hắn chạy 3-4m, đột nhiên một tiếng vang thật lớn, làm chiếc xe của Côn Sơn nổ nát bấy.

Côn Sơn cũng không khỏi bị lực lớn của vụ nổ đánh ngã nhào trên mặt đất, chờ hắn xoay người lại, chiếc xe hơi đã bị chia năm xẻ bảy, khói đặc cuộn cuộn mang theo ít tia lửa từ không trung bay rơi xuống, bốn phía đều là mảnh vỡ của ô tô.

Côn Sơn cảm giác được bên tai tựa hồ còn có tiếng bước chân, hắn dứt khoát nằm trên mặt đất giả chết, đợi tiếng bước chân đi xa mới đứng lên.

164. Chương 164: Ngồi Chờ Chết?

Bảo Châu nghe thấy âm thanh vội chạy đến nhìn thấy trên mặt hắn bị trầy da rất nhỏ, nước mắt như vòi nước không đóng lại được, ào ào chảy xuống: “Côn Sơn, anh có bị thương hay không?”

“Không có việc gì, chỉ là một chút vết thương nhẹ.” Côn Sơn đưa tay sờ sờ tóc của cô: “May mắn mà có em, anh mới thoát về một cái mạng, Bảo Châu em lại cứu anh một lần.”

Bảo Châu ghé vào trong lòng ngực của hắn, ôm hắn chặt chẽ: “Côn Sơn, về sau em sẽ nghe lời, em không bao giờ đi xem phim nữa!”

“Đồ ngốc, hiện tại anh đi xem phim với em.” Hắn nghĩ vừa trải qua chuyện này, đêm nay chắc có lẽ không có việc nữa. Côn Sơn đứng lên dắt tay cô, đối với mọi người chạy đến nói: “Chuẩn bị xe, kêu A Long A Hổ đi theo bảo vệ. Lại đi gọi điện thoại cho Lưu quản lý, kêu hắn thay tôi đi gặp khách hàng.”

Mọi người một bên vì hai người bọn họ lo lắng, một bên nhanh chóng chuẩn bị tất cả, A Long để cho tiện bảo hộ Côn Sơn, đã khảo thi bằng lái xe, chỉ là bình thường không lái.

Hôm nay tình huống đặc thù, A Long lái xe, A Hồ cầm súng ngồi ở vị trí kế bên tài xế.

Côn Sơn đã từ trong vụ nổ vừa rồi khôi phục lại, giờ phút này tuy lòng còn sợ hãi, nhưng đã an tâm không ít, hẳn không ngờ tự nhiên biết là do ai làm, bất quá mặc kệ bất cứ chuyện gì, đợi hẳn xem phim xong với Bảo Châu nói sau.

Côn Sơn đem Bảo Châu ôm trong ngực, không ngừng an ủi cô, Bảo Châu dường như bị hù dọa, co cả người lại, một bộ dáng rất sợ hãi, Côn Sơn trong lòng cũng co lại theo, đau lòng vợ yêu.

Cái tên hỗn đản, ám sát hẳn coi như xong. Vậy mà còn làm vợ hắn sợ!

Để hắn điều tra rõ ràng, lần này tuyệt đối sẽ không nhẫn nhịn như vậy, Côn Sơn vỗ vỗ vai cô, không sợ người khác làm phiền nói với cô: “Chớ sợ chớ sợ, sẽ không còn có chuyện gì, Bảo Châu nhà anh là ngôi sao may mắn.”

Vành mắt Bảo Châu đỏ lên ngẩng đầu nhìn Côn Sơn nhỏ giọng nói thầm một câu: “Côn Sơn, em không muốn mất anh.”

“Em sẽ không mất anh, vĩnh viễn sẽ không, anh cam đoan với em.” Côn Sơn cúi đầu ở trên trán cô hôn một cái, dáng tươi cười mỉa mai hoặc mà tự tin, về sau hẳn sẽ hết sức bảo vệ tốt chính mình, coi như là vì Bảo Châu.

May mắn tối nay chiếu phim hài, Bảo Châu cười cười đã quên chuyện vừa rồi, từ trước đến nay cô là một người dễ quên, lúc hết phim, Bảo Châu cười cười nói nói lôi kéo Côn Sơn thảo luận kịch tình: “Đứa bé kia đàn quá a!”

“Vì sao?”

“Người ta cho nó kẹo, nó chỉ lấy một viên.”

“Vậy nếu là em thì sao?”

Bảo Châu suy nghĩ nói: “Anh một viên, em một viên, Tiểu Cù một viên, Thẩm mẹ một viên, Tiểu Hoàng một viên, A Long một viên, A Hồ một viên, cha một viên, mẹ một viên, cha Phú Quý một viên. Côn Sơn anh nói em muốn mấy viên?”

“Muốn mười viên, nhưng người ta chưa hẳn cho em, cho em hết người ta ăn cái gì?”

“Em lấy chocolate đổi với hắn.”

“Nha đầu ngốc.” Thực là lúc nào đều sẽ không quên ăn, cũng sẽ không quên mọi người. Chocolate so với loại kẹo đường trong phim đáng giá hơn nhiều, nhưng cô lại tỏ ra em rất thông minh, chọc cho Côn Sơn cũng không khỏi cong khóe miệng lên.

Về đến nhà, dụ dỗ Bảo Châu ngủ xong, sắc mặt Côn Sơn trầm xuống, mặt lạnh đi ra khỏi phòng, hướng hậu viện đi đến. Thân phận Tiểu Trương đặc thù, vì để tránh cho thân phận bị bại lộ, Côn Sơn đã cho hắn riêng một phòng, ở bên cạnh nhà trồng cây kiểng.

Trong lòng Côn Sơn có rất nhiều hoài nghi, không đợi được tới hừng đông, đi tới trước gõ cửa: “Tiểu Trương, tôi có việc hỏi cậu.”

Bên trong không có bất kỳ âm thanh nào, lại gõ mạnh một chút, cửa tự động mở ra.

Côn Sơn mở đèn, trong phòng không có người, chần nện chính tề, đồ đạc trong phòng đều sạch sẽ ngăn nắp, không giống như là có người ở lại, nhưng trên bàn có một phong thư, trên phong thư cũng không có ghi cái gì, Côn Sơn mở phong thư ra, trong tờ giấy chỉ viết hai chữ —— là hắn.

Côn Sơn móc ra một hộp diêm, nhẹ nhàng quẹt ra một tia lửa, sau đó đem lá thư đốt đi, hắn không muốn mang đến phiền toái cho Tiểu Trương.

Nhìn lá thư từng chút một bị cháy sạch sẽ, lửa giận trong mắt của hắn lại bùng nổ.

Thù đường chủ nếu ngài đã thật sự muốn tính mạng của tôi, tôi không thể ngồi chờ chết, cái khác hẳn có thể hẳn, nhưng cái này hơi quá đáng rồi.

Từ trước đến nay hẳn không phải người lương thiện, thù này, hẳn tất báo.

Trở lên lầu, gặp về mặt phần nộ của A Hổ và A Long, A Hổ nói: “Sơn ca, có phải do họ Thù làm hay không?”

“Đi vào thư phòng nói.” Côn Sơn nói xong cùng hai người đi vào thư phòng, đóng cửa lại, Côn Sơn dựa vào ghế, gật đầu nói: “Đúng là hẳn.”

“Thật sự là hẳn! Thù đường chủ nếu đã không để anh vào mắt, hơn nữa còn muốn dồn anh vào chỗ chết, chúng ta không thể cứ tha cho hẳn như vậy mãi được, anh từng bước nhượng bộ, hẳn từng bước lấn tới. Lại lui nữa, chúng ta chỉ có một con đường chết, Sơn ca đừng lòng dạ đàn bà nữa!” A Long tràn đầy cảm xúc nói, bọn họ đã nhượng bộ đủ rồi, không thể nhịn được nữa cũng chỉ có thể phản kháng, hẳn không muốn ngồi chờ chết.

Côn Sơn dờ cái trán thở dài nói: “Tôi biết rõ.”

“Sơn ca, chỉ cần một câu nói của anh, hai anh em bọn em, lập tức đi bắt hẳn!” A Hổ nói, ám sát Sơn ca cũng giống như giết bọn họ, ba người bọn họ là anh em tốt nhất.

“Đừng xúc động, chúng ta phải bàn bạc kỹ hơn. Dù sao cũng là một huynh đệ trong nội đường, hẳn có thể bắt nhân, tôi không thể bắt nghĩa, ít nhất không thể lấy tánh mạng của hẳn. Hơn nữa hẳn biết rõ tôi không chết nhất định sẽ tăng cường phòng bị, các cậu khả năng chưa có động thủ thì đã bị bắt. Ám sát đường chủ là tội chết, tuy hẳn ám sát tôi cũng là tội lớn, nhưng chúng ta có chứng cứ sao?” Côn Sơn đã bình tĩnh lại, hẳn muốn đem tên họ Thù kia từ vị trí đường chủ kéo xuống, nhưng phải nghĩ biện pháp, không thể làm ẩu.

“Bọn em chính là nhân chứng!”

“Các cậu là người của tôi, cấp trên sẽ tin tưởng lời nói của một bên như vậy sao? Vì kế hoạch hôm nay, tôi muốn đem Thù đường chủ kéo xuống, nếu hẳn tiếp tục nắm giữ vị trí kia, chúng ta có lẽ sớm muộn cũng gặp nạn.” Hẳn đợi không được vài năm sau, hiện tại hẳn liền muốn kết quả.

“Cái chủ ý này tốt, nhưng mà chúng ta phải làm như thế nào mới có thể kéo hẳn xuống? Chúng ta ở Tổng đường không có người, không thể giúp chúng ta góp lời.” A Hổ nói.

“Chính là bởi vì như vậy, chúng ta phải làm cho thành tích của hẳn không tốt, để hẳn vì phạm sai lầm mà bị thay thế.”

“Nếu không chúng ta liên thủ mấy vị đại gia trong nội đường không ưa hẳn cùng ra tay, trong nội đường người đối với hẳn sớm đã giận mà không dám nói gì. Có mấy vị đại gia hẳn không cách nào chỉ huy, mọi người rất tin tưởng năng lực của anh. Nếu anh ra mặt thuyết phục tất cả mọi người không nghe theo hẳn, làm mất quyền lực của hẳn.” A Long nói.

“Nhưng nếu xử lý không tốt sẽ đánh rần động cỏ.” Côn Sơn cũng cân nhắc qua, cảm thấy không thỏa đáng, tựa hồ có chút tổn hại, sợ sẽ liên lụy những người khác, cũng sợ sẽ làm cho nội đường trở nên hỗn loạn một mảnh.

165. Chương 165: Chí Khí Lớn

“Là hẳn bắt nhân trước, đừng trách chúng ta bắt nghĩa.”

Côn Sơn vẫn cảm thấy không thỏa đáng lắm: “Sai, hẳn bắt nhân, chúng ta không thể bắt nghĩa. Cho tôi suy nghĩ một chút!”

“Sơn ca, anh quá nhân từ rồi! Mới có thể để người leo lên đầu anh!” Côn Sơn có đôi khi rất hung ác, đó là đối với người ngoài. Đối với anh em trong nội đường hẳn quá mức nhân từ, có đôi khi sẽ trở thành chướng ngại vật trên con đường thành công của hẳn.

“Việc này để sau, mọi người trước đi ngủ đi! Có chuyện gì, sáng mai nói sau.” Côn Sơn hơi mệt.

Thật ra muộn như vậy tất cả mọi người đều mệt, thấy Côn Sơn còn chưa hạ quyết tâm, A Hồ kéo A Long đang định nói gì đó rồi đi, ba người trở về phòng ngủ.

Cú điện thoại này là Mộc Thường Khoan gọi tới, Mộc Thường Khoan nói: “Lục Côn Sơn, chúng ta gần đây chuẩn bị cùng người Nhật Bản và người Đức tỷ thí súng, bọn họ xem thường vũ khí của chúng ta, mặt khác sư bộ đều cảm thấy vũ khí cậu cung cấp cho tôi không tệ, nguyện ý mua lại với giá cao, cậu có thể có thêm nguồn không, tiền bạc không thành vấn đề.”

Tỷ thí với người Nhật, đây là chuyện làm quốc gia vẻ vang, Côn Sơn nghĩ nghĩ nói: “Tôi sẽ cố hết sức a!”

Có lẽ cái này có thể xem là một con đường tốt, nếu như hần buôn bán vũ khí, từng bước một làm lớn, có lẽ chờ hần hơi có khởi sắc, Thủ đường chủ sẽ không dám xem thường hần.

Muốn bảo vệ Bảo Châu, không có năng lực nhất định, có lẽ không được.

Nếu như hần làm thành cuộc làm ăn này, thậm chí về sau sẽ có rất nhiều khoản buôn bán súng ống, thứ này chính là chỗ dựa của hần.

Đương nhiên hần dùng thứ này để bảo vệ mình, bảo hộ những người khác, về phần đối phó Hán gian hay người của mình, hần sẽ không bán cho bọn họ một viên đạn, súng của hần chỉ dùng để bảo hộ quốc gia.

Quyết định xong, Côn Sơn cùng hai người anh em bàn bạc, hai người đều rất tán thành, cảm thấy Côn Sơn sớm nên như vậy, nếu hần sớm buôn bán súng ống, còn sẽ có người tới khi dễ hần sao?

Cái này thật sự là một biện pháp tốt.

Quyết định sau khi định xuống, Côn Sơn suy nghĩ nói: “Các cậu chuẩn bị một chút, qua vài ngày nữa chúng ta đi Mỹ, tôi muốn tìm vị buôn bán vũ khí kia gặp một lần, Bảo Châu cũng đi.”

“Vâng.” Hai người gật đầu từng người đi chuẩn bị.

Côn Sơn lấy sách Anh trong học tủ ra, bắt đầu tự học Anh ngữ, Anh ngữ của hần chưa được tốt lắm, phải cố gắng học. Có một số việc dựa vào phiên dịch hỗ trợ, cảm giác không quá an toàn, tự chính mình nói sẽ tốt hơn.

Côn Sơn mang theo Bảo Châu đi nước Mỹ, mặt ngoài nói là đi chơi.

Đến nước Mỹ, Côn Sơn mang theo Bảo Châu vừa xuất hiện ở sông bạc, lập tức đưa tới rất nhiều ánh mắt, cô gái Trung Quốc xinh đẹp đánh bạc rất giỏi lại tới nữa!

Không đợi Bảo Châu gọi ông chủ sông bạc tới, ông chủ kia thấy cô xuất hiện, đã gọi điện cho Bách Lai tiên sinh.

Bách lai tiên sinh từ sau khi đánh bạc với Bảo Châu, cùng người khác bài bạc đều cảm thấy không có thích thú gì nữa, hần là một người vận khí rất tốt, từ trước đến nay chỉ thắng không thua, chỉ khi gặp được Bảo Châu mới có thể thua, hần vẫn cho là chính mình ở trên chiếu bạc là một thiên tài, thắng đến gặp được Bảo Châu.

Bảo Châu sau khi trở Trung Quốc, hần vô cùng hối hận lúc trước không chơi nhiều hơn với Bảo Châu vài ván, gần đây hần thường xuyên đến sông bạc đợi cô, nhưng không thấy cô xuất hiện, thật vất vả đợi cô xuất hiện, Bách Lai tiên sinh vừa nhận được điện thoại, lập tức kích động bay nhanh tới.

Bảo Châu đối với đánh bạc cũng không có hứng thú, vốn Bảo Châu cũng không quá tham.

Kêu Côn Sơn chơi, Côn Sơn đối với đánh bạc cũng không có thích, thế nhưng lúc chờ đợi không có gì làm, nên Côn Sơn với Bảo Châu đánh bạc: “Nếu anh thua, buổi tối anh sẽ đấm bóp cho em.”

Bảo Châu nói: “Vậy nếu em thua?”

“Hậu quả rất nghiêm trọng, em mất xa cho anh.”

“Đến đây đi!” Bảo Châu rất dũng cảm, cô muốn thua, bởi vì đã thật lâu cô chưa đấm bóp cho Côn Sơn, bình thường đều là Côn Sơn mất xa cho cô, Côn Sơn nói cô là phụ nữ phải hưởng thụ.

Người bên ngoài không biết còn tưởng rằng đây là phương thức tán gái mới của Côn Sơn, A Long, A Hồ ở bên cạnh nhìn xem, trong lòng thầm nghĩ hai vợ chồng này thật nhàm chán a!

Hai người đặt thẻ đánh bạc rất thấp, nhưng bởi vì hai người đều lớn lên rất xuất sắc, nên có không ít người vây xem.

Thời điểm Bách Lai đến, Bảo Châu vừa vận thua một bàn, thật cao hứng ôm lấy cánh tay Côn Sơn: “Em thua a!”

Thua còn có thể thua cao hứng như vậy, cô là người đầu tiên a!

Quả nhiên không giống người thường!

Bách Lai đi đến bên cạnh Bảo Châu, đối với cô thân mật nói: “Bảo Châu, hoan nghênh cô lần nữa đến nước Mỹ, lại cùng tôi cá cược một trận thế nào?”

Côn Sơn phiên dịch cho Bảo Châu nghe, Bảo Châu nghe xong lắc đầu: “Không thú vị!”

Bách Lai gần đây có học một chút tiếng Trung Quốc, câu này hắn nghe hiểu nói: “Tôi lấy mười vạn đồng chơi với cô, thắng là của cô, thua cũng là của cô như thế nào? Lần trước bại bởi cô tôi không cam lòng!”

Côn Sơn nghe đến đó nghĩ thầm cơ hội tới, đối với hắn nói: “Nhiều người ở đây, lên trên lầu vừa trò chuyện vừa chơi a!”

Bách Lai nhìn thoáng qua Côn Sơn, lần trước hắn chỉ cảm thấy người Trung Quốc này rất thương vợ, hiện tại xem kỹ hắn, đột nhiên cảm thấy người trẻ tuổi này, khả năng cũng không đơn giản. Có lẽ người này đại khái đoán được thân phận của hắn, người có thể nhìn thẳng ánh mắt hắn, rất ít, mà hắn cũng dám.

Không hề lùi bước, đối với thái độ của hắn không tăng không giảm, lại không thấy a dua nịnh hót, cũng không có khinh thường cùng sợ hãi.

Trong lòng của hắn đối với Côn Sơn thay đổi, có vài phần thưởng thức, như hắn muốn: “Được rồi! Vậy thì lên lầu nói.”

Lên lầu Côn Sơn tự tay rót một chén trà cho hắn, chờ hắn uống một ngụm xong, vừa định mở miệng.

Bách Lai đã mở miệng trước: “Nói đi! Cậu tìm tôi có chuyện gì?”

Côn Sơn mặt không đổi sắc nói: “Tôi muốn cùng ngài hợp tác, đem lễ vật lần trước ngài tặng Bảo Châu đến Trung Quốc, tôi có khách hàng.”

“Cậu muốn bán súng ống đạn dược? Không sợ bị phát hiện sao?” Bách Lai vốn tưởng hắn muốn đến nước Mỹ phát triển, tìm hắn cầu chỉ điểm hoặc là xin giúp đỡ, không có nghĩ đến người trẻ tuổi này lại rất có can đảm, cả súng ống đạn dược cũng dám tiếp xúc.

Côn Sơn lắc đầu: “Nếu sợ tôi đã không đến. Tôi có máy bay, máy bay có thể để ở trong sân lớn nhà tôi ở Hồng Kông, không cần đi tới sân bay. Vận chuyển dễ dàng hơn, ngài chỉ cần cung cấp nguồn và bảo hộ hàng an toàn rời khỏi nước Mỹ là được, nếu như trên đường xảy ra chuyện, tôi sẽ chịu trách nhiệm.”

” Chí khí lớn! Tôi thích người hợp tác như vậy, tôi có thể cùng cậu hợp tác, cậu tìm đúng người, tôi chẳng những bán vũ khí, còn là người chế tạo vũ khí, một phần ba vũ khí nước Mỹ là do tôi cung cấp, tôi có được vũ khí tiên tiến nhất trên thế giới. Nhưng cậu phải tuân thủ quy củ của tôi.” Hắn thích cùng người chí khí lớn hợp tác.

166. Chương 166: Nói Trúng Tim Đen

“Ngài nói.”

“Thứ nhất, mỗi lần giao dịch do tôi quyết định thời gian cùng địa điểm. Thứ hai, không được tiết lộ chuyện chúng ta hợp tác và tên của tôi. Thứ ba, tôi chỉ nhận tiền mặt, mỗi lần giao dịch đưa trước một nửa tiền cọc.”

“Không có vấn đề, trước mắt tôi cần Súng Tiểu Liên 30 cây, súng ngắn 50 cây, 200 cây súng dài, có hàng không?”

“Vấn đề nhỏ, cho dù là muốn máy bay xe tăng cũng không thành vấn đề.” Hấn làm vô cùng lớn, đây quả thực là món buôn bán nhỏ, nhưng hấn sẽ không ngại nhiều tiền, Trung Quốc là một thị trường rất tốt, hấn sản xuất đồ vật có thể chính thức tiến vào thị trường Trung Quốc, đó là chuyện vinh dự với hấn.

“Tạm thời không cần những thứ kia, tôi mang theo nhiều đây, ngài xem có đủ tiền đặt cọc không?” Côn Sơn từ trong túi lấy ra một ít kim cương đưa tới, hấn đã từng bán kim cương, mang theo thứ này vừa nhỏ vừa quý, lấy ra giao dịch lại rất thích hợp.

Bách Lai mở túi ra xem, rất hài lòng, cảm thấy Côn Sơn làm kinh doanh rất thật thà: “Hai người ở chỗ này chơi hai ngày, Sáng hôm sau, tôi sẽ đem thứ cậu cần trực tiếp đưa đến máy bay của cậu.”

“Cảm ơn.” Côn Sơn nhẹ nhàng thở ra, không nghĩ tới thuận lợi như thế, hấn trước khi đi tìm vẫn treo trên cao, giờ có thể dễ xuống rồi .

Chính sự xong xuôi , Bách Lai đánh bạc với Bảo Châu, Bảo Châu thấy vẻ mặt Côn Sơn thật cao hứng, cô cũng cao hứng theo, thời điểm cô cao hứng, tự nhiên thắng tiền.

Sau đó túi kim cương vừa tới tay Bách Lai tiên sinh, không đến một giờ, đã hơn phân nửa về túi Bảo Châu.

Côn Sơn ở bên cạnh nhìn cảm thấy vô cùng thê thảm, vợ của hấn quả thực chính là cái máy thắng tiền!

Côn Sơn ở dưới bàn nhẹ nhàng dùng chân đá đá Bảo Châu, hi vọng cô ít thắng lại.

Bảo Châu cho rằng hấn đá mình chơi, đuổi chân ra một bên nhẹ nhàng đá trở về, một bên tiếp tục đánh bạc.

Côn Sơn thấy ám chỉ không có hiệu quả, đành phải nói: “Thời gian không còn sớm, Bảo Châu chúng ta về đi! Đừng chậm trễ Bách Lai tiên sinh nghỉ ngơi.”

Bảo Châu ngẩng đầu nhìn thoáng qua Bách Lai đã thua xuất mồ hôi trán, hấn hình như thật sự mệt mỏi, Bảo Châu cho rằng hấn rất mệt, phải tay có lòng tốt nói: “Bách Lai tiên sinh, ông không thoải mái sao? Ông nghỉ ngơi cho tốt, tôi đi trước, ngày mai lại tới thăm ông!”

Bách Lai tiên sinh đưa mắt nhìn bọn họ ly khai, rất mâu thuẫn vừa muốn Bảo Châu ngày mai đến, lại vừa hi vọng cô đừng đến, bởi vì hầu bao của hấn thật sự đang đổ máu...

Kim cương vừa tới tay a!

Bài bạc thật sự là không được, có câu nói vất vả kiếm tiền ba mươi năm, đánh một ván bạc hết sạch.

Hấn vốn không tin, nhưng hiện tại thì cực kỳ tin.

Hấn từ nhỏ đến lớn đánh bạc, thập đồ cửu gạt, hấn không sợ! Bởi hấn chính là trùm gian lận! Từ trước đến nay chỉ có hấn lừa người khác, nhưng gặp được Bảo Châu hấn thất bại.

Rút kinh nghiệm xương máu, vì ôm lấy túi kim cương còn lại phân nửa, hấn quyết định bỏ bài bạc, về sau không bao giờ bài bạc nữa!

Vua gian lận bài bạc đã quyết định bỏ bài bạc, hấn định tổ chức một cái nghi thức, để cho tất cả mọi người đến làm chứng cho hấn.

Bảo Châu nghe nói xong lời kéo Côn Sơn bị kích động tiến về trước, tuy không đánh bạc nữa, nhưng Bách Lai tiên sinh nhìn thấy Bảo Châu vẫn rất cao hứng: “ Bảo Châu thân mến, hoan nghênh cô tới.”

Các bạn bè của Bách Lai tiên sinh và đồ khách đối với người bạn Trung Quốc này của hấn cảm thấy rất hứng thú, kêu cô ghi cho Bách Lai mấy chữ Trung Quốc làm kỷ niệm.

Côn Sơn phiên dịch cho Bảo Châu xong, vừa định thay cô từ chối, vì có mấy chữ, có đôi khi cô ghi cả hấn cũng không nhận ra.

Bảo Châu lại gạt đầu, nghĩ thầm mình tới cũng không mang lễ vật, ghi mấy chữ coi như tiền cơm cũng rất tốt nha!

Mọi người thấy cô gật đầu lập tức hào hứng dâng trào gọi người chuẩn bị giấy Tuyên Thành cùng bút lông, Bảo Châu nhìn qua tờ giấy trắng bóng trang hơi bối rối, trong đầu cô cơ hồ trống rỗng, cầm bút lông thủy chung không có đặt xuống.

Côn Sơn nhìn cô, nhắc nhở một câu: “Em còn nhớ cậu Tiểu Cù thường nói gì không?”

Bảo Châu nghĩ tới, đề bút trên giấy ngoắc ngoắc viết mấy chữ to, viết ngoáy Côn Sơn không cách nào nhận ra, hần tuy đã mất mặt quen rồi, nhưng đây là lần đầu tiên mất mặt trước người nước ngoài, vừa định bộc lộ tài năng giúp cô giăng hòa.

Chợt nghe thấy chung quanh đang yên tĩnh sau một lát đột nhiên vang lên tiếng vỗ tay như sấm, một người da trắng nói: “Nghệ thuật a! Chữ Trung Quốc quả nhiên bác đại tinh thâm, rất có cảm giác nghệ thuật!”

Một người da đen nói: “Rất tốt, rất có sáng ý!”

Côn Sơn không còn gì để nói, đây là cái thẩm mỹ gì a?

Là hần điên hay là những người khác điên?

Nhất định là hần điên, bởi vì những người khác không có khả năng đều điên hết?

Chữ Bảo Châu có thể xem sao?

Hần rất có xúc động thổ huyết.

Cả Bách Lai tiên sinh hết lần này tới lần khác cũng rất thương thức bức vẽ của Bảo Châu, cảm thấy rất hứng thú nhờ Côn Sơn phiên dịch lại, đây là câu cậu Tiểu Cù thường xuyên treo ở trên miệng giáo dục cháu ngoại trai này, mỗi lần đến nhà hần tìm cháu ngoại trai, phải nói một lần. Hần nhớ rất rõ ràng: “Tân thủ phạt lão luyện, lão luyện phạt thiên thủ, thiên thủ phạt thất thủ, thất thủ tự hóa thủ*.”

“Sâu sắc! Nói trúng tim đen! Viết tốt!” Nếu như nói lúc trước hần còn có chút ngứa tay, nghe được câu này, đã hoàn toàn tuyệt vọng, hóa ra đánh bạc đến đánh bạc đi, dù cho là một tay cờ bạc tốt, đến cuối cùng có lẽ gặp phải cũng bất quá là hóa thủ, vậy còn đánh làm gì?

(Tay mới sợ tay già, tay già sợ tay khéo, tay khéo sợ sẩy tay, sẩy tay thì bầm tay.)

Chờ bầm tay sao?

May mắn bị Bảo Châu dọa một câu thức tỉnh, nếu không hần còn không biết năm nào tháng nào lại đột nhiên bị bầm tay.

Vì cảm tạ Bảo Châu, Bách Lai tiên sinh đưa cho Bảo Châu một thanh súng lục nhỏ dùng để phòng thân, súng lục cực kỳ tinh xảo, Bảo Châu rất thích nhét vào trong túi, thuận miệng đặt cho cây súng kia nhũ danh: “Tiểu ngân lớn lên thật đáng yêu.”

Súng lục tiểu ngân: “...”

Côn Sơn vừa mang theo Bảo Châu trở lại Quảng Châu, Bồi đường đại gia ở bên cạnh nhà lòng như lửa đốt cách tường gọi điện cho hần, hần thật sự là sắp không được, cả đồ cổ cũng không có tâm tư đưa, trực tiếp gọi đến, quần không được nhiều quy củ như vậy, hỏi Côn Sơn: “Côn Sơn! Cậu cuối cùng trở về rồi.”

“Làm sao vậy?”

“Mỗi lần cậu đi xa nhà, bên này dường như sẽ xảy ra chuyện, lần trước là lão đường chủ, lần này là tân đường chủ. Thù đường chủ hôm trước ở Bình phố bị người phục kích, trên đùi trúng một phát súng, bác sĩ nói không có khả năng phục hồi như cũ, tuy còn có thể đi đứng, nhưng đã là một người què. Nếu không phải trong nội đường không kỳ thị người tàn tật, vị trí đường chủ của hần đoán chừng giữ không được. Hần gặp chuyện không may, cậu là người có lợi nhất, lại trùng hợp đúng lúc này cậu không ở trong nước, trong nội đường chẳng những có người đoán là cậu làm, thậm chí có người nói cậu trốn tội. Hơn nữa còn có người đem chuyện lão đường chủ rút lui ra làm bằng chứng, nói cậu muốn đăng vị cho nên cố ý khiến cho lão đường chủ giả bộ bệnh lui ra. Không nghĩ tới nửa đường nhảy ra Thù đường chủ, cậu ghi hận trong lòng, đối với hần thống hạ sát thủ. Cậu khai thật với tôi, có phải do cậu làm không?”

167. Chương 167: Nát Đây Đắt

Côn Sơn nghe xong có chút bất đắc dĩ nói: “Không phải tôi làm. Một ngày trước hẳn sai người làm nổ xe của tôi, nếu tôi sớm muốn làm, còn chờ tới bây giờ? Cảm ơn ngài nói cho tôi biết những chuyện này, đêm nay tôi đi nội đường một chuyến, tôi muốn tất cả sẽ được phơi bày.”

“Tôi có thể không tin cậu sao? Cậu nói không phải cậu, tôi sẽ tin tưởng không phải cậu. Nhưng tên khốn nạn nào đã ám sát Thù đường chủ? Hành tung của Thù đường chủ chỉ có người trong nội đường biết rõ, tôi hoài nghi là người trong nội bộ, có phải là có người cố ý ám sát Thù đường chủ, muốn vu oan cho cậu không, sau đó ngư ông đắc lực?” Nếu như là thật sự, người này dụng tâm không thể không độc, kế hoạch cũng đủ cẩn thận chu đáo. Không phải Côn Sơn vậy chuyện này phức tạp rồi.

Côn Sơn nghe xong cũng hiểu được đầu đầu: “Xem ra ta gần đây, có phiền toái.”

Buổi tối đến trong nội đường, Thù đường chủ ngồi trên xe lăn ánh mắt hẳn nhìn Côn Sơn không còn hàm súc nữa, mà ánh mắt của hẳn như muốn giết người, sắc mặt còn hơi tái nhợt, nhìn thấy Côn Sơn lộ ra kích động: “Nghịch tặc, mày còn dám tới đây!”

Côn Sơn đang uống trà, nghe hai chữ nghịch tặc, một miệng trà phun trên bàn, Thù đường chủ là xem kịch nhiều quá hay sao? Cả nghịch tặc cũng kêu được. Côn Sơn ổn định lại, thản nhiên nói: “Ngài nói tôi? Tôi vì cái gì không đến trong nội đường, nghe nói ngài bị phục kích, tôi tới thăm ngài một chút.”

“Mèo khóc chuột!” Thù đường chủ xì mũi coi thường.

Côn Sơn nói: “Nghe nói có một số anh em cho rằng là tôi làm, các người nghĩ như vậy tôi cũng không có biện pháp, nhưng mọi thứ phải có chứng cứ, Lục Côn Sơn tôi có thể thề với trời, chuyện này không phải tôi làm. Nguyên ý cho điều tra, tôi bây giờ không sợ chết đứng.”

Côn Sơn nói xong trong phòng họp một mảnh yên tĩnh.

Thù đường chủ lại nói: “Thề ai không làm được? Thề có tác dụng, còn cần cảnh sát làm gì?”

Côn Sơn ngẩng đầu nhìn hẳn một cái nói: “Vậy ngài có thể thề mấy hôm trước phái người đi nổ xe của tôi không phải là ngài được không? Tôi dám thề, ngài dám sao?”

Sự tình đến hôm nay, nếu như đã là vùng nước đục, hẳn đã có hiềm nghi, không ngại đem đầm nước quấy càng loạn, ngược lại đối với hẳn có lợi.

“Mày nói bây giờ cái gì! Mày cho rằng tao phái người đi nổ xe của mày, cho nên mày sai người ám sát tao? Cái này là động cơ giết người của mày à? Chuyện cho tới bây giờ đã tra ra manh mối đi? Chính là hẳn, hẳn có động cơ giết tôi!” Dem đen nói thành trắng, Thù đường chủ có đầu lưỡi tốt thật.

Đối với Thù đường chủ nổi trận lôi đình, Côn Sơn lộ ra rất trấn định; “Có phải tôi làm hay không, ngài và tôi nói, đều không tính gì hết. Để cho người của Đường Khẩu đến điều tra a! Nếu tra ra là tôi, tôi mặc ọi người xử trí. Chuyện ngài cho người nổ xe tôi, cũng phải điều tra cho rõ a! Chiếc xe kia bây giờ đang ở trong kho hàng nhà tôi, mấy mảnh lựu đạn tôi còn giữ.”

Thù đường chủ nhất thời không thể quyết định vấn đề tra hay không tra này được, chuyện Lục Côn Sơn ám sát hẳn không biết là thật hay giả, còn chuyện hẳn làm, hẳn đương nhiên biết rõ.

Quan điểm của Bồi đường và các chư vị đại gia mới trọng đại, phải tra, tra rõ!

Hai chuyện cùng một chỗ, ắt sẽ khiến cho anh em trong bang nghi kỵ bàng hoàng.

Côn Sơn tuyệt không bối rối, Thù đường chủ thì lại luống cuống.

Hắn suy nghĩ biện pháp, không để cho người của Đường Khẩu tới tra, hẳn điện thoại tới Tổng đường, mời bạn tốt của hẳn ra, nếu là bạn bè, vậy là dễ nói chuyện rồi, một bữa cơm xuống, hẳn nói hết lời ngon ngọt, lại rút một khoản tiền cho đối phương: “Tôi muốn Lục Côn Sơn không trở mình được.”

Đối phương cầm tiền, tự nhiên hẳn nói cái gì cũng tốt: “Ngài yên tâm, tôi sẽ đứng ở bên ngài, hai chúng ta cùng nhau liên thủ, cho dù hẳn là địa phương rắn rít cũng không sợ.”

“Mặc kệ Lục Côn Sơn có phải là hung thủ hại tôi biến thành tên què hay không, dù sao tôi cũng sẽ không thể dễ dàng để hắn ở trước mắt tôi đi tới đi lui. Đả thương tôi hắn là một cây súng ngắn tam thất thức, tôi đem tới một cây, ngày mai lúc gặp mặt hắn, nghĩ biện pháp đặt vào chỗ bí mật trong xe hắn, hoặc là trong nhà hắn, sau đó lại do cậu tìm ra, cái đó chính là chứng cứ!”

Vị điều tra viên kia gật đầu, thò tay tiếp nhận súng ngắn trong tay Thù đường chủ.

Ngày hôm sau, điều tra viên rất kiêu ngạo đối với Côn Sơn nói: “Lục phó đường chủ, hiện tại tôi muốn đi xem xét chiếc xe kia của ngài, xem có dấu vết gì để lại không.”

Sáng sớm Côn Sơn đang ở trong chăn cùng vợ vuốt ve an ủi, nhưng đối phương là điều tra viên, hắn bất mãn cũng không có biện pháp, về mặt chưa thỏa mãn một bên nghe điện thoại, một bên ngồi dậy nói: “Vậy ngài tới đi! Địa chỉ nhà của tôi là lộ XX số XX.”

Nói xong Côn Sơn cúp điện thoại, quay đầu hôn trán Bảo Châu một cái, bắt đầu mặc quần áo.

Cư nhiên cúp điện thoại!

Cư nhiên không phái xe tới đón hắn!

Quá không lễ phép rồi!

Điều tra viên một bên oán niệm, một bên kêu một cỗ xe kéo, đi nhà Côn Sơn.

Một buổi sáng nghiêm chỉnh, Côn Sơn và hắn đi lang thang trong nhà, đi dạo có chút mệt mỏi, rốt cục nhin không được nói: “Điều tra viên, ngài còn muốn xem cái gì?”

“Không có gì, tôi muốn uống trà.” Lòng hắn muốn Lục Côn Sơn đi pha trà a! Hắn sẽ thừa cơ hội thả chứng cứ phạm tội.

Côn Sơn gọi người rót trà, điều tra viên lại nói: “Nếu cậu có việc thì cứ đi làm, không cần phải quan tâm tôi.”

“Không có việc gì, hôm nay tôi đã xin nghỉ không cần đi đến cửa hàng.” Hắn ngẫu nhiên sẽ xin một hai ngày, mỹ kỳ danh viết nghỉ ngơi, nhưng thật ra là ở nhà với vợ.

“Vậy, nghe nói nhà của cậu có một con chim to , có thể ôm đến cho tôi xem một chút được không?” Dù sao chỉ cần Lục Côn Sơn đi là được.

Côn Sơn tuy bất mãn, nhưng vẫn cau mày nói chờ một chốc, đi lên lầu tìm Tiểu Hoàng, bình thường buổi sáng Tiểu Hoàng không phải ở trong sân ăn điểm tâm, thì chính là ở dưới giường Bảo Châu lười nhác.

Bảo Châu ngủ nướng bao lâu, Tiểu Hoàng sẽ nằm bấy lâu, bình thường lúc Côn Sơn mở cửa sổ ra, Tiểu Hoàng nếu cao hứng sẽ tự mình bay đến trong phòng, thu lại cảm giác buồn ngủ.

Thừa dịp Côn Sơn lên lầu, điều tra viên móc súng ngắn trong túi áo ra, đang định đặt dưới ghế sa lon, đột nhiên một con quái vật khổng lồ hướng phía hắn bay tới, điều tra viên chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, lúc mở mắt ra, một đôi mắt lợi hại không bình thường đang cùng hắn mắt to trừng mắt nhỏ.

Điều tra viên hướng chỗ ngồi bên cạnh dời đi, thấy trong đại sảnh chỉ có hắn và con chim to này, hắn không thích ánh mắt con chim này nhìn hắn, như là đang nhìn một miếng đồ ăn di động, cầm súng đối với chim to uy hiếp nói: “Nhìn cái gì? Lại nhìn, ông đây sẽ bắn mày!”

Kỳ thật hắn đã hiểu lầm, Tiểu Hoàng không phải muốn ăn hắn, mà là đang phẫn hận, vì cái gì!

Vì cái gì ông ngồi trên cái ghế dành riêng cho tôi?

Đã đoạt ghế của tôi, còn muốn đập chết tôi?

Tiểu Hoàng càng tức giận, đập cánh một cái bay qua, điều tra viên ngã nhào trên đất, thời điểm té xuống tay đụng phải bình trà sứ trên bàn, lập tức đình đình đang nát đầy đất.

168. Chương 168: Đủ Hoang Đường

Tiểu Hoàng hậu tri hậu giác phát hiện mình đã gây họa, nó không sợ Bảo Châu, nhưng rất sợ Côn Sơn, Côn Sơn là người xấu!

Vì không bị người xấu đánh, nó rất vô lương tâm vỗ vỗ cánh hướng ngoài phòng bay đi.

Đáng thương điều tra viên chóng mặt từ trên mặt đất bò dậy muốn cáo trạng, chỉ thấy Côn Sơn ôm Tiểu Hoàng lấu lỉnh mập mạp từ trên lầu đi xuống.

Tiểu Hoàng con chim này để cho hần dễ tìm, cũng may Tiểu Hoàng rất thông minh, Côn Sơn thổi huyết sáo một tiếng, Tiểu Hoàng đã bay đến bên cửa sổ mặc hần ôm.

Côn Sơn đem Tiểu Hoàng đặt xuống ghế sofa, đối với tra viên nói: “Đây là Tiểu Hoàng nhà chúng tôi, ngài không cần sợ, nó không cắn người.”

Con vật ngoan ngoãn này cùng với hung thần ác sát vừa rồi thật là cùng một con vật sao?

Điều tra viên quyết đoán cách Tiểu Hoàng xa một chút, hiện tại nếu hần nói mới vừa rồi bị đẩy ngã làm bể trà là Tiểu Hoàng hại hần, Lục Côn Sơn khả năng cũng sẽ không tin tưởng, dứt khoát oan ức tự mình gánh vác: “Vừa rồi tôi không cẩn thận làm vỡ bình trà của cậu.”

“Không có việc gì, một bình trà mà thôi.” Côn Sơn nói xong, đột nhiên phát hiện trên mặt đất có cây súng, nhặt lên nhìn nhìn.

Điều tra viên vừa định nói không phải của tôi, có phải là của cậu không đấy, sau đó nói vật này là chứng cứ phạm tội, chỉ là hần không để ý đến một điểm, bởi vì kinh sợ, tùy người hần quăng ra, cây súng trong tay hần không có khả năng sẽ ném tới năm mét.

Đột nhiên chỉ thấy Côn Sơn lắc đầu đối với Thẩm mẹ đang đi qua nói: “Lát nữa bà nói với Bảo Châu, đừng ném loạn cái này, lỡ chính cô ấy trượt chân ngã thì sao?”

Thẩm mẹ cũng rất bất đắc dĩ: “Quét rác nói đêm qua quét dọn qua một lần rồi, buổi sáng lúc quét dọn lại đã nhặt được ba cây súng và một quả lựu đạn, đợi tí nữa tôi lại gọi người kiểm tra, thói quen ném loạn của Thiếu phu nhân không tốt lắm, hôm qua Tiểu Cù đi nhà vệ sinh, ở trong hầm cầu nhặt được một cây súng máy. Trên đồng cỏ nhặt được một quả lựu đạn.”

Bọn họ cảm thấy chuyện rất bình thường, điều tra viên nghe được hãi hùng khiếp vía.

Nhà hần chẳng lẽ có rất nhiều vũ khí sao?

Điều tra viên thăm dò nói: “Tôi thấy cây súng này giống cây súng ám sát Thủ đường chủ, có thể hay không...”

“Ngài nói đây là hung khí? Nếu hoài nghi có thể mang về kiểm tra, thứ này nhà của tôi còn có một rương lớn, nếu thích cũng có thể cầm lấy đi kiểm tra.” Côn Sơn nói, cái này hần thích tra thì tra.

Không nghĩ tới hần mặc dù có súng, nhưng lại là quả hồng mềm, điều tra viên rất đặc ý nói: “Vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh rồi.”

Sau đó rình rương đi.

Buổi tối điều tra viên đặc ý triệu tập tất cả mọi người, ọi người thấy hần ở nhà Côn Sơn lục soát được một đồng lớn chứng cứ phạm tội.

Đó chính là đủ các loại súng đặt trên mặt bàn, mọi người nhìn xem, đều là một bộ dạng kinh hãi, điều tra viên thấy bọn họ đều rất kinh ngạc, dương dương đắc ý còn biểu lộ ra tiếu nuối nói: “Tôi đã kiểm tra qua, những cây súng này cùng với loại súng Thủ đường chủ các người bị ám sát giống nhau. Tôi hiện tại đã xác định Lục Côn Sơn cùng sự kiện ám sát nhất định không thoát khỏi liên quan, Lục phó đường chủ, ngày mai cùng tôi trở lại Thượng Hải tiếp nhận xử phạt cùng thẩm vấn a!”

Thủ đường chủ nghe xong rất hài lòng nói: “Vị trí phó đường chủ không nên để trống quá lâu, tôi định thăng chức Tiểu Trương lên làm phó đường chủ, sáng sớm ngày mai tôi sẽ báo cáo Tổng đường.”

Tiểu Trương rất kích động sớm đã chuẩn bị xong phát biểu nhậm chức: “Cảm ơn đường chủ đề bạt, tôi nhất định sẽ làm rất tốt!”

Côn Sơn một bên chơi đùa khối ngọc trong tay, một bên thưởng thức trò khôi hài này, thật sự là có đủ hoang đường.

Lúc hắn đang suy đoán trò khôi hài này khi nào mới có thể chấm dứt, thì A Thiếu chấp đường đại gia đột nhiên nói ra lời kinh người: “Chờ một chút, cây súng này là giả, tất cả súng trên đều là giả.”

“Cái gì? Giả?” Lập tức một mảnh xôn xao, bọn họ lẩn lộn nhiều năm như vậy, ngay cả xác nhận súng giả hay thật đều phân biệt không được?

A thiếu rất xác định gật đầu: “Hoàn toàn chính xác đều là giả, tuy cũng có sức nặng, nhưng mấy cây súng này kỳ thật đều là đồ chơi. Điều tra viên tôi hoài nghi điều tra của ngài, không chỉ bởi vì ngài không phân biệt được súng giả, hơn nữa ngài căn bản không có kiểm tra cẩn thận.”

A thiếu nói xong mở một hộp đạn trong đó ra, bên trong không đạn, có rất nhiều đậu phộng.

Mặt khác mấy đại gia khác cũng mở vài hộp đạn trong súng ra, đồ vật bên trong đủ thứ loại, có đậu nành, có bắp, có quả khai tâm, còn có kẹo đường.

Về mặt điều tra viên kinh ngạc nhìn về phía Côn Sơn: “Đây là cái gì? Cậu đang đùa tôi sao?”

Côn Sơn cố nín cười, vô tội nhún vai: “Ngài hoài nghi những thứ này là hung khí, muốn mang về, tôi cũng khó mà nói cái gì. Căn ngài, cho thấy tôi có gì đó mờ ám. Những thứ này xác thực đều là đồ chơi, nhà của chúng tôi nuôi một con chim, những cây súng đồ chơi này là vợ tôi dùng để đựng thức ăn cho chim, có đôi khi cô ấy nhàn rỗi nhầm chán sẽ bắn mấy phát, để Tiểu Hoàng ở trên không tiếp được.”

“Vậy cũng không cần mua nhiều như vậy a?”

“Vợ tôi dễ quên luôn ném loạn xạ, nên mua nhiều một chút.” Bảo Châu trước khi về nước nhìn thấy trên thị trường có súng đồ chơi mô phỏng chân thật thấy thú vị muốn mua, Côn Sơn nghĩ đến chính mình buôn bán súng ống rất nguy hiểm, nếu mua một đồng súng giả này làm mất, có thể sẽ di dời tầm mắt mọi người, vạn nhất người ta phát hiện trong nhà hắn có súng, đoán chừng cũng sẽ tưởng rằng chỉ là súng đồ chơi.

Cho nên hắn mua rất nhiều, không nghĩ tới Bảo Châu lấy ra đựng đồ ăn cho Tiểu Hoàng, mỗi ngày đều làm mất hai ba cây, hắn đã thành thói quen.

Nghe xong Côn Sơn nói, điều tra viên cơ bản đã đoán được, cây súng hắn làm mất không chừng giờ phút này đang nằm ở góc nào đó trong nhà Côn Sơn, nhưng có thể tìm không phải sao?

Hắn đưa ra ý kiến: “Vậy ai biết nhà của cậu có súng thật hay không? Lục Côn Sơn trừ phi cậu lại để cho tôi kiểm tra lần nữa.”

Côn Sơn không chịu: “Ngài như vậy sẽ quấy rầy đến người nhà của tôi nghỉ ngơi, cũng có thể sẽ đánh rần động cỏ, để cho người ta phát hiện chúng ta không phải lương dân bình thường.”

“Vậy phải làm thế nào?” Dù sao hắn cũng muốn đi tìm lại một lần nữa.

Côn Sơn suy nghĩ nói: “Hiện tại người trong nhà của tôi đoán chừng đã ngủ, hiện tại ngài có thể đi, nhưng không thể làm ồn ỉ đến người nhà của tôi, không thể phòng của người nhà tôi, chỗ ấy có người nghỉ ngơi.”

“Có thể, tôi cảm thấy phòng khách nhà cậu có vấn đề.” Cây súng kia nhất định mất trong phòng khách.

“Vậy đi nha! Vị nào nguyện ý giám sát có thể cùng nhau đi về.”

Thù đường chủ tuy rất muốn đi, nhưng chân của hắn bất tiện, kêu Tiểu Trương thay hắn đi, ngoại trừ tiểu Trương, Bồi đường đại gia và Quán đường đại gia cũng nguyện ý đi làm chứng, làm mọi người bất ngờ chính là A Thiếu không thích tham gia nào nhiệt đột nhiên nói: “Tôi cũng đi.”

Một đoàn người đến nhà Côn Sơn, chỉ có Thẩm mẹ còn chưa ngủ, Côn Sơn kêu bà trở về phòng ngủ, nói cổ mấy người bạn của mình đến, có thể sẽ chơi mạt chược cả đêm.

169. Chương 169: Có Cừu Oán?

Sau khi Thẩm mẹ gặt đầu rời đi, mấy người vì tránh tai mắt mà ở trước bàn bắt đầu thờ ơ chơi mạt chược, Côn Sơn, Tiểu Trương, Bồi đường và Quản đường bốn người đánh, A thiếu là dị loại trong nội đường, quả thực là một nhân vật điển hình chính phái, hắn không hút thuốc lá, không uống rượu, cũng không đánh bạc không chơi gái, mỗi ngày làm xong công việc, về nhà nằm xuống ngủ, nếu nói thứ thực sự yêu thích, đó chính là vũ khí của hắn, hắn thích thường xuyên chà lau vũ khí của mình, vũ khí của hắn là một con dao găm, lau sáng bóng lảnh, đã từng có người trêu đùa, thanh chủy thủ kia chính là vợ của hắn.

Bọn họ chơi mạt chược còn vị điều tra viên số khổ kia thì nằm rạp trên mặt đất bắt đầu tìm a tìm, súng của hắn đâu?

Hắn tìm một vòng không tìm được súng, đã thấy một mỹ nữ mặc váy ngủ bảo thủ, đôi mắt buồn ngủ mông lung tóc hơi loạn từ trên lầu đi xuống, đúng là Bảo Châu.

Côn Sơn nghe thấy tiếng bước chân, ngẩng đầu lên, hỏi cô: “Vợ, em thức dậy làm gì?”

“Em đói bụng, muốn ăn khuya.” Bảo Châu nói xong chỉ chỉ điều tra viên đang nằm rạp trên mặt đất tìm đồ: “Hắn là ai? Đang lau chùi nhà sao?”

“Sáng nay hắn không cẩn thận làm bể bình trà nhà chúng ta đang kiểm tra trên sàn nhà có còn bụi không, làm việc trả nợ.” Côn Sơn trong lòng thoải mái nói, ai kêu ban ngày mắt chó của người nhìn người thấp! Hừ!

“A, vậy thì thật tốt tôi đói bụng, ông đi nấu chè trôi nước cho tôi a!” Bảo Châu hướng trên ghế sa lon ngồi xuống.

Điều tra viên vừa định phản kháng, lại nghe Côn Sơn nói lời ẩn ý với Bảo Châu: “Bảo Châu anh nghe nói, người có thân phận đặc thù, thân phận của hắn là không thể tùy ý để lộ ra ngoài ánh sáng, nhấn nại duy nhất là có thể dùng đi đường. Bảo Châu, em nói người này có thâm hay không?” (câu này mình ko hiểu lắm)

“Rất thâm.” Bảo Châu nói xong nhìn thoáng qua điều tra viên đang giãy dụa nói: “Ông nhanh đi làm, tôi thật đói.”

Điều tra viên nhìn qua đám người đang chơi mạt chược, thấy bọn họ đều là một bộ chúng ta không có cách nào, đành phải nhận mệnh đi nấu chè trôi nước, may mắn chè trôi nước có sẵn.

Thế nhưng nhóm lửa là một chuyện phiền toái, chờ hắn thật vất vả nhóm lửa xong, nấu một nồi chè trôi nước đi ra, khuôn mặt cũng đã đen sì, thân thể cũng rất mệt mỏi, lúc đem chè trôi nước bưng lên, không cẩn thận đổ rất nhiều nước trên sàn nhà.

Bảo Châu vừa ăn chè trôi nước, vừa chỉ huy hắn: “Ông đi lau nước chè trên mặt đất đi.”

“Được!” Điều tra viên cố nén tức giận, một bên tự nói với mình phải nhẫn không thể để cho thân phận bại lộ, một bên tức muốn học máu.

Chờ hắn thật vất vả lau nhà xong, Bảo Châu lại nói: “Ông dọn chén đĩa này đi!”

“Được!” Điều tra viên cố nén một nỗi đi rửa chén .

Bảo Châu nói: “Ông nằm rạp trên mặt đất tìm tro bụi, còn không bằng dùng cây chổi!”

“Tuân mệnh!” Điều tra viên đã mệt mỏi không còn sức tức giận, bởi vì hắn cảm giác mình đã bị chỉ huy quên phản kháng.

Khi sắp quét rác xong, Bảo Châu nói: “Đừng quên đổ rác.”

“Vâng, cô còn có cái gì phân phó nói hết ra đi!” Hắn mệt mỏi hai mắt nổi đom đóm.

“Đã không có, thật mệt a! Tôi đi ngủ đây!” Bảo Châu nói xong ngáp một cái, lên lầu ngủ.

Đáng thương điều tra viên, bị Bảo Châu giằng co hơn nửa đêm, rốt cục nhẹ nhàng thở ra.

Hắn vốn muốn đem cây chổi ném qua một bên, nhưng không biết dây thần kinh nào không bình thường, nghĩ đến còn một chút nữa là quét xong rồi, vậy cố gắng đi quét góc hẻo lánh cuối cùng chưa quét.

Sau đó quét ra một cây súng, điều tra viên cầm lên xem xét, lập tức cười như đứa bé được cho kẹo, là cây súng này không có sai a!

Hắn tiện tay ném cây chổi đi, hăng hái đi tới trước mặt Côn Sơn, đem cây súng quăng trên bàn chơi mạt chược nói: “Các người xem, đây là cái gì? Tôi tìm được hung khí rồi!”

Côn Sơn nhìn nhìn, sau đó khấn trương lên, đây đúng là súng thật, nhưng hắn nhớ rõ chính mình không có mua loại súng này, vậy cái này ở đâu ra?

Là vu oan sao?

Côn Sơn nói: “Cây súng này không phải của tôi, nhất định là có người vu oan.”

“Không có khả năng, ai sẽ vu oan cậu? Cùng tôi trở lại nội đường!” Hắn cực khổ một đêm, rốt cục đã có gặt hái.

“Chờ một chút.” Đang tại lúc hắn mang theo khí thế kiêu ngạo của người cao phú soái nhìn xem Côn Sơn, A Thiếu đang tựa ở trên ghế sa lon nhắm mắt nghỉ ngơi đột nhiên đứng lên nhìn thoáng qua cây súng kia, chỉ dùng một câu nói đã đem điều tra viên đánh về nguyên hình, hắn nói: “Không phải cây súng này, viên đạn Thù đường chủ bị trúng tôi đã xem qua, trên viên đạn có một vết ma sát rất sâu, hiển nhiên là một khẩu súng bên trong gò ghềnh gây nên, mà trong nòng súng này rất trơn nhẵn, không thể nào là cây súng này.”

Vì vậy điều tra viên nửa đêm chịu cực khổ là uổng công...

Côn Sơn tiễn mọi người ra về, thấy bọn họ rời đi, Côn Sơn đóng cửa lại, mới vừa đi tới đầu bậc thang, lần nữa vang lên tiếng đập cửa: “Vị nào?”

“A thiếu.”

Côn Sơn mở cửa: “Vào trong nói chuyện, đã trễ như vậy anh còn có chuyện gì?”

A Thiếu đến một mình, hắn thấy mọi người từng người tản đi lên lút từ hẻm nhỏ trở về, hắn là người không có chuyện gì sẽ không đến, A Thiếu nói: “Tôi nghĩ cậu luôn suy đoán ai là người ám sát Thù đường chủ, cho nên tôi đến.”

“Anh biết rõ?”

A Thiếu gật đầu, bình tĩnh nói: “Cậu không cần đoán nữa, là tôi.”

“Vì cái gì? Tại sao anh phải hãm hại tôi?” Côn Sơn tự cho là mình và hắn không cừu không oán.

A Thiếu lắc đầu: “Tôi không muốn hãm hại cậu, đây chẳng qua là trùng hợp. Tôi muốn cho hắn một bài học. Không nghĩ tới sẽ liên lụy cậu, thật có lỗi!”

“Anh cùng hắn có cừu oán?” Côn Sơn cảm thấy A Thiếu có chút hướng nội, không thích xen vào chuyện người khác, cũng không phải người xem trọng danh lợi, hắn như thế nào sẽ cùng Thù đường chủ kết thù?

A Thiếu gật đầu: “Cậu nên biết, mạng của tôi là lão đường chủ cứu. Nhưng có lẽ cậu không biết, mười ba năm trước, cả nhà của tôi bị kẻ thù diệt môn, là lão đường chủ phát thiện tâm, ở trong đồng thi cốt cứu tôi còn có một tia hơi thở. Dạy tôi một thân bản lĩnh, còn bồi dưỡng tôi trở thành Chấp đường đại gia. Ông còn thu dưỡng một nghĩa nữ tên Tiểu Anh,

Lúc cậu đi thăm ông ấy có lẽ đã thấy. Tôi và Tiểu Anh từ nhỏ cùng nhau lớn lên, Tiểu Anh trời sinh không biết nói chuyện, nhưng Tiểu Anh rất chiều cổ tôi, tôi thích cô ấy, muốn lấy cô ấy làm vợ. Nhưng Thù đường chủ bởi vì Tiểu Anh không biết nói chuyện, chẳng những xem thường cô ấy là người tàn tật, cảm thấy cô dễ bắt nạt, có lần hắn ở nhà lão đường chủ đùa giỡn Tiểu Anh, bị tôi ngoài ý muốn gặp được. Cho nên tôi cho hắn một bài học! Nếu hắn còn dám đến gần Tiểu Anh, lần sau chính là tay của hắn.”

Côn Sơn nghe xong nói: “Tôi nhận lời xin lỗi của anh, cũng thông cảm nỗi khổ tâm của anh, tôi tha thứ cho anh.”

“Tôi đến không chỉ giải thích với cậu, sư phó nói, nếu như tôi muốn báo thù, phải tìm một chỗ dựa vững chắc, sư phó nói người kia là cậu. Cậu có nguyện ý làm chỗ dựa của tôi hay không, chỉ cần cậu giúp tôi báo thù, về sau tôi sẽ thể chết trung thành với cậu.” Huyết hải thâm cừu sao có thể quên, nhưng một mình hấn thật sự năng lực có hạn.

170. Chương 170: Rất Khó Giải Quyết

“Tên kia là ai?” Côn Sơn có chút hiếu kỳ.

“Hắn là một thủ lĩnh tổ chức sát thủ, tôi chỉ nhớ rõ trên cổ của hắn có một cái bớt màu đỏ thẫm, hình dạng như một cây đậu nha. Nhưng hắn không phải là hạng người bình thường, lúc hắn diệt cả nhà tôi, dẫn theo ba bốn mươi tên sát thủ, suốt đêm mà đến, nghiêm chỉnh huấn luyện. Nhưng tôi nhớ được cái bớt kia, nếu như gặp lại hắn, tôi nhất định có thể nhận ra!”

Côn Sơn lập tức cảm thấy rất khó giải quyết, giang tay ra nói: “Chúng ta đi đâu tìm hắn? Ra tay thế nào? Tôi nghĩ, có lẽ tôi không giúp được anh.”

“Hiện tại có lẽ không được, nhưng còn nhiều thời gian.” Hấn tin tưởng cuối cùng có một ngày, hắn sẽ gặp lại người kia, lúc đó hấn khả năng cần Côn Sơn trợ giúp, cho nên đặc biệt đến nương nhờ.

Côn Sơn suy nghĩ nói: “Ngày sau nếu như gặp được người kia, nếu hấn thật sự là đại gian đại ác, tôi nguyện ý tận hết khả năng trợ giúp anh báo thù, vì dân trừ hại. Anh không cần duy trì cố ý đến nương nhờ vào tôi, tất cả chuyện bất bình, tôi có thể giúp. Anh sớm về nghỉ ngơi đi!”

“Không, coi như cậu không giúp tôi, tôi vẫn muốn nương tựa vào cậu. Không chỉ là vì báo thù, còn vì tôi và Tiểu Anh. Tôi sợ Thù đường chủ không bao lâu nữa sẽ tra ra là do tôi làm, tôi cần cậu che chở. Thù đường chủ kiêng kị cậu, có lẽ cũng không dám làm ra chuyện quá giới hạn.”

“Cái này có thể giải quyết, tôi có thể giúp anh đưa lão đường chủ và Tiểu Anh đi ẩn nấp một thời gian. Tôi nghĩ Thù đường chủ có lẽ không ở Quảng Châu lâu đâu.”

“Vậy là cậu đồng ý để tôi dựa vào cậu?”

Côn Sơn gật đầu, hiện tại sự nghiệp của hấn đang từ từ phát triển, rất cần nhân tài mà A Thiệu người hấn đang rất cần, A Thiệu hiểu sủng ổng, làm người đủ trung thực, không dối trá.

Hấn cảm thấy người này có thể tin được: “Đầu nhập vào không thể nói, vốn chính là anh em một nhà, chúng ta về sau giúp đỡ lẫn nhau là chuyện nên làm. Nếu anh nguyện ý, trước mắt tôi có một việc muốn giao cho anh.”

“Việc gì?”

“Việc kiểm tra.” Côn Sơn nói xong, nghĩ đến Bảo Châu đang ở trên lầu ngủ, không tiện đưa hấn đi lên, nói: “Anh đi về trước đi! Sáng sớm ngày mai tới nhà của tôi, tôi dẫn anh đi xem một ít gì đó. Nếu anh muốn, có thể dời qua ở, cũng có thể ở tại chỗ cũ.”

“Tôi thích yên tĩnh.” Hấn không thích sống chung với quá nhiều người.

“Phía sau hậu viện có một gian phòng, chỗ ấy yên tĩnh, tôi kêu người quét dọn lại cho anh, có đôi khi làm việc muộn, không muốn trở về, anh có thể ngủ ở chỗ đó” Côn Sơn đối với hấn không có quá nhiều yêu cầu, người tự bế cùng hướng nội, khả năng càng cần không gian riêng.

“Cảm ơn.” A Thiệu sau khi trở về, Côn Sơn ngáp một cái lên lầu đi, không nghĩ tới trong họa có phúc có được một thành viên là mãnh tướng.

Ngày hôm sau Côn Sơn dẫn hấn đi vào kho đồ ăn vặt, A Thiệu mới hiểu được công việc của mình là gì: “Cậu muốn tôi giúp kiểm tra những vũ khí này?”

“Tôi muốn biết mấy vũ khí kia có đủ chất lượng không, tôi không muốn bán sản phẩm thấp kém cho khách hàng, tôi không hiểu nhiều cái này, về sau sẽ do anh giúp tôi kiểm tra. Phát hiện không đạt tiêu chuẩn thì đưa cho tôi.” Không phải hấn không tin Bách Lai, nhưng cẩn thận vẫn hơn.

A Thiếu vốn trong lòng còn có chút không thoải mái, cảm thấy Lục Côn Sơn không tin hẳn không coi trọng hẳn, nhìn thấy những vật này, lòng hư vinh lập tức bành trướng. Cái gì là tin tưởng?

Nói miệng không bằng chứng, đem đồ vật không thể để cho người khác biết đưa cho người đó chính là tin tưởng!

Cái gì là coi trọng, giao cho người công việc rất quan trọng, cái này là coi trọng!

Nếu như nói lúc trước hẳn đối với năng lực của Côn Sơn còn có chút hoài nghi, hiện tại đã không hề nghi kị nữa.

Hắn về sau sẽ luôn đi theo Lục Côn Sơn, không nghĩ tới Lục Côn Sơn mặt ngoài nhìn rất bình thường rất khiêm tốn, lại là người buôn bán vũ khí! Cái này sâu sắc vượt quá dự liệu của hắn!

Đi theo hắn nhất định có tiền đồ!

Điều tra viên không có tra được manh mối gì hữu dụng, sau khi trở về bị Tổng đường Cao Quan mắng một chập: “Hồ đồ! Ai bảo cậu xông đến nhà người ta ? Còn cái gì cũng không có lục soát ra, quả thực ném đi mặt mũi của sư phụ cậu. Tôi phạt cậu chùi rửa nhà vệ sinh ba ngày, nhanh đi!”

Điều tra viên xám xịt đi chùi rửa nhà vệ sinh, Cao Quan nghĩ chuyện này nếu như không điều tra rõ ràng, tương lai có thể là một tai hoạ ngầm lớn, thế nhưng không có bất kỳ dấu mối muốn hẳn điều tra như thế nào, Thủ đường chủ cùng Lục phó đường chủ bên nào cũng cho là mình đúng, ai cũng không nhân nhượng, cũng chỉ có thể khiến cho điều tra lâm vào cục diện bế tắc.

Lúc Tổng đường chủ hỏi, thấy hắn trả lời không tìm ra chứng cứ hữu dụng, một lòng phiền muộn nói: “Tiểu Thù ở Quảng Châu không có làm nên thành tích gì, xem ra năng lực của hắn có chút vấn đề. Đem Tiểu Thù triệu hồi về đây!”

“Vậy để cho Lục Côn Sơn tiếp nhận vị trí đường chủ sao?” Cao Quan cẩn thận từng li từng tí hỏi.

“Thời điểm Lục Côn Sơn vừa điều qua mấy tháng, hình như thành tích rất tốt, gần đây cũng không thấy có gì nổi trội! Tiểu Thù ở Quảng Châu phát triển không thuận lợi, đoán chừng cùng hắn thoát không khỏi quan hệ. Chuyện lần này hẳn đoán chừng cũng có sai, nếu như tôi trọng dụng hắn, mọi người có thể sẽ cảm thấy bất công, chọn người khác đi!” Lục Côn Sơn quá trẻ tuổi, nếu như hắn còn có kim cương có thể được cân nhắc, nhưng một chút sự nghiệp cũng không có, sao có thể ngồi lên vị trí kia?

“Chúng ta tìm người ở đâu để nhậm chức?”

“Quảng Châu bên kia đã có mấy tháng thành tích không tốt, khó coi rồi, lại điều người mới đi qua, khả năng người mới nhất thời sẽ khó quen nghiệp vụ, chọn người ở đó a! Theo như tư lịch cùng thành tựu, ai thích hợp nhất?”

“Hình đường đại gia ở phân đường Quảng Châu giống như rất ổn trọng.”

“Trước mắt cứ chọn a! Lục Côn Sơn cũng không thể không phạt, tôi định ở Hồng Kông mở đường khẩu Tam cấp, kêu hắn chuẩn bị, đợi chuyện bên Quảng Châu ổn định về sau, sẽ điều hắn đi Hồng Kông chuẩn bị mở đường khẩu Tam cấp.”

“Đường chủ, cái này có thể quá nặng hay không? Hắn là một phó đường chủ của đường khẩu Nhất cấp mà phải đi trông coi một cái làng chài nhỏ, còn muốn bắt đầu lại từ đầu, tôi sợ hắn sẽ có ý kiến.” làm không tốt, Lục Côn Sơn có thể sẽ bị người chế nhạo a? Nói trắng ra là, đường chủ vẫn thiên vị Tiểu Thù, aiz! Ai kêu Tiểu Thù người ta ở trong nội đường cung cấp thủy tinh, còn Lục Côn Sơn lại mất nguồn cung cấp kim cương.

“Người trẻ tuổi cần tôi luyện mới có thể thành châu báu, nếu hắn ngã xuống, vậy chính là tôi quá xem trọng hắn rồi.” Tổng đường chủ không thể nào quan tâm nói.

Côn Sơn sau khi nhận được lệnh thông báo, nói cho ba người anh em nghe: “Các người có ý kiến gì không?”

A Long vì Côn Sơn đau khổ: “Anh vì nội đường tận tâm tận lực, không thăng chức thì thôi còn rút chức, quả thực là đánh mặt của anh. Ngược lại tên Thủ đường chủ kia chỉ bị triệu hồi tổng bộ mà thôi, cái này không công bình.”

A Hồ cũng nói: “Cái này còn không bằng trực tiếp cắt chức của anh, đường chủ phân đường Tam cấp, đây không phải phủ nhận anh nhiều năm vất vả sao? Trước kia anh chính là phó đường chủ của phân đường Nhị cấp ở Thái Nguyên, cái này quá không thể nào nói nổi rồi!”

171. Chương 171: Có Người Nháo Sự

Côn Sơn muốn nghe cách nghĩ của A Thiếu: “Anh thấy thế nào?”

A Thiếu chỉ nói năm chữ, lại làm Côn Sơn hai mắt tỏa sáng, A Thiếu nói: “Trời cao hoàng đế xa.”

Đúng rồi, cho dù chỉ là phân đường Tam cấp hần cũng có chút ít phiền lòng, nhưng đến đó, bất cứ chuyện gì, hần có thể tự mình làm chủ, hơn nữa nhà của hần vốn ở đó, chỉ là buôn bán bên này khả năng có chút phiền phức, hướng chi phân đường Tam cấp tuy cho phép tuyển nhận ít người, nhưng khi chia tiền, cũng ít, làm cho chính mình phân phối nhiều hơn, cũng có chỗ tốt.

Côn Sơn thở dài một hơi nói: “Phân đường Tam cấp thì Tam cấp phân đường a! Ít nhất sau này là địa bàn của tôi rồi. A Hồ cậu qua vài ngày đi Hồng Kông, mở một võ quán, ít xuất hiện chút, tìm những đứa nhỏ không nhà về, nếu chúng đồng ý thì huấn luyện, không muốn, thì bỏ vốn mở cô nhi viện, để bọn chúng có chỗ ở, có cơm ăn.”

“Chuyện còn lại chúng ta sẽ từ từ giải quyết, vị trí phân đường tôi phải nghĩ lại. Chức vị của mọi người, tôi cũng cần suy nghĩ một chút.” Tất cả tối quá đột ngột, cũng may còn có thời gian để hần chuẩn bị.

Khiến Côn Sơn ngoài ý muốn chính là A Thiếu chịu buông tha cho chức vị ở phân đường Quảng Châu, cùng hần đi Hồng Kông, A Thiếu nói: “Quảng Châu bên này nhân tài rất nhiều, tôi không làm, còn có người khác, bây giờ cậu đang cần người, tôi nguyện ý giúp cậu Hồng Kông bồi dưỡng nhân tài.”

Côn Sơn rất cảm động, âm thầm quyết định đem vị trí phó đường chủ lưu cho hần, nhưng bởi vì A Long A Hồ đi theo Côn Sơn đã lâu, sợ bọn họ sẽ cảm thấy không công bằng, Côn Sơn định tìm thời gian nói sau.

Côn Sơn vỗ vỗ vai của hần: “Làm rất tốt! Tôi sẽ không bạc đãi anh, chúng ta là anh em.”

Bởi vì phân đường Quảng Châu còn có công việc, Hồng Kông bên kia lại phải bắt đầu chuẩn bị, Côn Sơn trở nên bận rộn nhiều việc, mỗi ngày đều đi sớm về trễ.

Cũng may Bảo Châu tuy không phải người chịu được tịch mịch, nhưng cô chưa bao giờ làm ầm ĩ, thời điểm Côn Sơn bận rộn, cô sẽ tìm việc để mình cũng trở nên bận rộn a.

Ví dụ như cùng Tiểu Hoàng đi dạo, đi theo Tiểu Cù Tử đến một số nơi thú vị. Ngũ phu nhân gần đây sợ nóng, nhìn trong nhà nhiều người hầu hạ Côn Sơn và Bảo Châu, bà cũng yên lòng, trốn ở trong biệt thự ở Hồng Kông nghỉ mát. Dù sao hiện tại con của bà không thua kém ai, mấy đám bà lớn khác cũng không dám một lần nữa cho bà sắc mặt khó xem.

Lục lão gia không thường xuyên đến phòng bà, bà ngược lại cũng thanh tịnh, không có việc gì thì thêu thùa, trồng cây, thời gian trôi qua thoải mái.

Hôm nay Bảo Châu ở nhà nhàm chán đến sắp mốc meo, một người lòng như lửa đốt gọi điện tới: “Xin hỏi là Lục đồng sự sao?”

“Tôi là vợ anh ấy.”

“Vạn phu nhân, chồng cô có ở đây không? Tôi là quản đốc ở công ty Hảo Vạn, trong công ty có chuyện lớn xảy ra, một số công nhân muốn chúng ta tăng tiền lương, nói không tăng tiền lương sẽ bãi công, đang rất ầm ĩ. Nhưng tôi không liên lạc được với ông chủ Thẩm, Lục gia là một trong cổ đông lớn nhất của công ty, tôi thật sự là không biết làm thế nào, chỉ có thể tìm chồng cô.”

“Côn Sơn đang bận, tôi đi!” Bảo Châu vừa vặn rảnh rồi, xưng phong nhận việc.

“Cô có thể làm sao?” Bên kia có chút nghi vấn hỏi, nhớ tới thật sự không có người có thể tìm, lại bồi thêm một câu: “VẬY cô mau tới đi! Mang thêm nhiều người.”

Cúp điện thoại, Bảo Châu kêu Cù thiếu, ôm Tiểu Hoàng, ngồi trên ô tô liền xuất phát.

Ở cửa ra vào của nhà máy dấm chua, mấy trăm công nhân đang ngồi gầy rỗi, chặn nhà xưởng đến con kiến cũng không chui qua được, làm cho người muốn vào vào không được, muốn ra ra không được.

Cả đường cái chung quanh cũng bị chắn, chắn rồi tinh rồi mù, cục diện rất là đồ sộ, tuần tra cảnh sát nhân dân, thấy những người này liền cảm thấy đau đầu, chạy rất xa.

Quản đốc nhà máy dấm chua giờ phút này bị nhốt ở trong xưởng dấm chua, ở văn phòng cầm loa đối với bọn họ kêu gọi đầu hàng, kêu bọn họ đừng có gây rối nữa, nhưng những người này ở đâu nghe lọt, một số cửa hàng chung quanh đều bị một ít phần tử không hợp pháp thừa cơ xen lẫn bên trong cướp đoạt đập phá một trận.

Một người trong đó cầm đầu đang hò hét: “Chúng tôi muốn công bằng!”

Hắn hô một câu, một đám người hô theo: “Chúng tôi muốn công bằng!”

“Không tăng tiền lương, tuyệt không làm trở lại!”

Những người khác cũng đi theo hò hét: “Không tăng tiền lương, tuyệt không làm trở lại.”

Lúc Bảo Châu lái xe đến đầu đường, đã không có đường tiến vào, lái xe nhìn thấy tình hình bên ngoài có chút sợ hãi hỏi Bảo Châu: “Thiếu phu nhân, xe không tiến vào được, nên chờ một chút, hay đi qua đường?”

Bảo Châu nhìn bên ngoài đông nghịt một mảnh, mang theo Tiểu Hoàng xuống xe. Cù thiếu theo sát phía sau.

Đám công nhân có lẽ không biết Bảo Châu, nhưng thấy cách ăn mặc của cô cũng biết là kẻ có tiền. Thấy trong ngực cô ôm gì đó tưởng rằng một đứa bé.

Cái này không thể trách bọn họ nhìn lầm, đơn giản là Bảo Châu nhất thời nhầm chán cho Tiểu Hoàng choàng một kiện áo khoác, đầu mang mũ tròn, lúc này đầu Tiểu Hoàng hướng vào người Bảo Châu, đứng ở chỗ hơi xa nhìn lại, như là vuốt ve là một đứa bé ba bốn tuổi.

Cho nên cũng không cảnh giác, lại nhìn Cù thiếu đi theo phía sau Bảo Châu, Cù thiếu tuy là đàn ông, nhưng dáng vẻ hần lớn lên không giống lưu manh, ngược lại khí khái hào hùng bức người như công tử nhà giàu có.

Người không biết còn tưởng rằng đây là một nhà ba người, kỳ thật bọn họ lầm lớn rồi!

Đối với Bảo Châu, đánh chết Cù thiếu, hắn cũng không dám có ý nghĩ xấu a! Gặp Bảo Châu là sai lầm nhất cả đời hắn, hắn vốn có một cuộc sống ăn chơi rất tốt, gặp được Bảo Châu về sau, bị buộc xuất ngoại, sau đó làm người hầu không công cho cô, đối với người mà hắn vừa nghe thấy đã biến sắc, hắn làm sao dám có ý nghĩ xấu? Hắn đối với Bảo Châu, giống như là tiểu thái giám đối với thái hậu, nào dám có nửa điểm bất kính.

Lục Côn Sơn mà ghen không biết có giết hắn không?

Thấy hắn một bộ dạng sợ hãi nhìn Bảo Châu, mọi người cảm thấy người đàn ông này là thứ người nhu nhược, cả cô vợ nũng nịu như vậy cũng sợ, loại đàn ông này có gì phải sợ?

Có một tên lưu manh xen lẫn trong công nhân, thấy Bảo Châu, lập tức cảm giác đào hoa cùng tài vận của mình đồng thời đến rồi, hắn đi đến trước mặt Bảo Châu, cười cực kỳ ân cần: “Vị phu nhân này, có cái gì cần tôi giúp không?”

“Tôi muốn đi vào.” Bảo Châu chỉ chỉ nhà máy.

“Vậy để tôi giúp cô! Chỉ cần cô cho tôi một chút phí vất vả, cho tôi một giờ, tôi nhất định có thể đem đường khơi thông cho cô vào.” Hắn nói xong, thò tay đòi tiền Bảo Châu, Bảo Châu lại đem Tiểu Hoàng nhét vào trong ngực hắn: “Giúp tôi ôm một chút.”

Bảo Châu lại cho là thật, nhưng cô cảm thấy không cần phiền toái như vậy a!

Bảo Châu nói xong hai tay trèo lên một thân cây gần bên tường, sau đó từ trên cây bò qua tường, lúc đang chuẩn bị nhảy xuống.

Tên lưu manh ôm Tiểu Hoàng đột nhiên thay đổi sắc mặt, một bên hướng trong đám người thối lui, một bên nói với Bảo Châu: “Nếu cô muốn con, đưa tôi một ngàn đồng, nếu không tôi sẽ đem đứa bé này bán đi!”

172. Chương 172: Cho Không Ông Tiền?

Bảo Châu nghe xong nổi giận, hướng về phía Tiểu Hoàng huýt sáo một tiếng.

Tiểu Hoàng nghe thấy Bảo Châu gọi, lập tức thay đổi trạng thái lười biếng ngủ không đủ, vỗ cánh, chuẩn bị hướng Bảo Châu bay tới, áo choàng trên người rớt xuống, cái mũ quả dưa cũng rơi theo, lông vũ màu vàng giương cánh bay lượn lập tức thiếu chút vọt vào con mắt tên lưu manh.

Hắn ôm không phải một đứa bé, mà là một con chim lớn, chim lớn như vậy có lẽ rất đáng tiền a!

“Phát tài!” Tên lưu manh thò tay bắt chân Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng cho rằng tên lưu manh muốn chơi với mình, đáng tiếc hiện tại nó thật sự không có thời gian chơi với hắn, móng vuốt run lên bàn tay của người kia ra, bá khí bay lên tường, sau đó đứng bên cạnh Bảo Châu.

Bảo Châu sờ lên đầu Tiểu Hoàng: “Chúng ta đi vào thôi!”

Tiểu Hoàng rất có linh tính mở cánh ra, Bảo Châu nắm sấp lên lưng nó, Tiểu Hoàng chở từ tường vây Bảo Châu nhảy xuống, sau đó dừng trên đồng cỏ ở bên trong, an toàn chạm đất.

Đáng thương Cù thiếu đứng ở bên ngoài tường vây, cố gắng nhiều lần, đều không thể leo lên, khóc không ra nước mắt hướng về phía bên trong hô: “Thiếu phu nhân, tôi leo không được! Tôi về nhà gọi cứu binh cho cô!”

Bảo Châu khoát khoát tay, không để ý lắm nói: “Đi thôi! Lúc trở lại giúp tôi mang theo mấy cái màn thầu, tôi đói bụng.”

Bảo Châu nói xong cùng Tiểu Hoàng hướng văn phòng đi đến, trên lầu lúc này rất yên tĩnh, bởi vì bên ngoài huyền náo làm lòng người bàng hoàng, mọi người từng người trốn trong phòng làm việc, không dám đi ra.

Quản đốc rất xa đã nhìn thấy một cô gái và một con chim lớn, biết là Lục phu nhân đến, trước kia hắn ở Vận Thành may mắn đã gặp mặt Lục phu nhân một lần, không thể tưởng tượng được đã lâu như vậy, Lục phu nhân còn cùng con chim to kia một chỗ.

Lập tức xuống lầu đón: “Lục phu nhân, cô đã tới, công nhân bên ngoài vẫn còn gây rối, tôi dẫn cô đi nhìn một cái a!”

“Được!” Sớm giải quyết một chút, không thể chậm trễ ăn cơm trưa.

Quản đốc đem cô đưa đến trước cửa sắt, cách hơn mười mét, quản đốc đối với bên ngoài nói: “Đây là phu nhân của Lục đồng sự chúng ta, các người có lời gì muốn nói thì nói với cô ấy a!”

Tên cầm đầu nhìn thoáng qua Bảo Châu thoạt nhìn rất đơn thuần, không phải rất tin tưởng: “Chỉ dựa vào cô? Cô có thể làm chủ?”

“Đúng a!” Bảo Châu gật đầu, Côn Sơn đã từng nói qua chuyện của em chính là chuyện của anh, chuyện của anh cũng chính là của em, anh có thể làm chủ, thì em cũng có thể làm chủ, đã tìm Côn Sơn, cho nên cô có thể làm chủ.

“Chúng tôi yêu cầu tăng tiền lương! Cô có thể làm chủ hay không?”

“Có thể a!” Bảo Châu nhìn về phía trên một bộ dáng rất dễ nói chuyện.

“Vậy thì tăng đi!” Người nọ thuận miệng nói.

Không nghĩ tới Bảo Châu vẫn gật đầu: “Được!”

Đám người kia vui vẻ, cô gái này cũng quá dễ nói chuyện đi nha!

Quản đốc đứng một bên nghe được lòng lại nóng như lửa đốt, ở bên cạnh giúp Bảo Châu giải thích nói: “Lục phu nhân, không thể tăng! Ông chủ Thắm là người tốt, ọi người tiền lương không thấp, nhưng những người này không chịu thỏa mãn, cách một hai tháng lại kêu tăng lương. Thời điểm có ông chủ Thắm ở đây, khuyên can chuyện còn có thể đề xuống, ông chủ Thắm không ở đây bọn họ cứ làm ầm ĩ như vậy, quả thực là không có việc gì đi gây sự. Lại tăng lên, lợi nhuận của nhà máy sẽ không còn bao nhiêu.”

Bảo Châu nghe xong hỏi người cầm đầu kia: “Tại sao phải tăng?”

“Trong nhà có vợ, có con, có cha, không tăng làm sao nuôi được bọn họ?” Ông đây thích đánh bạc, vợ thì thích trang điểm, con trai thì thích dùng tiền, nếu như không tăng lương đâu đủ tiêu?

“Vậy bọn họ làm công sao?”

Người đàn ông lắc đầu, Bảo Châu nói: “Đó là ông không đúng, ông làm một phần việc, lấy một phần tiền công.”

“Thế nhưng chút tiền ấy, tôi không thể nuôi bọn họ tốt được, cô có thấy chúng tôi đáng thương không?”

“Vợ ông có thể làm công a! Như vậy chẳng phải có hai phần rồi sao?” Giống như là trong nhà Thường bá và Thường tẩu, một người một phần công việc, nuôi cả nhà.

“Vợ của tôi không muốn làm.”

“Không làm việc, không có tiền.” Bảo Châu kiên định nói, lời này là cha Cha Phú Quý nói, người phải cần cù, không làm việc không có tiền, làm việc mới có tiền.

Quản đốc nghe gật đầu, đứng một bên thắm thía lời Bảo Châu nói: “Không làm việc, cho không cậu tiền? Cậu cho là chúng tôi mở nhà từ thiện sao? Có trả giá mới có thu hoạch.”

Người cầm đầu nói: “Nhưng tôi nuôi không nổi cả nhà, tôi làm việc cho cô còn có ý nghĩa gì?”

Bảo Châu nghĩ rất đơn giản: “Vậy thì nuôi sống, tôi mở lều cháo, ăn không đủ no, có thể đi húp cháo, không thu tiền.”

Có cháo uống, có lẽ sẽ không chết đói a?

Nhưng hần dẫn đầu gây rối, như thế nào sẽ chỉ vì một chén cháo, hần là có mục đích: “Húp cháo cũng không đủ no, dù sao không tăng lương, không cho tôi làm quản đốc, đừng mơ tưởng làm trở lại.”

Bảo Châu nhìn hần, lại nhìn quản đốc bên cạnh vẻ mặt đầy mồ hôi, suy nghĩ lựa chọn, cô chỉ quản đốc nói: “Chú này, tôi chọn chú.”

“Cái gì?” Quản đốc không hiểu ý của cô.

Bảo Châu nói: “Bọn họ không làm, người khác cũng không làm sao? Bọn họ không làm thì không làm a! Chúng ta tìm người khác làm là được rồi!”

“Đúng vậy! Tôi như thế nào không nghĩ tới!” Quản đốc nghe xong, lập tức thở ra một hơi, dừng một chút đối với mọi người bên ngoài cửa sắt nói: “Người trong nhà ăn không đủ no, Lục phu nhân phát cháo miễn phí, nhưng không muốn làm việc, chúng ta không miễn cưỡng, các người không làm, còn rất nhiều người nguyện ý làm. Hôm nay bên trong không còn công nhân nữa, toàn bộ nghỉ làm, ngày mai làm lại, chuyện này, chúng tôi sẽ bỏ qua.”

Quản đốc nói xong, lập tức có không ít người bắt đầu dao động, công việc này kỳ thật tiền lương xem như tốt rồi, nhưng người cầm đầu nói, hần có thể hỗ trợ tăng thêm nữa..., cho nên bọn họ mới đi theo quỹ phá, nếu ầm ĩ đến cuối cùng đem công việc bỏ đi, có thể sẽ thua lỗ lớn.

Rất nhanh có một công nhân đứng ra nhắc tay: “Tôi nguyện ý làm trở lại.”

Quản đốc kêu người mở cửa nhỏ, đối với hần ngoắc: “Nguyện ý thì chính mình tiến đến, vào trong làm việc. Không muốn, chúng tôi không miễn cưỡng.”

Đợi lúc Cù thiếu đem màn thầu tới, lúc trước đường cái còn chen chúc không chịu nổi, hiện tại đã thông suốt, ngoại trừ còn một số người đứng bên ngoài không chịu làm trở lại cũng không chịu rời đi, đám công nhân bọn họ tuyệt đại bộ phận đã về nhà xưởng làm việc, nhà xưởng đã khôi phục vận hành.

Cù thiếu ba ba đi về nhà đưa không ít vũ khí tới, lại phát hiện Bảo Châu đang nhàn nhã ngồi ở nhà xưởng chải lông cho Tiểu Hoàng, kinh ngạc không khỏi hỏi: “Thiếu phu nhân, những người kia đâu?”

“Đi làm việc.” Bảo Châu tiếp nhận túi màn thầu trong tay hắn, lấy ra một cái, chính mình ăn một miếng, xé một miếng cho Tiểu Hoàng ăn, động tác ưu nhã, tốc độ cực nhanh.

Bảo Châu cùng Tiểu Hoàng chia màn thầu ăn, vốn là chuyện rất bình thường, nhưng trùng hợp bị phóng viên đi phỏng vấn sự kiện bãi công chụp được.

173. Chương 173: Niềm Vui Mới Của Lục Tiên Sinh?

Phóng viên cảm thấy rất cảm động, phu nhân nhà giàu như thế, vừa phát cháo miễn phí, lại chia sẻ phần ăn của chính mình cho sùng vật, quả thực làm người nhìn thấy thương tâm, nghe rơi lệ, ai nói thương nhân đều là lòng dạ hiểm độc, hắn thấy cô gái này cực kỳ thiện lương.

Sau đó báo vừa đăng, một số công nhân lúc trước đối với Bảo Châu còn có chút bất mãn, sau khi đọc báo, đều cảm động vạn phần, âm thầm thề về sau không bao giờ đi theo người ta gây rối bãi công nữa, đây là bà chủ rất tốt a!

Còn có một số người sau khi xem báo, đến nhà máy xin việc, vị trí của mấy công nhân không có làm trở lại rất nhanh bị lấp đầy.

Nguy cơ đã được giải quyết xong.

Thẩm Kỷ Lương, lúc trở lại lòng như lửa đốt, phát hiện Bảo Châu giúp hắn giải quyết vấn đề, cao hứng lôi kéo Bảo Châu cười ha hả nói: “Bảo Châu, em thật sự là phúc tinh của anh, chuyện dựng lều cháo, tốn hao bao nhiêu để anh lo hết!”

Côn Sơn không chịu: “Bảo Châu đã mở miệng, tiền là phải ra, anh không cần thay chúng tôi ra tiền, tôi cảm thấy tiền đáng giá để tiêu. Nhưng lều cháo tôi cảm thấy chỉ xây một cái là không đủ, chúng ta cùng nhau bỏ vốn, ở trong thành Quảng Châu xây hai cái, húp cháo có thể không thu tiền, nhưng người nguyện ý trả tiền húp cháo, cũng thu, tôi nghĩ không phải đến bước đường cùng, không có người sẽ đi uống chén cháo miễn phí kia.”

Thẩm Kỷ Lương nghe xong thấy rất được: “Như vậy càng có lợi cho phát triển lâu dài.”

Cù thiếu ở một bên nghe xong: “Người đến bước đường cùng đã có chén cháo này của các người, có lẽ sẽ không đến mức đi giết người phóng hỏa nữa, chuyện có lợi cho dân như vậy, cậu tôi nhất định cam tâm tình nguyện tham dự, sẵn bãi có thể giao cho tôi, tôi kêu cậu tôi cho hai nơi tốt.”

Cù thiếu lấy điện thoại ra gọi cho cậu, Lý thị trưởng nhận được điện thoại về sau, cảm thấy đây là chuyện tốt, làm xong cũng là thành tích của ông, vui vẻ đáp ứng hỗ trợ hơn nữa đề nghị: “Tổ chức một buổi tiệc tối, gom góp một ít tiền từ thiện, đã làm thì làm cho lớn một chút.”

Quảng Châu có rất nhiều người có tiền không có chỗ tiêu, làm công ích, bọn họ rất nguyện ý tham gia.

Lý thị trưởng cùng Thẩm Kỷ Lương thương lượng xong, đem chuyện định xuống.

Bởi vì tổ chức là hai nhân tài lớn mới xuất hiện trong giới kinh doanh, Lục Côn Sơn và Thẩm Kỷ Lương cùng tổ chức, cho nên đưa tới không ít người hứng thú, rất nhiều kẻ có tiền đều nói sẽ tham gia.

Mộc Thường Khoan ở trong điện thoại nghe nói về sau, phái người đưa tới một yên ngựa cổ, với tư cách vật đầu giá từ thiện, vì Bảo Châu cổ động. Thẩm Chi Tề ở Thái Nguyên nghe nói, nghĩ đến con tra và Bảo Châu khó được dịp tổ chức yến hội, kêu Thẩm phu nhân tới cổ động.

Yến hội ngày đó, rất nhiều nhân vật có uy tín đều tới tham dự, tự nhiên không thể thiếu một số tiểu thư nhà giàu đến.

Bảo Châu thích náo nhiệt, cũng kéo Hạ Nhược Lan đi.

Yến hội rất náo nhiệt, các cô gái trang điểm xinh đẹp, làm từ thiện là thứ yếu, mượn cơ hội này tìm kim quy mới mục đích chính.

Lục Côn Sơn lớn lên tuần tú, vừa vào cửa, đã bị mấy cô gái dây dưa, nguyên một đám chen nhau tiếp cận, hạch hỏi, còn ngại không đủ gần, ước gì dán lên người hẳn.

Côn Sơn muốn bảo trì phong độ, đành phải thối lui vài bước đối với các cô nói: “Các vị xin tùy ý, thứ lỗi tôi không tiếp được.”

Côn Sơn vừa muốn đi lại bị một người trong đó gọi lại: “Lục tiên sinh, nghe nói anh có mở cửa hàng rất đặc khách, gần đây em cũng muốn mở một cửa hàng, có thể thỉnh giáo anh một chút được không?”

Côn Sơn khiêm tốn nói: “Tôi đều là mò mẫm làm thôi, không đủ kinh nghiệm, thỉnh giáo không dám nhận.”

Côn Sơn nói xong nhìn thoáng qua Thẩm Kỳ Lương, hẳn vừa định đem những cô gái này kéo qua Thẩm Kỳ Lương, chỉ thấy Thẩm Kỳ Lương đã đem một đám người dây dưa hẳn đuổi về phía Côn Sơn.

Côn Sơn nhìn thấy xa xa một đám phụ nữ khác đang hướng tới, cảm thấy nhức đầu, Bảo Châu như thế nào còn không tới? Theo đạo lý cũng sắp đến rồi a?

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên phát hiện chung quanh tựa hồ rất yên tĩnh.

Côn Sơn ngẩng mặt lên nhìn, chỉ thấy một cô gái mặc sườn xám hồng nhạt, tóc quăn đang bước vào, từ từ đi tới hẳn, đó là một cô gái cực đẹp, khí chất lại xuất chúng, cô đi tới, như một đóa hoa lan đông đưa trong gió, tươi mát thoát tục, nhưng không mất ý vị. Không mập không gầy, thoát nhìn phong thái trác tuyệt, tươi cười đi đến,

Mọi người phần lớn sẽ kim lòng không được liếc mắt nhìn vài lần, thậm chí có số đàn ông ngây ra như phỗng, nhìn không chuyển mắt.

Cô gái xinh đẹp này là ai?

Có người hiểu chuyện bát quái suy đoán nói: “Có phải là vợ lẽ của Lục tiên sinh?”

Cũng có người nói: “Cô gái này thật xinh đẹp, chẳng lẽ là niềm vui mới của Lục tiên sinh?”

Sau đó chân tướng lập tức đã kích không ít cô gái chưa lập gia đình, cô gái kia đi đến trước mặt Côn Sơn, thoáng khiêm tốn cúi đầu xuống nói: “Thiếu gia, khuyên tai của Thiếu phu nhân không thấy đâu, Thẩm mẹ sợ thiếu gia đợi lâu, kêu tôi đến đây thông báo một tiếng.”

Côn Sơn gật đầu: “Đã biết, cô tùy ý.”

Đàn ông thấy cô gái kia không phải người phụ nữ của Côn Sơn, trong đó có mấy người lá gan lớn lập tức xông tới, những cô gái xinh đẹp kia thì ngoài ý muốn ngoài, cũng tò mò hỏi: “Cô gái kia là hạ nhân nhà Lục tiên sinh?”

Côn Sơn tránh nặng tìm nhẹ mà nói: “Đầu bếp của Bảo Châu.”

Thấy vẻ mặt hần bình tĩnh, không hề có mập mờ, mấy cô gái vây quanh hẳn lập tức thức thời lui ra, vì sao?

Người nghĩ đi! Cô gái xinh đẹp như vậy còn không lọt vào mắt Lục Côn Sơn, huống chi là các cô, quả thực uống phí thời gian, vẫn nên đi tìm người khác có khả năng hơn.

Đàn ông nghe vậy, nhao nhao xoa tay, một người nói: “Lục thiếu, nếu cậu chịu đem đầu bếp này tặng cho tôi, tôi sẽ tặng Hạ Hà cho cậu.”

Người khác nói: “Tôi dùng ba cửa hàng đổi với cậu, như thế nào?”

Côn Sơn lắc đầu: “Không được.”

“Vì sao?” Chẳng lẽ hẳn muốn nuốt riêng mỹ nhân?

Côn Sơn mỉm cười: “Bởi vì vợ tôi thích đồ ăn cô ấy làm, ăn không được sẽ ngủ không ngon.”

Bọn đàn ông không tin, cảm thấy hấn tìm cố.

Tuy đã nghe nói Lục Côn Sơn thương vợ lợi hại, nhưng phần lớn đều là nghe nói, không có tận mắt nhìn thấy. Nghĩ thầm mặc người thương vợ, cô gái xinh đẹp như vậy người thật có thể nhìn được không ra tay sao?

Ai ngờ Côn Sơn không chỉ không ra tay, ngược lại còn kéo tơ hồng, lúc hấn nhìn thấy Thẩm phu nhân, đi qua đối với bà chỉ chỉ Hạ Nhược Lan: “Đó chính là Nhược Lan lúc trước con đã đề cập qua, cô ấy đã từng trợ giúp Kỷ Lương.”

Thẩm phu nhân vốn cảm thấy cô gái kia lớn lên rất quyến rũ, có thể đoạt chồng của con gái nuôi mình hay không, nhưng nghe nói đã từng trợ giúp qua con mình lập tức hai mắt tỏa ánh sáng: “Rất xinh đẹp, cũng không biết người có tốt không?”

“Làm đồ ăn rất ngon, Bảo Châu rất thích. Tính cách cũng tốt, không biết Kỷ Lương có đồng ý hay không.” Hấn lần đầu tiên làm mai cho người ta, hơn nữa là tình địch của mình, biểu hiện có chút không được tự nhiên.

174. Chương 174: Diên Rồi?

Thẩm phu nhân ngày đêm trông mong, thật vất vả chờ gặp con dâu tương lai, tự nhiên nhìn cái gì cũng cảm thấy tốt, tư thái tốt, bộ dáng cũng tốt, khí chất cũng không tệ, bà rất hài lòng: “Hôm nào mẹ hỏi ý của Kỷ Lương một chút.”

Lúc Côn Sơn nói chuyện, thỉnh thoảng nhìn ngoài cửa vài lần, đợi một hồi lâu, thấy Bảo Châu còn chưa vào, rốt cục nhìn không được, đi xuống lầu đón người, thấy Bảo Châu vẫn còn ở trong xe tìm khuyên tai, đi qua ở bên cạnh cô ngồi xổm xuống nói: “Còn chưa tìm được sao?”

Bảo Châu gật đầu: “Đúng vậy a! Bất quá em đã tìm được thứ này.”

Bảo Châu mở hai tay ra, bên trong ngoại trừ mấy miếng chocolate cô làm rơi trên xe và vài xác đậu phộng ra, còn có một thứ làm hấn hơi bất ngờ, là một lá thư có nhiều nếp nhăn, hấn mở ra xem, phía trên viết gửi tới Quốc Dân đảng, đề vật làm Quốc Dân đảng nhất định thất bại có thể sẽ liên lụy hấn bị mất đầu, không khỏi khấn trương lên: “Bảo Châu, cái này tìm thấy ở đâu?”

“Chỗ ấy!” Bảo Châu chỉ chỉ dưới chỗ ngồi, khuyên tai không có tìm được, nhưng ngoài ý muốn đã tìm được lá thư này.

“Chỉ có một tờ sao?” Côn Sơn một bên dùng cái bật lửa tiêu hủy, một bên nói, thứ này nếu bị người phát hiện có thể sẽ lấy mạng bọn họ, hấn không có làm, vậy chính là có người vu hấn rồi, sẽ là ai?

Bảo Châu lắc đầu: “Còn có thiệt nhiều, em cho Tiểu Đông rồi.”

Côn Sơn nghe xong diên mắt, vừa muốn đuổi theo, đột nhiên từ đằng xa một đội cảnh sát đến, đi đầu là phó cục trưởng, một bên gọi người bên cạnh đi vào lục soát, một bên phái người cầm súng đối với Côn Sơn nói: “Tôi hoài nghi hôm nay nơi này có phần tử phản đảng, hiện tại tôi muốn điều tra xe của cậu và tất cả mọi người bên trong.”

Côn Sơn nghĩ thầm hỏng mất, nếu thứ trên tay Tiểu Đông bị lục soát ra, cả nhà có khả năng sẽ bị sao trăm, cảm xúc có chút sa sút, nhưng khí thế không thể thua, Côn Sơn lừa gạt hấn nói: “Ngài muốn lục soát có thể! Nhưng nếu lục soát không ra, phá hủy buổi tiệc, ngài có thể gánh chịu tổn thất không?”

“Có thể.” Chỉ là một buổi tiệc đơn giản, sau khi chuyện thành công Lục Hoài Ninh cho hấn hai mươi vạn đồng, so với hai mươi vạn kia, một buổi tiệc nho nhỏ tính toán là cái gì, hơn nữa hấn tin tưởng chắc chắn hấn có thể tìm ra, Lục Hoài Ninh tự mình đặt rất nhiều chứng cứ, hấn không tin tìm không thấy.

“Vậy ngài lục soát đi!” Côn Sơn chờ đợi lo lắng lôi kéo Bảo Châu đi vào trong buổi tiệc, hấn đã tỉnh táo nghĩ tới kết quả xấu nhất, có thể là hấn bị bắt vào tù, nhưng anh em ở Trí Đường, có lẽ rất nhanh sẽ bị phát hiện.

Lúc bọn họ đến đại sảnh, bên trong rất nhiều khách mời đã tức giận, mọi người đứng sang một bên cho người ta lục soát, soát người là rất không có khả năng, đây đều là nhân vật có uy tín tên tuổi, không phải ai cũng có thể soát người.

Sắc mặt Lý thị trưởng rất kém, ông ngồi ở trên ghế sa lon không nói một lời, cảm thấy rất mất mặt, nhưng đây là phó cục trưởng có chỗ dựa rất lợi hại, ông cũng phải cho vị phó cục trưởng này mặt mũi.

Người nọ tìm a tìm, khắp nơi đều lục soát, kết quả bất cứ chứng cứ gì cũng không tìm ra, Lý thị trưởng rất tức giận: “Cần quấy, ngày mai kêu thủ trưởng cậu đến phòng làm việc của tôi một chuyện.”

Vị phó cục trưởng xám xịt vừa định đi, chỉ thấy một chàng trai trên tay ôm một sấp giấy, lập tức có hi vọng, tiến lên hỏi: “Trên tay cậu cầm cái gì?”

Côn Sơn thấy là Tiểu Đông, nghĩ thầm tiêu rồi.

Tiểu Đông nói: “Giấy vệ sinh.”

Phó cục trưởng không dễ bị lừa, hần tự tay lấy ra một tờ, sau đó lập tức đắc ý, chứng cứ phạm tội a!

Lập tức vênh váo tự đắc hỏi Tiểu Đông: “Những thứ này chính là bằng chứng phản đảng! Người tới bắt người này lại cho tôi, mang về thẩm vấn.”

Tiểu Đông sững sờ, sau đó vuốt cái ót nói: “Không phải giấy vệ sinh sao? Tôi không biết chữ, tôi bị oan!”

“Mang đi!” Hôm nay không mang đi một hai người, mặt mũi của hần đặt ở đâu?

“Chờ một chút.” Côn Sơn đứng ra ngăn vị phó cục trưởng kia lại, sau đó cầm lấy một tờ trong đó nhìn thoáng qua nói: “Tiểu Đông vô tội, ngài không có chứng cứ chính xác.”

“Những thứ này không phải đều là chứng cứ sao?” Phó cục trưởng đối với Côn Sơn giơ lên thứ hần cầm trong tay.

Côn Sơn đã tính trước nói: “Những đồ vật phản động này, không phải chứng cứ phản đảng. Dem thư vu oan Quốc Dân đảng dùng làm giấy vệ sinh, đây là một loại khinh thị đối với kẻ tạo lời đồn, biểu thị hần cũng không có đem những lời kia để ở trong lòng. Đây không phải trung tâm là cái gì? Mọi người cảm thấy phải không?”

Mọi người bởi vì chuyện điều tra hôm nay, sớm đối với vị phó cục trưởng bất mãn, lời này của Lục Côn Sơn có chút đạo lý, mọi người ầm ĩ biểu thị ủng hộ quan điểm của Côn Sơn, vị phó cục trưởng một chuyện tay không, cơ hồ là bị người đuổi đi.

Đuổi hần đi ra ngoài, tiệc sẽ tiếp tục, một hồi ăn uống về sau, đấu giá từ thiện chính thức bắt đầu.

Bảo Châu đối với đấu giá hứng thú không lớn, Côn Sơn lại kêu cô chuẩn bị, cô đi ra ngoài tùy tiện ở trong phòng bếp lấy một cái chén, lúc đem lên đấu giá, Côn Sơn liếc mắt nhận ra, đây không phải là cái chén nhỏ mấy ngày trước đựng dưa muối sao?

Vợ nhà mình tuy không nhìn được hàng, nhưng gần đây vận khí cô tốt, Côn Sơn đã quen việc Bảo Châu gây bất ngờ, cùng kết quả làm người ta hài lòng, Bảo cầm chén lên, người ta thấy là đồ vật của Lục phu nhân mang lên đấu giá, tranh nhau đoạt, Lục thiếu là một thương nhân khôn khéo tài giỏi như vậy, chắc hẳn thứ phu nhân hần cầm lên chính là trân bảo hiếm thấy a?

Giá cả cao lại cao, cuối cùng lên đến 2000 đồng, Tiểu Đông nhìn có chút không thể tin nhỏ giọng hỏi Bảo Châu: “Đây không phải cái chén tháng trước Thẩm mẹ kêu tôi đi mua sao? Tôi nhớ một bộ mười hai cái chỉ có mười đồng, bọn họ có phải điên rồi không?”

Bảo Châu nghe vậy có chút cảm động đối với Côn Sơn nói: “Bọn họ thật hào phóng a!”

Côn Sơn nghe xong, sờ lên đầu của cô: “Quý hay không không quan trọng, quan trọng là ... Có thể trợ giúp những người nghèo không đủ ăn, một cái chén đổi vài vạn chén cháo, cái này quá đáng giá rồi, lần sau bắt quả đấu giá, em không thích nổi chén bồn hồ lô cũng có thể cầm đi thử xem.”

“Được!”

Lều cháo cứ như vậy mở lên, tổng cộng hai cái, nhưng quy mô không nhỏ, nguyên ý đi húp cháo, đều có thể uống miễn phí, ngoại trừ cháo, còn có cung cấp một ít đồ ăn khác đi kèm miễn phí, ví dụ như đồ chua của Bảo Châu. Thời điểm trời nóng nực, miễn phí trà lạnh, đi húp cháo, không chỉ có dân chúng nghèo khó, một số ông chủ muốn thử trà xanh cơm nhạt cũng sẽ mang theo vợ con đi ăn, nhưng bọn họ bình thường sẽ trả tiền, ít thì mấy đồng, nhiều thì trên trăm, cũng có người mang rau cải gạo thóc đến.

Từ khi đã có lều cháo, các vụ trộm cướp ở Quảng Châu tựa hồ ít đi rất nhiều, Lý thị trưởng thật cao hứng, cho Thảm Kỷ Lương và Lục Côn Sơn một tấm giấy khen công dân có ít cho xã hội, Lục lão gia và Thảm Chi Tề nghe nói về sau, từng người vì con của mình mà tự hào.

175. Chương 175: Nhất Thời Sững Sờ

Lúc trước Lục lão gia bị bệnh một thời gian, không biết là bởi vì Côn Sơn làm chuyện tốt tích phúc đức, hay vì tâm tình tốt, bệnh rõ ràng rất nhanh tốt lên, tâm tình cũng tốt hơn, khi hai cục cưng của Bảo Châu đầy trăm ngày, cùng một nhà vợ con đến Quảng Châu thăm Bảo Châu cùng hai bảo bảo.

Đầy trăm ngày, Côn Sơn bày rất nhiều đồ đặc trên đất, để cho hai tiểu bảo bảo chọn đồ vật đoán tương lai.

Bút lông, bàn tính, đồng bạc, len sợi, bóng rổ, chìa khóa xe, cây sáo, chiếc đĩa, giấy ..., đồ vật đủ loại kiểu dáng xếp thành một đồng lớn, Tiểu Tiểu trái xem phải xem, ô! Đồ vật sáng sáng ở trên tay mẹ thật xinh đẹp a!

Tiểu Tiểu bò nha bò, leo lên người mẹ, thò tay bắt lấy vòng tay trên tay của mẹ, nhưng không lấy xuống được.

Bảo Châu thấy nó thích lấy xuống đưa cho Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu cầm lấy vòng tay vàng cười đến như một tiểu tham tiền.

“Đứa bé này! Về sau sẽ theo kinh doanh!” Vạn lão gia vui vẻ, nhớ ngày đó để cho Bảo Châu chọn đồ vật đoán tương lai, lúc trước nhà chỉ có bốn bức tường a! Nghèo như vậy, Bảo Châu vậy mà bò bò đến dưới giường, bàn tay nhỏ bé nắm nắm, cảm ra một đồng tiền, lúc ấy ông đã cảm thấy đứa nhỏ này tương lai nhất định sẽ giàu có, không nghĩ tới có phúc khí như vậy! Gả cho Côn Sơn một người chồng tốt, ăn mặc không thiếu thôn thứ gì.

Đến phiên Kiều Kiều, Kiều Kiều thấy chị lấy một đồ vật sáng sáng, nó cũng muốn, bò nha bò, leo đến cái bàn, lấy dao gọt trái cây trên bàn, đáng tiếc tay nhỏ không đủ dài, lấy không được.

Côn Sơn thấy, từ trên người móc ra một thanh súng lục nhỏ, ở trước mặt hấn quơ quơ, không biết vì cái gì hấn có một loại cảm giác sau này con trai sẽ theo hấn tập võ: “Kiều Kiều có muốn cái này không?”

Kiều Kiều nhìn nhìn dao gọt trái cây, lại nhìn súng lục nhỏ, tựa hồ suy nghĩ, bò qua phía Côn Sơn...

Lục lão gia thật cao hứng: “Kiều Kiều nhà của chúng ta, về sau nhất định là một người tham gia quân ngũ, nếu không làm cảnh sát như cha nó cũng không tệ.”

Hai nhà đều có mong đợi riêng, nhưng đều hi vọng hai đứa nhỏ có tương lai tốt.

Hôm nay Thảm Kỷ Lương vội vã đi vào Lục gia, Côn Sơn nhìn thấy hấn gọi, vừa vặn phòng bếp làm xong bánh ngọt hạt sen, Bảo Châu nói kêu người gói lại cho anh, cơm nước xong xuôi, anh thuận tiện mang về a!

Thảm Kỷ Lương lắc đầu, đột nhiên nắm ống tay áo Côn Sơn nói: “Tôi muốn nhờ cậu giúp một việc.”

“Anh nói.”

“Đi thư phòng.”

Côn Sơn cùng hấn lên lầu, ở đầu bậc thang đụng phải Bảo Châu đang định đi dùng cơm, vồ vồ vai Bảo Châu: “Vợ em đi ăn trước, không cần chờ bọn anh, bọn anh bàn chút chuyện xong sẽ xuống.”

“Dạ!” Bảo Châu đối với hai người mỉm cười, một bên trên chọc Tiểu Hồng, một bên hướng dưới lầu đi xuống.

Vào thư phòng, Côn Sơn ngồi xuống, rất tùy ý nói: “Bây giờ có thể nói a?”

“Tôi muốn một ít súng.” Thẩm Kỳ Lương đi thẳng vào vấn đề nói.

Côn Sơn lại hơi kinh hãi, nghĩ thầm hắn như thế nào biết chính mình có súng, đây chính là bí mật, cả Tiểu Đông và Thẩm mẹ cũng không biết.

Thấy hắn biểu lộ kinh ngạc, Thẩm Kỳ Lương cho rằng hắn bị dọa, giải thích nói: “Tôi biết rõ cậu chỉ có một cây súng dùng để phòng thân, tôi không phải muốn mượn cái đó, không phải cậu bán súng đồ chơi sao? Có thể giúp tôi nhập một số về được không, tôi cần dùng gấp.”

“Anh muốn những thứ đó làm gì?” Côn Sơn lập tức cảnh giác lên.

“Tôi có mấy người bạn hùn vốn mở tòa soạn báo, mấy ngày trước bọn họ tham dự hoạt động biểu tình chống Nhật, hơn nữa ghi lại hành vi phạm tội của người Nhật. Tạo áp lực cho phía Nhật, chính phủ đã giam vài người bạn của tôi, tuy dân chúng gây áp lực, qua vài ngày sẽ thả bọn họ, nhưng phía Nhật đã tung tin đồn, sẽ không buông tha bọn họ như vậy, một người bạn của tôi đã bị người Nhật ám sát chết. Cho nên tôi muốn vài cây súng đồ chơi, cho dù là giả, nhưng có thể dọa người Nhật, có còn hơn không!” Hắn thật sự là không còn cách nào khác nữa, mới nghĩ đến chủ ý cùi bắp này, hắn sợ người Nhật sẽ lần nữa không kiêng nể gì mà ám sát bạn của hắn.

Sau khi Côn Sơn nghe xong hỏi: “Chỉ là dùng để phòng thân sao?”

Thẩm Kỳ Lương gật đầu: “Mấy người trí thức, chẳng lẽ còn muốn giết người sao? Cậu có đồng ý giúp tôi chuyện này không? Nếu cậu sợ chết, tôi sẽ không liên lụy cậu, cũng sẽ không trách cậu, vì chuyện này liên quan trọng đại, xử lý không tốt cả cậu cũng sẽ bị cuốn theo.”

Côn Sơn nói: “Giúp, bất quá...”

“Bất quá cái gì?”

“Anh đi theo tôi.” Côn Sơn đưa hắn đến cửa nhỏ phòng ngủ, bên trong bốn phía có rất nhiều đồ ăn vặt, chính giữa là bốn rương lớn, Côn Sơn mở một hòm trong đó ra.

Thẩm Kỳ Lương không hiểu Côn Sơn mang hắn đến đây là có ý gì: “Tới nơi này làm gì vậy?”

Côn Sơn lấy đồ ăn vặt bên trong ra, súng ống hiện lên, Thẩm Kỳ Lương tùy tiện lấy một cây, lập tức hai mắt tỏa sáng: “Rất giống thật, đây là súng đồ chơi của Bảo Châu à?”

Thẩm Kỳ Lương nói xong đối với vách tường, bắn một phát súng, viên đạn bay đến trên tường phát ra BÌNH một tiếng, nhập tường nửa tắc, Thẩm Kỳ Lương lập tức trợn tròn mắt: “Đây là...”

Côn Sơn thở dài, muốn kêu hắn đừng nổ súng đã chậm, đối với hắn khẳng định gật đầu: “Đúng như anh nghĩ đấy.”

“Những cây súng này đều là thật? Ở đâu cậu có nhiều vậy? Cậu buôn lậu súng ống đạn dược?” Thẩm Kỳ Lương mở rộng tầm mắt, hắn đã nghĩ qua Côn Sơn không phải nhân vật bình thường, nhưng hắn nghĩ đến tối đa chỉ là người của bang phái nào đó, không nghĩ tới sẽ là người buôn bán vũ khí! Lá gan hắn cũng lớn quá đi!

“Cái khác anh không cần phải xen vào, rương này đều là súng lục, anh muốn lấy bao nhiêu thì lấy, coi như tôi tặng anh.” Khó được dịp hắn có thể giúp, bình thường luôn là Thẩm Kỳ Lương trợ giúp Bảo Châu, tặng đồ cho Bảo Châu, hắn sớm nên hồi báo rồi.

“Bảo Châu biết không?”

Côn Sơn gật đầu: “Cô ấy không để ý những thứ này, anh yên tâm tôi sẽ tự bảo vệ cho an nguy của mình và Bảo Châu. Bởi vì là anh, nên tôi tin tưởng, cho nên để anh biết.”

Thẩm Kỳ Lương cảm động, vẫn còn có chút lo lắng: “Tại sao cậu phải làm cái này, cái này rất nguy hiểm, cậu có lẽ rõ hơn tôi, bây giờ cậu đã dư giả hơn lúc trước rồi, nếu vì tiền, tôi cảm thấy không cần phải làm.”

“Nếu như tôi nói là vì mạng sống?”

Thẩm Kỷ Lương không tin: “Làm sao có thể?”

“Tôi thoát nhìn dư giả, nhưng người dư giả cũng có đối thủ, vì sống sót, không bị đối thủ đẩy ngã, tôi cũng chỉ có thể làm mình càng mạnh hơn nữa, mới có thể bảo vệ chính mình. Trước đó là ô tô nổ cùng sự kiện phản đảng mấy ngày trước, anh cho rằng đều là trùng hợp sao?” Vì bảo vệ mình và Bảo Châu, Côn Sơn cảm thấy mình đã không có đường lui, cho dù hắn bắt đầu muốn nản chí, chỉ sợ đối thủ cũng sẽ không vì vậy buông tha hắn. Trèo cao, cũng không đáng sợ, có dã tâm cũng không đáng sợ, đáng sợ chính là không có lương tâm, hắn chỉ cần bảo trì thiện lương, không tổn thương người khác, Côn Sơn cảm giác mình cho dù có sai, cũng không phải rất quá đáng.

176. Chương 176: Như Cách Ba Thu

Thẩm Kỷ Lương nghe xong, trầm mặc một lúc lâu sau, ngẩng đầu lên nhìn Côn Sơn thở dài nói: “Làm anh em chỉ có thể chúc cậu may mắn thôi, hi vọng cả đời này cậu đều gặp may mắn, nếu cậu xảy ra chuyện, Bảo Châu và bọn nhỏ phải làm sao bây giờ?”

Côn Sơn tự nhiên là biết rõ đạo lý này, hắn khẽ gật đầu, sau đó nói sang chuyện khác: “Về sau chỉ cần là chuyện có lợi ạng người, cần gì cũng có thể nói với tôi.”

“Cảm ơn.” Tiền hắn hiện tại còn đủ.

Lúc hai người từ trên lầu đi xuống, Bảo Châu một bên cho Bảo Bảo ăn cơm, một bên chờ hai người bọn họ, cô thích nhiều người cùng ăn cơm, một người ăn sẽ nhàm chán, nghe thấy tiếng bước chân, Bảo Châu ngẩng đầu đối với bọn họ vẫy vẫy tay, sau đó đối với Côn Sơn nói: “Tiểu Tiểu hôm nay ăn thiệt nhiều.”

Côn Sơn từ trong tay cô tiếp nhận con gái rất đáng yêu, suy nghĩ thoáng cái nói: “Tiểu Tiểu nặng hơn rồi.”

Thẩm mẹ kêu người đi phòng bếp hâm nóng đồ ăn lại, mỉm cười cùng Thẩm Kỷ Lương nói: “Nghe nói cậu, Nhược Lan làm mấy món cậu thích ăn, nha đầu kia rất tri kỷ.”

Thẩm Kỷ Lương ném thử, quả nhiên tay nghề Hạ Nhược Lan tốt, hương vị rất ngon: “Ăn ngon.”

“Đồ ăn ngon, người cũng tốt. Tôi đã đề cập qua với cha mẹ anh, hai người rất hài lòng, ý của anh như nào?” Lời này Côn Sơn sớm đã muốn nói rồi, một mực không tìm được cơ hội.

Thẩm Kỷ Lương giả ngu: “Nói cái gì?”

Côn Sơn là người thông minh, liền muốn nói không có gì, ai biết Bảo Châu luôn cúi đầu ăn cơm đột nhiên nói: “Thẩm đại ca anh thật là khờ a! Đương nhiên là hôn sự a! Hạ tỷ tỷ gả cho anh được không?”

Lời này nếu người khác nói, hắn có thể sẽ một ngụm cự tuyệt, nhưng Bảo Châu nói, hắn không thể làm Bảo Châu mất mặt, chỉ nói: “Hiện tại anh còn trẻ, chưa nghĩ tới chuyện kia, vài năm nữa nói sau. Hạ tiểu thư là một cô gái tốt, đừng làm trẻ nãi thanh xuân cô ấy.”

Đang nói đột nhiên cách đó không xa truyền đến âm thanh đổ bể, mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Hạ Nhược Lan cúi đầu xoay người nhặt lên mảnh sứ vỡ ném vào thùng rác.

Bảo Châu để đưa xuống bước nhanh đi qua ngồi xổm xuống: “Hạ tỷ tỷ chị làm sao vậy?”

“Không có gì, tôi không cẩn thận làm bể ly, Thiếu phu nhân cô ăn cơm đi! Tôi thu dọn chỗ này một chút.”

“Em giúp chị a!” Bảo Châu dùng tay cầm vài miếng sứ vỡ ném vào thùng rác.

Côn Sơn nhìn Thẩm Kỷ Lương, Thẩm Kỷ Lương cười khổ, giống như đang nói... Tôi thích ai cậu không phải biết rất rõ sao.

Hắn thích Bảo Châu, nhưng bởi vì không có khả năng cùng một chỗ, cho nên lựa chọn bảo vệ, như anh trai bảo vệ em gái, nhưng thường xuyên gặp Bảo Châu, hắn làm sao có thể quên.

Hắn cũng từng muốn cho chính mình không gặp Bảo Châu, hoặc là ít gặp đi, thế nhưng về sau hắn phát hiện mình đối với cô một ngày không thấy như cách ba thu, dù cho không có khả năng cùng một chỗ, dù cho là bảo vệ, hắn cũng muốn nhìn thấy cô.

Côn Sơn như thế nào không biết, nhưng hẳn muốn Thảm Kỳ Lương buông tha tình cảm đối với Bảo Châu, nếu không người khổ là Thảm Kỳ Lương .

Rất nhanh công việc ở Quảng Châu giải quyết xong, Côn Sơn cũng điều đến Hồng Kông, Hồng Kông bên kia tất cả đều mới bắt đầu, mặc dù có rất nhiều chuyện, nhưng đều có thủ hạ lo, Côn Sơn vẫn tương đối rảnh.

Dứt khoát ở hai nơi Quảng Châu cùng Hồng Kông, có thời gian sẽ về Quảng Châu, trong nội đường có việc lại trở về vài ngày.

Bảo Châu đi theo hắn chạy hai đầu, cảm thấy rất phong phú, thời điểm Côn Sơn đi Hồng Kông, thường mang theo Bảo Châu, Bảo Châu thích ăn, vì vậy thường xuyên có thể nhìn thấy Bảo Châu bưng một nồi súp nóng hổi lên máy bay, đến Hồng Kông súp vẫn nóng, còn có thể đem đi chia sẻ cho đám bà lớn ở Thảm gia.

Càng phát triển về sau, thậm chí biến thành có đôi khi Bảo Châu đột nhiên muốn ăn đồ ăn Hồng Kông, máy bay bay qua mua một phần đưa đến Quảng Châu cho Bảo Châu hưởng dụng, có người hỏi Bảo Châu cái này gọi là gì, Bảo Châu nghĩ nghĩ nói: “Bán cho bên ngoài, gọi giao hàng được rồi.”

Hàng không giao hàng có hay không có?

Cảm giác thật cao cấp!

Bởi vì đi tới đi lui hai nơi hơi chịu khó, có một số người quen biết thuận tiện thời điểm máy bay nhà Bảo Châu cất cánh, đi nhờ máy bay. Cũng có ít người gửi hàng hóa đi.

Nhờ nhiều lần, mọi người cũng có chút ngưỡng chừng.

Hơn nữa người cũng rất nhiều, tiếp tục như vậy không phải biện pháp, hỏi ý kiến Thảm Kỳ Lương, Thảm Kỳ Lương nói nước ngoài không phải có máy bay dân dụng sao?

Nếu không cậu cũng thu phí a! Để Tiểu Cù giúp cậu làm các thủ tục liên quan.

Ví dụ như hai ngày một chuyến, mua vé lên máy bay.

Côn Sơn cảm thấy có đạo lý, thế nhưng máy bay của hắn còn phải dùng để vận chuyển súng ống đạn dược và các loại đồ ăn vặt.

Côn Sơn hỏi Bảo Châu: “Máy bay chúng ta phải vận chuyển đồ ăn cho em, còn phải vận chuyển súng ống đạn dược. Nhưng đám bạn bè thường xuyên muốn dùng máy bay, làm sao bây giờ?”

Bảo Châu trợn trắng mắt: “Côn Sơn khờ quá a, lại mua thêm!”

“Nhưng anh đã tính qua, tiền mặt của chúng ta không đủ.” Hắn kiếm được nhiều, tiêu cũng nhiều, ngoại trừ mỗi tháng định kỳ đổi thành vàng thỏi, gửi tiết kiệm vào ngân hàng Thụy Sĩ, còn lại để phục vụ nhu cầu hằng ngày và tham gia các loại hoạt động từ thiện, nên không dư gì nhiều. Mà tiền tiết kiệm của bọn họ ở ngân hàng Thụy Sĩ vừa lúc là định kỳ, phải một năm sau mới có thể lấy tiền vốn.”Vay thì mượn.”

“Lãi suất ngân hàng hiện tại rất cao.” Vay mượn không phải là không được, có Tiểu Cù, chuyện này có lẽ sẽ rất nhanh giải quyết xong, nhưng vay tiền là phải trả, tiền lãi rất cao, hắn cảm thấy không có lợi.

“Vay thì mượn mà đừng trả lãi.” Côn Sơn nghĩ nghĩ, Quảng Châu bên này rất không có khả năng, Hồng Kông bên kia, hắn ôm chút hi vọng, đến hỏi một giám đốc ngân hàng Nước Anh.

Ngân hàng Nước Anh nghe hắn nói muốn ở Hồng Kông kinh doanh hàng không rất kích động, cảm thấy đây là một hạng mục rất dễ kiếm tiền, kỳ thật hắn đã sớm muốn ngồi máy bay du lịch các nơi, đem hạng mục này báo cáo lên trên, chánh phủ Hồng Kông nghe nói về sau, cảm thấy Hồng Kông đang phát triển thần tốc, về sau có thể sẽ cần ngành hàng không, có người nguyện ý mạo hiểm đầu tư, bọn họ đương nhiên đồng ý ủng hộ, sau khi điều tra Lục Côn Sơn có năng lực trả tiền, kêu ngân hàng mở cho hắn một trường hợp đặc biệt, miễn trừ tất cả tiền lãi vay cho hắn, hơn nữa để tỏ lòng ủng hộ, tất cả thủ tục có thể giản lược.

Côn Sơn vui mừng, đã muốn làm, hẳn sẽ làm lớn một chút, tốt nhất là có thể bay đi tới đi lui các nơi, nhưng chính phủ phản đối hẳn đem ngành hàng không tiến vào tất cả các thành phố lớn, đây là miếng thịt béo bở, bọn họ muốn đem cơ hội lưu cho về sau, đợi có được cơ hội tốt hơn, lại làm.

177. Chương 177: Công Trình Đâu Hũ

Lý thị trưởng nghĩ Côn Sơn cố gắng, đem việc này báo danh qua Nam Kinh, quan lớn Nam Kinh ngày đó tâm tình vừa vặn không được tốt lắm, há mồm nói: “Đây không phải làm ầu sao? Làm hàng không là chuyện dễ dàng như vậy sao? Xảy ra chuyện ai sẽ chịu trách nhiệm?”

“Ngài yên tâm, Lục Côn Sơn có thể toàn quyền phụ trách, hẳn có tiền. Làm hàng không có thể thúc đẩy kinh tế.”

“Dem mọi người đến địa bàn người Anh, đây là ăn cây táo, rào cây sung, không chuẩn!”

Vì vậy việc này bị đám quan lớn cho gác lại, Lý thị trưởng khó xử nói việc này cho Côn Sơn, Côn Sơn nghe xong nhất thời cũng có chút nản chí, nhưng hẳn không có nản chí thật lâu, bởi vì hẳn nghĩ tới một nơi càng tốt —— Nước Anh!

Hiện tại Hồng Kông có rất nhiều người Anh, nhưng vì không có sân bay dân dụng, rất nhiều người Anh phải ngồi máy bay đến quốc gia phụ cận, rồi ngồi thuyền tới Hồng Kông, rất bất tiện.

Đây là một cơ hội buôn bán rất tốt, ngân hàng đầu tư ở Hồng Kông giới thiệu với hẳn với một công ty hàng không Nước Anh, nếu như không vì kinh tế Nước Anh mấy năm gần đây tụt dốc nghiêm trọng, kỳ thật Nước Anh đã sớm định đầu tư vào thị trường Hồng Kông, nhưng bởi vì khủng hoảng kinh tế, bọn họ giảm bớt lượt bay mỗi ngày, có vài máy bay lớn không dùng tới, Côn Sơn muốn thuê mấy bay của bọn họ, bọn họ chẳng những đồng ý cùng Côn Sơn hợp tác, còn có thể để cho hẳn sử dụng sân bay nước Anh.

Côn Sơn rất hài lòng, đây là kinh hỉ ngoài dự liệu của hẳn, bởi dự tính của hẳn như vậy có thể tiết kiệm rất nhiều, Côn Sơn vốn định mua thêm một máy bay, nhưng hẳn không có nắm chắc sẽ thất bại hay thành công, nên quyết định tạm thời thuê một máy bay, chỉ có thể từng bước cẩn thận.

Công ty hàng không Nước Anh thích hộ khách có thành ý, mời Côn Sơn đi Nước Anh gặp mặt bàn bạc.

Côn Sơn vẫn không ngoại lệ dẫn theo Bảo Châu cùng đi, Bảo Châu là thuốc an thần của hẳn, mang theo Bảo Châu đi nơi nào hẳn cũng không hoảng hốt, cho dù là đối mặt tổng thống Mỹ, hẳn cũng sẽ có động lực.

Bảo Châu không biết Anh ngữ, nên mang theo Cù thiếu làm phiên dịch cho cô.

Tuy là hộ khách, nhưng Lục Côn Sơn nhiều nhất chỉ có thể coi là một hộ khách nhỏ, bởi vì máy bay bọn họ thuê so với công ty của các nước khác hợp tác tài chính hơn một tỷ mà nói chỉ là đầu tư nhỏ.

Đối với Côn Sơn là hộ khách nhỏ, bọn họ chỉ phái một quản lý nhỏ đi đón.

Tiểu quản lý gọi Bruit, trước khi bọn người Côn Sơn đến, Bruit nghĩ rất xấu xa: “Một ma bệnh Đông Á, nhất định rất dễ sai bảo, mình nói cái gì chính là cái đó a.”

Sau đó khi máy bay tư nhân siêu sang trọng nước Mỹ đáp xuống trước mắt của hẳn, hẳn không khỏi sửa lại cách nghĩ, cảm thấy bên trong hẳn là một nhà giàu mới nổi.

Đối mặt những nhà giàu mới nổi mặc kim mang ngân (đeo vàng mang tiền) không có tầm nhìn xa, có thể lừa gạt sẽ mang đến cho hẳn lợi ích cực lớn, cho nên khi Côn Sơn cùng Bảo Châu đi ra, hẳn nhìn như ôn hòa nghênh đón, đối với hai người nói: “Lục tiên sinh. Lục phu nhân hoan nghênh đến Nước Anh, xin nhìn bên cạnh, đó chính là máy bay công ty chúng tôi muốn cho ngài thuê.”

Côn Sơn nhìn theo tầm mắt của hẳn, đó là một máy bay nằm trong góc thoát nhìn có chút rỉ sắt, bất quá Côn Sơn cũng không buồn, hẳn thản nhiên nói: “Cái này chính là máy bay công ty các người tí mĩ chuẩn bị cho tôi? Thật sự là rất đặc biệt.”

Bruit biết rõ máy bay này thoát nhìn có chút cổ xưa, hẳn nói: “Hiện tại máy bay mới rất khó tìm, ngài muốn giá cả như vậy, đã rất khó kiếm rồi, nếu ngài hài lòng, tôi cùng hai vị đi qua xem?”

Côn Sơn gật đầu, khẩu khí ôn hoà: “Đã đến rồi, thì xem một chút đi!”

“A! Thiếu chút nữa em quên đem Tiểu Hoàng xuống rồi.” Bảo Châu nói xong đối với khoang cửa huyết sắc một tiếng.

Tiểu Hoàng nghe được Bảo Châu kêu gọi, không chút nào kinh hoảng uống xong ngụm sữa bò cuối cùng trong chén, sau đó đập cánh, anh tuấn bay ra cabin, cái cánh cực lớn giống như là một đám mây màu vàng, nhanh chóng hướng Bruit tới gần.

Bruit dọa lui vài bước trong miệng hô hào: “Không được qua đây! Cứu mạng a!”

Nhưng một lát sau, lại không có bất kỳ cảm giác đau đớn nào, lúc hần mở mắt ra, chỉ thấy vợ chồng người Trung Quốc cùng với tùy tùng của bọn họ rất bình tĩnh, còn đang nói chuyện phiếm, nhìn bầu trời trên cao, cũng có người cười nhạo hần nhất gan, không có bất kỳ người nào sợ Tiểu Hoàng.

Nhất là vị phu nhân người Trung Quốc trẻ tuổi xinh đẹp, giờ phút này cô đang mỉm cười ôm một con chim vàng cực lớn trong ngực, trong mắt có sùng nịch, miệng lẩm bẩm: “Tiểu Hoàng nghe lời, xem máy bay xong, chỉ dẫn cùng đi ăn tiệc Nước Anh.”

Bruit cảm giác mình mất thể diện trước mặt mọi người, hần quyết định tìm về mặt mũi, hần dẫn mọi người đến chiếc máy bay trước mặt, chỉ vào máy bay rất tự hào mà nói: “Máy bay chúng tôi là máy bay an toàn nhất thế giới, ngài nhìn cái cánh xinh đẹp, đường cong của nó ưu mỹ cỡ nào.”

Hần vừa nói xong, đột nhiên chuyện bất ngờ xảy ra, Bảo Châu nghe Cù thiếu phiên dịch hai chữ cái cánh, cô thích cánh lớn, để tỏ lòng ưa thích cánh máy bay này, cô tiện tay mở một bao bánh bích quy ra, hướng trên cánh máy bay ném đi.

Bánh bích quy là một trong những món Tiểu Hoàng thích nhất, Tiểu Hoàng tham ăn nhanh chóng bay theo, đem những miếng bánh bích quy trên cánh máy bay cho vào miệng, sau đó từ từ bay tới vai Bảo Châu, ngay tại lúc nó rời đi trong nháy mắt, đột nhiên nghe thấy một tiếng thanh thúy rớt xuống, mọi người theo tiếng động nhìn lại, là một con ốc vít.

Hơn nữa đây không phải một ốc vít bình thường, trải qua chuyên gia kiểm tra, đó là từ trên cánh máy bay rơi xuống.

Bruit mới vừa nói máy bay bọn họ an toàn lập tức có loại cảm giác tự tát vào mặt, nhưng cũng may da mặt của hần đủ dày, hần cường từ đoạt lý giải thích nói: “Đó là chuyện ngoài ý muốn, chỉ là trùng hợp trong một phần một vạn thôi, tôi sẽ kêu người đem đinh ốc trở lại vị trí cũ, máy bay sẽ rất an toàn.”

Hần kêu người lắp đặt lại, Bảo Châu cảm thấy thú vị, cô hơi thích âm thanh ốc vít rơi xuống, lại cảm một nắm bánh bích quy ném lên cánh máy bay, sau đó cái con ốc vít vừa rơi xuống kia, không phụ sự mong đợi của mọi người rớt xuống lần nữa.

Bruit bắt đầu lau mồ hôi, nhưng hần không nhụt chí, cảm thấy cũng là trùng hợp, bởi vì việc này trước kia thật sự không có phát sinh qua. Hần giải thích nói: “Đây cũng là ngoài ý muốn, hôm nay thật quá nhiều ngoài ý muốn rồi, ngài tin tưởng tôi, sau khi lắp đinh ốc vô sẽ rất an toàn, ngài có thể cho sủng vật của phu nhân ngài đi thử một lần, lúc này tuyệt đối an toàn, sẽ không lại rơi ốc xuống nữa.”

Côn Sơn từ trong tay Bảo Châu cầm một nắm bánh bích quy ném lên cánh máy bay lần nữa, sau đó...

Lần này đinh ốc thật sự không có rơi xuống nữa, Tiểu Hoàng thuận lợi ăn bánh bích quy, một bên trong lòng cảm thán nhân vật nam chủ nhân hôm nay sao lại ngây thơ như nữ chủ nhân a, một bên hướng trong ngực Bảo Châu bay đi.

178. Chương 178: Một Cái Nhiệm Vụ

Bruit đang muốn đắc ý, đột nhiên nghe được một âm thanh trong trẻo, sau đó toàn bộ cánh đột nhiên gãy xuống, như là nhánh cây bị chặn ngang bề gãy thành đoạn rơi ra, mảnh vỡ từ trên cao rớt xuống trên mặt sàn xi măng, phát ra một tiếng nổ mạnh nặng nề.

Bruit xem xét, đã xong!

Cái này không chỉ là vấn đề mất mặt, đây rõ ràng là kỹ thuật có vấn đề!

Nhưng hẳn nghĩ tới trách nhiệm trọng đại, không bằng đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên người Côn Sơn, vì vậy nói: “Lục tiên sinh, súng vật của ngài làm hư máy bay của tôi, phí bảo hành sửa chữa đại khái cần một vạn, đợi ngài thanh toán tiền thuê xong, thuận tiện cũng giao một ít phía bảo hành sửa chữa.”

Bộ dạng Côn Sơn rất dễ bị bắt nạt phải không?

Bây giờ tuy hẳn nhìn so với trước kia thân thiện nhả nhận hơn rất nhiều. Nhưng thực chất bên trong, người hiểu được!

Côn Sơn nghe vậy thản nhiên nói: “Được! Nghe nói bên này tin tức đầu đề tiền nhuận bút rất cao, tôi nghĩ có lẽ đủ trả hết phí bảo hành sửa chữa.”

“Ngài có ý gì?”

“Tiêu đề sẽ ghi Máy bay sắt Nước Anh không địch lại chim lớn Trung Quốc , ngài cảm thấy như thế nào?”
Đe dọa cái gì, hẳn dùng vô cùng thuần thực.

Bruit nghe xong, cảm thấy chuyện làm không tốt sẽ phát sinh lớn hơn, vội vàng một bên mời bọn họ đến phòng khách quý, một bên lập tức đi xin chỉ thị cấp trên chuyện này nên xử lý như thế nào, một con chim lớn làm hư cánh máy bay của bọn họ, vấn đề này tuy họ Lục đuối lý, nhưng mà nói ra dư luận có thể mọi người sẽ nghiêng về họ Lục kia, một cái là sắt thép, một cái là thân thể xác thịt, tin tức này truyền ra, đoán chừng từ nay về sau sẽ không còn người dám ngồi máy bay bọn họ nữa.

Cấp trên nghe xong, rất là khiếp sợ, đối với Bruit nói: “Chuyện này phải xử lý cẩn thận, dẫn tôi đi gặp hẳn.”

Lúc vị cấp trên này nhìn thấy Lục Côn Sơn, hàn huyền vài câu rồi nói: “Lục tiên sinh, chuyện này làm lớn chúng ta đều không chiếm được chỗ tốt, như vậy đi chúng ta mỗi người nhin một bước, phí sửa chữa chúng ta chia ra a?”

Côn Sơn liếc hẳn một cái, không nói gì, cúi đầu bóc hạt dưa.

Cấp trên theo tay của hẳn nhìn lại, trong đĩa nhỏ trước mắt hẳn đã chất một đồng nhỏ hạt dưa, lúc này người Trung Quốc trẻ tuổi này rõ ràng một chút cũng không bối rối, còn không để ý tới hẳn, chẳng lẽ chỗ dựa của Lục Côn Sơn rất mạnh?

Vị cấp trên Cao Tăng này không chắc, thăm dò: “Nếu cậu muốn đăng tin này lên, cũng chưa chắc có thể sẽ được lên báo, làm gì cá chết lưới rách?”

Côn Sơn lúc này mới mở miệng: “Có thể hay không thử một lần sẽ biết, ngài có lẽ không hi vọng bị đăng báo, đối thủ của ngài nhất định rất có hứng thú, tôi nghĩ bọn họ sẽ đồng ý giúp tôi đăng tin này và cho tôi phí sửa chữa.”

“Cậu...”

Côn Sơn không nhìn hẳn, quay đầu đem đĩa hạt dưa đưa cho Bảo Châu: “Vợ à hạt dưa này không tệ, anh cảm thấy tòa soạn báo Nước Anh hẳn là cũng có đồ ăn ngon chiêu đãi chúng ta.”

“Vậy đi thôi!” Bảo Châu là người tham ăn, có ăn tự nhiên sẽ không bỏ qua.

“Chờ một chút!” Trong lòng Cao Tăng suy nghĩ, rốt cục thỏa hiệp: “Được rồi! Phí sửa chữa chúng tôi sẽ tự gánh vác.”

“Cái này hiển nhiên, tôi còn có một yêu cầu, hi vọng ngài có thể xuất ra thành ý. Máy bay tôi muốn thuê, không phải sắt vụn.”

Cao Tăng nghe xong, trong lòng tuy không cảm thấy tốt, nhưng vẫn biểu hiện đáp ứng: “Được, đi theo tôi! Tôi dẫn mọi người đi xem máy bay.”

Cao Tăng đưa đến bọn họ đến một nơi để máy bay khác, những máy bay này thoạt nhìn rất mới, thật ra chỉ là gần đây mới sơn lên một tầng nước sơn mà thôi, người Trung Quốc này có lẽ nhìn không ra đi!

Để tỏ lòng thành ý, hắn nói: “Máy bay ở đây tùy cậu chọn.”

Côn Sơn đem nhiệm vụ này giao cho Bảo Châu: “Vợ, em đến chọn.”

Bảo Châu không hiểu máy bay, những thứ đại gia hỏa này bề ngoài không khác biệt lắm, cô vừa đi, vừa ném bánh quy lên cánh mỗi máy bay cô đi qua, cô thích xem Tiểu Hoàng từ trên cao ăn bánh, ở đây có nhiều cánh lớn như vậy, thoạt nhìn nhất định rất đã ghiền.

Cô ném từng miếng bánh đi qua, Tiểu Hoàng ăn từng miếng, Bruit ở bên cạnh biết điều nhắm lại, con chim kia thật lợi hại, hắn không cần nhìn cũng biết hậu quả sẽ là cái gì.

Thế nhưng hắn tính sai, cho dù nhắm mắt lại, hắn vẫn còn tai, vẫn nghe thấy âm thanh từng đoạn cánh máy bay và linh kiện rơi đầy đất, tựa như là một cơn mưa bão lớn, một mảnh âm ỉ,

Âm ỉ qua đi, ngoại trừ tiếng Tiểu Hoàng gặm bánh bích quy ra tất cả đều yên tĩnh.

Đối mặt với linh kiện rơi đầy đất, Cao Tăng cùng Bruit mắt to trừng đôi mắt nhỏ, nước mắt lưng tròng

~Những máy bay này tuy không đắt, nhưng cũng là máy bay a!

Máy bay là một đồ vật tác sát tất vàng, mà con chim kia vỗ cánh vài cái, các loại linh kiện và mảnh vỡ máy bay rơi xuống dày đặc vô cùng thê thảm.

Cù thiếu cảm thấy thú vị, tiện tay cầm lấy máy chụp hình, đối với cục diện đồ sộ kiện chụp mấy tấm.

Bruit muốn giơ tay cướp đoạt, Cù thiếu đã đem máy chụp ảnh ném cho Côn Sơn, Bruit đi đến trước mặt Côn Sơn: “Đưa máy ảnh cho tôi!”

Côn Sơn tiện tay ném về phía Tiểu Hoàng trên không trung: “Cầm chắc!”

Tiểu Hoàng rất thông minh bay qua một miệng ngậm máy chụp ảnh. Những người này có lẽ không sợ Côn Sơn, bọn họ vừa là cường long cũng là rắn độc, nhưng bọn họ sợ Tiểu Hoàng, móng vuốt sắc bén cùng ánh mắt sát khí đằng đằng kia, cho dù là đứng từ xa nhìn, bọn họ cũng cảm thấy rất sợ hãi.

“Cậu muốn thế nào, mới bằng lòng đưa máy ảnh cho chúng tôi?” Cao Tăng đầu đầy mồ hôi, nếu mấy tấm ảnh này truyền ra ngoài, đối với công ty quả thực là đã kích trí mạng.

“Tôi sẽ không cho ngài, nhưng tôi có thể cam đoan những tấm ảnh này sẽ không truyền ra ngoài, chỉ cần ngài đừng tiếp tục đem mấy đồng nát sắt vụn này gạ tôi nữa.” Côn Sơn có thể dễ nói chuyện, cũng có thể khó thỏa thuận, cái này quyết định bởi thái độ của đối phương.

Cao Tăng thấy hắn như thế, ngẫm lại kỳ thật cũng không phải không thể cho hắn thuê máy bay tốt, công ty vẫn còn rất nhiều máy bay tốt, hắn vốn tưởng rằng người Trung Quốc là ma bệnh Đông Á dễ bắt nạt, bán cho hắn mấy thứ cũ nát, hắn cũng sẽ không biết rõ, không có nghĩ đến Lục Côn Sơn này lại giảo hoạt như thế, dẫn theo con mãnh thú đến thử máy bay của hắn.

Xem ra chỉ có thể lấy lòng hắn thôi, Cao Tăng mặt đen lên đưa bọn họ đến một chiếc máy bay trước mặt; “Máy bay này như thế nào?”

“Bảo Châu ném vài miếng bánh bích quy thử đi!”

Không đợi Bảo Châu ném bánh bích quy, vị Cao Tăng kia không biết là vì lo lắng, hay nguyên nhân gì, đột nhiên lại thay đổi một máy bay khác, Côn Sơn rất hài lòng, chiếc máy bay này so với chiếc kia càng đẹp mắt, chế tác thoạt nhìn tỉ mỉ hơn, đặc biệt là Tiểu Hoàng ở phía trên nhảy vài cái, máy bay vẫn không tổn hao gì, hắn raats hài lòng: “Chính là chiếc này!”

“Tiền thuê hàng năm là 100 vạn.”

“Quá đắt, 60 vạn tôi sẽ thuê.”

“Không được, 90 vạn!”

“60 vạn.” Côn Sơn kiên trì nói.

“80 vạn, không thể ít hơn nữa!” Cao Tăng cùng Côn Sơn cò kéo mặt đỏ tới mang tai.

“60 vạn, không được thì tôi đi.”

179. Chương 179: Bị Sợ Sao?

“Cậu đi thì đi.” Cao Tăng nổi giận!

“Tôi đi sẽ lập tức phát mấy tấm ảnh này.”

“Thương lượng lại một chút!” Cao Tăng bắt đắc dĩ kéo hần lại.

Côn Sơn nói một mội, đổi cho Bảo Châu: “Để phu nhân của tôi bàn với ngài đi!”

Cao Tăng đánh giá tiểu nha đầu đang chơi vòng tay, nha đầu kia thoát nhìn dần dần, tựa hồ rất dễ bị lừa, Cao Tăng nói: “Máy bay chúng tôi rất tốt! Cho nên giá cả hơi đắt một chút, nhưng vì gần đây buôn bán không tốt lắm, cho nên tôi tính giá tiện nghi cho các người, tôi chịu thiệt thòi một chút, cho cô thuê 80 vạn!”

Bảo Châu nghe hần nói chịu thiệt, nghĩ thầm sao tôi có thể để ngài chịu thiệt thòi, lắc đầu: “Không được!”

Cù thiếu cho rằng Bảo Châu biết đất, phiên dịch lại: “Phu nhân nói không được!”

Cao Tăng suy nghĩ một lát nói: “Vậy 75 vạn a! 5 vạn kia xem như tôi tặng cô.”

Bảo Châu nghe xong, người ta không phải càng chịu thiệt sao?

Ông nội đã từng nói qua, không thể bắt nạt người khác, Bảo Châu lắc đầu, kiên định nói: “Kiên quyết không được!”

Cao Tăng nghe xong bắt đầu phát bực, tiện nghi như vậy còn không muốn, nếu không như vậy: “Lúc các người thuê, tôi có thể áy bay của các người đáp xuống sân bay của chúng tôi miễn phí. Như vậy đủ ưu đãi chưa?”

Bảo Châu nghe xong, buồn bực, đáp máy bay còn phải trả tiền sao? Xem cô là đồ ngốc? Trước kia cô để máy bay ở cửa nhà mình chưa bao giờ trả tiền a! Bảo Châu không biết là ưu đãi, lại lắc đầu.

Cao Tăng nghĩ một lát, lại gọi điện cho lãnh đạo tối cao nhất, cuối cùng làm ra một quyết định gian nan, theo như giá Côn Sơn nói: “60 vạn thì 60 vạn a!”

Bảo Châu nghe xong, vốn còn định lắc đầu, thế nhưng lại suy nghĩ người này ra giá càng ngày càng thấp, cô lại lắc đầu, có thể sẽ thấp hơn, nên miễn cưỡng gật đầu.

Động tác gật đầu này, quả thực làm cho người ở đây đều thở dài một hơi, Côn Sơn rất hài lòng cái giá này, Cao Tăng cảm giác mình thoát hiểm khỏi miệng hổ, vị phu nhân này so với chồng của cô còn khó đối phó hơn.

Bảo Châu cảm thấy người ta bán giá thấp, quyết định tặng hần một lễ vật với tư cách đền bù tổn thất.

Cao Tăng nghe có lễ vật, cảm thấy cô gái Trung Quốc này rất lễ phép, hần ôm ấp tâm tư chờ mong, chờ đợi một lát sau, một cái đĩa đựng kẹo hạt vừng xốp giòn được gói trong giấy dầu đưa đến trước mắt của hần.

Cao Tăng rất giận, lễ vật nhỏ như vậy, quả thực là sỉ nhục hần, Cao Tăng nói: “Lục phu nhân cô quá khách khí, về sau ngàn vạn lần đừng đưa lễ vật cho tôi nữa! Tôi không nhận nổi!”

“Được!” Bảo Châu nghe xong gật đầu, thật ra cô vốn muốn tặng luôn cái đĩa cho hần, nhưng hần đã không nhận nổi thì quên đi. Bảo Châu đem kẹo đưa cho hần, rút cái đĩa về.

Cao Tăng tùy ý liếc nhìn một cái, rất nhanh bị cái đĩa kia hấp dẫn, bởi vì thích đồ cổ Trung Quốc, hần đối với đồ sứ có chút nghiên cứu, đó là một cái đĩa màu cẩm vân có hoa mẫu đơn thời Đồng Trị năm ba, rất quý!

(Đồng Trị: niên hiệu vua Mục Tông, thời Thanh, Trung Quốc, 1862-1874)

Hần rung động, muốn Bảo Châu bán cho hần, lại sợ Bảo Châu chặt đẹp, vì vậy đối với Bảo Châu nói: “Lục phu nhân, tôi thích cái đĩa kia, tôi có thể lấy đồ đặc đổi với cô không?”

Bảo Châu vừa định đưa tới, Côn Sơn đối với Cao Tăng nói: “Cái đĩa kia không đáng tiền, làm sao không biết xấu hổ đem đổi với ngài?”

Côn Sơn nói rất đúng sự thật, kể từ khi biết chén đĩa trong nhà hắn là đồ cổ rất đáng tiền, hắn đã sai người đem tất cả cất đi, nhưng lại sợ Bảo Châu không vui, cho nên gọi người làm một bộ giống như vậy đặt ở trong nhà đựng đồ ăn cho Bảo Châu, cái này chính là một trong những cái đó.

Cao Tăng cho rằng Côn Sơn luyến tiếc, keo kiệt, nên chỉ tìm cớ, hắn nói: “Cậu yên tâm, tôi sẽ không bạc đãi các người, chỉ cần cậu cho tôi cái đĩa này, tôi sẽ đưa cậu một bộ đồ ăn bằng bạc thủ công vô cùng tinh xảo.”

“Ngài xác định? Đây chẳng qua chỉ là một cái đĩa giả thôi.”

“Giả tôi cũng nguyện ý!” Kẻ đàn mới cho rằng là đồ giả! Côn Sơn càng nói như vậy, hắn càng cảm thấy đó là hàng thật.

Côn Sơn cảm thấy không lỗ, đối phương đã đồng ý dùng một bộ đồ ăn bằng bạc đổi với hắn, Côn Sơn có gì không đồng ý nữa, kêu Bảo Châu đưa cho hắn: “Vậy được rồi!”

Cao Tăng cầm cái đĩa vô cùng cao hứng, đi khắp nơi khoe khoang với mọi người, cũng may đối tượng hắn khoe khoang đều không hiểu đồ cổ Trung Quốc. Tất cả mọi người cảm thấy tốt, lúc Cao Tăng tiễn đoàn người Côn Sơn rời đi, đối với Bảo Châu rất thân thiết nói: “Lục phu nhân, lần sau có đồ cổ gì đừng quên tôi!”

Bảo Châu nghe không hiểu nhiều, nhưng nghe thấy tên mình, lung tung gật đầu không thể chờ đợi được kêu người mang rương đựng đầy chén đĩa bằng bạc tinh khiết lên máy bay.

Bạc có khí lạnh, Bảo Châu kêu người ngâm bộ đồ ăn vào trong nước, lúc đem ra đã lạnh buốt, phối hợp thêm vài món ăn nhẹ như rau trộn hoặc là dưa muối, cảm giác rất giải nhiệt, Côn Sơn ăn xong đều khen không dứt miệng.

Lại nói Côn Sơn lần này về nhà, có chút chờ đợi lo lắng, bởi vì mấy lần trước hắn đi nước ngoài về, Trí Đường đều gặp chuyện không may phải sao? Cũng đều có quan hệ với hắn, lần này hắn cảnh giác, lại cái gì cũng không có phát sinh, trong nội đường tất cả đều bình thường như trước.

Còn chiếm được một tin tức tốt, chính phủ bên kia, trải qua Lý thị trưởng cố gắng, máy bay Côn Sơn đã được cho phép trở thành máy bay chở khách, nhưng vì đang trong giai đoạn thí nghiệm, chỉ bay sang Hồng Kông, một lần chỉ chở tối đa hai mươi người khách.

Máy bay mới của Côn Sơn, dư sức chở hai mươi người hơn nữa giống như đại tài tiểu dụng, cho nên bình thường đều dùng máy bay cũ, nhưng cho dù là cũ, bên trong bố trí cũng rất không tệ, cho người ta một loại cảm giác ấm áp, tùy ý có lấy được đồ ăn vặt cùng báo chí, tiểu thuyết, sau lưng ghế có trang bị quạt và khăn mặt.

Tất cả xếp đặt thiết kế, đều là theo tiêu chuẩn yêu thích của Bảo Châu, Bảo Châu cái khác không biết, hưởng thụ lại rất lành nghề.

Những hành khách đăng ký về sau, có loại cảm giác như ở nhà.

Trong một gian phòng tắm ở Thượng Hải xa xôi, một người đàn ông trung niên mập mạp đang nhàn nhã tựa vào trong hồ hưởng thụ buổi chiều thanh thản dễ chịu.

Đột nhiên có người gõ cửa: “Hoàng gia, tiểu nhân có việc bẩm báo.”

“Nói.” Hắn nhắm mắt lại, nhíu mày, hắn không thích nhất thời điểm đang tắm bị người khác quấy rầy, nếu như không phải chuyện quan trọng, hắn sẽ không tha cho tên thủ hạ này.

“Ngài từng âm thầm phái người hỗ trợ Lưu sư trưởng một lượng súng ống đạn dược, không nghĩ tới Lưu sư trưởng tên ngu ngốc này, uống say ở trên địa bàn Mộc sư trưởng, rõ ràng ý vào chính mình có súng ống đạn dược tiên tiến, lấy súng bắn vào người Mộc sư trưởng. Kết quả, bị bắt giữ.”

“Có chút chuyện như vậy, cũng tới phiên tôi? Người biết rõ nên làm cái gì bây giờ đây.” Phá hỏng nhã hứng của hắn, bị đánh là không thiếu được.

“Trọng điểm không ở chỗ này, mà là nghe nói, Mộc sư trưởng không có phí khí lực gì, chỉ giờ vũ khí của mình lên, Lưu sư trưởng đã bị dọa làm cho vũ khí trong tay rơi xuống đất.”

180. Chương 180: Ai Là Người Ngu?

“Vũ khí gì lợi hại như vậy?” Đầu lông mày bên trái của Hoàng mỗ có chút run lên, tựa hồ hứng thú. Đám súng ống đạn dược kia là hắn nhập về từ Thái Lan, rất hoàn mỹ, chẳng lẽ họ Mộc kia còn có thứ tiên tiến hơn hay sao?

Người nọ lắc đầu: “Không rõ lắm, chỉ nghe Lưu sư trưởng, vật kia quả thực có ba đầu sáu tay, thoát nhìn uy lực rất lợi hại.”

“Người là hoài nghi có người đem vũ khí tiên tiến chúng ta cũng không biết bán cho hắn?” Chắc có lẽ không phải là quân đội cung cấp, trong quân đội trang bị cái gì, hắn mắt nhìn xung quanh tai nghe tám phương, rất rõ ràng. Vậy chẳng lẽ là hắn tự mua sao?

Người nọ gật đầu.

“Không có việc gì, một vũ khí kỳ quái mà thôi, chúng ta có nhiều súng pháo như vậy còn sợ một vũ khí kỳ quái sao?” Hoàng mỗ rất có tự tin nói.

Kỳ thật hắn nói đúng, bất quá chỉ là một vũ khí kỳ lạ, hoặc nói chỉ là một cái thoát nhìn rất uy vũ, nhưng thực chất là tác phẩm rất thất bại.

Vật kia, kỳ thật là lấy ý tưởng từ Bảo Châu.

Bảo Châu không hiểu súng ống đạn dược nhưng hiểu lắp ráp lỗ ban mộc, ở trong mắt Bảo Châu, súng ống đạn dược kỳ thật chính là một lỗ ban mộc rất nặng, cách chơi cũng giống nhau, tổ hợp cùng một chỗ không được sao?

(‘lỗ ban mộc’ không biết có phải là gỗ Lỗ Ban không nữa ==)

Hai đứa con của cô có vô số các loại Lỗ Ban mộc, Bảo Châu nhằm chán đem tiện tay trộm chúng đem về kho đồ ăn vặt của mình, đồng thời cũng là kho súng ống của Côn Sơn.

Lỗ Ban mộc chơi nhiều, cầm ở trong tay, Bảo Châu cảm thấy rất nhẹ, không có ý nghĩa gì.

Cô muốn chơi đồ vật bằng sắt, cái loại cảm giác nặng nề thật tốt.

Vì vậy trong một đêm gió lớn Côn Sơn không ở nhà Bảo Châu tiến vào rương chứa vũ khí, cố ý mở tất cả vũ khí bên trong ra, sau đó lắp ráp lại, mặc dù súng ống thoát nhìn lỏng lẻo, nhưng ít ra cô đã lắp ráp lại rất tốt.

Đang tự hào, đột nhiên cúi đầu phát hiện trong rương còn có rất nhiều linh kiện vũ khí các loại.

Nguy rồi!

Nếu Côn Sơn biết cô gây họa, có tức giận đánh cái mông của cô hay không.

Vì không để mông bị đánh, Bảo Châu làm một cái quyết định, đó chính là cô phải lắp ráp lại toàn bộ, nhưng cô lại chẳng muốn mở từng cái ra lắp ráp, dứt khoát tùy ý chọn mấy linh kiện nhìn xem thuận mắt sau đó lấy vũ khí trong rương ghép chúng lại, nếu không thích hợp cũng không sao! Cô có keo dính cao su.

Đem những chỗ không ghép được, dùng keo cao su bôi một vòng, sau đó đem linh kiện đặc biệt dán lên trên là được, chỉ chốc lát cô vui thích thưởng thức những tác phẩm cô sáng tạo ra, thực say mê, đột nhiên nghe thấy tiếng mở cửa.

Tiên rồi!

Côn Sơn về rồi!

Bảo Châu vội vàng từ trong rương leo ra, làm bộ đang nhìn các loại đồ ăn vặt đang bày biện trên kệ.

Côn Sơn cho rằng cô chỉ đến tìm đồ ăn, không có để ý theo đem đồ ăn vật lấy ra, đập nắp lại, kêu A Long A Hồ mang đi: “Rương này, hai người trước mang lên trên xe đi, trời tối, đến chân núi Thanh Lan giao hàng.”

Vì vậy đồ trong rương bị đưa đến tay Mộc Thường Khoan, lúc Lưu sư trưởng tới làm phiền hắn, hắn vừa lấy được hàng, nghe thấy có người gây rối, tùy ý cầm một cây súng đi ra ngoài, sau đó khi hắn nhìn rõ cái đồ chơi kia, đã biết đây nhất định là Bảo Châu gây sự, nghĩ đến Lưu sư trưởng có thể vì vậy càng khinh thường hắn, nhưng ngoài ý muốn Lưu sư trưởng lại bị dọa bỏ chạy.

Mộc Thường Khoan trở lại trong phòng đau đầu phát hiện, một đồng súng ống đạn dược đều có vấn đề, thiếu nhiều linh kiện. Những vật này, nếu hắn trả lại cho Lục Côn Sơn, khả năng Bảo Châu sẽ bị mắng, hắn không muốn, nghĩ thầm mình nhin một chút được rồi, đám súng ống đạn dược này xem như bị hỏng đi, mình sẽ tự bỏ tiền mua lại cái khác, kêu Lục Côn Sơn đưa hàng mới đến.

Bởi vì định báo hỏng, nên cho người khác xem cũng không sao. Kết quả đám vũ khí có vấn đề kia bị người đánh cắp.

Mộc Thường Khoan cảm thấy vừa tức giận, vừa buồn cười, tức giận chính là có một số người coi trời bằng vung, buồn cười là không biết đạo tặc trăm phương ngàn kế đánh cắp một đồng vũ khí bị hỏng, sẽ có phản ứng gì?

Cùng một thời gian, thành bên ngoài sớm đã đợi lâu Lưu sư trưởng trông mong vũ khí lợi hại kia như những vì sao mong đợi ánh trăng, hắn mở ra xem xét, rất nhiều vũ khí thoát nhìn rất lợi hại, từ trước tới giờ hắn chưa từng gặp qua, hắn là người thô tục, không hiểu nhiều vũ khí, nhưng vũ khí lợi hại ai không thích?

Lưu sư trưởng vui vẻ gọi người đem đám súng ống đạn dược này trở về, rồi chia ấy tâm phúc của mình, nhưng không cho phép bọn họ tùy tiện sử dụng, đồ tốt hiếm như vậy, dùng hết rồi làm sao bây giờ? Cho nên hắn định từ từ dùng.

Hắn vô cùng cao hứng về nhà chờ mình ngày nào đó uống say đi tìm Mộc Thường Khoan gây phiền toái, hiện tại Mộc Thường Khoan không có đám súng ống đạn dược kia, có lẽ không đứng dậy nổi.

Thế nhưng càng hi vọng chính mình uống say, càng uống không say, hắn càng đợi càng nóng vội.

Hắn đã chuẩn bị tốt, có lòng tin!

Nhưng thời điểm tỉnh táo đi gây sự, vạn nhất bị bắt, hắn không thể thoát tội, vì vậy hắn rất thông minh dùng năm cái bình rượu làm ình say.

Mang theo một đồng trang bị mới tìm tới cửa khiêu khích.

Mộc Thường Khoan vốn nghĩ vũ khí mới còn chưa tới, đối phương đến khiêu khích, hắn có chút lo lắng, nhưng lúc nhìn thấy đồng “Vũ khí” quen mắt kia, lập tức buông lỏng xuống, giờ phút này hắn đột nhiên rất cảm tạ Bảo Châu, nếu như bị trộm đi là vũ khí bình thường, đoán chừng không cần nửa phút, có thể hắn bị đánh thành cái sàng.

Lưu sư trưởng lập tức mang theo một đám người xông tới, lúc Lưu sư trưởng cùng thủ hạ của hắn rút súng ra, vừa nổ súng, bên trong bay ra một vật, nhanh chóng thẳng tắp rơi xuống đất, Lưu sư trưởng nhìn thoáng qua, thiếu chút nữa hộc máu, bên trong rơi ra chính là một con ốc vít.

Mộc Thường Khoan tiện tay rút một cây súng lục nhỏ ra, chĩa vào trán Lưu sư trưởng: “Thú vị không?”

Mộc Thường Khoan vung tay lên, bắt người lại, ngày hôm sau Lưu sư trưởng tỉnh rượu, nghe thủ hạ nói thiếu chút nữa ngã xuống.

Mộc Thường Khoan đem bọn họ nhốt trong một cái phòng nóng nhất, lần lượt trói lại, giữa phòng có một chậu lửa lớn. Bởi vì đã giữa mùa hè, một chậu lửa lớn như vậy, quả thực là lửa cháy đổ thêm dầu, bọn họ nóng đến nổi mồ hôi đầm đìa, lại gọi rách cuống họng cũng không có người xuất hiện.

Thẳng đến giữa trưa mới có người bưng nước tới, đặt ở trên bàn bọn họ không với tới, bọn họ chỉ có thể nhìn xem, lại qua nửa giờ, ngay tại lúc bọn họ cho là mình sắp bị nóng chết, Mộc Thường Khoan xuất hiện.

Lưu sư trưởng thở phì phì rống: “Mày có ý tứ gì?”

“Sợ các người tới hôm qua cảm lạnh, tôi cố ý gọi người đốt lò lửa sưởi ấm, tôi có ý tốt mà thôi.”

“Ý tốt? Vậy mà mau thả bọn tao ra, tao mới tin mà có ý tốt!” Xem bọn họ là kẻ dần hã?

181. Chương 181: Cùng Tiểu Hoàng Luận Võ

Mộc Thường Khoan gật đầu: “Thả các người dễ dàng thôi, nhưng ngài trộm vũ khí của tôi thì tính làm sao?”

“Mày muốn thế nào?”

Mộc Thường Khoan nói: “Muốn mạng của ngài chắc chắn ngài sẽ không cho, nhưng ngài ba lần bốn lượt đến khiêu khích, không xuất ra chút thành ý, về sau tôi làm sao còn có thể lẫn lộn trong quân doanh? Tuy ngài cấp trên, tôi nhất định sẽ thả ngài, nhưng giam bao lâu, giam như thế nào, cái này thì rất khó nói.”

“Mày thả tao, tao sẽ đưa mày 3000 đồng.”

“Cái này có thể chấp nhận, nhưng tôi cảm thấy còn chưa đủ.” Bây giờ là lúc hấn chặt đẹp.

“Đám trang bị kia, ngài phải thừa nhận là ngài trộm đi, tôi sẽ tha cho ngài.” Hấn nói được thì làm được, cái này là học theo Lục Côn Sơn, hấn biết rõ chính mình bị làm hư.

Nhưng mấy ngày trước cấp trên phê bình hấn mất sủng ống đạn được, bây giờ là thời điểm hấn rửa sạch oan khuất.

“Nếu tao không đáp ứng thì sao?”

“Tôi đây có lẽ sẽ cho các người thêm mấy cái bếp lò a? Kỳ thật nếu sợ nóng tôi có thể gánh mánh vạc nước vào, nửa người dưới ngâm trong nước, nửa người trên tôi cho ngài thêm mấy cái bếp lò sưởi ấm.” Mộc Thường Khoan hù dọa bọn họ nói, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, chỉ cần bọn họ nhận lỗi, chuyện này cứ tính như vậy, bởi vì trời rất nóng bị nướng một ngài, thật ra rất gây khó dễ người khác.

Lưu sư trưởng vốn muốn kiên trì một chút, bắt đắ dĩ bọn thủ hạ của hấn, nhao nhao khuyên hấn đáp ứng, bởi vì bọn họ thật sự nóng đến sắp bất tỉnh rồi.

Lưu sư trưởng cũng đang cố gượng, hấn nghĩ mình cũng nhịn không được bao lâu, các anh em nói có đạo lý, phải đáp ứng thôi, tội gì khó xử chính mình, liền nghiêng răng nghiêng lợi đáp ứng.

Mộc Thường Khoan một bên gọi người đem bếp lò ra ngoài, một bên gọi người tháo trói cho bọn họ: “Không được nuốt lời, chuyện ngài bị tôi bắt, mọi người đều biết, nếu ngài còn muốn thể diện, tốt nhất chiếu theo người đáp ứng đi làm.”

Lưu sư trưởng trở lại về sau, ngài mặt mũi, rớt cuộc cũng làm theo.

Bị cấp trên phê một trận, quá hồ đồ rồi! Còn quân kỷ nữa không hã?

Bọn họ vốn luôn hài lòng biểu hiện của Lưu sư trưởng, cấp trên cố ý đề bạt một trong hai người là Lưu sư trưởng và Mộc Thường Khoan, năng lực của hai người không sai biệt lắm, nhưng chỗ dựa của Lưu sư trưởng rất cường đại, bọn họ vốn vừa ý Lưu sư trưởng, nhưng chuyện này âm ỷ thành như vậy, hiện tại đã trở thành chuyện cười của phần đông sư bộ trong lúc trà dư tửu hậu (thời gian rảnh rỗi), ảnh hưởng rất lớn, hơn nữa rất tệ hại.

Cho dù chỗ dựa của hấn có cường đại, không phạt hấn cũng đã là khai ân rồi, thăng chức?

Không có khả năng nữa!

Vì vậy một tờ điều lệnh xuống, Mộc sư trưởng trở thành Mộc lữ trưởng, Lưu sư trưởng tuy vẫn là Lưu sư trưởng, Mộc Thường Khoan nhảy lên trở thành lãnh đạo trực tiếp của hấn, lòng hấn nghĩ nhất định mình sẽ không có ngày tốt lành trôi qua, vì vậy cùng chỗ dựa của mình thương lượng, bị điều đến quân đội khác.

Vào ngày hấn rời đi, Mộc Thường Khoan đến tiễn hấn, vỗ vỗ vai của hấn nói: “Kỳ thật ngài suy nghĩ nhiều, tôi sẽ không ngược đãi thủ hạ, đến đó hãy làm cho thật tốt nhé!”

Lưu sư trưởng nửa tin nửa ngờ cúi đầu, xám xịt rời đi.

Mộc Thường Khoan rất cảm ơn Bảo Châu, cho nên đám súng ống đạn dược phế thải kia đã được đặt ở trong kho hàng của hắn làm kỷ niệm, hơn nữa mặt khác dùng tiền của mình một lần nữa mua vũ khí mới.

Côn Sơn bởi vậy lại có thêm một số doanh thu.

Nhưng hắn không quên làm từ thiện, hắn thủy chung cảm thấy mua bán súng ống đạn dược không phải chuyện tốt, cho nên một bên bán súng ống đạn dược, một bên làm việc thiện để đền bù tội lỗi của mình, ví dụ như ăn chay cùng phóng sinh.

Bảo Châu rất ủng hộ Côn Sơn, thường xuyên cùng Côn Sơn đi đem động vật thả về rừng rậm hoặc là sông suối.

Lúc Côn Sơn ăn chay, Bảo Châu cũng sẽ ăn chay theo.

Lục lão gia thấy hai người bọn họ ân ái như vậy, rất yên tâm, trái lại. Trước kia làm cho ông rất yên tâm là Lục Hoài Ninh, gần đây lại làm ông thật lo lắng, đứa nhỏ Lục Hoài Ninh này dường như không còn đơn thuần thiện lương như trước nữa, có đôi khi vì một chuyện, thậm chí có thể không từ thủ đoạn.

Ngược lại với Côn Sơn, tựa hồ càng ngày càng thành thực nội liêm, ổn trọng thiện lương.

Côn Sơn có đôi khi sẽ mang Bảo Châu đi Hồng Kông ở mấy ngày, ngày hôm đó Côn Sơn mang theo Bảo Châu đến vũ quán A Hổ mới mở.

Côn Sơn cùng A Hổ đi ra phía sau vũ đường nói chuyện, Tiểu Hoàng ở trên kệ ăn trộm nho, Bảo Châu an vị ở trên ghế đá dưới cây nho hái nho ăn, có rất nhiều nho, không cần đứng lên, Bảo Châu muốn ăn thì tay tháo xuống một chùm, hướng trên quần áo chà sát, rồi ném vào trong miệng. Trước kia cô ở nông thôn lỗ mãng quen rồi, chính là ăn nho như vậy.

Bảo Châu hái a hái, ăn a ăn, đang ăn rất cao hứng, đột nhiên có một người đàn ông cao lớn thô kệch mang theo một đám người đi vào trong sân, phát hiện bốn phía không người, chỉ có Bảo Châu đang ngồi ăn nho, mang theo một đám người hướng cô đi tới, còn không đợi Bảo Châu nói chuyện, người nọ chỉ vào mũi của cô nói: “Trần A Hổ đâu? Gọi hắn ra, ông đây muốn so tài với hắn!”

“So cái gì?” Bảo Châu không chút hoang mang ngắt một trái nho trong chùm nho trong tay cô, hướng trên quần áo cọ xát, rồi cho vào trong miệng, ăn rất trọng yếu, ăn trước nói sau.

“Đương nhiên là tỷ võ! Như thế nào hắn không dám ra, nếu không ra, tôi sẽ bắt cô đi! Tôi xem hắn có ra hay không!” Người nọ nói xong thô lỗ đoạt lấy chùm nho trong tay Bảo Châu, ném mạnh xuống đất, đáng thương trái nho rơi lả tả trên đất, người nọ lại còn không buông tha, giơ chân lên giẫm nát, giẫm đến nhão nhoẹt mới thôi. Mấy người hắn mang đến cũng học theo, tháo nho xuống đất rồi giẫm lên.

Bảo Châu tức giận: “Các người lãng phí đồ ăn!”

“Tao lãng phí thì thế nào? Mà làm gì được tao? Nếu không gọi Trần A Hổ đi ra cùng tao tỷ võ, tao sẽ châm lửa đốt nhà này!”

Bảo Châu thở phì phì cau mày, sau đó dùng ngón tay huyết sáo: “Tiểu Hoàng, lên!”

Mọi người còn chưa kịp phản ứng, con chim cực lớn từ trên kệ nho bay xuống, đối với người đàn ông trước mặt Bảo Châu vỗ cánh một cái, người nọ bay ra 2m.

Mấy phút đồng hồ sau...

Lúc Côn Sơn và A Hổ trở lại trong sân, chỉ thấy Bảo Châu cùng Tiểu Hoàng vẫn như lúc trước người ngồi dưới kệ nho, chim ở trên kệ nho, đang ăn hăng hái, bộ dáng rất nhàn nhã.

Chỉ là trên mặt đất nhiều hơn một đám người xa lạ tràn đầy vết thương.

Côn Sơn lập tức đi qua cẩn thận kiểm tra trên người Bảo Châu có bị thương không, xác định cô bình yên vô sự về sau, Côn Sơn mới hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

“Bọn họ thật vô dụng, đều đánh không thắng Tiểu Hoàng.”

A Hồ rất im lặng: “Cô xem ai cũng như chồng cô có thể một mình nâng Tiểu Hoàng lên sao?”

Nói xong hần đối với Côn Sơn nói: “Những người này ở một võ quán gần đây, từ khi em mở võ quán, bọn họ ba ngày hai bữa đến em luận võ, tập võ chỉ dùng để phòng thân, không phải là công cụ để tranh cường hão thắng, em đã tránh họ mấy lần, không nghĩ tới lần này bọn họ đụng phải Tiểu Hoàng.”

182. Chương 182: Phải Tan Võ

Côn Sơn nghe xong, nhìn thoáng qua những người nằm trên mặt đất: “Các người còn muốn tỷ võ không?”

Về mặt mọi người sợ hãi lắc đầu, bọn họ cả một con chim cũng đánh không thắng, huống chi là đánh thắng chủ của chim, người này nhất định thân thủ rất tốt, bọn họ không dám tùy tiện ném thử, lắc đầu nói: “Chúng tôi biết sai rồi, chúng tôi về sau không bao giờ đến khiêu khích, thật sự cũng không dám nữa!”

Côn Sơn rất hài lòng gật đầu, hần muốn dàn xếp ổn thỏa: “Chuyện này Tiểu Hoàng nhà tôi cũng có sai, tiền thuốc men tôi bỏ ra, A Hồ cậu gọi người đi mời đại phu đến xem bọn họ, sau đó thuê một chiếc xe ngựa, đưa bọn họ trở về, đừng gây lớn chuyện.”

Côn Sơn cho bọn họ đủ mặt mũi, đám người kia trong lòng trong vốn còn đang buồn bực, cũng biến mất, bọn họ tài nghệ không bằng chim, bọn họ nhận thua, cảm đầu nói: “Cảm ơn.”

Côn Sơn một bên kêu người đi chuẩn bị, một bên thò tay đánh Tiểu Hoàng một cái: “Lại đả thương người, xem tao trở về thu thập mày thế nào!”

Mọi người càng thêm tâm phục khẩu phục, người này không thiên vị!

Kỳ thật nếu như bọn họ nhìn rõ chân tướng về sau, nhất định sẽ tức hộc máu.

Sau khi Côn Sơn về đến nhà, thưởng cho Tiểu Hoàng một buổi tiệc: “Tuy đả thương người, nhưng thấy mày có lòng trung thành bảo vệ chủ, lần này bỏ qua, muốn ăn cái gì có thể tự mình đi phòng bếp lấy.”

Tựa hồ từ ngày đó, người võ quán kia không hề đi quấy rối A Hồ nữa, có đôi khi gặp trên đường, cũng có thể duy trì sơ giao.

Về sau mỗi khi có người đi khiêu khích, A Hồ sẽ trốn đi, kêu Tiểu Hoàng đi đánh, đánh xong hần đến giải quyết tốt hậu quả.

Dần dà cũng không có người dám gây chuyện với A Hồ, không vì A Hồ có công phu tốt, mà vì hần sẽ không đánh người, hơn nữa nhà hần có mãnh thú, ai đến thăm người đó không may.

Đã từng có người thời điểm đánh nhau với Tiểu Hoàng vùng phấn vào mắt nó, Tiểu Hoàng nhất thời không nhìn thấy, trong lòng luống cuống, kết quả phát huy đặc biệt tốt, đối với người ném phấn vào nó, thiếu chút nữa bị Tiểu Hoàng đánh bại liệt.

Người kia thanh danh vốn đã không tốt lắm, từ nay về sau triệt để xấu, Tiểu Hoàng đó là cái gì?

Đó là giấc mộng trong lòng người tập võ, tuy cảm giác xa xôi không cách nào với tới, nhưng đánh thắng Tiểu Hoàng là giấc mộng của bọn họ, nếu Tiểu Hoàng bị người ta hại chết, giấc mộng của bọn họ không phải tan vỡ sao.

May mắn A Hồ kịp thời thanh lý mất cho Tiểu Hoàng, không để lại di chứng.

Côn Sơn ở phân đường Hồng Kông thời gian dần trôi qua muốn tổ chức lại phân đường mới, là một chuyện rất khó khăn, bởi vì đệ tử trong nội đường bình thường đều từ nhỏ hoặc là nhiều nhất cũng mười mấy tuổi đã tiến vào võ quán, sau đó trải qua nhiều năm tôi luyện cùng tảo luyện, mới có thể chọn ra đệ tử thích hợp tiến vào nội đường, cho nên một phân đường chưa có gì muốn đi vào quỹ đạo, bình thường cần bảy tám năm.

Côn Sơn muốn rút ngắn thời gian lại, nhưng thà thiếu không ầu, kế hoạch của hần là trong vòng năm năm xây dựng một phân đường thật tốt ở Hồng Kông.

Một ít cô nhi và đứa nhỏ nghịch ngợm, tự nguyện tiến vào võ quán A Hồ, bởi vì A Hồ bao ăn bao ở, hơn nữa cho bọn họ quyền lợi tự do rời đi, thời gian dần qua đã nhận được một ít lòng người.

Có người đem tình hình gần đây của Côn Sơn nói Thù đường chủ nghe: “Ngài sai tôi tùy thời lưu ý và quan sát Lục đường chủ, tôi tới báo cáo, hiện tại hắn đã mua một máy bay mới, làm ngành hàng không, buôn bán rất tốt.”

“Mẹ nó!” Nghĩ tới tên Lục Côn Sơn kéo hắn xuống ngựa, trong lòng Thù mỗ một bụng tức giận, hắn thêm mắm thêm muối nói với Tổng đường chủ: “Tổng đường chủ, thủ hạ của tôi nghe ngóng được Lục Côn Sơn gần đây đến Hồng Kông còn không an phận, quả thực một tay che trời, hắn phát triển lâu dài như vậy, có thể sẽ đối với ngài bất lợi a!”

“Vậy theo ý con nên làm gì bây giờ?” Tổng đường chủ bất động thanh sắc hỏi.

“Cắt chức, để cho hắn làm phó đường chủ, hoặc là điều hắn đi đến nơi không có tiền đồ phát triển.”

Tổng đường chủ nghe xong, đột nhiên biến sắc, thông thả nói: “Tiểu Thù! Là con làm đường chủ hay ta làm đường chủ? Cái gì con cũng biết, ta lại không biết?”

“Đường chủ bớt giận!” Thù mỗ lập tức quỳ xuống mặt đất.

“Có công nên thưởng, có tội nên phạt, từ ngày mai trở đi, con đi quét dọn hậu viện, phải làm trong một tháng.”

“Vâng!” Sau lưng Thù mỗ đã ướt một mảnh, là bị dọa.

“Biết rõ con sai ở đâu không?”

Thù mỗ suy nghĩ nói: “Con không nên tự chủ trương!”

“Con là tâm phúc của tôi, có một số việc ta mở mắt nhắm mắt cho qua. Nhưng có một số việc không thể qua loa, Lục Côn Sơn cẩn thận đảm nhiệm phân đường Tam cấp của hắn, không có bất kỳ phản nản, nếu chúng ta không thăng chức thì thôi ngược lại còn giáng chức, sợ sẽ làm cho anh em trong nội đường bất mãn, cũng có thể sẽ khiến cho Lục Côn Sơn phản bội chạy theo bang phái khác, đó là ta không muốn chứng kiến. Sự nghiệp riêng của hắn tốt, là chuyện của hắn, chúng ta không thể can thiệp nhiều.”

“Nhưng một đường phát tài như vậy, hắn rõ ràng chính mình độc hưởng, không có góp sức vào bang phái, là mục đích gì?”

“Trong Đường quy không có ghi sự nghiệp của các đệ tử nhất định phải đóng góp vào nội đường, nguyện ý ta thật cao hứng, không muốn, ta cũng không bắt buộc. Dù sao lúc trước vì con, ta đã giáng chức hắn đến Hồng Kông. Trong lòng của hắn nếu không thoải mái cũng là bình thường.” Ông có đôi khi không nói ra, nhưng không có nghĩa hắn là kẻ ngu.

“Vâng, đệ tử nhớ kỹ.”

“Đi xuống đi!” Tổng đường chủ hướng một bên xích đu tới gần, đóng cửa quạt, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Bảo Châu thời điểm rảnh rỗi, sẽ đi tới nhà cha Phú Quý, thăm ông nội, hiện tại sức khỏe ông nội vẫn tốt, mỗi lần nhìn thấy Bảo Châu đến đặc biệt cao hứng, lôi kéo cười đến con mắt đều muốn híp lại.

Ông nội thích nghe hí kịch, nhưng Việt kịch ông nghe không hiểu, sắp đến thọ thần của lão gia tử rồi, lão gia tử thích nghe kịch địa phương, Côn Sơn phái người đi Vận Thành mời một đoàn kịch nhỏ về.

Vào ngày thọ thần chỉ làm mấy mâm đãi mọi người trong nhà, lão gia tử ăn mỳ Sơn Tây do tự tay Bảo Châu làm, cười toe toét.

Vừa ăn, vừa chỉ vào trên đài nói: “Cô gái này lớn xinh đẹp, chỉ là so với Bảo Châu nhà ta kém hơn một chút.”

Trên đời này Côn Sơn cảm thấy vợ hắn không nhất định là xinh đẹp nhất, nhưng lại thích hợp với hắn nhất, xuất phát từ lòng hiếu kỳ, hắn hướng trên đài nhìn thoáng qua, sau đó có chút ngẩn người, sao lại là cô ấy?

Trên đài cô gái trẻ tuổi vung tay áo, thấy Côn Sơn rốt cục nhìn về phía cô, hướng về phía Côn Sơn ngọt ngào cười cười, tươi cười kia như hoa đào, nhưng đã sớm không còn đơn thuần như trước nữa.

Côn Sơn lại cực nhanh tránh được, hắn không hi vọng Bảo Châu đối với hắn sinh ra hiểu lầm, bởi vì cô gái kia chính là Diệp Dung Thanh, vài năm không gặp, nhưng hắn tuyệt không tưởng niệm, bởi vì lòng cô ngoan độc, tổn thương hắn triệt để, làm một tia ưa thích cuối cùng của hắn cũng phai mờ.

Mà thời gian cũng làm cho hắn triệt để quên cô, từ khi cưới Bảo Châu, hắn đã thu tình cảm này lại, quyết định quên Diệp Dung Thanh, không hề chủ động đi gặp cô, nghĩ tới cô, thậm chí không hề quan tâm nhất cử nhất động của cô, nhưng dường như vận khí hắn rất tốt, khi hắn kết hôn về sau ở nhà lớn Lục gia, rốt cuộc cũng không có gặp qua Diệp Dung Thanh.

183. Chương 183: Đến Bước Đường Cùng?

Như vậy đối với cả hai đều tốt, sau khi đi Quảng Châu, nghe nói nô bộc trong nhà đều bị phân phát, hắn cũng không có nhớ tới sự hiện hữu của cô.

Lúc Côn Sơn đi vệ sinh ra, từ xa nghe thấy một trận roi quát, âm thanh rất nặng, người bị đánh có lẽ bị thương không nhẹ.

Trong sân hắn, không cho phép bất luận kẻ nào sử dụng bạo lực ngược đãi người khác, tên gia hỏa nào lớn mật thế?

Hắn đi lên phía trước một đoạn, xuyên qua bụi hoa nhìn sang. Chỉ thấy chủ gánh hát đang vung roi sắt quát lên người Diệp Dung Thanh: “Tiện chân, chạy đến hậu viện làm cái gì? Muốn lười không dễ dàng như vậy, nếu còn muốn ăn cơm thì đi hát kịch Ngọc Lan Hương.”

Diệp Dung Thanh bị đánh đến da tróc thịt bong, toàn thân đều bị thương, nhưng chỉ là nghiêng răng nghiêng lợi chịu đựng, không có một tia phản kháng, cũng không có giải thích. Nước mắt tựa hồ sớm đã khóc khô, chỉ còn lại vẻ mặt mỗi một, cùng thân thể lung lay sắp đổ.

Ánh mắt đã chết lặng trong một giây tiếp xúc với Côn Sơn, phảng phất một lần nữa dấy lên hi vọng, cô đứng yên hồi lâu, cuối cùng từ trong cổ họng bài trừ đi ra ba chữ: “Nhị thiếu gia...”

Côn Sơn bước nhanh đi qua, một phen đoạt được roi trong tay bang chủ: “Ở trong sân của tôi đánh người, chính là phá quy củ của tôi. Trong sân của tôi há để ông giương oai?”

“Dạ, phải, phải. Tiểu nhân không dám, không đánh ả nữa là được.” Bang chủ liên tục đồng ý.

Côn Sơn nói: “Cô ấy cũng là người, giống như tôi và ông, thân thể da thịt đều là của cha mẹ, ông không phải cha mẹ cô ấy, không có tư cách đánh cô ấy, về sau nếu để tôi biết rõ ông lại đánh cô ấy, hoặc là bắt nạt người khác, coi chừng Lục Côn Sơn tôi không để cho ông mặt mũi.”

“Tiểu nhân biết sai, về sau sẽ không như vậy nữa!”

Côn Sơn phát phát tay, sau đó xoay người muốn đi, lại đột nhiên bị Diệp Dung Thanh ôm lấy ống quần, Côn Sơn lạnh lùng quát lớn: “Buông ra!”

“Nhị thiếu gia! Tôi biết trước kia là tôi sai, tôi có mắt không trông, thiếu gia đại nhân đại lượng nghĩ tình chúng ta là thanh mai trúc mã, cứu tôi với! Tôi ở trong gánh hát một ngày cũng không chịu nổi.” Cô thật sự rất hối hận, từ khi cô cự tuyệt Lục Côn Sơn, giá trị lợi dụng của cô đã hết, đại phu nhân chẳng những không để cô gả cho đại thiếu gia làm thiếp, còn sai người đem cô bán vào gánh hát.

“Có thể.” Tích thủy chi ân, dùng suối tuôn tương báo, chuộc thân cho cô không thành vấn đề.

Côn Sơn nói xong xoay người rời đi, không có chút nào lưu luyến.

Trở lại yến tiệc, lão gia tử vẫn còn nghe hí kịch, Bảo Châu ngồi ở bên cạnh ngủ gà ngủ gật, nước miếng làm ướt cả khăn trải bàn, có thể là bởi vì nóng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rực lên.

Côn Sơn nói với mọi người một câu “Mọi người tùy ý, Bảo Châu mệt rồi, con trước mang cô ấy về phòng.” Sau đó cẩn thận ôm Bảo Châu dậy, hắn sợ đi nhanh, gây ra âm thanh lớn, sẽ đánh thức Bảo Châu, bỏ dép lê ra, đi chân trần ôm cô về phòng, đặt ở trên giường mềm mại, đắp chăn lên cho cô, mở quạt điện xong, ở bên cạnh cô nằm xuống, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của cô, vụng trộm ấn xuống một nụ hôn, hồi

lâu mới ngẩng đầu lên, dịu dàng nhìn Bảo Châu ngủ nhẹ giọng nói: “Những lời này có lẽ anh chưa từng nói với em, nhưng trong lòng anh sớm đã rõ ràng. Đó chính là, vợ à, anh yêu em!”

Diệp Dung Thanh được chuộc thân về sau, đi tới trước mặt Côn Sơn, rơi nước mắt đầy mặt đối với hắn nói: “Cảm ơn Nhị thiếu gia giúp tôi chuộc thân, Dung Thanh không có chỗ để đi, mong Nhị thiếu gia thu lưu tôi, tôi có thể không cần tiền công! Chỉ cần có chén cơm ăn là tốt rồi.”

Côn Sơn nhớ tình nghĩa ngày xưa giúp cô chuộc thân, cũng không có nghĩa là hắn sẽ ngốc đến nỗi đem người rất có khả năng làm cho Bảo Châu hiểu lầm giữ ở bên cạnh, khoát tay áo nói: “Chỉ là việc nhỏ, không đáng nhắc đến, nhưng trong nhà đã đủ người.”

Bảo Châu nghe xong, cắn miếng chuối tiêu nói: “Không đúng! Côn Sơn, trước đó không lâu anh còn nói muốn thuê người mà.”

Côn Sơn đối với vợ của mình rất im lặng, nhất thời không phản bác được.

Còn có, hắn lúc nào nói muốn thuê người? Sao hắn không nhớ?

Diệp Dung Thanh lập tức nói: “Muốn thuê người, hãy nhận tôi đi, tôi lập tức có thể làm việc.”

Côn Sơn vừa định cự tuyệt, chợt nghe Bảo Châu một lời đáp ứng nói: “Được! Côn Sơn nói võ quán A Hồ cần thêm người, tôi lập tức gọi người dẫn cô đi qua.”

Sắc mặt Diệp Dung Thanh lập tức cứng đờ, một lát sau mới nói: “Tôi là một cô gái, bên trong võ quán đều là đàn ông có lẽ sẽ không tốt lắm đâu?”

Côn Sơn không biểu lộ gì, đó là cô tự mình lựa chọn.

Côn Sơn muốn chiếu cố chính là Bảo Châu, Côn Sơn gơ tay lột trái vải cho Bảo Châu, nhét vào trong miệng cô: “Ngọt không?”

“Rất ngọt!” Bảo Châu con mắt nhắm lại, làm ra vẻ rất hưởng thụ.

Diệp Dung Thanh nhìn ở trong mắt, khổ trong lòng, cô không nghĩ tới Nhị thiếu gia sẽ phát đạt như vậy, nếu như lúc trước không phải cô tuyệt tình, hiện tại cuộc sống của Thiếu phu nhân, hưởng thụ sung ái của thiếu gia hẳn là cô.

Nhưng còn nhiều thời gian, cô muốn làm chính thê có lẽ không có khả năng nữa, nhưng làm thiếp cô cũng nguyện ý, Diệp Dung Thanh nói: “Nhị thiếu gia, tôi thật sự không còn chỗ để đi, thiếu gia có lòng tốt xin hãy cho tôi ở lại! Tôi van xin thiếu gia.”

Một bên Bát phu nhân thấy vậy nói: “Chị cả gần đây ở bên đại thiếu gia, chỉ có một nha hoàn chiếu cố làm sao đủ, cô trước kia được chị cả tuyển vào, cô đi qua đó có lẽ chị cả sẽ rất cao hứng, buổi chiều máy bay trở về Quảng Châu, cô đi theo qua đó đi!”

“Tôi...”

“Như thế nào chọn ba tuyển bốn, thật sự đến bước đường cùng, hay là muốn ở lại chỗ này câu dẫn đàn ông?” Côn Sơn là người chính trực, nhưng Lục lão gia vốn là thê thiếp thành đàn, nha đầu Diệp Dung Thanh kia hiện tại không giống ngày xưa nữa, chẳng những là ca kỹ ở Vận Thành, hơn nữa còn xinh đẹp hơn xưa rất nhiều, vạn nhất lão gia vừa ý thu phòng, vậy Bát phu nhân như bà phải làm sao?

Đương nhiên phải đề phòng chuyện chưa xảy ra, giao cho Lục Hoài Ninh và đại phu nhân có lẽ sẽ an toàn.

Diệp Dung Thanh nói: “Đó là lúc trước, chính đại phu nhân đã bán tôi vào gánh hát.”

“Lần này tôi nghĩ chị cả sẽ không dám, nếu chị cả đối với cô không tốt, đuổi cô đi, tôi sẽ ra mặt làm chủ cho cô.” Bát phu nhân nói.

Bát phu nhân đã nói như vậy rồi, cô cũng không thể kiên trì tiếp, đành phải miễn cưỡng đáp ứng: “Vâng, tôi đây nghe theo lời Bát phu nhân.”

Côn Sơn nghe vậy viết một tờ chi phiếu đưa tới: “Không cần miễn cưỡng, bây giờ cô là người tự do, cô muốn làm thì làm, không muốn làm có thể cầm số tiền này làm một chút buôn bán nhỏ, hoặc là tìm một nhà khá giả gả đi, cái này coi như là đồ cưới tôi tặng cô.”

Diệp Dung Thanh từ chối nói: “Tôi không thể nhận, thiếu gia đã giúp tôi quá nhiều rồi.”

“Cầm đi! Chuyện tôi có thể làm cho cô cũng chỉ bấy nhiêu thôi.” Nhiều hơn nữa cũng không có.

“Vâng.” Nghe ra trong giọng nói hần vô tình, Diệp Dung Thanh rưng rưng nhận lấy: “Cám ơn thiếu gia.”

“Cô thu thập một chút, đi tìm Thắm mẹ, kêu Thắm mẹ đưa cô lên máy bay, không cần mua vé.” Người trong nhà hần đi máy bay, luôn luôn không mua vé.

184. Chương 184: Bị Đả Kích

“Vây thiếu gia bảo trọng.” Diệp Dung Thanh cúi đầu, lưu luyến rời đi.

Côn Sơn quay đầu nhìn Bảo Châu, nha đầu kia đang ngồi xem tranh vẽ trên báo, nhìn các mỹ vị.

Nha đầu kia, thật đúng là không có cảm giác nguy cơ...

Cô có biết hay không, chỉ cần hần buông lỏng một chút, Tiểu Tam khả năng sẽ lập tức đến nhà, Côn Sơn thò tay giặt tờ báo xuống, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Người vừa rồi em có biết là ai không?”

Bảo Châu lắc đầu.

“Là người trước kia anh thích, nhưng cô ấy không chịu gả cho anh, về sau anh cưới em.” Những lời này để người khác nói đã thương cô, không bằng chính hần thẳng thắn, Côn Sơn hít sâu một hơi, sau đó thời gian dần qua ngẩng đầu quan sát phản ứng của cô.

Bảo Châu nghe xong chẳng những không có ghen, ngược lại tức giận nói: “Cô ấy vì sao không chịu gả cho anh, Côn Sơn của em tốt như vậy! Rất tốt!”

“Em không khó chịu?”

“Không có, tại sao phải khó chịu? Cô ấy không chịu gả cho anh, ngốc quá ah! Bảo Châu không ngốc, Bảo Châu gả cho anh, rất vui vẻ.” Chị gái kia thật là dần quá rồi! Bất quá may mắn chị kia ngốc ngếch, cho nên Côn Sơn mới là của cô, ha ha!

“Em không vì trước kia anh từng thích cô ấy mà thương tâm sao?”

“Vây anh còn thích cô ấy không?” Bảo Châu mím môi hỏi.

“Sớm đã không còn, hiện tại anh chỉ thích em, anh ở cùng với em rất vui vẻ, anh rất may mắn đã lấy được em.” Có lẽ chính là bởi vì cô ngây thơ khờ khạo, hần mới có thể không có chút nào phản kháng đáp ứng hôn sự a! Cô là tia hi vọng trong thế giới u ám của hần, ở thời điểm toàn bộ thế giới không tin hần, Bảo Châu lựa chọn giao cả đời mình cho hần.

“Bảo Châu cũng thích Côn Sơn.” Bảo Châu tiến lên ôm cánh tay của hần lôi đi.

“Đi đâu?”

“Sinh em bé.”

“Vì sao?” Bây giờ là giữa ban ngày, Bảo Châu như vậy, làm hần là một người đàn ông cũng nhịn không được xấu hổ.

“Thắm mẹ nói, yêu hần thì sinh em bé cho hần!”

Côn Sơn rất im lặng, thật ra hần đã thỏa mãn, hần cảm thấy có hai đứa con cũng rất tốt rồi, bởi vì hần sợ chính mình không cách nào trở mắt ếch lẩn nữa nhìn cô chịu đựng thống khổ sinh con: “Nhưng chúng ta đã có hai đứa rồi!”

“Chưa đủ!” Bảo Châu ngẩng đầu lên hướng hần rống.

“Như thế nào mới đủ?”

“Tôi khi em làm trung đội trưởng.” Mộc Đầu nói, làm quan rất thoải mái, cô không có binh, nhưng cô có cục cưng. Mộc Đầu nói quan nhỏ nhất là trung đội trưởng, cô muốn làm trung đội trưởng của các cục cưng, nhưng Mộc Đầu nói một trung đội trưởng không có khả năng chỉ có hai binh.

Côn Sơn nghe xong, vậy còn phải sinh bao nhiêu đứa a?

Kinh hãi cái cảm đều sắp rớt xuống, không đợi hấn kịp phản ứng, Bảo Châu đã đem Côn Sơn ngay ra như phồng, kéo trở về phòng, sinh cục cưng...

Gia đình mới vào làm xem trộn mắt há hốc mồm, cả cây chổi trên tay rơi xuống đất cũng không biết, Cù thiếu đi qua, một chương vỗ vào vai hấn: “Nhìn cái gì hả?”

Gia đình chỉ chỉ bóng lưng Bảo Châu kéo Côn Sơn rời đi, buồn bực hỏi Cù thiếu: “Anh không biết là kỳ quái sao?”

“Vậy thì có sa? Cuộc sống bư hần không cần giải thích.” Cù thiếu huýt sáo đi ra uống rượu.

Lục Côn Sơn còn chưa có làm cho phân đường Hồng Kông đi vào quỹ đạo, Tổng đường hạ lệnh, điều hấn đi phân đường nhất cấp Thẩm Dương làm phó đường chủ, cái này tương đương với phục chức.

Nhưng Lục Côn Sơn lại đột nhiên rất không nể tình từ chối, hấn viết một lá thư gửi Tổng đường chủ, giữa những câu từ lộ ra tôn kính lại khẩn thiết cảm động. Ý là Lục Côn Sơn tôi năng lực có hạn, mặc dù đang tuổi còn trẻ, nhưng lòng đã già, tầm nhìn hạn hẹp, không có chí lớn. Cả phân đường Hồng Kông cũng không làm tốt, không còn mặt mũi gặp ngài. Thật sự không dám chậm trễ tiền đồ trong bang, thật sự không làm được phó đường chủ ở phân đường Thẩm Dương. Mà trên có lớn, dưới có nhỏ, đều cần chiếu cố, xin ngài mời inh khác a!

Nhưng Tổng đường chủ làm sao lại không biết tình hình gần đây của hấn?

Sự nghiệp của hấn phát triển đồ như lửa, rõ ràng là muốn tránh lười, tuyệt bút vung lên, điều hấn phân đường Nhất cấp khác làm đường chủ, nghĩ thầm trong lòng còn có cái gì khó chịu, cái này hài lòng rồi a!

Kết quả Côn Sơn cáo ốm trốn trong nhà, chỗ nào cũng không đi.

Hấn nghĩ tới, so với việc bị điều đến nơi không biết rõ hoạt động, còn không bằng tìm nơi mình thích cắm rễ, một mực duy trì như vậy vài chục năm, đối với sự nghiệp của hấn có trợ giúp, cũng thuận tiện chiếu cố người nhà.

Hấn cảm thấy Hồng Kông không tệ, có nhà của mình, bến tàu đều ở đây, phần lớn sự nghiệp tuy ở Quảng Châu, nhưng hai nơi cũng cách nhau không xa, qua lại rất thuận tiện, hấn không có ý định lại chạy khắp nơi nữa.

Nói sau lúc muốn điều động thì điều động, hiện tại muốn đi chỗ khác?

Thực xin lỗi, hấn không làm nữa!

Hấn cũng đã suy nghĩ vài ngày, bôn ba ngược xuôi, mệt mỏi!

Tổng đường chủ nổi giận, dám không nể mặt ông!

Thù mỗ ở một bên châm ngòi thổi gió: “Nếu không, con thay ngài đi Hồng Kông bắt hấn đến Thượng Hải, mặc cho ngài xử trí?”

Tổng đường chủ tức giận nói: “Được! Con mang thêm mấy người, thuận tiện ở đó mua súng ống đạn dược về. Nghe nói Hồng Kông có vũ khí tiên tiến, vài ngày nữa ta sẽ liên hệ với người nắm vùng ở trong quân đội, mua vũ khí, con đi theo hấn, giá cả không là vấn đề, phải tốt nhất, không cần nhiều, mang một rương về cho ta xem là được.”

Thù mỗ vui vẻ nhận lệnh, công việc béo bở ngu gì không làm?

Thù mỗ rất lợi nhuận mang theo một đám người tới Quảng Châu, muốn ở phân đường Quảng Châu ăn chùa vài ngày lại đi Hồng Kông, kết quả trên bàn rượu, vài chén rượu xuống, hần không cẩn thận đã nhắc tới chuyện muốn bắt Côn Sơn về.

Phân đường Quảng Châu bên này, còn rất nhiều anh em của Côn Sơn, lập tức gọi điện thoại thông báo với Côn Sơn.

Côn Sơn lập tức trốn đi ra ngoài, mang theo Bảo Châu lên máy bay, đi Nước Anh, chơi vài ngày mới trở về.

Thù mỗ tìm không thấy người, nhưng không nhụt chí, hần đã bị đả kích quen rồi, hần không gấp, nghĩ ta trước mua xong vũ khí, sau đó chờ người trở về, có thể cầm vũ khí mới đi tìm người gây chuyện, xem người có sợ không!

Kết quả đi nhận hóa đơn, được cho biết, hoá đơn nhận hàng có thể, nhưng nếu như không phải đơn đặt hàng của Mộc lỗ trưởng hoặc Chu lỗ trưởng, bọn họ không thể tùy tiện làm chủ, phải chờ ông chủ trở về mới có thể tiếp.

Ông chủ khi nào trở về?

Không biết, ngài có thể đợi.

Thù mỗ đợi không kiên nhẫn, lúc định đi về chuẩn bị bị mắng, rốt cục nhận được một tin tức tốt, ông chủ súng ống đạn dược trở về rồi.

Thù mỗ lập tức yêu cầu gặp hần.

Côn Sơn bán súng ống đạn dược là chuyện bí mật, chân diện mục sao có thể đơn giản lộ ra, kêu người ở trong một kho hàng, thiết kế bình phong, hần ngồi ở sau tấm bình phong, cùng đối phương cách bình phong bàn bạc.

Sau khi Thù mỗ đến, nhìn thấy chỗ ngồi của mình đối diện bình phong phóng ra một cái bóng mờ hồ, ước chừng có thể nhìn thấy, người nọ là đang ngồi, không giống với hần hơi lộ ra tư thế ngồi co quắp, đối phương lộ ra rất ung dung, một bên ngồi, một bên đang lật xem cái gì.

185. Chương 185: Là Thật Hay Giả?

Thấy hần thật lâu không nói chuyện, sau tấm bình phong Lục Côn Sơn nhìn thời gian, đầu tiên lên tiếng: “Nói đi! Vì cái gì muốn mua súng ống đạn dược?”

“Ông chủ tôi đang cần, nghe nói vũ khí của ngài không tệ, cho nên tôi tới, giá tiền tùy ngài định, đừng quá không hợp lý là được, nhưng phải cho tôi 1% tiền bo, nếu không, tôi sẽ đổi chỗ khác.” Không có tiền bo, hần không phải uống công vất vả sao? Mấy ngày nay ăn chơi đàn điểm, đang đợi có người đến tính tiền.

Côn Sơn không có nhận ra giọng của hần, chỉ cảm thấy là người dùng công phu sư tử ngoạn, hừ lạnh một tiếng nói: “Tiền bo một phần cũng sẽ không cho ngài, đây là quy củ của tôi! Nếu như ngài còn có một tia thành ý, trả lời vấn đề của tôi, nếu không mời ngài rời đi.”

“Ngài một phần cũng không cho?”

Côn Sơn gật đầu, than khổ: “Tiền của tôi được đổi bằng sinh mệnh, ngài vẫn chưa trả lời vấn đề của tôi, mời trở về đi!”

“Tôi không tin Hồng Kông cũng chỉ có một mình ngài bán súng ống đạn dược.” Chảnh cái gì? Thù mỗ xoay người rời đi.

Côn Sơn cũng không miễn cưỡng: “Xin cứ tự nhiên.”

Hần không cần tiền tài bất nghĩa, không làm buôn bán với lý do không chính đáng.

Không có lý do hần sẽ không nhận đơn hàng, bởi vì súng ống đạn dược của hần không bán cho ác đồ, không thể dùng để tổn thương người vô tội.

Thù mỗ ở Hồng Kông dạo qua một vòng, bốn phía nghe ngóng, đều không có tung tích súng ống đạn dược tốt, thời loạn thế, nhiều người Trung Quốc mua súng ống đạn dược, nhưng súng ống đạn dược tiên tiến ở Trung Quốc cũng không phải dễ tìm như vậy, hẳn tìm tới tìm lui, chỉ tìm được một ít kiểu cũ, hoặc là loại thô sơ.

Càng nghĩ, chỉ có thể mặt dày mày dạn lại đi một lần, đau khổ khổ cầu nhiều lần về sau, Côn Sơn rốt cục chịu gặp hắn, vẫn cách bình phong, Thù mỗ đầu tiên nói nguyên nhân: “Ông chủ tôi kêu tôi mua súng ống đạn dược trở về cho ông ấy nhìn xem, có phải hàng cao cấp không, là đồ tốt có lẽ chúng tôi sẽ còn làm ăn tiếp với ngài.”

“Ông chủ ngài là ai?”

“Thân phận cụ thể không thể nói cho ngài biết, chỉ có thể nói, tôi là một bang phái ở Thượng Hải, ông chủ của tôi là ai, tôi muốn ngài thông minh như vậy, đại khái có thể đoán ra được.”

Côn Sơn nghe giọng nói này có phần quen tai, lên lúc kêu người tới, lên tiếng hỏi rõ tướng mạo của Thù mỗ xong, Côn Sơn có chút do dự, theo đạo lý buôn bán với bang phái nhà mình, có lẽ không tính vi phạm hiệp nghĩa chỉ đạo, thế nhưng mọi thứ ai có thể chắc chắn, Côn Sơn nói: “Chỉ như thế sao? Vậy tại sao một mình chạy đến Hồng Kông, mà không phải đi nơi khác? Nghe nói kẻ thù của Thù tiên sinh ở Hồng Kông, là thật không?”

“Là thật. Không nói gạt ngài, lần này tôi mua súng ống đạn dược cũng là vì đối phó hắn, tôi không tin cầm vũ khí tiên tiến của ngài đi, tôi còn không làm gì được một tiểu tử nông thôn sao?”

“Vậy tôi càng không có khả năng bán cho ngài rồi.” Côn Sơn nói.

“Vì cái gì?” Thù mỗ khó hiểu.

“Về sau ngài sẽ biết.” Côn Sơn đứng dậy, cách bình phong đi ra.

Cách một tầng bình phong, bóng lưng kia lại làm cho Thù mỗ có loại cảm giác quen thuộc, cẩn thận tưởng tượng, hình dáng người nọ hình như có chút giống Lục Côn Sơn, không thể nào? Lục Côn Sơn buôn bán vũ khí?

Lục Côn Sơn từ sau tấm bình phong rời đi, mở cửa, trực tiếp vào một gian phòng ở lầu hai.

Đứng ở bên cửa sổ A Thiệu xoay người lại đối với Côn Sơn nói: “Sơn ca, anh không nên lộ diện, hẳn hình như đã hoà nghị.”

Côn Sơn cũng không khẩn trương ngồi xuống: “Cho dù hắn trở về đâm thọc cũng vô dụng, hẳn không có chứng cứ, dựa vào một bóng lưng có thể nói rõ cái gì? Hơn nữa coi như là thật, chuyện buôn bán, tôi không có vì bang phái bắc cầu mai mối, bọn họ cũng không quản được tôi.”

“Anh cố ý sao?”

“Tôi không hi vọng Tổng đường chủ cảm thấy tôi dễ bắt nạt.” Cho nên cố ý thả ra chút tin đồn, hy vọng có thể mượn chuyện này làm cho Tổng đường chủ tỉnh thoả cũng tôn trọng ý kiến của hắn, ví dụ như ở lại Hồng Kông.

“Thế nhưng anh làm như vậy có thể sẽ chọc giận hắn, thực lực bây giờ của chúng ta còn chưa đủ đối đầu với Tổng đường chủ, quả thực là lấy trứng chọi đá.”

Côn Sơn nói: “Chúng ta không phản bội bang phái, nếu ông ta vì vậy mà muốn đối phó tôi, vậy ông ta thật ấu trĩ. Một đại nhân vật trải qua sóng to gió lớn đi, hẳn là có trí tuệ lớn. Tôi nghĩ ông ta có khả năng nhất thời bị mờ mắt, phán đoán sai lầm, nhưng không phải cả đời đều phán đoán sai lầm, chờ xem đi!”

“Hi vọng vậy.”

“Ta muốn đưa mấy người có thể sử dụng đi vào trường quân đội Hoàng Bộ, tôi cảm thấy tương lai bên cạnh chúng tôi có thể sẽ cần loại người tài giỏi này.” Kỳ thật Côn Sơn vốn định chính mình đi, bắt đắc dĩ thật sự không có thời gian, mà đi quản lý trường học, vậy không thể thường xuyên ở bên vợ rồi.

A Thiều suy nghĩ nói: “Tôi mang theo mấy đồ đệ có tài, người học thông tin có lẽ không tệ, người học quản lý không sai, ngày mai tôi hỏi ý của bọn họ.”

“Vất vả cậu rồi.” Côn Sơn rất coi trọng A Thiều.

A Thiều cũng có thể cảm giác được hần xem trọng, nói thật hần vốn tưởng rằng A Long, A Hổ đi theo Côn Sơn lâu như vậy, Côn Sơn sẽ đề bạt một trong hai người bọn họ làm phó đường chủ, kết quả Côn Sơn lại đem vị trí này cho hần, bởi vì Côn Sơn nói, cậu thích hợp ở vị trí kia.

Tổng đường chủ biết được tin tức này, sắc mặt có chút nghi ngờ, ông không chắc thiết giả, nếu Thù mỗ nói lung tung, hoặc là nhìn lầm, vậy cũng thôi, đổi chỗ mua súng ống đạn dược khác là được.

Nhưng nếu người kia thật sự là Lục Côn Sơn, Lục Côn Sơn cho hần cảm giác là người cẩn thận, như thế nào sẽ sơ ý để người khác phát hiện, trừ phi hần cố ý, là muốn nói cho ông biết, tôi có năng lực, nhưng không đi khiêu khích, chỉ là thông báo một tiếng.

Ông hơi bực bội, nếu như là thật sự.

Như vậy Lục Côn Sơn cũng phát triển quá nhanh, đã có thể trở thành mối uy hiếp của ông, nhưng bây giờ tiêu diệt Lục Côn Sơn, tuyệt đối không phải hành động sáng suốt, cho dù sẽ thắng, đoán chừng cũng hao binh tổn tướng.

Đối địch với người buôn bán vũ khí, kết quả có thể nghĩ.

Côn Sơn không hi vọng người ta đem hần trở thành quân địch, chủ động lấy lòng, nghe nói Tổng đường chủ thích cờ vây, phải người đưa cho Tổng đường chủ một bộ cờ vây được làm bằng bạch ngọc phỉ thúy.

Hần làm như vậy, coi như là nhận chính mình buôn bán súng ống đạn dược, trả lại cho Tổng đường chủ một bậc thang.

Bộ cờ kia giống như là thuốc an thần, làm trong lòng Tổng đường chủ thoải mái ông trực tiếp tự mình gọi điện cho Côn Sơn, ngữ khí thân thiết nói: “Tiểu Lục a! Tôi thấy cậu là người có tài, ở lại làng chài nhỏ thật đáng tiếc, đừng quá luyến tiếc, đi nhậm chức a!”

Côn Sơn càng khách khí: “Tổng đường chủ, ngài đề cao tôi rồi, tôi chỉ là có chút khôn vặt thôi. Lời nói cử chỉ cần rõ thô tục, những chỗ kia tôi không quen, tôi cũng trưởng thành rồi, chạy ngược chạy xuôi sợ vợ con chịu không được. Hồng Kông rất tốt, tôi sẽ làm đường chủ ở phân đường Hồng Kông, đời này cũng không có ý khác nữa. Trải qua gió to mưa lớn tôi cảm thấy hạnh phúc đơn giản mới là thật, tôi thấy đủ rồi.”

186. Chương 186: Ẩn Ẩn Thấy Đau

“Nói vậy, cậu mới hai mươi mấy tuổi, như thế nào giống như một ông cụ non. Trong bang người tuổi còn trẻ sự nghiệp đã thành công như cậu không nhiều lắm, tôi muốn cậu làm gương cho bọn họ, cho bọn họ một ít động lực.”

“Lòng tôi đã mệt mỏi, tôi ở Hồng Kông rất tốt.”

“Mỗi năm đều theo đuổi đơn giản như vậy, lúc tôi cỡ cậu, vẫn đang liều mạng bò lên trên. Muốn được coi trọng, cậu nên tiếp tục leo lên trên. Ở lại Hồng Kông, quá lãng phí tài năng. Đường chủ phân đường Nhất cấp cậu có thể làm được rất tốt.” Ông muốn cho Côn Sơn thay đổi suy nghĩ.

Côn Sơn vẫn không muốn chuyển đi: “Tổng đường chủ, tôi tuổi còn rất trẻ.”

“Đừng khiêm tốn! Như vậy đi, chừng nào cậu nghĩ thông suốt thì nói cho tôi biết, khắp cả nước chỉ cần chỗ đó còn có vị trí, tùy cậu chọn.” Cấp ặt mũi cuối cùng này khá lớn đi nha!

Côn Sơn đồng ý, không muốn quá đối nghịch với ông: “Vậy cảm ơn Tổng đường chủ rồi.”

Tổng đường chủ cảm thấy hần chỉ qua loa, tài nguyên tốt như vậy lãng phí thật đáng tiếc, tìm một cơ hội vẫn phải lợi dụng một chút.

Cúp điện thoại về sau, Côn Sơn trong lúc ngẫu nhiên cùng Bách Lai tiên sinh nói chuyện điện thoại nhắc tới chính mình muốn ột số thủ hạ đi trường quân đội rèn luyện, Bách Lai nói, để bọn họ đến Mỹ, bên này kỹ thuật tiên tiến, tôi sẽ cho người hỗ trợ an bài trường học.

Côn Sơn nghĩ quân sự Mỹ huấn luyện có lẽ cũng không tệ, liền đáp ứng, nghĩ đến máy bay mới nhà mình có thể chở rất nhiều người, hẳn và A Long, A Hổ, A Thiếu vừa thương lượng, tuyển ra hai mươi người ở đường khẩu, đưa đi Mỹ rèn luyện, dù sao nghe nói nước Mỹ bên kia còn có bao ăn bao ở.

Một đám người trẻ tuổi đã được đưa ra ngoài, Côn Sơn nhìn thấy bọn họ đi trường quân đội, trong lòng mình cũng ngứa, muốn học thêm chút tri thức, nhưng nước Mỹ quá xa, hẳn đi chỗ đó, không tiện chiếu cố Bảo Châu và hai đứa nhỏ.

Vừa nói với Mộc Thường Khoan, Mộc Thường Khoan nói: “Qua vài ngày nữa tôi sẽ bị triệu hồi về Thái Nguyên, cha tôi không hi vọng tôi cách ông quá xa. Nếu cậu đồng ý, có thể trở lại Thái Nguyên một thời gian, vào quân doanh của tôi, tôi cho cậu cơ hội rèn luyện, cậu muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, tôi sẽ không hạn chế tự do của cậu.”

Côn Sơn muốn đi thế nhưng bận việc không đi được: “Đợi qua một thời gian nữa được không, tôi nhất định mang theo Bảo Châu đi ở mấy tháng.”

Trở lại trong phòng, đã gần mười hai giờ đêm rồi, Bảo Châu lại không ở trong phòng, đẩy phòng cực cứng ra, Bảo Châu quả nhiên ở bên trong, ghé vào bên cạnh cái nôi, một bên ngủ một bên ngáy khò khò.

Côn Sơn đi qua ôm cô dậy, Bảo Châu tìm một tư thế chính mình cảm thấy thoải mái vùi đầu ở trong lòng ngực của hắn tiếp tục ngủ, bị ôm trở về phòng cũng không biết

“Tiểu nha đầu này!” Côn Sơn chặn cho cô, vừa buồn ngủ, đột nhiên cách đó không xa chuông điện thoại vang lên, hắn tiếp: “A lô?”

Điện thoại bên kia tựa hồ vội vã nói gì đó, Côn Sơn nghe xong lập tức sắc mặt nghiêm túc nói: “Ngài yên tâm, tôi lập tức đến!”

Khi Bảo Châu tỉnh dậy, dụi dụi mắt không thấy Côn Sơn ở bên cạnh, cô đi xuống lầu, Thẩm mẹ nói: “Thiếu gia tối qua đột nhiên nói phải đi xa nhà một chuyến, ngắn thì ba bốn ngày, lâu thì một tháng, nửa đêm đã đi, cũng không nói đi đâu.”

Bảo Châu nghe vậy miệng lẩm bẩm: “Côn Sơn xấu, anh ấy nói muốn dẫn con đi xem kịch.”

“Thiếu gia gần đây bận rộn nhiều việc, Quảng Châu Hồng Kông hai đầu chạy tới chạy lui, có đôi khi nửa đêm còn phải đi ra ngoài. Cô thông cảm cho cậu ấy, cậu ấy không chào mà đi, có thể là sợ đánh thức cô, tôi mua hạt sen cô thích nhất, sau đó nấu chè cho cô ăn được không?”

Bảo Châu lắc đầu, cô đột nhiên không muốn ăn: “Tiểu Cù, chúng ta đi dạo.”

Bảo Châu đi dạo khắp nơi trên đường chẳng có mục đích cho tới trưa, vốn tâm trạng có chút buồn bực, giờ thì càng buồn bực, cô nhớ Côn Sơn.

Cái loại cảm giác này giống như có một cục đá lớn đặt ở tron lòng, làm cô cảm thấy rất khó chịu, Bảo Châu giữa trưa lần đầu tiên cái gì cũng không ăn. Về đến nhà, đã nằm lỳ ở trên giường ngủ. Ai dỗ cũng không ăn, cô trầm nghĩ ngủ một giấc, trong mộng có thể nhìn thấy Côn Sơn.

Bảo Châu không ăn cái gì, Côn Sơn lại không ở nhà, Thẩm mẹ nhìn thấy sốt ruột!

Bữa cơm này không ăn coi như xong, kết quả cơm tối cũng không ăn, Thẩm mẹ sốt ruột gọi điện cho Vạn Phú Quý, Vạn Phú Quý nghe nói Bảo Châu không chịu ăn cơm, lập tức chạy tới, bao nhiêu năm không có xuống bếp, tự mình nấu cho Bảo Châu một tô phở, đưa đến trước mặt Bảo Châu: “Con gái, ăn phở a!”

Bảo Châu lắc đầu, không biết vì sao trong lòng cô rất nhớ Côn Sơn, còn có một loại cảm giác không tốt: “Cha Phú Quý, cha biết Côn Sơn ở đâu không?”

Vạn Phú Quý lắc đầu: “Có lẽ nó đi ra ngoài làm việc, qua vài ngày sẽ về thôi, con không cần quá lo lắng, trước ăn hết tô phở này, nói không chừng con ăn xong, chút nữa nó sẽ về.”

“Thật sao?” Vì cái gì cô cảm thấy sẽ không, trong lòng mơ hồ đau, giống như sắp phát sinh chuyện gì.

“Đúng vậy a! Nếu con không ăn cơm, đợi Côn Sơn trở về nhìn thấy con chưa ăn cơm, nó sẽ khổ sở đấy. Chỉ cần con chịu ăn cơm, cha lập tức gọi người đi tìm, có lẽ sẽ biết nó ở đâu, gọi nó về là được. Bảo Châu nghe lời!” Trông thấy con gái không ăn cái gì, ông rất lo lắng!

Bảo Châu mới miễn cưỡng ăn vài miếng, nhưng không có ăn hết đã đặt ở một bên : “Cha Phú Quý, con nhớ Côn Sơn.”

“Đứa nhỏ ngốc, chỉ mới một ngày không gặp, đã nhớ tới nó, tương lai làm sao bây giờ?” Vạn Phú Quý cảm thấy con gái quá ỷ lại con rể rồi, một bên an ủi, một bên gọi người đi ra ngoài tìm.

Bảo Châu ỉu xìu ngồi trong phòng ngăn người, thẳng đến nửa đêm, đoàn người cũng không thể liên lạc với Côn Sơn, Vạn Phú Quý chỉ có thể khuyên Bảo Châu đi ngủ, chính mình ở trong phòng khách, chỉ hi vọng ngày mai có thể liên lạc được với Côn Sơn.

Kết quả ba ngày sau, như trước không có tin tức Côn Sơn, Bảo Châu càng sốt ruột, trong lòng cô luôn ảm ảm thấy đau, không biết vì cái gì.

Thẩm mẹ nói do cô tưởng niệm quá độ, kêu Bảo Châu tắm rửa xong ngủ một giấc cho ngon, Bảo Châu đã liên tục vài ngày không ngủ, nói cũng kỳ quái, đêm nay nằm xuống, mơ mơ màng màng liền ngủ thiếp đi, cô bắt đầu nằm mơ, trong mơ có đám mây màu trắng, trắng noãn như kẹo đường, nhìn thấy làm cho người ta thật muốn cắn một ngụm.

Sau đó cô cắn một cái, đột nhiên đám mây rơi xuống, dưới đáy là một con sông, Bảo Châu muốn bơi lội, cô bơi tới bên cạnh một cây cầu, vừa định bò lên bờ, đột nhiên nước sông biến thành màu đỏ , cô tiếp tục bơi tới phía trước, bơi một hồi, thấy được một bến tàu, cô bò lên bến tàu, theo vết máu trên bến tàu đi tới một nhà kho, mở cửa nhà kho ra, cô đi vào, nhìn thấy toàn thân Côn Sơn toàn máu ngã trên một đồng bao tải.

187. Chương 187: Côn Sơn Gặp Nạn

Cô hướng về phía Côn Sơn bỏ nhào qua...

“A!” Khi Bảo Châu mở mắt ra, chính mình ngã xuống đất.

Nhìn chung quanh, hóa ra là nằm mơ, nhưng giấc mơ kia thật đáng sợ!

Hơn nữa bình thường nằm mơ cô đều quên rất nhanh, hôm nay lại nhớ rõ.

A! Đúng rồi, Côn Sơn nhất định ở chỗ trong mơ kia!

Nhưng mà đó là chỗ nào? Khi đó không có Baidu, nhưng có Thẩm Kỳ Lương, hắn là bách khoa toàn thư biết nói của Bảo Châu, từ trước đến nay Bảo Châu có gì không hiểu sẽ tìm Thẩm đại ca, Bảo Châu gọi điện qua: “Thẩm đại ca, em nằm mơ thấy cây cầu.”

Lúc Thẩm Kỳ Lương buồn ngủ mộng lung đi tiếp điện thoại, vốn là có chút oán hận, sau khi nghe thấy giọng Bảo Châu lập tức tỉnh thần phần chấn: “Cầu?”

“Đúng vậy! Làm bằng sắt, Thẩm đại ca biết chỗ nào không?”

“Cầu sắt khắp nơi đều có, có chỗ nào đặc biệt không?” Thẩm Kỳ Lương đối với Bảo Châu từ trước đến nay vô cùng có kiên nhẫn.

“Đúng rồi, phía trên cây cầu kia hình dạng như là ba cái màn thầu.”

“Anh biết rồi, ở Thượng Hải, anh đã đi qua cầu Dụ Lưu. Muốn đi, lần sau Thẩm đại ca cùng em đi chơi, được không?” Thẩm Kỳ Lương vừa vặn trước kia đã đi qua Thượng Hải, hắn là không có sai.

“Hiện tại đi.”

“Hiện tại? Em xác định?” Bây giờ là nửa đêm mà.

“Xác định.” Bảo Châu rất xác định.

Thẩm Kỳ Lương cảm thấy lúc này đã quá muộn: “Nếu không ngày mai a! Hiện tại quá muộn, em đợi anh thu thập một chút, bàn giao một số chuyện trước.”

“Vậy em tự mình đi.” Chuyện Bảo Châu đã quyết định, chín trâu cũng đừng mong kéo về.

Thẩm Kỳ Lương rất bất đắc dĩ, nghĩ thầm nếu hấn bỏ mặc Bảo Châu hơn nửa đêm chạy đến Thượng Hải, vạn nhất cô xảy ra chuyện gì, lương tâm cả đời sẽ bất an: “Anh đi với em, em kêu người chuẩn bị máy bay, cho anh 20 phút.”

“Cảm ơn Thẩm đại ca.” Bảo Châu hài lòng, cúp điện thoại Bảo Châu mò Tiểu Hoàng trốn dưới giường ngủ, ôm cổ: “Tiểu Hoàng, chúng ta đi Thượng Hải tìm Côn Sơn a!”

Bảo Châu gọi điện thoại kêu chuẩn bị máy bay về sau, ôm Tiểu Hoàng xuống lầu vừa định gọi xe, đã thấy A Long A Hổ đang đi tới đi lui dưới lầu, gọi một người trong đó: “A Long đưa tôi tới bờ sông XX.”

“Thiếu phu nhân, muộn như vậy cô chạy tới nơi đâu máy bay làm gì?”

“Tôi muốn đi Thượng Hải tìm Côn Sơn.”

“Sơn ca ở Thượng Hải?” A Long vội vàng hỏi, hấn đã vài đêm ngủ không ngon, cảm thấy tựa hồ có chuyện không hay phát sinh, trước kia Sơn ca làm nhiệm vụ gì cũng sẽ nói với mọi người một tiếng, đến nơi cũng sẽ gọi điện thoại về nhà báo bình an, nhưng lần này không có nói gì, đến nay không có tin tức.

Nghe nói Tổng đường chủ ở Thượng Hải hình như xảy ra chuyện lớn, cụ thể cái gì, bọn họ cũng không rõ, chỉ là mấy ngày nay lòng người bàng hoàng, trong lòng của hấn cũng bối rối, vạn nhất Sơn ca xảy ra chuyện, vậy làm sao bây giờ?

Bảo Châu gạt đầu: “Tôi nằm mơ thấy.”

Người bình thường nằm mơ, A Long sẽ không tin, nhưng Bảo Châu từ trước đến nay vận khí tốt, lời cô nói, A Long nửa tin nửa ngờ: “Cô mơ thấy gì?”

“Côn Sơn chảy thiệt nhiều máu, tôi muốn đi Thượng Hải.”

“Thiếu phu nhân chờ một chốc, chúng tôi đi kêu A Thiếu cùng đi với cô, chúng tôi lên lầu lấy ít đồ xuống liền.” A Long nói xong, cho A Hổ một ánh mắt, A Hổ đi gọi điện cho A Thiếu, cùng triệu tập một ít huynh đệ lập tức đuổi theo. A Hổ lên lầu cầm vũ khí, cái gì uy lực lớn sẽ đem theo, vũ khí nặng trĩu, thừa dịp đêm khuya khiêng túi nặng xuống, quăng vào trong xe xuất phát!

Đến nơi, Thẩm Kỳ Lương đã đợi ở đó, gió đêm thổi làm tóc hấn bay tán loạn, hấn tưởng rằng đi du lịch, chỉ tùy ý mang một cái bọc nhỏ, kết quả thấy bọn họ, cảm thấy tình huống không đúng, nhưng thời gian vội vàng cũng không có hỏi quá nhiều, dù sao chỉ cần là vì Bảo Châu, núi đao biển lửa hấn cũng dám đi.

Bảo Châu đi, hấn sẽ đi!

Lên máy bay, Thẩm Kỳ Lương hỏi Bảo Châu: “Đi du lịch, em mang theo nhiều gia hỏa như thế làm cái gì?”

Bảo Châu cho rằng hấn nói gia hỏa là chỉ bọn người A Hổ, kiên định mà nói: “Đi tìm Côn Sơn.”

Thẩm Kỳ Lương tuy không phải người trong nội đường, nhưng nghĩ đến hấn cũng được xem là anh em của Côn Sơn, mọi người tin tưởng hấn, A Hổ đem chuyện nói đại khái cho hấn biết, Thẩm Kỳ Lương lúc này mới phát hiện tính nghiêm trọng của vấn đề: “Ôi trời, các cậu đi tìm người, như thế nào không mang theo bác sĩ lỡ bị thương thì làm sao?”

A Hổ lúc này mới phát hiện mình sơ sót: “Tôi thực ngốc!”

Thẩm Kỳ Lương nghe vậy lại nói: “Cũng may, tôi sợ Bảo Châu ở Thượng Hải vạn nhất va chạm cái gì, cho nên tôi có mang theo hộp cấp cứu.”

Kế tiếp chính là bầu không khí khẩn trương yên lặng không nói gì.

Hơn hai giờ sau, máy bay Bảo Châu đến cây cầu cô vừa mơ thấy, mọi người hỏi Bảo Châu: “Kế tiếp nên làm gì bây giờ? Sơn ca đang ở dưới cầu sao?”

Bảo Châu từ cửa sổ nhìn ra bên ngoài, dựa theo trí nhớ nói: “Bên kia, có một bến tàu, trên bến tàu có một nhà kho.”

Người điều khiển dựa theo lời cô nói, một mực đi phía trước, quả nhiên phía trước có một bến tàu, cách bến tàu không xa có một nhà kho, người điều khiển đáp máy bay xuống chỗ đất trống bên cạnh nhà kho, bởi vì là nửa đêm lại ở nơi thường xuyên có máy bay đi qua, cho nên cũng không có gây náo động xung quanh, một đoàn người cầm vũ khí tiên tiến, lặng lẽ xuống máy bay, dưới sự chỉ dẫn của Bảo Châu, đi tới trước cửa nhà kho, có hai người phụ trách trông coi, nghe thấy tiếng bước chân, ngẩng đầu lên thì đã chậm, A Long A Hồ một trái một phải cho bọn họ mỗi người một đao, hai người lập tức bất tỉnh.

Một người trong đó trước khi bất tỉnh đã dung ngôn ngữ tất cả mọi người nghe không hiểu hô lớn một tiếng.

“Không tốt!” A Long vừa kêu không tốt, quả nhiên chỉ thấy một đám người, như măng mọc sau mưa, trên tay cầm súng ống, dao găm, vẻ mặt hung thần ác sát, hoặc lạnh lùng.

Cửa bên trong mở ra, vì bảo hộ an toàn cho Thiếu phu nhân, A Long một tay đẩy Bảo Châu vào trong, một tay lấy súng đưa cho Thẩm Kỳ Lương nói: “Thẩm tiên sinh anh đi vào trước bảo hộ chị dâu, chúng tôi sẽ vào sau.”

Thẩm Kỳ Lương gật đầu, lập tức đi vào.

Tình cảnh bên trong làm cho người ta càng hoảng sợ, trong kho hang lơ mờ, tùy ý có thể thấy được khóa sắt cùng xiềng xích, có mấy cây cọc gỗ dựng đứng, còn cột người, tổng cộng là bốn người, một người trong đó Bảo Châu liếc mắt nhận ra là Côn Sơn, Côn Sơn nhắm hai mắt, bị trói chặt trên cọc gỗ, toàn thân bị đánh đầy thương tích, đầu tóc rối bời, trên quần áo rách nát sớm đã là đầy vết máu loang lổ, Bảo Châu hướng phía Côn Sơn nhào tới, nước mắt như mưa rơi xuống: “Côn Sơn! Côn Sơn! Em là Bảo Châu.”

“...” Côn Sơn trong lúc mê mang, hơi giật giật ngón tay, hẳn là đang nằm mơ sao? Nếu không sao hẳn nghe được tiếng của Bảo Châu. âm thanh kia hẳn cho rằng kiếp này sẽ không còn được nghe thấy nữa.

188. Chương 188: Là Một Cạm Bẫy?

“Em muốn dẫn anh về nhà, đừng ngủ nữa được không? Nếu không em đánh mông anh.”

“Bảo Châu?” Âm thanh chân thật như thế, Côn Sơn không thể tin mở mắt ra, thật là cô: “Sao em lại ở đây? Bọn hắn bắt em à?”

“Em đến dẫn anh về nhà.”

“Chỉ bằng hai người? Kỳ Lương anh mau dẫn Bảo Châu về, ở đây quá nguy hiểm!” Côn Sơn biết mạng mình quan trọng, nhưng Bảo Châu với hắn mà nói quan trọng hơn, nếu bị người ta phát hiện, bọn họ khả năng một người cũng đi không được, ở đây bốn phía đều có trọng binh canh gác.

“Không sợ. Chúng tôi mang đủ người và vũ khí tới, bọn người A Thiếu đang ở bên ngoài, tin tưởng rất nhanh sẽ xông vào, có máy bay ở bên ngoài.” Thẩm Kỳ Lương giải thích nói, may mắn bọn họ chuẩn bị đầy đủ.

Côn Sơn nghe vậy thở dài một hơi, đối với Bảo Châu nói: “Có mang theo dao găm không?”

“Có.” Bảo Châu lấy cây dao găm cô thường chơi ra trước mặt Côn Sơn.

“Đưa dao cho Kỳ Lương, Kỳ Lương dùng dao găm bở về phía khóa sắt.” Thẩm Kỳ Lương nghe vậy nửa tin nửa ngờ thử. Cờ nhiên hai ba cái, đã chặt khóa sắt thành mấy đoạn.

“Ở đây còn có rất nhiều người bị bắt, Kỳ Lương cứu bọn họ.” Côn Sơn một bên được Bảo Châu đỡ xuống, cố gắng đứng di động vài bước một bên nói.

Thẩm Kỳ Lương không lời từ chối, hắn đã sớm không còn là một thư sinh văn nhược, hắn rất nguyện ý giúp đỡ người khác. Động tác mặc dù hơi chậm, nhưng đã tháo dây buộc cho tất cả mọi người, những người bị bắt đã sớm tỉnh lại.

Thẩm Kỷ Lương thấy bọn họ tỉnh, đỡ lấy một người trong đó bị thương nặng nhất nói: “Tôi tới cứu các người, đi theo tôi, đến cạnh cửa, bên ngoài đã được giải quyết tốt, các người tự do.”

Rất nhanh cửa nhà kho mở ra, mọi người nhìn thấy Côn Sơn còn sống đều sâu sắc thở dài một hơi, A Thiếu cùng A Long, A Hồ đều phi thường kích động: “Sơn ca, anh như thế nào rồi?”

“Không chết được, mang mấy người kia theo, chúng ta không thể thấy chết không cứu.” Côn Sơn chỉ chỉ mấy người bên cạnh hắn bị đánh thương tích đầy mình.

Mấy tiểu đệ đi lên, mỗi người công một người, đem mọi người nhanh chóng lên máy bay, máy bay cất cánh, bay khỏi nhà kho kia, mọi người rốt cục thở dài một hơi, học qua sơ cứu đơn giản Thẩm Kỷ Lương băng bó cho bốn người bị thương.

Bảo Châu là người thích hưởng thụ, trên máy bay thiết bị đều là nhất lưu, ăn uống, cái gì cần có đều có.

Mọi người cho bốn người bệnh, ăn một ít gì đó để bổ sung thể lực.

Ăn hết hai cái màn thầu, Côn Sơn dần dần có chút khí lực, một bên nắm tay Bảo Châu, một bên cùng mọi người nói chuyện: “Mọi người không cần lo lắng, tôi đã khỏe hơn nhiều, không có trở ngại. Cụ thể sau khi trở về, chờ tôi ngủ một giấc lại từ từ nói. Không cần đi Quảng Châu, đáp xuống Hồng Kông, vài người khác trước về Hồng Kông, sau đó mời bác sĩ đến trị liệu. Chuyện tôi trở về và bị thương, tạm thời đừng để lộ ra ngoài, nhà tôi ở Hồng Kông rất ít người biết, chúng ta đi chỗ ấy. Chuyện hôm nay, đối với bất kỳ người nào cũng không thể lộ ra.”

“Vâng.” Mọi người gật đầu, sau đó từng người đi nghỉ ngơi.

Côn Sơn nhìn Bảo Châu ngồi bên cạnh mình, không nói gì, dịu dàng đưa tay sờ lên lọn tóc mềm mại của cô: “Làm sao vậy?”

Bảo Châu hít hít cái mũi, vành mắt đỏ lên nhìn hắn: “Côn Sơn, em nhớ anh.”

“Anh cũng nhớ em.” Côn Sơn cố sức ngẩng đầu ở môi cô, dùng sức hôn lấy. Phảng phất đang chứng minh sự hiện hữu của mình, chứng minh chính mình thật sự một lần nữa được tự do.

Cho tới bây giờ, lòng của hắn khó bình tĩnh trở lại.

Hắn có nghĩ đến chính mình vạn nhất được cứu ra, nhưng không nghĩ tới sẽ là Bảo Châu tới cứu hắn, cô giống như một cơn mưa sau đại hạn, rải đầy cõi lòng lo lắng của hắn, hắn lo lắng mình sẽ không còn được gặp lại Bảo Châu, lo lắng cô vì chính mình khổ sở, lo lắng cô không chịu tái giá, lo lắng hai đứa con không có ba ba, lo lắng cha mẹ vì hắn thương tâm, lo lắng chỗ dựa của các anh em về sau, lo lắng ấy đứa nhỏ trong cô nhi viện, lo lắng rất nhiều rất nhiều.

Mà tại thời khắc này, lo lắng của hắn bởi vì Bảo Châu xuất hiện, mà đã hóa thành hư ảo, nếu có chỉ là cảm động.

Đã qua một hồi lâu, Côn Sơn mới buông cô ra, để cô dựa vào vai của mình: “Vợ à, vài ngày không gặp, em hình như gầy đi, Tiểu Hoàng cũng gầy. Là lo lắng cho anh sao? Hiện tại anh đã trở về rồi, phải ăn nhiều một chút, đem thịt bổ trở về cho anh.”

Bảo Châu ăn không vô, Tiểu Hoàng cũng vậy, tự nhiên đều gầy.

“Ừm!” Bảo Châu ngoan ngoan gật đầu, cô đều nghe Côn Sơn.

Mà ngồi ở ghế chuyên dụng Tiểu Hoàng đang cố gắng ăn, dùng hành động thực tế để chứng minh nó nghe lời.

“Bảo Châu, sao em biết anh ở đâu?”

Bảo Châu kể lại đại khái chuyện mình nằm mơ cho Côn Sơn nghe, Côn Sơn ngoài sợ hãi thán phục ra cảm thấy vợ của mình thật thông minh: “Nhờ có em đi tìm Thẩm Kỷ Lương, bằng không đợi tới sáng mai, có lẽ anh sẽ chết. Hiện tại đã muộn, chờ đến Hồng Kông em phải ngủ một giấc thật tốt.”

Đến Hồng Kông, đã là nửa đêm, một đoàn người đến nhà Côn Sơn, bên trong không có người, chìa khóa ở dưới chậu hoa cạnh cửa ra vào, Côn Sơn mở cửa, cùng mọi người đi vào, sau đó kêu người đi gọi bác sĩ.

Đội tất cả an bài thỏa đáng, Côn Sơn đi lên lầu đổ Bảo Châu ngủ xong, khắp khiêng đi xuống lầu, ngồi xuống ghế sa lon, đối với anh em trước mặt nói: “Tất cả mọi người ngồi đi!”

“Sơn ca, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Sao anh lại ở Thượng Hải?” A Hồ cảm thấy rất kỳ quái, tại sao Sơn ca đột nhiên đi Thượng Hải?

“Buổi tối mấy ngày trước, tôi đột nhiên nhận được điện thoại của Tổng đường chủ, nói là bị người ở Thượng Hải đuổi giết, trốn ở trong kho hàng gần bến tàu An Tín, kêu tôi đi qua cứu viện, ai cũng không thể nói. Sau đó tôi liền đi.” Lúc ấy không nghĩ quá nhiều, tuy đã từng hoài nghi có thể sẽ có bẫy, lúc ấy nguy hiểm trước mặt, cũng bất chấp quá nhiều, vạn nhất Tổng đường chủ thực sự xảy ra chuyện, Trí Đường khả năng sẽ hỗn loạn.

“Vậy sau đó?”

“Sau đó...” Côn Sơn do dự một chút, không biết nên nói tiếp không.

“Về sau, thời điểm hần đến, tôi đã bị khống chế, vì cứu tôi, Lục đường chủ cũng bị bắt.” Một người trung niên mặt mũi tràn đầy vẻ mệt mỏi bị thương từ gian phòng bên cạnh vịn tường đi ra, ông thật không ngờ Lục Côn Sơn cư nhiên trọng tình trọng nghĩa như thế, không nghĩ ngợi gì thật sự lập tức đến Thượng Hải, còn liều chết cứu hần.

“Ngài là?” Mọi người cả kinh, không dám xác định thân phận của ông.

“Vị này chính là Tổng đường chủ, mọi người mau hành lễ.” Côn Sơn nói xong, mọi người vội vàng hành lễ.

189. Chương 189: Ân Cứu Mạng

Gần đây Tổng đường chủ cao cao tại thượng có thể là bởi vì cố gắng vượt qua đại nạn sinh tử này, đột nhiên trở nên bình dị gần gũi, khoát tay áo nói: “Mọi người không cần phải khách khí, đều là anh em một nhà, mau ngồi. Lần này nếu không có mọi người, chỉ sợ tôi đã không thể nhìn thấy mặt trời ngày mai rồi.”

A Long và những người kia một hồi mới phát hiện những người canh gác bên ngoài nhà kho đường như không phải lưu manh bình thường: “Tổng đường chủ quá khách khí, thuộc hạ có một chút nghi hoặc, bọn người bắt ngài hình như là người Nhật có tổ chức có huấn luyện, bọn họ là người nào?”

“Đều là quân nhân Nhật Bản cải trang, mục đích chính là muốn cho hắc bang Nhật Bản cùng hắc bang lớn ở Thượng Hải hợp tác, để bang phái chúng ta thành con rối cho người Nhật sai khiến, tôi không có đáp ứng.” Lại nói tiếp ông đã hận nghiêng rằng, kỳ thật đoạn thời gian trước, lúc người Nhật mời mấy lão đại của hắc bang lớn ăn cơm, bọn họ cũng không có đi, đã cự tuyệt thẳng, không nghĩ tới người Nhật thấy bọn họ không đáp ứng, lại bày mưu tính kế.

“Tổng đường chủ anh minh!” Có người thừa cơ nịnh bợ nói.

Tổng đường chủ lại khiêm tốn: “Tôi không đáp ứng, là vì điều thứ nhất trong đường quy. Yêu nước hần mới yêu đường hần, sau yêu đường hần, lại yêu nhà hần. nếu tôi đáp ứng, vậy chính là bội nọ quy củ tổ tông định ra.”

Quy củ không thể không tuân, mặc dù có thời điểm ông sẽ có chút hồ đồ, tin lời gièm pha, nhưng chuyện lớn ông vẫn phân rõ cái gì tốt cái gì xấu, lợi ích cá nhân so ra kém lợi ích bang phái, lợi ích bang phái so ra kém lợi ích quốc gia.

Mọi người nghe vậy, trong lòng cảm thấy khâm phục người đàn ông trung niên thoát nhìn rất bình thường này.

Giải thích rõ ràng về sau, mọi người thừa dịp trước khi trời sáng rời đi, chỉ để lại một ít đệ tử chiếu cố mọi người.

Côn Sơn kêu người đỡ Tổng đường chủ về phòng, vừa định rời đi, Tổng đường chủ đột nhiên gọi hần lại: “Chờ một chút.”

“Tổng đường chủ còn có gì phân phó?”

“Nói chuyện với tôi!”

Côn Sơn gật đầu, ra hiệu những người khác rời khỏi, đóng cửa lại, đứng nói: “Ngài nói.”

“Cậu ngồi đi!” Tất cả mọi người đều bị thương, không cần giữ lễ tiết, Tổng đường chủ hướng trên giường tới gần, nửa tựa ở đầu giường nói: “Lần này nhờ có cậu, nhưng tôi muốn biết vì sao cậu cứu tôi? Cậu thông minh như vậy, có lẽ đã đoán được, tôi là người gọi cậu vào đây.”

Côn Sơn gật đầu: “Mới đầu không xác định, về sau lúc tôi và ngài cùng bị bắt, đã cảm thấy kỳ quặc, bởi vì khi tôi đi cứu ngài, nét mặt của ngài tuy khấn trương xao động, nhưng ánh mắt lại bình tĩnh. Nhưng lúc tôi thấy ngài bị đánh về mặt thống khổ không phải giả vờ, khi đó ánh mắt ngài rất kinh ngạc, đại khái là không có đoán được thật sự sẽ bị đánh.”

“Cậu quả nhiên thông minh, ngay từ đầu, tôi muốn trọng dụng cậu. Nhưng những người khác không đồng ý, sợ cậu không thể đảm đương trách nhiệm, phó đường chủ cho ra một chủ ý. Muốn tôi thăm dò cậu, kêu tôi giả vờ bị bắt cóc, cho cậu đi cứu tôi, xem cậu có dám đơn thương độc mã đi cứu tôi không, nếu cậu thông qua khảo sát, chức vị kia sẽ cho cậu. Chỉ là tôi không nghĩ tới đó là một cái bẫy. Tôi vừa đến, đã bị người ngăn trở, bọn họ nói cho tôi biết, đó là phó đường chủ an bài khổ nhục kế, thế nhưng thời điểm cậu bị bắt, tôi phát hiện khác thường. Bởi vì tôi căn bản không có gọi người bắt cậu, tôi chỉ muốn nhìn xem cậu có can đảm đến hay không, sự tình phía sau, không ở trong phạm vi khống chế của tôi nữa.” Ông thật không ngờ chính mình lại bị người phản bội, nếu không nghĩ sai, thì bán đứng ông chính là phó đường chủ ông luôn tín nhiệm. Chuyện này đối với ông đã kích rất lớn, ông thậm chí đột nhiên có chút không dám tin tưởng người khác, ông nghĩ lần này mình rơi vào trong tay người Nhật sẽ chết chắc rồi.

Lúc Lục Côn Sơn được cứu, ông cho rằng Lục Côn Sơn sẽ hận ông, có thể sẽ cho ông một đao, nhưng Lục Côn Sơn lấy ơn báo oán, còn cứu tất cả mọi người.

Ông trăm mối nghi hoặc vẫn không có cách giải: “Cậu vì cái gì cứu tôi? Cho dù cậu bỏ mặc tôi ở đó, cũng có thể vì chính mình bị thương mà báo thù, bởi vì tôi phải chết là không thể nghi ngờ, thế nhưng cậu đã cứu tôi.”

“Vì ngài là Tổng đường chủ, càng bởi vì Trí Đường không thể loạn, hơn nữa mặc kệ hôm nay bị nhốt là ai, chỉ cần là người vô tội, tôi đều cứu. Điều thứ hai của đường quy, dân chúng trong thiên hạ đều là anh chị em của mình, phải đối xử tử tế, không được ức hiếp lương dân, không được thấy chết mà không cứu.” Từ nhỏ ở dưới bóng Lục Hoài Ninh lớn lên, hắn đã bị truyền thụ quan điểm Lục Hoài Ninh vĩ đại, Lục Côn Sơn nhỏ bé. Lục Hoài Ninh cao quý, Lục Côn Sơn là cỏ dại do thiếp thất sinh ra. Nhưng về sau hắn gặp sư phụ, sư phụ dẫn hắn tiến vào Trí Đường, đường quy của Trí Đường là mỗi người đều ngang hàng, là thân thiện tốt đẹp như vậy, làm hắn chịu ảnh hưởng thật sâu.

“Bang quy có rất nhiều người có thể đọc thuộc lòng, nhưng chính thức làm được rất ít người. Cậu đã cứu tôi, tôi sẽ báo đáp cậu thật tốt.” Ông cam đoan! Ân cứu mạng này, từ nay về sau ghi lòng tạc dạ, không dám quên đi.

Côn Sơn lắc đầu: “Không nói chuyện báo đáp, đây là chuyện tôi phải làm.”

“Tôi muốn cảm ơn cậu, còn muốn nói với cậu thực xin lỗi, trước kia có một số việc, xin lỗi người anh em!”

“Chuyện đã qua, tôi cũng đã quên rồi.” Biết sai có thể sửa là tốt, một mực nắm chặt cái sai của người khác, không phải cách làm thông minh.

“Vậy từ hôm nay trở đi, tôi và cậu có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia! Tôi muốn kết bái huynh đệ với cậu.”

“Tổng đường chủ không chê Côn Sơn ngu dốt, vậy thì Côn Sơn trào cao rồi.” Côn Sơn cũng không khách khí, nhiều huynh đệ nhiều con đường, hơn nữa hắn phát hiện Tổng đường chủ thật ra là người co được dân được, đáng giá hắn kết giao.

Hai người khập khiễng, giúp nhau đi đến phòng khách, sau khi gọi người chuẩn bị xong, trong sân, đối với trời xanh kết bái trở thành huynh đệ.

Hai người sau khi ngủ một giấc, buổi chiều tinh thần đã tốt lên rất nhiều, thời điểm hạng vọng tối, A Hồ gọi điện thoại đến: “Sơn ca xảy ra chuyện lớn! Vừa thăm dò được, khuya hôm trước Hình phó đường chủ bên kia đã tuyên bố với mọi người nói, Sơn ca đánh chết Tổng đường chủ trốn thoát rồi, đến nay tung tích không rõ. Đã thông báo tất cả nội đường trong cả nước mở cuộc truy nã anh. Hơn nữa tuyên bố ba ngày sau chính thức dựa theo di chúc của Tổng đường chủ, tiếp nhận vị trí Tổng đường chủ.”

“Đừng có gấp, Tổng đường chủ ở ngay bên cạnh tôi, tôi và đường chủ thương lượng một chút, nghi thức nhậm chức có lẽ cử hành vào tối ngày mai, chúng ta còn một ngày để chuẩn bị và sắp xếp. Mọi người tạm thời đừng hành động gì, kêu các anh em ở Hồng Kông chờ lệnh.” Côn Sơn phân phó xong, cúp điện thoại, đem chuyện này nói lại với Tổng đường chủ, nhíu mày nói: “Tổng đường chủ, chúng ta bây giờ nên làm gì?”

“Liên lạc với tâm phúc của tôi, để hẳn với chúng ta nội ứng ngoại hợp. Đem trận biến cố này giải quyết. Thân là Tổng đường chủ dù sao cũng có vài người mình tuyệt đối tin được.

“Liên lạc như thế nào?”

“Đợi lát nữa thương lượng xong, tôi gọi điện cho hẳn là được. Chúng ta bây giờ thương lượng chi tiết, tỉ mỉ, tối ngày mai tôi phải xuất hiện ngăn cản Hình phó đường chủ nhậm chức, vì để phòng ngừa vạn nhất buổi chiều tôi sẽ đi Thượng Hải, để cho tâm phúc của tôi dẫn vào trong nội đường.”

190. Chương 190: Biển Thành Thạch Lựu Tử

Ông không có mở miệng kêu Côn Sơn đi với ông, bởi vì thật sự rất nguy hiểm, ông không thể nói được

Nhưng Côn Sơn cảm giác được: “Em đi với anh, từ nơi này xuất phát, chúng ta có thể mang theo các huynh đệ và vũ khí.”

Có những lời này của hẳn, Tổng đường chủ an tâm hơn nhiều, cũng càng coi trọng Côn Sơn, cảm thấy hẳn có nghĩa khí: “Anh em tốt! Nhưng em cũng đừng mang quá nhiều người, mặt lạ dễ bị hoài nghi, anh có người, đến lúc đó có thể điều động.”

“Anh là nói ám vệ?” Truyền thuyết Trí Đường mỗi vị Tổng đường chủ đều có ám vệ của riêng mình, những ám vệ này bình thường nghiêm chỉnh huấn luyện năng lực hơn người, phân tán ở bên trong tất cả đường khẩu, phụ trách tìm hiểu cùng báo cáo tất cả tình huống dị thường trong đường khẩu.

Nhưng bởi vì tính ẩn nấp, cho nên không dễ dàng điều động, bởi vì khi điều động, ám vệ sẽ lộ mặt, không thể tiếp tục làm ám vệ, nên phải tuyển ám vệ mới.

Tổng đường chủ gật đầu: “Ừ.”

“Ám vệ ra mặt, sợ là địch nhân thấy át chủ bài của anh, sẽ trở nên không kiêng nể gì cả. Em cảm thấy trước mắt chưa cần điều động ám vệ, giữ lại thực lực của anh, làm cho đối phương kinh sợ không phải rất tốt sao?” Côn Sơn không cùng ý kiến, bởi vì là anh em, cho nên hẳn có chuyện cứ việc nói thẳng.

“Nhưng người của em đủ không? Người có thể chắc chắn sẽ không làm phản, cũng không nhiều.” Cho nên ông mới nghĩ tới dùng ám vệ.

“Em nghĩ đa số sẽ đứng về phía anh, anh cần không phải nhiều người, là lòng người.” Mọi người cùng chung mục đích, sẽ có thể đánh bại địch nhân.

“Thông minh, đã có em, anh như hổ thêm cánh.” Thật ra ông vẫn tương đối được lòng người, bằng lương tâm mà nói, ông là một Tổng đường chủ tài đức bình thường, nhậm chức đến nay không có thành tích gì lớn, cũng không có thất bại, đối với các huynh đệ vẫn tương đối tốt.

Hiện tại đã có Lục Côn Sơn trợ giúp, ông như hổ thêm cánh.

Luận gia thế bối cảnh, ông có Côn Sơn, Hình phó đường chủ thất bại hoàn toàn.

Luận công lao ông và Hình phó đường chủ khó phân cao thấp.

Nhưng luận về nhân phẩm, Hình phó đường chủ bại hoàn toàn, vừa nghĩ như thế, ông triệt để có lòng tin, hai người thương lượng xong. Tổng đường chủ lập tức gọi điện thoại cho tâm phúc.

Sáng hôm sau, Côn Sơn cùng Tổng đường chủ vừa định đi ra ngoài, Bảo Châu ôm Tiểu Hoàng từ trên lầu đi xuống: “Côn Sơn anh đi đâu?”

Tổng đường chủ sợ cô muốn đi, biết rõ cô dễ bị lừa, liền hù dọa cô nói: “Chúng tôi muốn đi đánh quái thú, em gái ở nhà chơi vài ngày, Côn Sơn sẽ trở lại.”

“Em cũng muốn đi.”

“Vì sao?”

“Em muốn đi chơi với quái thú.” Bảo Châu cười rộ lên lộ ra hai răng khểnh nhỏ,

Côn Sơn cảm thấy quá nguy hiểm: “Không có quái thú, Tổng đường chủ gạt em thôi, em đừng coi là thật, ở nhà chờ anh, anh rất nhanh sẽ trở lại.”

“Không muốn.” Lần trước không thấy Côn Sơn, cô thật lo lắng, cho nên không cho phép hắn đi.

“Anh thật sự rất nhanh sẽ trở lại, em ăn hết bình quả khai tâm anh sẽ về.” Côn Sơn nói xong, đi ra bên ngoài, nhưng đi chưa được mấy bước đột nhiên rất không có cốt khí dừng bước, bởi vì Bảo Châu nói: “Nhưng mà tối hôm qua em đã ăn hết.”

“Vậy kẹo đậu phộng thì sao?” Bởi vì sợ Bảo Châu nhàm chán, hắn cố ý gọi người mua thật nhiều đồ ăn vặt cho Bảo Châu.

“Đã ăn hết.” Tiểu Hoàng đã ăn hết, Bảo Châu vụng trộm ở trong lòng thêm một câu.

“VẬY MẤY TRÁI MẬN CŨNG ĂN HẾT RỒI ?” Hắn không tin.

“Đã ăn hết!” Bảo Châu nói xong từ trên bàn cầm lấy bình thủy tinh đựng quả mận, nhanh chóng đem hai trái mận còn lại ra, chính mình một trái, Tiểu Hoàng một trái, vừa mới ăn cơm xong, nhưng Bảo Châu vẫn ăn rất nhanh.

Côn Sơn thấy cô muốn đi như vậy, không thể ép buộc cô, một bên kêu cô nhả hạt mận ra, một bên hướng Tổng đường chủ nói: “Em muốn dẫn theo Bảo Châu cùng đi.”

“Cái này, em cần phải hiểu rõ, đó là rất nguy hiểm, hơn nữa đường quý nói không thể để người nhà biết rõ, cô ấy không hiểu chuyện, anh không so đo với cô ấy, nhưng nếu dẫn vào trong nội đường, chỉ sợ những người khác không dễ nói chuyện như vậy.”

“Không có việc gì, đến lúc đó em sẽ phái người trông chừng Bảo Châu, để cô ấy ở trong khách sạn đợi.” Bảo Châu đi thì đi a! Chờ ông bận rộn, vừa lúc có thể cùng Bảo Châu đi dạo bốn phía.

Côn Sơn đã nói như vậy rồi, chẳng lẽ ông không nể tình sao?

Đành phải đồng ý: “Được rồi!”

Bảo Châu nghe thấy đồng ý, đem Tiểu Hoàng cho Côn Sơn ôm, sau đó một tay lôi kéo góc áo Côn Sơn, một tay nhắc rổ đồ ăn vặt, hướng ô tô ngoài cửa đi đến.

Cái tư thế kia ở đâu giống đi công tác với chồng, rõ ràng đi dạo chơi ngoại thành.

Vì tránh tai mắt người khác, máy bay đáp xuống ở Hàng Châu, sau đó mọi người lại lên xe lửa đi Thượng Hải.

Bảo Châu đây là lần đầu tiên đi xe lửa, lộ ra rất hưng phấn, từ trong túi móc ra một bộ bài: “Cái bàn này thật vững vàng, chúng ta đánh bài được không?”

Hiện tại bọn người Côn Sơn làm gì có tâm tư đánh bài, cả đám vì chuyện đêm nay mà chuẩn bị, mọi người đều rất khẩn trương.

Nhưng vợ đã mở miệng, Côn Sơn nghĩ đến khẩn trương cũng vậy, không khẩn trương cũng vậy, dù sao còn một thời gian nữa mới đến Thượng Hải, sẽ cùng Bảo Châu chơi đùa: “Được!”

“A Hổ tới.” Đánh bài cần nhiều người mới thú vị.

Cùng Bảo Châu đánh bài, thua là nhỏ, túi tiền đổ máu là lớn, A Hổ vừa nghe tên Bảo Châu đã biến sắc, nào dám đánh bài với cô, rất không có nghĩa khí bán rẻ A Long: “Thiếu phu nhân, cô kêu anh tôi đi! Vận may của anh ấy tốt hơn tôi! Tôi đột nhiên có chút đói, tôi đi ăn đây.”

A Long làm sao là đối thủ của Bảo Châu?

Vội vàng từ chối: “Thiếu phu nhân, tôi đau bụng muốn đi vệ sinh.”

Bảo Châu nhìn về phía các anh em khác, mọi người rất có ăn ý đồng thời nói muốn đi vệ sinh, sau đó chạy trốn tứ phía, bọn họ rất có kinh nghiệm, đợi Thiếu phu nhân không đánh bài nữa, bọn hắn sẽ trở về. Nếu không túi tiền không chết cũng phải lột một tầng da.

Bảo Châu nhìn về phía A Thiếu: “A Thiếu, đến đánh bài.”

A Thiếu vừa định cự tuyệt, Côn Sơn cho hắn một ánh mắt cầu xin, A Thiếu rất trung thành, vì vậy thấy chết không sờn đi tới, cùng A Hổ đổi vị trí.

Lập tức ba thiếu một, Bảo Châu nhìn về phía Tổng đường chủ, rất thân thiết gọi ông là Chung đại ca: “Chung đại ca, anh chơi không?”

Tổng đường chủ hiện tại nào có tâm tư chơi bài, muốn cự tuyệt, nhưng nghĩ đến lo lắng suông không bằng thư giãn một chút, liền đáp ứng.

Ai ngờ hôm nay Bảo Châu chơi là mảnh khố mới học được từ đám bà lớn, ai thua sẽ bị cô vẽ lên mặt.

Kỹ thuật trang điểm của cô thật sự chênh lệch, bà nội có thể vẽ thành bà cổ nội, Đường Bá Hổ đến tay cô, có thể vẽ thành Thạch Lựu tử, mà Bảo Châu đối với cái này rất thích, hiện tại đã có cơ hội, cô làm sao có thể thua.

Ván đầu tiên Côn Sơn thua, Bảo Châu hưng phấn móc đồ trang điểm ra, mấy phút đồng hồ sau, Côn Sơn từ tiểu tử tuần tú, biến thành Dung ma ma.

Ván thứ hai A Thiếu thua, Bảo Châu con mắt lần nữa sáng lên, khuôn mặt không biểu cảm của A Thiếu rất nhanh bị vẽ thành Thạch Lựu tử.

191. Chương 191: Chột Dạ?

Ván thứ ba Tổng đường chủ thua. Hắn đường đường là Tổng đường chủ, nếu như bị trang điểm mất hồn như vậy, về sau uy nghiêm ở đâu? Lập tức ngã xuống giả bộ bất tỉnh, Bảo Châu tin là thật, hắn xem như tránh thoát một kiếp.

Côn Sơn nhìn đồng hồ thấy sắp đến Thượng Hải, vừa định đứng dậy lau mặt, đột nhiên không biết từ nơi nào xông tới một đám người, lục soát lần lượt khoang xe.

Rất nhanh lục soát đến khoang xe bọn người Côn Sơn ngồi.

Đám người kia nhìn như là mấy tên côn đồ lưu manh, nhưng trong đó có vài người Nhật, bọn họ vừa đến khoang xe, đã có một người trong đó đối với mọi người vênh váo tự đắc hô: “Chúng tôi phụng mệnh đến đây điều tra hai tên tội phạm bỏ trốn, mọi người không cần kinh hoảng.”

Mấy tên côn đồ bắt đầu ở trong xe lục soát, bức họa Côn Sơn và Tổng đường chủ lúc ẩn lúc hiện, những tên côn đồ đi tới đi lui, lại không có phát hiện Côn Sơn và Tổng đường chủ, chủ yếu là bọn họ trang điểm thoát nhìn quá đặc biệt, đặc biệt xấu, làm cho người ta không muốn tới gần.

Chỉ là đứng xa xa hỏi Côn Sơn: “Tụi bây đang làm cái gì?”

“Mấy người chúng tôi là diễn viên xiếc thú, chúng ta phụ trách sắm vai thằng hề, hù dọa đến các vị, thật sự ngại quá.” Côn Sơn vô cùng khiêm tốn cúi đầu, lập tức phi thường cảm tạ Bảo Châu trang điểm cái mặt này cho hắn,

Tên côn đồ rất không khách khí dựa theo lương tâm nói: “Quả nhiên rất xấu.”

Sau đó bọn họ đi ra, lúc Tổng đường chủ ngẩng đầu lên đối với Bảo Châu nói ra một yêu cầu: “Em gái, vẽ cho anh khẩu vị nặng!”

Lúc sau tất cả mọi người rất may mắn dẫn theo Bảo Châu, bởi vì ở lối ra có kiểm sát viên, Bảo Châu ăn mặc một bộ dạng giàu có dẫn một đám hoặc trang điểm đậm đặc, hoặc là cúi đầu đi theo, tuy rất dễ gây chú ý, nhưng tính ẩn nấp thật sự cao.

Thời điểm bị người ngăn lại kiểm tra, A Hồ nói: “Tôi là đoàn trưởng của gánh xiếc thú Đại Hoa, chúng tôi định đến Thượng Hải trình diễn.”

A Hồ nói xong có người ôm Tiểu Hoàng to lớn từ phía sau đi tới, xem xét thật đúng là như một đám diễn xiếc thú, người kiểm tra liền tin, khoát tay áo, thả bọn họ đi: “Đi qua đi!”

Một đoàn người đang định đi qua, không biết là ai bởi vì được đi qua, thở dài một hơi, kết quả rương hòm trên tay cũng buông lỏng xuống, rương hòm nện trên sàn nhà, tạo ra âm thanh chói tai nổi bật.

Côn Sơn sợ lộ tẩy, vội vàng nói: “Như thế nào có chút đạo cụ cũng mang không nổi, mau đi thôi.”

Mọi người một lần nữa nâng rương rời đi, mới đi vài bước, đột nhiên bị một gã kiểm sát viên gọi lại: “Chờ một chút, các người đang nâng cái gì?”

“Chỉ là một ít đạo cụ mà thôi.” A Hồ ở bên cạnh cười theo, trong lòng cũng ứa ra mồ hôi, bên trong đều là súng ống đạn dược, nếu như bị phát hiện, bọn họ còn có thể đi được sao?

“Vậy sao? Mở ra, tôi muốn kiểm tra.”

A Hồ nhìn thoáng qua Côn Sơn, Côn Sơn chạm nhẹ vào ống tay áo, ra hiệu mọi người chuẩn bị sẵn sàng, vạn nhất xảy ra chuyện, từng người bỏ chạy a! Đừng để bị bắt.

“Các người muốn xem thì xem đi!” Sắc mặt A Hồ sắc mặt khó coi mở rương ra.

Rương vừa mở ra, bên trong là một đồng súng chỉnh tề.

Kiểm sát viên cùng một đám thủ hạ, lập tức kinh ngạc tròn mắt đều sắp rớt ra: “Súng ống đạn dược! Người tới đem bọn phần tử nguy hiểm này, bắt lại cho tôi?”

“Không nguy hiểm a!” Bảo Châu chỉ cảm thấy thú vị đâu có nguy hiểm gì.

“Cô xem tôi là con nít ba tuổi sao? Những vật này có thể giết người.” Như thế nào không nguy hiểm, nhiều súng như vậy, lấy về chia cho các anh em, mỗi người có thể được hai cây, quá tốt rồi.

“Mạng của ông thật yếu ớt a!” Bảo Châu nói xong, tiện tay từ trong túi móc ra một khẩu súng, hướng phía bầu trời bắn một phát.

Ngay tại thời điểm mọi người bị dọa cái trán toát mồ hôi, Tiểu Hoàng rất vui sướng bay lên bầu trời, dùng miệng tiếp được đồ vật rơi ra từ nòng súng, nhai nghe rột rột.

Bảo Châu thấy Tiểu Hoàng hình như đói bụng, tiện tay lại móc ra một cây, súng trên tay trái phun ra chính là đậu xanh, tay phải phun ra chính là động phộng.

Lúc từng hạt đậu rơi trên mặt đất, mọi người căng cứng thần kinh lập tức thư giãn lại.

Bộ dạng Tiểu Hoàng trên không trung bận rộn giành ăn, chọc cho người đi đường cười ha ha.

Sau khi Tiểu Hoàng ăn no, Bảo Châu cất một cây súng, gọi Tiểu Hoàng lại sờ lên đầu của nó: “Tiểu Hoàng thực nghe lời.”

“Hiểu lắm, hóa ra đều là đạo cụ, các người đi qua đi!” Kiểm sát viên cười thả bọn họ đi, một đồng đạo cụ giữ lấy cũng vô dụng a!

Kỳ thật bọn họ lắm rồi, chỉ có súng trong tay Bảo Châu mới là súng đồ chơi, còn lại đều là hàng thật.

Từ nhà ga đi ra, Côn Sơn sâu sắc cảm giác được, may mắn dẫn theo Bảo Châu ra, quá hữu dụng.

Đã đến Thượng Hải sẽ không sợ nữa, tìm một quán cơm trong con hẻm nhỏ, mọi người trước ăn xong bữa cơm, buổi chiều Côn Sơn đem Bảo Châu an bài trong một khách sạn, phái mấy huynh đệ trông coi cô.

Thừa dịp cô ngủ trưa, Côn Sơn chạy ra ngoài, cùng Tổng đường chủ đi gặp tâm phúc, sau đó cải trang thành một tiểu đệ, cúi đầu tiến vào tổng đường Trí Đường.

Lúc đến đại sảnh, Côn Sơn lần đầu tiên gặp được vị Hình phó đường chủ.

Trên đầu Hình phó đường chủ đeo một miếng vải màu trắng, biểu cảm lộ ra rất bi thương, những thành viên khác cũng thế, nghi thức nhậm chức rất nhanh bắt đầu, Hình phó đường chủ giả mù sa mưa đứng ở trên đài, dùng lời lẽ đau thương nói: “Đường chủ trước kia đối với tôi rất ưu ái, đối với các vị cũng rất chiếu cố, lần này đường chủ đột nhiên bị hại, làm tôi chân tay luống cuống, tiếc hận bị thống. Hôm nay tôi tuân theo di chúc của đường chủ, trở thành Tổng đường chủ, về sau tôi nhất định sẽ cố gắng tìm ra Lục Côn Sơn tên nghịch tặc kia vì Tổng đường chủ báo thù, Tổng đường chủ ở trên trời, ngài hãy yên tâm an nghỉ! Trí Đường tôi sẽ thay ngài bảo hộ.”

“Ông không cần cố gắng, tôi ở ngay chỗ này.” Côn Sơn nói.

Mọi người nghe tiếng nhìn về phía Côn Sơn, Côn Sơn bỏ mũ xuống, giơ tay xé râu ria giả trên mặt ra ngắt đầu lên đi đến trước mặt mọi người.

“Cậu là?” Ở đây phần lớn đều là người ở Tổng đường, chưa từng gặp qua Côn Sơn.

“Kẻ hèn này là Lục Côn Sơn.” Hắc bình tĩnh nói.

“Cái gì mà chính là Lục Côn Sơn?” Hình phó đường chủ cả kinh, hắc cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Lục Côn Sơn, cảm thấy bối rối, nghĩ thầm hỏng mất, nghe nói Lục Côn Sơn cùng đường chủ được người ta cứu đi, hắc vốn còn một tia hi vọng, nghĩ rằng không chừng hai người kia là bị kẻ thù của đường chủ cứu đi.

Nếu như Lục Côn Sơn ở đây, vậy đường chủ đâu?

Hình phó đường chủ đánh đòn phủ đầu, móc ra súng nhắm ngay Côn Sơn: “Lục Côn Sơn mà còn mặt mũi xuất hiện? Tao sẽ giết mày thay đường chủ báo thù.”

“Thực sự muốn báo thù, thì ông tự sát đi!” Côn Sơn giơ tay lên, so tốc độ, hắc không kém Hình phó đường chủ, cơ hồ là đồng thời rút súng ra.

Hình phó đường chủ nghe vậy, có thể là chột dạ, lui về sau một bước.

192. Chương 192: Không Thích Ăn

“Có ý gì?” Những người ở đây có lẽ không biết tình hình, mở miệng hỏi.

“Ý trên mặt chữ, Hình phó đường chủ cùng người Nhật thông đồng, giả vờ thăm dò tôi, trên thực tế lại dẫn đường chủ đến bến tàu. Làm cho đường chủ bị người Nhật khống chế, sau đó thuận tiện bắt tôi, muốn vu oan cho tôi, chỉ là ông ta nghìn tính vạn tính lại tính sai một bước, đó chính là tôi được cứu ra.” Côn Sơn cảm giác mình nói lời này rất rõ ràng dễ hiểu.

“Mày ngậm máu phun người, không có chứng cứ!”

“Tôi chính là chứng cứ.” Tổng đường chủ gỡ xuống mũ, tháo bỏ lớp ngụy trang, chăm chọc nhìn xem hắc: “Cái này đủ chứng cứ chưa?”

“Tổng đường chủ!”

“Tôi không chết, cậu thật bất ngờ a! Tiểu Chung uống công tôi tín nhiệm cậu như thế, còn muốn đem Trí Đường giao cho cậu, cậu làm tôi quá thất vọng rồi. Buông tay chịu trời đi!” Hắc không muốn tổn nhiều miệng lưỡi.

“Không, tôi không có tội. Tôi không có giết ngài, là người Nhật muốn giết ngài!”

“Cậu là đồng lõa.” Đối với hắc ngụy biện, Tổng đường chủ thần nhiên nói. Sau đó thêm hai chữ giúp hung bang, chủ ý định hắc trọng tội, cấu kết người Nhật, âm toán Tổng đường chủ, mưu đồ soán vị, mỗi một tội đều là trọng tội.

“Đúng vậy! Vị trí này vốn về sau cũng thuộc về tôi.” Nhưng hắn đợi không được, Tổng đường chủ mới hơn 40 tuổi, đợi Tổng đường chủ rút lui, có thể hơn mười mấy hai mươi năm sau rồi, hắn cũng không còn trẻ, không có khí lực đợi, cho nên hắn nghĩ cách mau chóng đăng vị, hơn nữa người Nhật cho hắn mười vạn đồng bạc, còn đồng ý giúp hắn lên làm Tổng đường chủ, hắn vì cái gì không làm?

“Dục tốc bất đạt.” Côn Sơn tiến lên một phen túm lấy súng trong tay hắn, sau đó một cước đạp hắn ngã xuống đất, liếc mắt ra hiệu, A Thiều tiến lên đề Hình phó đường chủ lại.

Bên này vừa giải quyết, A Thiều nghe thấy tiếng động, phát hiện một người đang định chuồn đi, đối với A Hồ nói: “Bắt lấy hắn!”

A Hồ một phát bắt được, là Cháp đường đại gia.

Cháp đường đại gia thấy đại thế đã mất, vội vàng quỳ xuống, đối với Tổng đường chủ khóc lóc kể lể nói: “Thuộc hạ biết sai rồi, thuộc hạ không nên nhẹ dạ tin lời phó đường chủ, đem tâm phúc của hắn đều thăng chức.”

Tổng đường chủ đi lên trên đài, ngồi xuống vị trí vốn thuộc về mình, đối với Hình đường đại gia ở một bên nói: “Còn không đem những người này dẫn đi, giao tất cả cho cậu xử lý.”

Hình đường đại gia lúc này mới kịp phản ứng, vội vàng sai người đem phó đường chủ cùng vị Cháp đường đại gia dẫn xuống, sau đó nói: “Nếu Lục đường chủ đã không phạm tội, thuộc hạ lập tức thông cáo cả nước, bỏ lệnh truy nã.”

“Cái này đương nhiên, mặt khác công bố thêm, từ nay Lục Côn Sơn, điều đến Tổng đường tiếp nhận chức vụ Cháp đường đại gia.”

Tổng đường chủ tiên trầm hậu tấu, thoáng một cái tuyên bố, Côn Sơn muốn chối từ, nhưng Tổng đường chủ mở miệng ngăn lại: “Côn Sơn! Đây là em đáng có được, em đã cứu mạng anh, đủ để chứng minh năng lực của em, có công phải nhận thưởng. Nếu em lại cự tuyệt, chính là không nể mặt anh.”

Côn Sơn nói: “Thuộc hạ sẽ cố sức, chỉ là thuộc hạ ở Quảng Châu và Hồng Kông còn có rất nhiều chuyện nhất thời sợ đi không được.”

“Làm việc không nhất định phải ở Thượng Hải, làm người đừng quá khô khan, em có thể báo cáo qua điện thoại, thời điểm có việc em tới triển khai cuộc họp.” Bởi vì cứu mạng hắn, cho nên hắn đối với Côn Sơn đặc biệt bao dung.

“Nhưng như vậy có thể sẽ chậm trễ thời gian của mọi người hay không?”

Tổng đường chủ mở miệng, hơn nữa Lục Côn Sơn xác thực có công, mọi người nào dám có ý kiến gì, Tổng đường chủ bây giờ vừa mới trở lại vị trí, quan mới đến đốt ba đồng lửa, nếu ai phản bác, có thể sẽ đắc tội Tổng đường chủ, mọi người cũng không có phát biểu ý kiến gì.

Tuy là Cháp đường, nhưng Cháp đường Tổng đường không kém với bất kỳ tổng đường chủ ở phân đường Nhất cấp nào, mọi người nhao nhao đối với hắn chúc mừng, đây quả thực là đột nhiên giết ra một hắc mã, ngày hôm qua vẫn là tội phạm truy nã, hôm nay biến hóa nhanh chóng trở thành Cháp đường đại gia của Tổng đường.

Rất tốt vẫn còn phía sau, đợi mọi người tản ra, Tổng đường chủ gọi Tọa đường đại gia và Côn Sơn vào phòng làm việc của mình, ngồi đối diện đường nói: “Lần trước nói muốn mua vũ khí, còn chưa nghĩ mua của ai, vậy thì mua của Côn Sơn a! Để cho hắn cung cấp hàng, chúng ta cũng thử vũ khí tiên tiến của nước Mỹ xem thế nào.”

Côn Sơn vốn không muốn dùng vũ khí của mình, đối phó người Trung Quốc.

Nhưng suy nghĩ cẩn thận đánh người Trung Quốc xấu cùng người ngoại quốc có gì khác nhau, vì vậy quyết định bán.

Cùng Tọa đường đại gia bàn họp đồng buôn bán, lúc từ Tổng đường đi ra, trời đã tối rồi.

Chiều ngày hôm sau, Côn Sơn mang theo Bảo Châu về Quảng Châu, đối với bên ngoài Côn Sơn chỉ nói là cố ý lười nhác, đi ra ngoài chơi, không nghĩ tới trên đường gặp cường đạo, mới bị thương, được Bảo Châu chiếu cố đã tốt hơn nhiều, mọi người lúc này mới an tâm một ít.

Nhà máy Côn Sơn và Thảm Kỹ Lương hợp tác, buôn bán không tệ.

Nhưng còn chưa có mở ra thị trường hoàn toàn, Thảm Kỹ Lương mở một buổi thương hội, mời tất cả những người trong và ngoài nước có tài chính đối với sản phẩm của bọn họ có hứng thú đến.

Buổi tiệc không thể thiếu Côn Sơn và Bảo Châu, Côn Sơn và Bảo Châu với tư cách cổ đông tự nhiên phải dự họp.

Lúc Côn Sơn đang lôi kéo Bảo Châu xã giao với đồng nghiệp, Diệp Dung Thanh ăn mặc theo kiểu tây mà cô tự cho là rất đẹp đi tới gần Côn Sơn, cùng hắn chào hỏi: “Nhị thiếu gia, đại thiếu gia kêu tôi thay hắn tới tham gia.”

“Được, mời cô tự tiện.” Côn Sơn chỉ gật đầu, sau đó lại cúi đầu xuống kẹp một đĩa rau vào trong đĩa Bảo Châu: “Không cho phép kiêng ăn.”

“Em không muốn ăn rau!” Cô không thích ăn vật kia.

“Vậy buổi tối cũng không cho ăn kẹo, anh có mua râu rồng xộp giòn em thích nhất, em không ăn, anh cho Tiểu Hoàng.” Côn Sơn cố ý hù dọa cô.

Bảo Châu rất không có cốt khí, cô không sợ súng không sợ pháo, chỉ sợ không có kẹo ăn, lập tức nhăn nhó: “Em sẽ ăn rau, không được tịch thu kẹo của em.”

“Bảo Châu, nghe lời.”

Nếu như Bảo Châu thực sự nghe lời thì tốt rồi, cô cùng Côn Sơn ở chung lâu rồi, có đôi khi cũng giảo hoạt, chỉ vào một chỗ khác hô to: “Oa, Côn Sơn anh xem, ngoài cửa sổ có cái bánh rơi xuống.”

Côn Sơn sững nịch làm bộ nhìn ngoài cửa sổ: “Ồ đâu hả hả?”

Bảo Châu lập tức đắc ý cúi đầu xuống, đem rau trong đĩa chuyển tới trong chén Tiểu Hoàng, sau đó vui vẻ ngẩng đầu nói: “Côn Sơn, em đã ăn xong!”

“Tiểu nha đầu, lại bắt nạt Tiểu Hoàng!” Côn Sơn nhìn thoáng qua rau giá chồng chất trong chén Tiểu Hoàng, quả thực vô cùng thâm hiểm.

Tiểu Hoàng hướng phía Côn Sơn nhìn lại, làm ra bộ đáng, tôi rất đáng thương.

Bảo Châu cường từ đoạt lý: “Em là quan tâm Tiểu Hoàng.”

“Tiểu Hoàng a! Không cho phép kiêng ăn, nếu không cứng lớn lên sẽ không cao.” Bảo Châu một bên cầm thìa đập đầu Tiểu Hoàng, một bên đem mấy thứ mình không thích ăn đều đặt vào trong chén Tiểu Hoàng, khi dễ Tiểu Hoàng cơ hồ đã trở thành thú vui của cô.

Tiểu Hoàng ủy khuất nhìn thoáng qua Bảo Châu, sau đó nhận mệnh ăn miếng dưa chuột Bảo Châu không thích ăn, kỳ thật nó cũng không thích ăn đâu.

193. Chương 193: Tiểu Tam Tới Chơi

Côn Sơn đưa thay sờ sờ đầu Tiểu Hoàng: “Tiểu Hoàng! Buổi tối ày một phần kẹo, cho nên mày phải báo đáp tao đúng không?”

Cùng Bảo Châu ở chung lâu như vậy, mỗi lần nhìn thấy Bảo Châu khi dễ Tiểu Hoàng, hắn đều cảm thấy động tác kia thật đáng yêu, không khỏi học theo khi dễ Tiểu Hoàng, đem thức ăn mình không thích bỏ vào trong chén Tiểu Hoàng: “Tiểu Hoàng ăn đi.”

Hình ảnh kia thoát nhìn thật ngây thơ, nhưng lại thật thật ám áp, Diệp Dung Thanh phát hiện mình cơ hồ ghen ghét nổi giận, cô biết rõ Nhị thiếu gia trước kia có chút tính khí trẻ con, nhưng bây giờ càng lộ ra

thành thực chứng chắc, đối với cô cũng khách khí có lẽ, cô cho rằng hiện tại Lục Côn Sơn chính là như vậy, thế nhưng ở trước mặt Vạn Bảo Châu, hẳn ngây thơ như đứa bé.

Hoặc là nói, hẳn nguyện ý vì cô trở thành một đứa bé ngây thơ, việc bánh từ trên trời rớt xuống này, cô cũng sẽ không tin, Nhị thiếu gia như thế nào lại tin? Chẳng qua là trêu chọc Vạn Bảo Châu, cái con nhỏ ngu này, dựa vào cái gì có thể độc hưởng Nhị thiếu gia sung sướng?

Nhưng cô lại không muốn công khai đi ly gián quan hệ của Nhị thiếu gia và Vạn Bảo Châu, bởi vì như vậy sẽ lộ ra cô là người hẹp hòi, ngược lại không có chỗ tốt.

Cô không tới gần, lấy đồ ăn xong, ngồi xuống ở vị trí bên cạnh không gần không xa bọn họ, một bên chậm rãi ăn, một bên thỉnh thoảng liếc nhìn Côn Sơn, cô không tin Nhị thiếu gia sẽ hoàn toàn bỏ qua cô.

Một lát sau Cù thiếu tới kêu Côn Sơn chuẩn bị lên đài phát biểu, Côn Sơn thấy Bảo Châu ăn không sai biệt lắm, mới đứng dậy theo Cù thiếu đi lên đài.

Thấy bọn họ đi xa, Diệp Dung Thanh đi đến trước mặt Bảo Châu, thân thiện cùng cô chào hỏi: “Thiếu phu nhân, cô còn nhớ rõ tôi không? Tôi là Diệp Dung Thanh.”

Bảo Châu gật đầu: “Nhớ rõ!”

“Đây là bánh thạch đầu tôi tự tay làm, cô cũng là người Vạn Thành, có lẽ đã ăn qua, rất ngon đấy.” Nếu cô tự tay giao cho Nhị thiếu gia, chỉ sợ Nhị thiếu gia cảm thấy cô có ý nghĩ xấu, nếu như thông qua Vạn Bảo Châu giao cho thiếu gia, cô sẽ thoát khỏi hiểm nghi câu dẫn thiếu gia, lại có thể nhờ bánh thạch đầu làm cho Nhị thiếu gia nhớ tới trước kia, mỗi lần lúc hắn bị lão gia trừng phạt không cho phép ăn cơm, là cô luôn vụng trộm đem bánh thạch đầu kín đáo đưa cho hắn.

Bảo Châu vừa nghe tới mỹ vị quê nhà đã sắp chảy nước miếng rồi, nhưng đồ tốt một người ăn có chút lãng phí, Bảo Châu trưng cầu ý kiến của cô: “Tôi có thể chia sẻ cho người khác được không?”

Diệp Dung Thanh cho rằng cô chỉ Côn Sơn, gật đầu: “Đương nhiên có thể, thứ tốt nhiều người ăn mới thú vị, tôi sẽ không trách cô.”

“Cô thật hào phóng a!” Bảo Châu khoa trương xong, ngoắc tay kêu người đi gọi Tiểu Đông và Thẩm mẹ tới.

Thẩm mẹ nhìn thấy bánh thạch đầu cảm thấy hết sức thân thiết: “A! Đã rất lâu tôi không ăn bánh thạch đầu rồi.”

Tiểu Đông cũng là: “Thật thân thiết a!”

Bảo Châu cho bọn họ mỗi người một miếng, sau đó nhanh chóng chia xong: “Còn lại cái này cho Hạ tỷ tỷ, cái này là của Tiểu Cù Từ, đây là Tiểu Đông, đây là A Long, đây là A Hồ, đây là Tiểu Hoàng, cuối cùng miếng này là của tôi.”

Bảo Châu nói xong khẩu vị rất tốt, một ngụm cắn xuống, hương vị coi như không tệ.

Sau khi cho chia xong, Diệp Dung Thanh tròn mắt, không khỏi nói: “Thiếu phu nhân sao không để cho thiếu gia một miếng? Nếu không đủ, lần sau tôi làm tiếp một ít mang đến.”

Bảo Châu lắc đầu: “Côn Sơn bị lỡ miệng, chỉ uống trà lạnh.”

Người khác có lẽ không hiểu nguyên do, Tiểu Đông có thể không hiểu sao? Tiểu Đông nhìn thoáng qua Diệp Dung Thanh, nói: “Diệp cô nương, thiếu gia hiện tại chỉ thích ăn mì, đã sớm không muốn ăn bánh thạch đầu nữa.”

“Tôi làm mì không tệ, lần sau mang đến ọi người.”

Bảo Châu có lẽ không hiểu, những người khác nếu còn nghe không hiểu, vậy cũng uống công lẫn lộn, chuyện Diệp Dung Thanh và Côn Sơn, trước kia Thẩm mẹ mới tới đã nghe đám người hầu nhà lớn bàn tán, chỉ là thời gian dài, không nhớ ra cô, hiện tại đã nhớ ra, ngoài cười trong không cười nói: “Không cần, thiếu phu nhân nhà chúng tôi cái khác có lẽ làm không tốt, nhưng mì ngược lại làm vô cùng tốt, thiếu gia cực kỳ thích. Người khác làm hẳn ăn một chén, Thiếu phu nhân làm, hẳn ăn rất nhiều. Có đôi khi tôi nói thiếu gia ‘Cậu cũng đừng ăn quá no, coi chừng bể bụng. Thiếu gia nói, Bảo Châu làm, bể bụng cũng đáng!’”

Diệp Dung Thanh nghe xong, chỉ là cười cười: “Thiếu gia đối với Thiếu phu nhân thật sự là rất tốt.”

Da mặt dày như thế, Thẩm mẹ nhìn thấy tức giận, đối với Bảo Châu nói: “Thiếu phu nhân, buổi tiệc không thú vị, tôi với cô đi ngắm trăng được không?”

Sắp đến Trung thu rồi, Bảo Châu gần đây rất thích buổi tối ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, xem mặt trăng có tròn hơn chút nào không.

“Con muốn đi vệ sinh, Thẩm mẹ mang Tiểu Hoàng đi lên mái nhà chờ con!” Bảo Châu nói xong đứng lên đi tới nhà vệ sinh, lúc đi ra, Bảo Châu một bên hát, một bên đi lên phía trước, đột nhiên một đĩa bánh ngọt từ khúc quanh cách đó không xa, hướng phía cô bay qua, ném trúng người của cô, núp trong chỗ quẹo, làm cho Bảo Châu nhìn không thấy rõ là ai.

Bánh ngọt từ trên người cô rơi xuống, lễ phục màu đen bị bánh ngọt vừa đỏ vừa xanh làm cho hỏng mất.

Bảo Châu cúi đầu vỗ vỗ quần áo, trên tay lại dính rất nhiều bột, thoạt nhìn rất dơ, cô vươn tay vô ý thức sờ lên mái tóc không quá nghe lời, kết quả trên tóc cũng thế.

Tiểu Cù nói, Côn Sơn mà nhìn thấy bộ dạng này của cô, nhất định sẽ tức giận, nếu biết ai cầm bánh ngọt ném cô sẽ rất thâm hận a?

Bảo Châu rất thiện lương, muốn trở lại toilet tẩy rửa một chút, đột nhiên bị người gọi lại, một người đàn ông râu quai nón mang theo một bọn đàn ông đi đến trước mặt cô, chán ghét nhìn cô một cái: “Đại thẩm, bà có nhìn thấy một cô gái đi qua đây không? Trẻ tuổi lại xinh đẹp.”

Bảo Châu lắc đầu: “Không có.”

“Không có lý do a!” Người nọ thì thầm một tiếng, đi đến hành lang phía trước, vừa rồi có người nói nhìn thấy Lục phu nhân, ở trong hành lang này, không có lý do mới một lát đã không thấy tăm hơi.

Hắn hùng hổ đối với người bên cạnh hô tìm khắp nơi cho tao, tiếp tục đi lên phía trước đi.

Bảo Châu không biết rõ tình hình bò lên trên sân thượng, kêu Thẩm mẹ cùng Tiểu Hoàng mang cô về nhà.

Thẩm mẹ nhìn thấy người cô đầy bột, nhíu mày, Thiếu phu nhân thật đúng là đứa bé, như thế nào khiến cho người đều là bột, nếu thiếu gia biết sẽ lại thở dài.

Bảo Châu chân trước vừa đi, chân sau Côn Sơn vừa xuống đài đã nhận được một tờ giấy, trên đó viết: nếu như muốn vợ mày bình an vô sự, chuẩn bị 50 vạn.

Côn Sơn tuy trải qua sóng to gió lớn, nhưng lập tức đã luống cuống, hướng bốn phía quát to một tiếng: “Bảo Châu! Bảo Châu, em ở đâu?”

Tiểu Cù nói: “Tôi nhìn thấy Thiếu phu nhân đi ra ngoài rồi.”

“Chết tiệt!” Côn Sơn mắng xong, nắm lấy cổ áo người đưa hắn tờ giấy: “Nói, là ai bảo mày đem tờ giấy cho tao? Người đó đâu?”

194. Chương 194: Ai Bị Bắt Cóc?

“Đi rồi, là một người đàn ông, đại khái ba mươi mấy tuổi.” Cụ thể hắn cũng không rõ.

“Bảo Châu!” Côn Sơn vội vàng đuổi theo, cả một bóng người cũng không thấy, lúc gấp tới giờ chân, muốn lái xe đuổi theo, lại phát hiện xe mình không thấy đâu, hỏi một bên người trông xe: “Xe của tôi đâu?”

Khách sạn Nhân Hòa này quen với Côn Sơn, tự nhiên cũng nhận ra Bảo Châu: “Vừa rồi Thiếu phu nhân ngồi xe về rồi.”

“Về rồi? Trên xe còn có người nào?”

“Một bà thím, một con chim, còn có một lái xe. Tôi thấy trên người Thiếu phu nhân đầy bột, có lẽ là về nhà thay quần áo.” Người kia nói.

Côn Sơn nghe xong hỏi: “Vậy ở bên cạnh vợ tôi, có thấy người đàn ông nào khả nghi không?”

Người nọ lắc đầu: “Không có, chỉ mấy người kia, mới đi không bao lâu.”

“Vậy chung quanh có người nào khả nghi vừa đi không? Có người để lại tờ giấy nói bắt cóc vợ tôi.” Chẳng lẽ là có một trò đùa dai? Hẳn hi vọng chỉ là một trò đùa dai, Bảo Châu nếu xảy ra chuyện, cho dù là bị thương, hẳn cũng sẽ chịu không nổi.

“Bắt cóc? Có trông thấy mấy người đàn ông đỡ một cô gái trẻ tuổi lên một chiếc xe, cô gái kia hình như đang ngủ, cũng vừa đi không bao lâu.”

“Cậu có thể miêu tả bộ dáng mấy người đó không?” Xem ra là bắt sai người, nhưng dù cho không phải Bảo Châu, đối phương nếu không phải bị hiểu lầm là Bảo Châu, chỉ sợ người bị bắt cóc người là Bảo Châu rồi, việc này hẳn phải xen vào.

“Một người đàn ông cao lớn thô kệch, còn có mấy người đi theo, một người béo mập, một người cao gầy, còn mấy người khác thì không nhớ. Cô gái thì mặc âu phục hồng nhạt, dáng người rất tốt, tóc quăn quynh rũ.”

“Diệp Dung Thanh?” Côn Sơn nhớ rõ hôm nay hình như cô mặc âu phục màu hồng phấn.

Biết không phải là Bảo Châu, Côn Sơn trong nháy mắt bình tĩnh lại, lý trí nhanh chóng trở về, hẳn đi vào buổi tiệc, trong hành lang đụng phải Thẩm Kỳ Lương đang vội vã chạy ra, Thẩm Kỳ Lương sốt ruột tay đều đang run rẩy: “Bảo Châu đâu? Tại sao cậu quay lại? Không có đuổi theo sao?”

Côn Sơn vỗ vỗ vai của hắn: “Không phải Bảo Châu, bọn cướp bắt lầm người, Bảo Châu về nhà.”

Thẩm Kỳ Lương lập tức thở dài một hơi, toàn thân buông lỏng hưởng trên mặt đất ngồi xuống; “May mắn không phải cô ấy.”

“Việc bọn cướp bắt lầm người, anh trước đừng nói ra.”

“Vì sao?”

“Tôi sợ bọn cướp biết bắt lầm người, giết con tin.” Diệp Dung Thanh là người vô tội, hẳn phải đi cứu người.

“Tôi đã biết, có cái gì cần tôi hỗ trợ cứ mở miệng.” Thẩm Kỳ Lương trượng nghĩa nói.

“Buổi tiệc giao cho anh, tôi muốn lập tức mang theo người của tôi về nhà một chuyến, một là bàn bạc kỹ hơn cứu người như thế nào, hai là bảo đảm Bảo Châu có thật bình an hay không.” Nếu không nhìn thấy cô bình an, Côn Sơn không cách nào triệt để an tâm, làm sự tình khác, cũng không có tinh thần.

“Được.”

Côn Sơn mang theo người của mình về nhà, ngồi trên xe Cù thiếu, long nôn nóng muốn về nhà, một ngày bằng một năm, rõ ràng chỉ mới mấy 10 phút mà thôi, lại cảm thấy như đã trải qua vài năm dài đằng đẳng, trong lòng tuy hơi bình ổn, nhưng vẫn lo lắng, lòng bàn tay đều gấp toát mồ hôi. A Long, A Hổ ở bên cạnh hắn, vẫn an ủi hắn. Nhưng Côn Sơn cảm giác mình đều nghe không vào, quả thực vào tai trái ra tai phải.

Trong lòng chỉ nghĩ tới Bảo Châu, những thứ khác tất cả tựa hồ như vô hình, hoặc là theo gió thổi qua.

Chờ đến nhà, vừa vào cửa Thẩm mẹ thấy hắn trở về sắc mặt lại không tốt, nghĩ thầm tiêu rồi: “Thiếu gia, sao cậu về sớm vậy?”

“Bảo Châu đâu?”

“Vừa rồi tôi đã kêu người đi nói cho cậu biết rồi, Thiếu phu nhân có việc về trước.” Thẩm mẹ tiến lên định ngăn cản hắn lên lầu, bờ trên người Thiếu phu nhân có lẽ còn chưa tẩy sạch, sợ sẽ bị mắng.

“Cô ấy thực sự trở về rồi hả? Bà không có lừa tôi chứ?” Côn Sơn thấy bà ngăn cản, có chút nghi vấn, chẳng lẽ Thẩm mẹ đang lừa gạt hắn, Bảo Châu thực sự xảy ra chuyện?

Thẩm mẹ thấy vẻ mặt hắn nghiêm trọng không đúng, như là xảy ra chuyện lớn gì, lúc này mới khai thật: “Thiếu phu nhân làm bẩn quần áo, đang chuẩn bị tắm rửa.”

Côn Sơn nghe xong lập tức lên lầu, mở cửa phòng ra không có ai, chẳng lẽ trong phòng tắm?

Côn Sơn một cước đá văng cửa phòng tắm, Bảo Châu đang cởi quần áo được một nửa, ngẩn người, vô ý thức nói: “Em không có làm dơ quần áo!”

“Nha đầu ngốc!” Côn Sơn đi qua đem Bảo Châu quần áo không chỉnh tề ôm chặt vào trong ngực, dùng sức như là muốn khảm nạm vào xương cốt của mình.

“Đau.”

“Anh làm đau em? Thực xin lỗi, còn đau hay không?” Côn Sơn tranh thủ thời gian buông lỏng tay, sau đó có nhẹ nhàng ôm lấy cô, quả thực đau lòng không muốn buông tay.

“Hiện tại không đau, nhưng em làm dơ quần áo, Côn Sơn anh đừng tức giận được không?”

“Anh không tức giận.” Côn Sơn một bên giúp cô đem quần áo bẩn thoát ra ném vào trong thùng vừa nói.

“Nếu em nói là do người khác làm, không được tức giận người khác nha.” Bộ dạng Côn Sơn tức giận rất hung dữ, bất quá cô không sợ, bởi vì hắn là Côn Sơn, cho nên không sợ.

“Người khác? Người khác làm quần áo em bẩn sao?” Côn Sơn nghe xong đã thấy tức giận, ai dám bắt nạt vợ hắn?

Bảo Châu nhẹ nhàng gật đầu: “Ừm.”

“Là ai? Là cố ý sao? Quả thực không đem anh để vào mắt, em yếu ớt như vậy, người đó như thế nào ra tay được?” Bệnh đau vợ của Côn Sơn vừa bộc phát, đã không kìm hãm lại được.

Bảo Châu nhún nhún vai: “Em không biết.”

“Em đi tắm đi, đợi lát nữa anh lau tóc cho em.” Côn Sơn nói xong đóng cửa lại, đã không khẩn trương, tim đập cũng bình thường rồi, cái gì cũng tốt, xuống lầu kêu mấy anh em của hắn lên thư phòng thương lượng cách cứu người.

A Thiếu nói: “Gần đây Quảng Châu có một đám người mới tới, chuyên bắt cóc vợ vết tài sản kẻ có tiền, chị dâu có lẽ không phải là đối tượng đầu tiên của bọn chúng.”

Côn Sơn đồng ý: “Vậy thì tiêu diệt bọn người này, lần này chúng đụng phải chính là Lục Côn Sơn tôi, xem như chúng không may. Chúng ta trước bố trí một chút, đợi bọn cướp gọi điện thoại tới, chúng ta một lần hành động bắt được bọn chúng, giao cho cục cảnh sát xử lý.”

Người khác có lẽ sẽ nén giận, cảm thấy ác đồ không dễ chọc, nhưng Lục Côn Sơn hắn lần lộn trong bang phái cũng lâu, hôm nay xem như một lão luyện, chọc tới hắn, thời gian đám người kia làm chuyện ác, khả năng cũng chấm dứt.

“Ý kiến hay.” Tất cả mọi người đồng ý, thương lượng xong, Côn Sơn một bên kêu mọi người đi chuẩn bị, một bên trở lại trong phòng.

Bảo Châu đã tắm xong, tóc ướt sũng xoa trên vai đang gõ điện thoại, nói vài câu xong dập máy.

Côn Sơn cầm khăn, một bên dịu dàng giúp cô lau tóc, một bên hỏi: “Là ai gọi?”

“Mộc Đầu. Mộc Đầu nói em bị bắt cóc rồi, anh ấy kể chuyện cười nhạt nhẽo qua.” Bảo Châu không cho là thật.

“Người này!” Nhanh như vậy đã biết được tin, xem ra ở bên cạnh Bảo Châu khả năng có sắp xếp người, mấy tình địch này một người so với một người càng lợi hại, Côn Sơn rất phiền muộn, nhưng không có biện pháp, ai kêu tình địch của hắn phần lớn rất mạnh.

195. Chương 195: Lửa Cháy Đến Nơi

Cũng may hắn cũng không yếu, nếu không làm sao giữ được vợ?

Côn Sơn thở dài về sau, tiếp tục lau tóc cho Bảo Châu.

Bảo Châu nhàn rãi nhàn chán, cầm lược nhỏ chải lông cho Tiểu Hoàng, miệng lẩm bẩm: “Tiểu Hoàng nghe lời, Tiểu Hoàng nghe lời, Tiểu Hoàng cũng phải ngoan ngoãn ngồi, ngày mai cưới vợ cho cưng.”

Tiểu Hoàng rất phiền muộn, lời này Bảo Châu đã niệm thành thói quen, nhưng nó ngay cả bóng vợ cũng còn không có gặp.

Hai ngày sau, Bảo Châu đang ở trong sân chơi, Thắm mẹ đột nhiên chạy tới: “Thiếu phu nhân đã xảy ra chuyện, thiếu gia đi cứu Diệp tiểu thư, Diệp tiểu thư vì đỡ cho thiếu đi một đao, hiện tại nằm ở trong bệnh viện. Thiếu phu nhân tôi và cô đi bệnh viện thăm cô ta!”

Bảo Châu nghe xong, cảm thấy rất cảm kích Diệp Dung Thanh, nói câu chờ tôi một chút, trở về phòng tìm một cục vàng, Thắm mẹ thấy nói: “Thiếu phu nhân, cô cầm cái này làm gì?”

“Cảm ơn cô ấy cứu Côn Sơn.”

“Cái này cũng quá nhiều đi nha? Vô cùng quý.” Thắm mẹ cảm thấy Tiểu Tam vẫn không hài lòng đâu.

“Côn Sơn so với nó quan trọng hơn.” Vàng có thể so với Côn Sơn quan trọng hơn sao? Bảo Châu nói xong ôm cục vàng nặng trĩu lên xe.

Trong một gian phòng bệnh của một bệnh viện nào đó ở Quảng Châu.

Diệp Dung Thanh nằm trên giường bệnh, mặt trắng như tờ giấy, run rẩy miệng miệng, kêu người đứng cạnh cửa sổ: “Nhị thiếu gia.”

“Cô đã tỉnh? Bác sĩ nói cô không có gì đáng ngại, dưỡng bệnh cho khỏe. Đại ca bên kia tôi sẽ giúp cô nói một tiếng.” Côn Sơn xoay người, nhìn cô một cái nói.

“Cảm ơn nhị thiếu gia. Lần này nếu không có thiếu gia, tôi thật không biết sẽ ra sao.”

“Chuyện phải làm, nếu không phải Bảo Châu khiến cho chính mình đây bỏ, có lẽ cô cũng không bị bắt.” Côn Sơn thản nhiên nói.

“Nếu như không có cô ấy, anh cũng sẽ cứu em, em biết rõ. Nhị thiếu gia, anh còn yêu thích em đúng không?” ánh mắt cô mông lung ngồi dậy, bao hàm thâm tình nhìn về phía Côn Sơn, nếu như một tia tình nghĩa cũng không có, vậy làm gì phải mạo hiểm tới cứu cô?

“Cô nằm xuống nghỉ ngơi, đừng làm miệng vết thương vỡ ra.” Côn Sơn duỗi tay đè chặt vai của cô, để cô đừng lộn xộn, miệng vết thương một khi bị rách, sẽ chậm khỏi, lại là mùa hè, có thể sẽ thật phiền toái.

Diệp Dung Thanh nghe xong, chẳng những không có nằm xuống, ngược lại vươn tay ôm lấy eo Côn Sơn, mỉm cười nói: “Nhị thiếu gia, anh quả nhiên vẫn quan tâm em, em biết trước kia là em sai, anh ý chí sắt đá, trách em oán em, em sẵn sàng tiếp nhận. Nhưng em không quên được anh, em sẽ chờ anh, sẽ cố gắng làm anh lại thích em. Để cho em làm tiếp của anh a!”

“Buông tay.” Côn Sơn muốn lạnh lùng làm mất tay của cô, lại sợ đụng tới vết thương của cô, cho nên động tác rất nhẹ, Côn Sơn kéo nhẹ tay cô ra, còn chưa có thoát ra.

Đột nhiên cửa mở, Bảo Châu cầm vàng trong tay, nhìn thấy một màn kia, từ xa nhìn lại, phảng phất như hai người bọn họ là tay cầm tay, cục vàng trong tay đột nhiên trùng trùng điệp điệp rơi trên mặt đất.

Côn Sơn nghe thấy âm thanh vừa quay đầu lại, nghĩ thầm tiêu rồi, Bảo Châu nhất định sẽ hiểu lầm!

Vừa đẩy tay Diệp Dung Thanh ra, vừa quay đầu nhìn về phía Bảo Châu: “Bảo Châu, em nghe anh giải thích!”

Bảo Châu không nhìn hấn, cúi đầu nhặt vàng lên đi tới bên giường Diệp Dung Thanh để xuống; “Cái này cho cô.”

“Thiếu phu nhân, cô đã hiểu lầm, tôi và Nhị thiếu gia không có gì...” Diệp Dung Thanh giả vờ giải thích, lại đồng thời mị nhãn như tơ nhìn qua Côn Sơn, lạt mềm buộc chặt.

Bảo Châu lại rất tin tưởng gật đầu: “Tôi biết rõ, tôi đi nha.”

“A!” Diệp Dung Thanh lập tức có một loại cảm giác một quyền đánh vào trên bông, rõ ràng biến khéo thành vụng!

Thấy Côn Sơn vẫn còn thất thần, Bảo Châu thò tay lôi kéo góc áo của hắn: “Côn Sơn, anh có muốn cùng về không?”

“Muốn!” Không cùng vợ trở về là tên ngốc, Côn Sơn kịp phản ứng, mừng rỡ như điên nắm tay Bảo Châu đi ra ngoài.

Lên xe Bảo Châu đối với chuyện vừa rồi chữ không đề cập tới, chỉ là tựa vào vai của hắn nghỉ ngơi.

Côn Sơn chuẩn bị một bụng lời nói, ngược lại không thể nào giải thích, ghen khó chịu, chủ động tìm Bảo Châu nói chuyện: “Vì sao em không hỏi? Mới vừa rồi là hiểu lầm.”

“Em biết rõ.”

“Vì sao?”

“Cô ấy nói.”

“Cô ta nói em sẽ tin?” Côn Sơn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

“Em tin anh!” Côn Sơn sẽ không lừa gạt cô.

“Cảm ơn em đã tin anh, bất quá anh vẫn muốn giải thích với em, vừa rồi thật sự là hiểu lầm. Là như thế này...” Côn Sơn không sợ người khác làm phiền đem sự tình vừa rồi giải thích một lần với Bảo Châu, sau đó nói: “Em sẽ thông cảm cho anh đúng không?”

Không có nghe được Bảo Châu trả lời, hắn vừa quay đầu lại, người nào đó đã ghé vào trên vai của hắn ngủ, nước miếng làm ướt một mảnh.

Không dụng tâm nghe rành rành như thế, lại làm cho Côn Sơn thật cao hứng, một cô gái cả giải thích cũng không nghe, còn có thể ngủ ngon như vậy, điều này nói rõ cô ấy không quan tâm, hoặc là rất tin tưởng.

Côn Sơn tin tưởng là cái thứ hai.

Không có qua vài ngày, Bảo Châu cùng mấy vị phu nhân đi xem kịch, thời điểm ở rạp hát gặp Ôn tiểu thư, Bảo Châu không thích chị dâu này lắm, nhưng Ôn tiểu thư chạy ra đón chào, Bảo Châu vẫn cùng cô bắt chuyện: “Chị dâu.”

“Bảo Châu! Chị thật sự là bội phục em, lửa cháy đến nơi rồi, em như thế nào còn có tâm tư tới đây xem kịch?” Ôn tiểu thư cười chế nhạo.

“Không có! Lòng mày tôi vẫn rất tốt!”

“Còn giả bộ hồ đồ với chị? Cái con hát kia cứu được Côn Sơn nhà em, ân cứu mạng, Côn Sơn nhà em lấy thân báo đáp cũng không đủ. Chị nghe nói Côn Sơn mấy ngày nay luôn chạy tới bệnh viện, em cũng phải cẩn thận, đừng không để ý, trong nhà thêm một tiểu thiếp sẽ giành chồng với em.” Ôn tiểu thư lớn lối nói, cô thật vất vả tìm được chuyện có thể làm cho Bảo Châu khổ sở, đương nhiên muốn lợi dụng một phen thật tốt.

“Sẽ không đâu.”

“Như thế nào sẽ không, chị nghe nói hôm qua Lục thiếu tự mình mang theo hoa tươi đây. Một bó hoa hồng to!”

Bảo Châu đem đầu lắc như trống lắc: “Không có khả năng. Chị dâu, chị thật đáng thương, còn trẻ như vậy đã bị tật lẳng tai. Em giới thiệu cho chị một bác sĩ! Rất lợi hại a!”

“Không tin cũng được!” Ôn tiểu thư tự tìm mất mặt giẫm giày cao gót đi về hướng ngược lại Bảo Châu.

Sau khi Ôn tiểu thư rời đi, một đám phu nhân cũng không xem kịch nữa, các bà lôi kéo Bảo Châu đi bệnh viện: “Chúng ta cùng con đi xem một cái, nếu thật sự như cô ta nói, chúng ta sẽ làm chủ giúp con.”

“Con không đi.”

“Con không đi nếu hai người bọn họ thực sự cấu kết với nhau, về sau chỉ có con khóc. Bảo Châu a! Đàn ông có tiền sẽ có rất nhiều hồ ly tinh đi quần quít. Con cũng phải cẩn thận đề phòng, đừng để hấn bị hồ ly tinh lôi kéo, đến lúc đó lại phải thu thập thì phiền toái. Ông nhà tôi có mấy con hồ ly tinh, đều là tại ông ấy có tiền nên bọn nó mới tìm tới.” Một vị phu nhân rất có kinh nghiệm nói ra.

196. Chương 196: Tiểu Tam Thủ Đoạn?

Mấy vị phu nhân khác cũng nêu lên ví dụ, mọi người đồng tâm hiệp lực lôi kéo Bảo Châu đi bệnh viện khảo vấn hồ ly tinh.

Bảo Châu tuy không tin, nhưng vẫn bị bắt đi.

Vừa đi đến cửa, đã thấy Tiểu Đông, Tiểu Đông vừa thấy một đoàn người khí thế hùng hồn, lập tức cảm thấy có chút chột dạ, vô ý thức lớn tiếng đối với Bảo Châu hô: “Thiếu phu nhân, sao cô tới đây?”

“Cậu mở cửa ra, chúng tôi và Bảo Châu đến chiếu cố hồ ly tinh.” Một phu nhân mập mạp kéo Tiểu Đông qua một bên. Một người khác một cước đá văng cửa, động tác thuần thục lưu loát.

Nhưng làm Bảo Châu không chuẩn bị thiếu chút nữa lại bị hoảng sợ, bởi vì trong phòng, Côn Sơn đứng ở bên giường, mà Diệp Dung Thanh lại quần áo không chỉnh tề ngồi dưới đất, trang phục bệnh nhân mở rộng ra, khi đó phần lớn nữ nhân không mặc áo lót, thân thể thiếu nữ then thùng cứ như vậy trắng trợn hiện ra trước mặt tất cả mọi người.

“Cô...” Bảo Châu kinh hãi miệng mở lớn.

Diệp Dung Thanh tựa hồ thất kinh, hậu tri hậu giác phát hiện một đám người đứng ngoài cửa, một bên sốt ruột ôm lấy chăn che chắn thân thể của mình, một bên giả vờ vô tội cúi đầu, đối với Bảo Châu nói: “Thiếu phu nhân, thực xin lỗi. Không phải tôi cố ý muốn câu dẫn thiếu gia, là thiếu gia nói muốn nạp tôi làm thiếp, cho nên tôi mới...”

Côn Sơn nghe vậy thiếu chút nữa hộc máu, một phút trước hai người đang nói chuyện, một phút sau cô gái ngu xuẩn này, khi nghe thấy ngoài cửa có người muốn xông vào đột nhiên tháo nút thắt ra, nhào về phía hấn.

May mắn Côn Sơn tránh nhanh, kết quả Diệp Dung Thanh “Phù phù” một tiếng từ trên giường ngã xuống, đợi Côn Sơn kịp phản ứng, cửa đã bị đá văng.

Đầu Côn Sơn lập tức nổ một tiếng, nghĩ thầm xong đời, bà xã đại nhân nhất định sẽ hiểu lầm! Sau đó đầu trở nên hỗn độn, cả suy nghĩ đơn giản cùng giải thích đều đã quên, chỉ là vẻ mặt sắp muốn khóc nhìn qua Bảo Châu, dường như đang nói..., anh là người vô tội!

Bảo Châu thấy Côn Sơn giống như bị dọa sợ, rất phần nộ nhìn thoáng qua Diệp Dung Thanh: “Cô...”

“Tôi cái gì?” Diệp Dung Thanh chờ bị mắng, nghĩ thầm cô mắng càng dữ, tôi diễm đam đáng yêu lý do lại càng đầy đủ.

Bảo Châu dừng một chút nói: “Cô không có mặc nội y! Nếu không có nội y để mặc, có thể nói với tôi, tôi tặng cho cô vài bộ, nếu cô cứ hống mát như vậy sẽ hù đến người khác! Xem Côn Sơn của tôi bị dọa rồi kìa!” (khâm phục Bảo Châu)

Diệp Dung Thanh: “...”

Mọi người nghe vậy lập tức đối với Bảo Châu kính trọng vài phần, ai nói Bảo Châu đần độn?

Tuy các bà không tin Lục Côn Sơn là người vô tội. Nhưng một câu kia của Bảo Châu, đã cho chồng mình mặt mũi, giải quyết tình cảnh xấu hổ, lại đã kích Tiểu Tam. Về sau đụng Tiểu Tam, các bà cũng muốn làm như vậy!

Côn Sơn nghe xong, lập tức cảm thấy an tâm, bị lý giải như vậy, đối với vợ càng yêu thương: “Em thật hiểu anh.”

Tuy chuyện này không liên quan tới người khác, nhưng là vì mặt mũi của Bảo Châu cũng vì danh dự của hắn, Côn Sơn ở trước mặt các vị phu nhân đối với Bảo Châu giải thích nói: “Anh chỉ là hoài nghi lý do cô ta đỡ cho anh một đao kia, nên mới đến bệnh viện hỏi cô ta, anh cũng không biết lúc cô ta nghe thấy tiếng mở cửa, đột nhiên cởi quần áo.”

“Lý do? Giúp cậu đỡ đao còn cần lý do gì? Đơn giản là yêu cậu, thích cậu.” Ôn tiểu thư theo đuôi Bảo Châu đến, nghe vậy, nhin không được chen miệng nói. Lục Côn Sơn này, rõ ràng là chính mình lấy cớ muốn tới bệnh viện.

Có mấy lời Côn Sơn vốn không muốn nói, nhưng Diệp Dung Thanh làm cho cục diện khó xử như vậy, cũng đừng trách hắn không nể tình, Côn Sơn nói: “Một đao kia, tôi hoàn toàn có thể tránh thoát. Tôi không biết cô ta tại sao phải đột nhiên chạy tới đỡ. Trước khi có người hướng tôi nổ súng, nguy hiểm trước mắt, cô ta không có để ý tôi, trốn ở dưới đáy bàn. Một đao rêu rĩa lại muốn cứu tôi.”

Nếu như đây là khổ nhục kế của cô, Côn Sơn cảm thấy cô rất thất bại. Hắn là người tập võ, sức quan sát cùng thính lực rất tốt, trò xiếc nhỏ như vậy đã muốn lừa gạt hắn, thật không biết suy nghĩ, sở dĩ trước kia không nói, là muốn chữa mặt mũi cho cô.

Nhưng hành vi hôm nay của cô đã làm hắn không thể nhin được nữa, thể diện của cô là do cô tự ném.

Hắn hôm nay tới chỉ để hỏi cho rõ ràng, thuận tiện cảnh cáo cô đừng làm chuyện câu dẫn ngu xuẩn như vậy nữa.

Côn Sơn nói xong, sắc mặt Diệp Dung Thanh lập tức trở nên rất khó coi, cô đã sớm hoài nghi Nhị thiếu gia có chỗ phát giác, cô thấy thái độ hôm nay Nhị thiếu gia tìm tới tận cửa, cảm thấy Nhị thiếu gia có thể sẽ không cần cô, cho nên cô làm liều, hi vọng dựa vào dư luận có thể để Nhị thiếu gia chữa mặt mũi cho cô, nạt cô làm thiếp.

Cho dù không thể, ít nhất còn có thể phá hủy quan hệ của Nhị thiếu gia và Vạn Bảo Châu, làm hắn cũng đừng nghĩ sống tốt.

Nhưng kết quả ngoài dự liệu của cô, Diệp Dung Thanh liền linh nói: “Nhưng thật sự là em đã cứu được anh, anh còn nhìn thân thể của em, anh nạt em làm thiếp, đây là đạo lý.”

“Cô đã cứu tôi, nhưng nếu lấy cái này ra uy hiếp tôi, như vậy cô sai lầm rồi. Lục Côn Sơn tôi trọng cảm tình, nhưng không có nghĩa là sẽ bị người tính kế còn gặt đầu giúp làm thịt. Cô xuất phát từ lợi ích cá nhân đi cứu tôi, vợ tôi cho cô vàng, chúng ta huê nhau. Nếu như nói đã cứu tôi, muốn tôi lấy về nhà, vậy tôi phải kết hôn với quá nhiều người. Hơn nữa cô nhiều nhất chỉ cứu tôi một lần, Bảo Châu cứu tôi ngàn vạn lần.” Cô là tự mình đa tình, có dụng ý khác, Bảo Châu là chân tình thực lòng.

“Nhưng thiếu gia, em thật sự rất thích anh!”

“Cô là thích tiền của hắn!” Một vị phu nhân đứng bên cạnh nói.

Côn Sơn cũng tin tưởng cái này: “Nếu như tôi hai bàn tay trắng, cô còn yêu thích tôi sao?”

“Đương nhiên!”

“Vậy thì tốt, sáng sớm ngày mai tôi sẽ kêu luật sư chuẩn bị một phần di chúc, tôi đem tất cả tài sản của tôi, một nửa lưu cho Bảo Châu, một nửa cho hội từ thiện. Hiện tại cô còn thích tôi sao?” Ý nghĩ này từ lúc hắn được Bảo Châu cứu ở Thượng Hải trở lại, đã có.

Đứa nhỏ tương lai sẽ tự mình kiếm tiền, hắn không để lại tài sản cho con, chỉ cho vợ, từ thiện là làm không hết, lưu một nửa làm từ thiện rất cần thiết.

“Anh nói thật?” Diệp Dung Thanh cả kinh, nếu như hắn một phen tiền cũng không để cho cô, cô còn cần hắn làm gì?

Côn Sơn gặt đầu: “Cho nên về sau đừng quẩn quít lấy tôi nữa, tôi không có tiền.”

Diệp Dung Thanh tức giận ném cái gối qua: “Cút! Tất cả đều cút ra ngoài cho tôi.”

Côn Sơn lôi kéo bàn tay nhỏ bé của Bảo Châu, đi ra ngoài, Côn Sơn kêu Tiểu Đông an bài xe đưa các vị phu nhân trở về.

Các vị phu nhân xem đủ kịch hay, không thể không biết xấu hổ làm phiền người ta đưa về, nhao nhao cáo từ, chính mình tự về.

Mọi người đi rồi, Bảo Châu nhìn chung quanh một vòng: “Chị dâu đâu?”

“Chị ấy có lẽ đi rồi, chúng ta cũng về nhà ăn cơm đi.” Côn Sơn lôi kéo Bảo Châu đi ra bệnh viện, kêu người đem xe trực tiếp chạy đến nơi đăng ký, đi theo lưu lượng khách trở lại Hồng Kông, ở nhà lớn Hồng Kông ăn một bữa thật ngon.

197. Chương 197: Vui Đùa Quá Trớn Rồi

Cơm nước no nê về sau, Côn Sơn đem chuyện lập di chúc nói với cha mẹ, Lục lão gia chưa nói cái gì, dù sao tiền của ông đủ, hiện tại cũng là trên cơ bản con trai nuôi ông, Côn Sơn cùng Bảo Châu đối với ông lại thật tốt, di sản cho Bảo Châu, ông không có ý kiến, dù sao Bảo Châu cũng sẽ đối xử tốt với ông. Huống hồ đợi lúc di chúc có hiệu lực, có lẽ ông đã sớm không còn, muốn dùng như thế nào là chuyện của con.

Ngũ phu nhân có chút không vui, dựa vào cái gì tiền của bà kiếm được, trăm năm sau toàn bộ cho cô gái kia, mà không ẹ mình, sau khi cơm nước xong, ngũ phu nhân đem Côn Sơn kéo vào trong phòng, không quá cao hứng nói: “Con ngốc à! Cho từ thiện, mẹ không có ý kiến, con làm việc thiện mẹ và cha con đều ủng hộ. Nhưng còn lại một nửa, con cho Bảo Châu toàn bộ, vậy mẹ và cháu mẹ, tương lai làm sao bây giờ?”

“Mẹ, mẹ cảm thấy Bảo Châu sẽ bạc đãi mẹ và bọn nhỏ sao? Mẹ muốn cô ấy cái gì mà cô ấy không cho chưa? Lần trước mẹ muốn vòng ngọc, Bảo Châu đi khắp các quầy hàng mỗi loại cầm về một cái, dày, mỏng, khắc hoa, trắng, xanh, tất cả đều đem ẹ.” Bảo Châu đối đãi người, rất hào phóng.

“Đó chỉ đều là mấy thứ râu ria, nếu mẹ muốn biệt thự, nó sẽ cho sao?”

“Sẽ, còn có thể cho nhiều. Con làm như vậy, là không hi vọng những cô gái khác đánh chủ ý với con, con sợ Bảo Châu hiểu lầm.” Hắc không muốn đem thời gian lãng phí ấy cô gái tham tiền của hắc, cũng không muốn làm Bảo Châu lo lắng, mượn chuyện này cho cô một chút cảm giác an toàn.

“Chúng ta đánh cược, đợi tí nữa mẹ xuống lầu tìm nó muốn một vật, nếu nó cho, mẹ sẽ tùy con.”

Côn Sơn một lời đáp ứng, nghĩ thầm chắc có lẽ mẹ sẽ không đòi mấy thứ quá đáng a!

Nhưng hắc sai rồi, trong lòng mẹ hắc nghĩ thầm cái gì không có khả năng, bà sẽ muốn cái đó, máy bay, nhà cửa, xe đều đã có, vậy thì muốn thứ không có khả năng, có lần nghe nói có một thương nhân ngoại quốc ở nước ngoài mua một đảo tư nhân nhỏ, ngũ phu nhân vừa thấy Bảo Châu đã nói: “Bảo Châu! Con mua ẹ đảo tư nhân nhỏ a!”

“Được!” Bảo Châu không biết đảo tư nhân nhỏ là cái gì, nhưng mẹ chồng muốn, cô sẽ mua.

Côn Sơn không cho là đúng: “Mẹ, mẹ nói giỡn à?”

Ngũ phu nhân nghiêm mặt nói: “Mẹ là rất nghiêm túc.”

Bà cảm thấy Bảo Châu đang lừa bà, làm sao có thể thực sự mua đảo nhỏ cho bà?

Lại bổ sung nói: “Không thể quá nhỏ.”

“Con nhớ kỹ rồi.”

“Cho con ba tháng, trong ba tháng mua về là được.” Bà thầm nghĩ làm sao có thể, chính là xử lý một đồng thủ tục phức tạp, cũng không chỉ ba tháng a?

Trở lại Quảng Châu, Côn Sơn nói: “Mẹ hay nói giỡn, em không nên tưởng thiệt.”

Nhưng mà rất không may, Bảo Châu tưởng thật, cô vốn đã hỏi Thẩm Kỳ Lương: “Thẩm đại ca đảo tư nhân nhỏ là cái gì?”

“Chính là một đảo nhỏ, toàn bộ đều thuộc về một mình em.” Thẩm Kỳ Lương tại thời điểm không có Baidu, có vấn đề, tìm Thẩm đại ca, là lời khuyên của Bảo Châu.

“Vậy làm sao mua được?”

“Tìm người quen biết mua a? Anh cũng không rõ lắm, nhưng chúng ta bên này không có, các nước Châu Âu, khả năng mới có.” Thẩm Kỳ Lương cho rằng cô chỉ hiểu kỳ, nên phổ cập khoa học cho cô một chút.

Sau khi cúp điện thoại, Bảo Châu muốn tìm người quen ở Châu Âu, có thể tìm Bách Lai, Bảo Châu gọi điện thoại qua, Bách Lai đã thật lâu không có cùng cô nói chuyện nên rất cao hứng, thân thiết hỏi cô: “Lục phu nhân thân mến, như thế nào nghĩ tới gọi điện cho tôi?”

“Anh đã từng mua đảo tư nhân nhỏ chưa?”

“Mua rồi.” Người bình thường khả năng không dùng đến, cũng sẽ không mua, hẳn muốn một nơi không bị người khác quấy rầy để sản xuất súng ống đạn dược, cho nên mua một cái.

“Tôi cũng muốn mua, anh giúp tôi mua được không?”

“Cô xác định?” Cái đó rất mắc, nhưng nếu như Bảo Châu muốn mua, hẳn đồng ý giúp, bởi vì hẳn đã mua qua cho nên quen thuộc quá trình, cũng quen thuộc con đường liên quan.

“Tôi xác định.”

“Vậy tôi sẽ giúp cô để ý, có đảo thích hợp sẽ lập tức gọi điện thoại cho cô.” Ở nước Mỹ trong một số thị trường giao dịch chính quy, có đôi khi sẽ có một ít hoang đảo hoặc là bị khai phát qua nhưng không thành công, hoặc là kẻ có được bởi vì phá sản mà muốn bán đi.

“Được!” Bảo Châu nói xong, nhớ tới lời mẹ chồng nói đừng mua quá nhỏ, vậy thì mua cái lớn a! Bỏ thêm một câu nói: “Mua cái lớn a.”

“Cô xác định? Lớn sẽ rất đắt.”

“Tôi xác định.” Mẹ chồng thích là được rồi.

Đại khái nửa tháng sau, Bách Lai tiên sinh gọi điện tới báo tin vui cho Bảo Châu: “Hòn đảo tôi đã giúp cô tìm được, có ba cái không tệ, cô muốn cái nào? Một cái ở Honduras, hơn 130 mẫu Anh, sáu bãi biển, nhưng trước mắt mà nói là một hoang đảo, cũng là cái rẻ nhất trong ba cái, chỉ cần 100 vạn đôla.

(Mẫu Anh: đơn vị đo diện tích của Anh và Mỹ, 1 mẫu Anh bằng 4.840 thước vuông, bằng 4.046,86 mét vuông)

Thứ hai ở New Zealand, nước biển xinh đẹp, bên trong vịnh còn có cá heo thường xuyên nhảy lên. Ở giữa sườn núi còn có một hồ rượu, cái đó trước kia là nơi dự trữ rượu, có 85 mẫu Anh, mặc dù nhỏ một chút, nhưng khách du lịch rất nhiều, cần 350 vạn Đô-la.

Cái thứ ba ở biển Ca-ri-bê, đảo rất lớn, có hơn 600 mẫu Anh, có một thương nhân người Anh ở trên đảo này xây đường băng máy bay, có biệt thự xa hoa còn có bến tàu, có thiết bị phát điện, nhưng bởi vì sự nghiệp có vấn đề, hẳn hiện đang quyết định đem đảo này bán đi, cần phải 1000 vạn Đô-la.

Cô muốn cái nào?”

Bảo Châu đối với cái gì bao nhiêu mẫu Anh, bao nhiêu tiền, không có khái niệm, nghe sắp ngủ gục, thật vất vả nghe hẳn nói xong, hỏi cô muốn cái nào, Bảo Châu muốn đưa ẹ chồng cái tiện nghi tốt nhất: “Cho tôi cái đắt tiền nhất, cảm ơn.”

“Cô xác định?”

“Xác định a!”

“Vậy cô đến Mỹ một chuyến, trước khi đến chuẩn bị tiền cho tốt, nếu như gửi ở ngân hàng Thụy Sĩ, tôi có thể giúp cô trực tiếp ở trong ngân hàng ký hiệp ước, hợp đồng giao dịch, không cần chuẩn bị tiền mặt.”

Bảo Châu cùng hần ước định tốt về sau, vốn định nói cho Côn Sơn tin vui này, thế nhưng A Hổ nói Côn Sơn đi Thượng Hải rồi, thời điểm Côn Sơn đi Thượng Hải, thường xuyên vài ngày liên lạc không được, Bảo Châu làm chuyện mình thích càng nhanh càng tốt.

Vào lúc ban đêm cô thu thập hành lý, gọi điện cho Thẩm Kỳ Lương, muốn mang hần cùng đi, Thẩm Kỳ Lương vừa bận không ở nhà, không có nhận được điện thoại.

Bảo Châu mang theo Cù thiếu hiểu sơ Anh ngữ bước lên máy bay đi Thụy Sĩ.

Bởi vì Cù thiếu đang chuẩn bị đi ngủ, lại bị Bảo Châu kéo lên máy bay, Bảo Châu ngã đầu đi nằm ngủ, cho rằng phu nhân chỉ là đi ra ngoài du lịch hoặc là đi chỗ nào mua chút ít đặc sản Cù thiếu cũng không có quá để ý. Như thường ngày xuất hành, không có quấy rầy Bảo Châu, phối hợp tìm một vị trí đi ngủ.

Một giấc tỉnh ngủ, còn ở giữa không trung, Cù thiếu tưởng rằng đi Mỹ, vừa muốn hỏi Bảo Châu đi Mỹ làm gì, cơm trưa phong phú được nữ tiếp viên hàng không xinh đẹp đẩy tới, một bữa cơm no đủ xong, Cù thiếu chỉ lo cùng nữ tiếp viên hàng không xinh đẹp nói chuyện phiếm, quên hỏi Bảo Châu.

198. Chương 198: Kinh Hỉ Hay Là Kinh Hãi?

Thường xuyên qua lại đã quên mất, đợi đến sáng ngày thứ ba xuống máy bay, Cù thiếu mới phát hiện không đúng, bởi vì nơi này rõ ràng không phải sân bay nước Mỹ, Cù thiếu hơi kinh ngạc hỏi Bảo Châu: “Thiếu phu nhân, nơi này là chỗ nào?”

“Thụy Sĩ.” Bảo Châu vừa nói xong, một đám người chạy ra đón, người đàn ông đi đầu là phụ tá của Bách Lai tiên sinh, hần khách khí cùng bọn họ nói chuyện vài câu, dẫn bọn họ đi tới chiếc xe sang trọng ngoài phi trường.

Ngồi ở trong xe, Cù thiếu dường như mới kịp phản ứng: “Thiếu phu nhân, chúng ta đến Thụy Sĩ làm gì?”

“Mua đồ.” Bảo Châu rất bình tĩnh hồi đáp.

“À, mua cái gì.” Cù thiếu uống một hớp nước hỏi.

“Đảo tư nhân.”

Cù thiếu cố gắng an toàn nuốt xuống miếng nước, nhưng cũng không khỏi lại càng hoảng sợ: “Mua đảo? Bao nhiêu tiền?”

“1000 vạn đôla.”

“Hả? 1000 vạn? Thiếu gia biết không?”

Bảo Châu mỉm cười: “Côn Sơn không biết, chúng ta cho anh ấy một kinh hỉ được không?”

Cù thiếu lập tức sợ hãi: “Cái gì thiếu gia không biết? Không được, tôi muốn xuống xe, tôi muốn đi nói cho thiếu gia, ở đâu có điện thoại? Lần trước cô xài tiền bấy bọ, thiếu gia đã dùng ánh mắt giáo huấn tôi rồi, lần này nếu cô mua một hòn đảo, mạng nhỏ của tôi còn sao?”

Kinh hỉ cái quái gì?

Đây là kinh hãi được không?

Cù thiếu biết rõ chính mình không ngăn cản được Bảo Châu, hần chỉ có thể nhờ cứu viện, xa như vậy, hần chỉ có thể dựa vào điện thoại, vừa xuống xe hần cùng Bảo Châu tiến vào một ngân hàng, nhìn thấy Bách Lai tiên sinh, đối với Bách Lai tiên sinh nói: “Phiền toái ngài giúp tôi trông chừng Thiếu phu nhân, tôi đi gọi điện thoại một chút.”

Bách Lai tiên sinh cho rằng ý của hần là đừng để Bảo Châu đi lạc, gật đầu, có hần và một đám bảo tiêu tại đây, sẽ không làm mất bảo bối tâm can của Lục Côn Sơn.

Cù thiếu yên tâm đi ra ngoài, Bách Lai tiên sinh mang theo Bảo Châu tiến vào một gian phòng, dùng tiếng Trung không được lưu loát mới học mấy tháng gần đây, đối với Bảo Châu giới thiệu một chút về người ngồi

đối diện Bảo Châu: “Hắn chính là đảo chủ, tài liệu tôi đã chuẩn bị xong, hai người ký tên, lập tức ngân hàng quản lý sẽ xác nhận, xác nhận xong lập tức chuyển khoản cho đối phương.”

Bảo Châu gật đầu, trước kia cô từng ký qua một ít tài liệu, tuy không hiểu Anh ngữ, nhưng thấy chỗ trống cuối trang có tên của mình, Bảo Châu vừa định ký tên, đảo chủ lên tiếng, để Bách Lai phiên dịch cho Bảo Châu: “Chậm đã, nói cho cô ấy biết, 1000 vạn tôi cảm thấy quá ít, đảo của tôi ít nhất giá trị 1200 vạn.”

Hắn thấy Bảo Châu dễ nói chuyện, cho rằng cô là một nhà giàu mới nổi ngu ngốc, muốn nhân cơ hội tăng thêm tiền.

Bách Lai cau mày phiên dịch cho Bảo Châu, Bảo Châu cũng nhíu mày, bởi vì trước khi đến ngân hàng quản lý nói tài khoản của cô chỉ có 1000 vạn lẻ 1200 đôla, mua không được, quên đi: “Tôi đây không mua, Bách Lai đại ca, chúng ta đổi một cái khác a!”

Bách Lai tiên sinh cũng không thích loại hành vi tạm thời tăng giá này, gật đầu đồng ý.

Bảo Châu đứng dậy vừa muốn đi, đột nhiên từ bên cạnh cửa truyền đến một âm thanh: “Tôi bán! 1000 vạn, hắn không bán tôi bán.”

Bảo Châu nghe không hiểu, nhìn về phía Bách Lai tiên sinh, Bách Lai tiên sinh có chút bất đắc dĩ phiên dịch cho cô: “Hắn nói 1000 vạn hắn bán, trên tay hắn cũng có cái đảo.”

“Tôi mua.” Bảo Châu lý do rất đơn giản, tiền vừa đủ.

Cái vị đảo chủ muốn bán đảo cho Bảo Châu là một người nóng nảy: “Tôi đồng ý bán, 1000 vạn tôi bán cho cô!”

Vị mới tới nghe vậy càng sốt ruột, hắn muốn bán đảo đã lâu rồi, quả thực muốn sắp điên rồi, thế nhưng không có người đồng ý mua, rơi vào đường cùng mỗi lần có người làm giao dịch hòn đảo, hắn vừa nghe được tin sẽ đến ôm cây đợi thỏ, hi vọng thông qua mình chào hàng, có thể bán được đảo, ở đâu có người mua đảo, ở đó sẽ có hắn.

Hôm qua hắn uống hơi nhiều, hôm nay thức dậy trễ một chút, thiếu chút nữa bỏ qua thời cơ, bất quá tới kịp thời!

Đợi nhiều năm như vậy, rốt cục có người chịu mua đảo của hắn, hắn đương nhiên phải tranh thủ, về sau cái vị đảo chủ kia nói: “Đảo của tôi so với hắn lớn, đảo của tôi có hơn 1000 mẫu Anh, đảo tư nhân lớn như vậy, ngài rất khó tìm được.”

“Tôi muốn mua lớn.” Vừa lớn lại không có tăng giá, kẻ dần mới không mua lớn.

“Thế nhưng đó là một đảo hoang.” Bách Lai tiên sinh nói, vừa là hoang đảo, vị trí địa lý lại không tốt, ưu điểm duy nhất chính là lớn, nhưng giá lại cao đến dọa người, hắn cảm thấy kẻ dần mới mua.

Bảo Châu vừa vặn chính là kẻ dần này, Bảo Châu muốn, mẹ chồng nói chỉ cần lớn chưa nói không được là đảo hoang, như trước khẳng định gật đầu: “Tôi muốn mua.”

Đợi Cù thiếu nói chuyện điện thoại xong chạy đến, Bảo Châu đã đứng ở cửa ngân hàng hướng hắn ngoắc: “Tiểu Cù Tử mau tới.”

“Sao cô ở đây đây? Còn không có ký sao?” Cù thiếu nhìn chung quanh phát hiện không có những người khác, mừng rỡ.

Bảo Châu lắc đầu, thúc giục Cù thiếu lên xe: “Xong rồi, Bách Lai đại ca mời chúng ta ăn cơm.”

Bữa tiệc này, Cù thiếu thực không biết mùi vị, bởi vì ăn hết bữa tiệc này, không biết còn có bữa tiếp theo hay không...

Mấy giờ sau Bảo Châu trở lại Quảng Châu, Côn Sơn trở về rồi, cái gì cũng không biết, mỉm cười cho Bảo Châu một cái ôm: “Vờ à, anh nhớ em.”

“Em cũng nhớ anh.”

“Bộ đồ này của em thật đẹp.”

“Em vừa mua ở Thụy Sĩ đấy.”

“Em đi Thụy Sĩ làm gì? Muốn mua quần áo, lần sau anh dẫn em đi Pháp.” Cô lại không hiểu Anh ngữ, chạy đến nơi xa lạ lỡ đi lạc thì làm sao?

“Cầm cái này a!” Bảo Châu từ trong túi lấy ra một tờ giấy đưa tới.

“Đây là cái gì?” Côn Sơn gom góp trình độ Anh ngữ của mình, cúi đầu nhìn một hồi lâu, mới đại khái hiểu, đột nhiên ngẩng đầu lên: “Em mua một cái đảo ở Bắc bán cầu? Cho mẹ sao?”

“Ừm.” Bảo Châu gật đầu.

“Hơn 1000 mẫu Anh, bao nhiêu tiền?” Côn Sơn đã làm tốt chuẩn bị tâm lý, nghĩ thầm coi như dùng tiền mua giáo huấn, xem mẹ hấn về sau còn có thể mở miệng tùy tiện hay không, nói Bảo Châu không hiểu thuận. Nếu mấy trăm vạn hấn khê cần môi cũng có thể gắng gượng qua.

“1000 vạn.”

“May mắn.” Côn Sơn cố nén bi thương trong lòng, tự nói với mình không thể khóc lên, không được hù dọa bà xã, thật vất vả từ trong kẽ răng đi ra hai chữ.

“Đô-la.”

Nước mắt Côn Sơn, soàn soạt rơi xuống: “...”

Cố gắng vất vả thật nhiều năm, mua một cái không còn đồng nào!

Bảo Châu thấy hấn khóc, cho rằng hấn cảm động, rất vui vẻ tựa vào ngực Côn Sơn: “Anh rất cảm động sao? Em đối với mẹ chồng tốt không?”

“Tốt!” Đầu chỉ là tốt, tốt đến hấn sắp gặp trở ngại xúc động rồi, một lát sau thật vất vả định thần lại Côn Sơn hỏi Bảo Châu: “Tài khoản trong ngân hàng Thụy Sĩ còn thừa lại bao nhiêu tiền?”

“48 đôla.” Vốn còn có 1200 đồng, nhưng trên đường về mua đồ inh và Côn Sơn còn có hai cục cương tiêu hết một tí, cho nên chỉ còn lại có 48 đồng thôi.

199. Chương 199: Xoay Người?

Côn Sơn cái này cả khóc cũng không có khí lực nữa, tất cả tiền gửi ngân hàng của hấn!

Tùng khối vàng thối, đều biến thành một hoang đảo không biết tên.

Nhưng cái này không thể trách vợ, vợ là hiểu thuận, cho nên mẹ muốn đảo, mua liền mua a! Chỉ là trong lòng của hấn đột nhiên phảng phất có một lỗ thủng, cảm thấy cái lỗ thủng kia ở bên trong còn có gió lạnh thổi vào, thật lạnh thật lạnh.

Theo phú ông ngàn vạn biến thành một kẻ nghèo tay trắng, hóa ra là có thể nhanh như thế!

Côn Sơn sợ cha biết rõ chuyện này, sẽ ẹ sắc mặt khó nhìn, cố ý kêu mẹ đến Quảng Châu, ngũ phu đến Quảng Châu, Bảo Châu cười ha hả đi ra nghênh đón, như là hiến vật quý đem tờ giấy trong tay đưa ẹ chồng: “Cho ẹm!”

“Đây là cái gì?” Tiếng nước ngoài bà một chữ cũng xem không hiểu, chỉ cảm thấy trước mắt đen một mảnh.

“Khé đất, con mua đảo ẹ đây, mẹ nói không được quá nhỏ, con mua một cái hơn 1000 mẫu Anh.” Về mặt Bảo Châu tươi cười nhìn bà, giống như đang nói..., mẹ mau khen con đi! Mau khen con đi!

Dù cho không có đọc qua sách gì, ngũ phu nhân cũng biết đây nhất định là một số tiền lớn, bà dần hồi phục tinh thần hỏi cô: “Bảo Châu! Con bỏ ra bao nhiêu tiền?”

“1000 vạn đôla.”

Ngũ phu nhân nghe nói qua đôla là cái gì, lập tức sắp bất tỉnh : “Cái gì?”

Côn Sơn từ phía sau đỡ ngũ phu nhân ngồi xuống sa lon: “Chính là ý trên mặt chữ, có muốn đỡ mẹ đi lên nghỉ ngơi một chút hay không, cái đảo này, bây giờ là của mẹ rồi.”

“Vậy con còn lại bao nhiêu tiền?” Ngũ phu nhân một bên được con trai đỡ lên lầu, một bên cảm thấy chân như nhũn ra, sắp đứng không nổi. 1000 vạn đôla đó là bao nhiêu tiền a? Đổi thành vàng có thể chất đầy cả phòng, đổi thành tiền giấy có thể chất đầy một cái kho, đổi thành bánh nướng, có thể bao phủ cả Hồng Kông a?

“48 đôla.” Côn Sơn mỉm cười, nếu như đây là thứ mẹ hẳn muốn, bà thành công rồi.

Cái gì?” Ngũ phu nhân lại muốn té xỉu.

Côn Sơn đem mẹ đỡ vào trong phòng ngồi xuống, ngược lại nói với bà: “Mẹ, không có việc gì. Con còn trẻ, tiền không có thì kiếm lại, con cũng không phải thật sự trở thành hai bàn tay trắng, con có các người, có Bảo Châu có cục cưng, con không có tiền, nhưng con còn có nhà, còn quan hệ xã giao, xoay người là chuyện sớm muộn. Chỉ là hi vọng mẹ có thể từ nay về sau về sau, giữ lời hứa, đừng có lại hoài nghi Bảo Châu nữa. Mẹ xem cô ấy lần này đối với mẹ có bao nhiêu hiếu thuận?”

Ngũ phu nhân nghe đến đó, ngữ khí đã có chút ghen ngào: “Đều tại mẹ, con muốn đem di sản cho nó thì cho a! Chỉ là tương lai các con sống thế nào?”

“Con còn có nhà máy và cửa hàng, còn có thuyền cùng một ít buôn bán, cũng không nản trí, từ từ sẽ làm lại. Đáng lo là bắt đầu lại, mẹ đừng quá tự trách, nếu như khoản tổn thất này có thể làm ẹ tin tưởng Bảo Châu, con cảm thấy không có cái gì không tốt. Tiền tiêu thì tiêu a! Con sẽ không trách mẹ, cha khả năng tạm thời sẽ không biết, mẹ trước trốn vài ngày, đợi chuyện này qua đi, rồi trở lại Hồng Kông a!” Côn Sơn đã vì bà nghĩ kỹ.

Côn Sơn trải qua đả kích ban đầu, lòng sớm đã từ chỗ cao rơi xuống chỗ thấp nhất, có lẽ sẽ không còn có cái gì so với cái này tệ hơn.

Không xấu thì là tốt, về sau còn phải sống tiếp.

Hắn tỉnh lại, Thẩm Kỳ Lương an ủi hắn nói, cậu có thể kiếm được hơn 1000 vạn, thì còn sẽ có lần thứ hai, thứ ba, té ngã không đáng sợ, đáng sợ chính là cậu sợ hãi đứng lên. Sợ hãi trở lại điểm xuất phát, hắn cảm thấy Thẩm Kỳ Lương nói rất có lý, mà bây giờ hắn nguyện ý một lần nữa bắt đầu.

Ngũ phu nhân nghe xong cảm thấy rất cảm động, cô muốn cái đảo cũng không dùng làm gì, giữ lấy cảm thấy trong lòng không thoải mái, cô trả lại cho Côn Sơn: “Con cầm a! Mẹ lấy cũng vô dụng, mẹ không muốn xuất ngoại. Chính con giữ lấy đi có lẽ còn có thể đổi ít tiền dùng.”

Côn Sơn sợ trong lòng bà áy náy, nên cầm lấy : “Được rồi!”

Tin tức Côn Sơn không có tiền rất nhanh lan truyền mọi người đều biết, mọi người kinh ngạc cho hắn rõ ràng có 1000 vạn Đô-la, cũng cười nhạo hắn có một người vợ đàn độn như vậy, hiện tại còn không phải như trước sao?

Vốn có người bởi vì nghèo khó muốn tự sát, nghe chuyện Côn Sơn xong, cảm thấy trong lòng cân đối lại, không chết nữa, Lục Côn Sơn thậm chí như vậy còn sống, hẳn tại sao phải chết?

Trong lúc nhất thời lời nói khó nghe truyền khắp nơi, sau khi huynh đệ trong Trí Đường biết, nhao nhao gọi điện thoại an ủi, tính hình Côn Sơn coi như cũng được, chỉ là thần thái hơi có vẻ mệt mỏi, có chút không dậy nổi tinh thần.

Giống như là nằm ác mộng, sau khi tỉnh lại tiền bao nhiêu năm vất vả đều trôi theo dòng nước, hẳn đến nay còn có chút không quá tin tưởng đây là thật .

Côn Sơn lần này từ Thượng Hải trở về, là dẫn theo nhiệm vụ trở về, quản lý trường học.

Huynh đệ Trí Đường đến chỗ hắn học tập huấn luyện ngày càng nhiều, vì giấu diếm, hắn định mở một trường võ thuật nhỏ, dùng để bồi dưỡng nhân tài cho Trí Đường.

Vốn định mở ở Quảng Châu, chính mình ra tiền, bởi vì hắn hiện tại ngồi ở vị trí chạm tay bị bóng như vậy, nếu như không làm chút công hiến cho nội đường, chỉ sợ kẻ dưới khó phục tùng.

Nếu như hần tự móc tiền túi, sẽ có vẻ càng có thành ý.

Nhưng bây giờ hần không còn tiền nữa, Côn Sơn cảm thấy trường học vẫn phải xử lý, nhưng có thể làm hơi nhỏ, sân bãi thì thuê, thuê ở vùng ngoại thành Hồng Kông rất tiện nghi, nhưng vẫn rất cần tiền, cùng Tổng đường chủ báo cáo về sau, Tổng đường chủ vốn định lấy tiền trong nội đường mở trường học cho hần, Côn Sơn cự tuyệt, hiện tại có bao nhiêu người chờ xem hần làm trò hề, hần sẽ không để bọn họ được như ý nguyện.

Nghe nói My-an-ma bên kia gần đây không phải rất thái bình, buôn bán ngọc thạch về sau có thể sẽ không tốt, Côn Sơn đem ca-nô bán đi, đem tiền mở trường học.

Cái đảo kia, hần nhìn xem khó chịu, rao bán theo giá gốc ở nước Mỹ, đồng ý mua đấy, hần lập tức sẽ bán, ai có thể mua cái đảo kia?

Lục Côn Sơn ở trong nước ngoài nước, hiện tại đã thành chủ đề đàm luận cho người khác chê cười.

Mộc Thường Khoan nghe nói hần muốn mở võ đường, tìm mấy tên thủ hạ đi trường học của hần làm huấn luyện viên, muốn quân sự hóa quản lý, Bách Lai tiên sinh nghe nói về sau, để tỏ lòng áy náy chuyện mua đảo, cũng phái mấy người chuyên nghiệp đến hỗ trợ,

Trường võ của Côn Sơn cứ như vậy mở lên, buôn bán bắt ổn không thịnh vượng, cũng đủ gom góp sống.

Đại phu nhân nghe nói về sau, rất là cao hứng, gặp người thì kể chuyện Bảo Châu tiêu sạch tiền, giống như sợ người nào không biết.

Lục lão gia rất tức giận, nhưng tức cũng không có biện pháp, thời gian vẫn phải tiếp tục qua, tức một hai tuần lễ đã không tức giận nữa. Gọi người kêu ngũ phu nhân về.

Gần đây người đến tìm Bảo Châu chơi không biết vì sao ít đi, Côn Sơn bận rộn cũng rất ít về nhà, Bảo Châu nhàm chán cả ngày cùng Tiểu Hoàng chơi, mang theo Tiểu Hoàng đi dạo đường cái, hoặc là đi ngâm suối nước nóng.

Côn Sơn sắp buồn chết rồi, Bảo Châu cũng sắp rãnh rồi chết mất.

Bảo Châu thật sự nhàm chán, ở trong nhà lẩn qua lẩn lại, lấy ra phong thư lúc cùng đảo chủ dùng cơm, hần vụng trộm kín đáo dưới bàn đưa cho cô, bởi vì là tiếng Anh, cô xem không hiểu, cho nên mang về.

200. Chương 200: Thân Cận Yến

Vừa lúc có thể đi hỏi Côn Sơn, lúc Côn Sơn đang buồn tóc đều sắp bị chính mình túm lại một nắm, Bảo Châu đẩy cửa vào : “Côn Sơn, anh xem cái này.”

“Đây là cái gì?” Côn Sơn cúi đầu xem xét, sau đó rất nhanh mang theo biểu cảm không thể tin ngẩng đầu lên: “Cái này ở đâu ra?”

“Người bán đảo cho em.” Cô đã quên đưa cho Côn Sơn xem.

Trên tờ giấy nói, một nhà tiên tri nói cho hần biết ở trên đảo có lượng dầu mỏ lớn, nhưng vì hần không có năng lực khai thác, hơn nữa cũng sợ truyền tin ra, bị người đoạt đi hoặc bị chính phủ thu mua với giá thấp, cho nên giấu diếm không nói. Hiện tại đem bí mật này nói cho đảo chủ mới, hi vọng đảo chủ mới sẽ được phát tài.

Côn Sơn lập tức gọi điện cho Bách Lai tiên sinh, nhờ hần hỗ trợ mời một vị chuyên gia thăm dò dầu mỏ đến.

Rất nhanh bên kia truyền đến kết quả thăm dò, kết quả cho thấy trên đảo kia rất có thể có lượng dầu mỏ lớn, đoán chừng có thể khai thác hơn vài chục năm, có giá trị cực lớn lên tới hàng tỉ đồng.

Côn Sơn nghe xong xóa sạch tâm trạng không vui, lập tức gọi người đem tin rao bán hòn đảo kia tháo xuống, trước để ở một bên, đợi có cơ hội tốt lại đi xử lý.

Ít nhất không phải địa phương không đáng một đồng ròi, tâm trạng cũng lập tức tốt hơn nhiều, Bảo Châu thấy hẳn vui vẻ cũng vui vẻ theo: “Côn Sơn anh cười cái gì?”

“Anh cao hứng.” Tiền không có trôi theo dòng nước là tốt rồi.

Bảo Nguyệt và Bảo Trân dần dần đều đến tuổi kết hôn, trong lòng Vạn Phú Quý có chút sốt ruột, hai cô gái này cũng gấp a!

Nếu không gả qua vài năm nữa đã là gái lỡ thì, con của Bảo Châu đều có thể đánh đá người khác.

Vạn Phú Quý để cho hai đứa con gái đi gặp mặt mấy người, đều không có kết quả, sốt ruột hỏi Bảo Châu: “Bảo Châu a! Con nói hai em gái con, như thế nào mới có thể gả ra ngoài?”

“Gặp mặt.” Giống như là cô và Côn Sơn trước kia gặp mặt vậy.

“Thế nhưng bọn nó đã đi gặp mấy người, không có người nào thích hợp.”

“Gặp nhiều lần.” Bảo Châu nghĩ rất đơn giản.

Vạn Phú Quý nghe xong, lập tức nghĩ ra một ý kiến hay: “Sao cha không nghĩ tới, qua vài ngày trong nhà tổ chức một bữa tiệc, mời toàn bộ thanh niên tài tuấn trong thành Quảng Châu đến tham dự, xem hai đứa nó có hợp ý ai không. Đến lúc đó con trở lại giúp hai em gái con tham khảo một chút.”

“Dạ!” Bảo Châu thích nhất về nhà ăn tiệc, mỗi lần sẽ không quên mang theo Tiểu Hoàng, có đôi khi cô sẽ quên dẫn Côn Sơn, nhưng sẽ không quên Tiểu Hoàng. Côn Sơn vì thế thường xuyên ghen, quay đầu lại vừa nghe nói Bảo Châu muốn dẫn Tiểu Hoàng về nhà mẹ để tham gia yến tiệc, lập tức như kẹo da trâu biểu thị cũng muốn đi.

Tiểu cô nương người ta tuyển đối tượng, người một người đàn ông đã kết hôn đi làm gì?

Nhưng bắt buộc dĩ Côn Sơn muốn đi theo, không chỉ bởi vì Tiểu Hoàng muốn đi, nghe nói thanh niên tài tuấn đều đi, hẳn lo lắng tên nào đó không biết rõ tình hình, vạn nhất vừa ý Bảo Châu, hẳn lại thêm tình địch, cho nên rất không có cốt khí muốn đi theo.

Bảo Châu nói: “Gần đây không phải anh rất bận sao?”

“Ngày đó anh rảnh.”

“Vậy có thể rảnh thêm một ngày được không.”

“Làm gì?”

“Em muốn ăn mần thầu anh làm.” Trước kia lúc ở quê nhà, Côn Sơn có đôi khi nhàn rỗi, sẽ đích thân làm mần thầu cho cô ăn. Về sau hẳn càng ngày càng bận rộn, cũng rất ít làm mần thầu cho cô ăn nữa. Thậm chí mẹ không hiểu, đều là mần thầu, mua từ bên ngoài, người khác làm mùi vị cũng giống của Côn Sơn làm, nhưng Bảo Châu lại nói Côn Sơn làm mần thầu không giống người khác, thích ăn nhất mần thầu hẳn làm.

Côn Sơn đột nhiên cảm thấy chua xót, đã bao lâu hẳn không có làm đồ ăn cho vợ mình rồi, một lời đáp ứng: “Anh làm mần thầu cho em, em làm bánh vừng và rau ngâm cho anh, em muốn ăn cái gì, về sau nói cho anh biết, anh sẽ làm cho em.”

“Em chỉ muốn ăn mần thầu.” Bảo Châu không có hy vọng nói.

Côn Sơn cảm thấy buồn cười: “Em nha!”

Rõ ràng hiện tại chính là tổ yến, cô muốn ăn cũng dễ như trở bàn tay, nhưng Bảo Châu cũng không có đối với mấy thứ trân quý kia lưu luyến quá nhiều, đồ ăn bình thường dường như làm cô cảm thấy càng an tâm, cũng càng yêu thích.

Lúc cô ở nông thôn, ăn rau dại, bắp mà lớn lên, cho tới bây giờ đã ăn quen, thịt cá, ở trong mắt cô có lẽ không bằng rau dại mần thầu.

Cô như thế, lại làm cho Côn Sơn cảm thấy rất cảm động, một cô gái có các đồ ăn ngon tinh xảo đặt ở trước mặt, còn có thể nghĩ đến mần thầu bình thường lúc trước hẳn làm, sao hẳn không dám động được, Côn Sơn nói xong mặc áo khoác vào đi ra ngoài.

“Côn Sơn, anh đi đâu?” Giờ đã muộn.

“Đi làm màn thầu cho em, chờ sáng mai em thức dậy, có thể ăn màn thầu anh làm rồi.” Bây giờ đã rất muộn, nhưng vừa nghĩ tới bộ dáng sáng mai Bảo Châu thỏa mãn gặm màn thầu, hắn cảm thấy rất đáng.

Bảo Châu nghe hắn muốn làm màn thầu, không mặc y phục muốn đứng lên, đi theo tham gia náo nhiệt: “Em muốn đi.”

“Em đi làm gì?”

“Làm phiền.” Bảo Châu cuốn ba tất lưỡi mà nói, đáp vô cùng nhanh.

“Tiểu nha đầu, ngoan ngoãn ngủ. Anh làm xong màn thầu sẽ trở lại, đợi sáng mai hấp lại là có thể ăn.” Côn Sơn đi qua, đỡ cô nằm xuống, đắp chăn xong, mới đi xuống lầu.

Côn Sơn làm một nồi lớn, tính Bảo Châu trẻ con, cái này cả ngày, buổi sáng ăn màn thầu, giữa trưa ăn màn thầu, buổi tối cũng ăn màn thầu, bởi vì ăn cho đủ, càng bởi vì cô muốn ăn tất cả màn thầu Côn Sơn làm, để qua ngày hôm sau, màn thầu sẽ bị hỏng.

Buổi tối lúc Côn Sơn về, Bảo Châu ăn tới bụng phình ra, thoải mái tựa ở trên ghế sa lon, Côn Sơn thấy cô ăn no như vậy thì hỏi: “Buổi tối ăn gì ngon à?”

“Màn thầu nướng.”

Côn Sơn có chút im lặng, màn thầu đã cũ sao ăn được: “Vậy buổi trưa ăn cái gì?”

“Màn thầu chiên.” Màn thầu Côn Sơn làm, vô luận là nướng hay chiên đều vô cùng ngon.

Côn Sơn không hỏi buổi sáng, bởi vì buổi sáng hắn đã tự mình hấp màn thầu, hắn có chút đau lòng hôm nay vợ chỉ ăn toàn màn thầu, lời kéo cô nói “Đi tản bộ với anh, tiêu hóa một chút, tối nay anh mua bữa tối thật ngon cho em.”

Bảo Châu nói: “Không cần, ăn khuya em đã nghĩ kỹ, em muốn ăn màn thầu ngâm rượu rum, Thẩm mẹ nói cho thêm mấy trái táo đỏ và cầu kỳ tử, nhất định ăn rất ngon.”

(cầu kỳ tử: một loại thuốc đông y, có thể tìm hiểu thêm ở đây)

Côn Sơn nhìn thấy Bảo Châu sắp thành cái màn thầu nhỏ nói: “Nếu như sáng ngày mai anh nấu mì cho em, bữa khuya nghe ai?”

“Nghe anh.” Bảo Châu mắt lấp lánh nhìn qua hắn, tranh thủ thời gian đổi giọng, Côn Sơn lực tay thật tốt, sợi mì làm ra, rất có lực đạo.

Côn Sơn đã hài lòng, mang cô đi ra ngoài tản bộ một vòng, sau khi trở về đã rất muộn, Côn Sơn kêu người làm chè trôi nước và một ít điểm tâm bồi bổ cho Bảo Châu, nhìn cô ăn từng miếng xong, mới cảm thấy mỹ mãn lời kéo tiểu nha đầu đi lên lầu xem hai đứa nhỏ.

Vạn gia muốn tổ chức yến tiệc, Vạn Phú Quý nhớ tới bây giờ mình thường xuyên cùng mấy nhân sĩ qua lại trao đổi văn chương, thưởng thức tranh chữ, mời tất cả thanh niên tài俊 trong thành đến.

201. Chương 201: Về Mặt Nghiêm Túc Tiểu Bảo Bảo

Bảo Châu đi về nhà giúp hai đứa em xem xét, thời điểm cô đi vào cửa, đó là một bộ phong cảnh thật đẹp a!

Có mấy người không biết rõ tình hình đang muốn đi đến gần, Côn Sơn từ ngoài cửa đi tới, một tay ôm một đứa bé mập mạp, hướng Bảo Châu hô: “Vợ à, em chờ anh với!”

Mấy người đàn ông nhìn Bảo Châu lập tức thất vọng bỏ đi, Côn Sơn rất đắc ý, nghênh ngang ôm hai đứa con đi tới trước mặt Vạn Phú Quý: “Cha, con thấy hôm nay thật náo nhiệt, nên mang theo hai đứa nhỏ đến.”

Vạn Phú Quý nhìn thấy hai đứa cháu lập tức mặt mày hớn hở, tiếp lấy một đứa, cười ha hả ôm vào trong ngực: “Tiểu Tiểu, ông ngoại ôm một cái!”

Hiện tại đứa nhỏ nửa tuổi ngũ quan đã rõ, Tiểu Tiểu người cũng như tên, thích cười giống Bảo Châu, mặt mày cong cong làm người ta ưa thích, y y nha nha ở trong ngực Vạn Phú Quý vung vẩy bàn tay nhỏ bé.

Kiều Kiều là một bé ngoan, không giống cha nó cà lơ phất phơ, cũng không giống chị gái, không biết vì sao, từ nhỏ đã giống một ông cụ non, vẻ mặt nghiêm túc, may mắn cùng em gái lớn lên rất giống, ngũ quan cũng sẽ không chênh lệch.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu như vậy, phối hợp với vẻ mặt nghiêm túc, càng làm cho người ta buồn cười, vẻ mặt Côn Sơn hưởng thụ ôm con trai, ánh mắt sùng nịch dường như hận không thể, đem tất cả thứ mình có đều cho nó, mặc dù nó vẫn còn trong tã lót.

Côn Sơn đang vuốt ve hưởng thụ, Kiêu Kiều đột nhiên há miệng, ah ô một tiếng bắt đầu khóc.

Côn Sơn rất có kinh nghiệm nghĩ, có lẽ đứa nhỏ tè dầm, vừa tính kiểm tra, chỉ thấy cách đó không xa, một người đàn ông khác vội vã cầm tã hướng bên này chạy tới, sốt ruột hỏi Côn Sơn: “Có phải Kiêu Kiều tè ra quần hay không? May mà tôi mang theo tã trong người.”

Côn Sơn rất tự nhiên tiếp nhận tã, thay tã cho cục cưng, những người khác tắc vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía người đàn ông kia.

Cho dù cảm thấy không có gì, nhưng bị người nhìn chằm chằm như vậy, người kia cũng không khỏi cảm thấy có chút bức bối, từ bên cạnh mọi người hô: “Nhìn cái gì? Chưa từng thấy ai đẹp trai như tôi sao?”

“Chưa từng thấy qua, anh là Tiểu Cù Từ à? Không biết, còn tưởng anh là vú em của hai đứa nhỏ.” Bảo Trân mặc váy dài, chặc chặc nói. Một đại thiếu gia, đi làm người hầu cho Vạn Bảo Châu cái con bé quê mùa kia, thật sự là tự hủy giá trị con người, trong lòng cô thầm nghĩ xem thường người đàn ông này.

Đúng vậy, người đàn ông này không phải ai khác chính là Cù thiếu, mỗi ngày Cù thiếu đi theo bên cạnh Bảo Châu, chiếu cố hai đứa nhỏ sớm đã thuần thục.

Trước kia Cù thiếu sống an nhàn sung sướng đã quen, hần ngoại trừ phục tùng Bảo Châu, còn có thể phục tùng ai?

Bị cô gái trước mắt nói như vậy, hần nổi cáu: “Tiểu Cù Từ cô có thể gọi sao? Nói t ôi như vú em, đáng tiếc cô cả vú em cũng không giống.”

“Tôi tuổi trẻ đương nhiên không giống.” Bảo Trân đắc ý.

“Không liên quan tuổi tác, mà liên quan tới dáng người.” Nửa câu sau Cù thiếu nói chậm lại, nhưng vô cùng rõ ràng.

Lúc Bảo Trân hiểu được, tức giận giầy cao gót hướng phía giầy Cù thiếu giẫm qua: “Lưu manh!”

“Sân bay.”

“Anh không phải là đàn ông!” Bảo Trân tranh cãi mặt đỏ rần, cho tới bây giờ không có người nói cô như vậy, hần quá không lẽ phép rồi.

“Cô xác định cô là phụ nữ?” Chỉ cần đối thủ không phải Bảo Châu, Cù thiếu tự nhận được xem như cao thủ tranh cãi.

“Miệng anh thú vị như vậy, đời này kiếm được vợ mới lạ! Khó trách hiện tại còn độc thân.” Bảo Trân tiếp tục đâm thọc.

“Tính tình cô xấu như vậy, cô mới gả không ra, định làm gái già cả đời à? Đáng tiếc cô gái không phải đồ cổ, sẽ không phải càng già càng đáng giá.” Cù thiếu miệng độc vô cùng.

“Tôi sẽ không làm gái già, anh chờ xem, nhất định tôi sẽ gả ra ngoài.”

“Tôi cũng nhất định sẽ lấy vợ, đến lúc đó tôi không mời cô uống rượu mừng. Chỉ là cô xác định cô thật sự có thể gả ra ngoài?” Cù thiếu ngậy thơ nói.

“Có thể.” Bên cạnh có một âm thanh giòn giã khẳng định nói.

Cù thiếu và Bảo Trân đồng thời nhìn về phía âm thanh, là Bảo Châu.

Bảo Trân gần đây xem thường Bảo Châu, nhưng thấy Bảo Châu bệnh vực mình, cảm thấy hôm nay cô thuận mắt hơn nhiều: “Bảo Châu chị hôm nay xem như nói được một câu có ích, lời này tôi thích nghe!”

“Bảo Trân em gả cho hần a!” Câu nói thứ hai của Bảo Châu làm Bảo Trân lập tức hét lên một tiếng; “Cái gì, chị kêu tôi gả cho hần ta?”

“Đúng vậy! Như vậy tôi có thể ăn cùng lúc hai phần bánh kẹo cưới rồi.” Bảo Châu cảm thấy thật tốt a!

“Bảo Châu chị điên rồi, tôi không muốn nói chuyện với chị nữa!” Bảo Trân tức giận quay đầu không để ý tới Bảo Châu.

Cù thiếu cũng nói: “Thiếu phu nhân, việc này không có khả năng.”

“Như thế nào không có khả năng, tôi cảm thấy rất tốt. Như vậy, nhà của hai chúng ta thân càng thêm thân. Đề nghị này của Bảo Châu không tệ, tôi sẽ hỏi ý kiến của người nhà cậu.” Côn Sơn đem con một bên đưa cho Bảo Châu một bên trêu chọc nói, thật ra cái này cũng rất tốt. Tiểu Cù là bạn Bảo Châu, có đôi khi hần sẽ lo lắng sau khi Tiểu Cù kết hôn, sẽ rời khỏi Lục gia, đến lúc đó Bảo Châu có thể sẽ cùng người bạn này trở nên lạnh nhạt. Nếu như Tiểu Cù cưới em gái Bảo Châu, về sau đoán chừng sẽ thân thiết hơn. Vả lại hai nhà coi như là môn đăng hộ đối, có lẽ hai bên gia trưởng đều hài lòng. Chỉ là thành hay không thành, còn phải xem ý của hai người bọn họ, bây giờ là thời đại mới, đề xướng tự do yêu đương.

“Thiếu gia ngàn vạn lần đừng nói, tôi cũng không muốn giống ngài đâu.” Cả ngày bị vợ trông coi, bị vợ sai khiến, cái loại cảm giác này quá không tốt.

“Tôi làm sao?” Côn Sơn híp mắt.

“Ngài rất tốt, rất thương vợ. Nhưng tôi cần mặt mũi, với tôi mà nói đàn ông phải có tôn nghiêm.” Cù thiếu giả vờ cười, nghĩ thầm người là một thê nô, ta mới không cưới con gái Vạn gia.

“Thê nô thì sao, nếu tôi đem Nhược Lan gả cho cậu thì sao?” Côn Sơn thần nhiên nói.

“Thật sự?”

Côn Sơn nói: “Xem biểu hiện của cậu.”

Cù thiếu lập tức sửa lời: “Tôn nghiêm cái gì đều là mây bay, tôn nghiêm thật đáng ngưỡng mộ, mặt mũi giá rất cao, nếu vì tình yêu, cả hai đều có thể vứt bỏ. Thiếu gia, hài lòng chưa?”

Côn Sơn rất hài lòng, cho nên khẽ thở dài một cái nói: “Hài lòng. Nhưng hôn nhân của Tích Nhược Lan tôi không thể làm chủ, tôi cũng không phải cha mẹ cô ấy, không làm chủ được.”

Cù thiếu rất tức giận, uống công hần khổ cực nói cả buổi: “Thiếu gia, đang đùa giỡn tôi sao?”

Hôm nay tâm trạng Côn Sơn không tệ, lắc đầu: “Tôi không phải đang đùa giỡn, tôi là trêu chọc cậu.”

“Có gì khác nhau sao?”

“Chữ đùa giỡn khoa tay múa chân tương đối nhiều.” Côn Sơn nói xong lôi kéo Bảo Châu đi ra.

Cù thiếu đáng thương nhìn ở đây cả trai lẫn gái nhiều như vậy, nghĩ đến vợ của mình lúc nào mới sẽ xuất hiện a?

Bọn người A Hồ đều đã lập gia đình, ngay cả A Thiếu cái hũ nút kia làm người ta phát bực cũng có thanh mai trúc mã, vậy mà vì cái gì Cù thiếu hần tuần tú lịch sự, đến nay vẫn độc thân?

A Long, A Hồ hai tên gia hỏa kia thậm chí đã đặt cược, cược xem Cù thiếu hần và Tiểu Hoàng, ai sẽ cưới vợ trước.

202. Chương 202: Khinh Người Quá Đáng

Khinh người quá đáng rồi!

Sao hần so với động vật quý hiếm càng có vợ muộn hơn?

Kỳ thật hẳn có người lựa chọn làm vợ, là Hạ Nhược Lan a!

Thế nhưng có người nói, người còn không bằng Tiểu Hoàng, Nhược Lan cô nương sẽ thích người sao?

Cóc gẻ mà đòi ăn thịt thiên nga, con gái người ta ưa thích chính là Thẩm Kỳ Lương một người đàn ông có năng lực giỏi giang.

Hạ Nhược Lan thích Thẩm Kỳ Lương, cơ hồ là bí mật công khai Lục gia, mà hẳn thích Hạ Nhược Lan mọi người cũng đều biết.

Nhưng Thẩm Kỳ Lương không thích Hạ Nhược Lan, tất cả mọi người đều nhìn thấy, hai người kia hoặc là thống thống khoái khoái cùng một chỗ, nếu không cùng một chỗ, hẳn ở bên cạnh nhìn xem cũng sốt ruột.

Gấp gáp như vậy không phải biện pháp, Cù thiếu đi hỏi Bảo Châu: “Thiếu phu nhân, tôi thích Nhược Lan, cô nói như thế nào cô ấy mới có thể gả cho tôi.”

“Chị ấy sẽ không gả cho anh.” Bảo Châu rất khẳng định.

“Vì sao?”

“Không biết.” Giác quan thứ sáu nói cho cô biết.

“Vì sao không biết.”

“Chị ấy muốn gả cho Thẩm đại ca a!” Côn Sơn nói, sẽ cố gắng tác hợp hai người kia, bình thường Lục gia có cái gì muốn đưa cho Thẩm Kỳ Lương, đều kêu Hạ Nhược Lan đi.

“Tại sao là hẳn không phải tôi? Cô nặng bên này nhẹ bên kia, tôi so với hẳn kém hơn sao?” Hẳn thấy hài lòng về mình.

Bảo Châu gật đầu: “Ừm.”

“Thiếu phu nhân, cô có thể đừng thành thật như vậy được không?” Cù thiếu có xúc động học máu, cho dù hẳn không tốt thật.

“Tôi không thành thật một chút, anh sẽ cho là thật à.” Bảo Châu cắn kẹo que, mồm miệng không rõ nói.

Cù thiếu lập tức buồn bực: “Thiếu phu nhân, tôi có đôi khi suy nghĩ, cô là khờ thật hay là giả ngốc.”

Bảo Châu lườm hẳn một cái, tính trẻ con nói: “Anh mới ngốc, tôi so với anh thông minh hơn.”

Cù thiếu trêu chọc cô: “Vậy ai thông minh hơn cô?”

“Tiểu Hoàng, Côn Sơn, A Long, A Hổ, A Thiếu...” Bảo Châu đếm trên đầu ngón tay, đếm a đếm, một đôi tay đếm không hết.

Cù thiếu thật buồn bực: “Vậy tôi thông minh hơn ai?”

“Bảo Trân.”

Cù thiếu lúc này vui vẻ: “Thật tinh mắt a! Không tệ không tệ!”

“Cho nên hai người kết hôn a!” Bảo Châu nhớ tới hai phần bánh kẹo cưới kia.

Cù thiếu tuyệt vọng, nguyên lai vẫn là vì việc này: “Nếu tôi không cùng cô ta kết hôn, vậy tôi với cô ta ai thông minh hơn?”

“Vẫn là anh.”

“Đợi một chút, Thiếu phu nhân tôi rất tò mò tiêu chuẩn phán đoán thông minh của cô là gì?”

“Lượng cơm ăn.” Bảo Châu đáp vô cùng nhanh.

Cù thiếu rất im lặng: “Lượng cơm ăn và thông minh tại sao có thể có quan hệ.”

“Ông nội nói, ăn nhiều thông minh.” Khi còn bé ông nội đã nói như vậy, ông nội nói Bảo Châu ăn nhiều một chút, ăn nhiều mới trở nên thông minh.

“Ông nội của cô còn nói ăn nhiều mới cao lớn.” Cù thiếu suy đoán nói.

Mắt Bảo Châu lại lấp lánh nhìn về phía hắn: “Làm sao anh biết?”

“Dùng chân nghĩ cũng biết a!” Người già dụ dỗ con nít ăn cơm, nói đi nói lại không phải là vài câu kia sao? Cái gì con ăn cơm có thể lớn, có thể thông minh xinh đẹp.

“Ý nghĩ của anh không thú vị sao?” Chân Tiểu Cù Từ rất thối a?

“Rửa thì không thú vị nữa.” Hắn vô ý thức hồi đáp.

“Nghĩ cách cũng có thể giặt rửa sao?”

“Xem như tôi chưa nói, ảo giác, tất cả đều là ảo giác, tôi đi dạo trong hoa viên đây.” Cù thiếu lập tức không muốn cùng cô nói chuyện, quá tổn hao chỉ số thông minh của người ta, lại nói chuyện với Bảo Châu, hắn sợ chỉ số thông minh sẽ biến thành số âm, thừa cơ chuồn đi.

Bảo Châu đột nhiên cảm thấy mắc tiểu, ngẩng đầu nhìn thấy Bảo Nguyệt, đem Kiều Kiều nhét vào trong lòng Bảo Nguyệt: “Bảo Nguyệt em ôm Kiều Kiều, chị đi vệ sinh một lát.”

Bảo Nguyệt không thích con nít, đặc biệt không thích loại em bé rất nhỏ còn bú sữa, hử một tí sẽ khóc, sẽ tè ra quần, nhưng Bảo Châu đem Kiều Kiều đưa cho cô rồi bỏ chạy, cô ném cũng không được ôm thì ngại bẩn, thấy một người hầu đối với hắn vẫy tay: “Bé đứa nhỏ này cho tôi.”

Nếu là lão bộc trong nhà nhất định sẽ cẩn thận từng li từng tí mang đứa nhỏ giao cho Vạn Phú Quý hoặc là mấy bà lớn trong nhà, nhưng người nọ chỉ là một người tạm thời đến hỗ trợ, đừng nói đứa nhỏ, cả Bảo Nguyệt cũng không nhận ra, nhận đứa nhỏ cũng không biết nên đưa cho ai, thấy Bảo Nguyệt hung dữ như vậy cũng không dám đi hỏi, một bên phải làm việc bận rộn, liền rất không có trách nhiệm đem Kiều Kiều đặt trên một cái bàn thật dài, nghĩ thầm đợi tí nữa cha mẹ đứa nhỏ thấy được, có lẽ sẽ ôm nó xuống.

Bởi vì là chủ đề trao đổi văn học, tự nhiên là không thể thiếu tác phẩm thư pháp, Vạn lão gia định đợi tí nữa bộc lộ tài năng, cho nên còn đặc biệt gọi người chuẩn bị giấy và bút mực. Bảo Nguyệt và Bảo Trân vì muốn để lại ấn tượng tốt cho đám thanh niên tài tuấn, cũng gọi người đưa bản vẽ ra, chứ Bảo Trân miễn cưỡng có thể xem, Bảo Nguyệt ghi không tốt, đặc biệt dùng tiền mời người viết một tấm, đều đặt lên bàn.

Kiều Kiều nhàn rãi nhàm chán, bò trên bàn, bò tới một cái đĩa mực tàu trước mặt, muốn bò qua, bàn tay nhỏ duỗi ra trong đĩa khiến cho dính đầy mực tàu.

Kiều Kiều không hiểu mực tàu là cái gì, nó chỉ dựa theo hứng thú của mình bò tới phía trước, kết quả làm cho cả người đều là mực tàu.

Đằng trước có một tờ giấy, Kiều Kiều bò bò tới, không biết nghĩ cái gì, dùng bàn tay nhỏ bé dính đầy mực ở phía trên cọ qua cọ lại, qua một hồi lâu giống như cảm thấy không thú vị nữa, Kiều Kiều bò đi.

Đúng lúc này bị Cù thiếu nhìn thấy được, Cù thiếu thấy cả người Kiều Kiều dính đầy mực tàu, giơ tay ôm lấy nó: “Tiểu thiếu gia của tôi, mực tàu có cái gì thú vị đâu, chú bế con lên lầu thay quần áo.”

Kiều Kiều nhìn thấy người quen, y y nha nha ở trong lòng ngực của hắn giật giật.

Cù thiếu nói một tiếng với Côn Sơn, sau đó đem Kiều Kiều bế lên trên lầu.

Rất nhanh buổi trình diễn hôm nay bắt đầu, Vạn lão gia mời các vị tới trước bàn, đang muốn ở trước mặt mọi người biểu diễn mấy chữ thư pháp ông mới từ thân gia học được, lớn tuổi, làm cả đời nhà giàu mới nổi, già rồi cũng muốn học văn vẻ. Vừa định viết chữ, phát hiện tờ giấy trắng ông đã sớm chuẩn bị tốt không thấy dấu, một bên gọi người đi lấy, một bên hướng mọi người nói: “Trước xem hai đứa con gái tôi viết a! Hôm nay tụi nó cũng đã viết một bộ chữ, muốn ọi người thưởng thức. Bảo Nguyệt! Con đem chữ viết của con ra ọi người nhìn.”

Bảo Nguyệt thấy trên bàn có hai bộ chữ, không biết bộ nào là của mình, vừa định cầm lên xem, Bảo Trân nói: “Chị, đó là của em.”

Bảo Nguyệt cười nói: “Chị biết là của em, chỉ muốn nhìn xem mà thôi.”

Lập tức cầm lấy tờ giấy bên cạnh, ở trước mặt của mọi người, vừa mở ra, sau đó trợn tròn mắt, “Chữ” viết bên trên vô cùng qua loa, nhìn không ra viết cái gì, bên cạnh đã có người nói: “Nhị tiểu thư cô đây là viết cái gì?”

Bảo Nguyệt một bên trong lòng chờ người giúp cô viết, làm gì viết ẩu như vậy, một bên mỉm cười: “Tôi tự nghĩ ra một loại chữ thảo mới.”

203. Chương 203: Hai Mắt Tỏa Sáng

“Vậy có thể đọc ọi người nghe được không?”

Bảo Nguyệt nghĩ thầm may mà mình có chuẩn bị trước sẽ bị kêu đọc, há miệng nói ngay: “Tôi ghi chính là Thủy Diệu Ca Đầu , trắng sáng có khi nào? Nâng chén hỏi trời xanh. Không biết trên thiên cung...”

Không đợi cô đọc xong, dưới đài có người đã mở miệng: “Không đúng! Số lượng từ không đúng, Thủy Diệu Ca Đầu có chín mươi lăm chữ, phía trên này chỉ có bảy mươi ba chữ.”

“Không có khả năng!” Bảo Nguyệt kêu lên.

“Thật sự, tôi còn chưa tính dấu chấm câu.” Vị kia trung thực hồi đáp.

“Anh nhất định là nhìn lầm rồi!” Trán Bảo Nguyệt nhanh chóng toát mồ hôi, điều này sao có thể?

Nhưng rất nhanh những người khác cũng đếm ra, hoàn toàn chính xác không đúng!

Bảo Nguyệt tức giận đá một cái, mắc cỡ chết người, lại đột nhiên đá chúng thứ gì, tựa hồ là một quyển trục, quyển trục kia bị cô đá lăn dưới đáy bàn, có người nhặt lên mở ra xem, nhìn thấy phía trên đúng là Thủy Diệu Ca Đầu .

Người sáng suốt xem xét cũng biết là chuyện gì xảy ra, tam phu nhân tiếp nhận quyển trục hỏi Bảo Nguyệt: “Đây là cuốn con muốn tìm à?”

Tác giả như thế nào lại cầm sai quyển trục của mình, nhận lầm chữ chỉ có một khả năng, hai cái quyển trục không phải do cô viết, tất cả mọi người đều biết chuyện, ngầm hiểu lẫn nhau nhìn xem cô, Bảo Nguyệt cảm giác mình thật quá mất mặt, nhìn một vòng về sau, hỏi nhân viên phục vụ: “Cậu có thấy ai đổi chữ của tôi không?”

Nhân viên phục vụ lắc đầu lúc này Cù thiếu bé Kiều Kiều từ trên lầu đi xuống, sau lưng áo sơ mi của hắn có nét mực lập tức hấp dẫn ánh mắt của mọi người, cái “Chữ” kia cùng cái “Chữ” làm Bảo Nguyệt mất mặt không có sai biệt.

Bảo Nguyệt thấy lập tức tiến lên: “Chữ sau lưng anh từ đâu mà có?”

“Chữ? Đầu có chữ?” Cù thiếu đưa tay sờ sờ sau lưng, sau đó thoải mái cười cười: “Đó là Kiều Kiều vừa rồi bị dính mực, cũng không biết là ai trông giữ Kiều Kiều, như thế nào đem đứa nhỏ đặt ở trên mặt bàn, làm cả người đầy mực.”

Bảo Nguyệt nghe vậy cũng hỏi mọi người ở đây: “Là ai đem nó đặt trên bàn?”

Một nhân viên phục vụ yếu ớt giơ tay lên nói: “Là cô kêu tôi ôm nó đi, nhưng tôi không biết phải đưa cho ai, cho nên đã đặt lên bàn.”

Vạn Phú Quý nghĩ chuyện này bất quá là chuyện ô long, cái đó là do Bảo Nguyệt gieo gió gặt bão, có chút mất hứng đối với Bảo Nguyệt nói: “Con lui ra đi! Bảo Trân trình bày chữ viết của con đi.”

Bảo Trân biểu hiện ra qua đi, Vạn Phú Quý đi viết chữ.

Bảo Nguyệt quay đầu nhìn về phía tiểu cừu nhân Kiều Kiều, thấy Cù thiếu đang nhìn mỹ nữ nào đó, lập tức tiến lên dịu dàng cười cười: “Mới vừa rồi là ngoài ý muốn, anh đi lo việc của anh đi! Kiều Kiều để tôi bế.”

Cù hiềm thấy mỹ nhân trước mắt, lại nghĩ Bảo Nguyệt là dì Kiều Kiều, chắc có lẽ không có vấn đề, đem Kiều Kiều giao cho cô: “Bế cho tốt.”

Bảo Nguyệt cười tiếp nhận đứa nhỏ, đợi Cù thiếu không có chủ ý, đi đến trong góc, thò tay đi véo Kiều Kiều: “Ai kêu mày trêu cợt tao, tao không đối phó được mẹ mày thì thôi, chẳng lẽ tao còn không đối phó được, một đứa nít ranh như mày sao?”

Thế nhưng cô nói quá sớm, bởi vì sau một phút không đợi tay của cô véo mặt Kiều Kiều, nước tiểu đồng tử chính tông rơi vãi trên bộ lễ phục đắt tiền của cô, ướt một mảng lớn.

Bảo Nguyệt kinh hãi nhỏ giọng chửi bới: “A! Bẩn chết đi được! Mày cái đứa buồn nôn này! Hôm nay tao không để ày đẹp mắt, tao không gọi Bảo Nguyệt, tao véo mày!”

Bảo Châu đang đi khắp nơi tìm Kiều Kiều, nhìn thấy Bảo Nguyệt bế cục cưng, bước nhanh tới, một tay ôm lấy Kiều Kiều.

Bảo Nguyệt thấy Bảo Châu lập tức kể tội, muốn cho Bảo Châu phạt phạt đứa nhỏ: “Con trai chị tè lên người tôi, còn có đứa nhỏ này cũng quá ngu ngốc rồi, chị nhớ quấn nó cho tốt a! Đã nửa tuổi còn tè ra quần, không biết xấu hổ sao?”

Bảo Châu nghe vậy nhìn thoáng qua váy Bảo Nguyệt: “Chị cảm thấy cục cưng rất thông minh a! Bởi vì lúc chị ba tuổi còn tè ra quần, Kiều Kiều nhà chúng ta giỏi quá!”

Bảo Nguyệt tức giận không thôi, có ai cưng chiều con trai như vậy không? Quá mức đi!

Bảo Châu vừa bế con đi, Côn Sơn đã hướng bên này đi tới, đang bế Tiểu Tiểu bốn phía tìm Bảo Châu, Tiểu Tiểu ầm ỉ đòi mẹ, thấy Bảo Nguyệt nói: “Có nhìn thấy Bảo Châu không?”

Bảo Nguyệt biết rõ Côn Sơn có tiền, tức giận nói: “Nhìn thấy, con của anh vừa rồi tè lên người tôi, bị Bảo Châu ôm đi rồi. Nghe nói Bảo Châu ba tuổi còn tè ra quần, con của anh thích tè ra quần như vậy, có phải di truyền ngu dốt của Bảo Châu không? . Chỉ là bộ đồ này của tôi mới may đấy, anh xem việc này nên xử lý thế nào?”

“Tôi đền, sau đó gọi người đưa tới cho cô.”

Côn Sơn nói xong vừa muốn đi, Bảo Nguyệt nói: “Anh đi tìm Bảo Châu, để tôi bế Tiểu Tiểu giúp cho.”

“Không cần, tự tôi sẽ bế Tiểu Tiểu.” Côn Sơn quay người đi.

Đêm đó sau khi bữa tiệc kết thúc, Vạn Phú Quý hỏi hai đứa con gái hợp ý ai. Bảo Trân lắc đầu, một người cô cũng không để ý, gặp phải tên Cù thiếu gia, chỉ lo tức giận, bất quá ngược lại có mấy thanh niên tài tuấn hẹn cô mà.

Bảo Nguyệt cảm thấy đêm nay rất không may, cô cũng chỉ lo tức giận, liền xem xét đối tượng đều quên hết, lắc đầu: “Không có.”

Vạn Phú Quý thở dài, cảm thấy bữa tiệc này thật uổng phí, ôm một tia hi vọng hỏi Bảo Châu: “Con thấy thế nào?”

“Cha, cha đem Bảo Trân gả cho Tiểu Cù Tử a!” Bảo Châu vẫn còn nhớ thương hai phần bánh kẹo cưới.

Vạn Phú Quý nghe xong hai mắt tỏa sáng: “Đề nghị này không tệ, tiểu tử Cù gia kia, môn đăng hộ đối, lại quen biết với con, thân như người trong nhà. Cha thích!”

Bảo Trân không thích, lầu bầu vài câu về sau, đi lên lầu.

Vạn Phú Quý lại hỏi Bảo Nguyệt: “Vậy còn Bảo Nguyệt? Con thấy ai thích hợp Bảo Nguyệt?”

Bảo Châu đếm trên đầu ngón tay suy nghĩ, có ai có thể để cô ăn được một lúc hai phần bánh kẹo cưới nữa, A Long và A Hổ đều đã có vợ rồi, chỉ còn Tiểu Đông, nhưng Bảo Nguyệt đối với Tiểu Đông thật dữ tợn, vì suy nghĩ cho an toàn của Tiểu Đông, vẫn không được. Sau đó cô suy nghĩ một vòng, không nghĩ ra được: “Không biết.”

Kỳ thật Côn Sơn có một người để chọn, Mộc Thường Khoan đang độc thân, lại tuần tú lịch sự, còn giàu có, tiền đồ vô lượng, nhưng cô em vợ này nhìn thế nào, cũng không xứng với Mộc Thường Khoan, nên không có nói ra.

Sáng ngày thứ hai, Bảo Nguyệt vừa rời giường, nhận được đồ Côn Sơn phái người đưa tới, nói là bồi thường quần áo cho cô, cảm thấy anh rể này không tệ, hay là dụ dỗ hẳn thử xem, trong túi ngoại trừ một bộ quần áo, còn có một tờ giấy, trên giấy viết: cho con trai tương lai của cô, nếu có. Tương lai nó có thể tè lên người tôi, ta sẽ không so đo với nó.

Bảo Nguyệt tức giận mang thứ đó ném trên mặt đất kêu lên: “Lục Côn Sơn, đừng khinh người quá đáng!”

Côn Sơn ở Lục gia, vừa rời giường đã hắt hơi một cái, đột nhiên cũng nhớ tới Bảo Nguyệt, trong lòng hừ lạnh một tiếng nói: Ai kêu cô mắng vợ con tôi ngốc, đàn ông có đôi khi cũng sẽ nhỏ nhen.

Bài thơ Thủy diệu ca đầu – Trung thu

Trăng sáng bao giờ có?

Nâng chén hỏi trời cao

Chẳng hay trên đây cung khuyết

Đêm đó nhằm năm nao?

Rắp định cười mây lên đến

Chỉ sợ lầu quỳnh điện ngọc

Cao ngất lạnh lùng sao?

Đứng múa vờ thanh ảnh

Trần thế khác chi đâu.

Xoay gác đỏ

Luồn song lụa

Rọi tìm nhau

Chẳng nên cừ hận

Sao lại nhằm tỏ lúc xa nhau

Người có buồn, vui, ly, hợp

Trăng có tỏ, mờ, tròn, khuyết

Tự cổ vẹn toàn đâu

Chỉ nguyện người trường cửu

Ngàn dặm dưới trăng thâu.

(Bản dịch của Nguyễn Chí Viễn)

204. Chương 204: Tuyệt Vọng Nhỏ

Một lát sau càng nghĩ càng không thoải mái Bảo Trân đến nhà Bảo Châu bới móc, cùng Bảo Châu hàn huyên vài câu bắt đầu tìm Cù thiếu gây phiền toái, một lát đem hạt dưa nhỏ ra đầy đất đối với Cù thiếu nói: “Ai, người hầu! Đem cái này quét dọn cho tôi.”

“Không làm.” Trong nhà này người có thể chỉ huy hẳn không nhiều lắm, giống như A Thiếu chỉ nghe lời Côn Sơn, hẳn chỉ phục tùng Bảo Châu và hai tiểu bảo bảo, Côn Sơn chỉ là bổ sung thôi.

“Tôi là khách!”

“Đã là khách vậy ngài đi thông thả không tiền.” Cù thiếu phản bác nói.

Bảo Trân cực kỳ tức giận, đối với Bảo Châu nói: “Em sẽ không đi, chị em muốn ở chỗ này.”

Nhiều người làm bạn với Bảo Châu, Bảo Châu tự nhiên vui vẻ, gật đầu như bằm tỏi: “Ừ!”

Tựa hồ từ ngày đó, Bảo Trân tiến vào ở cùng Cù thiếu đối nghịch, mỗi người làm khó dễ, sau đó một lúc sau, không biết như thế nào lại biến thành Bảo Trân mỗi ngày quần quít lấy Cù thiếu, hắt đi chỗ nào cô cũng đi theo, chính là đối tã cho hai đứa nhỏ, Bảo Trân cũng muốn đi cùng.

Cù thiếu sợ nhất ở cùng cô, mỗi lần hắt lấy lòng Nhược Lan, đằng sau sẽ có cái đuôi Bảo Trân sát phong cảnh, làm hắt rất phiền não.

Thế nhưng không cắt bỏ cái đuôi này được, làm hắt rất phiền muộn, sau đó kiếm cớ chuồn đi, né tránh cô.

Người Bảo Trân đáng ghét chính là Nhược Lan, cô thật không rõ cô xinh đẹp như vậy Cù thiếu lại không nhìn không hỏi, luôn đi tìm cái bình hoa kia làm gì, vì vậy can thiệp đủ thứ, đã trở thành một bóng đèn sáng nhất Lục gia.

Có đôi khi không thấy Cù thiếu, chính xác là trốn Bảo Trân.

Sáng ngày hôm đó Bảo Trân không thấy Cù thiếu, trong sân tìm một vòng lớn, rốt cuộc tìm được Cù thiếu, đang định đi qua, Cù thiếu vừa thấy cô, quay đầu bỏ chạy.

“Này! Cù Kế Dân anh đứng lại đó cho em! Anh chạy đi đâu?” (tối giờ mới biết tên Tiểu Cù :v)

“Cô đừng theo tôi!”

“Em sẽ theo!”

“Tôi vệ sinh!”

“Em không tin, em sẽ đi theo.”

Cù thiếu bất đắc dĩ trốn trong nhà vệ sinh, ai ngờ Bảo Trân lại giữ ở ngoài cửa: “Nhanh lên a! Em chờ anh đi ra.”

“Cô đừng đợi, tôi không đi ra đâu.” Cù thiếu đột nhiên có một loại xúc động muốn đầu đâm xuống hầm cầu.

“Anh không đi ra, em sẽ tiến vào!”

“Cô có bản lĩnh thì vào đây!” Cù thiếu cho rằng cô không dám.

Nào biết Bảo Trân một cước đá văng cửa, dùng hai tay che khuất mắt xuất hiện ở trước mặt hắt: “Anh xem em có dám hay không!”

“Cô còn biết xấu hổ không? Cô là con gái phải có tự trọng!” May mắn là hắt không thật sự đi vệ sinh, quần áo cũng mặc chỉnh tề.

“Anh đừng chạy, em sẽ có xấu hổ, sẽ có tự trọng.” Da mặt Bảo Trân đã sớm luyện thật dày rồi.

“Cô đừng đuổi, tôi sẽ không chạy.” Cù thiếu kéo cô từ trong nhà vệ sinh thối hoắc đi ra ngoài.

“Nhưng em thích anh.” Bảo Trân nhỏ giọng thăm nói, đã lớn như vậy, lần đầu tiên cô thích một người đàn ông, cô có thể không theo đuổi sao? Cha nói nữ truy nam cách tăng sa, cô thấy tăng sa đó thật dày, nhưng cô vẫn muốn gỡ nó ra.

“Tôi không thích cô, tôi thích Nhược Lan.”

“Nhưng bình hoa kia không thích anh, cô ta thích Thẩm Kỳ Lương.”

“Nhưng Thẩm Kỳ Lương không thích cô ấy.” Cho nên có lẽ hắt còn có cơ hội.

“Anh thích cô ấy cái gì, em có thể thay đổi.”

“Cô thích tôi cái gì, tôi cũng có thể thay đổi.” Hắt bị cô làm phiền sắp điên rồi.

“Anh bắt nạt em! Anh muốn thế nào mới bằng lòng thích em?”

“Tôi không có khả năng thích cô!”

“Chúng ta tới thấy xúc sắc, em thắng, anh lấy em, em thua sẽ không làm phiền anh nữa!”

Cù thiếu trước kia đánh bạc rất tốt, xúc sắc hẳn đùa tương đối thuận tay, liền đáp ứng, hai người vừa thấy xúc sắc, Bảo Trân thua, nhưng cô không cam lòng, sau khi trở về không có vài ngày, cô lại tới nữa, còn mang theo cái sàng: “Chúng ta so lại lần nữa, lần trước không tính!”

Cù thiếu không chịu gặp cô, nhưng cô vẫn ba ngày hai bữa đến. Ba ngày hai bữa đều bị đuổi đi, rất nhiều người đã âm thầm đặt cược, cược Cù thiếu và Bảo Trân ai sẽ thỏa hiệp trước.

Gia trưởng hai bên đều rất coi trọng việc này, Bảo Trân đã đồng ý, chỉ cần Cù thiếu OK là được!

Cù thiếu bị Bảo Trân quấy rầy đến đau đầu, đối với Nhược Lan than thở: “Anh sắp bị cô ta làm phiền chết rồi, Nhược Lan em giúp anh được không, em ra ngoài ăn cơm với anh cũng được, chỉ cần làm cho cô ta hết hy vọng đừng có lại quẩn quít lấy anh, đừng làm mất thời gian của nhau nữa.”

Hắn vừa nói như vậy, không nghĩ cô sẽ đáp ứng, nói xong vừa định rời đi, thì nghe được cô một bên nhặt rau một bên mở miệng: “Được.”

“A!”

“Tôi nói được.” Là giúp hắn cũng là giúp mình, cô nghĩ quan hệ của chính mình và Thẩm Kỳ Lương như bây giờ, không nóng không lạnh, chính mình cũng không biết là cái gì, mỗi lần cô nhìn hắn, hắn nhiều lắm là cùng cô nói một vài câu khách sáo, có đôi khi cũng sẽ kêu cô không cần tự mình đưa mấy thứ đồ đạc qua, trừ đó ra không còn gì khác. Tình cảm như vậy, cô cảm thấy sợ, bọn họ đều không còn trẻ nữa, đã đến tuổi lập gia đình rồi, nếu hắn vẫn thờ ơ như trước, cô sẽ tìm người gả đi là được.

Cù thiếu lập tức mặt mày hớn hờ: “Anh không phải đang nằm mơ chứ?!”

Hắn tự tay véo mình một cái, rất đau, xem ra là sự thật. Lập tức như đánh máu chó nhảy dựng lên, đối với Nhược Lan nói: “Em chờ chút, anh lập tức đi an bài nhà hàng, em thích ăn cái gì? Món Trung Quốc? Nhật Bản? Thailand? Hay là Pháp? Có đặc biệt thích nhà hàng nào không?”

Nhược Lan lắc đầu: “Chỉ là diễn trò mà thôi, không cần chú ý.”

Cù thiếu lại chạy khắp nhà thông báo tin tức này, muốn khoe khoang, tốt nhất khiến ọi người hâm mộ ghen ghét hận, hẳn đã có cảm giác thành tựu rồi, kết quả mọi người không cổ vũ, Thẩm mẹ nghe xong, ai ôi!!! Một tiếng: “Thì ra là hoa tươi cũng có thể cắm trên bãi phân trâu.”

Cù thiếu bị đả kích, chạy đi tìm Bảo Châu, Bảo Châu sau khi nghe, nói: “Anh không cưới Bảo Trân tôi sẽ thiếu một phần bánh kẹo cưới, Thẩm đại ca không cưới Hạ tỷ tỷ, tôi cũng sẽ thiếu một phần bánh kẹo cưới, không được! Tôi chịu thiệt! anh phải lấy Bảo Trân a! Hắc hắc!”

Cù thiếu lần nữa bị đả kích, chưa từ bỏ ý định đi tìm A Hồ khoe khoang, A Hồ nghe xong nói: “Xem ra cậu so với Tiểu Hoàng có vợ trước hi vọng khá lớn, vậy tôi không phải là bị thua lỗ sao? Không nên không nên, tôi phải tìm được đối tượng cho Tiểu Hoàng, nếu không vì tiền của tôi bị thâm hụt, cậu đợi Tiểu Hoàng kết hôn xong, mới kết hôn a?”

Cù thiếu đã bị đả kích N+1, trong hành lang đụng phải A Thiệu, nghĩ thầm cái hũ nút này làm người ta phát bực, luôn luôn không xoi mói chắc không xảy ra vấn đề gì đi! Vừa nói với hắn, A Thiệu mặt không biểu cảm xoay người rời đi.

Cù thiếu hỏi hắn: “Anh đi đâu vậy?”

“Cậu còn có thể cướp được người, tôi đi cầu hôn thử xem.” Nói không chừng sẽ thành công.

Cù thiếu rất im lặng, đi một vòng, hơi tuyệt vọng, cả nhà này đều là người nào? Lại không có một người bình thường! Muốn tìm chút sùng bái cùng hâm mộ, thật sự rất khó.

Hắn phiền muộn đang tính đi ra cửa đặt nhà hàng, đụng phải Diệp Dung Thanh vừa đi vào phòng khách, trong tay Diệp Dung Thanh mang theo một hộp điểm tâm, nói là đại phu nhân sai đưa tới, kêu người cất vào phòng bếp, lại không có vội vã đi, hướng trên ghế sa lon ngồi xuống.

205. Chương 205: Đưa Than Sưởi Ấm Trong Ngày Tuyết Rơi

Cù thiếu liền hỏi cô: “Nhược Lan đáp ứng cùng tôi đi ăn cơm, rất tuyệt đúng không?”

“Đúng. Anh biết Nhị thiếu gia ở đâu không?” Diệp Dung Thanh nói, hôm nay đại phu nhân phái cô đến, đại phu nhân không thích Vạn Bảo Châu, ước gì cô cướp lấy Lục Côn Sơn, có cái gì đưa tới Lục gia, bình thường đều phái cô đi.

Cù thiếu nghĩ thầm ta rốt cục gặp một người bình thường, lập tức đã có một loại suy nghĩ tuy cô là Tiểu Tam, nhưng cũng đáng được đồng tình: “Không biết nữa! Nhược Lan chịu đáp ứng cùng tôi ăn cơm, đây quả thực như là đang nằm mơ, tôi thật cao hứng.”

Mọi người trong Lục gia không quá nguyên ý cùng cô nói chuyện, Diệp Dung Thanh thấy hần chịu cùng mình nói chuyện, liền nhiều lời vài câu: “Hoàn toàn chính xác rất vinh hạnh, nhưng có thể nói cho tôi biết Nhị thiếu gia ở đâu không? Tôi có đồ muốn đưa cho thiếu gia.”

“Tôi giúp cô đưa cho hần.”

“Tôi muốn tự mình đưa.” Nói trắng ra là, cô muốn gặp Côn Sơn, không lấy cớ này, chỉ sợ căn bản không gặp được.

“Tôi không biết phải tìm nhà hàng nào cho tốt, Tiểu Tam cô là nữ, cô giúp chọn, cô nói nhà hàng XX, và nhà hàng YY, nhà hàng nào tốt?”

Đợi Diệp Dung Thanh thật vất vả giúp hần chọn xong, lại hỏi Côn Sơn ở đâu, Cù thiếu một câu quảng qua: “Thiếu gia đi Hồng Kông rồi, cô không biết sao?”

“Anh...” Diệp Dung Thanh đứng dậy, thở phì phì muốn đi.

“Đi thông thả không tiễn.” Hần là bị tình yêu làm cho văng đầu, nhưng không có nghĩa hần là tên ngốc, sẽ dẫn sói vào nhà.

Côn Sơn nghe thấy tiếng nói chuyện từ trên lầu đi xuống, hỏi Cù thiếu: “Vừa rồi cậu nói chuyện với anh vậy?”

“Hôm qua tôi ngủ không ngon, bị mộng du thôi.” Được rồi! Lời nói dối nói như vậy rất không bình thường, chính hần cũng không tính là người bình thường.

Côn Sơn không để ý, đang muốn đi ra ngoài, bởi vì tích góp của hần đều quảng trên đảo nhỏ, hiện tại một số người cùng ngành liên hợp lại, thừa dịp hần không có tài chính, nhanh chóng mở rộng quy mô vận chuyển buôn bán đổi mới cửa hàng.

Rất nhiều khách hàng đã bị cửa hàng mới hấp dẫn, mà hần hiện tại không có vốn lưu động để sửa cửa hàng, tìm ngân hàng vay, ngân hàng không chịu cho vay, hần đang định bán đi một cửa hàng, dùng số tiền đó để chống đỡ mấy cửa hàng khác.

Hôm nay hẹn một ông chủ đi bàn chuyện bán cửa hàng, Bảo Châu thấy hần muốn đi ra ngoài, buồn bực hỏi hần: “Côn Sơn anh định đi đâu?”

“Đi cửa hàng, ở lộ XX, muốn đi theo không?” Dù sao hôm nay nếu hần không có chuyện gì khác, bàn công việc xong nói không chừng còn có thể cùng Bảo Châu đi ra ngoài dạo chơi.

“Muốn!” Bảo Châu khoác tay của hần, cùng hần đi ra cửa.

Lúc đến cửa hàng, ông chủ kia đã tới, thấy Lục Côn Sơn khách khí một phen, hai người đi vào phòng làm việc nói chuyện, Côn Sơn thấy Bảo Châu nhàm chán, kêu cô cùng vào, hai người bọn họ nói chuyện, Bảo Châu an vị ở trước bàn làm việc xem hình ảnh trên báo.

Ông chủ kia rất nhanh ra giá: “Một vạn, cửa hàng kia một vạn, tôi lập tức ký hợp đồng trả tiền như thế nào đây?”

Côn Sơn lắc đầu dựa vào ghế sa lon, lộ ra bá khí nói: “Ông cho rằng Lục Côn Sơn tôi là tên ăn mày? Nhà của tôi tùy tiện lấy ra một kiện đồ cổ, đều hơn cái giá này, nếu như chỉ có một vạn, chúng ta không cần bàn tiếp.”

“Một vạn xem như để cậu vào mắt rồi, tôi biết rõ bây giờ cậu đang thiếu hụt tài chính, chỉ cần cậu chịu bán, tôi lập tức sẽ mua.” Nếu như không phải là vì tham tiện nghi, hẳn cần gì phải mua cửa tiệm kia?

“Theo tôi được biết, ông dùng tám vạn mua cửa hàng của ông chủ Trương.” Điều là cửa hàng bốn mặt tiền, vị trí của hàng của hẳn không thua bất kỳ cửa hàng nào. Một vạn quả thực không bằng một phần.

“Ai nói vậy, cũng chỉ một vạn.” Ông chủ kia nói.

“Tôi không tin, thấp hơn năm vạn, tôi không cần nhắc.” Côn Sơn không lưu tình cảm nói.

“Vậy thì hai vạn a! Tôi sẽ không tăng thêm.”

Côn Sơn hơi có chút do dự, một bên là tiền này thật sự quá ít, một bên là hẳn thật sự thiếu tiền, đồ cổ trong nhà tuy đáng giá, nhưng đều là mấy thứ Bảo Châu và hẳn rất thích, bán đi khả năng không mua lại được, cửa hàng bán rồi thì còn có thể mua.

Hắn có chút do dự nhìn ông chủ kia, qua một hồi lâu, rốt cục quyết định thỏa hiệp, đang định mở miệng nói, Bảo Châu đột nhiên từ trong túi móc ra hai cây kẹo que, chính mình một cây, đưa cho Côn Sơn một cây: “Anh muốn ăn hay không?”

“Cảm ơn, không cần, em tự ăn đi.” Côn Sơn nói xong xé mở vỏ kẹo ra, đưa cho cô, Bảo Châu thò tay nhận lấy, một cây không có tiếp tốt, rút trên quần áo Côn Sơn, trên quần áo dính chút kẹo đường, Côn Sơn cúi đầu đi lau, chờ hẳn lau xong đang muốn mở miệng, điện thoại trên bàn đột nhiên vang lên, Côn Sơn đi tiếp là Bách Lai tiên sinh gọi tới, Côn Sơn a lô Một tiếng: “A lô?”

“Là tôi, đảo lần trước cậu mua, có hứng thú cùng tôi hợp tác?”

“Hợp tác?”

“Đúng, tôi có quen một trùm dầu mỏ, hiện tại hẳn đang đi khắp nơi tìm vùng đất thích hợp để khai thác dầu mỏ. Nếu như cậu đồng ý, tôi sẽ liên lạc với hẳn, cậu ra đất, tôi xuất tiền, hẳn ra kỹ thuật. Đảo của cậu chúng tôi sẽ trả tiền thuê, hoặc là sẽ chia một phần lợi nhuận cho cậu. Cậu thấy thế nào? Tôi nghĩ trong năm năm đại khái cậu có thể lấy vốn về.” Hẳn suy nghĩ thật lâu, hẳn cảm thấy làm sủng ông dặn được không phải chuyện lâu dài, hẳn muốn đầu tư một sản nghiệp có tin an toàn một chút. Dầu mỏ tuy giá thành cao, nhưng lợi nhuận cũng rất cao, hơn nữa hẳn tin Lục Côn Sơn, cùng hẳn hợp tác, Bách Lai cảm thấy rất yên tâm.

Hiện tại Côn Sơn đang cần tiền, nhưng đối với Bách Lai đột nhiên có hứng thú làm đầu tư, hẳn hơi bất ngờ: “Như thế nào đột nhiên muốn làm dầu mỏ?”

“Muốn làm nhiều ngành. Kỳ thật đây là một loại hợp tác cùng nhau có lợi, mặc dù cậu có nguồn dầu mỏ, nhưng cậu không có tài chính đi khai thác, cũng sợ một khi chuyện trên hòn đảo có dầu mỏ được công bố, sẽ bị chính phủ lấy đi, hoặc là bị cường giả cướp đi. Nếu một mình cậu và người khác hợp tác, cậu không sợ cậu là người ngoài, người khác sẽ ý thể hiếp người, không trả thù lao theo tình hình thực tế sao? Mà tôi không như vậy, tôi có thể để làm người trung gian, giữa cậu và trùm dầu mỏ với tư cách cân đối, tận khả năng đảm bảo lợi ích cho cậu. Tôi có thể dùng danh dự của tôi đảm bảo, khiến cho trùm dầu mỏ đồng ý hợp tác với cậu, tin tưởng cách làm người của cậu.”

Côn Sơn cảm giác mình bị thuyết phục: “Nghe rất không tồi, nhưng ngài không sợ chính phủ sẽ...”

“Tôi cộng thêm tên trùm dầu mỏ kia, tôi nghĩ chính phủ cũng sẽ không hành động thiếu suy nghĩ.” Hai người bọn họ cộng lại, thật là một thế lực khổng lồ rất dọa người.

Côn Sơn ngẫm lại cũng thấy đúng: “Vậy ngài bàn bạc với hẳn, xác định xong tôi sẽ đi Mỹ. Mặt khác có thể cho tôi mượn hai vạn đôla trước được không?.”

Hắn hiện tại không có vốn lưu động, tiền mặt đều quảng vào trong trường học võ thuật, cái này hơi lo lắng.

“Bàn bạc xong, tôi sẽ thông báo với cậu. Hai vạn quá ít, tôi sợ không nhớ được, tôi cho cậu mượn mười vạn đôla, tiền lãi không cần tính.” Người Trung Quốc có câu nói đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, hẳn rất nguyên ý đưa than sưởi ấm cho Lục Côn Sơn.

206. Chương 206: Kém Cỏi

“Cảm ơn.” Nhiều hơn mấy vạn hẳn sẽ gửi tiết kiệm, phần nhân tình này Lục Côn Sơn hẳn sẽ khắc vào trong tâm khảm, tương lai nếu Bách Lai cần, hẳn sẽ rất cam tâm tình nguyện trợ giúp.

Vấn đề tài chính được giải quyết, Côn Sơn không cần bán cửa hàng nữa, hẳn nhìn về phía ông chủ kia: “Cái giá ông đưa ra, tôi cảm thấy quá thấp, chúng ta lần sau có cơ lại hợp tác!”

Ông chủ kia nghe được hẳn trong điện thoại nói cái gì chính phủ, dầu mỏ, đi Mỹ, đã biết hẳn khẳng định sẽ có động tác lớn. Lại nghe đến hẳn mượn tiền, nghĩ thầm Lục Côn Sơn có lẽ rất nhanh sẽ hàm ngư trở mình, lập tức nịnh bợ vô cùng dễ nói chuyện: “Không có việc gì, hôm nào có rảnh, mời tôi ăn một bữa cơm là được.”

“Được thôi.” Côn Sơn sai người tiễn khách, lúc đóng cửa lại, thở dài một hơi, thiếu chút nữa tổn thất một cửa hàng, may mắn mà có kẹo que của Bảo Châu, vì cảm ơn Bảo Châu, Côn Sơn quyết định đợi có tiền, sẽ cầm một ít tiền đầu tư nhà máy làm kẹo que cho Bảo Châu, để cho cô có thể thường xuyên ăn kẹo miễn phí.

Chuyện Côn Sơn lại muốn gây dựng sự nghiệp, bị ông chủ kia vừa nói ra bên ngoài, lập tức truyền ra, nhưng phần lớn mọi người nửa tin nửa ngờ cùng ôm tâm tư xem náo nhiệt, cảm thấy Lục Côn Sơn quá mức tham lam, rõ ràng trong tay không có tài chính còn muốn gây dựng sự nghiệp, mấy việc buôn bán trong nhà hẳn sáu tháng cuối năm này bị sa sút cũng đã quá sức đi?

Quả thực là lòng tham không đủ rấn nuốt voi, mọi người phần lớn nhìn không tốt, về sau lại nghe nói là muốn ở nước Mỹ gây dựng sự nghiệp, rất nhiều người đều cảm thấy càng không đáng tin, Lục Côn Sơn một người Trung Quốc, đi nước Mỹ gây dựng sự nghiệp, coi chừng mất cả chì lẫn chài.

Tất cả mọi người trông chờ xem Lục Côn Sơn lần này từ thất bại trở nên càng thất bại như thế nào, Lục Côn Sơn rốt cục nhận được tin chính xác, mang theo Bảo Châu lên máy bay đi Mỹ.

Hiện tại Côn Sơn đi xa hoặc cùng người khác hợp tác cỡ lớn trên cơ bản đều phải mang theo Bảo Châu, kinh nghiệm nói cho hẳn biết, mang theo Bảo Châu không sợ thua thiệt chuyện gì, thời điểm cô thích làm ầm ĩ thì làm ầm ĩ a! Chỉ cần không gây họa lớn, hẳn sẽ cố gắng thu thập.

Địa điểm ở một công ty lộng lẫy trên San Francisco, lúc Côn Sơn mang theo Bảo Châu đi vào.

Rất nhiều người đều chú ý tới đôi vợ chồng Trung Quốc vẻ bên ngoài rất xuất sắc này, bởi vì vị tổng giám đốc công ty dầu mỏ Đường Khắc rất lớn mạnh tự mình đứng ở cửa ra vào nghênh đón: “Ngài khỏe chứ, là Lục tiên sinh và Lục phu nhân a! Tổng giám đốc chúng tôi đã chờ ngài ở trên lầu.”

Lúc hẳn nhìn thấy hai người trước mắt, cảm thấy hai vị này cùng **oos (ko biết là gì nữa) trong miệng khách nhân tựa hồ có chút chênh lệch, hai vị trước mắt này thoạt nhìn như hai vợ chồng trẻ tuổi giàu có không rành thế sự, hẳn cho rằng hẳn tiếp đãi sẽ là một vị phú thương trung niên sự nghiệp phát triển nổi tiếng.

Lục Côn Sơn gật đầu: “Làm phiền dẫn đường.”

Đến tầng trệt, tổng giám đốc nhìn thoáng qua như Bảo Châu đang gặm kẹo que y hệt đứa bé, đối với Côn Sơn nói: “Chúng tôi đã chuẩn bị phòng nghỉ cho phu nhân và tùy tùng của ngài.”

Côn Sơn vốn định mang Bảo Châu cùng đi vào, nhưng khách theo chủ, hơn nữa làm cho thanh thế quá lớn cũng không tốt lắm, sẽ có vẻ hẳn không coi ai ra gì, liền gật đầu, lễ phép chu toàn: “Làm phiền.”

Côn Sơn đi vào nói chuyện, Bảo Châu cùng một đám thủ hạ được an bài trong phòng nghỉ bên cạnh.

Không biết có phải là mỹ nữ đối với mỹ nữ đặc biệt có cừ oán hay không, cô thư ký xinh đẹp của tổng giám đốc vừa thấy Bảo Châu, đã châm chọc lấy ra mấy món điểm tâm cùng đồ ăn vặt đặt xuống bàn đối với Bảo

Châu nói: “Lục phu nhân, những thứ này ở Trung Quốc có lẽ rất khó được ăn, đây là bánh ngọt cao cấp của nước Mỹ chúng tôi, còn có cà phê của chúng tôi là cà phê đắt tiền nhất trên thế giới, cô nếm thử.”

Bảo Châu đi đường vất vả, căn bản không có chú ý tới ngữ khí của cô có vấn đề gì, chỉ cảm thấy có qua có lại, người ta đem đồ cho cô ăn, cô cũng không thể tay không a?

Còn không đợi Bảo Châu mở miệng, Cù thiếu hiểu rõ Bảo Châu tự động gọi người mở rương gỗ tùy thân mang theo ra, bên trong chứa đầy đồ ăn cao cấp đặc biệt, Cù thiếu lấy ra một bao lá trà và bộ đồ uống trà nghệ thuật, đối với cô thư ký tiểu thư kia nói: “Cô có thể chỉ cho tôi biết nước uống ở đâu không, tôi đi pha trà, phu nhân nhà tôi quen uống trà, cà phê phân mèο khẩu vị nặng như vậy không thích hợp với cô ấy.”

Thư ký Tổng giám đốc vốn định nói cô là một cô gái Trung Quốc, nhất định không biết cà phê đắt tiền nhất trên đời là được làm từ phân mèο, cô có muốn ỏi cũng không có gì, không nghĩ tới hạ nhân nhà cô lại biết nhìn hàng, không có uống cũng biết là cái gì, lập tức mặt tím tím xanh xanh hồng hồng một mảnh, nhỏ giọng chỉ chỗ nước uống.

Côn Sơn nói ra ngoài không được quấy rầy người khác, cho nên Cù thiếu tự mình đi pha trà, đã là tận lực khiêm tốn rồi, nhưng mà hấn khiêm tốn ở trong mắt những người khác, dĩ nhiên là một loại hành vi rất phách lối.

Thư ký Tổng giám đốc nghĩ thầm người chỉ là hiểu chút cà phê, những thứ khác chưa hấn biết, vừa định kêu Bảo Châu ăn thử điểm tâm, lại phát hiện Bảo Châu một bên ăn bánh ngọt trong mâm, một bên từ trong rương móc ra một đồng bánh ngọt đặc biệt chiêu đãi cô: “Những thứ này mời cô ăn, đừng khách khí, không đủ nói với tôi, còn rất nhiều.”

Thư ký Tổng giám đốc nhìn thấy cô đang từ từ xếp đồ ăn thành núi nhỏ, đột nhiên xấu hổ, tiếp nhận, phát hiện Bảo Châu là người thật dễ nói chuyện, dần dần bắt đầu thích cô gái tùy tiện này, cô không làm bộ làm tịch, lại phóng khoáng, cũng không cao ngạo, so với mấy thương nhân lớn hay nữ quyền của quan lớn trước kia cô chiêu đãi, Bảo Châu rất thân thiện, bầu không khí càng về sau trở nên càng thoải mái, hai cô gái quả thực muốn hoà mình.

Mặc dù có bất đồng ngôn ngữ, nhưng phụ nữ đối với đồ ăn vật đều yêu thích giống nhau, mỹ thực trước mắt, tâm trạng sẽ trở nên rất tốt.

Cô thư ký kia nói nếu Bảo Châu có rảnh, cô muốn làm người dẫn đường cho Bảo Châu, dẫn cô đi dạo San Francisco.

Bảo Châu gật đầu đáp ứng, mỗi lần đến một địa phương mới, cô đều muốn đi dạo một vòng. Côn Sơn nói, anh sẽ mang theo em, mỗi khi đi đến một nơi mới sẽ mang theo em, sau đó dần dà, chúng ta có thể sẽ đi qua rất nhiều quốc gia rất nhiều thành phố, cái này đều sẽ trở thành kỷ niệm đẹp giữa chúng ta.

Côn Sơn cùng những người kia bàn bạc xong, vị tổng giám đốc vốn muốn mời ăn cơm, kêu Côn Sơn đi gọi Bảo Châu, nhưng lúc mấy người đi đến cửa phòng khách quý, đột nhiên bị một mùi thơm kỳ lạ hấp dẫn, mọi người kim lòng không được đẩy cửa vào, Cù thiếu đang pha trà.

Hấn là một người thích ăn ngon, cũng sẽ ăn đồ Quảng Đông, người Quảng Đông uống trà có đôi khi hơi chú ý nhiều thứ, ví dụ như nghệ thuật uống trà, Cù thiếu thích nghệ thuật uống trà, nhất là Thiết Quan Âm, một ly trà phải theo trình tự từ từ pha ra, cần một lúc lâu.

Lúc bọn người Côn Sơn tiến vào, Cù thiếu đã tiến hành một nửa trình tự, chờ hấn làm xong, mời mọi người uống.

Trầm đầu mο nhìn trà thang trong tay, lại nhìn cà phê bày trên bàn, cảm thấy văn hóa Trung Quốc quả nhiên bác đại tinh thâm, cà phê cực kỳ đắt đỏ kia trong mắt hấn đột nhiên lộ ra kém cỏi, khoa trương khen ngợi trà Trung Quốc uống ngon.

207. Chương 207: Đại Phú Soái

Côn Sơn đang lo không có lẽ gặp mặt tốt, cái này trong lòng đã có ý định, sau khi về nước hấn lập tức gọi người đưa một bộ đồ uống trà cùng mấy gói trà tới, đương nhiên phần của Bách Lai tiên sinh cũng không

thiếu được.

Chính sự xong xuôi, Côn Sơn đi khách sạn đón ngũ phu nhân, cùng hai người phụ nữ mình yêu nhất đi dạo phố.

Từ khi Côn Sơn giới thiệu nhãn hiệu cho ngũ phu nhân xem, ngũ phu nhân nhìn thấy Bảo Châu thích gì thì mua, mấy thứ kia đều mắc đến dọa người, có chút đau lòng con trai, cảm thấy Côn Sơn kiếm tiền không dễ dàng, cô thế nào có thể tiêu xài như vậy?

Khi Bảo Châu dùng hơn 100 đồng mua một hộp âm nhạc, ngũ phu nhân đi qua khuyên cô: “Bảo Châu! Mua nhiều đồ chơi như vậy không được, con cũng chơi không hết, về sau mua ít lại, Côn Sơn chỉ còn chút tiền, chi tiêu trong nhà lại lớn. Nó thương con, chính mình không nỡ dùng, toàn bộ để cho con hết, con phải học cách thương nó.”

Bảo Châu không biết Côn Sơn đáng thương như vậy, nghe ngũ phu nhân vừa nói, không mua hộp âm nhạc, trong lòng ngũ phu nhân vừa thoải mái một chút, nhưng chưa được bao lâu, Bảo Châu thấy trong một cửa hàng có trang phục nam đẹp mắt, chỉ vào bảy tám bộ đúng số đo của Côn Sơn kêu nhân viên cửa hàng đóng gói lại.

Ngũ phu nhân xem xét kỹ càng: “Sao mua nhiều như thế nào?”

“Con vừa nghe mẹ nói, con cảm thấy Côn Sơn thật đáng thương, cho nên con quyết định về sau con không tiêu xài như trước nữa, con muốn tiết kiệm cho Côn Sơn tiêu.” Bảo Châu nói rất nhanh ký chi phiếu, hôm nay Cù thiếu mang theo một đồng tiền mặt, Bảo Châu mang theo một đồng phiếu, A Long A Hổ phụ trách xách đồ, phân công rõ ràng.

Ngũ phu nhân rất im lặng: “Vậy cũng không cần mua một lần nhiều như vậy a? Cái đó hết bao nhiêu tiền?”

Bảo Châu lắc đầu, cô không nhớ, cho tới bây giờ đều là Cù Nhị thiếu gia nói bao nhiêu cô ký bấy nhiêu.

Con dâu phá sản như thế, làm mẹ chồng càng xem càng không thoải mái, Côn Sơn đi tiệm sách mua một ít sách, lúc tìm tới, thấy vẻ mặt Bảo Châu mê mang, vẻ mặt ngũ phu nhân không vui, kéo Cù thiếu qua một bên, nhỏ giọng hỏi thăm, sau đó đối với Bảo Châu lừa gạt nói: “Em không nên tưởng thiết, tiền của anh là dùng để cho em xài, năng lực tiêu tiền của em, là động lực kiếm tiền của anh, em tiêu tiền là giúp anh. Anh cũng không thiếu thứ gì, có em chiếu cố, có lúc nào anh mặc quần áo rách đâu?”

Bảo Châu nghe xong có lý, lại nghĩ tới cái hộp âm nhạc kia: “Em muốn hộp âm nhạc.”

Côn Sơn nói: “Kêu bọn Tiểu Cù đi với em, anh và mẹ đi quán nước phía trước ngồi chờ em.”

Sau khi Bảo Châu cùng mọi người rời đi, Côn Sơn đưa ngũ phu nhân đến quán nước phía trước, gọi người đưa nước trái cây lên cho ngũ phu nhân, nhân nhặt khuyên bà: “Mẹ, Bảo Châu muốn mua ít đồ, mẹ cứ mặc cô ấy đi.”

“Nó tiêu xài quá lớn, không khuyên bảo, một ngày nào đó nó sẽ tiêu hết tiền của con.”

“Tiền của con chính là tiền của cô ấy, không có Bảo Châu không có con hôm nay, con rất rõ ràng. Tiêu hết thì tiêu hết, tiêu hết con sẽ kiếm lại. Hơn nữa Bảo Châu kiếm được, so với tiêu nhiều hơn.” Côn Sơn không sao cả, hơn nữa hắn cảm thấy Bảo Châu không có phá sản như bà nghĩ. Hắn phụ trách kiếm tiền nuôi gia đình, Bảo Châu không cần xinh đẹp như hoa, chỉ cần thật vui vẻ là được. Với tư cách một người chồng, hắn ước gì đem tất cả những thứ hắn có đều nâng đến trước mặt cô, chỉ cần cô vui vẻ, tiêu bao nhiêu tiền, Côn Sơn thấy không sao cả.

“Nó kiếm tiền?” Con bé kia suốt ngày chỉ biết chơi đùa sẽ kiếm tiền?

Côn Sơn rất khẳng định gật đầu: “Kỷ Lương trước kia đã giúp cô ấy làm mấy đầu tư, lợi nhuận kiếm được cũng rất nhiều.”

“Đây còn không phải là cầm tiền của con đi đầu tư hay sao? Nó lấy tiền ở đâu?”

“Cô ấy giúp con làm ăn, do đó giúp con tiết kiệm tiền, cùng giúp con tạo ra cơ hội buôn bán có giá trị cao. Con thấy giữa vợ chồng, không nên tính toán quá rõ ràng, tổn thương tình cảm.” Không có Bảo Châu hắn

sẽ không buôn bán kim cương, không sẽ kinh doanh hàng không, càng sẽ không buôn bán súng ống, thậm chí hiện tại có lẽ hẳn vẫn chỉ là một đệ tử nhỏ ở phân đường Vận Thành.

Ngũ phu nhân không nói, nói như vậy Bảo Châu tựa hồ rất lợi hại, người khác cũng thường nói cô vận khí tốt, còn hiểu thuận lại vượng phu.

Đi dạo một ngày, sáng sớm ngày thứ hai, máy bay bay đi thẳng tới đảo Bảo Châu mua, đảo mua lâu như vậy, hẳn cho tới bây giờ không có nhìn qua, nghĩ đến ngũ phu nhân chưa từng xuất ngoại, Côn Sơn lần này là cố ý đón ngũ phu nhân từ Hồng Kông, mang theo bà, đi nhìn xem hòn đảo.

Tốt xấu gì cũng là vì bà mà mua.

Hòn đảo lớn kinh người, tuy chỉ là một mảnh hoang vu, nhưng trong tương lai, hơn nửa cái đảo này sẽ được khai thác dầu mỏ, một nửa khác tạm thời để lại, hẳn định lưu lại một chút về sau sẽ phát triển.

Hợp tác chính là cho thuê đất, Bách Lai tiên sinh phụ trách trả tiền thuê hàng năm cho hẳn, Côn Sơn đã tính toán qua, tiền thuê kia đích xác có thể làm cho hẳn trong năm năm lấy lại vốn, theo chuyên gia thăm dò nói, ở trên đảo này lượng dầu mỏ đoán chừng có thể khai thác hai mươi năm, như vậy năm năm sau hẳn sẽ kiếm được tiền lời.

Bách Lai tiên sinh đã đưa cho Côn Sơn tiền thuê một năm, Côn Sơn cũng thừa dịp trả lại số tiền mượn hẳn, Côn Sơn thoảng cái giàu có trở lại, hẳn có gần 200 vạn đôla rồi. Tuy còn cách lúc trước một đoạn, nhưng buôn bán vững chắc không bị lỗ này, 1000 vạn mua đảo kia, bây giờ nhìn lại tựa hồ so với gửi trong ngân hàng có lợi hơn nhiều, tiền lãi trong ngân hàng sẽ không làm cho tiền vốn tăng lên gấp mấy lần.

Đi xem hết hòn đảo, ngũ phu nhân bị chấn động thật mạnh, quá đồ sộ rồi!

Hòn đảo lớn như vậy, thiếu chút nữa đã là của bà, bất quá là con trai với nàng cũng không có khác nhau, dù sao bà muốn cái gì con trai và Bảo Châu có lẽ đều thỏa mãn bà, ngày nào đó muốn lấy về, có lẽ cũng không là vấn đề.

Mọi người trở lại Trung Quốc, chuyện hợp tác của Côn Sơn ở Mỹ, rất nhanh truyền ra xôn xao, một số người trước kia xem thường, hoặc hối hận, hoặc đến thăm xin lỗi.

Mọi người tựa hồ cũng không nghĩ tới, hiện tại kinh tế Trung Quốc sa sút như vậy, Lục Côn Sơn lại đến Mỹ làm kinh doanh, còn rất vững vàng, cái đảo hoang kia, quả thực biến thành châu báu dồi dào, cứ nhiên có dầu mỏ.

Ở trong giới kinh doanh Mỹ cũng một mảnh xôn xao, ai cũng không nghĩ đến cái đảo đất đỏ đó không người hỏi thăm lại có thời điểm mật rạp nghịch tập, quả thực trở thành đại phú soái giữa các đảo.

Phía chính phủ cũng có chút buồn bực, hiện ở đó đã tiến hành khai thác, chỗ dựa phía sau lại rất mạnh, hẳn muốn nhận mua cũng không có khả năng, như thế nào trước kia không có người phát hiện, trên đảo đó lại có dầu mỏ?

Người bên ngoài nói gì, Bảo Châu không biết, cô chỉ biết là Côn Sơn mua cổ phần công ty sản xuất kẹo que cho cô rồi, về sau cô có thể ăn kẹo que miễn phí đặc biệt chỉ dành riêng cho cô.

Đi đâu cũng không quên mang mấy cây đặt trong túi áo, có mấy vị phu nhân thấy cô ăn thú vị, tìm cô mua, muốn hưởng chút vận may của cô.

208. Chương 208: Ai Phải Lập Gia Đình?

Bảo Châu rất hào phóng, ai muốn đều cho, đám bà lớn ăn càng ăn càng nghiện, sau đó mọi người thường xuyên có thể nhìn thấy một số phu nhân một bên chơi mật chược, một bên trong miệng ngậm kẹo que, cái đó trong lúc ấy quả thực thịnh hành trong giới phu nhân toàn bộ Quảng Châu.

Vì vậy trong lúc nhất thời đầy đường đều là kẹo que, làm thị giác người xem rất mệt mỏi, Côn Sơn mỗi lần nhìn thấy một số phụ nữ thành thực ưu nhã, đang ngậm kẹo que, sẽ nghĩ tới Bảo Châu, khiến cho hẳn về sau cơ hồ nhìn thấy phụ nữ liền nhớ Bảo Châu, thiếu chút nữa phát điên.

Về sau cũng không lâu lắm, kẹo que không lưu hành nữa, đổi thành lưu hành kẹo đường, bởi vì một bộ trưởng phu nhân nào đó dùng kẹo đường chiêu đãi đại sứ phu nhân, đại sứ phu nhân khen không dứt miệng.

Côn Sơn cầu còn không được, kẹo que không lưu hành nữa, Bảo Châu đúng lúc cũng chán ăn rồi.

Thời gian không có kẹo que, là những ngày tốt lành, Côn Sơn chuẩn bị buổi chiều mang Bảo Châu đi leo núi, đột nhiên nhận được tin: “Thiếu gia, không tốt rồi! Cục cảnh sát điện tới, nói Thiếu phu nhân ở cục cảnh sát, kêu ngài qua đó xem.”

Côn Sơn nghe xong, nghĩ tới Thẩm Kỳ Lương ở gần cục cảnh sát, lập tức gọi điện thoại cho Thẩm Kỳ Lương, nhờ hẩn đi trấn an Bảo Châu trước, kêu Bảo Châu đừng lo lắng, hẩn sẽ lập tức tới ngay.

Thẩm Kỳ Lương vốn ở nhà ngã đầu ngủ say, tối qua một đêm không ngủ, vừa trở về không bao lâu, mới nằm xuống nửa giờ, đang mệt mỏi vô cùng, vừa định phân nản, nghe được Bảo Châu xảy ra chuyện, lập tức bò dậy, lao ra ngoài, lái xe đến cục cảnh sát, Vài phút sau, Thẩm Kỳ Lương đi vào, cuống quýt bắt lấy cánh tay một gã cảnh sát đang định đi ra ngoài: “Bảo Châu ở đâu?”

“Ai là Bảo Châu?” Đối phương không hiểu ra sao.

“Vạn Bảo Châu, vợ Lục Côn Sơn.” Về mặt Thẩm Kỳ Lương kích động.

“Ở bên kia trong căn phòng thứ ba.”

Thẩm Kỳ Lương chẳng quan tâm nói cảm ơn, nhanh chóng chạy tới, một cước đá văng cửa ra, nhìn thấy Bảo Châu đang ngồi uống trà bên trong, lo lắng hỏi: “Bảo Châu! Em sao rồi? Có bị thương không vậy?”

Bảo Châu lắc đầu, thò tay mời hẩn ngồi: “Thẩm đại ca, sao anh lại tới đây. Cục trưởng tiên sinh mời em uống trà, anh tới uống một ly.”

Thấy vẻ mặt cô thoải mái, Thẩm Kỳ Lương bình tĩnh lại, hỏi mọi người ở đây: “Ai có thể nói cho tôi biết, đây là xảy ra chuyện gì?”

“Là một hiểu lầm, hôm nay tôi và Bảo Châu đi tới một nhà hàng ăn cơm, vừa vận dụng phải một vị phu nhân trước kia kết thù oán với Bảo Châu, vị phu nhân kia đang định ăn một món, Bảo Châu kêu cô ta đừng ăn. Cô ta không nghe, còn mắng Bảo Châu vài câu, kết quả đột nhiên té xỉu. Có một không người hiểu chuyện, nói chẳng lẽ là Bảo Châu bỏ thuốc độc vào trong thức ăn. Nên đưa chúng tôi tới nơi này. Cục trưởng tiên sinh đã xin lỗi Bảo Châu, chúng tôi đang đợi thiếu gia tới, đưa trở về.” Hạ Nhược Lan nhàn nhạt giải thích nói, giải thích xong cô quay đầu, không hề nhìn Thẩm Kỳ Lương. Trong lòng một trận khó chịu, cô cảm giác mình và Thẩm Kỳ Lương không còn gì để nói nữa, nếu như trước kia còn có một tia hi vọng, vậy ngay tại vừa rồi Thẩm Kỳ Lương đã đem một tia hi vọng kia chặt đứt.

Hẩn mang dép lê và mặc áo ngủ, cứ như vậy vội vàng mà đến, trong mắt từ đầu đến cuối chỉ có Bảo Châu, không có liếc nhìn Hạ Nhược Lan cô một cái.

Thẩm Kỳ Lương nghe xong, cùng vị cục trưởng kia nói chuyện với nhau vài câu xong, kêu Bảo Châu đi về với hẩn.

Bảo Châu lên xe, Thẩm Kỳ Lương từ chỗ ngồi bên cạnh lấy ra một cái túi rất nặng đưa cho Bảo Châu: “Mấy ngày hôm trước anh đi Tế Nam, chỗ đó sản xuất rất nhiều mứt hoa hồng, anh mang về cho em một ít, đem làm bánh ngọt hay là ngâm nước đều được.”

Bảo Châu nói cảm ơn, tiếp nhận, móc ra một lọ, mở nắp ra dùng ngón tay móc ra một chút đặt vào trong miệng nếm thử: “Rất thơm, Hạ tỷ tỷ chị có muốn ăn hay không?”

“Tôi không ăn, đưa đây tôi cầm giúp cho.” Hạ Nhược Lan giúp Bảo Châu cầm đồ, lại cúi đầu không có dùng ánh mắt ái mộ như thường ngày nhìn Thẩm Kỳ Lương.

Thẩm Kỳ Lương dường như lúc này mới phát hiện sự hiện hữu của cô, có chút xấu hổ nói: “Thật có lỗi! Để cô chê cười, không phải tôi cố ý ăn mặc thế này đi ra ngoài đâu.”

“Không sao.” Hạ Nhược Lan như trước cúi đầu không có nhìn hẩn.

Qua một lát sau, Côn Sơn đến, xác nhận Bảo Châu không có chuyện gì, Côn Sơn yên tâm, một bên rút khăn mặt ra lau miệng dính đầy mứt hoa hồng cho cô, một bên lôi kéo cô nói vài câu cảm ơn Thẩm Kỳ Lương.

Hạ Nhược Lan đứng ở một bên nhìn xem, trong lòng chẳng biết tại sao trống rỗng, đột nhiên có một chiếc xe chạy về hướng này, sau đó nhanh chóng dừng xe lại, một người đàn ông chạy nhanh tới trước mặt cô, rất khoa trương đánh giá cô một hồi lâu mới nói: “Nhược Lan em không sao chứ? Làm anh lo lắng muốn chết!”

“Không có việc gì.” Hạ Nhược Lan nhìn Cù thiếu trước mặt, trán đầy mồ hôi, đáy lòng bắt đầu đã có biến hóa.

“Không có việc gì là tốt rồi, anh đưa em về nhà.”

“Chờ một chút.” Hạ Nhược Lan gọi hắn lại.

“Làm sao vậy? Có phải người của cục cảnh sát bắt nạt em? Anh giúp em thu thập bọn họ, yên tâm có anh ở đây, một người cũng chạy không được!”

“Không phải, em chỉ là muốn hỏi anh, có còn muốn kết hôn với em không?” Cô đã mệt mỏi, hai lần theo đuổi đàn ông, kết quả đều kết thúc trong thất bại. Hiện tại cô rất mệt mỏi, muốn tìm một bờ vai có thể dựa vào nếm thử hương vị được yêu, sau đó cho lòng của mình được nghỉ ngơi thật tốt.

“Cái gì?” Cù thiếu cho là mình nghe nhầm.

“Em hỏi anh còn muốn kết hôn với em không?”

“Muốn, mỗi ngày nằm mơ cũng muốn.” Có thể lấy cô làm vợ quả thực là mơ ước cả đời của hắn, nhất định có mặt mũi, hơn nữa rất cảnh đẹp ý vui.

“Được rồi!”

“Được cái gì?”

“Em nguyện ý gả cho anh.” Hạ Nhược Lan nói.

“A!”

“Anh không muốn? Quên đi.” Hạ Nhược Lan quay người muốn đi, bị Cù thiếu kéo lại: “Em đừng đi, anh sai rồi, anh là thật cao hứng, anh cười! Ngày mai anh sẽ cưới em!”

Về sau hắn nói cái gì nữa, Nhược Lan đều nhớ không được, cô chỉ nhớ rõ, từ giây phút này, cô dường như thật sự thả lỏng, không hề bàng hoàng bất lực, sợ hãi bị Thẩm Kỳ Lương cự tuyệt. Có loại cảm giác nhẹ nhõm, có lẽ cô nên sớm buông tay.

Chuyện Cù thiếu kết hôn, mọi người quyết định trước gạt Bảo Trân, không dám nói cho cô biết, sợ cô khó chịu.

Cù thiếu thật vui vẻ lập tức gọi điện thoại nói cho cậu, Lý thị trưởng không quá đồng ý, nhưng cũng không nói gì, sau khi cúp điện thoại gọi cho Côn Sơn, uyển chuyển nói không rất thích xuất thân của Hạ Nhược Lan.

Côn Sơn nói: “Cái này dễ thôi, thân thể của cô ấy tôi có thể giải quyết, Nhược Lan rất tốt. Thật sự muốn cùng Tiểu Cù một chỗ, chỉ cần hai người bọn họ vui vẻ, tôi thấy cũng không có vấn đề gì.”

209. Chương 209: Nhận Con Gái

Dừng một chút, Côn Sơn lại bổ sung nói: “Ngài không cần quá lo lắng, huống hồ tôi cảm thấy hai người bọn họ đều là nhất thời xúc động, cũng không phải suy nghĩ kỹ càng, dù sao có thể đi đến cùng hay không còn chưa biết.”

Nghe xong lời này của Côn Sơn, Lý thị trưởng an tâm hơn nhiều: “Tôi chỉ sợ người khác chê cười nó cưới một vũ nữ vào cửa, đứa nhỏ này xúc động, tôi sợ cả ngày nó kết thù với người ta.”

“Người khác nói cái gì không quan trọng, quan trọng là ... Chính ngài nghĩ đó có đúng hay không. Bọn họ nếu thật lòng yêu nhau, cùng một chỗ rất hạnh phúc, đó là chuyện tốt, vũ nữ là quá khứ của cô ấy, không phải tương lai. Nếu chỉ là nhất thời xúc động, đừng nên kết hôn vội quá, đợi thêm chút thời gian, để cho hai người bọn họ yên tĩnh suy nghĩ, thấy thích hợp thì kết hôn, không thích hợp có lẽ tự nhiên sẽ tách ra.” Hiện tại Côn Sơn chủ trương tự do yêu đương, người trong cuộc yêu thích, cao hứng mới quan trọng nhất.

Lý thị trưởng nghe xong cảm thấy có lý: “Vậy chuyện này giao cho cậu, Côn Sơn cậu giúp rồi.”

“Cái này ngài yên tâm.” Đều là người Lục gia, hẳn còn có thể bạc đãi sao, Nhược Lan và Tiểu Cù đối với Bảo Châu đều rất tốt, cần giúp đỡ, hẳn sẽ hết sức giúp.

Cúp điện thoại, Côn Sơn gọi Hạ Nhược Lan tiến vào thư phòng, Hạ Nhược Lan tựa hồ đoán được chuyện gì: “Thiếu gia, ngài tìm tôi có phải vì hôn sự của tôi không? Có phải người nhà Tiểu Cù nói gì đó?”

Côn Sơn gạt đầu, cũng không gạt cô: “Ngồi.”

“Thiếu gia, xuất thân tôi không tốt, bọn họ nếu chướng mắt, tôi cũng nhận. Chuyện hủy bỏ hôn lễ, tôi sẽ giải thích với Tiểu Cù.” Đáp ứng xong, cô cảm thấy mình rất xúc động, tựa hồ không nghĩ gì tới Tiểu Cù, không thể để người ta vì mình mà trở mặt với người nhà, một khi xảy ra vấn đề, cô lựa chọn rời đi.

Côn Sơn không nghĩ tới cô nhanh như vậy đã bỏ cuộc, nhíu mày lại: “Có phải cô cảm thấy tôi sẽ đứng về phía người nhà hẳn?”

“Cậu và Lý thị trưởng rất quen thuộc.” Hạ Nhược Lan khách quan nói.

“Nhưng cô cùng Bảo Châu càng quen thuộc, Bảo Châu xem cô là chị gái, cô đã là chị của cô ấy, thì là người nhà của tôi. Từ khi cô đến đây, cô đối với Bảo Châu rất tốt. Tôi sẽ đứng về phía cô và Tiểu Cù.” Côn Sơn nói, lập trường của hẳn cùng Bảo Châu giống nhau, đứng về phía bọn họ, thực sự kiên trì quan điểm của mình.

“Thiếu gia...” Hạ Nhược Lan rất cảm động, phảng phất đến giờ khắc này, cô có thể đem Lục gia trở thành nhà của mình, đem Côn Sơn trở thành người nhà của mình.

Côn Sơn cắt ngang lời cô: “Không cần nói cảm ơn, mặc kệ cô gả cho Tiểu Cù, hay Kỷ Lương. Chúng ta sớm muộn cũng là người một nhà, vừa rồi tôi nghĩ tới, nhà bọn họ đã quan tâm thân phận của cô, vậy tôi sẽ cho cô một thân phận, làm con gái nuôi của cha tôi được không?”

“Con gái nuôi? Lục lão gia sẽ đáp ứng sao?”

Côn Sơn gạt đầu: “Sẽ, cha tôi đời này sinh ra hai đứa con trai, còn thiếu một đứa con gái, trước kia thường xuyên lẩm bẩm muốn đứa con gái, nếu cô đồng ý, lát nữa tôi sẽ nói với cha tôi, cuối tuần mang cô trở lại Hồng Kông nhận cha nuôi.”

Nhược Lan suy nghĩ, gạt đầu: “Tôi đương nhiên đồng ý, như vậy Tiểu Cù có thể sẽ ít chịu ủy khuất một chút, chỉ là phiền toái thiếu gia và Lục lão gia, về sau tôi nhất định sẽ hiếu thuận Lục lão gia, chăm sóc tốt Bảo Châu.”

“Không phiền toái, về sau đều là người một nhà rồi. Cô hiếu thuận với cha, cha nhất định rất vui vẻ, Bảo Châu có thể cho người khác chiếu cố, sau này cô kết hôn, chạy tới chạy lui hai có thể rất vất vả, cô đồng ý thì thường đến thăm Bảo Châu, cùng Bảo Châu trò chuyện, nếu hai vợ chồng cô muốn, ở nhà của tôi cũng được.” Côn Sơn hào phóng nói.

Nhược Lan có chút ghen ngào: “Thiếu gia, cậu cùng Thiếu phu nhân thật sự đối với tôi rất tốt.”

“Nói những lời này là hi vọng cô đừng có gánh nặng tâm lý quá lớn, về phần đồ cưới, Thẩm mẹ sẽ phụ trách giúp cô chuẩn bị.” Thẩm mẹ chuẩn bị, đương nhiên là Côn Sơn bỏ tiền.

“Cảm ơn Thiếu gia, đồ cưới lấy từ sinh lễ a! Tôi đã thiếu nợ cậu quá nhiều rồi.”

“Không có gì, để tôi ra tiền!” Côn Sơn không muốn đem chuyện này phức tạp hóa, quan trọng nhất chính là đồ cưới này được đưa đến Cù gia hay Thẩm gia còn chưa biết, tất cả còn quá sớm, cho nên sao có thể dùng sinh lễ Cù gia chuẩn bị?

Vài ngày sau Côn Sơn và Bảo Châu cùng nhau dẫn Hạ Nhược Lan về Hồng Kông, Lục lão gia thật vui vẻ nhận đứa con gái nuôi từ trên trời rơi xuống này, hơn nữa đưa một đôi vòng ngọc thượng đẳng với tư cách lễ gặp mặt.

Lục Hoài Ninh vừa mới ở ngoài về, nghe nói cô muốn lập gia đình, trong lòng có chút tiếc hận, cô gái xinh đẹp ôn nhu như vậy trước kia hẳn không để vào mắt, hiện tại gả cho Cù thiếu tên phá gia chi tử kia, hơi đáng tiếc. Nếu lúc trước chính mình cưới cô, hiện tại sẽ không cả nhà cũng không muốn về a?

Hắn khá buồn bực, cho nên đã uống một chút, thời điểm đến Quảng Châu, đã say khướt, Côn Sơn kêu người đưa hắn trở về.

Lục Hoài Ninh bị người đưa về đến nhà, đá đá cửa: “Mở cửa!”

“Đến đây.” Diệp Dung Thanh chạy ra mở cửa cho Lục Hoài Ninh, cúi đầu đỡ hắn đến ghế sofa bên cạnh ngồi xuống: “Đại thiếu gia, sao cậu uống say như vậy? Tôi đi nấu chén trà giải rượu cho cậu!”

Lục Hoài Ninh lắc đầu: “Không muốn uống, người đàn bà chanh chua kia đâu rồi?”

“Đại thiếu phu nhân đi theo đại phu nhân cưới ngựa rồi.”

“Đi, rót cho tôi chén nước.” Lục Hoài Ninh đột nhiên cảm thấy miệng hơi khô.

Diệp Dung Thanh đi phòng bếp rót nước ra, Diệp Dung Thanh đưa nước tới, vừa định ngẩng đầu, Lục Hoài Ninh đột nhiên tới gần cô, ngửi ngửi mùi trên người cô, dùng ngữ điệu lỗ mãng bình thường không có ở bên tai cô phun nhiệt khí nói: “Em thơm quá...”

“Đại thiếu gia sinh ảo giác rồi, cậu nghỉ ngơi! Tôi đi phòng bếp nấu trà giải rượu cho cậu.” Diệp Dung Thanh thấy sắc mặt hắn đỏ bừng, lập tức có vài phần hoài nghi, lại mở chén trà ra. Nghĩ thầm không xong rồi, thiếu chút nữa cô quên mất. Vừa rồi cô giữ nhà, một bên hầm cách thủy một nồi được thiện bồ tát tráng dương, người bán thuốc nói đàn ông ăn hết cái này không muốn cô cũng khó khăn. Cô đã nghĩ trong nhà không có người, cô hầm cách thủy cũng không có người biết rõ, hôm nay cô còn cố ý thu thập một phen, mặc bộ đồ tây dương hơi lộ ngực, vốn định đợi tí nữa mang theo được thiện đi đến nhà Côn Sơn, sau đó được thiện cộng thêm cô trang điểm hấp dẫn, cô không tin Nhị thiếu gia không mắc câu.

Thế nhưng cô ra trận bất lợi, còn chưa đi ra ngoài, đại thiếu gia đột nhiên trở về, còn uống được thiện cô hầm, cái này không xong rồi.

Cô vừa muốn chuồn đi, bị Lục Hoài Ninh một phát bắt được cánh tay: “Chớ đi...”

Hạ Nhược Lan rất nhanh bắt đầu bận rộn việc hôn lễ, Lý thị trưởng chịu không nổi Cù thiếu không nhẽo, rốt cục kêu người đưa sính lễ tới, sính lễ rất phong phú.

Hạ Nhược Lan nhìn thấy sính lễ, cảm thấy đồ cưới rất có áp lực, kết quả không đợi Côn Sơn ra tay, Bảo Châu đã vội vàng kéo cô vào trong phòng, chỉ vào cặp da dưới đáy giường nói: “Hạ tỷ tỷ, cái đó là em tặng chị.”

210. Chương 210: Trở Lại Quê Quán

Hạ Nhược Lan tưởng rằng chỉ là một cái rương không, kết quả nặng dọa người, Hạ Nhược Lan dùng tất cả khí lực từ khi sinh ra tới giờ, mới đem rương kia từ đáy giường đẩy ra ngoài: “Thật nặng, là cái gì?”

“Vàng thôi.” Bảo Châu không biết phải đưa cái gì cho tốt, nghĩ tới nghĩ lui, vàng thôi là thực tế nhất, nên kêu ngân hàng đưa cho cô một rương nhỏ.

Hạ Nhược Lan rất im lặng: “Cái này cũng quá nhiều rồi, cô thật sự muốn tặng, tôi lấy một thôi làm kỷ niệm là được rồi, không cần nhiều như vậy.”

Hạ Nhược Lan mở rương ra, tùy ý cầm một thôi, có cảm giác lẳng đọng, cái kia không chỉ là một thôi vàng, còn là tâm ý của Bảo Châu.

Bảo Châu không có cường cầu, bởi vì cô cũng hiểu được rất nặng nói: “Hạ tỷ tỷ chị thật lười a! Đề đó có thể kêu Tiểu Cù Tử lấy cho chị mà!”

“Anh ấy cũng lấy không được, tôi lấy một thỏi là đủ rồi.” Hạ Nhược Lan lừa gạt nói, nghĩ thầm lấy một thỏi này, sắp tới chắc có lẽ Bảo Châu không lại tặng ỉnh lễ vật nữa, thật sự có quá nhiều rồi.

Kết quả không tới vài ngày Bảo Châu sôi nổi cầm một bộ đồ trang sức cho Hạ Nhược Lan: “Hạ tỷ tỷ, cái này cho chị.”

“Tại sao lại tặng đồ cho tôi?” Hạ Nhược Lan tiếp nhận, cho rằng chỉ là tầm thường.

Bảo Châu vui cười chạy đi, buổi tối sau khi Hạ Nhược Lan tắm xong lúc lật đồ cưới ra xem, tùy ý mở cái hộp kia ra, kết quả bị hoảng sợ.

Là trọn bộ đồ trang sức kim cương gồm vòng cổ, bông tai và vòng tay, vô cùng nặng, kỹ thuật lại vô cùng tinh tế tỉ mỉ.

Cái này so với khối vàng thỏi kia quý hơn nhiều, Hạ Nhược Lan cầm vòng cổ, vội vã đi gõ cửa phòng Bảo Châu.

“Vào đi.” Bảo Châu đang chải lông cho Tiểu Hoàng.

Hạ Nhược Lan đi qua, đem hộp châu báu mở ra trước mặt cô, vừa định hỏi sao cô lại tặng tôi đồ quý giá thế này, kết quả Bảo Châu kinh hô một tiếng: “Oa! Hạ tỷ tỷ vòng cổ này của chị thật xinh đẹp.”

Cô lộ ra kinh ngạc như là lần đầu tiên nhìn thấy bộ đồ trang sức này, chính mình đưa tại sao có thể là lần đầu tiên nhìn thấy?

Hạ Nhược Lan hơi có chút kinh ngạc thăm dò cô: “Trước kia cô chưa từng thấy qua sao?”

Bảo Châu lắc đầu.

“Thật đáng tiếc, xế chiều hôm nay cô tặng cho tôi cái vòng cổ này, có chỗ bị hư, tôi đang tính kêu chủ quán sửa lại, xem ra, cô không biết chỗ sửa, thật sự là đáng tiếc cho vòng cổ xinh đẹp như vậy.”

Bảo Châu vốn là người không biết giấu diếm, nghe xong lập tức nói: “Em giúp chị hỏi Thẩm đại ca.”

“Đây là Thẩm Kỷ Lương mua sao?”

Bảo Châu muốn sửa lời đã không còn kịp, cuốn ba tất lưỡi mà nói: “Không xong rồi, Thẩm đại ca không cho em nói với chị.”

“Hắn sẽ không trách cô đâu, cô giúp tôi hẹn hắn ra gặp mặt, ngày mai tôi tự mình trả lại cho hắn.” Hạ Nhược Lan đột nhiên không biết Thẩm Kỷ Lương là có ý gì, rõ ràng thờ ơ, rồi lại phải người đưa lễ vật đắt tiền như vậy, còn muốn mượn danh Bảo Châu.

Thẩm Kỷ Lương nghe Bảo Châu hẹn hắn, thật vui vẻ đi đến nhà hàng, còn cố ý ăn mặc anh tuấn suốt khí, đẩy cửa ra, hắn thấy bóng người sau tấm bình phong, hình như là một cô gái, tưởng rằng Bảo Châu, theo miệng hỏi: “Đồ đặc giúp anh đưa cho cô ấy chưa?”

Cô gái từ từ xoay người, từ sau tấm bình phong đi tới, chống lại ánh sáng đi tới trước mặt của hắn, khuôn mặt xinh đẹp kia cho dù là ở phía nghịch sáng, đều đẹp như huyền ảo, môi cô khẽ mở hỏi hắn: “Thẩm Kỷ Lương, anh đây là ý gì?”

“Cô, đã biết?” Thẩm Kỷ Lương hơi dừng lại một chút, nói: “Tôi không có ý gì, chỉ là muốn tặng cô chút lễ vật, chúc mừng cô kết hôn.”

“Vậy tại sao phải lén lút, không tự mình giao cho tôi?”

“Hôm qua tôi ở bên ngoài vừa vặn đụng phải Bảo Châu, nên thuận tiện nhờ Bảo Châu mang về, kêu cô ấy đừng nói ra, là không muốn tạo hiểu lầm gì.” Hắn kiếm cớ nói, thật ra hắn cũng không biết mình nghĩ như thế nào, khi nhìn thấy bộ đồ trang sức này, lại muốn tặng nó cho cô.

“Lễ vật quý giá như vậy, tôi vô công bắt thụ lộc (không có công không nhận thưởng), anh nhận về đi!”

“Vì sao? Tôi cảm thấy bộ trang sức này rất thích hợp với cô, với tư cách bạn bè, tôi tặng đồ cho cô, cũng không có gì a?” Cô cầm lấy đem làm đồ cưới cũng có mặt mũi, không phải sao?

“Nếu như không yêu tôi, thì đừng rất tốt với tôi, tôi rất dần, sẽ coi là thật.” Hạ Nhược Lan nói xong đem trang sức đặt lên bàn, bọn họ nếu như nhất định phải đâm phá tầng cửa sổ kia, hẳn là người nhất gan, vậy cô đến là được rồi.

“Cô yêu tôi?” Trước kia hẳn chỉ hoài nghi không dám xác định, sợ hẳn là tự mình đa tình.

“Đã từng.” Bây giờ thì cô đã định buông tay, đang ở trong cố gắng trong.

“Vậy sau này?”

“Tôi sẽ cố gắng yêu chồng của tôi.” Cho nên phần lễ vật này cô tuyệt đối không thể nhận, Hạ Nhược Lan đẩy cửa ra, lưu lại Thẩm Kỳ Lương không biết làm sao đứng tại chỗ, bộ trang sức kia im im lặng lặng nằm trên bàn, như là nói người nào đó rất bất đắc dĩ.

Hạ Nhược Lan bận rộn chuẩn bị hôn lễ, mặc dù có ý giấu diếm, nhưng Bảo Nguyệt không cần thận nói lời miêng.

Sau khi Bảo Trân biết, mỗi ngày đến quây phá.

Cù thiếu không chịu gặp cô, sợ cô tổn thương Nhược Lan, đem Nhược Lan dấu đi, cũng không cho cô gặp.

Cô tìm Bảo Châu quây, tìm Côn Sơn náo, khóc hô hào nói, chị gái với anh rể không thương cô, ngược lại đi giúp người ngoài.

Côn Sơn mới đầu còn có năng lực khuyên nhủ, càng về sau cảm thấy cô thật càn quấy, chịu không nổi nữa, vừa lúc Vận Thành bên kia gọi điện thoại đến mời Lục lão gia trở lại Vận Thành tham gia lễ khai trương bệnh viện từ thiện do Lục lão gia bỏ tiền ra, Côn Sơn định mang theo Bảo Châu cùng Lục lão gia trở về một chuyến, một là lo lắng lão gia tử, hai là muốn thanh tịnh vài ngày.

Cù thiếu và vợ tương lai vốn muốn đi theo, nhưng chuẩn bị hôn sự quan trọng hơn, Côn Sơn để hai người bọn họ lại Quảng Châu.

Đã trở lại Vận Thành tham gia nghi thức khai trương, mấy bà lớn đều biểu lộ muốn tham gia, Lục lão gia cảm thấy nhiều người phiền toái, ông là đi tham gia nghi thức khai trương, chứ không phải đi du sơn ngoạn thủy, mang nhiều vợ như vậy làm gì? Cuối cùng chỉ quyết định dẫn theo Bát phu nhân ông thích nhất cùng đi. Ôn tiểu thư nghe xong, chạy đến Lục gia, đòi đi cùng, nói cô chưa từng đi cùng với Lục lão gia, không cho cô đi, chính là xem thường cô.

Con dâu tính tình nóng nảy như vậy, ông nào dám một mình mang cô đi, tìm người đi theo trấn áp cô. Lục Hoài Ninh nói có việc đi không được, đại phu nhân ước gì có thể thừa cơ hội này trở lại bên cạnh lão gia, từ khi chuyện quặng mỏ của Lục Hoài Ninh đổ bể, lão gia đối với bà cũng lãnh đạm rất nhiều.

Bà tức giận dứt khoát đi cùng con trai ra ngoài ở, thế nhưng bà cũng không thể sống cả đời với con trai a? Mất thấy con càng ngày càng không được cưng chiều, nếu bà không quay về bên cạnh lão gia, ở bên gối lão gia thổi gió, chỉ sợ về sau Lục Hoài Ninh sẽ không còn vị trí gì trong nhà nữa.

211. Chương 211: Ý Xấu

Côn Sơn đi gặp nhiều người, Thẩm mẹ phải giúp Nhược Lan chuẩn bị đồ cưới, A Long A Hổ hiện tại chức vị quan trọng cũng có việc bận rộn, liền chỉ dẫn theo Tiểu Đông cùng đi.

Kết quả vừa đến Vận Thành, Tiểu Đông đã xui xẻo, Ôn tiểu thư nói: “Người kia, chính cậu, qua giúp tôi nâng rương này lên xe.”

Một hồi lại mang nước, một hồi mở cửa sổ, Tiểu Đông nhần nại đủ thứ, nghĩ thầm tôi cũng không phải người hầu của cô, chính cô mang theo người hầu, làm gì phải luôn sai tôi?

Ôn tiểu thư nghĩ tiểu tử này thoát nhìn rất dễ bắt nạt, không bắt nạt hẳn thì bắt nạt ai, thời điểm xuống xe, Ôn tiểu thư lại bắt đầu chỉ huy: “Tiểu Đông, giúp tôi đem rương kia lên lầu đi.”

Bảo Châu nghe được, cô thấy Ôn tiểu thư này tùy tiện như vậy, một chút cũng không nể mặt Tiểu Đông, cảm giác mình không thể quá khách khí nữa, đem Tiểu Hoàng mình ưa thích nhất nhét vào trong ngực Ôn tiểu thư: “Chị dâu, Tiểu Hoàng nhờ chị ôm một chút.”

“A! Bắn chết đi được, tôi ôm nó làm gì?” Ôn tiểu thư né vài bước, cô không muốn ôm cái con chim to thoát nhìn hung hăng kia.

Cô không muốn ôm, Tiểu Hoàng cũng không muốn cho cô ôm, nó không thích mùi nước hoa đậm đặc trên người Ôn tiểu thư, ngửi thấy đầu đã muốn choáng luôn, Tiểu Hoàng quay đầu đi, dùng móng đối với cô đánh rầm một cái, Ôn tiểu thư như bị mười cái máy sấy dùng sức thổi một phen, tóc đều rối loạn, trên người tất cả đều là một mùi rầm thú.

Tiểu Hoàng phạm lỗi, sợ hãi hướng vào trong ngực Bảo Châu, không dám nhìn Ôn tiểu thư.

Bảo Châu thấy nó vui đầu trong lòng ngực của mình, cho rằng nó mệt mỏi, không hề bắt nó đưa cho Ôn tiểu thư, ôm nó đi vào phòng, lầm bầm: “Tiểu Hoàng ngoan, chị lập tức tìm mền gối cho cưng.”

Tiểu Hoàng nghe vậy đầu chôn ở trong ngực Bảo Châu, vui thấp hơn, giả bộ ngủ!

Ôn tiểu thư thấy mọi người tiến vào, quay đầu lại hướng Tiểu Đông rống: “Thất thần cái gì? Còn không đem rương của tôi đi vào.”

Tiểu Đông thấy tất cả mọi người tiến vào, đi qua nâng rương của Ôn tiểu thư lên, sau đó ngay tại lúc Ôn tiểu thư muốn quay người, Tiểu Đông đem rương đặt xuống bên cạnh tay cô: “Đại thiếu phu nhân, cô tự cầm a! Tôi còn phải giúp Thiếu phu nhân xách đồ đạc.”

“Côn Sơn không phải cầm đồ cho cô ta rồi sao?”

“Tôi xách cho Tiểu Hoàng được không?” Hần tình nguyện xách đồ cho Tiểu Hoàng cũng không muốn xách cho cô, bởi vì Tiểu Hoàng sẽ không khi dễ hắn.

Tiểu Đông mang theo hành lý của Tiểu Hoàng, sải bước tiến vào bên trong.

Ôn tiểu thư tức giận nhìn trái phải không người, cắn răng một cái chính mình mang theo rương tiến vào.

Kết quả đến bên trong, mọi người từng người trở lại phòng của mình, người hầu cô mang theo phải đi hầu hạ đại phu nhân, cô chỉ có thể tự mình mang rương đi tìm phòng Lục Hoài Ninh, ở trên hành lang gặp được Côn Sơn, Côn Sơn thấy cô là một phụ nữ lại phải xách đồ nặng như vậy, giúp cô xách lên phòng Lục Hoài Ninh, Ôn tiểu thư nhìn thấy Côn Sơn giúp mình cất kỹ rương hòm, đột nhiên có chút thất thần nghĩ, nếu lúc trước cô gả cho Lục Côn Sơn có lẽ thật tốt đi? Vừa đẹp trai lại có tiền, còn rất lịch sự.

Trách không được, cái con hát kia tình nguyện làm thiếp, cũng muốn gả cho Lục Côn Sơn.

Không đợi cô phục hồi tinh thần lại, Côn Sơn đã quay người trở về phòng mình.

Bảo Châu đã chăm chỉ mang đồ đạc lấy ra, thuần thực bỏ vào trong tủ. Trải xong giường, Côn Sơn đi qua vừa hỗ trợ cất rương hòm, vừa nói: “Như thế nào không đợi anh đến?”

“Em muốn giúp anh.” Không muốn để cho Côn Sơn làm một mình, sẽ mệt mỏi.

“Nha đầu ngốc.” Côn Sơn kêu cô đi tắm lát nữa xuống lầu ăn cơm, Bảo Châu lắc đầu; “Cùng nhau tắm, em giúp anh ấn chân, Côn Sơn nhà em thật cực khổ.”

Côn Sơn nghe xong, nghĩ thầm rất lâu không có tắm uyên ương, nhưng có lẽ người trong nhà đang đợi bọn họ xuống ăn cơm rồi, hắn nào dám cùng Bảo Châu cùng nhau tắm, phụ giúp Bảo Châu tiến vào phòng tắm, xả nước cho cô: “Em tắm đi, anh đi lấy cái chậu vào gội đầu cho em.”

Bảo Châu ngâm mình trong bồn tắm, Côn Sơn ngồi ở một bên chịu khó gội đầu cho cô, chờ hắn gội đầu cho Bảo Châu xong, ngẩng đầu nhìn lên, Bảo Châu đã sớm tựa vào bên hồ tắm ngủ rồi.

Côn Sơn thở dài, thò tay muốn đem bể cô dậy, kết quả Bảo Châu nằm mơ thấy mình đang đánh nhau, có người đoạt bánh nướng của cô, cảm giác được có người tới gần, Bảo Châu vô ý thức giơ tay dùng sức kéo một cái: “Đem bánh nướng trả lại cho tôi! Giao bánh không giết!”

Côn Sơn không có phòng bị, đã ngã tiến vào trong bồn tắm, quần áo ướt cả.

Côn Sơn vóc dáng vừa cao vừa nặng, đập xuống một cái, Bảo Châu lập tức tỉnh lại, ngẩng đầu nhìn về phía Côn Sơn quần áo ướt sũng: “Côn Sơn, sao anh mặc quần áo tắm rửa? Có phải rất thú vị không?”

Côn Sơn rất muốn khóc, cởi quần áo ra, một tay bắt lấy cánh tay của cô, thở dài nói: “Không được nhích, tiểu nha đầu ngồi đằng hoàng, chờ anh tắm xong, xem anh thu thập em thế nào!”

Bảo Châu căn bản không sợ hãi, chẳng những nhích tới nhích lui, lúc Côn Sơn tắm rửa, cô ngồi ở một bên chơi nước, ca hát: “Trước cửa cầu lớn, một đám vịt bơi qua, mau tới mau tới đếm một chút, hai bốn sáu bảy tám...”

Nếu như nói Côn Sơn trước một giây đối với cô còn rất xúc động, Bảo Châu vừa ca hát, hẳn lập tức không còn ý xấu kia nữa, tiểu nha đầu càng ngày càng đáng yêu, hẳn làm sao ra tay được?

Côn Sơn rất nhanh tắm xong, đem Bảo Châu vớt lên lau mình cho cô, chịu mệt mỏi ôm cô đến trên giường, lại đi đến tủ cầm quần áo mặc cho hai người, đợi đến lúc hai người xuống lầu đã là một tiếng đồng hồ sau.

Thấy tất cả mọi người đã tới dùng cơm, Côn Sơn hơi ngượng ngùng: “Bởi vì có chút chuyện làm trễ nãi, tội con đến muộn, thật có lỗi.”

Lục lão gia bây giờ nhìn Côn Sơn cùng Bảo Châu, là thấy thế nào cũng thuận mắt, không thềm để ý, hiền lành cười cười: “Không sao, các con còn trẻ, ngẫu nhiên ngọt ngào một chút, cha có thể hiểu được. Cha đã kêu phòng bếp chữa đồ ăn cho hai con, Tiểu Nha con mang đồ ăn lên đi.”

Côn Sơn biết rõ ông hiểu lầm, nhưng giải thích sợ sẽ làm trò cười ọi người, liền không có giải thích, kẹp một đĩa thức ăn cho lão ba: “Cha ăn đi.”

Lục lão gia cười gật đầu, rất có cảm giác vui sướng nhìn thấy con cái trưởng thành, mấy năm nay ông nhìn thấy Côn Sơn từ một tên con đồ, từng bước một trở nên cường mạnh, đến hôm nay, đã có được gia nghiệp to lớn, đối với đứa con trai này, ông càng ngày càng yên tâm, ngược lại là con trai trưởng làm ông có chút bận tâm, bản tính Hoài Ninh cũng tốt, chỉ là mấy năm gần đây bởi vì Côn Sơn thành công, chính mình ép mình làm cho nóng vội, đi lên đường quanh co, bây giờ bắt đầu lại từ đầu, từ từ làm lại, vậy cũng tốt.

Ôn tiểu thư nghĩ thầm Lục Côn Sơn người biết nịnh bợ, chẳng lẽ ta không biết, cô cũng kẹp một đĩa thức ăn cho Lục lão gia: “Cha ăn đi.”

Lục lão gia miễn cưỡng ăn hết một ngụm, đối với Ôn tiểu thư nói: “Hàng xóm xung quanh, cha đã phái người thông báo, đợi lát nữa có thể sẽ đến đây, bọn họ đều muốn gặp con dâu trưởng, chút nữa con lên lầu sửa soạn lại, nước hoa kia cũng đừng dùng.”

212. Chương 212: Không Cần Nói Cho Côn Sơn

“Vâng.” Ôn tiểu thư mặt ngoài đáp ứng, trong lòng lại không đồng ý, nghĩ thầm đây chính là nước hoa cao cấp, mấy đồ nhà quê kia nhất định chưa thấy qua, cô muốn dùng, còn phải dùng nhiều hơn mọi ngày. Lần này cô trở về, viếng mồ mả tổ tiên là giả, chủ yếu vẫn muốn khoe khoang cô có khí chất phu nhân giàu có, tốt nhất tất cả mọi người ca ngợi cô, ghen ghét cô, hâm mộ cô. Làm cho Bảo Châu kia mất mặt mũi, cô muốn thừa dịp lần này trở lại quê quán một lần nữa lấy mặt mũi về.

Không biết Sơn Tây sản xuất than đá, mấy ông chủ lớn có tiền còn nhiều, Lục lão gia là thương nhân lớn, bạn bè của ông và hàng xóm, phần lớn đều là loại nhân vật này.

Đợi cô ăn mặc lộng lẫy trang điểm xinh đẹp xuống lầu đón khách, đã thấy cả phòng khách mọi người đều ăn mặc rất sang trọng.

Nhưng Ôn tiểu thư không sợ, cô muốn chính là: các người bọn có tiền quê mùa này, biết rõ cái gì gọi là nhãn hiệu lớn sao? Đừng tưởng rằng mặc vài món quần áo đắt tiền đi ra, có thể cho là giàu có, kiêu ngạo mà cười cười đi về hướng đại phu nhân: “Mẹ, con ra rồi.”

Đại phu nhân dẫn cô đi đến trước mặt một người phụ nữ trung niên: “Tiểu Ôn, đây là dì Tần a.”

“Dì Tần.” Ôn tiểu thư ngọt ngào kêu một tiếng, lại không vội rời đi, tựa hồ là trong lúc lơ đãng giơ tay lên, lộ ra một cái vòng tay vàng khảm ngọc.

Dì Tần kia nhìn thấy, cười với Ôn tiểu thư nói: “Đại thiếu phu nhân vòng tay này là nhà chồng tặng sao?”

“Không phải, là con tự mình mua, rất đẹp a?” Trong lòng Ôn tiểu thư lập tức đã nhận được một tia hư vinh thỏa mãn.

Lại thấy dì Tần hơi thở nhẹ ra một hơi nói: “Khó trách, dì còn đang nghĩ Lục gia như thế nào lại tặng một cái vòng tay không đủ tinh xảo như vậy cho con.”

Vận khí Ôn tiểu thư không tốt, trùng hợp đụng phải một vị trước kia thích nhất cùng đại phu nhân khoe khoang, dì Tần này ở Vận Thành xem như có danh tiếng, rất thích khoe khoang, đại phu nhân cũng ưa thích khoe khoang, hai người bởi vậy cùng chung chí hướng trở thành bạn bè, thói quen khoe khoang với nhau lại không có sửa.

Dì Tần hơi đẩy cổ tay áo lên, lộ ra chiếc vòng bằng vàng rất lớn trên tay. Nếu như Bảo Châu ở một bên nhìn xem, khẳng định phải sợ hãi thán phục, bà mang theo cái kia, như thế nào còn có thể bảo trì cân bằng, không ngã sắp xuống sao?

Cao thủ trong dân gian!

Sắc mặt Đại phu nhân không tốt lắm đem Ôn tiểu thư, kéo qua một bên, trách cứ cô nói: “Không biết đeo cái hơi lớn chút sao?”

Ôn tiểu thư rất ủy khuất: “Con không có cái lớn hơn.”

“Vậy thì mang nhiều mấy cái, cái này của con so với dây xích còn không bằng, được rồi, đoán chừng con cũng lấy không ra mặt hàng nào tốt, đợi lát nữa con đừng nói chuyện với Hoàng phu nhân, bà ta có một vòng cổ phi thúy vô cùng quý. Đó là người phụ nữ mặc quần áo màu vàng, đồng hồ tay của bà ta rất cao cấp.”

“Vậy con nói chuyện với anh?” Ôn tiểu thư há hốc mồm.

“Con tự tìm đi!” Đại phu nhân nói xong quay người cùng người khác nói chuyện, mặc kệ cô.

Ôn tiểu thư bước đi, nhìn thấy một người đàn ông trung niên gầy như que củi, đi qua cùng hần chào hỏi: “Tiên sinh chào ngài.”

“Chào tiểu thư, thơm quá a! Giống mùi nước hoa của Diễm Hồng nhà tôi.” Người đàn ông kia mê đắm nói, hần thích mùi này, quá đậm đặc cũng đủ kích thích.

Ôn tiểu thư rất cục kiếm được tri âm, hai người câu được câu không hàn huyên, kết quả qua một lát chỉ thấy đại phu nhân mặt lạnh hướng cô đi tới, đối với người đàn ông kia nói câu cách con dâu tôi xa một chút xong, đem Ôn tiểu thư kéo đến bên cạnh, xụ mặt nói: “Vừa rồi con nói gì với hần? Hần là người không đứng đắn nhất trong xóm, trong nhà đã có năm con vợ bé rồi, vẫn còn đến kỹ viện nuôi ba bốn kỹ nữ, con cũng không sợ ném đi thân phận của mình.”

“À? Ông ta nói Diễm Hồng là ai?”

“Kỹ nữ trong kỹ viện.”

“A!” Ôn tiểu thư nghe xong hận không thể lập tức tắm rửa, tẩy sạch mùi nước hoa trên người, lão gia hỏa kia lại còn nói nước hoa cao cấp của cô giống của kỹ nữ dùng, làm sao có thể, đây chính là hàng cao cấp!

“Đừng a! Chính mình mất mặt, con hoặc là tự mình tìm trở về, hoặc là làm cho Bảo Châu cũng mất mặt, bằng không mẹ làm sao còn mặt mũi nhìn người khác.”

Cái này cô thích: “Mẹ yên tâm, con sẽ không để cho Bảo Châu lấn áp danh tiếng của con.”

Ôn tiểu thư nói xong mỉm cười đi về hướng Bảo Châu đang từ trên lầu đi xuống, cùng cô so sánh diễm lệ, Bảo Châu lộ ra đơn thuần đáng yêu lại không mất quyền rũ, một bộ sườn xám cải tiến màu thủy lam phía trên có thêu đôi bướm, dài hơn đầu gối một chút, không có mang vòng tay, cũng không có mang vòng cổ, chỉ đeo theo một đôi bông tai lưu tô hồng nhạt.

Tiểu nhân canh sông mì sợi như vậy còn dám cùng cô đấu?

“Bảo Châu, theo giúp chị đi làm quen.” Ôn tiểu thư lôi kéo cô đi trước đến trước mặt dì Tần, vừa định giới thiệu cho hai người làm quen, Bảo Châu mở miệng trước: “Dì Tần, dì khỏe a!”

“Ôi!!!! Là Bảo Châu à! Càng đẹp ra rồi.” Dì Tần thấy vẻ mặt tươi cười của Bảo Châu, cảm thấy cô rất làm người khác ưa thích, trước kia cũng đã từng gặp mặt. Bà là người gặp yếu tắc yếu, gặp mạnh tắc mạnh, nếu người muốn dùng châu ngọc đầy người lấn áp quần phượng, thật có lỗi bà giàu có ở chỗ này.

Nếu con gái rệu của người, không tranh không đoạt, bà ngược lại cảm thấy rất thoải mái, cô gái trẻ tuổi, ăn mặt thanh thuần mộc mạc như vậy thật tốt, châu ngọc mặc dù tốt, lại không thích hợp với phụ nữ còn trẻ, trang phục có lẽ chẳng những không tăng thêm hàm súc thú vị, ngược lại sẽ lộ ra vẻ người lớn, Bảo Châu lần này bộ dạng không trau chuốt, làm bà rất thưởng thức.

Ôn tiểu thư hơi phiền muộn, người phụ nữ hay so sánh này như thế nào đối với Bảo Châu khách khí như vậy? Hơn nữa còn khen ngợi Vạn Bảo Châu! Dựa vào cái gì? Cô có điểm nào so ra kém Vạn Bảo Châu hả?

Ôn tiểu thư đem cô kéo đến trước mặt vị Hoàng phu nhân, có vòng cổ trong truyền thuyết rất quý, thoát nhìn mắt cao hơn đầu, không đợi Ôn tiểu thư mở miệng, Hoàng phu nhân đột ngột chủ động mở miệng: “Bảo Châu! Không nghĩ tới con cũng trở về, nhớ năm đó ở nhà thị trưởng, chúng ta còn cùng thị trưởng phu nhân chơi mặt chược.”

Bảo Châu nhớ tới vị Hoàng phu nhân này: “Bà đã cho con một viên kẹo.”

“Đúng rồi, không nghĩ tới còn có thể gặp lại con.”

Ôn tiểu thư ở một bên nghe cảm thấy buồn bực, nghĩ thầm các người vì sao không nói chuyện trang sức, không ganh đua so sánh cái gì, chẳng lẽ là mẹ chồng lừa gạt cô, vị Hoàng phu nhân này kỳ thật không thích ganh đua so sánh? Cô thử sờ lên vòng cổ của mình, kết quả Hoàng phu nhân liếc nhìn qua, một cái vòng cổ nhỏ như vậy, có cái gì sờ mó vào?

Ôn tiểu thư càng không nghĩ ra, cô cố ý hỏi Bảo Châu: “Bảo Châu, sao em không đeo vòng cổ?”

“Em không tìm thấy.” Bảo Châu thè lưỡi, cúi đầu nhỏ giọng nói ra. Cô thích lật đồ đạc loạn xạ, lật tới lật lui có đôi khi đồ đạc sẽ tìm không thấy nữa.

“Cái đó rất quý sao?” Ôn tiểu thư nhìn có chút hả hê hỏi.

Bảo Châu gạt đầu, hơn nữa nhìn một cái đối với cô nói: “Chị đừng nói cho Côn Sơn a!”

“Chị đã biết.” cô nhất định sẽ nói cho Lục Côn Sơn.

213. Chương 213: Trêu Hoa Ghẹo Nguyệt

“Vây đeo cái này này, sau khi buổi tiệc kết thúc, phái người đưa đến này của dì là được rồi. Tôi vừa vặn sợ cái này quá nặng sẽ đứt, mang thêm một chiếc. Làn da con trắng, cái này thích hợp với màu da của con.” Hoàng phu nhân nghe xong, từ trong túi móc ra một chiếc vòng cổ dự phòng đưa cho Bảo Châu đeo lên.

Ôn tiểu thư ở một bên nhìn xem, trong lòng buồn bực sắp nổ tung.

Đợi từ biệt Hoàng phu nhân kia, Ôn tiểu thư kéo cô tới trước mặt người đàn ông trung niên vừa rồi nói chuyện với cô, đang tính giới thiệu, người đàn ông kia thấy là Bảo Châu, đột nhiên lui về phía sau hai bước, quay người chạy, Ôn tiểu thư cảm thấy rất kỳ quái, dậm chân giọng chửi bới: “Chạy cái gì! Gặp mặt một cái, cũng không thiếu đi một chân.”

“Sẽ thiếu đấy.” Bảo Châu ở bên cạnh bình tĩnh đáp.

“Cái gì?”

“Lần trước hần đùa giỡn em, bị Côn Sơn cắt đứt chân. Thoạt nhìn khỏe rồi! Chạy nhanh như vậy.” Bảo Châu ăn hết một miếng rau xanh trong đĩa, cảm thán nói.

Ôn tiểu thư đột nhiên nhớ tới có lần cô bị người ta đùa giỡn, sau đó Lục Hoài Ninh biết, đối với cô tát một cái, kêu gào: Cô cái đồ dê tiện này, ai bảo cô ăn mặc trêu hoa ghẹo nguyệt như vậy!

Thật sự là càng so càng bị thương, so một mỗi, Ôn tiểu thư dứt khoát không so nữa, thở dài hướng trên ghế sa lon bên cạnh ngồi xuống.

Bảo Châu cũng đi một rồi, ngồi ở bên cạnh cô cái miệng nhỏ ăn lấy đồ ăn trong mâm, nói nhiều như vậy, cuối cùng có thể ăn cơm.

Ôn tiểu thư ngồi nghỉ ngơi một hồi, ăn chút gì về sau, lại có khí lực, trông thấy Côn Sơn, thêm mắm thêm muối nói: “Côn Sơn! Vừa rồi Bảo Châu không có đeo vòng cổ, chị hỏi cô ấy nói là không tìm được, chị đoán có thể là đã làm mất rồi, cậu thật đúng là phúc khí tốt, có thể lấy được một người như Bảo Châu làm mất đồ còn không có chút kinh hoàng nào, một người vợ vô cùng bình tĩnh.”

Côn Sơn nghe xong, Ôn tiểu thư cũng không thấy hấn có biểu cảm như cô mong muốn, Côn Sơn không có tức giận, một chút cũng không có, mang theo vẻ mặt cảm ơn đã khen tặng, hướng phía Bảo Châu đi qua, thấy cô yếu ớt ngồi ở đó, ngồi xổm người xuống hỏi cô: “Sao mới ăn có một chút vậy? Có phải vì mất vòng cổ không?”

“Anh biết? Có phải em rất ngốc không, lại tìm không ra.” Vẻ mặt Bảo Châu rất ngốc, cúi đầu hỏi hấn, bởi vì cái này không phải lần đầu tiên, là rất nhiều lần làm mất đồ rồi.

“Không có việc gì, về sau trở về Quảng Châu, chúng ta nuôi một con chó có khứu giác đặc biệt nhảy bện, để nó chuyên môn giúp em tìm đồ, em ném, nó nhặt được không?”

“Có loại chó nhỏ không?”

“Không có, nhưng anh sẽ làm chó nhỏ tìm đồ cho em, được không?” Côn Sơn nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, dịu dàng dụ dỗ nói.

“Được.”

“Vậy thì ăn nhiều một chút, vừa mới anh có nhìn thấy bánh ngọt em thích ăn, lần này thời gian cấp bách, nên không tìm được bao nhiêu nguyên liệu nấu ăn, đem mấy món quê nhà đều làm hết, anh cảm thấy như vậy rất tốt.” Côn Sơn nói xong lấy một miếng bánh ngọt bỏ vào trong đĩa cô.

Bảo Châu ném một miếng, lập tức cười đến mặt mày cong cong: “Là nhân đậu đỏ nha.”

“Vừa rồi anh còn ăn trúng một cái bánh nhân táo đỏ, cái này nếu táo đỏ sẽ cho em ăn, nếu đậu đỏ thì anh ăn.” Côn Sơn dùng chiếc đũa mở bánh ra, thật đúng là nhân táo đỏ.

Bảo Châu nói: “Em ăn no rồi.”

“Em ăn nửa cái, anh giúp em ăn nửa cái còn lại.” Côn Sơn rất dễ nói chuyện nói.

Nhìn hai người bọn họ chàng chàng thiếp thiếp ăn bánh, Ôn tiểu thư đứng ở một bên nhìn hồi lâu càng xem càng tức giận, vì cái gì Lục Hoài Ninh nhà cô chưa từng ăn đồ ăn thừa của cô?

Sáng sớm hôm sau mọi người xuất phát đi tế tổ, Ôn tiểu thư vừa mới xuống xe, nhìn thấy xa xa là núi cao, lòng bàn chân đã bắt đầu nhũn ra: “Cao như vậy!”

Nghe nói phần mộ tổ tiên chôn cất ở giữa ngọn núi kia, xuống xe về sau phải đi bộ, đại khái phải đi mấy giờ mới có thể lên tới, cho nên bình thường đều là buổi sáng sớm khởi hành, xuống núi trước xế chiều.

Lục lão gia không cho là đúng: “Đứng đây thấy xa thôi, đi nào! Trước khi trời tối chúng ta phải xuống núi, vào đêm, trên núi có thể sẽ có sài lang dã thú qua lại.”

“Không được, con không đi.” Ôn tiểu thư nói xong quay người muốn đi vào trong xe.

“Vì sao? Đây không phải lúc con giở tính trẻ con, cả nhà cùng con đến viếng mộ mả, nếu con đi trở về, về sau cũng đừng lại đến gặp cha, cha không có đứa con dâu như con.” Lục lão gia rất cục không thể nhịn được nữa.

Ôn tiểu thư thấy lớn chuyện, đang muốn nhận lỗi, đột nhiên cảm thấy có chút muốn ói, cúi đầu chạy sang một bên bắt đầu ói, cái gì cũng không có ói ra, chỉ cảm thấy trong dạ dày khó chịu: “Ợ...”

Thấy sắc mặt cô tái nhợt, không giống như giả vờ, Lục lão gia quan tâm một câu: “Tiểu Ôn, con sao vậy?”

“Con cũng không biết, chỉ là muốn ói.”

“Có phải là có tin vui hay không?” Trong lòng Đại phu nhân cao hứng, bà trông mong cháu trai đã lâu rồi.

Lục lão gia nghe xong, thật đúng là không thể mang cô lên núi, vạn nhất trên đường vấp ngã làm tổn thương trưởng tôn tương lai của ông thì sao?

Ngữ khí hòa hoãn xuống: “Vậy để kêu lái xe đưa con trở về tìm bác sĩ nhìn xem, mọi người ai cùng nó trở về?”

Đại phu nhân không muốn leo núi, xung phong nhận việc cùng con dâu: “Lão gia, tôi đi về với Tiểu Ôn!”

“Cũng được.” Lục lão gia kêu xe đưa hai người rời đi, một đoàn người hướng trên núi đi đến.

Chờ bọn hắn tể tử xong, lúc về đến nhà, Ôn tiểu thư đang nghiêng nửa người, tựa ở trên ghế sa lon uống thuốc bổ, thấy bọn họ trở về rồi, cũng không ngồi dậy, chỉ là mỉm cười nói: “Cha, mẹ đã dẫn con đi khám, bác sĩ nói con có tin vui.”

“Tốt! Hoài Ninh rốt cục có con rồi, con dưỡng thai cho tốt, muốn ăn cái gì, hay muốn cái gì có thể nói với cha.” Lục lão gia thật vui vẻ, nói trở lại Hồng Kông nhất định tự mình chọn một phần lễ đưa cho cô an thai.

“Cảm ơn cha.” Ôn tiểu thư cười rất đắc ý, đợi sau khi Lục lão gia lên lầu, Ôn tiểu thư đã đắc ý hơn, chỉ huy Tiểu Đông: “Tiểu Đông! Đi lấy một chút mứt hoa quả đến cho tôi.”

“Tôi...” Tiểu Đông định từ chối.

Ôn tiểu thư sau một khắc dùng ngữ khí của thiên tử nói với chư hầu nói: “Không muốn cho tôi ăn, đây chính là trưởng tôn của Lục gia cơ, nếu nó bị đói, cậu đảm đương được sao? Cả Lục Côn Sơn cũng bảo vệ không được cậu.”

Được, Tiểu Đông nhận mệnh đi lấy mứt hoa quả.

Bảo Châu nhìn mứt hoa quả rất ngọt, lại có một bàn thật lớn, thò tay muốn cầm một trái, bị Ôn tiểu thư một chưởng đẩy ra: “Tay để đâu vậy? Đây là để cho cục cưng của tôi ăn, chính cô muốn ăn thì tự mình đi mua, đoạt đồ của cục cưng tôi, cô có biết xấu hổ không hả?”

214. Chương 214: Nghịch Lửa?

Bị cô như vậy, Bảo Châu lập tức cảm giác mình đầy tội ác, rất dễ bị lừa gạt gạt đầu: “Em sai rồi, em không ăn nữa. Em lên lầu ăn kẹo cà phê.”

“Chậm đã, cô đem xuống cho tôi ăn.”

“Đó là của em.” Bảo Châu cong miệng lên.

“Nhưng tôi là phụ nữ có thai.” Cô là phụ nữ có thai nên cô lớn nhất.

Bảo Châu vừa định thỏa hiệp, Côn Sơn ngăn cản Bảo Châu: “Mặc kệ chị ta, đồ của em, em muốn ăn như thế nào thì ăn, chị ta là phụ nữ có thai cũng không phải chị ta mua, chị ta không có quyền chi phối. Nếu chị ta muốn ăn có thể đem mứt hoa quả đổi với em, bất quá anh nhớ phụ nữ có thai hình như không có thể ăn đồ có cà phê.”

Côn Sơn nói xong lôi kéo Bảo Châu lên lầu, hắn không quen nhìn người khác bắt nạt vợ hắn, xem vợ hắn là người hầu để sai sử.

Ngày thứ hai là lễ khai trương, Ôn tiểu thư ăn mặc xinh đẹp danh muốn đi cùng, bị Lục lão gia gọi lại: “Tiểu Ôn con không cần đi, ở nhà dưỡng thai cho tốt.”

“Thế nhưng con muốn đi.” Nghe nói sẽ có phóng viên, đến lúc đó không chừng cô còn có thể lên báo.

“Nghe lời, chỗ ấy nhiều người, vạn nhất va chạm vào con, ai có thể chịu trách nhiệm hả?” Lục lão gia nói xong xoay người rời đi.

“Sẽ không trúng đâu, con cam đoan.” Ôn tiểu thư tin tưởng mười phần mà nói.

Nhưng Lục lão gia không tin, vì phòng ngừa Ôn tiểu thư vạn nhất đi ra làm tổn thương tới đứa nhỏ, đại phu nhân bị lưu lại chiếu cố Ôn tiểu thư.

Đội đoàn người Lục lão gia rời đi, đại phu nhân rất tức giận ở trên vai của nàng vỗ một cái: “Điều tại cô! Hiện tại tôi cũng không thể đi rồi! Lại sĩ diện cái lão, cô có tin tôi kêu Hoài Ninh ly hôn với cô?”

“Mẹ, con không dám.” Ôn tiểu thư nói xong đưa tay xuống lưng, nằm hồi lâu, cái miệng của cô đều ngòl một mồi.

Đoàn người Lục lão gia đi tham dự lễ khai trương, buổi lễ long trọng, cơ hồ người có tiền đều đến.

Thị trưởng tiên sinh tự nhiên cũng tới, tìm một cơ hội, thị trưởng tiên sinh gọi Côn Sơn sang bên nói: “Côn Sơn! Nghe nói bây giờ cậu phát đạt, vừa có máy bay lại có dầu mỏ, có định trở về đây phát triển không? Cũng cho quê hương mình phát triển phát triển.”

Côn Sơn không trả lời thẳng: “Tôi chỉ có mấy món tiền nhỏ, không đáng kể chút nào, trở về phát triển tạm thời không có cân nhắc.”

“Cậu có tiền. Tôi biết rõ, cậu oán hận tôi trước kia đối với cậu không đủ chiếu cố, chỉ cần cậu chịu trở về. Làm kinh tế của Vận Thành phát triển, tôi chẳng những phục chức cho cậu, hơn nữa còn cho cậu quyền lực thực sự, như thế nào?” Hần cảm thấy điều kiện của mình đã rất hậu đãi rồi.

Nếu lúc trước Côn Sơn chưa bao giờ đi tới Sơn Tây, có thể sẽ rất tâm động, nhưng hiện tại bởi vì trải qua rất nhiều chuyện, lòng hần đã không giống lúc trước, Côn Sơn từ chối nhã nhặn: “Trước kia mỗi ngày tôi nơm nớp lo sợ không có làm tốt bốn phận chức vụ của mình. Là tôi không có năng lực, sau khi tôi từ chức, tôi cảm thấy thoải mái không ít, bây giờ đang ở bên ngoài làm chút ít buôn bán có thể nuôi sống chính mình, tôi cảm thấy đủ rồi, quan trường nước sâu, tôi không dám lại trôi đi vào. Chuyện đầu tư, tôi sẽ suy nghĩ cẩn thận lại.”

Thị trưởng nghe xong hần nói, không biết hần là thực sự khiêm tốn, hay chường mất cái chức vụ kia, thử nói: “Cậu không có ý định trở về phát triển?”

Côn Sơn gật đầu: “Tôi ở bên kia đã quen.”

“Thật sự sẽ không về?”

“Phải.” Hiện tại gia nghiệp trên cơ bản của hần đều ở Quảng Châu và Hồng Kông, khả năng về sau sẽ chủ yếu ở đó.

Lục Côn Sơn không tới hần sẽ bớt lo, nếu không còn phải suy nghĩ đi đối phó hần. Rất mệt người. Mấy ngày trước hần gọi điện cho tỉnh trưởng, tỉnh trưởng ngẫu nhiên nhắc tới Lục Côn Sơn, nói Lục Côn Sơn hình như là một nhân tài.

Lòng hần đã cảnh giác, một bên cân nhắc ý tứ của tỉnh trưởng, một bên bắt đầu đề phòng Lục Côn Sơn, biết hần không có ý muốn trở về phát triển, không muốn cướp bát cơm của hần, thị trưởng yên tâm hơn.

Buổi tối khi Côn Sơn về đến nhà, rất nhiều cộng sự cảnh sát trước kia tìm tới tận cửa, cùng Côn Sơn nói: “Cấp trên mỗi ngày phái chúng tôi đi đánh thổ phỉ, thổ phỉ có súng, theo chân bọn họ đánh, chúng tôi không có được tiện nghi, thời gian qua quả thực khổ không thể tả, nếu cậu thiếu người, đem chúng ta mang ra ngoài a! Đi theo cậu làm cái gì cũng được, đủ cơm ăn là tốt rồi.”

Côn Sơn vẫn không thể hoàn toàn tin nhiệm bọn họ, trong nhà bên kia thủ vệ đều là người Trí Đường, suy nghĩ gọi điện cho Thẩm Kỷ Lương, nhà máy bên kia đang tuyển người, Côn Sơn vừa nói với bọn họ, đoàn người đều đồng ý đi nhà máy làm việc, dù sao so với mỗi ngày đánh thổ phỉ sơn tặc tốt hơn.

Chờ sau khi bọn họ rời đi, Côn Sơn thừa dịp ban đêm đi thăm sư phụ, Mộc lão gia nhìn thấy Côn Sơn thật vui vẻ: “Nghe nói tiểu tử ngươi hiện tại phát đạt.”

“Cũng bình thường, dù có phát đạt, cũng là đồ đệ của sư phụ.”

“Đúng thế, Chấp đường đại gia Tổng đường là đồ đệ của ta, ta cảm thấy rất có mặt mũi. Đời này ta thu nhiều đồ đệ như vậy, chỉ có con là cực kỳ có tiền đồ, leo lên nhanh nhất cao nhất. Về sau không có ý định trở lại Sơn Tây à?” Trước kia ông đã cảm thấy tiểu tử này có một ngày sẽ huy hoàng lên cao, nhưng không nghĩ tới sẽ phát đạt như thế, hiện tại ông đã lui ra mặc kệ chuyện trong bang.

Côn Sơn gật đầu: “Muốn ở lại Quảng Châu Hồng Kông bên kia cảm rồi.”

“Bên kia mùa đông ẩm áp rất tốt, đúng rồi trước kia không phải con nói muốn giúp cha con đem nhà lớn bán đi sao, ta thấy trong thành gần đây có một thương nhân từ bên ngoài đến, bốn phía nghe ngóng nhà lớn, nếu muốn bán con có thể lưu ý một chút.”

“Cảm ơn sư phụ, con sẽ lưu ý.” Côn Sơn cùng Mộc lão gia hàn huyên vài câu, ngẫu nhiên nhắc tới Mộc Thường Khoan, Mộc lão gia mỉm cười nói: “Ta và hắn là họ hàng, luận bối phận, hắn phải gọi ta một tiếng tộc thúc.”

Hàn huyên vài câu, Côn Sơn cáo từ, lần này gặp mặt sư phụ cảm thấy ông già đi không ít, không biết về sau còn có mấy lần cơ hội gặp mặt.

Mang theo tâm tình nặng nề, Côn Sơn về đến nhà.

Thương lượng chuyện bán nhà với Lục lão gia một chút, Lục lão gia cảm thấy nhà lớn như vậy không ở cũng đáng tiếc, ngày hôm sau tìm vị thương nhân muốn mua nhà đến nói chuyện, cảm thấy rất hợp phách, nhưng còn có chút thủ tục, cần phải có người đi xử lý, Côn Sơn không thể rời đi lâu, Lục lão gia nhờ người quen đi xử lý xong, cả nhà rất cực về tới Quảng Châu.

Côn Sơn vừa trở lại Quảng Châu, Thẩm Kỳ Lương tìm tới tận cửa, mới mở miệng chính là cần 100 khẩu súng: “Côn Sơn, cậu hiện có hàng không? Tôi cần 100 cây.”

“100 cây gì?” Côn Sơn còn chưa kịp phản ứng, vừa xem tài liệu vừa nói.

“Súng.”

“Anh điên rồi?”

“Tôi không điên, Từ Văn Quân đại tác gia bởi vì công bố tấm màn đen của xã hội, đắc tội một vị quyền quý, bị cảnh sát bắt đi. Chúng tôi muốn cứu hắn ra.” Thẩm Kỳ Lương nói.

“Anh dùng cái gì cứu? 100 khẩu súng sao? Anh đây là đang đùa với lửa, anh biết chỗ hắn bị nhốt không?”

215. Chương 215: Vừa Thấy Đã Yêu

Thẩm Kỳ Lương quật cường nói: “Không phải một mình tôi, tôi quen một đám thanh niên nhiệt huyết, chúng tôi đều nguyện ý đi cứu hắn, dâng ra tánh mạng cũng sẽ không tiếc, nếu như không có hắn, cái thế giới này một mảnh đen tối. Hắn là tiên phong cho phong trào cách mạng! Đã có súng, chúng tôi sẽ nắm chắc sức mạnh. Tôi chỉ biết là người khác vẫn còn bị giam giữ trong đại lao.”

“Yêu nước không phải mù quáng, nếu các người đánh chết cảnh sát thì sao? Bọn họ cũng là đồng bào của chúng ta, chuyện này tôi giúp anh nghĩ biện pháp, anh không nên vọng động.” Côn Sơn thở dài nói.

“Nhưng súng tôi vẫn muốn, không chỉ là cứu người, tôi còn có cách dùng khác.”

“Các người là một đám thư sinh, cầm súng làm được cái gì? Xử lý không tốt sẽ gây ra chuyện lớn.” Côn Sơn không thể dễ dàng đưa cho hắn.

“Chúng tôi không chỉ là một đám thư sinh, chúng tôi là thanh niên nhiệt huyết có tổ chức, chúng tôi có lý tưởng có khát vọng, chúng tôi nguyện ý cố gắng vì tương lai quốc gia, cho tôi súng, tôi có thể bảo vệ tổ quốc.” Thẩm Kỳ Lương cảm xúc mãnh liệt nói.

Côn Sơn nghe nói như vậy, đột nhiên có một suy đoán to gan: “Anh là Cộng chang đảng?”

Thẩm Kỳ Lương không phủ nhận, trung thực gật đầu, còn bổ thêm một chữ: “Ngài.”

“Lá gan của anh cũng lớn thật, nếu truyền ra, anh còn muốn giữ cái đầu này sao?” Côn Sơn hơi kinh ngạc, bộ dáng hần nhả nhận thư sinh, chỗ nào nhìn ra là một người làm cách mạng.

“Tôi biết cậu sẽ không bán đứng tôi, nếu không lần trước đã không đưa súng cho tôi. Bán cho tôi đi! Tôi sẽ không mang đi làm chuyện xấu đâu.”

Côn Sơn thở dài, gật đầu đáp ứng: “Anh muốn loại nào? Dài hay ngắn, tôi vừa nhập hàng, có dài có ngắn. Chuẩn bị qua một thời gian ngắn cung ứng nội bộ, anh muốn, có thể trước cầm lấy đi.”

“Loại rẻ một chút, giống loại lần trước cậu đưa cho tôi, tôi đem tặng người ta, người đó nói một cây trên trăm đôla.” Mặc quá hần sợ lâu dài sẽ mua không nổi.

“Tôi nghĩ biện pháp chuẩn bị cho anh loại rẻ, súng cũ anh có muốn hay không? Trước kia lúc nước Mỹ chiến tranh cũng dùng súng cũ, sửa lại một chút là có thể dùng được.” Trước kia Bách Lai hỏi qua hần một lần, nói giá cả rất rẻ, hỏi Côn Sơn muốn hay không.

“Muốn, có thể sử dụng là được, không thể dùng có thể lấy ra dọa người cũng tốt.”

Côn Sơn nói: “Cái này dễ thôi, qua vài ngày tôi phái người đưa đến nhà anh. Không thu tiền, xem như tôi cống hiến chút sức lực cho cách mạng.”

“Cám ơn.” Thẩm Kỳ Lương thoả mãn rời đi.

Côn Sơn kêu Cù thiếu đi hỗ trợ nghe ngóng một chút, Cù thiếu trước kia có đoạn thời gian, cùng cậu bực bội thường xuyên không phải đánh nhau thì là đánh bạc, Lý thị trưởng cố ý lên tiếng không cần chiếu cố đặc biệt, nhìn thấy thì bắt, hần ngồi tù giống như ở nhà, về sau quen được với nhiều người trong ngục.

Quen thuộc đến trình độ nào?

Cù thiếu có lần muốn trốn tránh Bảo Trân, nhà cũng không dám trở lại bỏ chạy đến nhà giam nói với cai tù: “Tôi đã lâu không có tới ở, có chút tưởng niệm, cho tôi ở lại vài ngày.”

Cai tù dễ nói chuyện đem chìa khóa đưa cho hần: “Muốn gian nào thì chính mình chọn đi, muốn ăn cái gì, tôi gọi người mỗi ngày đưa tới cho cậu.”

Cho nên đối với người khác mà nói, một tầng lại một tầng ngục giam, chỉ cần hần muốn, hần có thể trở lại dễ dàng giống như nhà mình. Cù thiếu đi trong lao đạo một vòng trở về, đối với Côn Sơn nói: “Lần này bọn họ canh gác rất nghiêm, bởi vì tôi mới đi vào thấy được người, bị nhốt trong một gian phòng chỉ có duy nhất một cái chấn, thoát nhìn đã bị đánh, trên quần áo dính đầy máu, nhưng may mắn còn sống. Tôi đoán chừng dựa vào quan hệ sẽ không thể đi ra được.”

“Cho nên?” Trực giác hần cho biết, Tiểu Cù sẽ không để hần thất vọng.

“Cho nên tôi đã vẽ địa đồ cho cậu a!”

“Cậu không sợ bạn tôi cướp tù liên lụy cậu?”

“Không sợ, người khác sẽ không thể nghĩ liên quan tới tôi, hơn nữa tôi thấy người nọ thật đáng thương, có thể cứu hần thì cứu hần a! Lần trước Bảo Châu cho tôi lựu đạn, tôi còn giữ, cậu có cần không?” Cù thiếu cà lơ phất phơ nói.

Côn Sơn lắc đầu: “Anh em tốt, lựu đạn âm thanh lớn, tường đổ không bằng tôi tìm người đào cái hố từ lòng đất đi vào.”

Cù thiếu không có chút nào kinh hoảng, hần không phải thế hệ thiện lương gì, Côn Sơn muốn cứu người, ở trong mắt hần không phải chuyện lớn gì, chuyện cướp tù, trước kia hần nghe lão đầu nói nhiều, đã sớm nghe chết lặng: “Có cần tôi giúp không?”

Côn Sơn vỗ vỗ vai của hần: “Cậu giúp tôi đã đủ nhiều rồi, tôi không muốn liên lụy cậu, cậu phải chuẩn bị hôn lễ của cậu nữa!”

” Nhược Lan là một người vợ tốt, chúng ta là người một nhà, người một nhà không nói hai lời.” Nhắc tới vợ tương lai, khoe miệng Cù thiếu có chút gờ lên.

“Cậu thích Nhược Lan cái gì?”

“Cô ấy rất đẹp.” Quả thực là vừa gặp đã yêu, mỹ nhân như vậy, hắn chưa từng gặp qua.

“Ngoại trừ cái đó ra?”

“Không nghĩ ra được.” Cù thiếu suy nghĩ, không có nghĩ ra được, kỳ thật hắn đối với Nhược Lan không hiểu rõ lắm, bởi vì ngoại trừ Thẩm Kỳ Lương, cô đối với người khác trên cơ bản đều là tương kính như tân cùng giữ một khoảng cách, đương nhiên Bảo Châu cũng ngoại lệ, Nhược Lan cùng Bảo Châu rất thân cận, quả thực giống như chị em.

Côn Sơn lắc đầu: “Tôi cảm thấy được tình yêu thật sự không phải như thế, cậu có nghĩ tới một ngày nào đó cô ấy già đi, sẽ trở nên béo, giống như Thẩm mẹ vậy. Lúc đó, cậu còn thích cô ấy sao?”

Cù thiếu vừa nghĩ tới mỹ nữ biến thành lão thái bà, vô ý thức lắc đầu: “Sẽ không xấu a? Cô ấy xinh đẹp như vậy, cũng sẽ là một bà lão xinh đẹp.”

“Bác gái tôi xinh đẹp không?”

Cù thiếu lắc đầu, dáng người mập mạp, mặt mũi tràn đầy nếp nhăn.

“Lúc bà còn trẻ, là mỹ nữ số một số hai của Vận Thành.”

Cù thiếu bắt đầu dao động, hắn có chút sợ hãi nhìn Côn Sơn: “Cho nên Nhược Lan cũng sẽ biến dạng?”

“Có khả năng, tôi vẫn cảm thấy bề ngoài sẽ dần dần theo thời gian mà thay đổi, yêu một người có lẽ nên yêu nội tâm của người đó, mà không phải bề ngoài. Nội tâm đẹp so với vẻ đẹp bề ngoài sẽ giữ lâu hơn, chỉ yêu bề ngoài là không đủ.”

“Cậu yêu Thiếu phu nhân cái gì? Không yêu vẻ đẹp của cô ấy sao?”

“Toàn bộ, tôi yêu vẻ đẹp của cô ấy, cũng yêu tâm hồn thiện lương đáng yêu cùng chất phác của cô ấy. Tương lai cô ấy già đi, tôi sẽ yêu nếp nhăn trên mặt và mái tóc bạc của cô ấy.” Bởi vì khi đó, hắn đã già đi. Bởi vì là Bảo Châu, cho nên biến thành dạng gì, hắn đều yêu.

Cù thiếu cảm giác mình sắp nổi da gà: “Cậu thực buồn nôn, có lẽ bây giờ tôi không hiểu, nhưng tương lai sẽ hiểu.”

“Nếu như người không đồng nhất, mài hợp cả đời, khả năng cậu cũng sẽ không hiểu. Tựa như là có công mài sắt, có ngày nên kim, còn gỗ chỉ có thể mài thành cây tăm, nguyên liệu không đúng, cố gắng nữa cũng không thể dùng. Thừa dịp còn chưa có kết hôn, suy nghĩ thật kỹ cậu là cây tăm của ai, đừng đợi sau khi kết hôn lại hối hận không kịp.” Côn Sơn nói nhiều như vậy là hi vọng hắn tốt, hi vọng hắn đừng hối hận.

216. Chương 216: Cái Gì Quan Trọng Hơn

“Tôi không biết. Nhưng tôi biết rõ Bảo Trân không phải là người thích hợp với tôi, cô ta vừa đánh đá, lại ngang ngược.” Hắn xác thực không biết mình có thể chịu đựng được qua năm tháng rất dài đối với cô thủy chung như lúc ban đầu hay không, nhưng vừa nghĩ tới Bảo Trân, hắn đã có xúc động muốn chạy trốn.

Côn Sơn không nói chuyện Bảo Trân chỉ với hắn: “Cuộc sống là của cậu, tự cậu cân nhắc.”

Đêm nay, Thẩm Kỳ Lương cơ hồ là một đường chạy điên cuồng về nhà, mồ hôi ướt hết tóc của hắn, bước chân cũng càng ngày càng phù phiếm, nhưng hắn biết hắn không thể nghỉ ngơi, dù là dừng lại nửa phút, khả năng đều sẽ vứt bỏ mạng nhỏ, hắn chỉ có thể dốc sức liều mạng chạy trốn.

Không biết qua bao lâu. Hắn rốt cục chạy tới cửa nhà, móc chìa khóa ra vừa tính mở cửa, đã thấy một cô gái đứng trước cửa nhà hắn: “Nhược Lan, sao cô lại ở chỗ này?”

“Tôi tới trả vòng cổ cho anh.” Nhược Lan lãnh đạm đáp, đêm nay sau khi ăn cơm xong, cô vốn đang xử lý đồ cưới đột nhiên có người cầm bộ trang sức kim cương trước kia Thẩm Kỳ Lương đưa cho cô tới, nói là Thẩm tiên sinh kêu đưa tới.

Cô không biết tại sao Thẩm Kỳ Lương phải đột nhiên đem bộ trang sức kia đưa tới, không rõ ý của hắn, cũng không muốn hiểu. Bởi vì cô mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi.

Cho nên cô nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy vẫn nên trả lại cho hắn thì tốt hơn, cảm giác như là củ khoai lang phồng, sợ chính mình sẽ dao động, cho nên đưa tới, mang thứ đó nhét vào trong tay hắn, Nhược Lan quay người định đi.

Thẩm Kỳ Lương đột nhiên nghe được tiếng chó sủa xa xa truyền đến, lần đầu tiên hắn gặp loại chuyện này, tay hơi phát run: “Giúp tôi mở cửa!”

Nhược Lan thấy sắc mặt hắn khác thường, không hỏi nhiều, cũng không có chút do dự, cầm lấy chìa khóa mở cửa cho hắn.

Thẩm Kỳ Lương nghe thấy tiếng bước chân càng ngày càng gần, nghĩ thầm Nhược Lan giờ phút này đi ra ngoài, chỉ sợ sẽ làm cho người ta hoài nghi, một tay kéo cô vào cửa, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa lại.

“Anh muốn làm gì?”

“Có lẽ tôi bị người ta hoài nghi, bên ngoài đang điều tra tung tích tôi, cô đi ra ngoài có thể sẽ bị nghi ngờ, cô ở trong này trốn một chút, chúng ta không bật đèn, bọn họ có lẽ đợi tí nữa sẽ đi.” Thẩm Kỳ Lương tựa ở trên ghế sa lon nói nói nói.

“Anh làm cái gì? Bọn họ tại sao muốn bắt anh?”

“Cướp ngục, sợ sao?” Vốn mọi người phân công, kế hoạch xác thực chu đáo, kết quả thời điểm đem người ra, không cẩn thận làm bể đồ đạc, kinh động đến cảnh sát, nghe được tiếng súng vang lên, mọi người vì phân tán lực chú ý, từng người chạy ra.

“Không sợ.” Bởi vì cô cảm thấy Thẩm Kỳ Lương không phải là người xấu.

“Tay tôi như nhũn ra, đây là súng, giúp tôi giấu nó đi.” Thẩm Kỳ Lương tín nhiệm đem súng đưa cho cô.

Nhược Lan rất tỉnh táo tiếp nhận súng chạy đến phòng bếp, mở một cái bình ngâm rau ra, xuất ra một ít rau ngâm, để súng xuống, dùng rau ngâm phủ lên, chạy trở lại bên cạnh hắn: “Giấu kỹ rồi.”

Cô không nghĩ tới Thẩm Kỳ Lương sẽ tín nhiệm cô như thế, cả súng cũng chịu giao cho cô, chuyện cướp ngục cũng chịu nói cho cô biết, lập tức có chút cảm động: “Tại sao phải nói cho tôi biết? Nếu tôi là người xấu, tôi đi nói cho cảnh sát, anh nhất định phải chết.”

“Tôi tin tưởng cô.” Đơn giản là tin cô không phải người như vậy, cho nên hắn nguyện ý đem tánh mạng của mình đặt ở trong tay cô.

“Bên trong có ai không? Mở cửa! Nếu không mở cửa, tôi sẽ đập cửa.” Bên ngoài vang lên một giọng nói thô ách, đồng thời còn có thể nghe được tiếng chó sủa, đại khái là chó ngửi thấy được mùi của Thẩm Kỳ Lương.

Tiếp tục như vậy không phải biện pháp, không ra có lẽ đối phương sẽ xông vào, Nhược Lan cái khó ló cái khôn vừa nói tới ngay, lại thò tay đem nút áo của Thẩm Kỳ Lương cởi ra, từ trong túi móc ra một hộp phấn, đào ra một khối lớn, hướng y phục của hắn bôi vào.

Sau đó đứng dậy, một bên cào loạn tóc của mình, một bên cởi bỏ mấy nút áo trên người, đi tới cửa.

Thẩm Kỳ Lương đã đoán được vài phần, không xác định một bên lắc đầu, một bên nhỏ giọng nói: “Cô muốn làm gì? Chẳng lẽ là... Nhược Lan đừng!”

Nhược Lan không nói chuyện, chỉ là giơ tay mở cửa về mặt lạnh lùng nhìn về phía mấy người đàn ông ở bên ngoài, dùng ngữ khí hấp tấp nói: “Các người tìm ai?”

“Chúng tôi trông thấy một bóng người hướng bên này chạy tới, chó của tôi đã đuổi tới đây, mau tránh ra.” Người nọ nói xong thô lỗ đẩy Nhược Lan, đặt chó trong tay xuống, để cho chó đi vào ngửi mùi.

Con chó xông vào rồi lại rất nhanh trở lại cạnh cửa, tựa hồ không có ngửi thấy đồ vật nó muốn.

Nhưng xung quanh lại không có nhà nào khác, đã tìm tới nơi này, cũng có người mở cửa, bọn họ dứt khoát mở đèn, xem xét đến cùng.

Đèn vừa sáng lên, một đám cảnh sát nhìn thấy một người đàn ông tựa ở trên ghế sa lon quần áo không chỉnh tề, trên người đầy mùi son phấn, đồng thời cũng nhìn thấy Hạ Nhược Lan quần áo mất trật tự, một người đàn ông và một người phụ nữ, đêm hôm khuya khoắt ở chung một phòng, quần áo đều không chỉnh tề phảng phất đã nói lên cái gì.

Bọn cảnh sát thấy thế biểu tình trở nên có chút xấu hổ, một người trong đó xin lỗi, một đám người liền đi ra.

Đợi sau khi bọn họ hoàn toàn rời đi, Nhược Lan trấn định giữ cửa: “Tốt rồi, bọn họ đã đi. Anh nghỉ ngơi cho tốt đi! Tôi đi đây.”

Thẩm Kỳ Lương lại bắt lấy tay cô: “Chờ một chút, tại sao cô phải giúp tôi?”

“Bởi vì tôi cũng tin tưởng anh.” Cô không cách nào trơ mắt ếch ra nhìn hấn chịu chết.

“Nhưng tin tưởng tôi đáng để cô trả giá danh tiết sao? Vạn nhất truyền ra ngoài, về sau cô phải làm thế nào?”

“Danh tiết của tôi không quan trọng bằng mạng của anh.” Sau khi nói xong, cô dường như cảm giác chính mình lỡ lời, cầm lấy túi quay người chạy đi. Từ nhỏ đến lớn, đối với cô mà nói, danh tiết là quan trọng nhất, mẹ của cô đã từng là một vũ nữ, sau khi gia đình sa sút, cả ngày cha lấy rượu làm bạn, mẹ phải đi phòng khiêu vũ kiếm tiền nuôi sống chị em cô, không có người tôn trọng mẹ cô, cũng không có ai sẽ tôn trọng cô và em trai, cô bị gọi là tiểu kỹ nữ. Mẹ nói, tâm và thân thể còn trinh tiết sẽ không phải là kỹ nữ, danh tiết đối với phụ nữ thực tế quan trọng.

Trước kia cô thấy mình rất ích kỷ đấy, thế nhưng gặp phải Thẩm Kỳ Lương cô bắt đầu dần dần hiểu được cái gì là không vụ lợi, dần dần tin tưởng, trên đời này có một số thứ so với mạng sống quan trọng hơn.

Tin tức về sau không may mắn bị phát hiện, không có qua vài ngày đã truyền khắp nơi, có một cảnh sát từng ở trong ví tiền của Cù thiếu thấy ảnh Nhược Lan, về sau nhìn thấy Nhược Lan, cảm thấy quen mắt sau khi trở về suy nghĩ, đã nghĩ ra, bắt đầu loan truyền trong cục cảnh sát, về sau bên ngoài cũng có người biết được.

Chuyện Cù thiếu còn chưa kết hôn đã bị cấm sừng trở thành câu chuyện của những người trà dư tửu hậu.

Lý thị trưởng rất khiếp sợ, tự mình đến nhà Côn Sơn, ở trong phòng khách nói chuyện với Côn Sơn: “Sự tình đã thành như vậy, tôi muốn thay cháu tôi từ hôn.”

“Để tôi kêu Tiểu Cù đến nói với ngài!” Côn Sơn biết rõ chân tướng sự việc, nên việc này hấn không thể quyết định.

217. Chương 217: Cầu Hôn

Dừng một chút, Côn Sơn nói: “Nếu hấn muốn từ hôn, tôi sẽ nói lại với Nhược Lan, hiện tại chuyện đã vỡ lở ra rồi, tương lai vạn nhất hai người bọn họ muốn cùng một chỗ, sẽ không thu thập tốt. Kỳ thật ngài đã hiểu lầm Nhược Lan rồi, cô ấy là một cô gái đài trang hoàng, không có khả năng sẽ cấm sừng Tiểu Cù.”

Lý thị trưởng không quan tâm, ông cảm thấy đã không còn gì vấn đề nữa, giờ tay ngăn Côn Sơn nói tiếp: “Những chuyện đó tôi không muốn nghe, coi như là hiểu lầm, nó đêm hôm khuya khoắt quần áo không chỉnh tề, ở trong nhà một người đàn ông là sự thật không phải sao? Bây giờ chuyện đã truyền ra, vô luận giải thích như thế nào, dư luận cũng sẽ không tin, tôi không hi vọng Tiểu Cù sẽ trở thành trò cười ọi người. Cho dù nó không có gì, cũng không được.”

“Cậu, cậu thật sự hiểu lầm Nhược Lan rồi, cô ấy không phải hạng người như cậu nghĩ, chuyện đêm đó cô ấy đã kể cho con nghe rồi.” Nghe thấy cậu buổi sáng tới, Cù thiếu lập tức chạy tới, đã ở vách tường cách đó không xa nghe lén một hồi, hấn vốn hi vọng Côn Sơn có thể làm cho cậu hồi tâm chuyển ý, xem ra là không thể, nhưng lời hấn nói, cậu có tin hay không?

“Hiểu lầm? Cô nam quả nữ ở chung một phòng, con cảm thấy chỉ là hiểu lầm đơn giản như vậy?”

“Con tin tưởng.” Cù thiếu tin, bởi vì sau khi Nhược Lan trở về, cố ý giải thích qua với hần, hần biết có người muốn cướp ngục, nhưng không nghĩ tới là Thẩm Kỳ Lương, lời này hần không dám nói cho cậu, trong thành phố đang điều tra khắp nơi kẻ cướp ngục, nói ra, Nhược Lan sẽ hy sinh danh dự một cách vô ích,

“Con là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, dù sao hôn sự này, cậu không đồng ý.” Ông thấy Côn Sơn đã không quan tâm, chuyện này càng dễ dàng hơn, cô gái kia cũng không dám không từ hôn.

“Cậu!”

“Gọi cha cũng vô ích, không lùì cũng phải lùì, con lại độc thân vài năm cũng được.” Ông vốn đã không rất thích Hạ Nhược Lan, cô bé kia gia thế kém, lại từng sống trong địa phương kia, trong lòng ông thủy chung có một hạt mụn không xóa được.

“Con không đáp ứng! Con không đồng ý, con sẽ tuyệt thực!” Cù thiếu rất bướng bỉnh.

“Vậy con thử xem.”

Cù thiếu hừ một tiếng: “Thử thì thử.”

Hần quay người định đi, bị Nhược Lan bắt được cánh tay, kéo hần về ghế sofa bên cạnh: “Sao anh lại nói chuyện với cậu như vậy, đừng tùy hứng.”

“Nhưng anh muốn kết hôn với em.” Hần nhìn Nhược Lan, cô xinh đẹp như vậy, cả vẻ lạnh lùng hần cũng đẹp, huống chi lúc này khó dịp nói nhỏ nhẹ với hần như vậy, lửa giận của hần, đều lập tức bị dập tắt.

“Nhưng bây giờ em càng không xứng với anh. Từ khi quyết định gả cho anh, em thường cảm giác mình không xứng với anh, hiện tại thanh danh của em bị mất, chỉ sợ càng không xứng với anh.” Nhược Lan nói xong, nhìn về phía Lý thị trưởng: “Chuyện này là con không đúng, con đồng ý từ hôn.”

“Nhược Lan!” Cù thiếu hốt mắt đều đỏ lên.

Nhược Lan liếc hần một cái nói: “Em so với anh lớn, không có em anh còn có rất nhiều lựa chọn khác.”

Cù thiếu còn muốn nói gì đó, bị Lý thị trưởng bịt miệng lại, Lý thị trưởng rất hài lòng nhìn về phía Nhược Lan: “Trước kia là tôi nhìn lầm cô, cô có vài phần cốt khí, như vậy hôn sự của hai đứa chấm dứt, ngày mai tôi sẽ cho người đem tin hai đứa giải trừ hôn ước đăng báo, sinh lễ không cần trả lại, coi như là đền bù tổn thất cho cô.”

Nhược Lan lắc đầu: “Sinh lễ đợi lát nữa tôi sẽ kêu người đưa qua, không thuộc về tôi, tôi không cần.”

Nhược Lan nói xong kìm nén nước mắt, quay người rời đi.

Cù thiếu muốn đuổi theo, bị Lý thị trưởng một phát bắt được cổ áo: “Con theo cậu trở về vài ngày, mấy ngày này con đừng mong đi ra ngoài, đợi chuyện yên ổn lại, cậu sẽ thả con trở về.”

Lý thị trưởng nói xong lôi Cù thiếu ra khỏi Lục gia, Côn Sơn thấy thế lên lầu gọi điện cho Thẩm Kỳ Lương: “Lý thị trưởng tới nhà của tôi bắt hai người bọn họ từ hôn.”

“Cậu kêu ông ấy chờ một chút, tôi đã liên hệ tòa soạn báo rồi, sáng ngày mai sự tình sẽ nghịch chuyển.”

“Anh làm cái gì?”

“Cô ấy có thể dùng danh dự để bảo vệ tôi, tôi cũng có thể.” Hơn nữa hần đã viết xong bài báo, đợi sáng ngày mai đăng lên.

“Đã chậm, Nhược Lan đã đáp ứng từ hôn, Tiểu Cù bị cậu hần mang về rồi. Tôi thấy vấn đề này, có lẽ không có cơ hội thay đổi.” Côn Sơn thở dài một hơi nói.

“Tiểu Cù không cưới, tôi cưới.” Chuyện do hần mà ra, hần đồng ý phụ trách.

“Anh sớm nên đồng ý lấy cô ấy, sẽ không phát sinh nhiều chuyện như vậy. Chuyện này, tôi sẽ giúp anh lưu ý. Cha mẹ nuôi bên kia qua vài ngày tất cả đều kết thúc, nếu hai người bọn họ không vui, tôi sẽ giúp anh nói chuyện!”

Thẩm Kỳ Lương cũng có tứ này, cha mẹ hẳn quan tâm ý kiến của Côn Sơn và Bảo Châu, để cho hai người bọn họ đi thuyết phục, khả năng so với chính hắn đi, dễ dàng hơn.

Ngày hôm sau có hai chuyện cùng lên báo, một chuyện là từ hôn, một chuyện là Thẩm Kỳ Lương xin lỗi trên báo, Thẩm Kỳ Lương ở trên báo nói, đêm hôm đó Nhược Lan đi trả vòng cổ cho hắn, hắn uống hơi nhiều, thiếu chút nữa làm nhục cô, cô từ cửa chạy ra, nên cảnh sát mới nhìn thấy một màn kia, nhưng Nhược Lan là một cô gái thiện lương, sợ hắn vì vậy bị người chỉ trích, cho nên lựa chọn giấu diếm sự thật. Hiện tại hắn công khai hưởng Nhược Lan và Cù gia nói xin lỗi.

Hai chuyện cùng lên báo, rất nhanh tin đồn xoay chuyển, có ít người bắt đầu chỉ trích Thẩm Kỳ Lương, có ít người lựa chọn quên lãng, nhưng không có người lại đi nhục mạ Nhược Lan, bởi vì cô ở trong mắt mọi người trở thành một người bị hại.

Kết quả như vậy, Cù gia hài lòng, mặt mũi bọn họ bị người dẫm nát dưới chân, một lần nữa trở về.

Nhưng Lý thị trưởng như trước không cho phép Cù thiếu trở về, thừa cơ hội này, khiến hắn và Nhược Lan tách ra cũng chưa hẳn không tốt. Lý thị trưởng sai người đem hắn lên máy bay, ném sang Nước Anh.

Nhược Lan một bên cảm thấy Thẩm Kỳ Lương dụng tâm lương khổ, một bên chờ Cù gia biểu đạt, chẳng đến một tháng sau, Cù thiếu còn không xuất hiện, Nhược Lan đã không kiên trì nữa, xem ra Cù gia là quyết tâm không cho cô về nhà chồng rồi.

Cù gia không muốn, Thẩm gia muốn.

Côn Sơn nói chuyện với cha mẹ Thẩm Kỳ Lương, hai người một lời đáp ứng, cô gái này, nhà bọn họ muốn. Có thể bỏ qua danh tiết đi cứu con của ông, điều này nói rõ là một cô gái trọng tình nghĩa. Nói sau con trai nhà mình hủy hạnh phúc cả đời người ta, lấy cô cũng là chuyện phải làm.

“Nhược Lan gả cho anh đi!” Nhược Lan ở trong phòng bếp đang bận rộn công việc, Thẩm Kỳ Lương đột nhiên đi vào, cầm cái hộp trong tay từ từ mở ra, trong hộp là một chiếc nhẫn kim cương.

“Anh biết rõ mình đang nói cái gì không?” Nhược Lan không thể tin nhìn về phía hắn.

Thẩm Kỳ Lương gật đầu: “Anh muốn kết hôn với em.”

“Bởi vì em cứu anh?”

“Không chỉ là bởi vì em đã cứu anh, mà là vì anh muốn bên cạnh em, anh thích em.” Nói thật, hắn bị Nhược Lan cảm động. Hắn thích cô gái dũng cảm này, muốn cùng cô sống chung cả đời. Thật ra hắn nên sớm hiểu rõ tâm ý của mình, như vậy bọn họ sẽ không cần lãng phí nhiều thời giờ như vậy.

218. Chương 218: Ba Người Đi Tắt Có Bóng Đèn

“Thế nhưng không phải anh thích Bảo Châu sao?”

“Hiện tại tôi đối với cô ấy chỉ có tình anh em. Nếu không anh cũng sẽ không ở thời điểm biết rõ chính mình sắp gặp nguy hiểm, phải người đem hộp trang sức đưa cho em.” Hắn về sau mới hiểu được, hóa ra trong lòng của hắn là sợ chính mình đêm đó sẽ xảy ra chuyện, tiềm thức muốn đưa bộ trang sức cho cô làm kỷ niệm, khi chạy trốn về nhà, hắn không chỉ một lần nghĩ khi cô nhận được trang sức kia sẽ có vẻ mặt gì.

Nghe hắn nói như vậy, Nhược Lan mặt lạnh thu lại, hơi gật đầu một cái: “Em đồng ý.”

Đợi lâu như vậy, lâu đến cô đã buông tay, không nghĩ tới cuối cùng cô lại được như ý nguyện, kỳ thật trên miệng nói muốn quên hắn, lại không phải dễ dàng quên như vậy, cô không thích tơ lòng vãn vương, muốn chặt đứt thì phải chặt cho sạch sẽ, cho nên mới cố ý giả vờ một bộ dạng lạnh lùng.

“Em đã đáp ứng? Anh lập tức kêu nhà chuẩn bị hôn lễ, anh đã nói với cha mẹ anh, bọn họ đều ước gì hai chúng ta mau chóng kết hôn. Thu thập một chút, ngày mai anh dẫn em về nhà gặp cha mẹ anh.” Thẩm Kỳ Lương tốc chiến tốc thắng nói, hắn muốn mang Nhược Lan đi ra ngoài giải sầu, quên đi những chuyện phát sinh trước kia.

Nhược Lan lúc này tự nhiên sẽ cảm thấy cái gì cũng tốt, gật đầu: “Em lập tức đi chuẩn bị.”

Hai người đi chính là nửa tháng, nửa tháng sau, Thẩm Kỳ Lương gọi điện thoại mời Côn Sơn cùng Bảo Châu và người nhà đi tham dự hôn lễ của bọn họ ở Thái Nguyên, hai người định tổ chức đơn giản một chút, ở Thái Nguyên xử lý hôn lễ, Quảng Châu bên kia sợ sẽ có lời đồn đãi, nên không làm.

Côn Sơn lập tức kêu người chuẩn bị đồ cưới cho Nhược Lan, mang theo Bảo Châu đi Thái Nguyên.

Cù thiếu đã trở lại Lục gia, cả người thoát nhìn gầy một vòng, tinh thần không tốt lắm, Côn Sơn hỏi hẩn, Cù thiếu đưa cho Côn Sơn một phần lễ, người sẽ không đi.

Quá thương tâm rồi!

Nếu như không phải cậu ngăn trở, hiện tại Nhược Lan khẳng định đã là vợ của hẩn, nói không chừng đã mang thai.

Hẩn mới không cần đi tham dự hôn lễ của vị hôn thê trước, hẩn không có độ lượng như vậy, mỗi ngày ngồi trong nhà khóc với cậu: “Cậu a! Cậu hại con thật thê thảm! Vợ của con đều chạy.”

“Cô ta chạy là tốt nhất, em sẽ làm vợ anh.” Bảo Trân chẳng biết lúc nào xuất hiện ở sau lưng hẩn, vỗ nhẹ hẩn. Nghe nói Hạ Nhược Lan muốn gả cho Thẩm Kỳ Lương, Bảo Trân luôn uể oải lúc như uống thuốc an thần, thoải mái hơn nhiều. Bảo Châu nói Cù thiếu không đi cùng, cô lập tức xung phong nhận việc chiếu cố Cù thiếu, cũng không đi tham dự hôn lễ.

“Sao cô lại ở đây?”

“Em đã xin anh rể, để cho em tới chiếu cố anh.”

“Hẩn sẽ không đáp ứng!”

“Anh rể đã đáp ứng, bởi vì em nói với anh ấy, chỉ cần anh ấy đáp ứng em, về sau em nhất định sẽ hiếu thuận với chị gái, không bao giờ tìm chị ấy gây phiền nữa.”

“Tên gia hỏa trọng sắc khinh bạn!” Cù thiếu tức giận nói.

“Em cũng cảm thấy như vậy, nếu anh muốn báo thù, anh có thể cưới em, sau đó yêu thương em, khinh thị anh rể.” Bảo Trân xấu xa đề nghị nói.

Cù thiếu đả kích lại cô: “Vậy tôi nén giận thì tốt hơn.”

Bảo Trân nghiêng rằng: “Hừ! Dù sao em nhất định sẽ gả cho anh, anh chờ xem.”

“Ma nữ!”

“Nếu em là ma nữ, em sẽ biến anh trở nên ngốc nghếch, mỗi ngày vây quanh em.” Bảo Trân nghĩ rất tốt đẹp.

“Cái đó xác thực rất ngốc.” Cù thiếu lời nói ác độc.

Với tư cách bên nhà gái, cả nhà Côn Sơn đều đi tham dự hôn lễ của hai người.

Thẩm gia cố ý sai người quét dọn một biệt thự để cho bọn hẩn ở, đồng thời cũng để cho cô dâu tương lai ở chờ đợi ngày cưới.

Cách hôn lễ còn có vài ngày, Bảo Châu mỗi ngày vây quanh Nhược Lan đi dạo, Thẩm Kỳ Lương nhìn ở trong mắt khổ trong lòng, mỗi khi hẩn muốn cùng Nhược Lan thân mật, Bảo Châu lại tới, đẩy cửa ra cười tủm tỉm xen vào giữa hai người, trong tay thường xuyên còn cầm theo này nọ, như lúc này Thẩm Kỳ Lương vừa định hôn trộm Nhược Lan một cái, Bảo Châu gõ cửa một cái đã xông vào: “Ha tỷ tỷ chị xem em mang gì đến cho chị này?”

“Thiệt nhiều bánh cưới.” Nhược Lan nhanh chóng đẩy Thẩm Kỳ Lương đang dựa vào cô rất gần, hướng phía Bảo Châu đi qua, về mặt tươi cười.

“Đây là mẹ nuôi vừa rồi gọi người đưa tới, cho chị chọn.” Về mặt Bảo Châu sắp chảy nước miếng nhìn bánh ngọt đặc biệt trong mâm, bề ngoài trông thật ngon.

Thẩm Kỳ Lương nghĩ, tiểu nha đầu này vì một mâm bánh ngọt mà phá chuyện tốt của hần, cố ý đuổi người: “Để ẹ tùy tiện chọn là được rồi, mấy cái bánh ngọt này em cầm lấy ăn đi.”

Sau đó Bảo Châu một chút cũng không có phát hiện mình là bóng đèn, cô một bên đem đĩa chén đĩa cho Nhược Lan chọn, một bên cầm lấy một cái bánh ngọt một ngụm cắn xuống hết nửa cái: “Nhân trà xanh, Hạ tỷ tỷ cái của chị là nhân gì?”

“Đậu đỏ.” Hạ Nhược Lan lôi kéo Bảo Châu ngồi xuống.

Thẩm Kỳ Lương nhìn thấy trong lòng sốt ruột, nghĩ thầm hôm nay ta thật vất vả mới có thời giờ ở bên vợ tương lai, người cái tiểu nha đầu tới làm loạn cái gì? Vụng trộm chỉ cạnh cửa cho Bảo Châu, ý là người đem vợ trả lại cho ta.

Bảo Châu lại nói: “Thẩm đại ca, anh thấy bọn em miệng khô nên định đi lấy nước sao? Em muốn uống trà lài, Hạ tỷ tỷ chị muốn uống gì?”

“Chị cũng vậy.”

Hai vị nữ vương lên tiếng, Thẩm Kỳ Lương đành phải đi xuống lầu cầm đồ uống lên, vừa đi vừa nghĩ đợi tí nữa mình nhất định phải hạ quyết tâm, dụ Bảo Châu đi ra ngoài, sau đó có thể... hắc hắc!

Kết quả thời điểm hần mang đồ uống lên, không thấy Bảo Châu cũng không có thấy Nhược Lan trong phòng, Thẩm Kỳ Lương hỏi nha hoàn; “Thiếu phu nhân đâu?”

“Nhị thiếu phu nhân Lục gia vừa rồi nhận được một cuộc điện thoại, dẫn theo Thiếu phu nhân và đại phu nhân Lục gia đi ra ngoài rồi.”

“Đi đâu?”

“Nói là đi đến nhà Trần phu nhân chơi mạt chược.”

Thẩm Kỳ Lương: “...”

Trần phu nhân chính là vị phu nhân giàu có lúc trước giúp Thẩm Kỳ Lương khởi công nhà máy, bà nghe nói Bảo Châu đến Thái Nguyên, cố ý gọi điện thoại tới, gọi Bảo Châu đi qua chơi với bà.

Bảo Châu hỏi chơi cái gì, bà thuận miệng hỏi chơi mạt chược không?

Bảo Châu nghĩ rất lâu không có chơi mạt chược rồi, nên kéo theo Nhược Lan đi, đại phu nhân đang nhàm chán, thấy hai người các cô muốn đi ra ngoài, cũng đi theo ra ngoài.

Sau khi Trần phu nhân cúp điện thoại, bắt đầu phiền não, bà ở chỗ này không có bạn bè gì, đi nơi nào tìm người chơi mạt chược?

Kết quả không đợi bà phiền não xong, Bảo Châu đã tới, còn dẫn theo hai người, Trần phu nhân mừng rỡ gọi người đem bàn mạt chược mang lên.

Đại phu nhân mấy ngày nay thật cao hứng, Nhược Lan nhận lão gia làm cha nuôi, tuy mẹ Côn Sơn là ngũ phu nhân, nhưng mấy ngày nay bà luôn tự xưng mình là mẹ nuôi, đối với Nhược Lan mở miệng gọi một tiếng con gái nuôi, mọi người không thể quét hào hứng của bà, chỉ có thể tùy bà.

Mấy ngày nay chi phí tiêu dùng của Đại phu nhân cũng đều là lấy danh nghĩa Nhược Lan, dùng danh nghĩa mua đồ không trả tiền, kêu người đưa tới biệt thự, đưa tới, cố ý không xuống nhận, đợi Nhược Lan hoặc là Bảo Châu trả tiền xong mới xuống cầm lấy.

219. Chương 219: Mang Thai

Quả thực tiêu vui đến quên cả trời đất, nên tâm tình trở nên rất tốt, sắc mặt cũng rất tốt.

Thật tình không biết vui quá hóa buồn, bốn người ngồi xuống chơi một giờ, Nhược Lan thua ít, Trần phu nhân thắng, đại phu nhân thua sạch, Bảo Châu không có thua không có thắng, đại phu nhân gần đây được nhiều món lợi nhỏ như vậy, mới một giờ, tất cả đều thua trở về, vẫn còn không ngừng.

Đại phu nhân muốn trở mặt, nhưng nghe nói chồng của Trần phu nhân này rất có danh tiếng không dám quỵt nợ, đành phải chịu đựng ném tiền ra trả.

Thấy cách thời gian ăn cơm còn sớm, đại phu nhân đề nghị lại chơi thêm vài bản, muốn gỡ vốn.

Bà không thắng được Bảo Châu, chẳng lẽ còn không thắng được một người phương tây?

Kết quả càng đánh càng thua, thua đến cuối cùng, túi bà đã rỗng tuếch.

Trần phu nhân vừa rồi thắng cũng trên cơ bản đều thua, Nhược Lan thua nhỏ, Bảo Châu thắng lớn, Trần phu nhân để ý lắm, bà không thiếu tiền, mỉm cười đem đồng vàng nhỏ kéo tới trước mặt Bảo Châu: “Bảo Châu thật may mắn.”

Đại phu nhân hận đến cắn răng, bắt quá bại bởi Bảo Châu, bà không có ý định trả nợ: “Bảo Châu! Hôm nay bác không mang nhiều tiền như vậy, trở về trả lại cho con!”

“Không cần.”

Đại phu nhân vừa định nói nhảm đầu bắt đầu hiểu chuyện rồi, chợt nghe Bảo Châu nói: “Bác gái, qua vài ngày bác đưa cho Nhược Lan bao lì xì lớn là được rồi.”

Đại phu nhân lập tức không nói lời nào, bà cũng không thể cả tiền lì xì hôn lễ cũng không cho! Đành phải nhận lời, trong lòng càng không thoải mái, ai nói Bảo Châu ngốc nghếch? Nhảm đầu kia quả thực quá tiểu hồ ly giáo hoạt!

Trần phu nhân có nghe nói chuyện Nhược Lan kết hôn, hôm nay gặp, bà rất thích cô gái ít nói này, vừa xinh đẹp lại trầm tĩnh, bà ở Thái Nguyên không có gì bận bịu gì, trước khi đi, lôi kéo Nhược Lan nói: “Nhược Lan à! Có rảnh lại đến nhà bác chơi, chúng ta có thể làm bạn.”

Nhược Lan ở Thái Nguyên cơ hồ cũng không quen ai, thấy Trần phu nhân thành khẩn như vậy, rất nguyện ý kết giao: “Cảm ơn bác.”

Lúc Côn Sơn trở lại phòng, Bảo Châu đang ngồi ở trên đồng tiền đọc tiểu thuyết, hướng bên cạnh cô ngồi xuống, duỗi tay ra: “Bảo Châu, xoa bóp cho anh, anh đi tham gia huấn luyện ở trong quân Mộc Thường Khoan, thiếu chút nữa đã hi sinh. Bất quá so với đánh cờ với cha nuôi, anh tình nguyện đi huấn luyện hàng ngày.”

Bảo Châu gơ tay ở trên tay hấn gõ vài cái: “Được rồi, em đi xem cục cờ.”

“Nhảm đầu lưỡi! Anh đi với em.” Côn Sơn đưa mặt qua, ở trên mặt cô hôn một cái, sau đó mới cùng cô đi xem cục cờ.

Trong một gian phòng khác, hai tiểu bảo bảo đang nằm trong nôi ngủ say, Tiểu Hoàng xung phong nhận việc bảo vệ ghé vào bên cạnh nôi ngủ, nghe thấy có tiếng vang, Tiểu Hoàng hé mắt ra, thấy là Bảo Châu, lại an tâm nhắm mắt lại.

Côn Sơn thấy bộ dáng Tiểu Tiểu ngủ rất đáng yêu, muốn hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, kết quả Tiểu Tiểu vừa vặn xoay người, Côn Sơn chỉ hôn đến cái ót.

Côn Sơn không cam lòng thò tay đập chặn lại cho Tiểu Tiểu: “Tiểu nha đầu xấu.”

Bảo Châu đi qua ở trên mặt hấn hôn một cái, Côn Sơn cười nắm tay của cô: “Đại nha đầu xấu của anh.”

“Em xấu ở đâu?”

“Em ở đâu cũng xấu.” Côn Sơn cố ý trêu chọc cô, nói xong Côn Sơn một tay bế cô lên, bế về phòng đặt xuống giường, khiêu khích câu dẫn cằm nhỏ của cô: “Em tốt ở đâu, cho anh xem một chút?”

Đã là vợ chồng già rồi, Bảo Châu vẫn thẹn thùng, dùng lấy chăn che đầu lại: “Anh mới xấu!”

“Anh sẽ cho em thấy anh xấu thế nào.” Côn Sơn cởi quần áo ra hướng trong chăn chui vào...

Hôn lễ Nhược Lan rất long trọng, nhưng còn có người không có đi.

Là Lục Hoài Ninh, hấn lấy cớ có việc, không đi tham dự, chủ yếu là trong lòng không thoải mái.

Lúc trước nếu như hắn nghe lời Bảo Châu chọn Nhược Lan, chỉ sợ trong nhà hiện tại cũng sẽ không thành dạng này. Cô gái kia xinh đẹp, hơn nữa không nói nhiều, sẽ không cả ngày ở trong nhà gây sự, Ôn tiểu thư cũng không có đi Thái Nguyên, cô mặc dù muốn đi, nhưng Lục lão gia không cho phép, kêu cô trong nhà dưỡng thai, đứa nhỏ quan trọng.

Lục Hoài Ninh ngại cô phiền, dứt khoát khi tới chỗ gần nơi làm việc, thuê một căn phòng xa hoa nhỏ, ở một mình, có đôi khi Diệp Dung Thanh sẽ đi qua ở với hắn vài ngày, vụng trộm yêu đương. So với trong nhà tự tại hơn nhiều, Diệp Dung Thanh nha đầu kia, đi hát nhiều năm, dáng người so với trước kia tốt hơn nhiều, rất hợp khẩu vị của hắn.

Hắn buồn bực đang một mình uống rượu, đột nhiên truyền đến một hồi tiếng mở cửa, hắn quay đầu nhìn thoáng qua, không vui nói: “Như thế nào hiện tại mới đến?”

Diệp Dung Thanh mang theo tươi cười đắc ý nói: “Trên đường đến đây, nhớ tới mấy ngày nay hơi buồn nôn khó chịu lại ngủ ngon, nên đi tìm đại phu bắt mạch, đại phu nói, là hỉ mạch.”

“Của tôi sao?” Hắn vô ý thức hỏi, tuy Diệp Dung Thanh giao thân thể trong sạch cho hắn, nhưng quá khứ giữa Diệp Dung Thanh và Côn Sơn quá không trong sạch, hắn không thể không hoài nghi.

Sắc mặt Diệp Dung Thanh tái lại, phong tình vạn chủng cong môi nhỏ nhăn nhó: “Không của anh còn là của ai?”

“Cũng đúng, Côn Sơn gần đây không ở Quảng Châu, hơn nữa em luôn theo tôi, cũng không có cơ hội gặp mặt hắn. Nếu đã mang thai thì sinh thôi!” Về mặt Lục Hoài Ninh không sao cả nói, tựa hồ cũng không coi trọng.

“Vậy anh chừng nào thì nạp em làm thiếp?” Không làm được vợ Lục Côn Sơn. Lấy lùi làm tiếp, cô muốn làm thiếp Lục Hoài Ninh, đây là đại phu nhân thiếu nợ cô, lúc trước đại phu nhân đã lừa gạt cô, nhưng cô lại tưởng thật, cho nên cô phải trả giá thật nhiều.

“Gấp cái gì? Chúng ta lúc trước đã nói nếu em mang thai con trai lớn của tôi, tôi sẽ nạp em vào cửa. Nhưng hiện tại Tiểu Ôn cũng có bầu, cô ấy mang thai trước em, vạn nhất cô ấy sinh là con trai, cái này không thể trách tôi, là bụng em chậm hơn người ta thôi.” Tốc độ Lục Hoài Ninh trở mặt, mau đến dọa người.

“Sao anh có thể trở mặt như vậy?” Diệp Dung Thanh dậm chân. Hiện tại cô đã không còn là hoa cúc khuê nữ nữa, cô càng không có khả năng cùng Nhị thiếu gia, vạn nhất Lục Hoài Ninh vứt bỏ cô, nửa đời sau cô phải làm thế nào?

“Không nên nổi giận, đối với đứa nhỏ không tốt. Làm gì tức giận lớn như vậy? Vạn nhất Tiểu Ôn sinh ra đứa con gái, em vẫn có cơ hội.” Lục Hoài Ninh từ từ nói ra.

“Cũng đúng, đại phu nói bụng em rất có thể là con trai.” Cô lừa dối nói, muốn bảo trụ địa vị đứa nhỏ và mình, cô phải như thế.

Lục Hoài Ninh nghe xong quả nhiên coi trọng nhiều hơn: “Thật không?”

Diệp Dung Thanh gật đầu: “Ừm.”

“Vậy em dưỡng thai cho tốt, tôi sẽ suy nghĩ chuyện nạp thiếp, trong khoảng thời gian này em dưỡng thai quan trọng hơn, không cần thường xuyên tới.” Nếu hắn đã có con, vậy chính là trưởng tôn, địa vị không cần nói cũng biết, không phải con của Lục Côn Sơn người được vợ kế sinh có thể so sánh. Hiện tại ấn tượng của cha đối với hắn, đang từ từ tốt hơn, nếu có con trai, có lẽ ấn tượng cha đối với hắn sẽ tốt hơn, vậy hắn sẽ càng có thêm khả năng kế thừa di sản.

220. Chương 220: Trò Chơi Lăn Lộn?

“Em đã biết.” Diệp Dung Thanh thất vọng mà về.

Trở lại biệt thự Lục Hoài Ninh, vừa vào phòng, một nha hoàn ở bên cạnh cô tên là Tiểu Quyên thấy cô trở về, cúi đầu đi vào phòng của cô: “Dung Thanh tỷ.”

“Tiểu Quyên muối muối. Nhìn sắc mặt của em, đã xảy ra chuyện gì sao? ngồi xuống nói.” Diệp Dung Thanh rót một chén nước cho cô, sau đó đóng cửa lại, cô là từ tầng lớp thấp nhất đi lên, cho nên cô biết rõ bọn nha hoàn muốn cái gì, cô giỏi về lời kéo bọn họ. Mấy ngày nay, dưới sự cố gắng của cô, tất cả người hầu trong nhà này ngoài trừ nha hoàn hồi môn của Ôn tiểu thư, trên cơ bản đã trở thành cơ sở ngầm của cô, chỉ cần Ôn tiểu thư và Lục Hoài Ninh có bất kỳ động tĩnh gì, sẽ có người tới mật báo cho cô.

Tiểu Quyên uống một hớp nước, có chút trấn định nói: “Hôm qua em xếp quần áo cho đại thiếu phu nhân, phát hiện trên quần lót có dính vết đỏ không có rửa sạch sẽ, em hơi hoài nghi, sợ là đại thiếu phu nhân tới kỳ kinh nguyệt, thế nhưng cái bụng của đại thiếu phu nhân như trước mỗi ngày lớn lên, dường như không có việc gì, cũng không có mời bác sĩ đến. Vì vậy em đã cẩn thận quan sát, vừa rồi thừa dịp nha hoàn của đại thiếu phu nhân không chú ý, em tới phòng đại thiếu phu nhân nhìn quần áo vừa rồi đại thiếu phu nhân mới tắm xong thay ra, phía trên có máu kinh.”

“Em xác định là kinh nguyệt? Không phải chảy máu?” Diệp Dung Thanh tinh thần tỉnh táo, cơ hội hàm ngư chuyển mình của cô đã đến rồi.

“Em xác định, mấy ngày trước Tiểu Nguyệt cũng nói nhìn thấy đại thiếu phu nhân vụng trộm uống cà phê.”

“Ý của em là, đại thiếu phu nhân không có mang thai! Cô ta lừa tất cả mọi người?” Diệp Dung Thanh tròn to mắt nói, thật tốt.

Tiểu Quyên gật đầu: “Em xác định.”

“Chúng ta sẽ cùng nhau vạch trần cô ta, em nghe theo sắp xếp của chị. Bây giờ em đi gọi Tiểu Nguyệt tới, chị sẽ nghĩ ra một kế hoạch kỹ càng.” Diệp Dung Thanh lòng tin càng tăng, đại thiếu phu nhân ai kêu cô bắt nạt tôi! Hãy chờ xem!

Vài ngày sau, Bảo Châu trở lại Quảng Châu, ăn xong điểm tâm, Bảo Châu mang theo Tiểu Hoàng ở trong sân chơi tiếp đậu, Thẩm mẹ nhận điện thoại đi tới nói: “Thiếu phu nhân, nha hoàn nhà đại thiếu gia gọi điện tới nói, đại thiếu phu nhân trong nhà nhàn rỗi buồn chán, muốn mời cô đi qua nói chuyện với cô ấy.”

“Con không muốn đi.” Bảo Châu cong miệng lên, cô không thích ánh mắt chị dâu nhìn cô, cảm giác là lạ.

“Nhưng nha hoàn bên kia nói, đại thiếu phu nhân cố ý chuẩn bị món bánh mơ xốp giòn cô thích ăn, còn có trà hoa hồng, rất có thành ý, nếu cô không đi, đại thiếu phu nhân sợ là sẽ kiếm chuyện với cô.”

“Vậy được rồi! Tiểu Hoàng chúng ta cùng đi.” Bảo Châu sờ sờ đầu Tiểu Hoàng, Tiểu Hồng đậu ở cạnh cây bên cạnh không vui, giương cánh bay đến trên vai Bảo Châu, giống như đang nói tôi cũng muốn đi, cô đừng mong nặng bên này nhẹ bên kia, mỗi lần có đồ ăn ngon chỉ mang theo Tiểu Hoàng không mang theo tôi.

Bảo Châu nghĩ dù sao đều là đi ăn, có lẽ chị dâu sẽ không để ý, liền đem Tiểu Hồng cùng nhau đi.

Thấy Bảo Châu vào nhà, Tiểu Nguyệt nói: “Nhị thiếu phu nhân, đại thiếu phu nhân trên lầu trang điểm, đang không biết chọn bộ quần áo nào cho tốt, cô lên giúp đại thiếu phu nhân chọn a!”

“Ừ!” Bảo Châu để Tiểu Hoàng khổng lồ lưu tại trong phòng khách, chỉ đem theo Tiểu Hồng đứng trên vai cô đi lầu hai.

Mở cửa ra, Bảo Châu đi vào, phát hiện Ôn tiểu thư còn trên giường ngủ, nghĩ thầm chị dâu quá không có suy nghĩ rồi, kêu mình tới, vậy mà chính mình vẫn còn ngủ nướng, đi qua thò tay xốc chăn của cô lên: “Chị dâu rời giường a! Ồ, bụng của chị dâu rồi?”

Ôn tiểu thư đột nhiên bừng tỉnh, thấy Bảo Châu đứng ở bên giường nhìn chằm chằm vào bụng của mình, cô hoảng hốt, hướng Bảo Châu quát: “Cô nhìn cái gì? Còn không đi ra ngoài! Mới sáng sớm chạy đến nhà của tôi làm gì?”

“Là chị gọi em tới a!” Bảo Châu rất vô tội nhún vai, hơn nữa hiện tại hình như không phải rất sớm nữa!

“Nói hươu nói vượn, còn không cút ra ngoài cho tôi! Thái Vân, Thái Vân tiến vào cho tôi!” Ôn tiểu thư hô to, đứng dậy ngang ngược đẩy Bảo Châu ra khỏi phòng.

“Em đi về đây.” Chị dâu khi dễ người ta.

“Không cho phép đi, cô xuống lầu chờ tôi một lát.” Cô không xác định vừa rồi Bảo Châu có thấy cái gì không.

“Làm gì?”

“Chị có thứ tốt muốn cho em.” Ôn tiểu thư lừa gạt nói.

Bảo Châu là người thích ăn, vừa rồi không thoải mái, tựa hồ quên hết, xuống lầu ngồi ở trên ghế sa lon ngủ gà ngủ gật.

Trên lầu, Ôn tiểu thư giữ cửa, hỏi nha hoàn Thái Vân: “Nó như thế nào xuất hiện ở trong phòng của tao?”

“Em cũng không rõ.”

“Đồ ăn hại, lỡ nó phát hiện tao không có mang thai, vậy chúng ta sẽ xong đời.”

“Vậy giờ phải làm gì?”

“Đợi nó nói ra, sợ sẽ chậm, không bằng chúng ta vu oan nó , lát nữa mày kêu người hầu trong nhà đi ra ngoài, sau đó kêu nhà tao gọi điện thoại cho bác sĩ qua đây, sau đó tao giả vờ bị nó đẩy từ thang lầu xuống.” Ôn tiểu thư nói, như vậy, cô sẽ một hòn đá ném hai con chim, vừa giấu diếm được chuyện này, lại giải quyết xong một kẻ địch.

“Em đã biết, em lập tức đi an bài.”

Hai người vừa nói xong, chỉ nghe thấy tiếng Bảo Châu đập cửa, Ôn tiểu thư không tình mở cửa ra: “Chuyện gì?”

Bảo Châu không nhìn cô chỉ là quay người nhìn trong phòng một vòng, rồi cuộc ở trên giá áo thấy được Tiểu Hồng từ trong một cái áo lót đầu ra, Bảo Châu đi qua vui vẻ bắt nó: “Tiểu Hồng, thì ra cũng ở đây.”

Như vậy lời vừa rồi cô nói, cái con chim kia cũng nghe được?

Ôn tiểu thư lập tức có loại xúc động muốn bóp chết Tiểu Hồng, nhưng không còn kịp, Bảo Châu đã đem Tiểu Hồng ôm đi.

Bất quá cho dù đã nghe được, cũng chỉ là một con chim nhỏ, lại không thể mở miệng nói chuyện, Bảo Châu làm sao biết?

Nhưng cô đã sai rồi, con chim kia chính là một con vẹt từ nước ngoài đưa về biết nói chuyện.

Ôn tiểu thư nghĩ thầm Bảo Châu cô vừa vặn đi lên, đây là cô tự tìm, Ôn tiểu thư đối với Thái Vân bên cạnh liếc mắt ra dấu một cái.

Thái Vân tìm cơ xuống dưới lầu đối với bọn người hầu nói: “Trong sân có rất nhiều lá rụng, các người làm việc như thế nào vậy, đi! Đều ra ngoài sân, đem lá rụng quét sạch sẽ, nếu để cho tôi phát hiện còn bất kỳ một mảnh lá rụng nào, sẽ khấu trừ tiền công.”

Mọi người đã sớm giận mà không dám nói gì, nhao nhao đi ra ngoài.

Thấy tất cả mọi người đi rồi, Ôn tiểu thư mỉm cười đối với Bảo Châu nói: “Chúng ta xuống lầu a!”

Lúc xuống lầu Bảo Châu đi ở phía trước, Ôn tiểu thư muốn hãm hại cô, gọi cô lại: “Em chậm một chút, chờ chị.”

Bảo Châu thả chậm bước chân đợi cô đi đến bên cạnh mình mới cùng nhau đi xuống lầu, ngay tại lúc cách mặt đất còn có bốn năm bậc thang, Ôn tiểu thư đột nhiên giơ tay túm Bảo Châu, hơn nữa kêu to: “Em làm gì đấy chị thế?”

221. Chương 221: Xảy Ra Chuyện Lớn

“Em không có.” Ôn tiểu thư nói xong cũng định nhảy xuống lầu, Bảo Châu một phát bắt được tay của cô.

Ôn tiểu thư hung hăng đem cô đẩy ra, chính mình nhắm mắt lại muốn nhảy xuống, nghĩ thầm chỉ có mấy bậc thang có lẽ ngã không đau, kết quả cô đã quên ở đây còn có Tiểu Hoàng, Tiểu Hoàng thấy cô đẩy Bảo Châu, phần nộ chạy vội qua, vỗ cánh một cái, Ôn tiểu thư bị đập đầu choáng váng, khễ ngã ở trên bậc thang, cô sợ bị người khác phát hiện ra sơ hở, chính mình tự lặn xuống cầu thang.

Bảo Châu ở bên cạnh nhìn thấy sững sờ, cô biết rõ chị dâu biết đi đường, nhưng lại không biết chị dâu còn có thể lặn đi.

Bảo Châu nhìn về phía Tiểu Hoàng: “Chị ấy lặn đẹp hơn cưng nhiều.”

Tiểu Hoàng không phục, học bộ dạng Ôn tiểu thư, từ trên lầu dùng tư thế tự cho là đẹp nhất lặn xuống, sau đó trùng trùng điệp điệp nằm trên người Ôn tiểu thư.

Ôn tiểu thư muốn hô cứu mạng, trên người đột nhiên thêm một con quái vật khổng lồ, trực tiếp nện xuống làm cô bất tỉnh.

Tiểu Hoàng thấy cô không nhúc nhích, cho rằng cô chẳng những lặn lộn còn có thể giả chết, xem đủ rồi phe phẩy cái đầu nhàn nhả bỏ đi.

Đợi lúc người hầu trong sân chạy tới, chỉ thấy Bảo Châu vẽ mặt bình tĩnh, móc một cây kẹo que ra, đối với Ôn tiểu thư nằm trên mặt đất hôn mê không tin nói: “Chị dâu đừng đùa nữa, em mời chị ăn kẹo a!”

Mọi người đem Bảo Châu kéo ra, đưa Ôn tiểu thư về phòng, không đợi hạ nhân gọi điện, Thái Vân từ trên lầu đi xuống: “Không cần, tôi đã gọi bác sĩ tới, các người đi báo cho đại thiếu gia và lão gia đi!”

Một lát sau, trong phòng khách rất nhiều người chạy đến, đại phu nhân xông lên đối với Bảo Châu làm khó dễ: “Tại sao cô ở chỗ này? Thời điểm Tiểu Ôn gặp chuyện không may, có phải cô ở đây không?”

Bảo Châu gật đầu: “Phải!”

“Là cô đẩy nó từ trên lầu xuống?” Bà đang cùng đám phu nhân ở Ôn gia chơi mạt chược, ở trong điện thoại chỉ nghe nói Tiểu Ôn ngã lầu, trước mắt hôn mê, đứa nhỏ sợ là giữ không được.

Ôn phu nhân nghe xong cũng lao đến: “Là mày hại chết cháu ngoại tao?”

Bảo Châu rất vô tội nói: “Chị ấy đột nhiên biểu diễn lặn lộn, sau đó không để ý tới con.”

Ôn phu nhân tức giận nói: “Mày đừng giả vờ vô tội, nợ máu trả bằng máu, mày hại chết cháu ngoại tao, tao muốn mày ngồi tù!”

Bảo Châu hơi sợ ánh mắt của bà, đứng dậy trốn sau lưng Tiểu Hoàng, Ôn phu nhân còn muốn tiếp cận, ánh mắt sắc bén của Tiểu Hoàng trừng qua, sau đó lộ ra cái cánh xinh đẹp.

Ôn phu nhân bị dọa lui về sau một bước, đại phu nhân lại không sợ, chỉ vào Tiểu Hoàng nói: “Súc sinh, nếu con dâu tao xảy ra chuyện gì, tao hầm cách thủy mày.”

Đang nói, Côn Sơn chạy đến, Côn Sơn vừa đến đã tranh thủ thời gian chạy tới đem Bảo Châu ôm vào trong ngực, không có hỏi chuyện xảy ra, chỉ lo lắng an nguy của cô: “Bảo Châu, em thế nào rồi?”

Bảo Châu nói khê: “Bác muốn ăn Tiểu Hoàng, thật xấu!”

Nhìn bộ dáng của cô, hẳn là không có việc gì, Côn Sơn đem Bảo Châu kéo vào trong ngực của mình, một bên trấn an Bảo Châu nói, có anh ở đây, không có người sẽ ăn Tiểu Hoàng, một bên ngẩng đầu nhìn mọi người: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Thái Vân đứng dậy: “Là như thế này, hôm nay Nhị thiếu phu nhân không biết như thế nào chạy đến đây, đánh thức đại thiếu phu nhân đang ngủ, đại thiếu phu nhân chỉ là oán trách một câu, lúc xuống lầu, Nhị thiếu phu nhân sẽ đem đại thiếu phu nhân đẩy xuống, tôi đứng ở lầu hai tận mắt nhìn thấy.”

Đại phu nhân nghe vậy, một bàn tay hướng mặt Bảo Châu bay qua, lại bị Côn Sơn nửa đường cản lại, ánh mắt của hắn lạnh lùng: “Dám động Bảo Châu, bà thử xem. Chuyện này có lẽ còn có hiểu lầm, Bảo Châu nhiên hồ đồ, nhưng sẽ không lạm sát kẻ vô tội. Những người khác còn muốn nói cái gì?”

Hắn không tin Bảo Châu sẽ hại người, Bảo Châu chính mình là mẫu thân, yêu thương Tiểu Tiểu và Kiều Kiều bao nhiêu, hắn nhìn ở trong mắt. Như vậy Bảo Châu làm sao sẽ đi tổn thương đứa nhỏ của chị dâu?

Những người khác đều thống nhất ý kiến nói: “Lúc chúng tôi tiến vào, đại thiếu phu nhân đã nằm dưới lầu, ngất đi. Nhị thiếu phu nhân ở một bên làm bộ trêu chọc đại thiếu phu nhân.”

Côn Sơn nghe vậy nhìn về phía Bảo Châu: “Em nói đi?”

“Chính cô ta chơi trò lẫn lộn, còn không để ý tới em.” Bảo Châu canh cánh trong lòng, chị dâu thật nhảm chán ah! Rõ ràng giả chết.

Đại phu nhân châm chọc nhìn về phía Côn Sơn: “Cậu tin tưởng?”

Côn Sơn gật đầu: “Tôi tin, chỉ cần là Bảo Châu nói tôi đều tin. Bảo Châu không phải sợ, anh sẽ làm chủ cho em, ai vu oan em, nhất định sẽ được phơi bày.”

“Ừm.” Bảo Châu tựa ở trong ngực của hắn, có loại cảm giác rất an tâm.

Côn Sơn yên tâm, bởi vì nếu cô làm đã không nhàn hạ thoải mái như vậy.

Nếu như Bảo Châu không có nói dối, vậy chính là có người nói dối, hắn nhìn về phía nha hoàn kia: “Cô nói cô thấy được, có phải là cô nhìn lầm không?”

“Tôi...”

“Nếu cô vu oan Bảo Châu, cô đừng mơ tưởng ở lại Lục gia, tôi sẽ tống cô vào ngục. Thủ đoạn của Lục Côn Sơn tôi có lẽ cô đã từng nghe qua.”

Nha hoàn kia bị ánh mắt mang theo sát khí của hắn xem xét, bị dọa lạnh cả người, bắt đầu do dự, cô không biết mình nên nói hay là không nên nói.

Đột nhiên cửa phòng trên lầu mở ra, bác sĩ gia đình nhà Ôn tiểu thư đi ra, đại phu nhân và Ôn phu nhân lập tức vây quanh: “Nó thế nào rồi?”

Bác sĩ tiếc hận nói: “Thực xin lỗi, đứa nhỏ không thể giữ được.”

Ôn phu nhân nghe vậy ngã ngồi trên mặt đất, đại phu nhân chân chính hiểu rõ sự thật giả vờ như đau khổ, gạt nước mắt.

Bà vốn định đâm lao phải theo lao để cho Tiểu Ôn giả vờ mang thai, đợi mười tháng sau, từ bên ngoài ôm một bé trai trở về, nói là con trai Tiểu Ôn sinh, như vậy lão gia sẽ càng hài lòng về Hoài Ninh, kế hoạch này ngâm nước nóng rồi.

Thế nhưng có thể mượn cơ hội này đem Bảo Châu kéo xuống nước, tựa hồ cũng đáng giá.

Ôn phu nhân khóc ngồi dưới đất mắng Bảo Châu: “Đều là mày! Mày hại chết cháu ngoại của tao, mày trả cháu lại cho tao!”

“Con không có.”

“Mày có! Tao phải gọi điện thoại cho lão gia, tao muốn cho lão gia đến chủ trì công đạo, mày không xứng làm con dâu Lục gia.” Đại phu nhân nói xong gọi một cú điện thoại sang Hồng Kông, hơn một giờ sau, Lục lão gia mang theo cả nhà chạy tới. Lục Hoài Ninh cũng trở về, sau khi tất cả mọi người trong phòng khách ngồi xuống, Lục lão gia lên tiếng, ông không tin Bảo Châu sẽ cố ý tổn thương Tiểu Ôn, nhưng Tiểu Ôn ngã xuống lầu đã mất đi đứa nhỏ, lại là sự thật, Lục lão gia thử hỏi Bảo Châu: “Có phải con không cẩn thận đẩy ngã chị dâu không, con nói cho cha biết, cha sẽ không trách con.”

Bảo Châu lắc đầu: “Con không có đẩy chị ấy.”

“Chẳng lẽ nó tự mình té xuống sao?” Đại phu nhân ở bên cạnh châm chọc thổi gió nói.

Về mặt Lục Hoài Ninh đau xót đối với Lục lão gia gây áp lực: “Cha, đây là đứa con đầu tiên của con, xin cha chủ trì công đạo cho bọn con. Bình thường lúc cha thiên vị em dâu, Tiểu Ôn đã mắt nhắm mắt mở cho qua, nhưng lần này cha không thể lại thiên vị em dâu.”

222. Chương 222: Phong Ba Nạp Thiếp

Lục lão gia cố gắng bình tĩnh, lại hỏi Bảo Châu: “Con xác định không phải do con làm? Con suy nghĩ lại thật kỹ, nếu nghĩ ra cái gì thì nói cho cha biết, biết sai mà sửa mới là thiện lương.”

Bảo Châu không biết cái gì gọi là thiện lương, nhưng cha cô trước kia đã từng nói, không thể nói dối, cho nên Bảo Châu kiên trì nói: “Con không có.”

“Con lại suy nghĩ thật kỹ!”

“Cha, cha đây là đang bức Bảo Châu.” Chẳng lẽ muốn vu oan giá hoạ sao?

Đại phu nhân ở một bên nói: “Chúng ta cũng biết chỉ số thông minh của Bảo Châu, có phải là nó không cẩn thận đẩy Tiểu Ôn ngã xuống, không dám gánh chịu, cho nên nói dối. Hoặc là nó làm, lại bị dọa quên rồi?”

Ôn phu nhân cũng nói: “Nhất định là nó không muốn nhận tội, ông thông gia ông cần phải chủ trì công đạo cho con gái tôi, tôi sẽ đưa nó đến cục cảnh sát! Để nó ngồi tù!”

Lục lão gia suy nghĩ chuyện này quá lớn, xử lý không tốt sẽ ảnh hưởng quan hệ hai nhà, hình như cũng chỉ có biện pháp này, kêu Lục Hoài Ninh gọi điện thoại cho cục cảnh sát, kêu bọn họ mang mấy người tới điều tra chuyện này.

Tuy nói việc xấu trong nhà không thể lộ ra bên ngoài, nhưng ông hi vọng chuyện có thể được giải quyết công bằng, mà ông tuy là chủ gia đình, nhưng không phải pháp luật, nên để cho pháp luật giải quyết a!

Côn Sơn không đồng ý: “Các người không thể đối với Bảo Châu như vậy! Bảo Châu là người vô tội!”

“Đó là cậu nói, chúng ta lại không cho là như vậy, ai cho rằng như vậy, ai nói đi nha!” Đại phu nhân lớn lối nói.

Côn Sơn nhìn về phía mọi người chung quanh, tùy tiện chỉ một người: “Còn có ai biết rõ chân tướng, nói ra sẽ có phần thưởng, cậu thấy được sao?”

“Không có.”

“Còn cô?”

“Tôi cũng không rõ ràng lắm.” Một nha hoàn lắc đầu, thời điểm chuyện phát sinh, bọn họ toàn bộ ở trong sân.

Côn Sơn thở dài, lúc cho rằng chuyện phải lâm vào cục diện bế tắc, Tiểu Hồng đột nhiên mở miệng, Tiểu Hồng thích nói theo, nhất là câu người khác đã từng nói, nó nói: “Tôi cũng không rõ ràng lắm”, cho rằng người nọ đang cùng với nó chơi đùa nói chuyện.

Thuận miệng nói tiếp, giọng giống Ôn tiểu thư: “Đồ vô dụng, lỡ nó phát hiện tao không có mang thai, chúng ta sẽ xong đời.”

Sau khi nói xong, Côn Sơn hai mắt tỏa sáng, mọi người đều cả kinh.

Nhất là đại phu nhân: “Cái con vệt này nói bậy!”

Côn Sơn đã tính trước kêu người mang mấy hột đậu phộng đến: “Có phải nói bậy hay không, chúng ta nghe xong sẽ biết, phải biết Tiểu Hồng nhà tôi được xưng là cái máy sống. Tiểu Hồng nghe lời, tao ày đậu phộng, mày tiếp tục.”

Tiểu Hồng được ban thưởng. Quả nhiên tiếp tục, học giọng Thái Vân nói: “Vậy phải làm cái gì bây giờ?”

“Đợi nó nói ra, thì đã chậm, không bằng chúng ta vu oan nó, lát nữa mày đuổi bọn người hầu ra ngoài, sau đó gọi điện thoại cho bác sĩ gia đình của tao đi qua, sau đó tao giả vờ bị nó đẩy từ trên lầu xuống.” Tiểu Hồng lại học giọng Ôn tiểu thư, đọc không sót một chữ, giống như đúc.

Sau khi Tiểu Hồng nói xong, đại phu nhân kích động, lắc đầu nói: “Lão gia chớ tin, đó bắt quá là một con chim, nó vu oan Tiểu Ôn.”

“Có phải vu oan hay không, chỉ cần đi mời bác sĩ đến kiểm tra lại, tự có kết quả. Bác gái làm gì kích động như vậy? Trừ phi trong lòng có quỷ.” Côn Sơn thừa thắng xông lên, bảo hộ Bảo Châu thật sự là một khắc cũng không thể thư giãn.

“Tôi là lo lắng Tiểu Ôn, không muốn nó bị người ta vu oan. Nó vừa mới mất đi đứa nhỏ, sao có thể để cho nó bị người ta hoài nghi, đi làm cái loại kiểm tra vũ nhục người khác này?” Đại phu nhân vùng vẩy giấy chết.

Ôn phu nhân không tin con gái của mình sẽ ti tiện như vậy: “Con tôi làm sao có thể không mang thai, cậu không thể vu oan nó, vì thanh bạch của con tôi, tôi đồng ý kêu người đến kiểm tra.”

Đại phu nhân há to miệng, muốn khuyên Ôn phu nhân thu hồi tâm ý, cũng đã không còn kịp, Bát phu nhân thấy sắc mặt đại phu nhân đã biết rõ con vệt kia nói khả năng mới là thật, đây là thời điểm tốt cho bà tranh công, Bát phu nhân cùng đại phu nhân bất hòa, cùng Lục Hoài Ninh cũng chưa nói tới tình nghĩa gì.

Hiện tại thế lực Côn Sơn chính là như mặt trời giữa trưa, bà không có con, tương lai tất cần nhờ vào đứa con trai của người khác nuôi dưỡng, so với Lục Hoài Ninh, bà muốn ủng hộ Lục Côn Sơn, Bát phu nhân nói: “Kỳ thật không cần mời người khác, chỉ cần tôi xem một chút sẽ biết rõ chân tướng, phụ nữ mang thai hay không, sanh non hay không, rất dễ nhận biết. Vì để công bằng, Ôn phu nhân muốn cùng tôi đi vào không, vị nữ quyến nào nếu hoài nghi thiệt giả có thể cùng đi vào, mọi người cùng nhau làm chứng.”

Lục lão gia từ trước đến nay đối với Bát phu nhân là nói gì nghe nấy, nghe vậy cảm thấy là biện pháp tốt: “Liên theo như bà nói xử lý đi.”

Ôn phu nhân rất có lòng tin, gật đầu biểu thị đồng ý đi vào.

Đại phu nhân thấy đại thế đã mất, ngồi trong góc cúi đầu không nói gì, bà chỉ hi vọng chuyện này đừng liên lụy đến bà.

Lúc hai người đi vào Ôn tiểu thư vẫn chưa tỉnh lại, hai người vén chăn lên xem xét, lập tức có đáp án, ép hỏi bác sĩ, hần nói là nhận của Ôn tiểu thư một số tiền lớn, giúp cô diễn trò mà thôi.

Thải Vân cũng khai báo, khóc cầu mọi người tha thứ, thậm chí từ trong tủ chén lấy ra cái gối nhỏ Ôn tiểu thư bình thường cột vào trên bụng, tất cả yêu cầu lớn nhỏ.

Chân tướng đã rõ, Bảo Châu thoát khỏi hiềm nghi.

Lục lão gia tức giận, lần này làm Tiểu Ôn quá đáng rồi, ý của ông là giao cho Bảo Châu xử trí, ông hỏi Bảo Châu: “Con muốn xử trí nó như thế nào? Đưa đến cục cảnh sát hay là để cho Hoài Ninh ly hôn nó, con nói xem, cha muốn nghe ý kiến của con.”

Bảo Châu suy nghĩ nói: “Nhược Lan trở lại Sơn Tây rồi, không có người nấu cơm cho con.”

“Cho nên con muốn Tiểu Ôn đi nấu cơm cho con?” Lục lão gia mở rộng tầm mắt.

Bảo Châu thật ra là muốn đem đầu bếp của Ôn tiểu thư mượn dùng vài ngày, nhưng không đợi cô giải thích, Lục lão gia đã vỗ tay: “Cứ làm như thế, tiểu Ôn lần này hơi quá đáng rồi, để nó đến nhà Bảo Châu, làm người hầu một tháng, tự hối lỗi.”

Ôn phu nhân không có ý kiến, lần này là con gái bà làm sai rồi, chỉ cần Hoài Ninh ly hôn Tiểu Ôn là được.

Đại phu nhân bản thân khó bảo toàn, cũng không có phát biểu ý kiến, trong lòng thống hận Ôn tiểu thư vô dụng, thật vất vả tạo cơ hội, cũng làm hư rồi.

Lục Hoài Ninh vốn đã chán ghét Ôn tiểu thư, hần cũng rất ít về nhà, xảy ra chuyện này, hần càng chán ghét Ôn tiểu thư, thậm chí còn có chút oán hận cô, ước gì cả đời không gặp được cô: “Cha, con nghe theo cha.”

“Ai! Còn tưởng rằng con rốt cục có con rồi, không nghĩ tới chuyện lại thành như vậy.” Lục lão gia rất thất vọng.

Lục Hoài Ninh thấy ông muốn trưởng tôn như vậy, nghĩ tới Diệp Dung Thanh, thừa cơ nói: “Cha, Diệp Dung Thanh mang thai.”

Mọi người nghe vậy đều nhìn về phía Côn Sơn, Côn Sơn lộ dra kinh ngạc, không đợi hần giải thích, Lục Hoài Ninh ho nhẹ vài tiếng nói: “Là của con. con muốn nạp cô ấy làm thiếp.”

223. Chương 223: Hai Con Hổ

“Con xác định là thực sự có?”

Lục Hoài Ninh gật đầu, trong lòng Lục lão gia lên lên xuống xuống, lúc này còn không có bình phục lại, nhưng trưởng tôn của ông đã tìm lại được, nhớ tới vừa rồi vì nói dối mà không thoải mái, lập tức đồng ý nói: “Vậy thì chọn một thời gian để cho nó vào cửa!”

“Cảm ơn, cha.”

Mọi người nói không sai biệt lắm về sau, cảnh sát chạy tới, Lục lão gia nhìn thoáng qua đại phu nhân, đại phu nhân tự giác đi xin lỗi cảnh sát, mời bọn họ trở về.

Cả nhà về đến Quảng Châu, trời đã tối, Lục lão gia định ngày mai lại trở lại Hồng Kông. Nhà Hoài Ninh chỉ sợ sẽ rối loạn, ông mang theo mọi người đi tới nhà Côn Sơn qua đêm.

Nghĩ đến cảm thấy có lỗi với Bảo Châu, nhớ tới cô có một ngọc trứng gà, cho cô một cây nho bằng ngọc làm vật trang trí, khiến cho Bảo Châu cả ngày nhìn thấy vật trang trí kia chảy nước miếng, lượng cơm ăn đều tăng lên rất nhiều, mỗi ngày trước khi ăn cơm đều sẽ đi nhìn một lần.

Bên nhà Lục Hoài Ninh quả nhiên là loạn, quả thực có thể dùng rối loạn để hình dung.

Sau khi Ôn tiểu thư tỉnh lại, vốn tưởng rằng nghênh đón cô sẽ là ánh mắt thương hại, cùng thuốc bổ vô tận. Kết quả cô tỉnh lại thì, gặp Lục Hoài Ninh ngồi ở bên cạnh, đang muốn khóc lóc kể lể nói con của chúng ta đã không còn, nước mắt đều tích góp từng tí một trong hốc mắt, sắp chảy ra, Lục Hoài Ninh đột nhiên không hề báo hiệu tát cô một cái: “Tiện nhân! Dám gạt tôi!”

Ôn tiểu thư bị tát mờ mịt, con mắt tròn lớn: “Vì sao anh đánh tôi?”

“Chính cô làm cái gì tự mình biết, hiện tại không chỉ là cô biết, cả nhà đã biết. Cô thu dọn đi, đêm nay cút đến nhà Côn Sơn kia cho tôi. Cha đã lên tiếng, phạt cô đi tới nhà Côn Sơn làm người hầu một tháng, cô hãy tự xét lại mình đi! Cả ngày chỉ biết gây phiền cho tôi, mặt của tôi cũng bị cô ném đi rồi.”

Sắc mặt Ôn tiểu thư lập tức trắng bệch, nhưng cô không muốn rời đi, làm hạ nhân thật mất mặt: “Hoài Ninh, em biết sai rồi, anh giúp em đi cầu cầu tình, trong nhà không thể không có nữ chủ nhân.”

“Trong nhà không cần chị lo lắng, đã cho em, mấy ngày chị đến nhà Nhị đệ, em sẽ giúp chị chiếu cố tốt Hoài Ninh và toàn bộ cái nhà này.” Diệp Dung Thanh đã được như ý nguyện lộ ra xuân phong đắc ý, cô rốt cục đã trở thành con dâu Lục gia, chờ xem, những người xem thường cô, làm cô chịu khổ, cô sẽ từng bước từng bước chứng minh cho bọn họ xem, Diệp Dung Thanh cô sẽ trở thành người trên người, làm thiếp chỉ là bước đầu tiên.

“Cô gọi tôi là gì?”

“Chị, Hoài Ninh muốn nạp em làm thiếp, đã nói qua với cha rồi, cha cũng đã đồng ý, ngày mốt em sẽ được nạp vào cửa.” Cô cảm thấy càng nhanh càng tốt, mà Lục Hoài Ninh cũng không muốn vì chuyện nạp thiếp tốn quá nhiều tâm tư.

Đây đối với Ôn tiểu thư luôn cao ngạo mà nói, giống như sấm sét giữa trời quang: “Không có khả năng! Hoài Ninh, chuyện này có thật không?”

Lục Hoài Ninh gật đầu: “Cha đã đồng ý.”

“Tôi không đồng ý, ả trước kia mập mờ không rõ với Lục Côn Sơn, đầu óc anh bị nước vào sao?”

“Cô ấy mang thai con của tôi.” Lục Hoài Ninh nói, hiện tại đứa con rất quan trọng, ai có con, người đó chiếm được lợi.

“Cái gì? Mày là đồ hồ ly tinh!” Ôn tiểu thư vươn tay đẩy cô, bị Lục Hoài Ninh cản lại: “Làm bị thương đứa nhỏ trong bụng cô ấy, tôi sẽ ly hôn với cô.”

“Anh không thể đối với tôi như vậy!” Ôn tiểu thư rơi lệ đầy mắt.

Diệp Dung Thanh tiểu nhân đắc chí: “Có trách chỉ có thể trách bụng của mình không có động tĩnh, Hoài Ninh, bác sĩ nói cục cưng phải ngủ đủ giấc mới khỏe mạnh, anh đưa em trở về phòng a!”

“Được.” Lục Hoài Ninh đỡ cô trở về phòng, không có quản Ôn tiểu thư nữa.

“Lục Hoài Ninh, anh sẽ có báo ứng!” Ôn tiểu thư nói xong, cỡi giày hướng bóng lưng của hấn ném tới, hỗn đản!

Lục Hoài Ninh sớm đã đi xa, giày không rơi trúng hấn.

Buổi tối lúc mọi người chuẩn bị nghỉ ngơi, Ôn tiểu thư đến nhà Côn Sơn, Lục lão gia nhìn thấy cô đã tức giận: “Một tháng này, con hãy thu liễm tính tình của mình lại, đừng có lại khắp nơi gây khó dễ Bảo Châu, con là chị dâu của Bảo Châu đấy.”

“Cha, con biết sai rồi, nhưng sao cha có thể đồng ý cho Hoài Ninh nạp thiếp?”

“Việc này cha mẹ con cũng đã đồng ý, Diệp Dung Thanh đã mang thai, con nên rộng lượng một chút!” Lục lão gia nói xong cùng Bát phu nhân đi lên lầu nghỉ ngơi.

Ôn tiểu thư nhìn về phía Côn Sơn cùng Bảo Châu: “Nhị đệ, Bảo Châu, hai người có thể giúp chị nói với cha không? Chị biết sai rồi.”

Côn Sơn rất tức giận, trước kia có một số việc, hấn mắt mở mắt nhắm cho qua, không so đo với cô, lần này làm thật sự quá độc ác: “Đừng xin Bảo Châu, Bảo Châu nghe lời tôi. Cũng đừng cầu tôi, chờ thời điểm chị chính thức biết sai, tôi sẽ thay chị cầu tình, cho chị trở về. Thấm mẹ bà an bài cho chị ấy một phòng, giống nha hoàn bình thường là được rồi, không cần chiếu cố đặc biệt, cũng đừng đối xử khác biệt.”

Ôn tiểu thư bị Thấm mẹ đưa đi, Côn Sơn sờ lên tóc Bảo Châu, đau lòng nói: “Vợ à, thực xin lỗi, hôm nay anh tới trễ, về sau nhất định sẽ chạy tới đầu tiên.”

“Không có việc gì, em có Tiểu Hoàng.”

Tiểu Hoàng có thể so với hấn sao?

Côn Sơn bất mãn: “Tiểu Hoàng có thể giúp em ra mặt sao?”

“Có thể a!” Thời điểm Tiểu Hoàng vùng cánh, rất lợi hại.

“Tiểu Hoàng có thể giúp em ăn cơm thừa sao?”

“Nó ăn nhiều hơn anh.” Tiểu Hoàng rằng tốt khẩu vị cũng tốt.

“Nó có thể ấm giường sao?” Côn Sơn nổi giận.

Bảo Châu rất thuần khiết trả lời: “Có thể, mùa đông ôm Tiểu Hoàng ngủ, rất ấm áp.”

Côn Sơn: “Tiểu Hoàng có thể làm cho em sinh con sao?”

Bảo Châu rất trì độn nhìn xem hấn, thò tay ôm hấn: “Có lẽ không thể, anh thì có thể.”

Côn Sơn lập tức cảm thấy hài lòng, mặc cho cô ôm, trong lòng tựa hồ được cái gì lất đây, một tay ôm lấy cô: “Nha đầu ngọc của anh, chúng ta lên lầu tạo em bé đi.”

Bảo Châu then thùng trốn vào trong ngực của hấn...

Thấm mẹ rất không quen nhìn vị đại thiếu phu nhân này, buổi sáng kêu cô rời giường, cô lười biếng không chịu dậy, một bộ ta cứ ngủ đấy người làm được gì.

Thấm mẹ quay người, đem Tiểu Hồng vào trong phòng đặt xuống chân của cô, cho Tiểu Hồng một hạt đậu: “Hát hai con hổ già.”

Tiểu Hồng thích nhất hai con hổ già, đứng tại trên chần một bên giẫm đến giẫm đi, một bên học giọng Bảo Châu hát hai con hổ già: “Hai con hổ già, hai con hổ già chạy trốn nhanh...”

Ôn tiểu thư không động dậy, nghĩ thầm tôi chính là không đứng dậy, bà có thể làm khó dễ được tôi?

Thắm mẹ đối với Tiểu Hồng nói một câu: “Trả mạng cho tôi.”

Cái đó quả thực là tuyệt chiêu canh cổng đặc biệt của Tiểu Hồng, mỗi khi ban đêm đọc một lần lời kịch kia, trong nhà cả con chuột đều bị dọa chạy, Tiểu Hồng lập tức nói “Người nữ nhân vô sỉ này, người trả mạng lại cho ta. Còn có con của ta, người cái đồ nữ nhân vô sỉ này. Người trả chồng lại cho ta, người cái đồ nữ nhân vô sỉ. Người cướp đoạt tất cả của ta, ta muốn...”

Không đợi Tiểu Hồng đọc xong, Thắm mẹ đối với người trên giường nói: “Cô từ từ nghe, toàn bộ dài hơn hai giờ, đóng cửa lại cô nghe đến giữa trưa cũng được. Nhưng nếu cô làm Tiểu Hồng thiếu đi một cọng lông, đừng mơ tưởng ăn cơm.”

224. Chương 224: Thở Không Nổi

Ôn tiểu thư không để ý tới bà, kết quả Thắm mẹ thật sự khóa cửa lại, Ôn tiểu thư ước chừng nghe xong nửa giờ sau, bắt đầu chịu không được nữa, gõ cửa nói: “Thả tôi ra ngoài!”

“Cô làm việc tôi sẽ để cô đi ra.”

“Tôi sẽ làm việc!”

Lúc này Thắm mẹ mới mở cửa cho cô, đưa cô đến phòng bếp, lấy ra một cái màn thầu và một chén cháo cho nàng: “Buổi sáng cô không có đi ra ăn điểm tâm, tôi đã kêu người chữa cho cô màn thầu và chén cháo này.”

“Chỉ có thứ này? Làm sao ăn được?”

“Cô có thể lựa chọn không ăn, theo đạo lý dậy muộn như vậy xem như bỏ bê công việc, bỏ bê công việc còn muốn ăn điểm tâm? Cô cho rằng Lục gia là mở thiện đường hay sao? Nhưng thiếu gia và Thiếu phu nhân là người tốt, cũng không khắt khe với hạ nhân, cô không làm việc, vẫn lưu lại một phần đồ ăn cho cô, muốn ăn ngon, phải dậy sớm. Sáng sớm thời điểm mọi người cùng nhau ăn điểm tâm, sẽ phong phú hơn một tí. Cô không chịu thức dậy, có chén cháo và màn thầu ăn cũng không tệ rồi.” Thắm mẹ nói, bà hi vọng đại thiếu phu nhân có thể thay đổi tính tình, cũng thông cảm cho người khác không dễ dàng.

“Tôi đây không ăn.”

“Tùy cô, chỉ cần cô không sợ đói. Chúng ta ăn cơm trưa có thể so với thiếu gia muộn nửa giờ, thiếu gia và thiếu phu nhân dùng cơm rồi, đầu bếp mới có thể bắt đầu làm đồ ăn cho chúng ta, đợi thiếu gia và thiếu phu nhân đã ăn xong, chúng ta thì dọn chén đĩa có thể ăn cơm.” Thắm mẹ nói xong chỉ vào mọi người đang ở một bên nhặt rau nói: “Cô đi giúp các cô ấy làm việc, không được lười biếng, nếu cô lười biếng, các cô ấy sẽ báo cáo với tôi.”

Ôn tiểu thư đợi Thắm mẹ rời đi, ném rau quả trên tay xuống, nhàn hạ ngồi ở đó, lập tức có người kêu Thắm mẹ tới, Thắm mẹ nói: “Cô không muốn ăn cơm trưa sao? Muốn ăn cơm nhất định phải làm việc.”

“Công việc thô tiện như vậy tôi không biết.”

“Vậy đi lau chùi! Cô lên lầu hai lau dọn hành lang cho sạch sẽ.” Thắm mẹ đưa cho cô một miếng khăn lau, đem cô dẫn tới lầu hai.

Ôn tiểu thư vốn không muốn, nhưng nghĩ đến bên cạnh là phòng Bảo Châu nên đồng ý, đợi Thắm mẹ bỏ đi, cô đổ thùng nước ra hành lang, nước chảy khắp nơi.

Ôn tiểu thư nghĩ thầm người kêu tôi làm việc, ta sẽ cho người hối hận!

Thế nhưng vận khí cô không tốt, Bảo Châu đúng lúc không ở nhà, ôm hai cục cương đi đến nhà Vạn lão gia thăm cha, cô đổ một thùng nước, chẳng những không có làm Bảo Châu trượt chân, ngược lại Côn Sơn trong thư phòng nghe được tiếng nước chảy mở cửa phòng ra, nhìn thấy khắp nơi đầy nước, đối với vẻ mặt đắc

ý của Ôn tiểu thư nói: “Chị muốn sớm rời khỏi nhà của tôi, xin chị hãy thành tâm nhận lỗi một chút, nếu không chị ở nơi này một tháng, hay là một năm, cũng không biết được.”

“Cậu dám? Tôi là chị dâu cậu.”

“Chị có thể thử xem!” Côn Sơn nhướn mày, uy hiếp hẳn? Cũng không nghĩ Lục Côn Sơn hẳn là người thế nào.

“Nhị đệ, tôi gây khó dễ Bảo Châu, cậu tức giận tôi biết rõ. Nhưng tình nhân cũ của cậu hiện tại theo anh trai cậu, cậu không tức giận sao? Không muốn báo thù sao? Cậu thả tôi về, tôi đi trả thù ả!” Cô không ở nhà, không biết con hồ ly tinh kia sẽ có bao nhiêu hung hăng càn quấy.

“Tôi và cô ấy đã không còn quan hệ gì nữa. Cừu hận sẽ che mờ mắt, trở nên đáng ghê tởm, tại sao tôi phải vì một người tổn thương người của tôi, mà khiến tôi trở nên phần hận? Chị âm thầm ủng hộ cô ấy đến chia rẽ tôi và Bảo Châu, tôi vì sao phải giúp chị?” Côn Sơn lãnh huyết vô tình nói, có một số việc hẳn không nói, không có nghĩa là hẳn không biết.

Ôn tiểu thư đột nhiên phát hiện, cô tựa hồ một chút cũng không biết người Nhị đệ thoát nhìn trầm ổn này: “Làm sao cậu biết?”

“Cái này không cần chị quan tâm.” Côn Sơn nói xong chuẩn bị đóng cửa, lại bị cô cản lại: “Chờ một chút, có chuyện tôi phải nói cho cậu biết. Hôm qua tôi không có gọi điện thoại kêu Bảo Châu tới, có người mượn danh nghĩa của tôi, kêu Bảo Châu đi qua.”

“Ý của chị là, có người lợi dụng Bảo Châu?” Côn Sơn thông minh, nghe xong liền nghĩ tới khả năng này.

Ôn tiểu thư gật đầu: “Sở dĩ tôi đối phó cô ấy, là vì cô ấy đột nhiên xông vào phòng tôi, xóc chặn của tôi lên, tôi sợ cô ấy thấy được cái bụng bằng phẳng của tôi. Tôi không kêu người mở cửa cho cô ấy, tôi không có lý do gì lại để cho cô ấy đến phát hiện bí mật của tôi.”

Theo cá tính của Ôn tiểu thư một khi bị người phát hiện bí mật của mình, có lẽ sẽ vận dụng thủ đoạn làm cho đối phương câm miệng, cho nên nói hẳn là có người đứng phía sau màn này thao túng tất cả: “Cho nên là có người dụ Bảo Châu qua, biết rõ cách tính cách của chị, nên để cho Bảo Châu đi vạch trần chị.”

“Tôi đoán vậy. Người kia có lẽ là con hồ ly tinh Diệp Dung Thanh, nếu như không phải người trong nhà, như thế nào biết được bụng của tôi là giả? Tôi bị vạch trần, ả thu được lợi, nhất định là ả! Vợ cậu bị ả lợi dụng. Mưu kế thật sâu, một hòn đá ném hai con chim, không phải tôi xong đời, thì chính là vợ cậu.” Ôn tiểu thư không cam lòng, dựa vào cái gì cô cũng bị hãm hại, bị chán ghét. Nếu như nhất định phải xuống địa ngục, cô cũng phải tìm cái đệm lưng.

Côn Sơn nghe xong có vài phần tin tưởng, cái này sẽ là chuyện Diệp Dung Thanh có thể làm, hẳn nói câu tôi đã biết, chuẩn bị đóng cửa, Ôn tiểu thư lần nữa ngăn lại: “Chờ một chút, tôi có thể trở về được không?”

“Tôi có nói chị có thể trở về sao? Chờ chị thật sự biết sai, tôi tự nhiên sẽ cho chị trở về.” Côn Sơn nói xong đóng cửa lại, gọi điện cho Diệp Dung Thanh g, Diệp Dung Thanh nghe nói là hẳn gọi điện thoại tới lập tức tiếp nhận: “Nhị đệ, cậu tìm tôi có chuyện gì không?”

“Cô cách xa Bảo Châu ra cho tôi.”

“Tôi không rõ cậu đang nói cái gì?”

“Cô hiểu rõ, lợi dụng Bảo Châu vạch trần chị dâu, cô cho rằng cô thực sự có thể làm rất cẩn thận?” Diệp Dung Thanh là muốn Bảo Châu và chị dâu đầu lương bại câu thương, sau đó cô có thể ngư ông đắc lợi đi? Cô so với trong trí nhớ của hẳn, đã thông minh hơn nhiều, mà thông minh như vậy, làm hẳn cảm thấy phần nộ vô cùng.

Nếu đã nói ra, Diệp Dung Thanh cũng ngửa bài, cùng hẳn làm rõ nói: “Tôi không có muốn hại vợ cậu, tôi chỉ muốn cậu thiếu nợ tôi một nhân tình, đợi Vạn Bảo Châu bị người hãm hại, thời điểm bất lực, tôi sẽ ra ngoài giúp cậu, sau đó cậu thiếu nợ tôi, tương lai nể mặt tôi, đừng làm tôi khó xử.”

“May mắn có Tiểu Hồng.” Côn Sơn tuyệt không muốn thiếu nợ cô bất luận cái gì, thiếu nợ cô còn không bằng thiếu nợ Tiểu Hồng.

“Nhị đệ, chúng ta về sau giống như người một nhà được không? Cậu đừng làm tôi khó xử, cho tôi sắc mặt khó xem, tôi sẽ không chủ động đi quấy rầy cuộc sống của cậu.”

Côn Sơn nói: “Tôi hiện tại vốn chỉ xem cô là thân thích, tiểu thiếp của anh trai tôi. Không có bất kỳ quan hệ gì khác, nhưng tôi muốn cảnh cáo cô, đừng lại tổn thương Bảo Châu, nếu không tôi sẽ không khách khí.”

“Tôi đã biết, về sau tôi sẽ không vậy nữa.” Cô làm hại Vạn Bảo Châu là vì muốn thay đổi địa vị, hiện tại địa vị của cô đã thay đổi, vì bảo vệ vị trí này, tạm thời cô sẽ không động tới Vạn Bảo Châu, bởi vì hiện tại cô còn chưa đủ vững chắc.

225. Chương 225: Cuộc Chiến Tranh Giành Địa Vị

Mấy người Côn Sơn cùng đi thang máy đến lầu nơi Tổng đường chủ nằm, trên lầu đầy các vị huynh đệ đến từ Tổng đường và nhân viên y tế lui tới, trừ đó ra không có người ngoài, vì ẩn nấp, tầng lầu này chỉ có một bệnh nhân là Tổng đường chủ.

Thời điểm Côn Sơn đến, thấy được mấy vị đại gia khác trong nội đường, hỏi bệnh tình Tổng đường chủ: “Tổng đường chủ thế nào rồi?”

“Bác sĩ nói khả năng không chịu được mấy giờ nữa, người nhà đã bắt đầu chuẩn bị hậu sự rồi.” Một vị đại gia thở dài một hơi nói.

“Vậy trong nội đường hiện tại như thế nào?” Côn Sơn sợ sẽ đại loạn, bởi vì trong nội đường không có phó đường chủ để thay thế Tổng đường chủ.

“Chúng ta ngoại trừ mấy người có cơ hội cực cao thay vị trí Tổng đường chủ, ai cũng chưa nói, sợ sẽ gây rối loạn.” Mọi người trong hành lang, kiên nhẫn lắng lắng chờ, sắc trời dần dần phát sáng lên, ai cũng không có tâm tư ăn sáng, mọi người trầm mặc mà sốt ruột trong hành lang chờ.

Lại một lát sau một vị y tá đi tới đối với bọn họ nói: “Tất cả các vị, ông ấy đã tỉnh, muốn gặp các vị.”

Mấy người mang theo tâm trạng trầm trọng đi vào trong phòng, một người phụ nữ trung niên, cũng không kinh ngạc liếc nhìn bọn họ xong, cúi đầu xuống tiếp tục chết lặng nhìn Tổng đường chủ hồi quang phản chiếu trên giường.

Tổng đường chủ thấy đến mọi người đã đến, có chút giật giật khóe miệng, đối với bọn họ vẫy vẫy tay: “Đến rồi à!”

“Đường chủ...” lúc mọi người nói chuyện, đều lộ ra có chút nghẹn ngào, ở chung đã lâu, đều có cảm tình rất sâu đậm.

Tổng đường chủ đáp lại bọn họ một ánh mắt các người an tâm: “Người, cuối cùng cũng phải chết, sau khi tôi đừng quá đau buồn, phải nhớ tất cả lấy nội đường làm trọng.”

Tất cả mọi người gật đầu, thấy bọn họ đều gật đầu, Tổng đường chủ rất vui, hướng Côn Sơn vẫy vẫy tay: “Cậu, tới.”

“Tổng đường chủ.” Côn Sơn giơ tay cầm chặt tay ông vươn ra, đó là một mảnh tuyệt vọng lạnh buốt.

Tổng đường chủ dùng ánh mắt an tâm nhìn hân hoi há mồm, thời điểm muốn nói cái gì, đột nhiên thở dốc liên tục, Côn Sơn đem lỗ tai tiến đến bên miệng ông: “Ngài nói.”

“Tôi...” Tổng đường chủ chỉ nói một chữ tôi, liền không nói tiếp được nữa, ông hơi nâng tay lên, từ trong tay Côn Sơn trượt xuống...

Sau đó chữ tôi kia, trở thành một chữ cuối cùng ông nói trên thế giới này, trong phòng bệnh chật hẹp, có người nghẹn ngào khóc rống, có người thờ ơ lạnh nhạt, Côn Sơn run rẩy nắm tay Tổng đường chủ, thật lâu không nói.

Rời khỏi phòng bệnh về sau, hốc mắt Côn Sơn đỏ lên một vòng, bước chân cũng có chút ít phù phiếm, được A Hồ đỡ lên xe trở lại Tổng đường, bởi vì Hình đường đại gia nói, bọn họ phải lập tức triển khai cuộc họp,

Tổng đường chủ đi rồi, tuy bị thống, nhưng bọn họ phải lấy đại cục làm trọng, mau chóng chọn ra Tổng đường chủ mới, bởi vì thời điểm đường chủ ra đi cái gì cũng chưa nói, cho nên chuyện trở nên khó giải quyết.

Tất cả mọi người ỏi trước bàn ngồi xuống, Hình đường đại gia nói: “Hiện tại chuyện quan trọng nhất là chọn ra Tổng đường chủ mới, Tổng đường chủ đã không có để lại di chúc, tôi đề nghị dùng phương thức bỏ phiếu để biểu quyết. Mọi người có ý kiến gì không?”

Mọi người cảm thấy như vậy công bằng, biểu thị không có ý kiến.

“Như vậy tất cả bắt đầu chọn! Tôi chọn Tọa đường đại gia, luận lai lịch hẳn sắp xếp thứ nhất.” Hình đường và Tọa đường là anh em kết nghĩa, hẳn tự nhiên phải nâng anh em mình lên.

Mọi người nhìn ta, ta nhìn xem, cũng đang thảo luận, việc này liên quan tới tiền đồ sau này của bọn họ, và tương lai Trí Đường, phải thận trọng.

Tọa đường đại gia tuổi tác đã cao, nếu như ông làm Tổng đường chủ, vậy Hình đường đại gia không phải phó đường chủ thì còn ai, đợi Tọa đường đại gia trăm tuổi về sau, hẳn sẽ là đường chủ, trách không được hẳn tích cực như thế, hẳn không ngốc, người khác cũng không ngốc.

Côn Sơn không có ý định tranh giành cái gì, chỉ ngồi ở một bên quan sát, bọn họ cạnh tranh.

Hình đường đại gia nói xong Bồi đường đại gia không vui, hẳn và Tọa đường đại gia có chút đụng chạm, tuy chỉ va chạm nhỏ, nhưng Tọa đường đại gia trở thành Tổng đường chủ, đối với hẳn hẳn là không có chỗ tốt, hẳn nói: “Chúng ta chọn chính là đường chủ, phải nói đến năng lực, không phải bối cảnh? Nói về năng lực và chiến công, ở đây mỗi một vị đều không xê xích gì nhiều.”

Quản đường cũng gật đầu nói: “Tôi cảm thấy Côn Sơn không tệ, tuổi trẻ tài cao lại có chiến công trác tuyệt, tôi chọn Côn Sơn, hẳn làm đường chủ, tôi chịu phục.”

Côn Sơn người vô tội bị liên lụy đi vào, khiêm tốn nói: “Tôi tài sơ học thiển, tuổi còn nhỏ, không đủ để gánh trách nhiệm này, không ổn không ổn, mọi người đang ngồi ở đây đều so với tôi mạnh hơn, so với tôi có kinh nghiệm.”

Lời này nói đủ thành khẩn, rất xuôi tai, Lễ đường đại gia là một người rất nhã nhặn, hẳn đối với lễ nghi rất có hiểu biết, nhưng đối với ai làm đường chủ, hẳn không có cái nhìn gì, bởi vì mặc kệ ai làm đường chủ, hẳn cũng vẫn là lễ đường, cái vị trí này không nổi tiếng ít được quan tâm, chắc có lẽ không có người cùng hẳn tranh đoạt.

Nhưng so với Tọa đường đại gia cao lớn thô kệch, hẳn thưởng thức khí chất của Côn Sơn, đủ bình tĩnh hẳn ưa thích: “Tôi cũng chọn Côn Sơn.”

“Lý do của ngài là cái gì?” Tọa đường đại gia hỏi, lời nói của vị Lễ đường đại gia này, thường sẽ làm người ta dở khóc dở cười.

“Côn Sơn rất có khí chất, phù hợp với cái tên cao nhã (thanh lịch+tao nhã) của Trí Đường chúng ta.”

Mọi người yên lặng, tôi xin đại ca! Bọn họ là đang chọn lão đại cho bang phái, không phải chọn hoa khôi được không?

Nhưng người ta chức cao, hẳn đã chọn không thể không có giá trị, nên được xem như một phiếu.

Tọa đường đại gia nói: “Tôi tự đề cử chính mình, toio cảm thấy tôi có thể đảm nhiệm.”

Hai so hai bằng, hiện tại chỉ xem ý của Côn Sơn và Bồi đường đại gia, Hình đường đại gia hỏi Côn Sơn: “Cậu thấy thế nào?”

Côn Sơn không muốn tranh đoạt vị trí Tổng đường chủ, lại cảm thấy Tọa đường đại gia làm việc vô cùng bảo thủ, bất lợi với Trí Đường: “Tôi bỏ quyền.”

Hắn bỏ quyền, dù sao so với chọn chính mình tốt hơn.

Quyết định mấu chốt nhất rơi vào trong tay Bồi đường đại gia, hẳn chọn ai người đó là Tổng đường chủ, nhưng hẳn không coi trọng Tọa đường đại gia, nhưng Côn Sơn tựa hồ thật sự không có ý tranh giành chức vị Tổng đường chủ, hẳn suy nghĩ có chút khó xử, nói: “Để tôi suy nghĩ thật kỹ, cho tôi một chút thời gian.”

Tất cả mọi người đồng ý, đây là đại sự, hẳn phải nghĩ kỹ!

Các tiểu đệ sau khi dâng trà cho bọn họ lại lui ra ngoài, mấy người đều ngồi chờ đáp án, chẳng đến có người đến báo: “Chư vị đại gia, Tổng đường chủ phu nhân đến, nói là có chuyện quan trọng muốn gặp chư vị.”

“Mau mời.”

Bọn họ nhìn thấy một vị phu nhân trung niên đi vào phòng họp, nhìn về phía chư vị ở đây hỏi: “Xin hỏi vị nào họ Lục?”

“Tôi.” Côn Sơn đứng lên.

“Đây là chồng của tôi trước khi lâm chung đưa cho tôi, hẳn kêu tôi giao lại cho Tiểu Lục.” Vị phu nhân kia nói xong trình trọng từ trong túi móc ra một cái ngọc ban chỉ đưa cho Côn Sơn.

Côn Sơn liền giật mình, nói lời cảm ơn tiếp nhận: “Cảm ơn chị dâu.”

“Không cần, tôi chỉ là hoàn thành tâm nguyện của chồng tôi, hiện tại đồ đã giao cho cậu, tôi cáo từ.” Vị phu nhân kia nói xong quay người rời đi.

Mọi người nhìn ngọc ban chỉ trong tay Côn Sơn, Quản đường nói: “Ban chỉ đại biểu quyền lợi, Tổng đường chủ cho Côn Sơn cái này, chính là đại biểu ngài muốn cho Côn Sơn làm Tổng đường chủ.”

226. Chương 226: Ai Là Cái Đích Cho Mọi Người Hướng Tới?

Tọa đường đại gia nói: “Tổng đường chủ và Côn Sơn là anh em kết nghĩa, nói không chừng chỉ là muốn lưu lại cho anh em của mình làm kỷ niệm mà thôi.”

“Thời điểm trước khi Tổng đường chủ đi, đã từng gọi Côn Sơn tới trước mặt. Bây giờ nghĩ lại, cả hai là có liên quan.” Một mực không nói gì Bồi đường đại gia đột nhiên mở miệng, hơn nữa nói: “Tôi nghe theo Tổng đường chủ, tôi chọn Côn Sơn.”

Đáp án đã công bố, Côn Sơn thắng.

Tọa đường không phục hẳn đột nhiên nhớ tới một sự kiện: “Đợi một chút, ở đây không chỉ có một người họ Lục, Hình đường cũng họ Lục. Nói không chừng người Tổng đường chủ nói là hẳn? Nếu như là vậy, tôi đồng ý chọn hẳn làm đường chủ.”

Hình đường nói: “Vậy tôi tự chọn chính mình. Bồi đường đại gia đã nghe theo lời Tổng đường chủ, vậy nên chọn tôi, tôi mới là Tổng đường chủ.”

Côn Sơn cảm thấy rất khôi hài, tuy hẳn không muốn đi tranh giành, nhưng không có nghĩa là người khác có thể tùy ý bịa chuyện: “Tổng đường chủ nói là Tiểu Lục, Tổng đường chủ chưa bao giờ gọi ngài là Tiểu Lục a?”

Điều này cũng đúng, bất quá Tổng đường chủ bình thường cũng không gọi Côn Sơn Tiểu Lục, mà là gọi thẳng tên, cho nên nhất thời khó xử, nhưng nếu xét về nhỏ, ở đây Côn Sơn nhỏ nhất nên chọn Côn Sơn.

Nhưng bởi như vậy Tọa đường và Hình đường lại không đồng ý, nói không công bằng.

Nói đến nói đi, Côn Sơn cảm thấy có chút phiền nói: “Vậy thì bỏ phiếu đi! Để cho hơn ba mươi đường chủ ở phân đường Nhất cấp đến bỏ phiếu, ai nhiều phiếu, người đó được chọn, trực tiếp ở chỗ này gọi điện thoại hỏi, do mọi người giám sát, như thế nào?”

Phương pháp này tốt, ai được ủng hộ nhiều, ai ủng hộ ít, chọn sẽ biết, nghe ý kiến mọi người. Các vị ở đây đều là thân kinh bách chiến, đều từ từ chức vị nhỏ từng bước một bò lên, có lẽ đi qua không ít địa phương, đều có người ủng hộ.

Sau khi nhận được sự đồng ý của mọi người, do Bồi đường đại gia gọi điện thoại, ở đây các vị phụ trách nghe, Tọa đường đại gia phụ trách công việc thống kê.

Bởi vì chuyện đột ngột phát sinh, sau khi Bồi đường đại gia gọi điện thoại cho từng nói rõ việc chọn lựa và người được đề cử, cho bọn họ mỗi người mười mấy giờ để liên lạc với các đại gia trong nội đường thương lượng, buổi tối lúc một giờ trả lời điện thoại, báo cáo lựa chọn của bọn họ.

Trong lúc này, chư vị đại gia của Tổng đường ở trước khi kết quả được công bố, không thể rời khỏi Tổng đường một bước, để tránh bọn họ đi giúp người mình ủng hộ đề cử bỏ phiếu, nhưng có thể ở trong nội đường hoạt động, ăn dùng đều do đệ tử đưa tới.

Tan họp về sau, Côn Sơn trở lại phòng nghỉ tạm thời của mình, tựa ở trên ghế nhắm mắt dưỡng thần, trong lòng thật khó chịu, Tổng đường chủ vừa đi, trong nội đường đã vì chuyện ai làm đường chủ giằng co, huyền não túi bụi, hẳn thực hi vọng chuyện này có thể mau chóng trôi qua, sau khi lệnh cấm túc hủy bỏ, hẳn có thể đi túc trực bên linh cửu Tổng đường chủ rồi.

Cửa “kết” Một tiếng bị đẩy ra, Côn Sơn cực kỳ mệt mỏi, không có mở mắt, chỉ nhẹ giọng hỏi một câu; “Ai?”

“Là tôi.” Hình đường đại gia đi tới bên cạnh hắn ngồi xuống, nắm chắc thắng lợi trong tay mà nói: “Vị trí Tổng đường chủ, chắc chắn về tay tôi, luận bối cảnh, cậu không thể so với tôi, trước kia tôi đã đi qua năm tỉnh, cậu cảm thấy phần thắng của tôi lớn?”

Côn Sơn khách quan nói: “Nhiều không có nghĩa là được lòng người.”

“Còn chưa tới phiên cậu một tiểu bối đến dạy đời tôi.” Hình đường đại gia nói xong đặt chén trà xuống, rất tự phụ xoay người đi ra ngoài.

Côn Sơn tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần, một lát sau, cửa lại kết Một tiếng mở, Côn Sơn nghe tiếng bước chân không giống vừa rồi, mở mắt ra, đợi thấy rõ người trước mắt, hơi có chút bất ngờ: “Thù tiên sinh, có chuyện gì không?”

“Cậu không cần khách khí như vậy, luận bối phận, cậu là đại gia, tôi chỉ là quản sự. Nhưng đừng có đắc ý, Hình đường rất khó đối phó.”

“Cho nên ngài muốn giúp tôi?” Côn Sơn nói giỡn nói.

Đã thấy sắc mặt hắn rất chân thành có chút khó coi nói: “Tôi không phải muốn giúp cậu, là giúp Tổng đường chủ, ngài đối với tôi có ân. Trước đêm Tổng đường chủ qua đời đã nhận một cú điện thoại, tôi hoài nghi ngài là bị tức chết.”

“Ngài có chứng cứ gì?”

Hình mỗ lắc đầu: “Tôi ở tại nhà hắn, lúc hắn nói chuyện, tôi ở bên cạnh, tôi nghe được hình như hắn nói hai người kia cấu kết với nhau làm việc xấu, muốn hắn chết sao?”

“Ngài hoài nghi là Tọa đường và Hình đường?”

“Tôi chỉ là hoài nghi, không dám xác nhận. Nhưng tôi có thể xác nhận chính là, người Tổng đường chủ chọn nối nghiệp, hẳn là cậu, hẳn đã không chỉ một lần ở trước mặt tôi khen ngợi cậu, còn nói muốn cho tôi có quan hệ tốt với cậu. Hẳn còn nói, hẳn cho cậu vị trí này, muốn cậu thay hắn huấn luyện nhân tài, hi vọng cậu hiểu dụng tâm lương khổ của hắn. Trước kia Tổng đường chủ chính là từ Chấn đường leo lên, vị trí này, đối với bồi dưỡng nhân tài rất có trợ giúp.” Nếu không như vậy, hẳn tội gì phải tới giúp kẻ địch của mình?

Côn Sơn nghe xong, bị thuyết phục: “Thế nhưng tôi làm Tổng đường chủ, cuộc sống của ngài có thể sẽ không khá giả?”

“Tôi không có sao, không có Tổng đường chủ, đã không có tôi ngày hôm nay. Tôi biết rõ ta giỏi về võ mông ngựa, các người xem tôi khó chịu, cảm thấy tôi là chó săn (tay sai), nhưng chó có chủ nhân, chủ nhân của tôi là Tổng đường chủ, tôi chỉ nghe Tổng đường chủ.”

Côn Sơn lại nói; “Trách nhiệm lớn như vậy, ngài cảm thấy tôi có thể đảm nhiệm sao? Kinh nghiệm từng trải của tôi xác thực không đủ, tuổi lại nhỏ, khó làm cho kẻ dưới phục tùng.”

“Cậu cũng được, giống như thời điểm ở Quảng Châu, đại đa số mọi người ủng hộ cậu. Tôi tin tưởng lựa chọn của Tổng đường chủ, hẳn cho cậu mở trường học, chính là muốn bồi dưỡng cậu làm người nối nghiệp.” Không thể không thừa nhận, Côn Sơn so với hắn được lòng người.

Côn Sơn suy nghĩ, mở ra mười đầu ngón tay bắt đầu cân nhắc, tay trái là lý do để làm, tay phải là lý do không làm: “Làm Tổng đường chủ, bởi vì Tổng đường chủ đối với ta có ân. Không làm Tổng đường chủ, bởi vì tôi sẽ càng thêm bận rộn, không rảnh ở cùng người nhà. Làm Tổng đường chủ, sẽ có quyền lợi càng lớn. Không làm Tổng đường chủ, tiền tôi nhiều như vậy còn cần thêm quyền lợi để làm gì?”

Làm Tổng đường chủ, cố gắng bảo vệ tất cả huynh đệ, có lẽ tôi không phải tốt nhất, nhưng ít nhất sẽ thị phi bất phân. Không làm Tổng đường chủ, bởi vì người nhà của tôi ít nguy hiểm. Hơn nữa việc buôn bán của tôi ở Quảng Châu, Hồng Kông, nếu tôi làm Tổng đường chủ, phải dời nhà, rất nhiều chuyện đều phải bắt đầu lại từ đầu.”

“Tôi cho cậu một cái lý do, nếu như Tổng đường chủ chết cùng hai người nào đó trong nội đường có quan hệ, cậu có nghĩa vụ vì anh kết nghĩa của mình báo thù. Hơn nữa bọn họ không phải người đường chủ chọn lựa, quản lý nội đường giao cho người đáng tin cậy, là đối với gần mười vạn huynh đệ chúng ta phụ trách.”

Côn Sơn sau khi nghe xong, đã trầm mặc một lát ngẩng đầu lên: “Tôi đồng ý làm, nhưng mà tất cả còn phải chờ kết quả bỏ phiếu.”

“Tôi đoán chỉ cần cậu muốn, cậu có thể đạt được.” Thù mỗ sau khi nói xong đi ra ngoài, ít nhất trước kia hắn cũng không có cố gắng, cũng đã lấy được ba phiếu vé ủng hộ.

Thời gian buồn chán rốt cục đi qua, một giờ đêm rốt cục đã đến, từng phân đường Nhất cấp, nhao nhao gọi điện thoại tới bỏ phiếu, cuối cùng kết quả Côn Sơn được tám phiếu, thắng Hình đường đại gia.

Hình đường đại gia mất hứng, nói: “Chậm đã, đây không tính! Lục Côn Sơn chính mình căn bản không muốn làm Tổng đường chủ, Tổng đường chủ đương nhiên phải để cho người muốn làm đảm nhiệm. Hắn không đủ tích cực. Cái phiếu này không tính toán gì hết!”

Mọi người cũng biết có chút miễn cưỡng Côn Sơn, nhưng mọi người thật sự tìm không thấy ai so với Côn Sơn thích hợp hơn, mọi người nhìn Côn Sơn, hi vọng hắn tỏ thái độ.

Thái độ Côn Sơn ngược lại với vừa rồi nói: “Tôi hiện tại đồng ý, tuy tôi tuổi còn nhỏ, kinh nghiệm không đủ, nhưng tôi sẽ cố gắng làm được tốt nhất.”

Thái độ này không tệ, mọi người đã hài lòng, Tọa đường và Hình đường buồn bực, lúc đầu còn không muốn, như thế nào hiện tại lại đồng ý?

Nếu Côn Sơn đồng ý, chuyện cứ như vậy quyết định, đợi tang sự của Tổng đường chủ xong xuôi về sau, lại chính thức cử hành nghi thức để cho Côn Sơn nhận chức.

Trước hết Côn Sơn tạm thời thay chức quyền Tổng đường chủ, xử lý tất cả sự vụ Tổng đường chủ còn sót lại.

Mọi người rời đi, Côn Sơn thấy Tọa đường đại gia còn chưa đi, liền hỏi: “Còn có chuyện gì sao?”

“Lục Côn Sơn, tiểu tử cậu hôm nay gặp may mắn. Bất quá tôi cũng không ngu ngốc, tôi biết rõ nhược điểm của cậu, nếu như cậu không đem vị trí Tổng đường chủ tặng cho huynh đệ tôi, hơn nữa tự động rời khỏi Trí Đường, tôi sẽ làm cậu hối hận.” Trên tay hắn còn có một lá bài chủ chốt.

Côn Sơn không phải người dễ bị dọa : “Vây ngài cứ thử đi.”

“Được, đây là cậu nói, tôi sẽ thử cho cậu xem! Là cậu ép tôi.” Vây thì đừng trách hắn ngoan độc.

Côn Sơn yên lặng mà đợi: “Mời.”

Tọa đường đại gia mới đi vài bước, Côn Sơn đột nhiên gọi hắn lại: “Chờ một chút.”

“Như thế nào nhanh như vậy đã hối hận?”

Côn Sơn cười nhạo nói: “Tôi muốn nhìn sổ sách mấy tháng gần đây trong nội đường, làm phiền ngài lát nữa mang tới phòng làm việc cho tôi.”

“Cậu nhìn để làm gì? Cậu hoài nghi tôi? Tổng đường chủ trước kia chưa bao giờ xem.”

“Hắn là hắn, tôi là tôi. Hiện tại tôi là đường chủ, tôi muốn xem không được sao?” Hắn có lẽ có quyền lợi này à? Hắn chỉ là muốn tìm ra nguyên nhân Tổng đường chủ bị tức chết.

“Được, trong vòng nửa tháng cậu không khóc đến quỳ cầu tôi, coi như cậu có năng lực!” Tọa đường đại gia nghiêng răng nghiêng lợi đi ra ngoài.

Côn Sơn tuy gan lớn, nhưng cũng sợ hắn làm ra chuyện gì, hắn để ý nhất chính là người nhà của hắn, Côn Sơn gọi điện thoại cho A Thiệu: “A Thiệu, cậu lập tức điều hai mươi người đi bảo hộ người nhà của tôi, tôi sợ Tọa đường đại gia sẽ gây bất lợi cho người nhà tôi.”

“Ngày anh đi Thượng Hải, tôi đã làm như vậy rồi, Quảng Châu bên kia hai mươi người, Hồng Kông bên này hai mươi người, đều là thân thủ bất phàm, tôi trực tiếp điều động từ Vô đường đấy.”

“Anh em tốt!” Quả thực là thân giao cách cảm.

“Nói nhảm, chúc mừng anh, lên làm Tổng đường chủ.” Kỳ thật trong lòng của hắn đã sớm phỏng đoán, lần này Côn Sơn đi Thượng Hải, hoặc là mất đi quyền lực hoặc là quyền lực tăng lên mạnh mẽ. Nếu hắn mất quyền lực, bị tân đường chủ bối móc, bảo hộ người nhà của hắn, là trợ giúp tốt nhất với hắn. Nếu quyền lực của hắn tăng lên, chỉ sợ sẽ chọc cho người khác ghen ghét và trả thù, mọi người đều biết Côn Sơn quan tâm nhất chính là người nhà, rất yêu thương vợ.

Cho nên bảo vệ người nhà của hắn, cấm vợ hắn đi ra ngoài, là việc A Thiệu có giúp hắn.

“Cùng vui, tôi định cho cậu làm Chấp đường, tiếp nhận vị trí trước đây của tôi.” Côn Sơn mới đến, cần mấy người đáng tin hỗ trợ, hắn tin nhiệm A Thiệu.

227. Chương 227: Càng Ngã Càng Khỏe Mạnh

“Được!” A Thiệu không có cùng hắn khách khí.

“Tôi đoán chừng vài ngày nữa mới có thể trở về, nhà tôi nhờ cậu chiếu cố.”

“Đã biết.”

Hôm nay Bảo Châu đang dứt cơm cho Kiều Kiều, chỉ thấy một nha hoàn dẫn một người đàn ông mặc quân trang đi vào, Bảo Châu nhìn thoáng qua, bộ dạng rất đẹp mắt, bất quá không có đẹp bằng Côn Sơn!

Thấy trong tay hắn cầm một rương hòm, Bảo Châu thò tay nhận lấy: “Là Mộc Đầu kêu anh đưa cho tôi à? Lần này là cái gì?”

Người nọ hơi sững sốt một chút, nhìn rương hòm trên tay cô, thành thành thật thật mà nói: “Vị phu nhân nạt, đó là rương của tôi, cũng không có gì chỉ đựng mấy bộ quần áo, tôi không biết Mộc Đầu mà cô nói.”

“Anh tìm Côn Sơn?”

Người nọ lắc đầu, lộ ra một cái tươi cười chất phác: “Tôi là tới tìm mẹ tôi.”

“Tôi không phải mẹ anh.” =))

Người đàn ông kia rất im lặng nhìn xem Bảo Châu, thật lâu về sau mới lộ ra một vòng tươi cười: “Tôi biết, cha tôi họ Thẩm trước kia bán vải. Lúc tôi trở lại Vận Thành, hàng xóm Lục gia nói, mẹ tôi đi theo các vị đến Quảng Châu, cho tôi địa chỉ.”

Hắn nói xong ngừng đầu, Bảo Châu không nhìn hắn, sau đó chỉ thấy một bóng người rất nhanh hướng trên lầu chạy đi: “Thẩm mẹ! Con của bà đến rồi!”

“Cái gì?” Khăn lau trong tay Thẩm mẹ rơi xuống đất, chạy nhanh xuống lầu, nhìn chung quanh một lần, thấy có một người trẻ tuổi lớn lên rất đôn hậu trung thực đang hướng về phía bà cười, con trai đã rời đi lâu, vài năm không gặp, nếu hắn không mặc quân trang, bà xém nữa nhận không ra, nước mắt kích động rơi xuống, rõ bóng người trước mắt, run nhẹ nhẹ hỏi: “Là Trụ Tử sao?”

“Mẹ, là con.” Người đàn ông trung thực kia đột nhiên khóc một phen nước mũi nước mắt.

“Con trai a! Nhiều năm ở bên ngoài như vậy đã chịu không ít khổ đi? Có bị thương hay không?” Thắm mẹ trùi mền nhìn con trai đã lâu không gặp, đầu năm nay hỗn loạn, bà thường lo lắng con của bà đời này còn có thể trở về bên cạnh bà hay không. Trở về là tốt rồi.

“Con không sao, chỉ bị một chút vết thương nhỏ, sớm đã khỏe rồi, trước kia con không hiểu chuyện làm mẹ thương tâm rồi.”

“Chuyện cũ không nhắc lại, tới ngồi. Trở về là tốt rồi.”

“Mẹ, đây là số tiền nhiều năm qua con tích góp được, tuy không nhiều lắm, nhưng cũng là một phần tâm ý của con, mẹ cất lấy dùng đi!” Trụ Tử nói xong từ trong rương lấy ra một cái bọc giấy da trâu nhỏ, bên trong có một ít tiền, con số cũng không lớn, xem ra đều là nhiều năm ăn mặc tiết kiệm mới có được.

Thắm mẹ nhìn đồng đồ vật trước mắt, nước mắt rơi xuống: “Con của mẹ! Con đã chịu khổ, những vật này con cất đi! Cha con đi rồi, Thiếu phu nhân ẹ bạc trả nợ, hiện tại mẹ ở với Thiếu phu nhân, Thiếu phu nhân là người tốt, cho tiền có thể nhiều hơn, về sau con cần tiền có thể nói với mẹ, mẹ kiếm được tiền, đủ hai chúng ta chi tiêu.”

“Thật sự? Vậy cảm tạ thiếu phu nhân nhiều, Thiếu phu nhân cô thật sự là người tốt.” Trụ Tử nói xong hướng phía Bảo Châu đang ngồi trước bàn ăn tiếp tục cho con trai ăn cơm, đập đầu một cái.

Bảo Châu bị hù dọa: “Anh đừng đập đầu, mau đứng lên!”

Thắm mẹ đỡ con trai đứng lên, thấy hấn vẻ mặt mỗi một, liền hỏi: “Con đang ở nơi nào?”

“Thời điểm chiến tranh Võ Xương, trận chiến ấy thua quá thảm, cơ hồ toàn quân bị diệt, khi con tỉnh lại, đã là vài ngày sau, con từ trong đồng xác bò ra, đội ngũ đã tan, con không muốn trở về, con muốn ở lại bên mẹ, chiếu cố mẹ.”

Thắm mẹ nghe xong hỏi Bảo Châu: “Thiếu phu nhân cô có thể để nó ở lại không?”

Bảo Châu gật đầu: “Có thể!”

Lúc Bảo Nguyệt xuống lầu vừa vặn nghe được, đối với Bảo Châu nói: “Em đang muốn đi ra ngoài, tiểu tử này rất tuấn tú, để cho hấn giúp em xách đồ!”

Có thể lưu lại, Trụ Tử cảm thấy thật cao hứng, hấn đồng ý làm việc, đi theo Bảo Nguyệt đi ra ngoài.

Thắm mẹ ở một bên nhìn con trai đau lòng: “Nhị tiểu thư này, tôi còn chưa kịp làm bữa cơm cho con tôi, như thế nào lời nó đi.”

“Bảo Nguyệt có thể mời hấn ăn cơm.”

Thắm mẹ cảm thấy rất không có khả năng, Nhị tiểu thư đến tuổi lập gia đình, mất Bảo Trân nhỏ hơn cô đều có đối tượng theo đuổi, một nửa khác của Nhị tiểu thư còn không thấy, trong lòng Vạn lão gia rất sốt ruột, thường xuyên niệm cô, cô cảm thấy phiền, dứt khoát trốn đến nhà Bảo Châu, dù sao ở nhà Bảo Châu rất thoải mái, mọi thứ đều đầy đủ.

Côn Sơn mấy ngày nay bận sứt đầu mẻ trán, trong nội đường có rất nhiều chuyện, đều cần hấn tự mình xử lý.

Tiếp tục như vậy tương lai tất phải thường ở lại Thượng Hải, sự nghiệp bên Quảng Châu hấn cũng rất khó chiều cố tốt toàn bộ, tìm người quản lý, cũng xử lý không hết, hoặc là đem cửa hàng chuyển qua Hồng Kông, để cho lão ba và cha vợ đến hỗ trợ quản lý có lẽ không có vấn đề.

Hấn cảm thấy cho dù là Tổng đường chủ, cuối cùng có một ngày hấn cũng phải lui về, lá rụng về cội, hấn có thể đi Hồng Kông dưỡng già.

Quyết định về sau, Côn Sơn gọi điện cho cha: “Cha, con định đi Thượng Hải phát triển, một số sản nghiệp của con ở Quảng Châu, có thể tìm người quản lý, số còn lại hoặc bán hoặc chuyển trở lại Hồng Kông.”

“Cái gì? Hiện tại con đã phát triển như mặt trời giữa trưa, như thế nào đột nhiên muốn đi Thượng Hải?” Quả thực là sấm dậy đất băng.

“Con muốn đi Thượng Hải xông xáo.”

“Vây cũng không cần thay đổi lớn như vậy.” Xử lý toàn bộ, nếu về sau hấn muốn trở lại Quảng Châu đoán chừng sẽ không dễ dàng.

“Có lẽ con sẽ ở lại Thượng Hải vài chục năm, không cần phải giữ lại. Nếu có thể dời đến Hồng Kông, con muốn nhờ cha và cha vợ giúp con trông coi.”

“Cái này không có vấn đề, nhưng con đột nhiên muốn đi Thượng Hải, có thể hay không quá cầu thả.”

“Cha, cha yên tâm, con đã suy nghĩ kỹ càng rồi.”

Thế nhưng trong lòng Lục lão gia vẫn có chút không yên lòng, cảm thấy hấn cứ như vậy đi Thượng Hải lưu lạc quá mạo hiểm : “Cha không đồng ý, tiểu tử con bây giờ đang ở đâu? Đến đây gặp cha.”

“Con đã ở Thượng Hải rồi, cha có nói cái gì cũng vô dụng.”

“Xú tiểu tử, con nhất định sẽ phải hối hận.” Lục lão gia thở phì phì cúp điện thoại.

Côn Sơn ở Thượng Hải hoàn thành nghi thức trở thành Tổng đường chủ, nghĩ đến tất cả đã đi vào quỹ đạo rồi, bàn giao tốt tất cả công việc, rốt cục phải về nhà rồi.

Bảo Châu đang ở trong sân hát cho Tiểu Tiểu nằm trong nôi nghe: “Mùa xuân ở nơi nào nha! Mùa xuân ở nơi nào...”

“Mùa xuân ở trong ánh mắt của anh.” Côn Sơn mang theo mỉm cười đứng ở sau lưng cô nói ra, nơi có cô và cục cưng nơi đó chính là mùa xuân.

“Côn Sơn!” Bảo Châu nghe được giọng của hấn, kinh hỉ quay đầu, sau đó nhào vào hấn.

Côn Sơn vươn tay đón, lại bị cô đè ngã vào trên cỏ, mông bị ngã đau lại không có chút cảm giác nào, chỉ là tham lam nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trước mắt, nhiều ngày như vậy, rất nhớ cô, rốt cục gặp được: “Bảo Châu, em chậm một chút. Anh da dày thịt thô, càng ngã càng khỏe mạnh. Nhưng nếu em té thì làm sao bây giờ?”

228. Chương 228: Côn Sơn Keo Kiệt?

Bảo Châu dựa vào trên vai của hấn, mắt to vụt sáng nói: “Côn Sơn,em rất nhớ anh.”

“Anh biết.” Côn Sơn một bên đỡ cô ngồi dậy, một bên quay đầu nhìn Tiểu Tiểu trong nôi, con gái của hấn mấy ngày không thấy, hình như lại lớn lên một tí, khuôn mặt nhỏ nhắn trong trắng lộ hồng, rất đẹp mắt.

“Tiểu Tiểu cũng nhớ anh.” Bảo Châu giơ tay xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Tiểu, Côn Sơn không ở đây nó ăn ít hơn nhiều.

“Anh cũng biết, Kiều Kiều đâu?”

“Thấm mẹ ôm nó đi ăn bánh rồi.”

Côn Sơn một tay ôm Tiểu Tiểu một tay lôi kéo cô trở về phòng: “Anh vừa về, còn chưa kịp ăn cơm, chúng ta cùng nhau ăn.”

“Em đi làm mì cho anh.” Bảo Châu xưng phong nhận việc nói, vừa định chạy tới phòng bếp, bị Côn Sơn giữ chặt: “Không cần anh tùy ăn chút gì đó là được rồi, em ở bên cạnh anh.”

Thấm mẹ nghe nói Côn Sơn trở về, từ trên lầu ôm Kiều Kiều đi xuống: “Thiếu gia cậu trở về rồi, tôi đi phòng bếp nấu cơm cho cậu.”

Côn Sơn từ trên tay bà tiếp nhận Kiều Kiều, nhìn về phía người đàn ông sau lưng Thấm mẹ : “Hấn là ai?”

“Con của tôi, Trụ Tử mau tới đây gặp thiếu gia.”

Trụ Tử thành thành thật thật kêu một tiếng: “Thiếu gia khỏe.”

Côn Sơn gật đầu, trở lại thư phòng, Côn Sơn gọi điện thoại cho Mộc Thường Khoan: “Thường Khoan, cậu có thể giúp tôi điều tra một người được không?”

“Ai?”

“Tên Thẩm Trụ Tử, là con trai của Thẩm mẹ nhà tôi, trước kia từng tham gia quân ngũ, đã tham gia chiến dịch Nam Xương. Tôi cảm thấy người này có chút không thích hợp, nhưng không thể nói chỗ nào không đúng.” Hiện tại hắn mới nhận chức, tất cả vẫn phải cẩn thận một chút mới tốt.

“Giao cho tôi! Trận chiến kia hy sinh không ít người, đoán chừng rất khó điều tra, cậu phải kiên nhẫn một chút.”

“Không có việc gì, tôi có kiên nhẫn.” Côn Sơn gật đầu.

“Đám súng ống đạn được, chừng nào thì cậu đưa cho tôi?”

“Ngày mốt sẽ đưa qua, tôi chuẩn bị đi Thượng Hải phát triển, nhưng địa chỉ giao hàng vẫn không thay đổi, vẫn ở Hồng Kông.”

“Vậy được.” Côn Sơn nói chuyện, luôn luôn là chắc chắn.

Cúp điện thoại, Côn Sơn thống kê lại ở Quảng Châu còn thừa bao nhiêu buôn bán, cửa hàng lớn có vài cái, đưa đến Hồng Kông, cái khác không có gì người có thể tín nhiệm, sợ bị người đập phá bằng hiệu, chuẩn bị bán đi. Nhà máy hợp tác với Thẩm Kỳ Lương, đã có Thẩm Kỳ Lương, hắn cũng mặc kệ.

Trường võ chuẩn bị cho A Thiếu, trực tiếp đưa hắn, đều là huynh đệ không cần thu tiền.

Đi tới đi lui các nơi máy bay vận chuyển buôn bán có người chuyên nghiệp vận hành, không cần hắn phải quan tâm, có thể nhờ cha lưu ý một chút, ngẫu nhiên đi xem. Cửa hàng ở Hồng Kông thì nhờ cha vợ quản lý.

Nghĩ như vậy, phát hiện mình cũng không có nhiều việc phải xử lý nữa, nhà ở bên này là của nhà nước, xe và đồ đạc là của mình, Côn Sơn kêu Thẩm mẹ tiến vào, kêu bà chuẩn bị một chút, kêu người đem đồ đạc bên này lục tục chuyển tới nhà lớn bên Hồng Kông.

Côn Sơn phải rời khỏi Quảng Châu nhất thời kích thích ngàn tầng sóng, có khối người muốn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, nghe nói hắn muốn bán cửa hàng, mấy ông chủ buổi sáng đã đến cửa, yêu cầu mua cửa hàng của hắn ép tới giá rất thấp, ngoài miệng nói rất hay: “Ông chủ Lục, ngài đi Thượng Hải phát triển cần tiền không? Ngài bán cửa tiệm cho tôi, tuy giá hơi thấp một chút, nhưng tôi sẽ thanh toán tiền một lần, đập nồi bán sắt cũng sẽ không thiếu nợ ngài.”

Một người thì nói: “Hiện tại thời buổi hỗn loạn, buôn bán không tốt, chúng tôi cho cái giá này cũng coi như nể mặt lắm rồi. Vì mua cái cửa tiệm này của ngài, tôi về sau khả năng cả nhà cũng phải thuê.”

Bảo Châu vừa vặn nghe được, đi tới bên cạnh Côn Sơn ngồi xuống, lắc tay của hắn: “Côn Sơn, bọn họ đều thật thật đáng thương a! Anh giúp bọn họ đi!”

“Giúp thế nào?” Côn Sơn đối với Bảo Châu rất có lòng tin, nha đầu kia nhất định có vận vượng phu vận, mỗi lần nói chuyện làm ăn có cô ở bên cạnh, luôn có thể có thu hoạch bất ngờ.

Mọi người thấy hắn hỏi ý kiến vợ, nhao nhao nhìn về phía Bảo Châu, nghĩ thầm đừng tới nha đầu ngốc, có lẽ bọn họ có thể mua được cửa hàng với cái giá thấp hơn đã ra.

Bọn họ dám nghĩ, Bảo Châu dám nói, Bảo Châu nói một câu làm bọn họ phương tan nát cõi lòng, Bảo Châu nói: “Không bán cho bọn họ, như vậy hắn không cần phải đập nồi bán sắt, hắn không cần thuê phòng nữa.”

Bảo Châu nói xong một bộ em rất thông minh nhìn qua Côn Sơn, cầu khen ngợi.

Côn Sơn vui vẻ, giống ý của hắn, những cửa hàng kia khu vực đều rất tốt, muốn dùng giá cả trắng mua cửa hàng của hắn, nằm mơ còn có khả năng hơn: “Có đạo lý, vợ anh thực thiện lương. Anh nghe lời em, vì các vị suy nghĩ, cửa hàng tôi sẽ không bán cho các vị nữa, Tiểu Đông tiễn khách.”

Bọn họ bị đuổi đi, nhưng có người đến, Lục Hoài Ninh.

“Côn Sơn, em bán cửa hàng cho anh đi! Để anh làm.” Lục Hoài Ninh tâm tình rất kích động, hẳn cảm thấy Lục Côn Sơn này sẽ có thể suy sụp, buôn bán tốt như vậy lại không cần, chạy đi Thượng Hải bắt đầu lại từ đầu, quả thực là đầu óc bị nước vào rồi, bị Thượng Hải khắp nơi đều có ánh vàng giả dối che mờ hai mắt. Bất quá hẳn thật cao hứng kết quả là như vậy.

Côn Sơn muốn xử lý cửa hàng, hẳn đồng ý mua toàn bộ, nhất định có thể thành công, để cha lau mắt mà nhìn.

Côn Sơn sợ hẳn lỗ vốn: “Anh xác định muốn mua? Nếu không em trước bán cho anh một cửa hàng, những cửa hàng khác em sẽ giữ lại giúp anh, anh thử trước xem sao, làm được, em đưa toàn bộ cho anh, như thế nào?”

“Không cần, em trực tiếp bán hết cho anh là được.” Hẳn cho rằng Côn Sơn keo kiệt, không nỡ bán hết toàn bộ, còn tìm cái cớ quang minh chính đại này qua loa hẳn.

“Vậy được rồi! Anh có đường nhập hàng không? Có cần em giúp anh ở Hồng Kông nhập hàng.” Như vậy cũng có thể an toàn chút, chất lượng và tiến giá đều thực đảm bảo.

“Không cần.” Lục Côn Sơn là đáng thương hẳn sao? Hẳn ghét nhất chính người khác thương hại hẳn, Lục Hoài Ninh hẳn đã đứng lên rồi, không cần hẳn giả mù sa mưa.

“Vậy được rồi! Em đi thư phòng đem khế đất đưa cho anh, em bán lại nửa giá cho anh.” Côn Sơn nghĩ đến anh trai một lần nữa đứng dậy, một lần nữa làm lại, không dễ dàng, mấy cửa hàng này bán lại nửa giá cho hẳn! Nửa giá cũng là một khoản tiền rất lớn.

Lục Hoài Ninh lần nữa cự tuyệt; “Không cần, bán giá gốc cho anh, anh không muốn để cho người khác nói an là dựa vào em giúp đỡ mới phát tài.”

Côn Sơn nhún vai: “Vậy tùy anh.”

Lục Hoài Ninh thà tỏ ra có cốt khí, cho hẳn một cái giá không cao không thấp, Côn Sơn rất sẵn khoái đem khế đất cho hẳn: “Lúc nào anh rảnh thì đưa tiền cho em cũng được.”

Kết quả buổi tối Lục Hoài Ninh đem tiền tới, so với A Thiếu còn khách khí.

A Thiếu được Côn Sơn giao cho Võ đường, nghĩ Côn Sơn đầu tư, kiên quyết kín đáo đưa cho hẳn một nửa cổ phần, trường học ngoại trừ thu đệ tử bang phái, cũng thu đệ tử bình thường, đệ tử bình thường phải đóng học phí, cuối năm có thể cùng Côn Sơn chia tiền.

Côn Sơn cự tuyệt không được, nên thu lấy.

229. Chương 229: Bảo Châu Mua Nhà

Thu tiền xong, nhớ tới hai anh em A Long A Hổ, hai người này đi theo hẳn lâu nhất, danh hiệu bây giờ vẫn là tùy tùng của hẳn, trong lòng Côn Sơn có chút áy náy, một bên điều hai người bọn họ đến Thượng Hải, một bên thấy cha của bọn họ đã lớn tuổi, đưa ông đến Hồng Kông, tặng một cái biệt thự làm lễ vật.

Hai anh em đều rất cảm kích, cha già đã nhiều năm, chưa từng ở qua nhà lớn như vậy, còn có chuyên gia chiếu cố, gặp người thì nói Côn Sơn đối đãi với gia đình bọn họ không tệ.

Côn Sơn chỉ là cảm giác mình thăng quan phát tài, nên chiếu cố các anh em theo hẳn vào sanh ra tử.

Côn Sơn vung tiền như vậy, trong mắt người khác, là tiêu tiền như nước.

Lời này rơi vào tai người nào đó ở Thượng Hải, hẳn nói: “Tổng đường chủ mới của Trí Đường này, xem ra cũng không có gì đặc biệt. Ném nhiều tiền như vậy ra ngoài, thật là đồ phá gia chi tử.”

Kim mã nghe xong không nhanh không chậm nâng chung trà lên nhìn trà thang xanh tươi trong chén nói: “Cậu thì biết cái gì? Hẳn đây là đang thu mua lòng người, nói trắng ra là đang dùng bạc mua mạng. Hẳn hiện tại thân là Tổng đường chủ, mạng của hẳn đáng giá a! Có rất nhiều người muốn làm cho hẳn rút dài! Hẳn muốn bảo vệ mình thì cần phải có nhân lực, hẳn có thể tin ai? Thân tín. Muốn thân tín đối với hẳn tốt, thiết tình với hẳn, thì hẳn phải thiết tình đối đãi bọn họ tốt. Bọn họ mới có thể vì hẳn suy nghĩ, vì bảo

hộ hẩn thậm chí cả mạng cũng có thể không cần. Hẩn bỏ ra nhiều tiền như vậy, tâm phúc của hẩn rất khó bị người khác thu mua. Nếu như là người tham tiền, Lục Côn Sơn cho tiền. Nếu như là trọng tình nghĩa, Lục Côn Sơn dùng tiền biểu đạt tình nghĩa của hẩn, quả thực làm cẩn thận. Đó là một cao thủ, người trẻ tuổi thông minh như vậy, không nhiều lắm, khó trách hẩn mỗi năm nhẹ nhàng ngồi lên vị trí của A Kim.”

“Nhưng hẩn mới đến, làm sao có thể là đối thủ của Hoàng gia ngài?” Ở trên đất Thượng Hải rộng lớn này, ai dám không nể mặt nhà Hoàng gia bọn họ?

“Cái đó chưa biết, hi vọng hẩn đừng xen vào việc của người khác. Nước giếng không phạm nước sông, mọi người bình an vô sự. Nếu như giống A Kim thích xen vào việc của người khác, đừng trách tôi không để cho hẩn mặt mũi.” Hoàng gia nói xong, đẩy chén trà lại, đối với người bên cạnh nói: “Đi, gọi Mẫu Đơn vào hát một khúc Mẫu Đơn đình.”

“Vâng.” Tiểu đệ bên cạnh hẩn gật đầu đi xuống.

Rất nhanh, chưa đợi trò hay lên sân khấu, lại có thủ hạ tiến lên, cung kính khẽ cúi đầu nói: “Hoàng gia, Thù ca đến rồi.”

Hoàng gia nghe vậy nhàn nhạt nói: “Đến đúng lúc, kêu hẩn vào xem kịch với tôi, cái này xuất diễn tốt!”

Người đàn ông được gọi là Thù ca đi đến bên cạnh Hoàng gia hành lễ, đứng ở vị trí cách hẩn một mét nói: “Hoàng gia khỏe.”

“Lão Thất, ngồi xuống xem kịch.”

Tâm tư Thù ca không nhìn kịch, hẩn là vô sự không lên điện tam bảo, thù ca nói: “Hoàng gia, có chuyện, muốn hỏi ý của ngài.”

“Nói.”

“Tọa đường đại gia của Trí Đường là anh em của tôi, hẩn muốn nhờ tôi giúp hẩn làm một việc, sau đó đem căn nhà lớn số 13 trên đường Hồng Hi cho tôi.” Nghe rất mê người.

“Chuyện tốt a!”

“Nhưng chuyện hẩn kêu tôi làm, tôi cảm thấy có chút không ổn, muốn hỏi ý kiến ngài.”

“Có quan hệ tới đường chủ mới của bọn họ?”

Thù ca gật đầu: “Vâng, bọn họ chính là muốn giáo huấn tên đó.”

Hoàng gia nghe xong nói: “Là cơ hội thứ thăm dò thực lực của hẩn.”

“Vậy ý của Hoàng gia, là đồng ý?” Hoàng gia không mở miệng, hẩn không dám công khai cùng Trí Đường đối nghịch, tuy hai bang phái có đôi khi sẽ gây một ít chuyện không thoải mái.

“Hai bang phái tầm cỡ đó quan trọng nhất là cái gì, tự cậu đoán đi.” Kim mã yêu tài, có câu nói hòa khí sinh tài, Lục Côn Sơn mới tới, không có tới tìm phiền toái, hẩn hà tất gì đi đào cái tổ ong vò vẽ kia, vì một chút lợi nhỏ, khiến cho sút đầu mẻ trán.

“Tôi hiểu được, đa tạ Hoàng gia chỉ điểm.” Thù ca tựa hồ sáng tỏ, nghĩ thông suốt cái gì, hẩn nghĩ chính là, hai bang phái tầm đó, quan trọng nhất là năng lực, Hoàng gia không phải cũng nói là cơ hội thăm dò của hẩn sao? Thăm dò như thế nào? Dùng thủ đoạn và vũ lực!

“Xem kịch.” Kim mã nói xong tiếp tục xem biểu diễn trên đài, tương đối tập trung.

Côn Sơn muốn dọn nhà, Cù thiếu nóng nảy, hỏi hẩn: “Tôi đây làm sao bây giờ?”

“Nếu cậu đồng ý, theo chúng tôi đi Thượng Hải, tôi sẽ không bạc đãi cậu. Nhà ở bên này, cậu có thể giữ lại, cũng có thể bán đi.” Côn Sơn mới đầu cảm thấy hẩn như kí sinh trùng, về sau cảm thấy có con ký sinh trùng này ở bên cạnh Bảo Châu, làm bạn với Bảo Châu cũng không tệ. Về sau đây là người anh em tốt của hẩn, nếu anh em tốt thì có nạn cùng chịu, có phúc cùng hưởng.

“Được, dù sao tôi đã sớm muốn cùng cậu và Thiếu phu nhân ăn chùa ở không, làm sâu gạo cả đời. Tôi trở về sẽ đem nhà cửa bán đi, sau đó ở bên cạnh đại trạch của cậu ở Hồng Kông mua căn nhà nhỏ, tương lai đợi già rồi, tôi với cậu làm hàng xóm.” Hấn quyết định vô cùng dứt khoát.

Côn Sơn vỗ vỗ vai của hấn: “Anh em tốt. Cậu mua nhà ở bên cạnh nhà tôi, rất tốt. Như vậy Bảo Trân về sau về nhà mẹ đẻ rất gần.”

Cha vợ hấn cũng nhận được nhà lớn đi, may mắn lúc trước xây nhà, hấn có nghĩ đến tương lai phải đón hai lão ba về, trong đại trạch tổng cộng có ba căn nhà lớn, cha một nhà, cha Bảo Châu trong nhà, hấn và Bảo Châu ở một nhà, cha ở bên trái, cha vợ ở bên phải, Côn Sơn và Bảo Châu ở ở chính giữa.

Vốn cảm thấy đại trạch vắng vẻ, hiện tại vô cùng náo nhiệt, đám bà lớn hai bên nhà, bọn họ đánh bài không bao giờ sợ ba thiếu một nữa.

Tiểu Cù và Thẩm mẹ còn mang tới một đám người đi theo hấn, đem tất cả dàn xếp tốt về sau, Côn Sơn mang theo Bảo Châu và Tiểu Cù đi Thượng Hải.

Hấn nhờ bạn bè hỗ trợ thu thập một ít tư liệu nhà cửa, đều đưa cho Bảo Châu xem: “Mấy tư liệu này em xem đi, muốn đi chỗ nào kêu Tiểu Cù đi với em, thích nhà nào, chúng ta sẽ mua nhà đó.”

Bảo Châu gật đầu nhớ kỹ: “Ừm.”

Côn Sơn nói xong lại phân phó lái xe đưa bọn họ đi, trên đường lại phái mấy người đáng tin đi theo bảo vệ Bảo Châu, mới trở về thư phòng xử lý công việc.

Bảo Châu ngồi ở trong phòng khách khách sạn, nhìn một đồng ảnh trước mắt, nhìn tới nhìn lui, đều sắp hoa mắt.

Tiểu Cù sớm đã nghĩ đến chỗ đi chơi: “Thiếu phu nhân, tôi với cô đi xung quanh! Cô thích đâu, chúng ta sẽ mua ở đó.”

Hai người chạy đến một văn phòng chuyên bán nhà ở Thượng Hải, cửa xe mở ra, Bảo Châu xuống xe, một vị quản lý đang đứng ở cửa ra vào tiễn khách chạy ra đón chào, nghe khẩu âm của Bảo Châu và Tiểu Cù, nghĩ thầm lại là người bên ngoài, thoát nhìn còn rất có tiền, cười đối với Bảo Châu nói: “Vị phu nhân này, muốn mua nhà sao?”

“Phải!”

“Định mua dạng nhà nào?”

“Lớn.” Trải qua phong ba mưa bão lần trước, Bảo Châu hiện tại đối với lớn ưa thích không rời.

230. Chương 230: Rơi Vào Bẫy Rập?

“Có, phu nhân cô đi theo tôi!” Người nọ tưởng tượng, xem ra lần này sắp phát tài, mang theo Bảo Châu đến một khu nhà cấp cao, ấn chuông cửa, một lát sau mới có người không thể nào bình tĩnh đi ra mở cửa: “Ài vậy?”

“Đại Triều ca, là em. Vị phu nhân này đến xem nhà.” Vị quản lý kia nháy mắt ra dấu với người mở cửa, giống như đang nói em đưa tiền đến cho anh.

Người nọ lập tức thay đổi vẻ mặt, cười ha hả đón Bảo Châu đi vào: “Cô xem căn biệt thự này, muốn cây có cây, muốn bể bơi có bể bơi, có ba tầng, tất cả lớn nhỏ mười tám gian phòng, phòng khách cũng lớn, đều là trùng tu sạch sẽ.”

Bảo Châu nhìn bốn phía, cảm thấy thuận mắt, đối với Tiểu Cù nói: “Lấy tiền ra, mua.”

Tiểu Cù đi lên hỏi, người nọ nói: “Hai người chờ một lát, tôi đi lão đại nhà tôi ra, cái nhà này là của hấn, tôi không làm chủ được.”

Tiểu Cù thừa dịp hấn lên lầu lạng lẽ đối với Bảo Châu nói: “Tôi thấy bọn họ không phải người tốt, đợi lát nữa ép giá thấp một chút, nếu bọn họ không bán, tôi kéo tay áo cô, mở cửa rồi đi.”

Không biết vì cái gì, hắn cảm thấy mấy người trước mắt này, như thế nào so với hắn còn vẻ mặt gian xảo không an tâm?

Tuy nhìn xem đều rất nhã nhặn, thật dễ nói chuyện, nhưng hắn chính là có một loại cảm giác không tốt lắm.

Bảo Châu gạt đầu, trong lúc rảnh rỗi, móc ra một lọ sơn móng tay bắt đầu bôi lên móng tay.

Chỉ chốc lát mấy người trên lầu đi xuống, người đi đầu dáng vẻ thoát nhìn lưu manh, hắn nhìn thấy Bảo Châu quả thực phần chần bưng bưng, chỉ tiêu sáu tháng cuối năm có lẽ không cần lo nữa, hắn đi qua ngồi xuống đối diện Bảo Châu, nói: “Lục phu nhân đúng không? Tôi họ Trương, cô gọi tôi Tiểu Trương là được rồi. Nghe nói cô muốn mua nhà của tôi, cô ra giá, nếu được tôi sẽ bán cho cô.”

Bảo Châu nghĩ đến lời nói của Cù thiếu, cảm thấy phải ít một chút, cô duỗi ra năm ngón tay.

“50 vạn? Quá ít.”

Thật ra Bảo Châu muốn nói là 500 vạn, vừa định sửa chữa, Tiểu Cù giật giật tay áo Bảo Châu, Thiếu phu nhân ra giá thấp như vậy, lại nói tiếp, hắn sợ bị người ta đánh.

Bảo Châu đứng lên, vừa định đi theo Tiểu Cù ra ngoài, một màn thần kỳ đã xảy ra.

Vị Trương thiếu kia đột nhiên gọi cô lại: “Đợi một chút, tôi bán.”

Cù thiếu lần nữa bị vận khí của Bảo Châu làm cho kinh sợ, dễ dàng như vậy?

Quả thực so với giá cải trắng còn rẻ hơn, đúng là cái bánh từ trên trời rơi xuống, hoặc có thể là cạm bẫy, hắn phải cẩn thận, nếu không quay đầu lại gây họa, thiếu gia sẽ không trách cứ Thiếu phu nhân, nhưng hắn có lẽ phải gặp xui xẻo.

Cho nên lúc ký kết, Cù thiếu rất cẩn thận kéo một vị luật sư tới, cẩn thận xem qua tất cả điều khoản, xác định không có vấn đề gì, mới để cho Bảo Châu ký, trả tiền.

Ký tên, vấn đề đã xuất hiện, vị Trương thiếu kia nói: “Cô xem, hiện tại tôi không có chỗ ở, cô cho tôi ở lại vài ngày được không?”

Trương thiếu nghĩ thầm, nếu cô không đồng ý, tôi gọi người cho các người ném một chút mùi đau khổ, xem các người có đồng ý hay không.

Bảo Châu nghĩ cái này không vấn đề gì, mở miệng đồng ý: “Có thể!”

“Tôi muốn ngủ gian phòng kia.” Trương thiếu chỉ vào một cái phòng lớn trên lầu, nghĩ thầm tôi chính là chuyên môn bôi móc, tôi không tin gian phòng tốt như vậy cô cũng cho tôi ở.

“Thế nhưng phòng đó tôi đã quyết định rồi, nếu không anh ở chung với nó a?”

Trương thiếu nghĩ thầm chả cần biết người là ai, dám cùng ta ở chung, xem ta như thế nào đem người đuổi đi, chỉ hỏi: “Là nam?”

Bảo Châu rất khẳng định gạt đầu: “Tuyệt đối là nam.”

Tiểu Hoàng thấy mỹ nữ đã chạy theo người ta, tại sao có thể là nữ?

Trương thiếu yên tâm, nói: “Nam ở với nam, không có vấn đề gì, tôi rất dễ nói chuyện. Mấy anh em này của tôi cũng không có chỗ ở, cô xem?”

Tiểu Cù nghĩ các người đem nhà bán đi, chẳng lẽ muốn ở lại không đi sao? Nhưng bọn họ mới đến cũng không dám quá không để cho dân bản xứ mặt mũi, nhớ tới dưới lầu có một căn phòng lớn: “Các người ở đó đi! Hơi chật chội một chút, tìm được nhà thì lập tức chuyển đi.”

Mọi người gạt đầu, nghĩ thầm ai chuyển đi, còn không biết.

Tiểu Cù động tác rất nhanh kêu bọn họ đem đồ đạc trong phòng của mình dọn đi, bọn họ không chịu, bọn họ nghĩ thầm thu dọn, về sau chúng tôi dùng cái gì, tương lai còn phải mua mới sẽ không có lời, Trương thiếu nói với Bảo Châu: “Đồ dùng trong nhà tôi cũng khó dọn đi, cô muốn tôi sẽ cho cô toàn bộ.”

Bảo Châu nghe xong, cảm thấy cái nhà này thật lớn, vừa vặn mới tới còn chưa kịp mua cái gì, vui vẻ thu nhận.

Đám người này yên tâm đến phòng Trương thiếu đánh bài, đợi buổi tối làm ồn ào, huyền não hộ gia đình mới tới này, không an ninh, đoán chừng sẽ đem nhà lập tức trả lại cho hắn, đương nhiên tiền đừng mơ tưởng lấy về.

Nếu không bọn họ lấy tiền ở đâu ăn uống?

Dùng cái tòa nhà lớn này, bọn họ đã lừa không ít thương nhân nơi khác đến, nhiều thì mấy trăm vạn, ít thì hơn mười vạn, Bảo Châu không là người đầu tiên, có lẽ cũng sẽ không là người cuối cùng.

Kết quả chờ bọn họ đánh bài xong lúc đi ra tìm đồ ăn, đột nhiên phát hiện đồ dùng trong nhà trước kia không thấy nữa, hỏi một hạ nhân đang quét dọn: “Đồ đạc của tôi đâu rồi?”

“Cù thiếu sợ Lục phu nhân ở không thoải mái, đem mấy thứ hắn thấy không cần đi đổi hoặc là bán ve chai rồi.”

“Cái gì? Vậy sao mày không nói cho tao biết?” Trương thiếu mất bình tĩnh.

“Ngài đang đánh bài, tôi không dám đi bẩm báo. Nghĩ thầm có lẽ bọn họ không dám thật sự chuyển đi, cho dù có dọn, ngài cũng có bản lĩnh bắt bọn họ mang những thứ đó trở về.”

“Lục phu nhân đâu?”

“Trên lầu.”

Trương thiếu một bụng tức giận xông lên trên lầu, một cước đá văng cửa vừa muốn chửi ầm lên, đột nhiên chỉ thấy một con chim khổng lồ, đang híp mắt nhìn hắn, cái thần sắc kia giống như đang nói, tiểu tử nhìn cái gì, có tin một móng vuốt của gia xé người.

Trương thiếu lui về sau hai bước, nhìn về phía Bảo Châu đang ngồi cạnh bàn trang điểm đưa lưng về phía hắn, hít một hơi thật sâu, cố lấy dũng khí nói: “Lục phu nhân, quản gia của cô dời đồ đạc trong nhà đi rồi, tôi cảm thấy cái này là cô không tôn trọng tôi. Cô phải lập tức gọi người đem đồ đạc của tôi chuyển trở về, nếu không tôi...”

“Nếu không anh muốn thế nào?” Bảo Châu xoay người lại, cầm một cây súng Laser trong tay.

Trương thiếu đột nhiên cảm thấy chân hơi nhũn ra, thay đổi lời nói: “Tôi cảm thấy chuyển đi rất tốt, tại sao không gọi tôi hỗ trợ?”

“Anh thật là người tốt, vậy anh đi giúp đỡ Tiểu Cù a!” Bảo Châu nói xong tươi cười đứng dậy, đem hòng súng nhắm ngay Tiểu Hoàng.

Trương thiếu vốn định kháng nghị, kết quả nhìn thấy cái tư thế kia, cả chim lớn cô cũng dám đánh!

Vì mạng nhỏ, hắn vẫn mau chóng chạy đi!

Trương thiếu bước nhanh chạy xuống lầu, hoài nghi Bảo Châu có phải đang hù dọa hắn hay không, đột nhiên nghe được trên lầu truyền đến tiếng súng nổ, cùng với một tiếng “Kêu thảm thiết.”

Càng không thể tưởng tượng nổi chính là, Trương thiếu đem việc này nói với Cù thiếu, Cù thiếu hoàn toàn rất bình thường: “Hóa ra Thiếu phu nhân còn chơi chưa chán.”

231. Chương 231: Bức Đèn Tuyệt Cảnh

“Cô ấy thường xuyên như vậy?” Cầm súng trong nhà, bắn chết mãnh thú?

“Đúng vậy! Tôi đi kêu người làm một ít điểm tâm cho Thiếu phu nhân, vừa lúc tôi đang bận làm phiên cậu giúp tôi bùng lên cho Thiếu phu nhân.” Cù thiếu gạt đầu, Bảo Châu thường xuyên cầm súng giả định các loại đồ ăn bắn Tiểu Hoàng, Tiểu Hoàng mỗi lần nhận được đồ ăn vặt đều cao hứng gọi a gọi, hắn đã tập mãi thành thói quen rồi.

Mạng nhỏ quan trọng hơn, rời xa Bảo Châu, quý trọng tánh mạng.

Trương thiếu nói: “Tôi giúp cậu khuân đồ, cậu kêu người khác mang đồ lên cho cô ấy đi!”

Cù thiếu cảm thấy cũng được, một bên gọi người đi bưng đồ ăn lên cho Bảo Châu, một bên hướng hần nói: “Tôi vốn cảm thấy cậu rất giỏi hoạt, xem ra là tôi nhìn lầm rồi, chàng trai chịu làm việc là chuyện tốt.”

Trương thiếu một bên rất phối hợp đem đồ trong nhà mình ra ngoài xe, một bên trong lòng yên lặng tự an ủi mình: “Tôi thật là người tốt!”

Cù thiếu kêu người mang mấy thứ đó đi về sau, nhìn căn nhà trống rỗng, đột nhiên cảm thấy rất thoải mái, những đồ dùng cổ xưa lại dơ dáy bẩn thỉu thậm chí mốc meo trong nhà nhìn thế nào cũng không thoải mái, hiện tại trong nhà trống rỗng ngược lại có một loại cảm giác hoàn toàn mới, tâm tình của hần rất tốt hướng trên mặt đất ngồi xuống, nghĩ đến thời điểm Côn Sơn đi vào cái nhà này sẽ giết mình cỡ nào, đến lúc đó nhất định sẽ khen hần làm việc đắc lực.

Thấy hần cười ngây ngô, Trương thiếu nghĩ người này có lẽ dễ đối phó, giả vờ nói: “Tôi thấy thiếu phu nhân nhà cậu rất có quyết đoán, thiếu gia của cậu có lẽ cũng rất lợi hại a! Không biết là người nơi nào.”

“Cậu là muốn nói Thiếu phu nhân bưu hãn à? Thiếu gia nhà ta là người làm kinh doanh.”

“Ông chủ lớn?”

“Không phải, làm chút mua bán nhỏ thôi, chỉ là vận khí tốt, hơi phát tài một chút.” Cù thiếu khiêm tốn nói, Côn Sơn thường nói hần phải khiêm tốn, lần này hần tựa hồ rốt cục làm được.

Hần nói khiêm tốn, Trương thiếu lại cho là thật, nghĩ thầm một tên chỉ có chút tiền thì có gì phải sợ, vừa muốn kêu người đem đồ vật bị trở đi đưa trở về, chỉ thấy mấy chiếc xe con màu đen rất xa hướng bên này chạy nhanh qua, ở trước cửa nhà dừng lại, từ trên xe đi xuống một đám người, mỗi người trên mặt mang sát khí, sau đó có người chạy bộ tới mở cửa chiếc xe chính giữa ra, trong xe một chàng trai đáng dấp cường tráng bước xuống.

Mặt không biểu cảm đi về phía bên này, Cù thiếu rất xa nghênh đón: “Thiếu gia, cậu đã đến rồi, cậu xem chúng ta mua căn nhà này có được không?”

Côn Sơn đánh giá bốn phía, đánh giá đúng trọng tâm: “Cũng không tệ lắm, ngày mai cậu và Bảo Châu đi chọn đồ dùng trong nhà, sáng sớm tôi lại ấy bay đi đón bọn người Thẩm mẹ đến.”

Côn Sơn nói xong ngẩng đầu nhìn thoáng qua Trương thiếu, Trương thiếu vừa định tự giới thiệu, bị Côn Sơn cắt ngang, Côn Sơn đối với hần nói: “Cậu là chủ nhà trước a! Tôi có lời muốn nói với cậu.”

Đến thư phòng trên lầu, Côn Sơn tươi cười thu lại, đi thẳng vào vấn đề nói: “Cậu tên Bì Thất đúng không?”

“Làm sao cậu biết?” Người từ xứ khác đến hiếm ai biết rõ tên thật của hần, đây là tình huống gì?

“Tôi còn biết cậu chuyên môn chơi xỏ lá, bán nhà không đi, bắt nạt chủ nhà đủ loại, cuối cùng chủ phòng bị buộc bắt đắc dĩ, đành phải đáp ứng cầm khế ước mua bán nhà đổi một nửa số tiền mua nhà, nhưng lần này là tôi, sẽ không có chuyện đó nữa. Cậu hoặc là đem toàn bộ số tiền lừa gạt người ta nhốt ra hết, trả lại cho người bị gạt và viết thư xin lỗi từng người, hoặc là cái nhà này cậu đừng mơ tưởng trở về, Lục Côn Sơn tôi đã quyết định ở rồi.” Chơi xỏ lá, Lục Côn Sơn hần là người trong nghề.

“Cậu biết rõ tôi là ai, cậu còn dám kiêu ngạo như vậy? Cha tôi là anh em tốt của Hoàng gia, cậu dám không nể mặt tôi, chính là không nể mặt Hoàng gia.” Hoàng gia rất coi trọng cha hần, sau khi cha hần qua đời, Trương gia sa sút, nhưng bởi vì có Hoàng gia làm chỗ dựa, hần đã cầm lấy căn nhà này đi gạt người, cũng không ai dám cùng hần so đo, cả cục cảnh sát đều phải kính hần ba phần, gọi hần một tiếng Tam thiếu.

“Vậy cậu có biết Lục Côn Sơn tôi là người nào không? Dám gạt vợ tôi, cậu có tin tôi sẽ làm cho căn nhà này trong một đêm hóa thành tro.” Hần cái khác không nhiều lắm, vũ khí thì nhiều, lần trước từ Bách Lai tiên sinh mua một tiểu pháo, còn chưa có thử qua uy lực như thế nào, có lẽ nên thử xem. Hần chạy đến Thượng Hải đã đụng phải việc này, đang muốn giết gà dọa khỉ, nếu không Lục Côn Sơn hần về sau như thế nào ở đây sinh sống?

Trương thiếu không tin, hắn gọi điện thoại hỏi nhà Hoàng gia gặp quản gia: “Ngài có nghe nói qua người tên Lục Côn Sơn không?”

“Cậu đã nghe qua Trí Đường chưa?”

“Bán thuốc Đông y sao?”

“Đó là một bang phái thần bí nhất trên giang hồ, Lục Côn Sơn là lão đại mới của bọn họ.”

Trương thiếu lập tức hóa đá, nhưng hắn lại mang một tia hi vọng nghĩ, có lẽ chỉ là một bang phái không lớn: “Đó là một bang phái nhỏ phải không?”

“Cũng tầm mười vạn người!”

Trương thiếu lập tức muốn khóc, hắn cư nhiên đắc tội với lão đại một bang phái lớn: “Tôi...”

“Trương thiếu còn có cái gì muốn hỏi không?”

“Chỗ nào có bán thuốc chuột?” Hắn muốn tự sát, bởi vì nhà lớn của hắn a! Đoán chừng sẽ là bánh bao đánh chó có đi không về rồi.

Quản gia: “...”

Sau khi Trương thiếu cúp điện thoại, hữu khí vô lực đi xuống lầu, đối với Côn Sơn đang đứng ở trong sân thường thức cảnh thu nói: “Căn nhà này tôi có thể không cần, nhưng tôi và các anh em của tôi thật sự không còn nơi để đi, cậu có thể thu lưu bọn tôi không?”

“Cậu không thể gây sự.” Côn Sơn cũng không muốn đem người bức đến tuyệt cảnh.

“Được. Không có căn nhà này, về sau tôi không biết làm gì sinh sống, tôi đi theo cậu được không?” Hắn nghĩ lão đại một bang phái lớn, nuôi mấy người có lẽ không thành vấn đề.

Côn Sơn vừa tới Thượng Hải, cũng xác thực thiếu một ít nhân thủ, có thể chiêu một ít người địa phương hân hoan nghênh: “Cậu có thể làm được chuyện gì?”

“Trước kia cha tôi cũng là một lão đại của một bang phái có tiếng trên biển, ta có đường giao tiếp, mấy chú bác của tôi có thể giúp cậu giới thiệu, mọi người nể mặt cha tôi, đều cho tôi vài phần chút tình mọn.” Trương thiếu cà lơ phát phơ nhìn Côn Sơn, tự hào nói.

“Cái này có thể chấp nhận, nhưng cậu phải thu liễm tính tình thiếu gia của cậu lại, đừng có đi lừa người khác nữa, làm người cho tốt. Người hết ăn lại nằm, tôi không cần.”

“Cái này không có vấn đề, tôi đây là thiên lý mã lúc trước không có gặp được Bá Nhạc sao? Ta muốn vào bang phái cậu được không?” Hắn chỉ hướng không cao xa, có ăn có uống là được, cùng chung chí hướng với Cù thiếu.

“Đệ tử Trí Đường đều trải qua tầng tầng sàng chọn, nghiêm khắc khảo nghiệm, mới có thể vào được, nếu cậu muốn thì từ giờ trở đi chăm học khổ luyện, tôi có thể tìm người dẫn cậu đi, cậu tập luyện tốt, đại khái ba năm có thể vào nội đường.”

“A! Lâu như thế à, vậy thôi đi.” Hắn không có kiên nhẫn.

“Đương nhiên nếu như cậu vì Trí Đường lập nhiều đại công, tôi có thể cân nhắc đặc biệt cho cậu vào trong đường.”

“Cái này có thể.” Vận may của hắn có đôi khi vẫn có vài phần, hắn không muốn làm lão đại bang phái gì, có thể trở thành một thành viên của bang phái lớn, tựa hồ cũng không tệ.

“Vậy cậu đi thương lượng với người của cậu đi, các người tạm thời đi theo vợ tôi, chờ thời điểm tôi cần, sẽ tìm cậu hỗ trợ, hoặc là đem cậu điều đến bên cạnh tôi, mỗi tháng sẽ phát lương cho các cậu giống những người trong nhà, phần của cậu so với thuộc hạ của cậu sẽ nhiều hơn một chút, bằng Tiểu Cù. Người của cậu, cậu phụ trách quản lý.”

232. Chương 232: Bị Bắt Cóc

“Có tiền lương là tốt rồi, nhưng đi theo cô ấy thì có thể làm gì?”

“Có thể sống phóng túng.” Người Lục gia hần cũng biết đi theo vợ hần là một điều hạnh phúc.

“Cái này tôi thích.”

“Còn có bảo hộ an toàn cho cô ấy, ngày mai cô ấy muốn đi mua đồ dùng trong nhà, ở đây tôi không quen, cậu và Tiểu Cù đi với cô ấy!” Côn Sơn gần đây còn rất nhiều chuyện phải bận rộn, việc buôn bán, việc trong bang phái, còn có chuyện dọn nhà, dù sao Bảo Châu mua hần đều thích, Bảo Châu muốn mua cái gì thì mua cái đó a! Hần sẽ mặc kệ.

“Tuân mệnh.”

Côn Sơn phân phó xong lên lầu lôi kéo Bảo Châu cùng hần về khách sạn trước, ở đây bị Tiểu Cù làm cho trống rỗng, Tiểu Cù cũng đi theo bọn họ trở lại khách sạn hưởng phúc.

Trương thiếu thì không có mệnh tốt như vậy, Bảo Châu đem Tiểu Hoàng để lại cho Trương thiếu, bởi vì bọn họ là bạn cùng phòng mà!

Trương thiếu nhìn con chim lớn nghênh ngang nằm ở trên giường mình, giận mà không dám nói gì, sợ chọc giận nó, chính mình sẽ bị đứt tay đứt chân, từ khi sinh ra đến nay, không ngủ ở trong phòng của mình, đi cùng thủ hạ của mình chen chúc một gian phòng, kết quả nửa đêm vì không quen, nghiêng người rơi xuống giường.

Sáng sớm hôm sau Trương thiếu đi khách sạn đón Bảo Châu nói với cô: “Phu nhân, tôi không muốn ở chung một phòng với Tiểu Hoàng.” “Vậy cậu và Tiểu Cù ở chung một phòng a!”

“Không được, cho Tiểu Hoàng ở chung với hần a!” Trương thiếu nhìn thoáng qua Cù thiếu, trong mắt có tính toán, hai người thoát nhìn cấp bậc không chênh lệch, đều là mỹ thiếu niên, đứng chung một chỗ quả thực quá đẹp mắt.

Gừng càng già càng cay, Cù thiếu nói: “Thiếu phu nhân, Tiểu Hoàng cùng tiểu tiểu thư và tiểu thiếu gia thân nhất, hãy để cho Tiểu Hoàng ở cùng phòng với bọn nhỏ a!” Hai người trăm miệng một lời nói.

“Được rồi!” Kế tiếp cả ngày, hai người đi với Bảo Châu mua đồ dùng, cơ hồ muốn gãy cả chân, may là trên cơ bản mua xong toàn bộ rồi, buổi tối sắp xếp đồ đạc lại xong, tất cả mọi người thở dài một hơi, nhìn xem kiệt tác của mình, trong lòng đối với chính mình kính nể, cùng một phụ nữ đạo phố, thật đúng là không phải khổ sai bình thường.

Bên Hồng Kông bọn người hầu đã sớm chờ bước lên máy bay đi Thượng Hải, Bảo Trân và Bảo Nguyệt lấy lý do chưa từng đi Thượng Hải theo máy bay đến Thượng Hải.

Cù thiếu vừa nhìn thấy Bảo Trân, một phút trước tươi cười sáng lạn lập tức thu lại: “Sao cô lại tới đây?”

“Anh không muốn gặp em sao?”

“Không muốn.” Cù thiếu trực tiếp nói thẳng.

“Biết rõ anh không muốn gặp em, cho nên em đến.” Bảo Trân vô sỉ trả lời xong, đem hành lý đưa cho hần: “Đêm qua em đã gọi điện thoại cho anh rồi, anh rồi đồng ý cho em đến rồi, anh giúp em mang hành lý vào!”

“Lần này lấy lý do gì thế?”

“Em đã nói với anh rồi, em không phải anh không lấy chồng, kêu anh ấy cho em một tháng, trong vòng một tháng nếu em không giải quyết được anh, em trở về Hồng Kông.” Về mặt Bảo Trân rất có lòng tin đối với hần nói, cho nên nói trắng ra là cô đến theo đuổi hần, mặc kệ chân trời góc biển, Cù thiếu là người Bảo Trân cô định rồi.

“Nhưng tôi không thích cô.”

“Tôi đã đáp ứng anh rồi không đối nghịch với chị gái, anh vì cái gì còn không thích em? Em vì anh mới đồng ý.” Cô có đã hi sinh như vậy rồi.

Cù thiếu thật sự khó có thể giải thích với cô, vẻ mặt đưa đám nói: “Cô có thể không đáp ứng.”

“Nhưng em muốn đáp ứng a! Buổi tối chúng ta đi xem phim được không?” Bảo Trân giơ tay khoắc lấy tay Cù thiếu, túm lấy hần vào trong phòng.

Thấy bọn họ đi vào trong, Bảo Nguyệt từ trên xe bước xuống, không có lấy con mắt nhìn người, duỗi ngón tay ra chỉ Trương thiếu nói: “Anh, giúp tôi mang thứ đó cầm vào đi.”

Trương thiếu học theo cô, duỗi ngón tay ra chỉ cô: “Cô, tự mình xách đi.”

“Anh là người nào lại dám nói chuyện với tôi như vậy?” Bảo Nguyệt nổi trận lôi đình, trong nhà cô đã phải nghe lời cha mẹ, ra cửa phải nghe anh rể, nhưng bây giờ một hạ nhân cũng dám nói chuyện với cô như vậy, Bảo Nguyệt rất tức giận.

“Thiếu gia nói, tôi chỉ phải nghe lời Thiếu phu nhân là được, về phần cô, đi chỗ nào hóng mát đi, tôi không hầu hạ.” Hần chỉ phụ trách nghe Thiếu phu nhân phân phó.

“Anh như thế nào lại giống tên Tiểu Cù kia!” Bảo Nguyệt tức giận tự mình xách hành lý lên lầu.

Mọi người cứ như vậy ở đây.

Không có qua vài ngày, trong nhà đột nhiên xảy ra chuyện lớn.

Kiều Kiều biến mất...

Lúc Côn Sơn chạy về đến nhà, Bảo Châu đang ôm Tiểu Tiểu khóc, Côn Sơn đi qua đem Bảo Châu ôm vào trong ngực, hỏi Thẩm mẹ: “Chuyện gì xảy ra? Xác định Kiều Kiều đã mất tích sao?”

Vành mắt Thẩm mẹ đỏ lên lắc đầu: “Bọn tôi tìm khắp trong ngoài ngoài, hỏi từng người có gặp Kiều Kiều không. Buổi sáng tôi cho Kiều Kiều ăn điểm tâm, về sau thì không thấy đâu, tôi tưởng ai bế Kiều Kiều đi đâu chơi, không có để ý, giữa trưa lúc ăn cơm, tìm không thấy nữa, mới huy động mọi người đi tìm, lại tìm cả buổi chiều, đều không có tìm được tung tích Kiều Kiều.”

“Vậy hôm nay có ai ra khỏi nhà? Trong nhà có thấy người nào khả nghi không?” Côn Sơn lập tức khẩn trương lên, nếu như Kiều Kiều thật sự mất tích, cái này có thể liên quan đến Tọa đường đại gia không? Hần không thể không hoài nghi.

“Không có thấy ai khả nghi, có mấy người ra khỏi cửa.” Thẩm mẹ nhanh chóng như kiến bò trên chảo nóng, đứa nhỏ này sao lại biến mất chứ?

Bảo Châu khóc như mưa, trong miệng lẩm bẩm tên Kiều Kiều: “Kiều Kiều, Côn Sơn Kiều Kiều không thấy đâu...”

Côn Sơn đem Bảo Châu ôm chặt chẽ: “Bảo Châu đừng sợ, anh nhất định sẽ tìm được con của chúng ta, nhất định sẽ tìm được.”

Thế nhưng mọi người tìm cả đêm vẫn không tìm được Kiều Kiều, Bảo Nguyệt đột nhiên hỏi một câu: “Thẩm mẹ, con của bà đâu rồi?”

“Con của tôi hả?” Thẩm mẹ lúc này mới phát hiện con trai mình cũng không thấy đâu, lúc này vì tìm thiếu gia, không có chú ý con mình, con trai bà lớn như vậy, có thể đi nơi nào?

“Hần nói bà gọi hần đi làm việc, lái xe đi ra ngoài rồi.” Người phụ trách canh cổng nói.

Thẩm mẹ không hiểu ra sao: “Tôi không có kêu nó đi làm việc a!”

“Chẳng lẽ là hần mang Kiều Kiều đi ra ngoài? Nhưng hần vì cái gì còn chưa dẫn Kiều Kiều về, cũng đã trễ rồi.” Cù thiếu nói, không có lý do! Hơn nữa tại sao phải nói dối.

“Nguy rồi.” Côn Sơn một cước đá văng cửa phòng Trữ Tử, đem tủ quần áo mở ra, bên trong trống rỗng, hần lập tức có một loại cảm giác lạnh lẽo ớn lạnh.

Mọi người sau đó chạy tới, nhìn thấy tủ quần áo trống tuếch cũng hiểu được, Trương thiếu nói: “Xem ra hần là có chủ ý bắt Kiều Kiều, hần không có tính toán sẽ trở về.”

Thẩm mẹ nghe vậy rất giật mình, nếu không phải có người đỡ thiếu chút nữa ngã nhào trên đất: “Nó tại sao phải mang Kiều Kiều đi? Nó điên rồi!”

Côn Sơn không nói gì, vài bước chạy vào thư phòng, gọi điện thoại cho cấp dưới Tổng đường: “Lập tức phái người lục soát toàn thành cho tôi tìm tất cả những chiếc xe khả nghi đặc biệt là xe có đứa nhỏ, tôi hoài nghi có người tên Thẩm Trụ Tử, bắt cóc con của tôi.”

233. Chương 233: Cấp Tốc

Côn Sơn gọi điện cho Tổng đường xong, lại gọi điện cho cục cảnh sát, cục cảnh sát mới đầu đối với chuyện này không thể nào coi trọng, Côn Sơn gọi Trương thiếu tới, nghe xong là ông chủ Trương thiếu, cục cảnh sát lập tức coi trọng không ít, nói sẽ dẫn người lục soát toàn thành, xem có thể tìm ra đứa nhỏ không.

Cúp điện thoại, Côn Sơn lại gọi điện thoại cho Mộc Thường Khoan, Mộc Thường Khoan nhận được điện thoại nói: “Tôi đang muốn gọi điện cho cậu, người cậu muốn tôi điều tra, tôi đã điều tra xong rồi, sau khi hấn tiến vào quân đội, là một binh lính thành thật, thường xuyên bị người khi dễ, nhưng hấn không phải ở trong quân đội cậu nói, hấn ở trong bộ đội Vương Tư Xa, mấy tháng gần đây đột nhiên mất tích, hình như là có người đi tìm hấn, đưa hấn đi.”

Côn Sơn nghe xong, nói cảm ơn cúp điện thoại, chuyện rất rõ ràng không phải sao?

Hấn là có người mua chuộc Thẩm Trụ Tử bắt cóc con của hấn, hấn thực ngốc, thời điểm này lại lơ là, nếu như không tìm được Kiều Kiều trở lại, Bảo Châu sẽ chịu không nổi, cha đoán chừng sẽ rất khổ sở, mà hấn cũng có một loại cảm giác trời đất sụp đổ.

Đứa nhỏ là hi vọng một gia đình, nếu không có đứa nhỏ, cái nhà này sẽ không có hi vọng.

Kế tiếp tìm kiếm khắp thành hai ngày vẫn không có tin tức của Kiều Kiều, thời điểm Bảo Nguyệt gọi điện thoại, không cẩn thận nói lỡ miệng, Vạn lão gia sau khi biết, rầu rĩ không vui ngồi trong sân khóc lóc, cũng không chịu ăn cơm, Lục lão gia sau khi nhìn thấy, hỏi là chuyện gì xảy ra, chuyện không thể dấu diếm, Lục lão gia và ngũ phu nhân cũng biết, ngũ phu nhân nghe xong trực tiếp hôn mê bất tỉnh, cháu của bà mất tích!

Hai bên gia đình vì tin tức này, đều rối loạn, đứa nhỏ không thấy đâu, tâm trạng mọi người đều không tốt, mây đen che kín

Thẩm gia không biết từ đâu biết được tin này, Thẩm Kỷ Lương mang theo Nhược Lan chạy đến Thượng Hải, xem có thể giúp đỡ Côn Sơn không.

Người khác có lẽ không biết, Thẩm Kỷ Lương đối với Côn Sơn vẫn có vài phần hiểu rõ, gọi hấn vào thư phòng, bắt lấy cổ áo Côn Sơn nói: “Có phải vì chuyện bang phái của cậu? Kiều Kiều là bị kẻ thù của cậu bắt đi phải không?”

Côn Sơn lắc đầu trong mắt một mảnh ướt át: “Tôi không rõ lắm.”

“Cậu gia nhập bang phái gì, hiện tại tốt rồi, con trai cũng không tìm thấy nữa.” Thẩm Kỷ Lương là thay hấn sốt ruột, khó tránh không lựa lời mà nói.

Côn Sơn lắc đầu, giọng nói nghẹn ngào khàn giọng: “Tôi cũng không muốn.”

Đang nói, điện thoại vang lên, Côn Sơn tiếp: “A lô!”

Bên kia là giọng Tọa đường đại gia dương dương đắc ý: “Như thế nào? Hiện tại ném được sự lợi hại của tôi chưa?”

“Là ông bắt cóc con của tôi?” Côn Sơn rất phẫn nộ, bình thường mọi người tranh một chuyện, đấu một trận, hấn có thể nhịn, nhưng động con của hấn, đã chạm vào điểm mấu chốt của hấn.

“Là tôi, hiện tại cậu muốn nhận lại con của mình, nhất định phải lập tức rời khỏi Trí Đường, hơn nữa đem vị trí giao cho tôi.” Tọa đường đại gia đã tính trước nói, nghĩ thầm con của mày hiện tại trên tay tao, mày

còn không ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ? Vốn hấn muốn bắt vợ Côn Sơn, nhưng người phụ nữ kia có quá nhiều người bảo hộ, không thể ra tay.

.

Cho nên thay đổi kế hoạch, bắt Lục Kiều tương đối dễ dàng hơn.

“Tôi muốn nghe giọng của con tôi.”

Tọa đường đại gia kêu người bé đưa nhỏ đến, cách điện thoại véo Kiều Kiều một cái: “Tiểu tử thối, khóc cho tao!”

Kiều Kiều rất có cốt khí không khóc, ngược lại khanh khách nở nụ cười, Tọa đường đại gia nghe xong nóng vội, muốn tiếp tục véo Kiều Kiều, Côn Sơn đã xác nhận là Kiều Kiều, đây là tác phong con của hấn, Côn Sơn khàn giọng đối với điện thoại nói: “Con trai, ba ba yêu con.”

Côn Sơn vừa nói xong, điện thoại trở lại trong tay Tọa đường đại gia, hấn tin tưởng tràn đầy mà nói: “Thế nào quyết định xong chưa? Chỉ cần cậu giao vị trí đó ra, chờ tôi thuận lợi leo lên vị trí đường chủ, con của cậu tôi sẽ trả lại cho cậu.”

“Ông thả con tôi về trước.”

“Không có khả năng, cậu xem tôi là tên ngốc sao.”

Côn Sơn nghĩ, vậy ông cho là tôi bị choáng váng sao, Côn Sơn tức giận đến muốn giết người, lại đột nhiên bình tĩnh lại, lừa dối nói: “Được, tôi đáp ứng ông, sáng sớm ngày mốt, tôi sẽ ở trước mặt mọi người từ chức, đem vị trí giao cho ông, nhưng ông phải mang con tôi theo, tôi gặp được con của tôi, tôi mới có thể đem vị trí cho ông.”

“Được.” Tọa đường đại gia thật cao hứng.

Cúp điện thoại, Côn Sơn không thể chờ đợi được gọi điện thoại cho A Thiếu: “A Thiếu, Kiều Kiều bị Tọa đường bắt cóc, tôi nghĩ không thoát khỏi có liên quan tới Hình đường, tôi cần trợ giúp của cậu, sáng sớm ngày mốt cậu mang theo một trăm người đi Tổng đường, nghe mệnh lệnh cho tôi hành động, hai người kia phải bắt sống.”

Côn Sơn cúp điện thoại, thấy Thẩm Kỳ Lương đang dùng một loại ánh mắt cậu điên rồi nhìn xem Côn Sơn, tức giận nói: “Cậu làm như vậy, Kiều Kiều sẽ rất nguy hiểm.”

“Con trai tôi muốn, nhưng an nguy của mười vạn đệ tử Trí Đường tôi không thể không để ý. Mười vạn tánh mạng, toàn bộ nằm trong tay tôi, tôi không thể đem tương lai của bọn họ giao ột tên tiểu nhân hèn hạ, cho dù là vì con của tôi cũng không được.” Tất cả anh em Trí Đường và con của hấn, nếu hấn nhất định phải lựa chọn, hấn chọn phía trước.

“Tôi nên nói cậu vĩ đại, hay là nói cậu vô tình? Đó là con trai cậu.”

“Tôi biết rõ, tôi có thể đem mạng của tôi đổi với mạng của Kiều Kiều, nhưng đem mạng của mười vạn huynh đệ đổi con của tôi, không thể.” Hấn ngồi ở trên cái ghế này, nên phân rõ công và tư, phải lấy lợi ích của mọi người làm trọng.

“Vạn nhất hấn phát hiện cậu muốn bắt hấn, Kiều Kiều sẽ nguy hiểm, tôi đi với cậu.”

Côn Sơn lắc đầu: “Tôi không muốn để anh cuốn vào trận thị phi này, anh không phải đệ tử bốn đường, cũng không thích hợp xuất hiện ở đó.”

“Vậy cậu làm sao?”

“Anh quên tôi làm gì sao?”

Thẩm Kỳ Lương nghĩ cũng đúng, buôn bán vũ khí cộng thêm lão đại bang phái, hấn có cái gì để lo lắng, chỉ sợ người chịu thiệt chính là đối phương: “Vậy cậu cẩn thận một chút, vì Bảo Châu, cũng vì chính cậu.”

“Tôi biết rõ.”

Hai ngày sau, bên ngoài Tổng đường, Côn Sơn gặp thủ hạ của Tọa đường đại gia đứng rất xa trong tay ôm đứa nhỏ.

Bởi vì rất xa, căn bản nhìn không rõ lắm, Tọa đường đại gia rất cảnh giác kêu người ôm đứa nhỏ đứng trên ban công ở lầu hai khách sạn đối diện Tổng đường.

Thấy Côn Sơn nhìn chằm chằm vào đứa bé kia, Tọa đường đại gia rất hài lòng đi đến trước mặt hắn nói: “Nếu cậu làm tôi không hài lòng, tôi sẽ kêu người ném con của cậu xuống.”

“Tôi đã biết.” Côn Sơn khẽ cúi đầu, biểu hiện vô cùng bất đắc dĩ.

Đợi Tọa đường đi vào bên trong, Côn Sơn nhìn thoáng qua A Hồ núp trong góc, A Hồ cho hắn một cái thủ thế an tâm, mọi người phân công hợp tác, hắn và A Long phụ trách cứu người, A Thiếu phụ trách bắt người, Côn Sơn phụ trách khống chế cục diện.

Côn Sơn cúi đầu, đè nén sợ hãi sẽ thất bại trong lòng, đi đến phòng họp, Côn Sơn thấy tất cả mọi người đã ngồi xuống, đi đến trước vị trí của mình ngồi xuống, đối với mọi người nói: “Tôi có một việc muốn tuyên bố với mọi người, hi vọng mọi người sau khi nghe xong phải bình tĩnh.”

234. Chương 234: Có Mạnh Mỗi

Tọa đường đại gia nhìn về phía Côn Sơn, kích động tay đều đang run rẩy.

Về mặt Côn Sơn thân mật đối với hắn nói: “Tọa đường đại gia làm phiền ngài đi ra, bởi vì chuyện kế tiếp tôi muốn tuyên bố có liên quan tới ngài.”

Tọa đường đại gia thấy Côn Sơn đang gỡ ngọc ban chỉ trên ngón tay xuống, cho rằng muốn truyền lệnh, đứng dậy hướng Côn Sơn đi đến, Hình đường cảm thấy có điểm gì là lạ, hình như tất cả đều quá thuận rồi, vừa định mở miệng ngăn cản, chỉ thấy Côn Sơn từ từ gỡ ban chỉ xuống đặt lên bàn, sau đó đột nhiên dùng xu thế sét đánh không kịp bưng tai bắt hai tai Tọa đường ném xuống đất, một cước dẫm lên trên bụng của hắn, móc dao ra cúi đầu nhắm ngay cổ của hắn, hung tợn nói: “Chuyện tôi muốn tuyên bố, chính là Tọa đường đại gia của chúng ta, vì mưu đồ đoạt vị trí Tổng đường chủ, bắt cóc con của tôi.”

Lời này vừa nói ra chung quanh một mảnh xôn xao, tại sao có thể như vậy?

Tọa đường nghe vậy quát to lên: “Tôi không có! Lục Côn Sơn mày ngậm máu phun người!”

“Ông không khai thật sao, tôi đã bày ra thiên la địa võng, ông không nói đồng đảng của ông cũng sẽ nói.” Côn Sơn nói xong giơ tay đối với thủ hạ bên cạnh đã cầm sẵn dây thừng, tự tay đưa hắn trói lại, đối với người bên cạnh nói: “Được rồi.”

Côn Sơn nói xong nhìn về phía Hình đường đứng một bên không biểu cảm: “Ông có cái gì muốn nói sao?”

“Lục Côn Sơn, mày lật lọng!” Hình đường nói xong đột nhiên then quá hoá giận từ trong túi móc súng ra bắn vào Côn Sơn, nhưng có người so với hắn nhanh hơn, sớm đã trốn trên lầu A Thiếu nhắm ngay tay hắn bắn, vì phòng ngừa hắn chuẩn mất hoặc là gây tổn thương tới những người khác, bắn trúng chân của hắn.

Hình đường ngã nhào trên đất, lập tức có người tiến lên trói hắn lại.

Côn Sơn nhìn thoáng qua A Thiếu đang từ trên lầu đi xuống, khen một câu: “Good job.”

Nói xong Côn Sơn nhìn về phía mấy vị đại gia khác đang ngồi, thấy sắc mặt bọn họ ngưng trọng, không khỏi mở miệng trấn an: “Mọi người không cần sợ hãi, tôi chỉ là muốn bắt hung thủ bắt cóc con của tôi. Hiện tại tuy chân tướng đã rõ, nhưng nên dựa theo trình tự trong nội đường.”

Côn Sơn nói xong một lần nữa mang ban chỉ vào, vừa đẩy cửa ra, A Long đè nặng người đàn ông vừa rồi ôm đứa nhỏ đi vào, A Hồ đi ở phía sau, trong tay ôm một đứa bé, Côn Sơn thấy đứa nhỏ, vội vàng đi qua phía A Hồ, vừa muốn thò tay tiếp nhận đứa bé kia, tay A Hồ lui về sau lui thật xin lỗi cúi đầu nói: “Sơn ca anh xem, đứa bé này không phải Kiều Kiều, chúng ta bị lừa rồi.”

Côn Sơn nghe vậy quay đầu một phát bắt được cái cảm Tọa đường: “Con của tôi đâu?”

“Tao không nói ày.”

“Ông có tin tôi giết ông không?” Vành mắt Côn Sơn đỏ lên hướng hấn gào thét.

“Mày không dám, trong bang quy không có điều giết tao, nếu mày giết tao, mày sẽ phạm vào bang quy, mày cũng sẽ chịu phạt.”

Thế nhưng hấn đánh giá thấp Côn Sơn, con trai là điểm chí mạng của Côn Sơn, nếu không có con trai muốn hấn chết cũng được, huống chi chỉ là bị phạt: “Ông có tin tôi đồng quy vu tận với ông không, nói mau, con của tôi ở đâu?”

Côn Sơn đánh một quyền vào hấn, trong lòng sôi ruột đến độ như kiến bò trên chảo nóng, nước mắt sắp rơi.

Một quyền về sau, khoe miệng Tọa đường toát ra tơ máu, hấn còn muốn cạy mạnh, nhưng Hình đường ở bên cạnh nhìn xem, sợ chính mình bị Côn Sơn hành hung, nói: “Nếu như tôi nói, có phải được xem là công chuộc tội không?”

“Ông nói.”

“Đứa bé mất tích rồi, giúp chúng tôi trộm đứa nhỏ chính là Thù ca của Thanh bang, tôi nhờ hấn tìm người giúp chúng tôi trộm con của cậu, hôm trước cũng là đi gặp đứa nhỏ gọi điện cho cậu, sợ cậu dễ dàng tìm được đứa nhỏ, chúng tôi không dám ôm về nhà, đặt ở chỗ Thù ca Thanh bang kia, không nghĩ tới hôm qua xé chiều nhận được điện thoại nói không thấy đứa bé kia nữa, cũng không biết là biến mất thế nào, đoán chừng đã tìm không thấy nữa.” Bọn họ sợ kế hoạch thất bại, cho nên tùy tiện ôm một đứa bé đến, nghĩ rằng cách xa như vậy có lẽ rất khó bị phát hiện.

“Thanh bang? Ông nói Thù ca, hấn ở đâu?” Hấn không có đi trêu chọc Thanh bang, Thanh bang lại đến trêu chọc hấn, Côn Sơn không muốn gây chuyện, nhưng có một số việc hấn không thể nhẫn nhịn.

“Tôi có thể mang cậu đi tìm hấn.”

Côn Sơn nhìn về phía mọi người ở đây, hỏi ý kiến của bọn họ: “Việc này, các người thấy thế nào?”

Có người đứng ra nói: “Chúng ta tùy tiện tìm tới cửa, chỉ sợ cũng vô ích, còn có thể lộ thực lực, không bằng chúng ta lập tức đem chuyện này nói cho Hoàng gia Thanh bang, nhờ Hoàng gia cho chúng ta một câu trả lời hợp lý, trong thời gian ngắn nhất tìm được con của cậu.”

Nghe ý kiến của mọi người, Côn Sơn tâm phiền ý loạn, nghe không vào cái gì,

Đầu loạn sắp nổ tung, chủ ý đều không có, cuối cùng nghe A Thiếu đề nghị chọn biện pháp đầu tiên, Hoàng gia nhận được điện thoại về sau, đã ngoài ý muốn tức giận, biểu thị sẽ ngay lập tức đi xử lý, sẽ cho Trí Đường một câu trả lời hợp lý, phái người đi tìm tung tích đứa bé.

Cúp điện thoại, người bên cạnh Hoàng gia thấy sắc mặt hấn rất khó coi, cẩn thận từng li từng tí mà hỏi: “Hoàng gia đã xảy ra chuyện gì?”

“Lập tức đi tìm Tiểu Thù hỏi hấn có giữ một đứa bé tên Kiêu Kiêu không, nếu mất tích, phải nghĩ hết mọi biện pháp tìm ra đứa bé kia cho tôi. Còn nếu Tiểu Cù giữ thì phải nhanh chóng mang nó đến đây.” Hoàng gia nói xong thở dài một hơi, Tiểu Thù này thật sự là càng ngày càng không đáng tin rồi.

Tiểu thù bị người lôi từ trong chăn ra, còn lưới biếng ngáp một cái, kết quả vừa mở cửa, phát hiện trong nhà đều sắp bị người đứng trật cứng, một đám người tìm kiếm bốn phía, giống như xét nhà, hấn bị dọa một bên mặc quần áo một bên hướng dưới lầu chạy, vừa định hỏi đã xảy ra chuyện gì, mấy người đi lên bắt hấn, lúc đưa đến trước mặt Hoàng gia, hấn bị trói như một cái bánh chưng, cả y phục cũng còn chưa có mặc tốt.

Thủ hạ Hoàng gia đi qua muốn thay hấn mở trói, Hoàng gia ngăn lại: “Không cần, cứ trói như vậy đi. Tiểu Thù! Lần này mày gây họa lớn rồi.”

Thù ca suy nghĩ, lập tức đã hiểu rõ: “Ngài là nói đứa bé kia?”

“Thằng nào ày lá gan? Dám đi bắt cóc con trai Lục Côn Sơn, còn để mất đứa nhỏ, mày có đầu óc hay không?” Vốn hai bang phái chỉ là có chút thù hận nhỏ, nghĩ rằng vị đường chủ mới nhận chức này nói không

chừng có thể thay đổi cục diện trước kia, để nước giếng không phạm nước sông, nhưng bây giờ kết thù kết oán lớn rồi.

“Không phải ngài nói muốn thử dò xét thực lực của hần sao?”

“Đây là thăm dò sao? Mà đây là đắc tội, nếu như người ta bắt cóc đứa con trai duy nhất của mà, còn làm mất nó, mà cảm thấy đây là thăm dò sao? Đạo lý hòa khí sinh tài có hiểu hay không? Chuyện này nếu xử lý không tốt, về sau có thể sẽ gây ra chuyện lớn.” Hoàng gia nói, giữa hai bang phái sẽ có va chạm ngày càng nhiều, cuối cùng huyên náo đến không đội trời chung, còn kiếm tiền thế nào?

“Hoàng gia, tôi sai rồi, ngài phải cứu tôi! Tôi đối với ngài là trung thành và tận tâm.” Hần đi theo bên cạnh Hoàng gia vào sinh ra tử đã nhiều năm, hần nghĩ Hoàng gia sẽ cứu hần.

235. Chương 235: Đại Kết Cục (thượng)

Hoàng gia thở dài nói: “Tôi cân nhắc một lát.”

Nói xong gọi điện thoại định ngày hẹn Côn Sơn, mang theo Thù ca đi.

Đến nơi hẹn có đệ tử Trí Đường giúp bọn họ đẩy cửa ra, hai người đi vào, nhìn thấy một chàng trai trẻ tuổi con mắt nổi đầy tơ máu ngồi ở trước một cái bàn uống trà, các đại gia Trí Đường đứng phía sau của hần.

Tuy còn trẻ như vậy, nhưng những nhân vật có uy tín cáo đứng ở sau lưng của hần, lại tựa hồ như cũng không có cảm giác không phục, đối với hần ngồi ở vị trí này, hần rất tuổi trẻ, nhưng lại có khí chất rất mạnh, người trẻ tuổi này không đơn giản.

Thấy Hoàng gia, Lục Côn Sơn đánh giá vị trước mắt này được xưng là một trong Tam đại Hoàng gia ở Thượng Hải, tuổi trên dưới năm mươi, hơi mập mạp một bộ đường trang màu đen, mang mũ quả dưa màu đen đưa trên đầu, lộ ra trầm ổn lão luyện, ánh mắt bình thản như một người thương nhân Thượng Hải bình thường.

Côn Sơn là văn bối, chủ động nghênh đón: “Hoàng gia, ngài khỏe.”

“Lục tiên sinh, cậu khỏe.” Hoàng gia nói xong ngồi xuống đối diện Côn Sơn, chỉ vào Thù ca đang cúi đầu đứng ở phía sau hần đối với Côn Sơn nói: “Đây là tên tiểu đệ gây ra chuyện của tôi, hần còn trẻ không hiểu chuyện, mạo phạm quý bang, Tiểu Thù còn không hướng Lục tiên sinh nhận tội.”

“Lục gia, ngài đại nhân đại lượng tha cho tôi lần này! Tôi cũng là nhất thời hồ đồ, tôi nhất định dốc hết toàn lực đem con trai của ngài tìm trở về, tôi châm trà cho ngài.”

Côn Sơn giơ tay ngăn chén trà lại nói: “Đây không phải chuyện châm trà xin lỗi có thể giải quyết, tôi muốn nhìn thành ý của quý bang.”

“Cậu muốn thế nào?” Hoàng gia nói.

“Dựa theo quy củ giang hồ làm việc, người này ngài giao cho tôi.” Côn Sơn không sợ hãi chút nào nghênh đón ánh mắt Hoàng gia.

“Không có khả năng.” Người nếu giao cho Lục Côn Sơn, còn có cơ hội sống trở về sao?

“Vậy câu trả lời của tôi cũng là không thể nào, chuyện này không có khả năng cứ như vậy bỏ qua.” Hoàng gia ngài xem thường tôi, không có thành ý giải quyết chuyện này, ngài xem thường tôi, chính là xem thường Trí Đường.

“Lục tiên sinh, cậu phải rõ nơi này là Thượng Hải.” Thượng Hải là thiên hạ của Hoàng gia hần, Lục Côn Sơn mới nhận chức căn cơ chưa ổn, hần không tin Lục Côn Sơn dám cùng hần vạch mặt.

Côn Sơn chưa cùng hần vạch mặt, nhưng chuyện này sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy: “Thượng Hải ngài lớn nhất, nhưng trong lòng tôi công lý lớn nhất, Hoàng gia ngài cứ từ từ ngồi, tôi còn có việc, xin lỗi đi trước không thể tiếp ngài được nữa.”

Côn Sơn không để cho hấn mất mặt, cũng không giải hòa, hai tay chấp sau lưng mang theo người của mình đi ra ngoài.

Thù ca thấy hấn đi rồi, thở dài một hơi, đối với Hoàng gia nói: “Hoàng gia may mắn mà có ngài, xem ra Lục Côn Sơn này là một người nhát gan.”

“Cậu sai rồi, chó cắn người thường không sửa. Chúng ta và Trí Đường xem như triệt để kết thù rồi.” Người có thể nhẫn nhịn khuất nhục cực lớn mà không nhao nhao không gây sự, thường khó đối phó nhất.

“Không đến mức vậy a?”

Hoàng gia không để ý tới hấn, phối hợp rót một chén trà uống, hương vị đắng, đắng đến trong lòng.

Chuyện lại qua vài ngày vẫn không có tiến triển, Bảo Châu cả ngày không chịu ăn cái gì, Côn Sơn khuyên mới bằng lòng ăn một ngụm nhỏ.

Tiếp tục như vậy khẳng định không được, Vạn lão gia tử nghe nói về sau, lo lắng cháu gái, ông vốn nghĩ tuổi mình đã lớn như vậy rồi, nếu không trở lại quê quán một chuyến, khả năng về sau sẽ không có cơ hội nữa, cho nên quyết định qua một thời gian ngắn trở lại quê nhà.

Thấy bộ dạng này của Bảo Châu, liền nói muốn dẫn Bảo Châu trở lại quê quán, có lẽ có thể giải sầu, để cho tâm trạng Bảo Châu được bình phục.

Côn Sơn nghe xong cảm thấy là một ý kiến hay, lập tức gọi người an bài hành trình, sáng sớm hôm sau liền cùng Vạn lão gia tử còn có Vạn Phú Quý cùng nhau về quê.

Tàu xe mệt nhọc về sau, một đoàn người rớt cục ngồi xe ngựa về tới quê Bảo Châu quê quán.

Nhìn thấy nông thôn quê mình Bảo Châu bắt đầu nói chuyện, chỉ vào cái cây thấp bên cạnh thôn đối với Côn Sơn nói: “Trên cây đó vào mùa hè sẽ có quả hồng.”

Côn Sơn thấy cô rất cục chịu đề ý tới chuyện khác, theo cô nói: “Bảo Châu thích ăn quả hồng không?”

Bảo Châu gật đầu: “Thích.”

“Vậy đợi trở lại Hồng Kông, anh kêu người trồng một cây hồng cho em, đến mùa hè em muốn ăn, tùy thời đều có thể ăn.” Côn Sơn sủng ái cô nói, Kiều Kiều mắt tích, Bảo Châu thương tâm, hấn cũng thương tâm, vì trấn an cô, đừng nói là một cây hồng, chỉ cần Bảo Châu mở miệng, một vườn hồng cũng không có vấn đề gì.

Mấy người trong thôn có lẽ đã quên Bảo Châu rồi, Bảo Châu so với khi đó, lộ ra xinh đẹp không ít, nhưng cũng có vẻ trưởng thành hơn.

Nhưng bọn họ nhận ra Vạn lão gia tử, gặp ông nói: “Vạn gia gia ông trở về rồi, chúng tôi chỉ sợ sau khi nhà của ông rời khỏi đây đời này không trở lại, các người vừa chuyển đi mấy tháng con dâu ông đã trở lại rồi, lúc này đang ở trong nhà phơi lúa mạch.”

“Tiểu Hoa trở về rồi hả?” Vạn lão gia còn chưa kịp phản ứng, Vạn Phú Quý ở phía sau ông cao hứng hướng trong nhà chạy tới.

Côn Sơn nghe xong, đối với Bảo Châu nói: “Chúng ta cũng nhanh đi qua đó! Mẹ em trở về rồi.”

Vạn Phú Quý chạy đến cửa nhà, chỉ thấy một người phụ nữ mặc áo hoa lớn buộc tóc đuôi sam đang cầm cái ki xúc lúa mạch từ trong nhà bưng ra ngoài phơi nắng, Vạn Phú Quý cao hứng hướng bà hô: “Là Tiểu Hoa phải không?”

“Đại Quý.” Vạn phu nhân nghe vậy thật cao hứng ngẩng đầu gọi ông.

“Ừ! Vợ thì ra em về nhà, anh tìm em khắp nơi, về sau hãy theo anh trở về trong thành hưởng phúc đi, con rể tài giỏi của chúng ta ở Hồng Kông xây một tòa nhà lớn, em trở về rồi, chúng ta sẽ cùng nhau ở đó.”

Vạn phu nhân gật đầu, thời gian này tựa hồ rất cục có hi vọng: “Ừm.”

Đang nói Côn Sơn mang theo Bảo Châu đi tới, Vạn Phú Quý đối với Vạn phu nhân nói: “Đây là Côn Sơn, con rể em, đây là Bảo Châu con gái em, cũng không nhận ra đi!”

Vạn phu nhân gật đầu: “Đúng vậy! Em đã không nhận ra, nha! Con gái em cũng đã lớn như vậy rồi, trở thành một cô gái trưởng thành. Con rể em cũng rất tuấn tú.”

“Mẹ khỏe chứ, con là Lục Côn Sơn.” Côn Sơn đối với bà hành lễ, sau đó đối với Bảo Châu nói: “Còn không gọi mẹ.”

Bảo Châu vươn tay ở trên cánh tay mình bấm một cái, đau.

Vậy không phải là đang nằm mơ, Bảo Châu ngây ngô nhìn qua Vạn phu nhân cười: “Mẹ, thì em mẹ em có bộ dạng như vậy.”

“Nha đầu ngọc của mẹ.” Vạn phu nhân đau lòng đem Bảo Châu ôm chặt vào trong ngực, lúc trước bà và Đại Quý chạy nạn, cùng với Bảo Châu tách ra, từ biệt hơn mười năm, lúc trước chỉ là một đứa bé trong tã lót, hiện tại đã thành một đại cô nương.

Kỳ thật lúc trước đi theo Đại Quý chạy nạn, bà vẫn hối hận, hai người tách ra về sau, bà chưa có trở về, liền ở trong thành rửa chén ột quán ăn, miễn cưỡng no bụng, về sau rốt cục có chút tích góp bà nghĩ có lẽ Bảo Châu và cha còn sống, lấy tiền mua một ít lương khô, trở về thôn trang, lại nghe nói bọn họ đã dọn đi, bởi vì không biết địa chỉ, không thể nào tìm được.

Bà ở chỗ này đợi rồi đợi, hi vọng có một ngày có thể đợi được bọn họ trở về, đợi một năm rưỡi rồi, ngay tại lúc bà đã không ôm hi vọng gì nữa, cuối cùng bọn họ cũng trở về.

Một nhà đoàn tụ là chuyện tốt, mọi người ở trong nhà chờ đợi vài ngày, đem lúa mì đều thu hoạch xong, mang theo trái cây thu hoạch được chỗ về Hồng Kông.

Bởi vì đã tìm được mẹ, tâm trạng Bảo Châu dường như dần dần khá hơn một chút, Côn Sơn sợ Bảo Châu lại có chuyện, kêu Bảo Châu tạm thời ở nhà tĩnh dưỡng một thời gian ngắn, một mình trở về Thượng Hải.

236. Chương 236: Hai Năm Sau Thượng Hải

Trước bàn ngồi hai người, bên trái là Côn Sơn, bên phải là Hoàng gia.

Hoàng gia mắt thâm quầng thoát nhìn so trước kia già hơn, mà Lục Côn Sơn tựa hồ hết cùng lại thông (đã hết cơn khổ, đến ngày sung sướng), lộ ra tinh thần sáng láng, mấy năm này hẳn từng bước một trở nên cường mạnh, rốt cục ở Thượng Hải đã có một chỗ đứng chắc chắn.

Hoàng gia cảm thấy có chút mệt mỏi, hẳn không muốn vòng vo, giọng có chút khàn hỏi Côn Sơn: “Cậu muốn như thế nào mới bằng lòng đem số hàng kia trả lại cho tôi?”

Côn Sơn không kiêu ngạo không siểm nịnh cùng hắn cười nói: “Hàng? Hàng gì? Tôi không hiểu lắm.”

“Cậu đừng giả vờ nữa, người của tôi đều nhìn thấy, là cậu nuốt số hàng mới vận chuyển đến của tôi, lá gan của cậu đủ lớn, đồ của tôi cũng dám động.” Hoàng gia nói, người quang minh chính đại không nói tiếng lóng, nếu không phải Lục Côn Sơn quá khó đối phó, hẳn vốn không muốn nói trắng ra như vậy.

Côn Sơn vẫn giả vờ: “Tôi không rõ ngài đang nói cái gì, tôi không có lấy, tại sao trả?”

“Tiểu Lục, cậu đừng không biết xấu hổ, tôi nói với cậu, là cho cậu mặt mũi.”

“Tôi rất cảm tạ Hoàng gia ngài có thể cho tại hạ mặt mũi này, cho nên tại hạ đến cuộc hẹn này, ngài có cái gì dạy bảo cứ việc nói, tại hạ rửa tai lắng nghe.” Tiến vào tai trái ra tai phải là được.

“Ý của cậu chính là không trả đúng không?” Đây chính là gần 100 cân thuốc phiện, nếu Lục Côn Sơn không trả về, hẳn tổn thất vô cùng nghiêm trọng.

“Hoàng gia, không phải tôi không để cho ngài mặt mũi, là tôi xác thực không có lấy, có lẽ thủ hạ của ngài bị hoa mắt.” Côn Sơn cự tuyệt không thừa nhận, số thuốc phiện đó vào tay hắn không có đạo lý đi ra ngoài.

“Tiểu Lục, thù hận giữa chúng ta, nhiều năm như vậy cũng đủ rồi, cậu cũng không là lần đầu tiên giả trò, tôi nhần nhin nữa, cậu lại xem tôi là con mèo bệnh. Cậu có tin hay không, tôi sẽ làm cho cậu không còn được như bây giờ nữa.”

Côn Sơn không bị uy hiếp, trong lòng của hắn bình tĩnh : “Tôi có kẻ sách, ngài có đối sách, huynh đệ của ngài mấy tháng trước đập phá tiệm vàng của tôi, ngài cho rằng tôi không biết là ai ở sau lưng sai khiến sao. Con người của tôi, đầu óc đen tối , có thù tất báo. Ngài yên tâm, tôi không phải chỉ ngài, làm sao có thể sẽ là ngài, đúng hay không?”

Côn Sơn nói xong bưng ly trà lên uống, tuyệt không vội vàng xao động nhìn về phía người kể chuyện dưới lầu, đối với A Hồ đứng sau lưng nói: “Đi gọi hắn kẻ Hỉ khánh, nếu không thì kể một đoạn Hồ trên rừng canh chừng thuốc a!”

“Vâng.” A Hồ gật đầu đi ra ngoài.

Hai người tiếp tục giằng co, Côn Sơn nghe tiết mục ngắn, Hoàng gia nghe tiết mục ngắn, nắm đấm đã từ từ nắm chặt, một lát sau đối với Côn Sơn nói: “Tiếp tục như vậy đối với chúng ta đều không có lợi, tôi giao Tiểu Thù cho cậu, cậu đem số thuốc phiên trả lại cho tôi thế nào?”

“À, ngài đã chậm, hôm qua trong nội đường có gian phòng bị cháy, là cái gì thì ngài tự hiểu. Bất quá ngài đã mở miệng, tôi đây cũng cảm ơn ngài, lúc chạng vạng tối ngài đem người đưa đến Tổng đường đi, hoặc là tôi tự mình phái người đi bắt cũng có thể.”

“Mày khinh người quá đáng, chúng ta chờ xem.”

“Xin theo ý ngài.” Sau khi Côn Sơn nói xong hừ một tiếng dẫn thủ hạ rời đi, Côn Sơn hừ chính là: “Một mồi lửa đốt rừng, hại người và vật rất nặng, đốt chính là sạch sẽ...”

Ra khỏi quán trà, lập tức có con người mở cửa xe cho Côn Sơn: “Lục gia, mời.”

Côn Sơn lên xe, hỏi A Hồ; “Chuyện tôi giao cho các cậu xử lý, xử lý như thế nào?”

“Anh em đã ở nước Nga quen được Lô tiên sinh, đêm nay thuyền sẽ đến Hồng Kông. Thẩm tiên sinh nói, chuyện này may mắn mà có anh, đợi sau khi chuyện thành công, mời anh ăn cơm.” A Hồ nói, Lô tiên sinh là một vị nhân sĩ yêu nước, vì tránh né những người khác đuổi giết, luôn trốn ở nước Nga không dám trở về, Thẩm Kỳ Lương cần người này, sợ trên đường hắn về nước sẽ gặp nguy hiểm, xin Côn Sơn hỗ trợ.

“Lão tiểu tử kia, còn khách khí với tôi cái gì. Đúng rồi, có tung tích của Kiều Kiều không?”

A Hồ lắc đầu: “Manh mối lại bị cắt đứt, căn cứ theo người hậu trong nhà họ Thù nói, hình như có đã từng gặp một người trẻ tuổi ôm cái gì đi ra cửa sau, cô ấy chỉ thấy bóng lưng, giống như rất cao, cụ thể cũng không biết. Ngày đó người ra vào Thù gia rất nhiều, phần lớn là đệ tử Thanh bang, em nghĩ người kia có lẽ cũng ngoại lệ. Nghĩ theo hướng tốt, không có tin tức, chính là tin tốt. Tiểu thiếu gia có lẽ còn sống.”

“Chỉ mong vậy!” Thời gian có lẽ làm iệng vết thương bên ngoài khỏi hắn, nhưng kỳ thật vết thương bên trong vẫn sẽ đau đớn, cái tên Kiều Kiều này đã bị hắn ném xuống tận đáy lòng không dám chạm tới.

Nếu như không vì hắn gia nhập bang phái, có lẽ Kiều Kiều sẽ như những đứa nhỏ khác, khỏe mạnh khoái hoạt lớn lên, là hắn có lỗi với Kiều Kiều, cũng thực có lỗi với Bảo Châu.

Côn Sơn vừa nghĩ tới Bảo Châu, khoe miệng có chút gợn lên, vợ của hắn a! Hai năm qua đi, vẫn là một người tham ăn.

Đêm qua đột nhiên hô đau răng, hắn nhớ rõ ôm người đi bệnh viện, bác sĩ xem xét, nói là do ăn nhiều đường kẹo, đã lớn như vậy rồi, còn như đứa bé.

Phía trước cách đó không xa vừa vặn có cửa hàng Bảo Châu ưa thích, bên trong có đồ ăn vặt Bảo Châu thích, lúc sắp đến, Côn Sơn kêu dừng xe, tự mình xuống xe đi mua một ít, khi về đến nhà, Bảo Châu đau răng đang cùng Tiểu Tiểu chơi xếp gỗ.

Tiểu Tiểu nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu thấy Côn Sơn bước nhanh hướng phía hắn chạy tới: “Ba ba trở về rồi.”

“Tiểu Tiểu hôm nay có ngoan hay không?”

“Có, con có nói với mẹ con rất yêu ba ba.” Côn Sơn một tay ôm lấy con gái, đi về phía Bảo Châu đang hết sức chăm chú chơi xếp gỗ, ngồi xổm xuống, nhu hòa hỏi cô: “Đang bận cái gì?”

Về mặt Bảo Châu nhăn nhó nói: “Em không cẩn thận làm ngã cái này do Tiểu Tiểu xếp, Tiểu Tiểu phạt em xếp lại.”

“Anh tới giúp em.” Côn Sơn đem con gái đưa cho Thẩm mẹ, đem bánh ngọt đưa cho Tiểu Đông, ngồi trên mặt đất, kiên nhẫn giúp Bảo Châu xếp gỗ, không hề giống một lão đại của bang phái lớn.

Nhìn thấy Côn Sơn nhanh chóng xếp xong, Bảo Châu vỗ tay nói: “Côn Sơn an giỏi quá!”

“Vợ anh càng giỏi, anh có mua đồ ăn vặt em thích nhất.”

“Nhưng bác sĩ không cho em ăn kẹo nữa.”

“Cho nên anh mua bánh mận và hạt dưa.” Đều là mận mận, không tổn thương răng.

“Côn Sơn, anh thật tốt!” Bảo Châu nói xong nhanh chóng ở trên mặt hân hân một cái.

Trên lầu có một cô gái trông thấy một màn này, tức giận nói: “Em nói hai anh chị mỗi ngày như vậy không ngán à? Hai người không ngán, em nhìn cũng ngán.”

Bảo Châu ngẩng đầu nhìn Bảo Nguyệt: “Không ngán không ngán, Côn Sơn cũng không phải thịt mỡ, như thế nào ngán.”

Nói tới thịt mỡ, Bảo Nguyệt đau đầu, bởi vì người kia chính là một khối thịt mỡ biết đi, đang nói thịt mỡ nhà cô đã tới rồi, thể trọng trong hai năm tăng lên gấp bội Trương thiếu ngáp từ trong phòng đi tới, thò tay ôm eo Bảo Nguyệt: “Vợ em, sao em lại ngủ ít thế?”

“Ngủ ngủ ngủ, anh chỉ biết ngủ! Anh cho rằng em là anh à!” Bảo Nguyệt nói xong nhẹ nhàng đẩy hân một cái.

Trương thiếu cũng không tức giận, đánh là tình mắng là yêu, vợ mắng càng dữ, vậy chính là yêu càng sâu, hân cười ha hả mặt dày mày dạn nói: “Thế nào hai người bọn họ thật tốt. Em đứng bên cạnh anh, đáng người muốn thật tốt có thật tốt.”

Bảo Nguyệt cười mắng hân: “Ta tại sao phải cùng người đứng chung một chỗ? Nghĩ khá lắm.”

“Bởi vì em là vợ của an.” Bảo Nguyệt hai năm trước đến Thượng Hải, ở bên cạnh phòng hân, có một đêm khi Bảo Nguyệt đang tắm trong phòng có một con chuột tiến vào, Trương thiếu nghe thấy được, xông vào không cẩn thận nhìn thấy thân thể của cô, Bảo Nguyệt cảm thấy xấu hổ, ầm ĩ lên nói nhìn thấy thì phải cười.

Trương thiếu cảm thấy cô gái này tính tình không tốt, nhưng bộ dáng tốt, lấy thì lấy a!

Cười về sau, sủng ái sủng ái thành nghiện rồi, thật sự thích cô gái này, cũng bị Bảo Nguyệt mắng thành thói quen, nếu Bảo Nguyệt một hai ngày không mắng hân, hân thật đúng là không quen, hiện tại hân đi theo Côn Sơn, đã vào Trí Đường, phụ trách liên lạc với từng bang phái, xử lý một ít mâu thuẫn nhỏ giữa các bang phái, còn giúp Côn Sơn quản lý một chút việc buôn bán, thời gian cũng coi như tạm tạm.

Hai năm đã có rất nhiều chuyện đều thay đổi, lại có một việc một mực không có thay đổi, Bảo Trân vẫn theo đuổi Cù thiếu, đuổi hơn hai năm rồi, làm cho người ta bội phục chính là Cù thiếu vẫn không thỏa hiệp.

Tất cả mọi người đang đánh cược hai người bọn họ ai sẽ thỏa hiệp trước, Bảo Trân theo đuổi đã có kinh nghiệm, Tiểu Cù trốn về Quảng Châu, Bảo Trân đuổi tới Quảng Châu, Cù thiếu trở lại Thượng Hải, cô sẽ đuổi tới Thượng Hải.

Nhớ tới Cù thiếu, Côn Sơn hỏi: “Bảo Trân trở về rồi sao?”

Tối hôm qua Cù thiếu trở về rồi, Bảo Trân có lẽ cũng không xa.

Quả nhiên Bảo Châu nói: “Vừa mới về, đang ở trong phòng bếp nấu cơm cho Tiểu Cù Tử.”

Côn Sơn lập tức đối với cô em vợ này, bội phục đầu rạp xuống đất: “Hai người này thực đúng là làm khổ nhau.”

Thời điểm đêm dài người tĩnh, Côn Sơn ngồi trong thư phòng, nhìn tấm ảnh trắng đen, vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve đứa nhỏ trên tấm ảnh, làn da non nớt, con mắt sáng ngời, tựa hồ sống sờ xuất hiện ở trước mắt của hắn, làm hắn như thế nào quên?

Bất kể như thế nào, hắn nhất định phải tìm được Kiều Kiều, dù cho rất thương tâm, nhưng hắn vẫn không từ bỏ hi vọng.

Côn Sơn xem vô cùng nhập thần, cơ hồ sắp khóc, nghe được cạnh cửa vang lên tiếng bước chân, Côn Sơn nhanh chóng đem tấm ảnh nhét vào khe hẹp trong ngăn kéo, Bảo Châu đẩy cửa vào, trong tay ôm một cái gối: “Côn Sơn, em ngủ không được.”

“Anh kể chuyện xưa cho em nghe.” Côn Sơn nắm cả vai của cô đi vào trong phòng, mấy năm nay hắn trở nên cường mạnh, trở thành người giàu có, nhưng vẫn không thể tìm được Kiều Kiều.

Bảo Châu gạt đầu cùng hắn trở về phòng, Côn Sơn để cô nằm ở trên giường, tắt đèn, lên giường đem cô ôm vào lòng, dịu dàng kể chuyện cho cô nghe, Bảo Châu nghe nghe thời gian dần trôi qua ngủ đi, Côn Sơn kéo chăn đắp lại cho cô, lại thật lâu cũng không có ngủ.

Vài ngày sau là sinh nhật ngũ phu nhân, Côn Sơn cố ý tranh thủ thời gian, mang theo cả nhà trở về chúc mừng ngũ phu nhân.

Bởi vì là đại thọ, họ hàng trong nhà cơ hồ đều đến cả Thẩm Kỳ Lương và Hạ Nhược Lan cũng dẫn theo con mình tới, rất là náo nhiệt.

Bảo Châu vừa thấy tiểu bảo bảo trong lòng Nhược Lan, đã cảm thấy rất thích thò tay muốn ôm.

“Em bé, Văn Văn nhà chị thích em nhất đấy.” Nhược Lan cẩn thận từng li từng tí đem đứa nhỏ đưa cho cô, Nhược Lan gả vào Thẩm gia hai tháng sau, có thai, sinh ra con trai đặt tên là Thẩm Thì Văn. Thẩm Kỳ Lương cứng hết chỗ nói, người bình thường còn không cho ôm, sợ đem vi khuẩn lây bệnh cho con trai mình, nhưng Bảo Châu muốn ôm hắn không có biện pháp, hắn hiểu được trong lòng Bảo Châu đau khổ, cô muốn ôm thì ôm a!

Bảo Châu ôm Văn Văn đùa với nó, nhớ tới Kiều Kiều, hốc mắt hơi có chút hồng lên.

Có người thấy, cảm thấy khoái trá, mỉm cười hướng phía Bảo Châu đi tới, đứng là Diệp Dung Thanh, Diệp Dung Thanh cười đối với Bảo Châu nói: “Em dâu, em ôm con người khác, có ý gì. Đứa nhỏ phải tự mình sinh ra ôm mới thú vị, em nhìn Tiểu Đông Đông nhà chị, thật gần gũi với chị.”

Bởi vì sinh con trai, Diệp Dung Thanh hiện tại càng phách lối, con của cô là trưởng tôn, tương lai sẽ kế thừa gia nghiệp của Lục Hoài Ninh.

Bảo Châu nghe vậy rầu rĩ nói: “Kiều Kiều cũng rất ngoan.”

Diệp Dung Thanh nói: “Em còn băn khoăn đứa bé kia hả? Nói không chừng, đã sớm...”

Không đợi cô nói xong, Hạ Nhược Lan mạnh mẽ cầm lấy một ly rượu đỏ hướng phía Diệp Dung Thanh gọi tới: “Nói chuyện phải có chừng mực, người không biết, còn tưởng rằng cô là kỹ nữ không coi ai ra gì.”

“Mày dám hắt nước tao?” Diệp Dung Thanh chặt vật không chịu nổi ngẩng đầu nhìn về phía Hạ Nhược Lan, vẻ mặt không thể tin, hai chữ kỹ nữ, quả thực là ác mộng của cô, là ác mộng cô muốn quên nhất, Hạ Nhược Lan đã nói trúng vết thương của cô.

“Mồm chó nhả không ra ngà voi, tôi có thể đi nói với cha nuôi và nhị ca, bất quá đoán chừng cũng không phải chỉ là hắt nước đơn giản như vậy.” Hạ Nhược Lan xinh đẹp lạnh lùng cao quý hướng về phía Diệp Dung Thanh nói, cô không cho phép bất luận kẻ nào bắt nạt Bảo Châu.

“Mày đừng có đắc ý, mày bắt quả chỉ là con gái nuôi, mày dựa vào cái gì chỉ trích tao?”

“Vậy cô cũng không bắt quả chỉ là tiểu thiếp, nói thân phận với tôi, xin hãy chú ý thân phận của mình trước.” Nhược Lan gả vào Thẩm gia hai năm qua, đã luyện được miệng lưỡi sắc bén.

Diệp Dung Thanh nói không lại cô, quay người nhìn về phía đại phu nhân: “Mẹ, quần áo con bị ô uế, mẹ lấy cho con một bộ đồ được không?”

Lê ra đều cùng một nhà, nhưng đại phu nhân mấy năm này cùng Diệp Dung Thanh cơ hồ thủy hỏa bất dung, làm sao sẽ lấy quần áo cho cô: “Không phải lần trước cô nói quần áo của tôi già dặn sao? Quần áo của tôi, không thích hợp với người trẻ như cô.”

Đây là nhà Côn Sơn, Diệp Dung Thanh ở chỗ này không có phòng của mình, muốn có một bộ quần áo chỉ có thể mượn người khác, cô nhìn về phía nữ quyến ở đây, thấy Vạn phu nhân ngồi nhàn hạ ở một bên, hỏi bà: “Vạn phu nhân, quần áo của tôi bị bẩn, bà có thể cho tôi mượn một bộ không?”

Vạn phu nhân rất dễ nói chuyện: “Tôi trung niên mập ra, quần áo của tôi có lẽ cô mặc không vừa, tôi kêu Đông Mai cho cô mượn một bộ a!” Đông Mai là nha hoàn bên cạnh Vạn phu nhân, cô biết rõ Diệp Dung Thanh và Bảo Châu bất hòa, tự nhiên hướng về Bảo Châu, đi lấy một bộ trang phục nha hoàn cho cô: “Bà cô mời.”

“Tại sao là bộ đồ nha hoàn này?” Trước kia cô là nha hoàn của Lục gia, thường xuyên bị người cười nhạo, Diệp Dung Thanh bất mãn xoay người không có tiếp nhận quần áo, Bảo Châu thấy quần áo của cô khó coi, kêu Thắm mẹ đi lên lầu lấy một bộ đồ của mình cho cô.

Thắm mẹ mặt không biểu tình đưa tới: “Đây là Thiếu phu nhân nhà tôi kêu đưa cho cô.”

“Cám ơn.” Tuy trong lòng không muốn nhận, nhưng có còn hơn không, Diệp Dung Thanh cầm đi vào nhà vệ sinh đổi quần áo xong, lại ra đại sảnh.

Ngũ phu nhân không biết từ nơi này nghe được chuyện vừa rồi, nhìn Diệp Dung Thanh ôn hoà mà nói: “Dung Thanh! Bộ đồ này của Bảo Châu nhà bác, con mặc có vừa người không?”

“Con cảm thấy rất tốt.” Diệp Dung Thanh khiêm tốn nói, không phải cô đối với ai cũng dâm thọc, cô cũng không muốn gây thù hằn quá nhiều.

“Nhưng bác thấy lúc Bảo Châu mặc, thuận mắt hơn. Tương tùy tâm sinh, tâm đẹp mới xinh đẹp, con nói có đúng hay không?”

Diệp Dung Thanh khẽ cúi đầu nói: “Ngũ phu nhân giáo huấn phải, hôm nay đại thọ của bác, Hoài Ninh có việc không tới được, kêu con thay anh ấy tới, chúc bác thân thể khỏe mạnh, hi vọng Bảo Châu có thể sớm ngày sinh cháu trai cho bác ấm lòng.”

Đó là tâm bệnh của ngũ phu nhân, sau khi bữa tiệc kết thúc, ngũ phu nhân gọi con trai vào trong phòng, đối với hắn nói: “Côn Sơn! Kiêu Kiêu mất tích đã hai năm rồi, bụng Bảo Châu vẫn không có động tĩnh sao?”

“Không có, việc này không cần vội, muốn có tự nhiên sẽ có. Lại nói không phải còn có Tiểu Tiểu sao? Mẹ đừng có sốt ruột. Kiêu Kiêu nhất định sẽ trở về, chỉ là vấn đề thời gian.” Côn Sơn vội gật đầu.

“Trở về, nói dễ vậy sao? Tiểu Tiểu dù sao cũng là bé gái, hơn nữa còn mang họ Vạn gia, rốt cuộc không bằng con trai, mẹ thấy, chờ đợi như vậy cũng không phải biện pháp. Bảo Châu không thể sinh thêm con trai cho con, vậy thì tìm người khác sinh. Nhà của chúng ta giàu có, cha con thường nói muốn cho con sớm ngày lại sinh con trai, tương lai cũng giúp đỡ nhiều. Chúng ta suy nghĩ muốn nạp thiếp cho con.” Chuyện nạp thiếp này, bọn họ đã nghĩ lâu rồi, nhưng không thể không biết xấu hổ nói ra, đã hai năm, bụng Bảo Châu vẫn không có gì, bà đợi không nổi nữa.

Côn Sơn nghe xong nhú mày lại, rất nghiêm túc nói: “Mẹ, con tuyệt đối sẽ không nạp thiếp. Tiểu Tiểu là con gái của con, mặc kệ nó họ gì đều là con gái của con, gia nghiệp về sau có thể giao cho Tiểu Tiểu, hơn nữa hiện tại không phải anh trai đã có con trai rồi sao? Cha vẫn muốn đem sản nghiệp giao cho anh trai, không có chuyện của con.”

“Con phải nạp thiếp, nếu không mẹ sẽ tuyệt thực.”

Chuyện khác, Côn Sơn đồng ý nhượng bộ, điểm ấy hắn tuyệt đối không nhượng bộ: “Vậy con tuyệt thực cùng với mẹ, mẹ đói một bữa, con đói một ngày.”

“Con đây là đang bức mẹ?”

“Là mẹ ép con, không có Bảo Châu, đã không có Lục Côn Sơn của hiện tại, mẹ đây là đang bức con làm người bất nhân bất nghĩa, làm sao con có thể thuận theo?” Hắc tuyệt đối sẽ không phụ Bảo Châu, nếu không hắc còn là người sao?

“Mẹ không nói được với con, con chờ đây, mẹ sẽ kêu cha con đến nói với con.” Ngũ phu nhân nói xong rất bất đắc dĩ đẩy cửa đi ra ngoài, qua một lát sau Lục lão gia vào, thấy Côn Sơn cau mày nói: “Con đứa nhỏ này, chúng ta muốn nạp thiếp cho con là vì tốt cho con, nỗi khổ tâm, sao con có thể không nhận hả? Con đau lòng Bảo Châu, vậy có thông cảm cho người làm cha mẹ này không? Con đã không còn trẻ nữa, hai mươi mấy tuổi, cả con trai cũng không có. Cha có thể không nóng nảy sao?”

“Ý tốt của cha con nhận, nhưng con sẽ không nạp thiếp, chuyện tổn thương Bảo Châu, con sẽ không làm, cũng không thể làm.”

“Nói vậy, chẳng phải nạp thiếp thôi sao, sao có thể nói là tổn thương? Cha nạp thiếp mới có con. Hoài Ninh cũng nạp thiếp rồi, nha đầu Dung Thanh kia không chịu thua kém, vừa vào cửa đã sinh ra một tiểu tử mập mạp, cha thấy thật cao hứng.” Hiện tại nhìn thấy Côn Sơn đứa nhỏ này sốt ruột vô cùng.

Côn Sơn nói: “Cha nạp thiếp, cha cảm thấy bác gái sống hạnh phúc sao? Sau khi anh trai nạp thiếp, con thấy hắc và chị dâu quả thực trở thành cừ địch. Con không muốn như vậy, nếu có một ngày, Bảo Châu hận con đem con trở thành cừ nhân, con không biết con sẽ biến thành bộ dáng gì nữa.”

Có lẽ sẽ sụp đổ, có lẽ sẽ tuyệt vọng muốn rời khỏi cái thế giới này, Bảo Châu rất quan trọng, ít nhất với hắc mà nói.

Lục lão gia nói: “Dù sao lần này, con phải nạp thiếp, cha sẽ tìm người thay con để ý, đến lúc đó thời điểm mở tiệc con trở về một chuyến, viên phòng xong, mang về Thượng Hải là được rồi.”

“Nếu cha thật sự mở tiệc, con sẽ không về, càng sẽ không viên phòng mang về Thượng Hải, con sẽ không thừa nhận. Hơn nữa nếu cha tìm người giúp con làm mai, con sẽ đăng báo nói rõ, kiếp này chỉ yêu một mình Bảo Châu, sẽ không lấy người khác, vô luận là ai con cũng không cần, người ta nhìn thấy sẽ không còn muốn tới làm thiếp cho con nữa.”

“Con cần gì phải đem chuyện này làm ngoạn tuyệt như vậy.”

“Là cha bức con, con không muốn. Con nói cho cha biết một chuyện, Kiều Kiều mất tích không phải ngẫu nhiên, mà là bị kẻ thù của con bắt cóc, con với tư cách một người cha, không thể bảo vệ tốt nó, còn vì chuyện sinh con trai tổn thương mẹ nó, cha kêu con làm sao xứng đáng làm cha nó?”

Lục lão gia nghe xong, kinh ngạc, đột nhiên phát hiện đứa con trai này so với ông tưởng tượng phải chịu đựng rất nhiều: “Bảo Châu biết không?”

“Con không dám nói cho cô ấy biết.” Sợ Bảo Châu sẽ chán ghét hắc.

“Được rồi, cha không bức con nữa.” Vạn nhất đem con trai bức điên, ai đền cho ông một đứa con trai.

“Cảm ơn cha.”

“Nhưng con phải tranh thủ sinh thêm cho cha một đứa cháu trai.”

“Con sẽ cố hết sức.” Việc này thực không thể gấp được.

Côn Sơn mang theo Bảo Châu trở lại Thượng Hải, vài ngày sau đã nhận được một tin xấu, Bách Lai nói bởi vì chiến sự Đông Á, chính phủ nước Mỹ đã hạ lệnh cấm buôn bán vũ khí với các nước Châu Á, việc buôn bán vũ khí trên tay Côn Sơn khả năng phải dừng lại.

Côn Sơn có chút sốt ruột, triệu tập người của mình đến thư phòng họp, mọi người nghe xong, đều là như lâm vào đại địch, không có buôn bán súng ống, giống như chặt bỏ một cánh tay của Côn Sơn, A Hồ nói: “Nếu không chúng ta từ Thailand và My-an-ma buôn lậu vũ khí để bổ sung.”

“Không ổn, Thailand cũng cung không đủ cầu cho dân mình, nào có phần của chúng ta, hơn nữa bên kia hiện tại hình như đang chiến tranh, không an toàn. Nói sau chúng ta cướp số hàng của Hoàng gia, số hàng kia phần lớn đến từ những quốc gia kia, bọn họ ở trong nước có lẽ có an bài nhân thủ, người của chúng ta đi qua có thể là chui đầu vô lưới.” Côn Sơn nhíu mày lại, có rất nhiều nguyên nhân phải cân nhắc.

“Vậy nếu không tự chúng ta làm.” A Thiếu đột nhiên nghĩ một cách to gan.

“Chính mình chế tạo? Nhưng chúng ta thiếu nhân thủ và thiết bị.” Trương thiếu không tán thành.

“Thiết bị không phải vấn đề, chính phủ nước Mỹ chỉ nói không cho phép bán vũ khí, chứ không nói không cho phép bán thiết bị, thiết bị có thể dùng lại mấy thứ Bách Lai đào thải, như vậy có thể nhẹ vốn. Chỉ là chúng ta không có người chuyên nghiệp, cũng không thể xằng bậy a?” Côn Sơn rất đau đầu.

A Thiếu xưng phong nhận việc: “Tạo súng mà thôi, lắp ráp và thiết kế tôi không có vấn đề, nhưng độ chính xác, khả năng còn cần một người chuyên nghiệp.”

Côn Sơn nói: “Người này khó tìm, chuyện này đợi khi tìm được người rồi nói sau!”

A Thiếu không cam lòng thở dài: “Cả thiết lập cái đó tôi đã nghĩ kỹ.”

Côn Sơn vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Được rồi, dục tốc bất đạt, hôm nay trước bàn tới đây. Mọi người đi xuống lầu ném thử bích loa xuân (một loại trà xanh) tôi mới mua, hương vị rất tốt.”

Lúc mấy người đi xuống lầu, trông thấy Bảo Châu đang cau mày muốn khóc nhìn người đàn ông đứng đối diện, người đó cũng là bộ dạng sắp khóc.

Bảo Châu nói: “Anh nói có thể làm cho quả táo bay, đây không phải quả táo a! Nó cũng không bay.”

“Lục phu nhân tôi thật sự bất lực, đây là con lực sĩ tôi tự mình sáng chế, tặng cho cho thiên kim của cô, hy vọng có thể làm nó vui vẻ. Cô xem tay chân của nó có thể động đây.” Đây chính là kết quả hần khổ tâm nghiên cứu đã lâu, đây là thành ý của hần, bởi vì hần thật sự nghĩ ngày nghĩ đêm cũng nghĩ không ra cách làm quả táo bay trên không trung, qua nhiều năm như vậy, hần nghĩ hết các loại biện pháp, vẫn phụ kỳ vọng của Lục phu nhân.

Bảo Châu nhìn khối sắt trên tay hần, nhìn thế nào như cũng cảm thấy không được tự nhiên, túi tiền cô ném vào đó, kết quả là biến thành cái này, Bảo Châu khóc không ra nước mắt.

Côn Sơn thấy, lại đột nhiên hai mắt tỏa sáng, đối với Bảo Châu nói: “Cho anh xem một chút.”

Bảo Châu đưa tới, Côn Sơn lắc lắc tay chân con robot bỗng nhiên nhúc nhích, còn rất linh hoạt, làm cũng tinh xảo. Không khỏi đối với người đàn ông trước mặt lau mắt mà nhìn: “Đây là một mình anh làm sao?”

Người kia gật đầu: “Là tôi làm đấy.”

“Vậy có biết làm cái khác không? Ví dụ như súng ngắn.”

Người kia gật đầu: “Cái đó rất đơn giản, không có tính thách thức.”

Côn Sơn cùng mọi người: “...”

Một lát sau, Côn Sơn tâm trạng kích động còn không có bình phục lại, hần tiếp tục kích động nhìn người đàn ông ở trước mắt, hỏi: “Anh tên là gì? Làm nghề gì?”

“Tôi tên Hà Phóng, mấy năm trước Lục phu nhân đầu tư phòng thí nghiệm cho tôi. Nhưng tôi không có thể giúp cô làm cho quả táo bay trên không, là sai lầm của tôi.” Về mặt Hà Phóng hổ thẹn, đối với người khác mà nói chuyện đó là không thể nào, đối với hần mà nói là mục tiêu muốn đạt tới, đã nhiều năm còn không có đạt được, hần rất hổ thẹn.

“Phòng thí nghiệm của anh là làm cái gì?”

“Vật lý, có đôi khi tôi cũng làm một chút hóa chất chơi.”

“Cái gì gọi là hóa chất?” Côn Sơn không hiểu.

Hà Phóng: “Còn gọi là thuốc nổ.”

Côn Sơn nghe vậy lại trầm mặc một hồi.

Hà Phóng rủ mắt xuống, hần biết chính mình ở trong mắt người đời là thứ quái nhân, vị Lục tiên sinh này cũng hần là bởi vì không cách nào lý giải mà giết mình a!

Hắn ử rữ chuẩn bị rời đi, đột nhiên bị Côn Sơn gọi lại: “Chờ một chút, anh có đồng ý làm việc cho tôi không? Tiền lương tùy anh nói.”

“Tôi có thể làm cái gì?”

“Làm chuyện anh thành thạo nhất chính là chế tạo hóa chất.” Côn Sơn nói.

“Không phải anh đang nói đùa?”

237. Chương 237: Đại Kết Cục (Hạ)

Côn Sơn gật đầu: “Tôi rất nghiêm túc, chỉ là chuyện đó rất nguy hiểm, anh có dám hay không?”

“Tôi dám, tôi đương nhiên dám!” Hắn đột nhiên có một loại cảm giác thiên lý mã tìm được Bá Nhạc.

(Bá Nhạc: người thời Xuân Thu, nước Tần, giỏi về xem tướng ngựa. Ngày nay dùng để chỉ người giỏi phát hiện, tiến cử, bồi dưỡng và sử dụng nhân tài, “Bá Nhạc” không những chỉ cá nhân mà còn có thể dùng để chỉ tập thể)

Tập đoàn vũ khí của Côn Sơn nhanh chóng ở trong một kho hàng ở Hồng Kông thành lập, Bách Lai tiên sinh nghe nói Côn Sơn muốn tự chế tạo vũ khí, đem mấy bộ máy móc đã dùng lâu rồi đang muốn đào thải bán cho Côn Sơn với giá hữu nghị.

Hắn muốn bỏ đi, chính là Côn Sơn đang cần gấp mấy loại dụng cụ chế tạo súng ống để bán, thiết bị được bí mật cho ca-nô vận chuyển đến bến cảng, do xe tải lớn nhà Côn Sơn đưa đến nhà kho.

Mang thứ đó từ trên xe tháo xuống đem vào trong kho, Côn Sơn nhìn thấy linh kiện đầy dưới đất có chút bận tâm hỏi Hà Phóng: “Những vật này anh có thể dùng không?”

Không nghe thấy Hà Phóng trả lời, lúc quay đầu lại chỉ thấy Hà Phóng như là mấy đứa con nít nhìn thấy món đồ chơi thích thú, sung sướng rất nhanh bắt tay vào lắp ráp, động tác thuần thục dọa người.

Côn Sơn lúc này mới hoàn toàn yên tâm, đối với Cù thiếu và Hà Phóng nói: “Vậy trong này giao cho hai người.”

Hai người gật đầu, đều là một bộ dạng cậu yên tâm đi.

Hai ngày sau, trong kho hàng sản xuất ra thanh súng ngắn đầu tiên, Côn Sơn lấy ra thử, cùng đồ Mỹ quốc đưa tới cơ hồ không có khác nhau, cho Thẩm Kỳ Lương xem qua, Thẩm Kỳ Lương đã một lần mua 100 cây.

Sau khi linh kiện được đưa đến, Côn Sơn tính toán giá vốn, quả thực không đến một phần ba giá tiền trước kia, kiếm lợi lớn.

Côn Sơn kiếm tiền, không có quên làm công ích, trở lại Thượng Hải.

Bảo Châu đi đón hắn, trên đường trở về, trời nổi tuyết nhỏ, Bảo Châu nhìn ngoài cửa sổ ngẫu nhiên có một số tên ăn mày ăn mặc đơn bạc đi qua, không khỏi nói: “Bọn họ rất lạnh a?”

Côn Sơn đang suy nghĩ chuyện làm từ thiện, ở Thượng Hải nhiều người làm việc thiện, Côn Sơn muốn làm việc thiện, cũng cảm thấy không có gì có thể làm, Bảo Châu vừa nói như vậy, Côn Sơn cũng phát giác: “Hắn là rất lạnh, chúng ta sẽ phát gạo vào áo bông cho bọn họ a!”

Bảo Châu gật đầu: “Được! Nếu anh không đủ tiền nói với em, em sẽ lấy ra hết.”

Mấy năm nay Bảo Châu dựa vào việc đầu tư nhà máy hàng năm được chia hoa hồng, nghiêm nhiên đã trở thành một tiểu phú bà, không tính tài sản Côn Sơn, tài sản của riêng cô đã là một con số lớn.

“Nha đầu ngốc, chồng em có tiền.” Không thể lấy tiền của vợ.

Sau khi Côn Sơn trở về, vừa nói với mọi người trong nội đường, tất cả mọi người cảm thấy không tệ, chỉ phát ở Thượng Hải, Côn Sơn cảm thấy quá keo kiệt, cả nước những người thiếu ăn thiếu mặc có rất nhiều, Côn Sơn lên tiếng, Trí Đường dùng danh nghĩa Kim Hành để làm từ thiện lần này, ở trong Kim Hành có

hơn một ngàn cái chi nhánh ngân hàng đều muốn lên phố phát áo bông và gạo cho ăn mỳ, đối với người nghèo khó đúng thực là những thứ cần thiết, tất cả gạo và tiêu dùng đều do Lục Côn Sơn bỏ tiền ra.

Ngày hôm đó Hoàng gia đang cùng Đỗ gia ngâm mình trong lễ đường, đang ngâm mình thì thủ hạ của Đỗ gia đi đến bên tai Đỗ gia, nhỏ giọng nói chút gì đó xong, lui ra.

Sau khi Đỗ gia nghe xong, khoe miệng có chút hơi lên, trong mắt có tán thưởng cùng bội phục.

Hoàng gia thấy, hỏi hần: “Tiểu Đỗ! Có chuyện gì sao?”

“Là Lục Côn Sơn, trình độ xa hoa của Lục lão đệ, làm cho Đỗ mỗ ta phải mở rộng tầm mắt.” Tiền hần có, nhưng nói đến hào phóng, Lục Côn Sơn tựa hồ mạnh hơn một bậc. Hần lấy tiền làm công ích, có đôi khi là có mục đích, mà Lục Côn Sơn làm công ích phần lớn đều thật tâm vì dân chúng.

Hần vừa mới gọi người đi đến Phố Đông phát gạo cho gia đình nghèo khó, Lục Côn Sơn đã phát gạo tặng áo cho người nghèo cả nước.

“Luân phiên thu mua lòng người, hần và cậu thật liều mạng.” Hoàng gia nói, nói đến cách làm người của Đỗ Nguyệt Sanh, có một số chuyện Lục Côn Sơn không linh hoạt bằng, tư tưởng còn bảo lưu lạc hậu, không đủ khôn khéo. Nhưng nói đến nghĩa khí, làm công ích, cái này đáng để Lục Côn Sơn làm, cũng bảo lưu lấy danh nghĩa thẳng thắn và nghĩa khí cho bang phái, trên giang hồ rất được lòng người, huynh đệ rất nhiều.

“Người như vậy, mới xứng làm đối thủ của Đỗ mỗ tôi.” Anh hùng quang minh chính đại, đáng giá hần tôn kính. Những người miệng đầy nhân nghĩa đạo đức, sau lưng dơ bẩn xấu xa, không xứng được hần xưng là đối thủ, ít nhất không phải đối thủ có lực lượng ngang bằng.

“Đường chủ, gần đây trong nội đường chúng ta không ngừng có đệ tử gia nhập chung quân, cũng có đệ tử gia nhập quốc dân quân, tôi lo lắng sẽ làm tổn thương người trong nhà.” Bồi đường lo lắng mà nói.

Mọi người nghe xong cũng nhao nhao thảo luận, đây đúng là một vấn đề.

Côn Sơn nói: “Chúng ta chỉ là bang phái giang hồ, không hỏi chính sự, các đệ tử muốn gia nhập bên nào đều tùy bọn họ, chỉ là có một cậu, không thể thương tổn tới người của mình, người không biết vô tội, biết rõ là người một nhà, còn tàn sát lẫn nhau, thì luận tội xử trí.”

“Công đạo thì công đạo, kỳ thật Tổng đường chủ chúng ta có thể tự mình trở thành một đảng phái riêng, chỉ cần cậu đứng đầu, hiện tại thiên hạ rối loạn, Trí Đường chúng ta luôn luôn là bang phái nhân nghĩa, nhất định có thể được lòng dân.” Tọa đường nói.

Côn Sơn nghe xong đột nhiên đứng dậy: “Hồ đồ, lão tổ tông lập ra quy củ, Trí Đường không thể tham dự chính sự, chẳng lẽ ngài đã quên? Chúng ta chỉ là bang phái nhỏ, ngài nói nghe nhẹ nhàng. Thế lực của chúng ta nhìn xem lớn, nhưng đối với hai đảng đó mà nói chỉ là sợi lông trên chín trâu, lấy trứng chọi đá, ngài muốn tất cả huynh đệ trở thành vật hi sinh cho quyền lực sao?”

“Đường chủ bớt giận. Tôi chỉ là thấy Thanh bang ủng hộ Quốc Dân đảng, chúng ta vì cái gì không thể tự thành lập một đảng phái, dựng công lập nghiệp?”

“Lời này về sau đừng nhắc lại, làm người phải liệu sức mà làm, Lục Côn Sơn tôi chỉ muốn bảo vệ tốt Trí Đường, chuyện không thể tôi sẽ không làm, tôi cũng không muốn chứng kiến các huynh đệ vì tranh quyền đoạt lợi mà đầu rơi máu chảy thậm chí hi sinh tánh mạng. Nếu như ngài muốn sáng lập quân đội cho các huynh đệ, hùng bá một phương, vậy ngài có thể mang theo người của ngài, rời khỏi Trí Đường. Bởi vì lập trường của chúng ta không giống nhau, ngài muốn chính là quyền thế, tôi muốn chính là các huynh đệ bình an, các dân chúng an cư lạc nghiệp.” Côn Sơn có chút tức giận nói, nếu như hần muốn đi, Côn Sơn sẽ không ngăn cản, người có chí hướng riêng.

Tọa đường có ý nghĩ này không phải ngày một ngày hai, Trí Đường quả thực có thể được xưng tụng là binh hùng tướng mạnh, mấy năm này một ít huynh đệ thậm chí được phái đến nước ngoài tham gia huấn luyện quân sự, muốn vũ khí Côn Sơn có vũ khí, muốn bao nhiêu cũng không có vấn đề gì, làm một tổ chức giang hồ trong dân gian, bình thần cả đời, hần cảm thấy không cam lòng, nghe Côn Sơn nói như vậy, nhân tiện nói: “Cậu là nói thật? Tôi thật sự có thể dẫn người đi?”

“Tự nhiên, ai đồng ý đi theo ngài, tôi tuyệt không ngăn cản, chỉ là ra khỏi cửa, về sau chuyện của Trí Đường các người một câu cũng không thể nói ra, nếu không ngài biết rõ thủ đoạn của tôi.” Muốn tới sẽ không đi, muốn đi hẳn không lưu. Người trong lòng không ở đây, giữ lại cũng vô dụng.

“Cái này nhất định, tôi sẽ không làm chuyện bất nghĩa, vậy hôm nay coi như tuyên bố, tôi hiện tại rời khỏi Trí Đường, tôi muốn xây dựng quân đội riêng cho chính mình, các huynh đệ các người ai đồng ý, đứng ra cùng tôi rời đi.” Thừa dịp loạn thế tạo sự nghiệp một phen, tương lai công thành danh toại, thậm chí trở thành bá chủ một quốc gia, đó là vinh quang biết bao.

Côn Sơn sáng khoái phê chuẩn : “Tôi cho phép, ai muốn đi cứ việc đi.”

Tọa đường nhìn tất cả mọi người chung quanh, không có người đứng ra, bọn họ cũng không muốn cùng Tọa đường rời đi, bọn họ một lòng với Côn Sơn, muốn bắt quả là chỉ là thông qua cố gắng của mình trợ giúp dân chúng, cả đời bình an là tốt rồi.

Tọa đường thở dài, một mình ra cửa, Côn Sơn quay đầu nhìn về phía các vị ở đây: “Vị trí Tọa đường mọi người có đề nghị gì?”

Mọi người nói ra đề nghị, rất nhanh mới đích ngồi công đường xử án tiền nhiệm, thay thế này vị ngồi công đường xử án vị trí.

Hôm nay lúc Côn Sơn về đến nhà, Bảo Châu đang tiếp đãi một người khách, là một bé trai khoảng ba tuổi, bộ dáng vô cùng đáng yêu, nhưng lại biểu lộ vẻ mặt nghiêm túc, rất thú vị.

Côn Sơn thấy liền hỏi: “Đây là con cái nhà ai?”

“Là Viễn Lai nhà Mộc Đầu.”

“Thường Khoan kết hôn khi nào? Sao anh không biết?” Côn Sơn hướng bên cạnh ngồi xuống, nhìn bé trai đáng yêu như vậy, không khỏi nghĩ, con của mình nếu còn sống, có lẽ cũng lớn như vậy rồi.

“Mộc Đầu không có kết hôn, đây là con nuôi của Mộc Đầu. Mộc Đầu đi họp rồi, nhờ em giúp hẳn chăm sóc đứa bé.” Bảo Châu nói xong từ trong tay Thẩm mẹ tiếp nhận một đồng đồ chơi cùng đồ ăn vặt đưa cho bé trai: “Những thứ này đều cho con.”

“Không cần.” Bé trai liếc mắt nhìn một cái nói.

“Vì sao?”

“Cha nói, không thể cầm đồ đạc của người khác.”

“Cầm đồ của cô ấy không có sao, cô ấy không phải người khác, rất thân với cha con, chú và hẳn cũng rất thân, con có thể gọi chú là chú Lục.” Côn Sơn nói xong lấy một món đồ chơi ra đưa cho hẳn.

Bé trai nửa tin nửa ngờ tiếp nhận món đồ chơi, bắt đầu chơi đùa.

Lúc sắp ăn cơm, Mộc Thường Khoan đã đến, rất xa trông thấy bé trai ngồi ở trên ghế sa lon chơi đùa hô một tiếng: “Viễn Lai!”

“Cha.” Bé trai ngẩng ngửa đồ chơi xong bỏ xuống, bước nhanh về phía Mộc Thường Khoan, lại không nghĩ qua đạp phải chân ghế, ngã xuống đất.

Thẩm mẹ ở một bên thấy thế, liền bước lên phía trước xem xét thương thế đứa nhỏ, thấy hai chân trước của nó chạm đất, xóc quần của nó lên, muốn nhìn xem đầu gối có bị thương không, lại ngẫu nhiên nhìn thấy trên chân trái có một cái bớt: “Tại sao nó lại có cái bớt này?”

Mộc Thường Khoan nói: “Làm sao vậy? Từ nhỏ Viễn Lai đã có.”

“Kiều Kiều cũng có cái bớt giống như vậy, cũng là ở vị trí này...” Thẩm mẹ nói xong, Mộc Thường Khoan ngây ngẩn cả người, không thể nào? Con trai bảo bối hẳn nuôi hai năm, là đứa con mất tích của Bảo Châu và Côn Sơn?

Côn Sơn nghe vậy chạy nhanh tới xem xét, nhìn thấy cái bớt về sau, ý nghĩ đầu tiên của hắn là, đã tìm được, rốt cuộc tìm được : “Là cái bớt này, đây là con của tôi. Kiều Kiều! Ba ba rốt cuộc tìm thấy con rồi, con của cha, cha rốt cuộc tìm được con rồi, Bảo Châu mau tới đây! Đây là Kiều Kiều.”

Côn Sơn kích động đem Kiều Kiều ôm chặt vào trong ngực, Bảo Châu nghe vậy nhào tới, ôm chặt lấy Côn Sơn và Kiều Kiều.

Hồi lâu sau, Côn Sơn rốt cuộc buông bé trai vẫn đang giật mình ôm đến trên ghế sa lon, nắm tay đứa bé hỏi Mộc Thường Khoan: “Anh tìm thấy đứa nhỏ ở đâu?”

“Nó không thể nào là Kiều Kiều, nó là đứa nhỏ tôi nuôi. Có phải cậu nhầm rồi không?” Thiên hạ nào có chuyện trùng hợp như thế?

“Hai năm trước Kiều Kiều bị một người tên Thù ca bắt cóc, anh có biết người đó không?”

“Cậu nói là Thù ca của Thanh bang?”

Côn Sơn gật đầu: “Anh quen?”

Mộc Thường Khoan nghe vậy nhận mệnh gật đầu: “Đứa nhỏ này chính là được thủ hạ của tôi từ trong nhà hắn ôm ra, hắn đi tới nhà Thù ca báo cáo công việc, ngẫu nhiên đã nghe tiếng khóc của đứa bé, ở trong một góc của gian phòng phát hiện đứa bé đói khát nỉ non không dứt. Thù ca không phải người tốt, hắn sợ thù ca sẽ thương tổn đứa bé này, nên bế đi, nhưng hắn không dám ôm trở về, sợ vợ hiểu lầm là con riêng, nên hỏi tôi phải làm sao? Tôi nhìn thấy đứa bé này đã ưa thích, nên thu dưỡng nó.”

Trong quân đội Quốc Dân đảng có rất nhiều người đều là thành viên Thanh bang, Mộc Thường Khoan cũng thế, nhưng hắn cũng là thành viên của một bang phái rất nổi tiếng, thuộc về tiểu nhân vật, không có người để ý hắn, ngẫu nhiên được đứa bé này, cũng là duyên phận.

“Vậy thì nhất định là Kiều Kiều rồi.” Côn Sơn cao hứng ở trên mặt đứa bé hôn vài cái.

Con trai tìm được rồi, Côn Sơn và Bảo Châu đều rất vui vẻ, cân nhắc thấy Mộc Thường Khoan có cảm tình với đứa nhỏ, mà nó cũng rất ỷ lại Mộc Thường Khoan, Côn Sơn vẫn để cho đứa nhỏ gọi Mộc Thường Khoan là cha, nói với bên ngoài là con nuôi của Mộc Thường Khoan.

Nhưng cũng là con ruột của Lục Côn Sơn, bình thường đứa nhỏ đi theo Côn Sơn và Bảo Châu, thời điểm Mộc Thường Khoan rảnh , có thể tùy thời đến thăm nó, hoặc là gọi người ôm qua ở mấy tháng.

Không thể để cho đứa nhỏ đã có cha mẹ ruột, không cần cha nuôi nữa, tên không thể theo họ Mộc Thường Khoan, sợ Lục lão gia sẽ có ý kiến, nên vẫn giữ tên Viên Lai làm kỷ niệm, nhũ danh vẫn gọi Kiều Kiều.

Kiều Kiều vừa về nhà còn có chút không quen, Mộc Thường Khoan ở chỗ này cùng nó vài ngày, mang theo Tiểu Tiểu chơi với nó vài ngày.

Kiều Kiều thời gian dần trôi qua cũng thấy quen, chủ yếu là có chị gái sinh đôi vây quanh nó đi dạo, nó cũng bắt đầu quen ở cùng với Bảo Châu và Côn Sơn.

Bảy tám ngày sau, Kiều Kiều đã giống chị gái nó trở nên rất ỷ lại Bảo Châu và Côn Sơn, Mộc Thường Khoan cảm thấy yên tâm, lúc này mới rời khỏi Lục gia.

Kiều Kiều tuy rất muốn cha, nhưng bởi vì thường xuyên có thể gọi điện thoại cho cha, nên cũng không có làm âm ỉ.

Sau khi Lục lão gia biết tìm được Kiều Kiều rồi, cảm giác đầu tiên là Côn Sơn vì không muốn nạp thiếp, đi bên ngoài tìm đứa bé đến lừa gạt ông.

Lập tức nhờ người quen đến Thượng Hải xem đứa nhỏ, xác định là Kiều Kiều về sau, hai bên gia đình đều cao hứng, Kiều Kiều đã tìm được, Lục gia có hậu rồi, người trong nhà thở ra một hơi.

Côn Sơn mỗi ngày lúc làm việc, rõ ràng tâm trạng đều tựa hồ tốt hơn nhiều.

Con trai vừa mới tìm được, người bạn hợp tác ở Châu Phi của Côn Sơn đã rất lâu không có liên lạc đột nhiên gọi điện thoại tới nói: “Hiện tại tôi muốn khai thác mỏ kim cương, so với trước kia còn lớn hơn, cậu có muốn hợp tác lại hay không?”

Côn Sơn đương nhiên đồng ý, còn tìm lại những người hợp tác trước kia, tiệm vàng danh nghĩa của Trí Đường, lại bắt đầu cung ứng ổn định giá kim cương, Côn Sơn càng giàu có hơn trước.

Côn Sơn hiện tại trên danh nghĩa là ông chủ lớn của tất cả tiệm vàng Trí Đường, thoát nhìn sản nghiệp vô số, người muốn đánh nhau cướp tự nhiên không ít, đã từng có người tập hợp trên trăm tên lưu manh du côn đến thăm bới móc, đập phá tiệm vàng cướp đồ đạc còn chưa kịp chạy, đột nhiên từ bốn phương tám hướng đến năm sáu chiếc xe vận tải bao vây đám người. Đám người này vừa nghĩ mấy tên lái xe có thể làm gì được bọn họ?

Cửa xe vận tải chuyên chở hàng vào kho mở ra, bên trong tràn đầy người, phần lớn là thanh niên tuổi trẻ cường tráng, bọn họ không có bất kỳ vũ khí nào, tay không có đeo găng tay lại nghiêm chỉnh huấn luyện, một nhóm người nhanh chóng bắt mấy tên cướp lại.

Mấy tên cướp bị trói lên xe lông tóc không tổn hao gì, 10 phút sau bọn chúng như bị tàn phế đưa đến cửa cục cảnh sát, đám người tuổi trẻ kia nhanh chóng biến mất trong biển người, không thấy bóng dáng.

Thủ pháp lão luyện lại không mất công lý, làm cho người ta bội phục, đồng thời cảm thấy lạnh cả người, không dám đi gây hấn.

Thực sự có người cả gan thử một lần, một đám kẻ trộm trong thành một nửa đêm nay cửa tiệm vàng Trí Đường, tự cho là thần không biết quỷ không hay, kết quả sáng sớm hôm sau trong giấc mộng nguyên một đám bị người từ trong nhà khiêng đi ra, ném vào trong xe đưa đến cục cảnh sát.

Từ nay về sau không còn có người dám đến gây sự, tên tuổi Lục Côn Sơn ở Thượng Hải nổi như cồn, những thanh niên kia xuất hiện nhanh, biến mất cũng nhanh, người ta không biết Trí Đường, cho nên những người kia được gọi là quân Lục gia.

Lục Côn Sơn ưu tú như thế, con trai lại tìm trở về rồi.

Lục Hoài Ninh nhìn thấy sốt ruột, mấy năm nay hấn rất cố gắng muốn đuổi kịp và vượt qua Lục Côn Sơn, đáng tiếc đều không có thành công. Lục Côn Sơn trước kia buôn bán kim cương, hấn đang làm mỏ, thất bại. Về sau hấn đổi nghề đi bán ô tô, Côn Sơn bắt đầu kinh doanh máy bay đón khách. Hấn thật vất vả làm nhập khẩu xăng, kết quả Lục Côn Sơn đã bắt đầu làm mỏ dầu.

Hiện tại Côn Sơn buôn bán lại kim cương. Cứ tiếp tục như vậy, hấn sợ chính mình cả đời đều bị cái bóng của Lục Côn Sơn che khuất, bị người ta nói hấn không bằng Lục Côn Sơn.

Đầu óc hấn nóng lên, đáp ứng hợp tác với một tên sĩ quan Nhật Bản, công ty nhanh chóng mạnh mẽ lớn lên.

Lục lão gia nghe nói tức giận làm ầm ĩ muốn đoạn tuyệt quan hệ cha con với hấn, Lục Hoài Ninh mất điếc tai ngơ, buôn bán quan trọng hơn, mộng phát tài đã rất nhiều năm, mắt thấy rốt cục sắp trở thành sự thật, sao hấn có thể bởi vì cha phản đối mà dừng lại?

Lục Hoài Ninh cùng đại phu nhân nói: “Mẹ, mẹ giúp con khuyên cha, cha rất bảo thủ, cùng người Nhật làm kinh doanh có cái gì không tốt? Có nhiều lợi nhuận. So so với buôn bán trước kia của con mạnh hơn nhiều.”

Đại phu nhân lần này không có tiếp tục dung túng hấn, sau khi lão gia về đến nhà sớm đã quở trách đại phu nhân một trận, kêu bà đi khuyên con trai, lại phân tích nguyên nhân cho bà, cuối cùng còn nói, lần này nếu bà lại đứng về phía con trai thì sẽ bỏ bà.

Giữa con trai và chồng, bà vốn không cách nào quyết định, lúc đang lo lắng suy nghĩ, lại gặp được Bảo Châu, hỏi cô: “Bảo Châu! Giữa Kiều Kiều và Côn Sơn nếu như phải chọn, con chọn ai?”

Bảo Châu suy nghĩ nói: “Con đều muốn.”

“Nếu chỉ có thể chọn một?”

“Ai muốn con, con chọn người đó.” Bảo Châu nghĩ rất đơn giản.

Đại phu nhân nghe xong lại tựa hồ như hiểu ra, đến hỏi Lục lão gia nếu như bà nghe theo Lục lão gia, Lục lão gia đồng ý chọn bà không? Lục lão gia nói tôi không nuôi bà sao? Tuy tình cảm chúng ta bất hòa, nhưng

bà là vợ tôi, tôi tự nhiên sẽ nuôi bà cả đời, chuyện của Hoài Ninh không liên quan tới bà, tôi sẽ không trách tội bà.

Lúc Lục Hoài Ninh gọi điện thoại điện, nói một tràng, đại phu nhân làm như không nghe thấy, cuối cùng hỏi một câu: “Nếu mẹ ly hôn với cha con, con có thể ẹ một tiểu viện nuôi mẹ cả đời không?”

Lục Hoài Ninh nói: “Mẹ làm gì ly hôn với cha? Cha có tiền, dư sức nuôi mẹ.”

Đại phu nhân cảm thấy lập tức có chút lạnh, đã có lựa chọn: “Hoài Ninh! Lần này mẹ đứng về phía cha con, nếu con kiên quyết buôn bán với Nhật, vậy đừng trách mẹ không niệm tình mẹ con, đoạn tuyệt quan hệ với con.”

Lục Hoài Ninh trợn tròn mắt, hần vốn tưởng rằng chỉ có cha không đồng ý, không nghĩ tới cả mẹ cũng tỏ thái độ quyết tuyệt, nghĩ thầm nếu như đoạn tuyệt quan hệ, vậy tương lai sản nghiệp của cha chẳng phải cho Côn Sơn sao.

Nhanh chóng ôm con trai đi Hồng Kông nhận tội với Lục lão gia, kêu con trai dụ dỗ Lục lão gia vui vẻ.

Đây là chuyện lớn, Lục lão gia quyết không thỏa hiệp, hoặc là con không cần người cha này, hoặc là đoạn tuyệt quan hệ với người Nhật.

Lục Hoài Ninh qua một lúc lâu sau, thỏa hiệp, nói con không buôn bán với người Nhật nữa, kết quả vừa trở về nhà lợi nhuận kiếm được, lại rất nhanh dao động, đâm đầu vào cùng người Nhật buôn bán, rất ít về nhà.

Hắn không trở về nhà, hậu viện cũng sắp xảy ra hoạ loạn.

Những năm gần đây, Diệp Dung Thanh ỷ vào chính mình sinh được con trai, lại so với Ôn tiểu thư được sủng ái, bắt nạt Ôn tiểu thư đủ loại.

Ôn tiểu thư tuy thường xuyên cùng cô cãi nhau, nhưng đều thắng ít thua nhiều, hôm nay Diệp Dung Thanh lại khi dễ Ôn tiểu thư, cố ý uống tổ yến của cô, ăn cơm cũng không có gọi cô.

Ôn tiểu thư đói bụng, ngậm lấy nước mắt trở về nhà mẹ để ăn cơm.

Anh họ của Ôn tiểu thư cho cô một cái chủ ý tệ hại, nói: vậy em tìm một chỗ dựa, Lục Hoài Ninh không phải tìm người Nhật hợp tác sao? Em đi tìm đối phương hợp tác của hắn, đánh bại chỗ dựa của hắn.

Rất nhanh được anh họ giới thiệu, Ôn tiểu thư quen được người hợp tác của Lục Hoài Ninh, Biên Tả Nhất Lang. Nhận cha nuôi, Biên Tả Nhất Lang đặt cho Ôn tiểu thư một cái tên Nhật Bản, gọi Biên Tả Mỹ Trí Tử.

Lúc Ôn tiểu thư dương dương đắc ý về đến nhà, Lục Hoài Ninh đang cùng Diệp Dung Thanh ăn cơm.

Diệp Dung Thanh thấy Ôn tiểu thư, cười nói: “Chị thực ngại, đã về trễ rồi, Hoài Ninh cơm nước xong xuôi vội vàng đi công ty, tôi sợ không kịp, nên không có kêu phòng bếp chứa đồ ăn cho chị.”

Về mặt Ôn tiểu thư lúc này tự tin mười phần đối với Diệp Dung Thanh nói: “Không có việc gì, cô ăn nhiều một chút, tôi đã ăn bên ngoài rồi, chỉ là lần sau cô khách khí một chút, nếu không coi chừng tôi đối với cô không khách khí.”

Diệp Dung Thanh am hiểu giả vờ, tựa vào vai Lục Hoài Ninh ôn nhu yếu ớt mà nói: “Hoài Ninh, anh xem cô ta nói chuyện với em thế nào.”

Lục Hoài Ninh bị hai người gây gổ đã sớm phiền không chịu nổi, đối với Ôn tiểu thư càng không có cảm tình, thương về phía cô nổi giận: “Tiểu Ôn, về sau cô đối với Dung Thanh khách khí một chút, làm dâu phải có bộ dạng làm dâu, nếu không thì cắt về nhà mẹ cô đi.”

“Anh muốn tôi cắt? Đã chậm.”

“Có ý tứ gì?”

“Tôi vừa mới nhận một người cha nuôi, là Biên Tả Nhất Lang người hợp tác với anh, các người hiện tại sẽ đối tôi khách khí một chút, nếu không tôi nói cho cha nuôi tôi biết, các người đừng mong có cơm ăn. Nhưng nếu như Lục Hoài Ninh anh từ nay về sau đối xử tốt với tôi, hơn nữa đáp ứng tôi một chuyện, tôi có thể ở

trước mặt cha nuôi, thay anh nói tốt vài câu, gần đây cha nuôi muốn xây nhà máy ở Nhật đang tuyển mấy công nhân Trung Quốc, cần một người giới thiệu, tiền trả nước khẳm định không ít, nếu anh đáp ứng tôi, tôi lập tức có thể nói với cha nuôi.”

“Chuyện gì? Cô nói.”

“Tôi muốn anh đem đứa nhỏ của con hồ ly tinh này cho tôi, về sau thuộc về phòng lớn của tôi.” Cô không có sinh, vậy thì đoạt lấy.

“Cô muốn cướp con tôi? Hoài Ninh, không thể.” Diệp Dung Thanh lắc đầu nhìn về phía Lục Hoài Ninh, không thể! Ai cũng không thể cướp đi con của cô.

“Dung thanh cô ta muốn thì cho cô ta a! Dù sao đều là người một nhà, việc này tôi đồng ý, chọn ngày tốt mở một bàn tiệc, tiến hành quá trình nhận con là được.” Lục Hoài Ninh không sao cả, dù sao đều là con của hắn, buôn bán quan trọng hơn, những thứ khác hắn bỏ qua.

“Hoài Ninh, anh thật sự đối xử với tôi như vậy?” Diệp Dung Thanh rất giật mình, vài năm vợ chồng kết quả lại nhẵn tâm như thế.

“Vậy thì sao?”

“Tôi không ăn cơm nữa.” Diệp Dung Thanh đem chiếc đĩa hắt lên khóc chạy lên lầu, trong lòng hết sức tức giận, cơn tức này cô sẽ không thể nuốt xuống như vậy, con của cô ai cũng không thể đoạt đi.

Mấy ngày sau thân thể Lục lão gia đột nhiên không khỏe, bị bệnh nằm trên giường, bác sĩ nói Lục lão gia chỉ sợ còn sống mấy tháng nữa thôi.

Một nhà lớn nhỏ lập tức từ bốn phía chạy vội trở về, cùng ở bên cạnh ông, Côn Sơn và Lục Hoài Ninh thay phiên chiếu cố Lục lão gia, giúp ông xoay người, đám bà lớn phụ trách cho ăn cơm.

Diệp Dung Thanh cũng tới, cô đem con đến trêu chọc Lục lão gia cao hứng, Lục lão gia không thích cô, nhưng thích đứa nhỏ.

Mọi người thấy lão gia tử thích, tuy không thích, nhưng tạm thời để cho cô mang theo đứa nhỏ hiện tại ở lại Lục gia.

Bảo Châu cũng mang theo hai cục cứng trở về cùng Lục lão gia, trong nhà nhiều người náo nhiệt, Lục lão gia nhìn thấy vui vẻ, thực sự muốn khuyên bọn họ đi làm việc, cũng không thể mấy tháng này đều ở trong nhà cùng ông a? Công việc vẫn phải làm.

Mấy vị phu nhân thương lượng, kêu Lục Hoài Ninh và Côn Sơn thay phiên đến chiếu cố Lục lão gia, mỗi người một tuần, như vậy bọn họ cũng có thể làm việc của mình, dù sao đều là người có sự nghiệp.

Hôm nay buổi chiều, vốn là thời điểm đi giao tiếp, Lục Hoài Ninh có việc về Quảng Châu trước, kêu Diệp Dung Thanh thay hắn chiếu cố Lục lão gia chờ Côn Sơn đến.

Hai người giao việc xong, Côn Sơn vừa đứng lên chuẩn bị đi chiếu cố Lục lão gia, bị Diệp Dung Thanh gọi lại: “Chờ một chút, tôi có việc muốn nói với cậu.”

“Tôi không có gì muốn nói với cô.”

“Tôi muốn nói, không phải vấn đề tình cảm. Tôi là có chuyện quan trọng muốn nhờ cậu hỗ trợ, chúng ta trao đổi với nhau, ai cũng không nợ ai có thể chứ?” Hôm nay cô chỉ có thể bắt lấy cây cỏ cứu mạng là Côn Sơn này thôi, cô biết Côn Sơn thống hận người Nhật, ghét ác như thù, cũng chỉ có Côn Sơn mới có thể giúp hắn giữ con trai.

“Cô nói.”

“Có lẽ cậu đã nghe nói qua chuyện anh trai cậu hợp tác với người Nhật?”

Côn Sơn gật đầu: “Cha có nói qua, cũng nói anh trai sửa chữa rồi.”

“Cậu sai rồi, hắn vẫn còn tiếp tục cùng người Nhật hợp tác. Thậm chí càng lớn hơn lúc trước, chỉ là giấu diếm mọi người mà thôi.” Cô vẫn âm thầm lưu ý, bởi vì cái kia có thể là lá bài cho cô xoay người.

“Cô có chứng cứ?”

Diệp Dung Thanh gật đầu: “Hắn đang cùng người Nhật hợp tác, lúc tôi ở thư phòng nghe lén hắn nói chuyện điện thoại, giống như nói cái gì liên quan tới chiến tranh vi khuẩn. Tôi còn vụng trộm theo dõi hắn, tôi biết rõ hắn gặp ai, thời gian địa điểm tôi cũng biết, hơn nữa họ Ôn tiên nhân kia, đã nhận người Nhật làm cha nuôi. Hai người bọn họ cấu kết với nhau làm việc xấu, Hoài Ninh đã đáp ứng đem con của tôi cho ả, tôi muốn cậu giúp tôi giữ lại con trai, con của tôi nếu giao vào trong tay ả, con của tôi và cả tôi, đều xem như xong.”

“Cô rốt cuộc muốn tôi làm gì?”

“Nếu như Hoài Ninh chết, hoặc là ở tù cả đời, họ Ôn không phải đối thủ của tôi.”

“Cô muốn hắn chết? Hắn là chồng cô!” Sẽ đối với Lục Hoài Ninh ra tay, trong lòng Côn Sơn hơi phát run, hắn không dám, cũng không muốn, không dám đối với anh trai ruột ra tay, cũng không muốn hủy diệt tình nghĩa anh em. Thế nhưng Diệp Dung Thanh lại có thể muốn hắn chết, đây chính là người bên gối cô.

“Vì con trai, tôi còn cần hắn làm gì? Hắn cho tới bây giờ không có quan tâm tới tôi, hủy hắn, tôi tuyệt không khổ sở. Sau khi chuyện thành công, tôi hy vọng có thể được cậu giúp đỡ, đưa tôi và con tôi đến nơi an toàn.” Cô chỉ cần có con là được rồi.

Côn Sơn suy nghĩ thờ dãi nói: “Vậy cô đồng ý đứng ra chỉ tội và làm chứng không?”

“Tôi đồng ý, vì con của tôi cái gì tôi cũng đồng ý.”

“Vậy thì tốt, tôi sẽ an bài người đưa cô và con cô đến nơi an toàn, tạm thời cô tránh đi một thời gian.” Côn Sơn nói, tuy không đành lòng, nhưng nếu như anh trai phạm vào tội lớn, hắn sẽ không dễ dàng tha thứ, Lục gia hắn không thể bao che cho Hán gian, nếu như có liên quan đến chiến tranh vi khuẩn, vậy thì càng phải điều tra.

“Đợi một chút, cậu đã đáp ứng, tôi muốn ngay lập tức đi nói cho cha biết nhân cách của Lục Hoài Ninh.”

“Cha bệnh nặng, phải gạt ông.” Côn Sơn không đành lòng, sợ sẽ làm bệnh tình của cha nặng hơn.

“Theo tôi được biết, Lục gia cậu có một bảo vật gia truyền, nên Lục Hoài Ninh luôn muốn tranh giành với cậu. Mấy hôm trước Lục Hoài Ninh đi tìm cha muốn vật kia, muốn khi có được sẽ tặng cho người Nhật.” Cô để ý khắp nơi, cho nên trên cơ bản chuyện Lục Hoài Ninh biết, cô cũng biết.

“Vậy được rồi! Chúng ta bây giờ đi gặp cha, chỉ hi vọng cha đừng khổ sở.”

Hai người đi nói với Lục lão gia, Lục lão gia nghe nói xong thiếu chút nữa trực tiếp tắt thở, thở phì phì ngồi dậy đối với Côn Sơn nói: “Tên khốn kiếp này, khó trách vừa rồi tìm cha đòi thứ đó, không đợi con tới đã bỏ chạy.”

“Là vật gì? Con gọi người đuổi theo.”

“Không sao, là một cái chén ngọc Càn Long ngự dụng, chạm trổ tinh tế tỉ mỉ có thể nói quốc bảo. Bất quá không phải vận bất đắc dĩ, sao cha có thể dễ dàng giao quốc bảo cho hắn. Tuy nó là con của cha, nhưng trước kia nó cùng người Nhật hợp tác, cha đã quan sát, thời điểm chính thức yên tâm sẽ giao cho nó, đồ vật vẫn trong tay cha, nó đem đi chỉ là hàng giả. Hừ, bảo bối Lục gia ta, đập nát cũng không để cho người Nhật.” Lục lão gia nói, Lục gia ông không nghĩ tới lại có người Hán gian.

Gừng càng già càng cay, Côn Sơn trong lòng bội phục: “Cha, vậy cha xem bây giờ nên làm gì?”

“Nên làm cái gì bây giờ? Hiện tại thời cuộc loạn lạc, nếu như chính phủ không muốn quan hệ với người Nhật, vậy thì vận dụng dư luận xã hội, Lục gia ta không có đứa con như vậy, trước khi có chứng cứ, con giúp cha đăng một tin lên báo nội dung là đoạn tuyệt quan hệ với nó.” Lục lão gia nói xong nhìn về phía Diệp Dung Thanh: “Con yên tâm, cha không nhận nó, nhưng con chịu nói ra chân tướng, con vẫn là con dâu Lục gia, con và cháu trai cha đều nuôi, để Côn Sơn an bài nơi an toàn cho các con.”

Diệp Dung Thanh gật đầu, hiện tại mộng chính thê cô cô đã tan vỡ, cô cả Lục Hoài Ninh cũng không cần nữa, cô chỉ cần con trai, chỉ cần có thể cùng con không buồn không lo sống là được.

Côn Sơn và Lục lão gia đều là người phúc hậu, tin tưởng sẽ không bạc đãi mẹ con cô.

Côn Sơn nói: “Tạm thời tôi sẽ phái người đưa cô trốn đi, đợi chuyện này qua đi, tôi mua cho cô một căn nhà, cho hai mẹ con cô một số tiền không cần lo cuộc sống về sau.”

“Cảm ơn cậu.” Diệp Dung Thanh có lẽ hoài nghi rất nhiều người, nhưng chưa từng hoài nghi chữ tín của Côn Sơn, có lẽ rất nhiều người cũng đã thay đổi, nhưng Lục Côn Sơn trong lòng cô, thủy chung vẫn như lúc ban đầu, đáng giá để cô tin nhiệm ý lại.

Phái người đưa Diệp Dung Thanh đi, Côn Sơn trở về phòng gọi điện cho Thẩm Kỳ Lương, hẳn cảm giác mình cần Thẩm Kỳ Lương trợ giúp, Thẩm Kỳ Lương bây giờ là một thành viên nòng cốt của đảng ở Quảng Châu, cùng người trong tòa soạn báo đều rất quen thuộc, đến lúc đó tin tức có thể nhờ hân hỷ trợ phát ra ngoài.

Thẩm Kỳ Lương nghe xong, biểu thị nhất định giúp hân.

Một tuần sau thu thập được một đồng bằng chứng, Thẩm Kỳ Lương cầm bằng chứng kêu người đem chuyện này đăng báo.

Chuyện Lục Hoài Ninh làm, quả thực làm cho người ta tức sôi gan, hân mượn danh nghĩa tuyển nhân công cho nhà máy, đã lừa gạt hàng trăm dân chúng bình thường đến nơi nghiên cứu vi khuẩn của người Nhật, làm cho dân chúng biến thành vật thí nghiệm vi khuẩn của người Nhật.

Báo chí vừa phát ra, công ty Lục Hoài Ninh và tất cả cửa hàng, cùng ngày bị rất nhiều người yêu nước và dân chúng oán giận đập phá, cả biệt thự cũng bị đập phá.

Lúc Lục Hoài Ninh nghe được tiếng đập phá còn đang ngủ, muốn ngồi dậy bỏ trốn.

Bị Ôn tiểu thư túm cánh tay: “Dẫn tôi cùng đi, chúng ta cùng trên một chiếc thuyền. Anh dẫn em đi, chúng ta đi tìm cha nuôi cứu.”

“Vô dụng thôi, thanh danh của tôi đã xấu, đã không còn giá trị lợi dụng, người Nhật sẽ không cần hai tên phế vật, cô thả tôi ra, mang theo cô, sao tôi chạy trốn được.” Lục Hoài Ninh một cước không lưu tình đá văng Ôn tiểu thư. Quay người hướng dưới lầu chạy tới.

“Đợi một chút, tôi có một chuyện quan trọng muốn nói với anh.” Rõ ràng đoán được, cô vẫn muốn hỏi, kết quả chỉ là càng thương tâm mà thôi, cũng may cô sớm có chuẩn bị.

“Cái gì?”

Ôn tiểu thư đi qua, đột nhiên từ trong túi móc ra một cây dao nhỏ, đâm vào bụng của hân: “Đi chết đi! Dám vứt bỏ tôi! Ai kêu anh vứt bỏ tôi! Anh cái đồ chó chết không có lương tâm, bỏ lại tôi! Anh phải chết.”

Lúc cảnh sát xông vào, Lục Hoài Ninh đã mở to mắt chết, trong tay Ôn tiểu thư còn nắm dao, ngón tay đang run rẩy thấy có người tiến đến, cô sợ hãi nói: “Tôi lấy công chuộc tội, tôi thay dân chúng giết tên tội nhân này!”

Nhưng cuối cùng Ôn tiểu thư vẫn không thể nào thoát khỏi sự trừng trị của pháp luật, cô bị phán xử tù chung thân và tịch thu tất cả tài sản.

Lục Hoài Ninh chết, Lục gia không có người vì hân tổ chức tang lễ, thậm chí không có đem quan tài mang tới phần mộ tổ tiên Lục gia.

Lục lão gia đã không nhận đứa con trai này rồi, đại phu nhân dù sao vẫn đau lòng con trai, lén lút lấy đưa tiền cho Côn Sơn, nhờ Côn Sơn đem thi thể hân chôn cất.

Côn Sơn không nhận tiền của bà, nhưng nghĩ đến cũng là anh em, người đã chết, liền thông qua quan hệ với Lý thị trưởng, nhận thi thể Lục Hoài Ninh, tìm nơi vắng vẻ mai táng, sợ bị người quấy rối, cho nên trên bia cả tên cũng không dám ghi, vì hân dựng lên cái bia không tên.

Chuyện được dẹp loạn về sau, Côn Sơn kêu Diệp Dung Thanh chọn một nơi, muốn đi nơi nào, thì sẽ mua nhà cho cô ở nơi đó.

Diệp Dung Thanh nghĩ nên gần trong nhà một chút để tiện chiếu cố, kêu Côn Sơn mua cho cô một căn nhà ở vùng ngoại ô Hồng Kông, thời điểm có rảnh liền mang theo con đi Lục gia thăm Lục lão gia.

Đến năm 1937, nhìn thấy tình thế không đúng, mắt thấy Thượng Hải có thể sẽ biến thành chiến trường, Côn Sơn đem tổng bộ Trí Đường dời đến Hồng Kông, lại ở Hồng Kông chính thức xây sân bay và cho thuê máy bay, không làm kinh doanh máy bay vận chuyển nữa.

Côn Sơn rút lui vô cùng kịp thời, Côn Sơn vừa chuyển đi, trong ngày chiến tranh nổ ra khắp nơi.

Hồng Kông bởi vì là thuộc địa Nước Anh, cho nên tạm thời an toàn, rất nhiều kẻ có tiền lục tục chạy trốn tới Hồng Kông tị nạn.

Thế nhưng mà đến tháng 12 năm 1939, Hồng Kông cũng biến thành nơi Nhật Bản chiếm lĩnh.

Một người Nhật tên là Sato Đại Lang tấn công Hồng Kông liền nghĩ đến Lục Côn Sơn, Lục Côn Sơn nhiều năm trước lừa em trai của hắn Sato Thứ Lang, lần này hắn tới chính là muốn vì em trai mình báo thù, kết quả lúc xông đến nhà lớn Lục gia, chỉ thấy cửa Lục gia đóng chặt, cả canh cổng đều không có.

Nghĩ thầm ta tìm không thấy người, ta sẽ đập phá nhà người, kết quả hắn mang theo một đoàn quan binh Nhật Bản đá vỡ cửa, đột nhiên dẫm vào cái gì nhao nhao bị nổ bay ra đến mấy mét, tổn thương thảm trọng.

Sato Đại Lang rất tức giận, kêu gỡ mìn chuyên gia ra, thăm giống như tại Lục gia trong sân sâu một vòng, lại lại không tìm ra bất luận cái gì địa lôi.

Sato Đại Lang rất tức giận nghĩ, Lục Côn Sơn bất quá chỉ là người làm ăn, có mai phục khả năng cũng chỉ là mấy quả mìn không biết từ nơi nào làm ra, một cước đá vỡ cửa, một thùng nước từ phía trên rơi rơi xuống, là một thùng a-xít sun-phu-rit đậm đặc, làm ấy binh lính kia hủy nham, bị thương nặng, một binh sĩ người Nhật bị thương không phải rất nghiêm trọng hướng trong nhà đi đến, chỉ thấy trong nhà trống không, treo một tấm giấy trắng, thượng phía trên viết tiếng Nhật: ai đụng nhà của tôi, tôi đụng mạng người đó.

Nói cũng kỳ quái tựa hồ từ ngày đó, chỉ cần là người Nhật muốn đánh chủ ý lên nhà Côn Sơn, hoặc là khi dễ dân chúng, trong lúc vô tình đều bị thương hoặc mất tích, từ nay về sau người Nhật nhắc tới Lục Côn Sơn và quân Lục gia đều biến sắc.

Thật ra Côn Sơn luôn ở Hồng Kông, chẳng qua là trốn ở chỗ bí mật.

Đoạn thời gian trước Quảng Châu rơi vào tay giặc, hắn đã đem người nhà và tài sản quý giá đưa đến đảo tư nhân, ở đó hắn xây một biệt thự, người nhà ở đó, hắn rất yên tâm.

Bọn họ an toàn, Côn Sơn cũng yên tâm đối phó kẻ địch, Côn Sơn và các anh em Trí Đường, dùng phương thức của mình bảo vệ dân chúng Hồng Kông, thẳng đến tháng 8 năm 1945 Nhật Bản đầu hàng.

Côn Sơn gần năm mươi tuổi cuối cùng đem người nhà đón trở về Hồng Kông, năm Lục lão gia hơn tám mươi tuổi rất yên tâm đem đồ gia truyền giao cho Côn Sơn.

Côn Sơn lựa chọn về hưu, đem vị trí đường chủ giao cho người trẻ tuổi, về phần dây chuyền sản xuất súng ống đạn dược và lượng súng ống đạn dược chưa bán hết, hắn bí mật phái người vận chuyển cho Thẩm Kỳ Lương đang cần vũ khí tiên tiến.

Đến tận đây, người một nhà bình an hạnh phúc sinh hoạt ở Hồng Kông.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tran-bao-vo-yeu>